

GREGORY DAVID ROBERTS

UMBRA MUNTELUI

Gregory David Roberts

UMBRA MUNTELUI

Traducere din limba engleză și note de ADINA RAȚIU

Editura ALLFA

București, 2016

Design copertă: Andra Penescu

Titlul original:

Gregory David Roberts

THE MOUNTAIN SHADOW
2015

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: decembrie 2017

Gregory David Roberts s-a născut în 1952, în Melbourne, Australia, și o bună parte din viață a fost fugăr. După ce a divorțat și a pierdut custodia fiicei sale, a devenit dependent de heroină și a început să jefuiască bănci pentru a-și susține dependența. A fost prins și închis, dar a reușit să evadeze în 1980.

Din 1982 până în 1990 a trăit în India, experiență care stă la baza romanului *Shantaram* (2003; ALLFA, 2012).

A înființat o clinică gratuită într-una dintre mahalalele Bombay-ului, a fost închis în India timp de patru luni, apoi a fost recrutat de mafia locală pentru diverse afaceri ilegale, printre care trafic cu aur și pașapoarte false. În 1990, a fost prins în Germania și extrădat în Australia, unde a petrecut șase ani în închisoare. În această perioadă, Roberts a început să scrie *Shantaram*. Deși manuscrisul a fost distrus de gardieni de două ori, Roberts a continuat să îl rescrie. Cartea a fost tradusă în peste patruzeci de limbi și vândută în aproape patru milioane de exemplare.

După ce a scăpat din închisoare, Roberts s-a reîntors în Bombay, iar această nouă experiență stă la baza celei de-a doua cărți din tetralogie, *Umbra muntelui* (ediția originală a apărut în octombrie 2015).

Din 2014, Roberts s-a retras din viața publică pentru a se dedica familiei și carierei literare.

Pentru Zeiță

Partea I

Capitolul 1

Sursa tuturor lucrurilor, lumina, are mai multe forme decât sunt stele pe cer. Un singur gând frumos este suficient pentru a o face să strălucească. Însă o singură greșeală poate pârjoli o întreagă pădure în suflet, ascunzând toți aștrii de pe cer. Iar, în vreme ce greșeala încă te mistuie, iubirea ori credința pierdută îți poate da senzația că totul s-a sfârșit, că nu poți merge mai departe. Dar acest lucru nu este adevărat. Nu este câtuși de puțin adevărat. Indiferent ce ai făcut, indiferent unde te-ai rătăcit, lumina nu te părăsește niciodată. Orice lucru bun care s-a stins în tine poate reînvia, dacă ți-o dorești din tot sufletul. Inima nu știe să renunțe, pentru că inima nu știe să mintă. Îți ridici privirea din carte, întâlnești zâmbetul unui necunoscut și căutarea reîncepe. Nu se aseamănă cu ceea ce a fost. Este întotdeauna diferită. Însă noua pădure ce crește în inima deja vătămată este, uneori, mai deasă și mai puternică decât înaintea pârjolului. Iar, dacă zăbovești o clipă acolo, în lumina renăscută dinlăuntrul tău, ierți totul și nu te dai bătut, mai devreme sau mai târziu te vei reîntoarce în locul în care lumea era alcătuită din dragoste și frumusețe: la origini. La origini.

— Salutare, Lin. Asta da surpriză! a strigat Vikram, dintr-un colț al încăperii întunecoase și umede. Cum m-ai găsit? Când te-ai întors?

— Adineauri, am răspuns, din pragul ușilor mari ce dădeau pe terasa dinspre stradă. Unul dintre băieții mi-a spus unde ești. Vino puțin până afară.

— Intră, frate, a spus Vikram, râzând. Hai să-ți fac cunoștință cu *băieții*.

Am șovăit preț de o clipă. Din cauza luminii de afară, nu distingeam decât niște forme vagi în camera întunecoasă. Singurul lucru pe care îl deslușeam erau două raze de soare care se strecurau prin obloanele trase, tăind fumul aromat de hașis și parfumul vanilat

de heroină neagră.

Amintindu-mi acea zi, mirosul drogurilor, umbrele, lumina obscură din cameră, m-am întrebat dacă nu cumva instinctul mă oprea să trec acel prag. Mă întrebam cât de diferită ar fi fost viața mea, dacă aș fi întors spatele și aș fi plecat.

Alegerile pe care le facem sunt ramuri ale arborelui posibilităților. Începând din acea zi, timp de trei anotimpuri musonice, Vikram și necunoscuții din acea încăpere au reprezentat ramurile noi ale unei păduri pe care am împărtășit-o un timp: un codru urban al dragostei, al morții și al învierii.

Ceea ce îmi amintesc limpede din acea secundă de șovăială, pe care am tratat-o cu nepăsare atunci, este fiorul care m-a trecut când mâna umedă a lui Vikram m-a apucat de braț și m-a tras. Înăuntru.

Un pat imens, așezat la trei metri de zidul din stânga, domina camera mare dreptunghiulară. Pe el se afla un bărbat, mort sau doar adormit, îmbrăcat în pijamale argintii, cu mâinile încrucișate pe piept.

Din câte reușeam să disting, nu dădea semne că ar respira. Doi bărbați, unul în stânga siluetei nemișcate, celălalt în dreapta, ședeau pe marginea patului și pregăteau niște bonguri.

Pe peretele din spatele lor, chiar la capul bărbatului mort sau adormit, era atârnat portretul lui Zoroastru, profetul religiei persane.

Pe măsură ce ochii mei se obișnuiau cu lumina difuză, am observat trei scaune masive, despărțite de trei scrinuri vechi, aranjate de-a lungul zidului din fund, iar pe fiecare stătea așezat un bărbat.

Podeaua era acoperită cu un covor persan mare și scump și cu o mulțime de fotografii ale unor personaje îmbrăcate în costume populare persane. În dreapta mea, față în față cu patul, se găsea un sistem audio hi-fi, pus pe o măsuță de toaletă cu blatul din marmură. Două ventilatoare de tavan se învârteau încet, de parcă nu ar fi vrut să deranjeze norii de fum din cameră.

Am ocolit patul, ținându-mă după Vikram, care m-a condus la bărbatul așezat pe primul dintre cele trei scaune. Era străin, ca și mine, dar mai înalt: trupul său deșirat și picioarele lungi se revărsau din scaun de parcă ar fi plutit într-o cadă. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

— El este Concannon, m-a informat Vikram, împingându-mă mai în față. Face parte din IRA.

Mâna care a strâns-o pe a mea era caldă, uscată și viguroasă.

— Să-i ia dracu' pe ăia din IRA, a spus bărbatul, cu un puternic accent nord-irlandez. Eu sunt din Ulster. Fac parte din Forța Voluntară din Ulster. Ar fi culmea să mă aștept de la un imbecil necredincios ca Vikram să înțeleagă asta.

Îmi plăcea privirea lui increzătoare. Nu-mi plăceau cuvintele increzătoare care îi ieșeau din gură. Mi-am retras mâna, dând din cap în semn de încuviințare.

— Nu-l băga în seamă, mi-a zis Vikram. Spune tot felul de tâmpenii, dar la petreceri nu-l întrece nimeni. Pe bune.

Apoi m-a tras spre cel de-al doilea bărbat. Exact când m-am apropiat de el, tânărul a tras o priză de hașiș din bongul pe care i-l aprinsese cel de-al treilea bărbat. În clipa în care flacăra chibritului a fost aspirată în pipă, a țâșnit o pală de foc din gura pipei și a explodat chiar deasupra capului tânărului.

— *Bom shankar!* a exclamat Vikram, întinzând mâna după pipă. Lin, ți-l prezint pe Naveen Adair. E detectiv particular. Pe cuvântul meu. Naveen, el e Lin, tipul despre care v-am povestit. E medic în mahala.

Tânărul s-a ridicat în picioare și mi-a strâns mâna.

— Sincer vorbind, a zis el cu un zâmbet ironic, nu sunt cine știe ce detectiv. Deocamdată.

— Stai liniștit, i-am răspuns zâmbind. Nici eu nu sunt cine știe ce doctor. Nici acum, nici pe viitor.

Al treilea bărbat, cel care aprinsese bongul, a tras un fum și mi-a întins pipa. L-am refuzat zâmbind, așa că i-a dat-o unuia dintre bărbații așezați pe pat.

— Sunt Vinson, s-a prezentat el, strângându-mi mâna bucuros ca un cățeluș jucăuș. Stuart Vinson. Am auzit o mulțime de chestii despre tine, frate.

— *Orice* cretin a auzit de Lin, a replicat Concannon, luând bongul de la unul dintre bărbații de pe pat. Vikram ne-a făcut capul calendar, de zici că-i amoretzat de tine. Lin în sus, Lin în jos, Lin a făcut aia, Lin a făcut aialaltă. Ia zi, Vikram, ai apucat să i-o sugi? A fost bun de ceva sau numai gura-i de el?

— Ești culmea, Concannon! a intervenit Vinson.

— Ce-am făcut? a întrebat Concannon mirat. I-am pus și eu omului o întrebare. India e încă o țară liberă, nu? Cel puțin în zonele în care se vorbește engleza.

— Ignoră-l, a spus Vinson, ridicând din umeri ca și când ar fi vrut să își ceară scuze. Nu se poate abține. Suferă de sindromul

nesimțirii.

Stuart Vinson era un american cu un fizic solid, trăsături masive și clare și o claie de păr blond, ciufulit, care îi dădea aspectul unui lup de mare, al unui marinar singuratic. În realitate, era traficant de droguri, și chiar unul bunicele. Auzisem de el, așa cum și el auzise de mine.

— El e Jamal, a continuat Vikram, ignorându-i pe Vinson și pe Concannon și prezentându-mi-l pe bărbatul așezat pe partea stângă a patului. Importă marijuana, o macină, o rulează și-o fumează. E Artistul.

— Artistul, a repetat Jamal.

Era un individ uscățiv, cu ochii depărtați și înzorzonat cu tot soiul de amulete religioase. M-am apucat să le număr, hipnotizat de atâtea obiecte sfinte adunate la un loc, și am observat că reprezentau toate cele cinci mari religii ale lumii. De la acestea, mi-a alunecat privirea spre zâmbetul lui.

— Artistul, am zis.

— Artistul, a repetat Jamal.

— Artistul, am zis din nou.

— Artistul, a repetat el.

Aș mai fi spus-o o dată, dacă Vikram nu m-ar fi oprit.

— El e Billy Bhasu, a continuat el prezentările, făcând semn către bărbatul mărunțel și firav, cu o piele gălbuie, care stătea de cealaltă parte a siluetei nemișcate.

Billy și-a împreunat palmele în semn de salut și a continuat să curețe unul dintre bonguri.

— Billy Bhasu e furnizor, m-a informat Vikram. Îți face rost de orice dorești. Absolut orice, de la fete până la înghețată. Încearcă-l. O să vezi că e adevărat. Cere-i o înghețată. Ți-o aduce imediat. Haide, cere-i!

— Nu vreau...

— Billy, du-te și adu-i o înghețată lui Lin.

— Imediat, a zis Billy, lăsând bongul de-o parte.

— Nu-i nevoie, Billy, l-am oprit ridicând o mână. Nu vreau înghețată.

— Dar ești *nebun* după înghețată, a spus Vikram.

— Nu într-atât încât să trimit pe cineva să îmi cumpere. Potolește-te, Vikram!

— Dacă tot e vorba să aducă ceva, a răsunat glasul lui Concannon din întuneric, eu zic să fie și-o înghețată, și-o fată. Două fete, de fapt.

Și să treacă dracului odată la treabă!

— Ai auzit, Billy? a insistat Vikram.

S-a apropiat de Billy și a început să tragă de el, când o voce adâncă și puternică a răsunat dinspre silueta întinsă pe pat. Vikram a înlemnit, de parcă s-ar fi trezit cu țeava unei puști în față.

— Vikram, omule, a spus vocea, îmi strici toată starea!

— Oh, drace! Drace! Scuze, Dennis, a îngăimat Vikram! îi făceam cunoștință lui Lin cu băieții și...

— Lin, a rostit omul de pe pat, deschizând ochii ca să mă vadă.

Aveau o culoare cenușie, rară, și o strălucire caldă.

— Eu sunt Dennis. Îmi pare bine să te cunosc. Simte-te ca acasă.

Mi casa, es su casa.

Am făcut un pas în față, am strâns mâna moale pe care mi-o întinsese Dennis, după care m-am retras la capătul patului. Dennis m-a urmărit cu privirea, zâmbindu-mi precum un preot care îți dă binecuvântarea.

— Uau! a murmurat Vinson așezându-se lângă mine. Dennis, frate, mă bucur că te-ai întors printre noi. Cum a fost pe lumea cealaltă?

— Liniște, a răspuns Dennis zâmbindu-mi în continuare. Foarte liniște. Până acum câteva minute.

Concannon și Naveen Adair, tânărul detectiv, au venit alături de noi. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Dennis.

— Lin, e o mare onoare să te privească Dennis, mi-a explicat Vikram.

S-a lăsat un moment de tăcere, curmat rapid de Concannon.

— *Supertare!* a mârâit Concannon, cu un rânjel răutăcios. De șase luni pierd vremea pe-aici, te fac părtaș la înțelepciunea mea, îți beau whisky-ul și-ți fumez iarba, iar tu nu binevoiești să deschizi ochii decât de două ori. Cum intră Lin pe ușă, cum te zgâiești la el ca la o minune. Eu sunt mai *fraier*, sau ce?

— Chiar ești, frate, a spus Vinson încet.

Concannon a început să râdă în hohote. Dennis s-a strâmbat, deranjat.

— Concannon, mi-ești drag ca o fantomă prietenoasă, dar, zău, îmi strici toată euforia.

— Scuze, amice, a mormăit Concannon.

— Lin, a șoptit Dennis, fără a-și mișca trupul ori capul, te rog să n-o iei ca pe-o impolitețe, dar am nevoie de odihnă acum. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

A întors capul imperceptibil în direcția lui Vikram.

— Vikram, a murmurat pe un ton scăzut, te rog s-o lași mai moale cu gălăgia. Îmi strici euforia. Ți-aș fi recunoscător dac-ai fi mai atent.

— Bineînțeles, Dennis, a bolborosit Vikram. Iertare!

— Billy Bhasu? a continuat Dennis cu blândețe.

— Ce este, Dennis?

— Dă-o-n mă-sa de înghețată!

— Cum adică, Dennis?

— Dă-o-n mă-sa! Azi nu primește nimeni înghețată!

— Am înțeles, Dennis.

— E limpede ce-am zis?

— O dăm în mă-sa de înghețată, Dennis!

— Nu vreau să mai aud cuvântul *înghețată* cel puțin trei luni de-acum încolo.

— Da, Dennis!

— Bun. Jamal, fii amabil și pregătește-mi un bong nou. Unul tare de tot! Unul memorabil! Epocal! Ar fi un gest de compasiune. Aproape un miracol. La revedere, lume, de aici și de dincolo!

Dennis și-a împreunat mâinile pe piept, a închis ochii și și-a reluat poziția de odihnă: o nemișcare mortuară, în care nu respira decât de cinci ori pe minut.

Nimeni nu îndrăznea să se miște sau să spună ceva. Jamal a pregătit în mare grabă un bong epocal. Toți cei prezenți în cameră se uitau la Dennis. L-am tras pe Vikram de cămașă.

— Hai să ieșim de-aici, i-am zis trăgându-l după mine afară. La revedere, lume, de aici și de dincolo!

— Hei, așteptați-mă! a strigat Naveen, ieșind în fugă pe ușa terasei.

Ajunși în stradă, aerul proaspăt i-a trezit pe Naveen și pe Vikram. Au iuțit pasul ca să se țină după mine.

Vânticelul care adia pe culoarul umbrat de clădirile cu trei etaje aducea cu sine mirosul vaselor pescărești din portul Sassoon, aflat în apropiere.

Razele soarelui se revărsau prin spațiile dintre copaci. Pe măsură ce treceam de la umbră la soare, scaldându-mă în căldura albă, simțeam cum pătrunde soarele în mine, pentru ca apoi să mă părăsească de îndată ce intram la umbra copacilor.

Cerul era colorat într-un albastru pâcios, asemeni unei sticle aruncate la mal de apele mării. Ciorile călătoreau pe acoperișurile autobuzelor spre zonele mai răcoroase ale orașului. Strigătele

ricșarilor răsunau de pretutindeni.

Era genul de zi senină la Bombay, care îi îndemna pe oamenii locului să cânte în gura mare și, trecând pe lângă un bărbat care mergea în direcția opusă, am băgat de seamă că amândoi fredonam același cântec de dragoste indian.

— Ce ciudat, a remarcat Naveen. Amândoi cântați același cântec.

Am zâmbit, pregătindu-mă să mai fredonez câteva versuri, așa cum se procedează la Bombay în zilele în care cerul e de culoarea sticlei albastre, când Vikram m-a întrerupt cu o întrebare.

— Deci, cum a mers? L-ai recuperat?

Unul dintre motivele pentru care nu merg în Goa foarte des este că, de câte ori mă duc acolo, cineva mă roagă să îi fac o favoare. Acum trei săptămâni, când l-am anunțat pe Vikram că plec în Goa, m-a rugat să îl ajut cu ceva.

Lăsase una dintre bijuteriile de nuntă ale mamei sale la un cămătar drept gaj pentru un împrumut. Era vorba de un colier bătut cu rubine micuțe. Vikram își achitase datoria, însă cămătarul refuza să îi înapoieze colierul. Îi spusese să vină personal în Goa ca să îl recupereze. Știind că acesta se teme de Compania Sanjay, banda mafiotă din care făceam parte, Vikram insistase să îi fac o vizită.

Mă achitasem de sarcină, recuperasem colierul, însă Vikram se înșelase cu privire la teama cămătarului față de mafie. Din cauza lui, irosisem o săptămână întreagă, căci mă evitase în repetate rânduri, lăsând mesaje injurioase la adresa mea și a Companiei Sanjay, până când, într-un final, se învoise să îmi înapoieze colierul.

Era deja prea târziu. El era doar un amărât de cămătar, iar mafioții pe care îi insultase erau numeroși. Am apelat la patru băieți din zonă care lucrau pentru Compania Sanjay. I-am bătut pe gangsterii care îl apărau până când i-am pus pe fugă.

L-am confruntat pe cămătar. Mi-a dat colierul. După care unul dintre băieții l-a bătut în luptă dreaptă și a continuat să îl bată, în luptă mai puțin dreaptă, până când i-a băgat mințile în cap.

— Zi! a insistat Vikram. L-ai recuperat sau nu?

— Poftim, am zis scoțând colierul din buzunarul hainei și întinzându-i-l.

— Uau! Eram sigur că mă pot baza pe tine. Ți-a dat bătăi de cap Danny?

— Cred că ar fi bine să îl ștergi de pe lista celor de la care împrumuți bani.

— *Thik!* în regulă.

A scos colierul din săculețul de mătase albastră. Sub razele soarelui, rubinele îi scânteiau în palmă precum picăturile de sânge.

— Auziți? a continuat. Merg chiar acum să i-l duc mamei. Vreți să vă duc undeva cu taxiul?

— Mergi în cealaltă direcție, am spus eu, în timp ce Vikram chema un taxi. Eu mă întorc la Leopold's, să-mi recuperez bicicleta.

— Dacă nu te deranjează, a zis Naveen șovăielnic, aș vrea să merg cu tine o bucată din drum.

— Cum dorești, i-am răspuns, privindu-l pe Vikram cum își vâra săculețul albastru în cămașă.

Era pe punctul de a urca în taxi, când l-am oprit și m-am apropiat de el ca să nu fim auziți.

— Ce naiba faci?

— La ce te referi?

— Nu ai cum să mă minți când e vorba despre droguri, Vik.

— Cine-a *mințit*? a protestat el. Fir-ar să fie, am tras și eu câteva fumuri, nimic mai mult. Și ce? Oricum, e marfa lui Concannon. El a plătit, eu doar...

— Ia-o mai ușor.

— Eu o iau mereu ușor. Doar mă cunoști.

— Unii oameni reușesc să renunțe la un viciu, Vikram. Poate Concannon e unul dintre aceștia. Tu nu ești în stare, știi bine.

Mi-a zâmbit și, preț de câteva secunde, mi s-a părut că îl revăd pe Vikram cel de altădată. Acel Vikram care era capabil să plece în Goa după colier, fără ajutorul meu sau al altcuiva. Acel Vikram care nu ar fi lăsat în veci una dintre bijuteriile de nuntă ale mamei sale în mâinile unui cămătar.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip când a urcat în taxi. L-am privit cum se îndepărtează, neliniștit la gândul pericolului ce îl pândea chiar din sufletul său de optimist distrus de iubire.

Mi-am văzut de drum, cu Naveen alături de mine.

— Vorbește întruna despre fata aia, englezoaica, mi-a spus.

— E unul dintre acele lucruri care ar fi trebuit să aibă un final fericit, dar se termină tragic aproape mereu.

— Și despre tine vorbește mult, a continuat Naveen.

— Vorbește mai mult decât trebuie.

— Vorbește despre Karla, Didier și Lisa. Dar cel mai mult vorbește despre tine.

— Vorbește mai mult decât trebuie.

— Mi-a zis că ai evadat din închisoare. Și că te ascunzi de

autorități.

M-am oprit.

— Acum *tu* vorbești mai mult decât trebuie. V-ați molipsit cu toții?

— Nu. Stai să-ți explic. L-ai ajutat pe-un prieten de-al meu, Aslan...

— Poftim?

— Un prieten de-al meu...

— Ce tot spui acolo?

— S-a întâmplat într-o noapte, pe lângă Ballard Pier, acum vreo două săptămâni. L-ai ajutat să iasă dintr-o mare belea.

Un tânăr care alerga dinspre Ballard Estate după miezul nopții, o stradă lată mărginită de clădiri încuiate, fără cale de scăpare de urmăritori, tânărul care s-a oprit în lumina lămpilor stradale ce răsfrângeau umbrele copacilor pe asfalt, tânărul care aștepta să își înfrunte urmăritorii de unul singur, pentru ca, o clipă mai târziu, să nu mai fie singur.

— Ce-i cu el?

— A murit acum trei zile. Am încercat să dau de tine, dar erai în Goa. O să-mi asum riscul de a-ți spune acum.

— Ce să-mi spui?

Naveen a tresărit. Îi vorbeam cu brutalitate, pentru că pomenise despre evadarea mea din închisoare și voiam să spună odată ce-avea de spus.

— Am fost prieteni la facultate, a început el. Îi plăcea să umble noaptea prin tot soiul de locuri periculoase. Ca și mie. Ca și *ție*, altminteri nu ai fi fost acolo în noaptea în care l-ai ajutat. Mă gândeam că ai vrea să afli.

— Îți bați joc de mine?

Ne-am oprit la umbra rarefiată a copacilor. Stăteam la doar câțiva centimetri unul de celălalt, înconjuțați de vuietul traficului.

— Ce vrei să spui?

— Ai adus în discuție evadarea din închisoare doar ca să-mi povestești despre sfârșitul tragic al lui Aslan? Asta vrei să-mi spui? Ori ești țicnit, ori chiar ai un suflet mare.

— Chiar am un suflet mare, a replicat el, ofensat și din ce în ce mai furios. Am un suflet atât de mare, încât nu mi-am imaginat că o să-mi răstălmăcești cuvintele după bunul plac. Îmi pare rău că te-am deranjat. Nu asta era intenția mea. Îmi cer scuze! Te las în pace.

— Stai! l-am oprit. Așteaptă!

Toată ființa lui emana onestitate: privirea sinceră, ținuta

încrezătoare, zâmbetul larg. Unele alegeri sunt pur instinctive. Iar instinctele mele îl plăceau pe acest puști care stătea în fața mea, profund rănit, dar plin de curaj. Nu-mi trezea nicio urmă de suspiciune, iar asta „rareori” se întâmplă.

— Bine, am greșit, am zis ridicând o mână împăciuitoare.

— Nu-i nimic, a spus el recăpătându-și înfățișarea relaxată.

— Bun. Să revenim la Vikram, care ți-a povestit despre evadarea mea din închisoare. E genul de informație care *ar putea* alerta Interpolul și, prin urmare, mă preocupă *mereu*. Înțelegeți ce spun, nu-i așa?

Nu era o întrebare, iar el știa asta.

— Să se ducă dracului ăia de la Interpol!

— Ești detectiv!

— Să se ducă dracului și detectivii! E genul de informație care privește un prieten și pe care nu o ascunzi de un prieten, atunci când îți ajunge la urechi. Nu te-a învățat nimeni asta? Am crescut pe străzile astea și știu foarte bine ce înseamnă.

— Noi doi nu suntem prieteni.

— Nu încă, a răspuns Naveen zâmbind.

L-am măsurat cu privirea câteva clipe.

— Ți place să mergi pe jos?

— Îmi place să merg și să vorbesc, a spus strecurându-se odată cu mine prin gloata de pietoni.

— Chiar că-ți place să vorbești, am observat.

— Și să merg pe jos.

— Spune-mi trei povești scurte potrivite pentru o plimbare.

— Bine. Prima poveste.

— Să fie despre Dennis.

— Știi ce e comic? a spus Naveen râzând și ferindu-se de o femeie care purta pe cap o legătură mare de hârtii. Și eu tot azi am intrat acolo prima oară. În afară de ceea ce ai văzut cu ochii tăi, nu pot să-ți spun decât lucruri pe care le știu din auzite.

— Zi-le!

— Și-a pierdut ambii părinți – o mare lovitură pentru el, din câte se pare. Erau putred de bogați. Dețineau patentul pentru nu știu ce chestie care valora o căruță de bani. Șaizeci de milioane care au ajuns în buzunarul lui Dennis.

— Camera aia nu arăta deloc de șaizeci de milioane de dolari.

— Își ține banii într-un cont, mi-a răspuns Naveen, cât timp el e în transă.

- Adică zace pe un pat.
- E mai mult decât atât. Dennis intră într-o stare de Samadhi când doarme. Își încetinește respirația și bătăile inimii aproape complet. Sunt momente, destul de dese, în care practic e ca și mort.
- Faci mișto de mine, domnule detectiv!
- Chiar deloc, a râs Naveen. Mai mulți doctori i-au semnat certificatul de deces în decursul ultimului an, dar Dennis s-a trezit de fiecare dată. Jamal, Artistul, le ține ca pe-o colecție.
- Bun. Deci, uneori, Dennis e ca și mort. Mi-e milă de preotul și de contabilul lui.
- Cât timp e în transă, averea lui Dennis e administrată de un împuternicit, care îi dă suficienți bani cât să cumpere apartamentul pe care l-ai văzut și să beneficieze de îngrijirea necesară în starea de transă.
- Ai auzit toate astea sau ai făcut și tu săpături?
- Un pic din fiecare.
- Oricum ar fi, am zis oprindu-mă puțin ca să las o mașină să dea cu spatele, cert este că n-am văzut pe nimeni să zacă mai confortabil decât el.
- Sunt perfect de acord cu tine în privința asta, a spus Naveen, cu un rânjet amuzat.
- Am căzut amândoi pe gânduri preț de câteva secunde.
- A doua poveste?
- Concannon, am zis, reluându-mi drumul.
- Face box la sala la care merg și eu. Nu-l cunosc prea bine, dar îți pot spune două lucruri despre el.
- Care sunt alea?
- Are un croșeu de stânga redutabil, dar care îl lasă descoperit dacă ratează lovitura.
- Zău?
- Serios. Aplică o lovitură cu stânga, una cu dreapta, apoi vine cu croșeul de stânga care îl lasă complet expus, dacă nu este atent. Avantajul lui: e rapid și rareori ratează. E chiar foarte bun!
- Și al doilea lucru?
- E singurul tip din câți cunosc care mi-a făcut intrarea la Dennis. Dennis ține enorm la el. Pentru el, a stat treaz mai mult decât pentru oricine altcineva. Umblă vorba că ar vrea să îl înfizeze legal. E destul de dificil, deoarece Concannon e mai în vârstă decât Dennis și nu știu dacă există vreun precedent legal prin care un indian să fi adoptat un alb.

— Cum adică „ți-a făcut intrarea”?

— Mii de oameni și-ar dori să fie primiți în audiență la Dennis când este în transă. Lumea crede că, fiind *temporar* mort, poate comunica cu cei care sunt morți *pentru totdeauna*. Aproape nimeni nu are voie să intre la el.

— Decât dacă te duci până acolo și bați la ușă.

— Nu pricepi cum stau lucrurile. Nimeni n-ar îndrăzni să meargă la el acasă și să-i bată la ușă când este în transă.

— Fii serios!

— Asta până când o va face cineva.

— Am discutat deja despre Dennis, am zis oprindu-mă pentru a lăsa să treacă o ricșă de patru persoane. Să revenim la Concannon.

— Cum spuneam, face box la sala la care merg și eu. Participă la lupte de stradă. Nu știu prea multe despre el. Pare băiat de gașcă. Îi place să petreacă.

— Mamă, și ce slobod e la gură! Mă gândesc că un om de vârsta lui nu își dă drumul chiar așa la gură decât dacă e foarte sigur pe sine.

— Crezi că ar trebui să ne ferim de el?

— Doar să avem grijă să nu-l călcăm pe bătăturei.

— Trecem la a treia poveste? a întrebat Naveen.

Am ieșit de pe strada pe care merseserăm până atunci și am făcut câțiva pași pe trotuarul îngust de o palmă.

— Încotro mergem? a întrebat ținându-se după mine.

— Mă duc să-mi cumpăr un suc.

— Suc?

— E caniculă. Ce ți se pare așa de ciudat?

— Nimic. Super! Îmi plac sucurile.

Treizeci și nouă de grade Celsius la Bombay, suc rece de pepene, ventilatoare care mai că te loveau în cap, date la viteza a treia: raiul pe pământ.

— Ia zi, chiar ești *detectiv particular*?

— Mda. Am început oarecum accidental, și iată că se împlinește un an de când fac meseria asta.

— Ce fel de accident poate face pe cineva să devină *detectiv particular*?

— Eram student la Drept, a spus Naveen zâmbind. Am fost cât pe aci să termin. În ultimul an, mă documentam pentru o lucrare despre *detectivii particulari* și impactul lor asupra sistemului judiciar. Am devenit atât de pasionat de munca de *detectiv*, încât m-am lăsat de

facultate ca să-mi încerc norocul în acest domeniu.

— Și cum merge treaba?

A pufnit în răs.

— Divorțurile sunt mai curate decât bursa și mult mai previzibile. M-am ocupat de câteva cazuri de divorț, după care m-am oprit. Mai eram cu un tip care mă învăța cum merg lucrurile. Se ocupa de divorțuri de treizeci și cinci de ani și îi plăcea la nebunie. Mie, nu. Bărbații însurați își înșală nevestele de când e lumea. Parcă trăiam aceeași poveste tristă la nesfârșit.

— Și de când ai renunțat la domeniul bănos al divorțurilor?

— Am găsit două animale de companie pierdute, un soț dispărut și o cratiță furată. În mod evident, clienții mei – Să le dea Dumnezeu sănătate! – sunt mult prea leneși ori prea bine-crescuți ca să își rezolve singuri problemele.

— Dar îți place să fii detectiv. E palpitant, n-am dreptate?

— Ideea este că, la final, descoperi tot adevărul. Ca avocat, cunoști doar o versiune a poveștii. În meseria de detectiv ai acces la toate, chiar dacă nu investighezi decât cazul unei cratițe furate. Află adevărul înainte să apuce cineva să te mintă.

— Ai de gând să te ții de asta?

— Nu știu, a spus el, evitându-mi privirea. Depinde cât de bine îmi merge.

— Sau cât de prost.

— Ai dreptate.

— Uite-așa, am ajuns deja la a treia poveste. Naveen Adair, detectiv particular irlandezo-indian.

A răs și, când a deschis gura, dinții albi i s-au acoperit de o spumă fină care s-a topit rapid.

— Nu sunt prea multe de spus.

— Naveen Adair! am rostit eu apăsător. Care dintre jumătățile tale ți-a dat mai multe bătăi de cap, cea irlandeză sau cea indiană?

— Sunt prea englez pentru indieni, a spus el, și prea indian pentru englezi. Tata...

Pentru prea mulți dintre noi, „tată” nu reprezintă decât un tărâm plin de creste colțuroase și văi pierdute. Am urcat pe una dintre acele creste, alături de el, așteptând să își reia povestea.

— După ce a părăsit-o pe mama, am rămas pe străzi și așa am trăit până când am împlinit cinci ani. Nu-mi aduc aminte prea multe din perioada aceea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Și-a îndreptat privirea către forfota colorată și tumultuoasă a străzii.

— Tata s-a îmbolnăvit de tuberculoză, a spus tânărul detectiv. A lăsat un testament prin care mama devenea moștenitoare. Reușise cumva să strângă o adevărată avere, așa că ne-am trezit brusc bogați și...

— Totul s-a schimbat.

S-a uitat la mine, simțindu-se parcă vinovat că îmi împărtășise mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Îmi plesnea capul de durere din cauza curentului rece făcut de ventilatorul suspendat. I-am făcut semn chelnerului și l-am rugat să îl dea la un volum mai mic.

— Vă e frig? a pufnit el sarcastic, cu degetul pe întrerupător. Stați să vă arăt eu ce înseamnă frig.

L-a dat la treapta a cincea. Am simțit că îmi îngheață obrazii. Am achitat nota și am plecat. În spatele nostru a răsunat glasul chelnerului care își lua rămas-bun de la noi.

— S-a eliberat masa doi!

— Îmi place barul ăsta, a zis Naveen.

— Serios?

— Da. Au un suc excelent și niște chelneri execrabili. E perfect!

— Cred că noi doi, domnule detectiv, ne vom înțelege de minune! De minune!

Capitolul 2

Trecutul, preaiubitul nostru dușman, scoate capul la iveală în cele mai nepotrivite momente. Zilele de altădată, petrecute la Bombay, îmi revin în minte atât de intens și de brusc, încât, uneori, mă fură din clipa prezentă și gândurile încep să îmi rățăcească aiurea. Un zâmbet, un cântec sunt îndeajuns pentru a mă purta înapoi în timp, la diminețile însorite când leneveam în pat, când mă plimbam cu motocicleta pe un drum de munte ori când eram legat și bătut și imploram soarta să îmi acorde șansa unei revanșe. Și savurez fiecare minut, fiecare minut de amicitie ori dușmănie, de mânie ori de iertare: fiecare minut de viață. Însă trecutul are obiceiul de a te purta la locul potrivit în momentul nepotrivit, ceea ce poate fi devastator.

Ar trebui să am un gust amar după toate câte am făcut și am pățimit. Așa îmi spune lumea. Un pușcăriaș mi-a zis cândva: „Ai fi un

tip pe cinste, dacă ai avea un strop de venin în tine”. Dar așa mi-e firea și n-am cunoscut niciodată dușmănia ori ranchiuna. Am simțit furie și disperare și am făcut o mulțime de rele, până când m-am oprit, dar n-am urât niciodată pe cineva, nici n-am dorit răul cuiva, nici chiar celor care m-au torturat. Dacă e posibil ca o mică doză de ranchiună să mă fi protejat din când în când, cum se întâmplă uneori, am învățat că amintirile frumoase nu fac casă bună cu o minte sceptică. Îmi iubesc amintirile, chiar și pe acelea care apar în momentul nepotrivit: mi-au venit în minte clipele în care razele soarelui desenau dungi luminoase pe străzile mărginite de pomi din Bombay, fetele curajoase care se avântau prin trafic pe scutere, ricșarii gârboviți, dar zâmbitori, sub povara încărcăturii, și aceste prime amintiri despre un tânăr detectiv irlandez-indian, pe numele său Naveen Adair.

Am mers în tăcere o vreme strecurându-ne printre mașini și trecători și valsând printre biciclete și ricșe.

Un grup de oameni în uniforme bleumarin sporovăiau și râdeau în fața intrării spațioase a Departamentului de pompieri. În curtea interioară, se zăreau două mașini mari, pe a căror suprafață roșie ori cromată alergau jucăuș razele soarelui.

Pe unul dintre ziduri, fusese ridicat un altar opulent închinat zeului Hanuman, iar lângă acesta se găsea o placă pe care scria:

DACĂ NU SUPORȚI CĂLDURA,
IEȘI DIN CLĂDIREA ÎN FLĂCĂRI

Ceva mai departe, am pătruns în cartierul comercial, care începea de la piața Colaba. După ce treceai de geamgii, vânzători de rame pentru fotografii, prăvălii de cherestea și feronerie, magazine de electronice și depozite de instalații sanitare, pătrundeai în zona destinată magazinelor de îmbrăcăminte, bijuterii și alimentare.

Ajunși la intrarea în piață, am fost nevoiți să ne oprim, căci un șir de camioane de mare tonaj încercau să străpungă traficul infernal de pe strada principală.

— Să știi, a zis Naveen în timp ce așteptam, că îți dau dreptate în privința lui Vikram. Vorbește mai mult decât trebuie. Eu n-am să fac aceeași greșală. Nu voi discuta subiectul cu nimeni altcineva în afară de tine. Ți dau cuvântul meu. Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, poți conta pe mine. Asta e tot ce am de zis. N-o lua ca pe o favoare personală, dacă nu vrei. Gândește-te că o fac în amintirea lui Aslan și a ceea ce ai făcut pentru el în acea noapte.

Nu era prima oară când priveam din străfundurile exilului crud în care se transformase viața mea în doi ochi înflăcărați ce ardeau pe culmile *eliberării*. În anii petrecuți ca fugar găsisem uneori o prietenie rapidă în cântecul răzvrătirii: în loialitatea pe care unii o juraseră evadării mele din sistem, cât și mie.

Își doreau să rămân cumva în libertate, pentru că voiau ca *cineva* să scape și să rămână liber. I-am zâmbit lui Naveen. Nu era nici prima, nici ultima oară când mă lăsam condus de instinct.

— Încântat de cunoștință! i-am zis întinzându-i mâna. Mă numesc Lin și nu sunt doctor în mahala.

— Îmi pare bine! a spus Naveen strângându-mi mâna. E bine de știut cine nu e doctor.

— Și cine nu e polițist, am completat. Bem ceva?

— Aș fi onorat, a răspuns cu o curtoazie desăvârșită.

În secunda următoare, am avut senzația că cineva se lipește de spatele meu. M-am întors furios.

— Nu te ambala! s-a apărut George Gemeni. Ușurel cu cămașa, amice! Reprezintă jumătate din garderoba mea.

I-am simțit oasele trupului sfrijit în momentul în care i-am dat drumul din strânsoare.

— Scuze, frate, dar nu-i frumos să te furișezi așa prin spatele oamenilor! Credeam că ți-ai învățat lecția. Într-o zi, chestia asta o să se termine rău pentru tine!

— Am greșit, s-a scuzat Gemeni uitându-se suspicios în jur. Am o mică problemă.

Am dat să duc mâna la buzunar, dar Gemeni m-a oprit.

— Nu e o problemă dintr-aia! De fapt, între noi fie vorba, e și aia o problemă, dar când ești falit în permanență, devine mai degrabă un soi de *declarație metaculturală*, un imn funebru al sărăciei. Înțelegi ce spun?

— Nu, omule, nu pricep o iotă din ce tot spui acolo, am zis întinzându-i niște bani. Ce necaz ai?

— Ai puțină răbdare? Mă duc să-l aduc și pe Scorpion.

— Te aștept.

Gemeni s-a uitat în dreapta și în stânga.

— Mă aștepți, da?

Am încuviințat din cap și l-am urmărit cum se strecoară pe lângă un chioșc unde se vindeau statuete de marmură ale diverselor zeități.

— Te superi dacă rămân și eu? a întrebat Naveen.

— Deloc. Gemeni și Scorpion nu sunt în stare să țină niciun

secret, mai ales pe ale lor. Ar putea să-și deschidă propriul post de radio. Cred că i-aș asculta și eu.

Gemeni a reapărut câteva minute mai târziu, târându-l după el pe Scorpion.

Cei doi George Zodiac, unul din Londra, celălalt din Canada, erau inseparabili. Erau oarecum dependenți de vreo șapte droguri și complet dependenți unul de celălalt. Amândoi dormeau pe pragul destul de confortabil al unui depozit și își câștigau existența făcând diverse comisioane, livrând droguri clienților străini și, ocazional, vânzând informații gangsterilor.

Se ciondăneau cât era ziua de lungă, dar țineau unul la celălalt, iar prietenia lor era atât de trainică, încât toți cei care îi cunoșteau îi simpatizau pe cei doi George pentru loialitatea lor: Geamănul George de la Londra și Scorpionul George din Canada.

— Scuze, Lin! a bolborosit Scorpion când a ajuns lângă mine. Lucram sub acoperire. E o problemă legată de CIA. Sigur ai auzit vorbindu-se despre asta.

— CIA? N-am auzit absolut nimic. Am fost plecat în Goa. Ce s-a ntâmplat?

— E vorba despre un individ, s-a amestecat Gemeni, în timp ce amicul său mai înalt încuviința din cap. Unul cu părul cărunț, chiar dacă nu e bătrân. Poartă un costum bleumarin și cravată, de zici că-i om de afaceri...

— Sau agent CIA, a adăugat Scorpion în șoptă.

— Mai taci naibii, Scorpion! a răbufnit Gemeni. Ce treabă să aibă CIA cu doi amărăți ca noi?

— Au niște mașinării cu care îți citesc gândurile, a murmurat Scorpion secretos. Chiar și prin pereți.

— Dacă tot ne pot citi gândurile, ce rost mai are să vorbim în șoptă? a întrebat Gemeni.

— Poate că ne-au programat deja să vorbim așa, ca să ne citească gândurile mai ușor.

— Dacă îți citesc ție gândurile, o s-o ia la goană pe străzi urlând, retardatule! Mă mir c-am rezistat pân-acum fără s-o iau razna.

Nu știai niciodată în ce direcție o vor lua certurile celor doi, nici cât vor dura. De regulă, mă amuzau, dar nu întotdeauna.

— Spune-mi despre tipul cărunț, îmbrăcat în costum!

— Nu știm cine e, Lin, a spus Gemeni uitând de neînțelegerea cu amicul său. De două zile încoace, a început să întrebe de Scorpion la Leopold's și prin alte locuri.

— Sigur e de la CIA, a insistat Scorpion căutând din priviri o ascunzătoare.

Gemeni s-a uitat exasperat la mine. A tras o gură de aer în piept, încercând să se calmeze. Nu a reușit.

— Dacă e de la CIA și ne pot citi gândurile, a zbierat la Scorpion, scrâșnind din dinți, de ce-ar mai umbla de colo-colo ca să se *intereseze* de noi? Ar veni direct la noi, ne-ar bate pe umăr și ne-ar zice: „Salutare! Tocmai v-am citit gândurile cu mașina noastră de citit gânduri și n-a fost nevoie să ne interesăm despre voi sau să vă urmărim, pentru că avem mașini de citit gândurile care citesc gândurile oamenilor, pentru că noi suntem de la CIA.” N-am dreptate? Zi, n-am dreptate?

— Păi...

— V-a pronunțat numele? a întrebat Naveen, cât se poate de serios. A întrebat de amândoi sau doar de Scorpion?

Cei doi bărbați s-au întors mirați spre Naveen.

— El e Naveen Adair, le-am explicat eu. Detectiv particular.

S-a lăsat un moment de liniște.

— Drace, a bombănit Gemeni. Nu e foarte discret, dacă o anunțați așa, în gura mare, în mijlocul pieței de legume și fructe. Ești mai degrabă un detectiv *public*.

Naveen a răs.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

A mai urmat un moment de liniște.

— Ce *gen...* de detectiv e? s-a interesat Scorpion bănuitor.

— *Detectiv* și-atât. E ca la preot, plătești o dată. Răspunde-i la întrebare, Scorpion!

— Acum, că mă gândesc mai bine, a spus Scorpion, privindu-l absent pe Naveen, tipul a întrebat doar de *mine*, nu și de Gemeni.

— Unde locuiește? a întrebat Naveen.

— N-am aflat încă, a spus Gemeni. La început, n-am luat-o în serios. Dar chestia asta durează de două zile și a început să-l cam sperie pe Scorpion. Iar el, oricum, e cu frica-n sân tot timpul. Am pus un vagabond să-l urmărească pe individ astăzi. Vom afla în curând unde locuiește.

— Dacă vreți, fac și eu câteva săpături, s-a oferit Naveen.

Gemeni și Scorpion s-au uitat întrebători la mine. Am ridicat din umeri.

— Da, a acceptat iute Scorpion. Normal că vrem. Află, te rog, cine-i individul ăsta.

— Trebuie să lămurim cumva situația asta, a adăugat Gemeni. Scorpion m-a pus pe jar în asemenea hal, încât azi-dimineață m-am trezit sugrumându-mă singur. E grav de tot când un om ajunge să se gătuie singur în somn.

— Ce ne sfătuiești să facem? a întrebat Scorpion.

— Dați-vă la fund pe cât posibil, le-a zis Naveen. Anunțați-l pe Lin dacă reușiți să aflați cine e individul. Sau lăsați-mi mie un mesaj la clădirea Natraj, de pe strada Merewether. Pe numele Naveen Adair.

A urmat o clipă de liniște, în care cei doi George s-au uitat mai întâi unul la altul, apoi la Naveen și apoi la mine.

— Gata, am stabilit cum procedăm, am zis, strângându-i mâna lui Gemeni.

Banii pe care i-i dădusem le ajungeau să își cumpere cel puțin două dintre drogurile lor preferate, să închirieze o cameră ieftină de hotel pentru câteva zile, să își ridice hainele curate de la curățătoria la care erau veșnic datori și să se îndoape cu dulciurile bengaleze care le plăceau atât de mult.

Au pătruns în mulțimea de trecători. Scorpion mergea ușor gârbovit ca să fie la nivelul prietenului său londonez.

— Ce zici de povestea asta? l-am întrebat pe Naveen.

— E ceva suspect aici, a spus el, prudent. Să văd ce pot afla. Nu garantez că voi avea succes. Sunt doar un biet amator, ai uitat?

— Amatorul este cel care nu a învățat ce să *nu* facă, am zis.

— Sună bine. E un citat?

— Da.

— Cine e autorul?

— O femeie pe care o cunosc. Ce importanță are?

— Pot s-o întâlnesc și eu?

— Nu.

— Te rog.

— De ce ții morțiș să cunoști oameni pe care nu ți-i pot prezenta?

— E vorba de Karla, nu-i așa? Amatorul este cel care nu a învățat ce să *nu* facă. Foarte isteț.

M-am oprit și m-am apropiat de el.

— Hai să facem o înțelegere, i-am zis. Nu mai pomenești despre Karla în prezența mea.

— Asta nu-i o înțelegere, a spus el, zâmbind.

— Mă bucur că ai priceput. Ce-ai zice să bem ceva?

Am intrat în bodega îmbâcsită cu miros de bere și curry de la Leopold's. Era după-amiaza târziu. Ultimele clipe de liniște, înainte

ca gloatele de turiști, traficantii de droguri, bișnițari, recuperatori, actori, studenți, gangsteri și fete frumoase în căutare de aventuri să dea năvală pe ușa larg deschisă ca să bea, să mănânce și să-și riște sufletele la cele treizeci de mese din restaurantul Leopold's.

Era momentul preferat al lui Didier la bar, iar pe locul al doilea se situau toate celelalte ore de când se deschidea localul și până închidea. L-am găsit singur, la masa lui obișnuită, amplasată lângă zidul din fund, ceea ce îi oferea o vizibilitate perfectă pentru toate cele trei intrări.

Citea ziarul, ținându-l la distanță de un braț de ochi.

— Ferească Dumnezeu, Didier! Citești ziarul! Ar trebui să avertizezi oamenii ca să nu sufere un șoc.

M-am întors către chelner, cu un nume extrem de neinspirat – Sweetie¹ –, care se învârtea dubios prin preajmă, cu ecusonul roz atârându-i la pieptul cămășii.

— De ce n-ai fost pe fază, Sweetie? Trebuia să pui un anunț la ușă sau ceva de genul ăsta!

— Du-te-n mă-ta! mi-a replicat mutându-și bățul de chibrit dintr-un colț al gurii în celălalt cu ajutorul limbii.

Didier a pus ziarul deoparte și m-a strâns în brațe.

— Îți stă bine bronzat, mi-a zis.

M-a apucat de brațe și m-a examinat preț de câteva secunde cu atenția unui medic legist.

— Arăți ca un star! Nu chiar actorul principal, mai degrabă ăla care își încasează toată bătaia.

— Mai degrabă o sosie nereușită, dar, dacă zici tu star, mă mulțumesc și cu asta. Îți prezint un alt star, Naveen Adair.

— Ah, domnul detectiv, a spus el, strângându-i mâna călduros și măsurându-i cu un ochi expert constituția înaltă și athletică. Prietena mea, jurnalista Kavita Singh, mi-a spus o mulțime de lucruri despre tine.

— Și mie despre tine, a replicat Naveen zâmbind. Este o onoare să îl cunosc, în sfârșit, pe omul din spatele tuturor acelor povești.

— Nu mă așteptam să întâlnesc un tânăr atât de manierat, a spus Didier, invitându-ne să luăm loc și făcându-i semn lui Sweetie. Ce beți? Bere? Sweetie, adu-ne trei beri reci ca gheața!

— Du-te-n mă-ta! a bolborosit chelnerul, târându-se spre bucătărie.

¹ „Bombonică” (eng., în orig.)

— E o brută dezgustătoare, a spus Didier privindu-l cum se îndepărtează. Dar mă fascinează nefericirea lui atât de naturală.

Stăteam toți trei la o masă, dar aliniați cu spatele la perete și cu fața spre celelalte mese și intrările dinspre stradă. Privirea lui Didier rătăcea prin restaurant: un naufragiat cu ochii pierduți în zare.

— *Ia zi*, a spus el aplecând capul spre mine, cum a mers în Goa?

Am scos din buzunar un teanc de scrisori legate cu o panglică albastră și i l-am înmânat. Didier l-a luat și l-a ținut protector în palme câteva secunde, de parcă ar fi fost o pasăre rănită.

— A trebuit să-l *bați* ca să ți le dea? a întrebat fără a-și dezlipi ochii de la scrisori.

— Nu.

— Oh, a oftat ridicând imediat capul.

— Voiai să-l bat?

— Nu! Bineînțeles că nu, a zis stăpânindu-și o lacrimă. Didier n-ar putea plăti pentru un asemenea lucru.

— Pe mine nu m-ai plătit pentru nimic.

— Teoretic, chiar și *nimicul* are prețul său, n-am dreptate, Naveen?

— N-am idee ce vrei să spui. Așa că sunt perfect de acord cu tine.

— Mă așteptam totuși, a continuat Didier, trăgându-și nasul, să fi opus o oarecare rezistență. Să nu fi cedat scrisorile mele de dragoste cu atâta ușurință. Să dea dovadă de o frântură de... nostalgie.

Mi-a revenit în minte ura sălbatică de pe chipul lui Gustavo, fostul iubit al lui Didier, în timp ce împărțea cu generozitate blesteme la adresa unor părți mai sensibile ale corpului său. După care, a azvârlit teancul de scrisori în tomberonul de sub una dintre ferestrele bungalow-ului.

A trebuit să-i rup urechea ca să îl conving să intre în tomberon, să recupereze scrisorile și să le șteargă înainte să mi le dea.

— S-a terminat! Nu mai ține la tine.

— Îți mulțumesc, Lin! a oftat Didier punându-și scrisorile în poală, căci Sweetie ne aducea berile. M-aș fi dus eu în Goa să le recuperez, dacă n-ar fi existat mandatul de arestare pe numele meu.

— Trebuie să ai grijă cu mandatele astea, Didier, i-am zis. Eu nici nu le mai țin șirul. Aș putea tapeta o cameră cu câte acte false ți-am făcut, începe să devină obositor.

— În India, sunt doar patru mandate de arestare pe numele meu.

— *Doar* patru?

— La un moment dat, erau nouă. Pentru că m-am... *cumințit*, a pufnit Didier, strâmbându-și gura, de parcă acel cuvânt l-ar fi scârbit

profund.

— Ce calomnie, a spus Naveen.

— Mulțumesc. Ești un tânăr foarte simpatic. Îți plac armele de foc?

— Nu mă pricep la relații, a răspuns Naveen sorbindu-și ultima picătură de bere și ridicându-se de pe scaun. Pistolul e singura mea legătură stabilă.

— Ți-aș putea da o mână de ajutor în această privință, a răs Didier.

— Sunt convins, i-a replicat Naveen vesel. Lin, o să văd ce pot să aflu despre tipul în costum care îi urmărește pe cei doi George Zodiac. Te țin la curent.

— Ai grijă! încă nu știm despre ce e vorba.

— Stai liniștit, a răspuns tânărul neînfricat și nemuritor. V-am lăsat. Didier, a fost o plăcere și o onoare să te cunosc! La revedere!

L-am urmărit cum dispare în lumina amurgului. Didier s-a încruntat pe neașteptate.

— Ce e?

— Nimic, a spus el.

— Spune-mi ce-i cu tine, Didier! am insistat.

— Ți-am zis că n-am nimic.

— Știu ce-ai zis, dar fața ta te contrazice.

— *Care față?* a protestat de parcă l-aș fi acuzat că mi-a furat berea.

Didier Levy avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Primii fulgi de nea începuseră să se aștearnă în părul său negru, cârlionțat. Irisurile de un albastru strălucitor pluteau printr-un labirint de vene roșiatice ce îi împânzeau albul ochilor, dându-i aspectul unui om tânăr desfrânat: un băiețandru neastâmpărat, prizonier într-un trup istovit.

Consuma orice fel de băutură alcoolică, la orice oră din zi și din noapte, îmbrăcat ca un filfizon, chiar și după ce toți ceilalți filfizoni au căzut victime caniculei, fuma țigări scumpe de marijuana pe care le ținea într-un portțigaret făcut la comandă, se pricepea la aproape orice infracțiune, excela la câteva și își etala fără jenă preferințele homosexuale, într-un oraș unde acest lucru era încă tabu.

Îl întâlnisem cu cinci ani în urmă. Îl văzusem luptându-se cu dușmanii, îl cunoscusem și în momentele de apogeu, dar și în cele de declin. Era un bărbat curajos: genul de bărbat care ar sta alături de tine în fața unei arme și nu ar da bir cu fugiții, indiferent de deznodământ.

Era un om veritabil. Era expresia unică a capacității noastre de a deveni ceea ce ne dorim să devenim. Trecuserăm împreună prin suferințele iubirii, prin pasiuni devoratoare, prin clipe de exaltare religioasă. Și petrecusem atât de multe dintre acele nopți însingurate alături de el, încât ajunseseam să îl iubesc.

— Ai fața aia, am zis, de om care știe ceva ce-ar trebui să știe toată lumea. Fața aia care spune „Ți-am zis eu” înainte să-mi zici ceva. Așa că spune-mi, ce e?

Indignarea de pe chipul lui Didier s-a transformat în zâmbet și, apoi, în râset.

— E mai degrabă ceva de genul „mi-am zis eu”. Îmi place băiatul ăla tare mult. Mai mult decât m-aș fi așteptat. Și mai mult decât s-ar cuveni. Naveen Adair are o reputație destul de proastă.

— Dacă reputațiile proaste ar aduce voturi, am fi ajuns până acum președinții vreunor țări.

— Ai dreptate. Dar băiatul ăsta e un pericol veritabil. Omul înțelept pleacă urechea la învățăturile altora. Nu așa se spune?

— Ba da. Dar m-am întrebat dintotdeauna de ce înțeleptul are nevoie de învățăturile altora.

— Umblă vorba că ar fi foarte bun la bătaie. În facultate, a fost campion la box. Avea potențial să devină campionul Indiei. Pumnii lui sunt niște arme redutabile. Și, din câte-am auzit, e rapid în mișcări, chiar prea rapid, ca să-l provoci vreodată la luptă.

— Tu ești expert în acest domeniu, Didier. Dar și eu îmi ies din pepeni extrem de ușor.

— Mulți au căzut în genunchi în fața acestui băiat. Nu e bine ca un bărbat tânăr să își vadă adversarii supuși atât de ușor. Mult sânge se ascunde în fața aceluia zâmbet fermecător.

— Prietene, mult sânge se ascunde și în spatelul zâmbetului tău fermecător!

— Mulțumesc, a spus Didier acceptând complimentul cu o aplecare a capului său grizonant. Ți-am spus doar ce știu din auzite. Dacă mă-ntrebi pe mine, aș prefera să-l împușc pe flăcăul ăsta frumușel decât să mă bat cu el.

— În cazul ăsta, ai noroc că porți mereu arma la tine.

— Nu mi-o lua-n nume de rău, Lin, dar vorbesc cât se poate de serios și știi bine cât de mult urăsc chestiile serioase.

— O să țin minte ce mi-ai spus. Promit! Trebuie s-o iau din loc.

— Mă lași să beau de unul singur, ca să te duci acasă, la ea? m-a ironizat Didier. Crezi că ea te mai așteaptă, după ce-ai stat trei

săptămâni în Goa? Poate că s-a reorientat spre „pășuni mai verzi”, cum spun englezii cu provincialismul lor încântător.

— Și eu te iubesc! i-am spus strângându-i mâna.

Odată ieșit în tumultul străzii, am privit în urmă și l-am văzut ridicând teancul de scrisori de dragoste și făcându-mi cu mâna.

M-am oprit. Simțeam, așa cum mi se întâmpla în numeroase rânduri, că îl abandonez. Știam că sunt ridicol. Didier era, fără îndoială, cel mai rezistent contrabandist din oraș. Era unul dintre ultimii gangsteri independenți și nu datora absolut nimic, nici măcar teamă, companiilor mafioate, poliției sau bandelor de stradă care dominau lumea clandestină din care făcea și el parte.

Există însă oameni și iubiri care îți lasă un gol în suflet la despărțire, ca și când ți-ai părăsi țara natală.

Didier, vechiul meu prieten, Naveen, noul meu prieten, și Bombay-ul, orașul meu de refugiu, până când mă va alunga: fiecare dintre noi, primejdios în felul său.

Când am ajuns în Bombay, cu ani în urmă, eram un străin într-o junglă necunoscută. Mă transformasem într-o persoană ce examina străinii de la adăpostul junglei stradale. Eram de-al locului. Uns cu toate alifiile. Și, poate, mă înăsprisem oarecum, căci ceva din mine lipsea: ceva ce ar fi trebuit să fie acolo, înăuntru, chiar lângă inimă.

Eu scăpasem din închisoare, Didier scăpase de persecuție. Naveen scăpase de pe stradă, iar întregul oraș sudic scăpase din mare și își continua existența insulară datorită bărbaților și femeilor care îl construiseră piatră cu piatră.

I-am făcut cu mâna și Didier a zâmbit ducând scrisorile de dragoste la frunte. Am zâmbit și am simțit că totul era bine, că îl puteam părăsi.

Niciun zâmbet n-ar avea efect, niciun rămas-bun n-ar fi suficient, niciun gest de bunătate nu ne-ar mântui, dacă adevărul dinlăuntru nostru n-ar fi frumos. Esența noastră, a omenirii, este că suntem legați, în momentele de grație, de puritatea iubirii de care nici o altă ființă nu este capabilă.

Capitolul 3

Făceam puțin de la Leopold's până la apartamentul meu. Am ieșit de pe ruta turistică aglomerată, am traversat strada în dreptul postului de poliție din Colaba și am mers mai departe spre colțul

cunoscut de toți taximetriștii din Bombay sub numele de Casa Electrică.

Când am virat la dreapta pe strada umbroasă de lângă postul de poliție, am zărit colțul închisorii. Petrecusem o bună bucată de vreme în acele celule.

Ochii mei de rebel au găsit rapid ferestrele înalte, cu grilaje din fier. O cascadă de amintiri mi-a năpădit mintea: mirosul fetid al latrinelor descoperite, gloata de bărbați ce se lupta pentru un locșor relativ mai curat.

La colțul următor, am pătruns pe poarta ce ducea la Vila Beaumont și mi-am parcat bicicleta. L-am salutată pe paznic din cap și am urcat scările câte trei odată până la apartamentul de la etajul al treilea.

Am intrat, nu înainte de a suna la ușă de câteva ori. Am trecut din salon în bucatărie, aruncându-mi cheile și geanta pe masă în fugă. Cum nu am găsit-o nici acolo, nici în dormitor, am revenit în salon.

— Bună, iubito! am strigat cu accent american. Am ajuns acasă!

Am auzit-o râzând din spatele draperiilor care fremătau la ușa dinspre terasă. Le-am tras și am găsit-o în genunchi, cu mâinile în pământul unei grădinițe cam de dimensiunea unei valize deschise. În jurul ei mișuna un stol de porumbei care ciuguleau firimituri și se șicanau reciproc.

— Fată dragă, te-ai chinuit atâta să încropești o grădină, i-am zis, și acum lași toate păsările să ți-o calce-n picioare.

— Nu pricepi, mi-a replicat întorcându-și ochii de culoarea mării spre mine. Am făcut grădina special ca să atrag păsările. Ele au fost principalul motiv.

— Tu ești stolul meu de păsări, am spus în momentul în care s-a ridicat și m-a sărutat.

— Minunat, m-a ironizat ea. Se vede că s-a întors acasă scriitorul.

— Și e foarte fericit să te vadă, am răspuns zâmbind și am dat s-o trag după mine în dormitor.

— Am mâinile murdare! s-a opus ea.

— Mizam pe asta!

— Vorbesc serios, a râs smulgându-se din îmbrățișare. Trebuie neapărat să facem un duș...

— Și pe asta mizam!

— Trebuie neapărat să faci duș, a insistat, îndepărtându-se de mine. Și să-ți schimbi hainele.

— Hainele? am întepat-o și eu. Nu avem nevoie de haine.

— Ba da. Ieșim în oraș.
— Abia m-am întors acasă, Lisa! După două săptămâni.
— Aproape trei, m-a corectat ea. Avem timp suficient de salutări înainte să ne spunem noapte bună. Jur!
— *Salut* seamănă atât de mult a despărțire.
— Salut e întotdeauna începutul unei despărțiri. Treci la duș!
— Unde mergem?
— O să-ți placă.
— Asta înseamnă că o să-mi displacă profund, nu-i așa?
— La o galerie de artă.
— Ura! Super!
— Du-te naibii, a zis în glumă. Tipii ăștia sunt artiști adevărați, în plină ascensiune. O să-ți placă la nebunie. E o expoziție importantă. Dacă nu te grăbești, o să întârziem. Sunt așa bucuroasă că te-ai întors la timp.

M-am încruntat.

— Haide, Lin, a răs. Cum ar fi viața fără artă?
— Am face mai mult sex. Am mânca. Am face și mai mult sex.
— O să aibă destulă mâncare la galerie, a zis împingându-mă spre baie. Gândește-te numai cât de fericit va fi *stolul tău de păsări* când o să vă întoarceți de la expoziția la care vrea *mult, mult, mult de tot* să îl duci, și pe care îl vom rata dacă nu intri *imediat* în duș!

Îmi trăgeam cămașa peste cap în cabină. Ea a pornit dușul în spatele meu. Apa m-a împroșcat pe spate și pe blugi.

— Hei! am strigat. ăștia sunt blugii mei cei mai buni!

— Din care n-ai mai ieșit de câteva săptămâni, mi-a răspuns din bucătărie. Astă-seară, porți altă pereche.

— Aveam cadoul pentru tine în buzunar, i-am spus. L-ai udat leoarcă.

Nici n-am apucat să-mi termin propoziția, că a și apărut în ușă.

— Mi-ai adus un cadou?

— Normal.

— Ce drăguț! Lasă că ne uităm mai târziu la el.

A plecat din nou.

— Da! am strigat. O să ne uităm după ce ne distrăm ca nebunii la expoziție!

Când am ieșit de sub duș, am auzit-o fredonând un cântec dintr-un film indian. Din pură întâmplare, ori pentru că spiralele iubirii se acordaseră perfect, era același cântec pe care îl fredonasem pe stradă în timp ce mă plimbam cu Vikram și cu Naveen, cu doar câteva ore

mai devreme.

Mai târziu, în timp ce ne pregăteam de plecare, am fredonat amândoi aceeași melodie.

Traficul din Bombay e un sistem ce pare să fi fost conceput de acrobați pentru elefanți pitici. După douăzeci de minute pe motocicletă, am ajuns la Cumballa Hill, un cartier financiar situat la poalele celui mai cunoscut munte din sudul Bombay-ului.

Am lăsat motocicleta în parcare din fața simandicoasei și controversatei galerii, chiar la intrarea pe eleganta și tradiționala stradă Carmichael. O mulțime de mașini scumpe, de import, și bogătași locali se perindau prin fața galeriei.

Am intrat pe urmele Lisei, abia strecurându-ne prin puhoiul de oameni. Sala era arhiplină, depășind cam de două ori capacitatea admisă de o sută cincizeci de persoane, număr pe care îl afișaseră la vedere, lângă alarma de incendiu de la intrare.

Dacă nu suportți căldura, ieși din clădirea în flăcări.

În cele din urmă, a găsit-o pe una dintre prietenele ei și s-a apucat să facă prezentările în înghesuiala aproape indecentă.

— Ea e Rosanna, mi-a spus Lisa, strivită de o tânără scundă, la gâtul căreia atârna un crucifix masiv din aur, picioarele Mântuitorului ajungându-i fix între sâni. El e Lin. Tocmai s-a întors din Goa.

— În sfârșit, am ocazia să te cunosc, a spus tânăra, lipindu-și pieptul de mine când a ridicat o mână pentru a-și aranja părul scurt și țepos.

Deși avea accent american, se simțea influența indiană în rostirea vocalelor.

— Care a fost motivul călătoriei în Goa?

— Scrisori de dragoste și rubine.

Rosanna s-a uitat nedumerită spre Lisa.

— Nu te uita la *mine*, a oftat Lisa ridicând din umeri.

— Ești al dracului de *ciudat!* a exclamat Rosanna cu un glas strident ca de papagal. Hai cu mine! Trebuie să-ți fac cunoștință cu Taj. E pasionat de ciudățenii.

Șerpuind prin mulțime, Rosanna ne-a condus la un tânăr chipeș, cu părul până la umeri, uns cu un ulei parfumat. Stătea în fața unei sculpturi în piatră, înaltă de vreo trei metri, o ființă bizară, jumătate om, jumătate bestie.

Pe placa de lângă sculptură stătea scris: ENKIDU. Artistul a întâmpinat-o pe Lisa cu un sărut pe obraz și mi-a întins mâna.

— Taj, s-a prezentat analizându-mă cu atenție. Presupun că tu ești Lin. Lisa mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine.

I-am strâns mâna, l-am privit în ochi câteva secunde, după care am întors capul spre statuia uriașă. S-a întors și el în aceeași direcție.

— Ce părere ai?

— Îmi place, am spus. Dacă tavanul apartamentului meu ar fi mai înalt și podeaua ceva mai rezistentă, l-aș cumpăra.

— Mulțumesc, a râs artistul.

A ridicat brațul și și-a pus palma pe pieptul războinicului din piatră.

— Sincer, nici nu știu ce e în realitate. Pur și simplu, am simțit o dorință nestăvilită de a-l vedea în fața mea. Nimic mai mult. Nu se vrea nici o metaforă, nici ceva psihologic sau cine știe ce altă chestie profundă.

— Goethe spunea că toate lucrurile sunt metafore.

— Îmi place cum sună, a râs Taj privind-mă cu ochii lui căprui, luminoși. Te superi dacă folosesc citatul? Îl lipesc lângă prietenul meu aici de față. Poate mă ajută să-l vând mai repede.

— Normal că nu mă supăr. Scriitorii nu mor decât atunci când oamenii încetează să mai citeze din ei.

— Gata, am stat destul în colțul ăsta, a decis Rosanna apucându-mă de braț. Hai să-ți arăt și lucrările mele.

Ne-a condus prin mulțimea care fuma, bea, râdea și țipa până la peretele aflat în partea opusă a statuiei. Pe jumătate din lungimea peretelui, expus la nivelul ochilor, se întindea un șir de basoreliefuri din ghips. Panourile fuseseră pictate în așa fel încât să imite culoarea bronzului și, împreună, constituiau o întreagă poveste.

— Reprezintă crimele de la Sapna, mi-a urlat ea în ureche. Îți mai aduci aminte? S-au întâmplat acum câțiva ani. Un descreierat i-a îndemnat pe servitori să se ridice împotriva stăpânilor lor bogați și să-i ucidă. Nu-ți mai amintești? Toate ziarele au scris despre asta.

Îmi aminteam crimele de la Sapna. Și cunoșteam adevărul mai bine decât Rosanna și chiar decât majoritatea locuitorilor din Bombay. Am trecut încet de la un panou la altul examinând personajele care participaseră la evenimentele de la Sapna.

Am simțit că mă ia amețea și abia mă mai țin pe picioare. Erau poveștile unor oameni pe care îi cunoscusem: oameni care uciseseră, care muriseră, pentru ca, într-un final, să ajungă niște biete figurine imobilizate pe friza unui artist.

Lisa m-a tras de mânecă.

— Ce e, Lisa?

— Hai să mergem în camera verde! a strigat.

— Bine! Mergem.

Am pornit prin păienjenișul de pupături și brațe întinse pe urmele Rosannei, fără al cărei țigănal de sireună nu am fi reușit să ajungem în fundul galeriei. A bătut ritmic la ușa de câteva ori.

Când s-a deschis ușa, ne-a împins într-o încăpăre întunecoasă, luminată doar de un șir de faruri roșii de motocicletă, atârinate pe niște cabluri solide.

Înăuntru se aflau în jur de douăzeci de persoane, așezate pe scaune, canapele ori pe podea. Era mult mai liniște acolo. Fata care s-a apropiat de mine și mi-a oferit o țigară de marijuana vorbea în șoaptă pe un ton gutural care mi-a dat fiori.

— Vrei să te faci praf? m-a întrebat ea, retoric, întinzându-mi țigara cu degetele ei nefiresc de lungi.

— Prea târziu, a intervenit Lisa luând repede țigara. Ți-ai ratat șansa, Anush!

A tras un fum și i-a înapoiat fetei țigara.

— Ea e Anushka, a spus Lisa.

Am dat mâna și degetele ei lungi mi-au cuprins întreaga palmă.

— Anushka e artistă avangardistă, m-a informat Lisa.

— Serious? am zis.

Anushka s-a apropiat de mine și a început să mă sărute tandru pe gât, iar cu o mână mi-a cuprins capul ca într-un căuș.

— Spune-mi când vrei să mă opresc, mi-a șoptit ea.

În timp ce mă săruta, am întors capul și am întâlnit privirea Lisei.

— Știi ceva, Lisa? Chiar îmi plac prietenii tăi. Expoziția asta e mai distractivă decât m-aș fi așteptat.

— Gata, a intervenit Lisa, dezlipind-o pe Anushka de pe mine. S-a terminat spectacolul.

— Bis, am cerut.

— Niciun bis, mi-a replicat Lisa îndemnându-mă să mă așez pe podea, alături de un bărbat de vreo treizeci de ani.

Capul proaspăt ras îi lucea ca un ou de porțelan și era îmbrăcat într-un costum tradițional indian, de culoare portocaliu-închis.

— El e Rish, organizatorul expoziției și artist. Rish, ți-l prezint pe Lin!

— Salut! mi-a zis el strângându-mi mâna. Cum ți se pare spectacolul?

— Arta avangardistă e senzațională, am răspuns uitându-mă în jur.

Am zărit-o pe Anushka pregătindu-se să își înfigă colții într-o altă victimă nevinovată.

Lisa mi-a tras o palmă zdravănă peste mână.

— Glumeam! A ieșit minunat! Au venit o mulțime de vizitatori. Felicitări!

— Să sperăm că sunt largi la pungă, s-a scăpat Lisa, cu voce tare.

— În caz contrar, ne putem baza pe Anushka să îi convingă.

Lisa mi-a mai tras o palmă.

— Sau o punem pe Lisa să îi plesnească.

— Am avut noroc în toată treaba asta, a spus Rish întinzându-mi țigara de marijuana.

— Nu, mulțumesc! Mă abțin când am pasageri la bord. În ce sens ați avut noroc?

— Era cât pe-acți să nu aibă loc. Ai văzut tabloul lui Ram? Cel portocaliu?

Tabloul imens, colorat mai ales în nuanțe de portocaliu, era expus pe perete, chiar lângă statuia din piatră a lui Enkidu. Inițial, nu realizasem că personajul central era o reprezentare a zeului hindus.

— Fanaticii religioși de la poliția morală, mi-a explicat Rish, Lancea Karmeî, cum își spun, au auzit despre tablou și au încercat să împiedice expoziția. A trebuit să luăm legătura cu tatăl lui Taj. E avocat renumit și prieten cu prim-ministrul. Datorită lui, am obținut un ordin judecătoresc prin care ni s-a permis să o organizăm.

— Cine l-a pictat? am întrebat.

— Eu, a răspuns Rish. De ce?

— Dar de ce l-ai pictat?

— Vrei să spui că sunt lucruri care n-ar trebui pictate?

— Întreb doar din ce motiv ai făcut-o.

— De dragul libertății artistice, mi-a replicat Rish.

— Trăiască revoluția! s-a pisicit Anushka, așezându-se lângă el și tolănindu-i-se în poală.

— A cui libertate? A ta sau a lor?

— Lancea Karmeî? a pufnit Rosanna. Niște fasciști nenorociți! O șleahță de marginalizați! Nimeni nu pleacă urechea la ei.

— Marginalizații reușesc uneori să-și facă loc până la cei din centru care îi ignoră și îi batjocoresc.

— Poftim? a sărit ca friptă Rosanna.

— Ai dreptate, Lin, a spus Rish. Nu s-au dat în lături nici de la

violente. Dar mai mult prin centrele regionale și sate. Bat preoții, iar uneori dau foc câte unei biserici. Astea sunt metodele lor. N-o să găsească prea mulți adepți la Bombay.

— Fanaticii dracului! a rostit cu ură un tânăr cu barbă, îmbrăcat cu un tricou roz. Sunt cei mai proști oameni de pe fața pământului!

— Nu se poate să spui așa ceva, i-am spus cu blândețe.

— Ba, tocmai am spus-o, a ripostat bărbatul. Du-te dracului și tu! Na, c-am spus-o și pe-asta! Deci, se poate!

— Mă refeream că nu o poți spune fără o justificare. Normal că poți s-o spui. Poți să spui și că Luna e un ornament pentru festivalul Diwali, asta nu înseamnă că ai o justificare. E nejustificat să spui că toți cei care ți se opun sunt proști.

— Și atunci, ce sunt? a întreat Rish.

— Cred că tu îi cunoști și știi cum gândesc mai bine decât mine.

— Nu neapărat. Zi ce-ai de zis!

— Bine. Eu cred că sunt credincioși, ba mai mult decât atât, credincioși fervenți. Cred că îl iubesc pe Dumnezeu, sunt îndrăgostiți de Dumnezeu, iar când Dumnezeu lor este înfățișat într-o manieră nerespectuoasă, o iau ca pe un afront la adresa credinței lor interioare.

— Deci tu consideri că nu ar fi trebuit să mi se permită să-mi expun lucrarea?

— N-am spus asta.

— Cine dracu' mai e și ăsta? a întreat bărbosul, fără a se adresa cuiva anume.

— Te rog, a continuat Rish, atunci explică-mi ce-ai spus.

— Îți susțin dreptul de a picta și de a-ți expune arta, dar cred că odată cu drepturile vin și responsabilitățile și că noi, artiștii, nu trebuie să provocăm suferință și durere în numele artei. În numele adevărului, poate. La fel și în numele dreptății și al libertății. Dar niciodată în numele artei.

— De ce nu?

— Când ne exprimăm ca artiști, îi purtăm în noi pe toți marii artiști care au venit înaintea noastră și a căror moștenire nu avem voie să o pângărim. Asta e datoria noastră.

— Cine dracu' mai e și ăsta? a întreat bărbosul în direcția farurilor roșii.

— Așadar, e vina mea că oamenii ăia s-au simțit jigniți? a spus Rish, cu blândețe și reală sinceritate.

Începea să-mi devină simpatic.

— Mai întreb o dată, a zis bărbosul. Cine dracu' mai e și ăsta?
Pe el îl antipatizam profund.

— Sunt ăla care o să-ți mute gura la ceafă, i-am zis încet, dacă mi te mai adresezi la persoana a treia.

— E scriitor, a spus Anushka, căscând. Se contrazic pentru că...

— Pentru că se poate, a întrerupt-o Lisa și m-a tras de braț să mă ridic. Hai să dansăm, Lin!

Muzica bubuia din boxele mari, fixate în podea.

— Mor după melodia asta! a miorlăit Anushka, țâșnind în picioare și trăgându-l pe Rish după ea. Dansează cu mine, Rish!

Am îmbrățișat-o scurt pe Lisa și am sărutat-o pe gât.

— Du-te și dansează până nu te mai țin picioarele! i-am zis. Merg să mai dau un tur al galeriei. Ne vedem afară.

Lisa m-a sărutat și s-a alăturat mulțimii de dansatori. M-am strecurat printre ei, abia ținând piept ritmurilor irezistibile.

Odată ajuns în galerie, m-am oprit în fața basoreliefurilor ce reprezentau atrocitățile de la Sapna. Încercam să-mi dau seama dacă era coșmarul artistului sau al meu.

Pierdusem totul. Pierdusem tutela fiicei mele. Îmi găsisem refugiu în heroină și jafuri armate. Când m-au prins, am fost condamnat la zece ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate.

V-aș putea spune că am fost brutalizat în primii doi ani și jumătate ai pedepsei. V-aș putea da o mulțime de motive raționale ca să înțelegeți de ce a trebuit neapărat să evadez din închisoarea aceea cumplită. Însă adevărul este că, într-o zi, am hotărât că libertatea este mai prețioasă decât viața. Și, în acea zi, nu am mai vrut să fiu prizonier. *Nici atunci. Nici altădată.* Am evadat și am devenit un nelegiuit.

Obligat de viața de fugar, am părăsit Australia prin Noua Zeelandă și m-am oprit în India. La capătul a șase luni petrecute într-un sat izolat din Maharashtra, m-am deprins cu limbajul agricultorilor. După optsprezece luni petrecute în mahala, m-am deprins cu limbajul străzii.

Am ajuns din nou în închisoare, la Bombay, așa cum se întâmplă uneori când fugi din calea legii. Cel care mi-a plătit cautiunea era un șef mafiot, pe numele său Khaderbhai. A considerat că i-aș fi de folos. Se pricepea să găsească oricui o utilitate și, cât timp am lucrat pentru el, niciun polițist din Bombay nu s-a mai atins de mine și nicio închisoare nu și-a mai deschis porțile să mă primească.

Pașapoarte false, contrabandă, trafic de aur, trafic de valută,

extorsiune, războaie între bande, Afganistan, vendete: într-un fel sau altul, viața interlopă mi-a ocupat mulți ani din existență. Însă nimic din toate acestea nu mai conta, căci legătura cu trecutul meu, cu familia și prietenii, cu numele, cu nația și cu acea persoană care fusesem înainte de a ajunge la Bombay dispăruse cu totul, asemeni acelor morți de pe friza arămie a Rosannei.

Am ieșit din galerie, m-am strecurat printre vizitatorii al căror număr începuse să scadă, și m-am așezat pe motocicletă parcată pe partea opusă a străzii.

Un grup de persoane se adunaseră pe trotuar, lângă motocicletă mea. Majoritatea erau localnici din cartierele servitorilor situate pe străzile adiacente. Stăteau acolo, în aerul răcoros al nopții, și admirau mașinile scumpe și oaspeții eleganți care intrau și ieșeau din galerie.

I-am auzit discutând în marathi și hindi. Analizau mașinile, bijuteriile și rochiile cu reală admirație și plăcere. Nu se simțea nici urmă de invidie sau dușmănie. Erau oameni sărmani care, deși duceau o viață grea, dominată de frică, purtând drept stigmat acel cuvânt meschin „sărac”, reușeau să admire bijuteriile și mătasurile bogașilor vizitatori cu o bucurie inocentă.

În clipa în care au ieșit din galerie un celebru magnat și soția sa vedetă de cinema, un cor de suspine admirative a răsunat din direcția grupului. Femeia purta un sari în alb și galben, împodobit cu bijuterii. M-am întors către oamenii care zâmbeau și murmurau fericiți, de parcă femeia le-ar fi fost vecină, și am remarcat trei bărbați care se țineau la distanță de grup.

Aveau o privire sumbră. Le vedeam răutatea licărind în ochii lor negri și ficși cu asemenea intensitate, încât aproape îmi ardeau pielea.

Observându-mi privirea, s-au întors spre mine și m-au ținut cu privirile lor încărcate de o ură nemărginită, vecină cu nebunia. Am continuat să ne cercetăm, în murmurele încântate ale grupului de privitori, în timp ce limuzinele se perindau prin fața galeriei în lumina blițurilor aparatelor de fotografiat.

M-am gândit imediat la Lisa, care era încă în galerie. Privirile crude ale celor trei bărbați îmi dădeau fiori de gheață. Am dus încet mâna la cele două cuțite pe care le țineam la spate în tocuri din pânză.

— Hei! a spus Rosanna, bătându-mă pe umăr.

Am apucat-o instinctiv de încheietură și am împins-o un pas în

spate.

— Ușurel! a exclamat ea privind-mă mirată.

— Îmi cer scuze, am zis dându-i drumul la mână.

M-am întors iute spre cei trei bărbați suspecti. Se făcuseră nevăzuți.

— Te simți bine?

— Da, normal, am spus întorcându-mă din nou spre ea. Scuze! Mai durează?

— Se termină imediat. Când pleacă celebritățile, se sting și luminile. Lisa mi-a spus că nu prea-ți place Goa. De ce? Eu *de-acolo* sunt.

— M-am gândit eu.

— Hai, spune, de ce nu-ți place Goa?

— Ei, dar nu-i vorba de asta! Numai că, de câte ori merg acolo, cineva mă roagă să-i ridic rufele murdare.

— Goa pe care o știu eu nu-i așa, a protestat ea.

Nu era nimic agresiv în tonul ei. Făcea o simplă remarcă.

— Posibil, am zis. În fond, Goa e mare. Eu cunosc doar câteva plaje și orășele.

Am băgat de seamă că mă studia cu atenție.

— După ce ziceai că te-ai dus? a întrebat ea. Rubine și mai ce?

— Scrisori de dragoste.

— Dar nu te-ai dus acolo doar pentru asta, nu-i așa?

— Ba da! am mințit.

— Atunci, dacă ți-aș spune că te-ai dus acolo ca să faci contrabandă, m-aș înșela?

Mersesem în Goa ca să ridic zece arme automate. Le lăsasem omului meu de legătură cu mafia din Bombay, înainte să mă întâlnesc cu Vikram pentru a-i înapoia colierul. Prin urmare, nu se înșela aproape deloc.

— Uite ce e, Rosanna...

— Te-ai gândit vreodată că *tu* ești problema? Tu și alții ca tine care veniți în India și aduceți cu voi numai necazuri?

— Necazurile au existat aici dinainte să vin eu și vor exista și după ce eu nu voi mai fi.

— Vorbeam despre tine, nu despre India.

Avea dreptate. Cele două cuțite ascunse la spatele meu îi confirmau spusele.

— Ai dreptate! am recunoscut.

— Serios?

— Da. Aduc necazuri. Dar nici tu nu ești mai brează, dacă-mi permiți s-o spun.

— Lisa n-are nevoie de necazuri din cauza ta, a zis încruntată.

— Nimeni nu are nevoie de necazuri, am spus impasibil.

Mi-a studiat chipul câteva secunde, ochii ei căprui căutând, parcă, ceva suficient de important ori de profund pentru a schimba subiectul discuției. În cele din urmă, a pufnit în răs, și-a desprins ochii de la mine și și-a trecut mâna plină de inele prin părul țepos.

— Câte zile durează expoziția? am întrebat.

— În principiu, mai avem o săptămână, a spus ea, uitându-se cum ultimii vizitatori părăseau galeria. Asta dacă nu ne forțează demenții ăia să închidem.

— În locul vostru, aș angaja niște bodyguarzi. Aș pune două namile la ușă. Tocmiți câțiva paznici de la hotelurile de cinci stele. Mulți sunt chiar pricepuți la meserie, iar cei care nu sunt oricum arată intimidant.

— Ai auzit de vreo amenințare la adresa expoziției?

— Nu, dar am văzut niște tipi dubioși aici în față, ceva mai devreme. Cred că îi supăra expoziția.

— Îi urăsc din tot sufletul pe habotnicii ăștia, a șuierat ea printre dinți.

— Cred că sentimentul e reciproc.

M-am uitat în direcția galeriei și am văzut-o pe Lisa pupându-i pe Rish și pe Taj de rămas-bun.

— Uite că vine și Lisa.

M-am urcat pe motocicletă și am pornit motorul. A scos un mârâit ușor și s-a trezit la viață cu un zvâcnet. Lisa a îmbrățișat-o pe Rosanna, după care s-a urcat în spatele meu.

— *Phir milenge!* i-am urat. *Ne mai vedem.*

— Nu și dacă te văd eu prima.

Am pornit pe șoseaua lungă ce cobora spre mare. Când am oprit la semafor, o dubiță neagră a tras lângă noi și i-am zărit pe bărbații cu priviri furioase. Se certau.

I-am lăsat să se îndepărteze când s-a făcut verde. Se vedeau afișe politice și simboluri religioase pe fereastra din spate a dubei. La primul colț, am ieșit de pe strada principală.

În timp ce ne continuam drumul pe străduțele lăturalnice, meditam cu îngrijorare la schimbările pe care le observam. Frizele arămii ale Rosannei spuneau o poveste sângeroasă din istoria Bombay-ului, dar mai puțin sângeroasă decât realitatea și mai puțin

sângeroasă decât politicile religioase. Violența trecutului începea să se estompeze, precum un desen pe nisip șters de un nou val ce mătura țărmurile Orașului-Insulă². Bătaușii politiciii erau tot mai mulți și își etalau armele nestingheriți. Bandele mafioate, din care altădată făceau parte douăzeci ori treizeci de oameni, numărau acum sute de luptători. Suntem suma spaimelor noastre, iar mulți dintre noi ne temeam de ziua în care va trebui să ne ispășim păcatele.

Capitolul 4

În cele din urmă, am ajuns la virajul larg de pe Marine Drive și ne-am continuat drumul de-a lungul apelor scânteietoare ale golfului. Priveliștea mării înstelate ne-a stârnit din nou cheful de discuție și, din vorbă în vorbă, ne-am trezit pe aleea ce ducea la blocul în care locuiam, am trecut pe lângă paznicul care ne-a salutat și am intrat în parcare acoperită.

— Tu du-te sus, i-am spus Lisei. Eu mai stau puțin să curăț motocicleta.

— La ora asta?

— Da, la ora asta. Urc și eu imediat.

De îndată ce i-am auzit pașii pe treptele din marmură, m-am întors spre paznic, i-am făcut un semn din cap și am arătat în direcția ei. Înțelegând că vreau să o urmăresc, bărbatul a țâșnit imediat pe urmele ei, sărind câte două trepte deodată.

Am auzit-o pe Lisa cum descuie ușa apartamentului și îi urează noapte bună paznicului. M-am furișat iute pe poarta laterală. Tiptil-tiptil, m-am strecurat pe lângă gardul viu ce mărginea parcare de la parterul blocului.

Când intraserăm pe alee, zărisem o siluetă pitită între tufe, la adăpostul întunericului. Cineva se ascundea acolo.

Cu un cuțit la îndemână, m-am apropiat de zona unde văzusem silueta. Din tufișuri, cu spatele la mine, a ieșit un bărbat și a pornit spre parcare.

Era George Scorpion.

— Lin! l-am auzit șoptind. Mai ești aici, Lin?

— Ce naiba cauți aici, Scorpion? a răsunat vocea mea din spate,

² Denumire pentru orașul Bombay; din 1995, și-a schimbat numele în Mumbai. (N.red.)

făcându-l să tresară.

— Fir-ar să fie, Lin! Mi-a sărit inima din piept de spaimă.

L-am privit încruntat, așteptând o explicație.

Pactul de pace care dura de la ultima răfuială mafiotă în sudul Bombay-ului era în pericol să se destrame. Tinerii care nu participaseră la acel război, nici la negocierea armistițiului, se atacau cu sălbăticie, încălcând regulile scrise cu sângele predecesorilor lor mai demni. În zona noastră avuseseră loc o serie de atacuri între bande. Eram vigilent, veșnic prevăzător, iar acum, furios pe mine că fusesem la un pas de a răni un prieten.

— V-am avertizat să nu vă mai strecurați așa.

— Știu... Scuze, a bâiguit bărbatul, uitându-se temător în toate direcțiile. E... E...

Spaima îi strângea pieptul ca o gheară, împiedicându-l să vorbească.

Nu puteam discuta cu Scorpion în parcare. Era un vagabond, dormea pe pragul unei uși, iar prezența lui în complexul de locuințe, dacă ar fi fost remarcată de vreunul dintre locatari, ar fi stârnit un val de reclamații. Nu mă temeam de ele, dar îmi dădeam seama că l-ar fi costat slujba pe portar.

L-am apucat de braț și l-am tras pe canadianul deșirat pe partea opusă a străzii, lângă un zid dărăpănat, cufundat în beznă. Am aprins o țigară de marijuana și i-am întins-o.

— Care-i problema, Scorpion?

— Tipul ăla, a zis, trăgând cu putere din țigară. Tipul în costum. Agentul CIA. Sunt speriat de moarte, frate. Nu mai sunt bun de nimic. Nici să vorbesc cu turiștii nu mai sunt în stare. Am senzația că-l văd peste tot cum pune întrebări despre mine. Prietenul tău, Naveen, a reușit să afle ceva?

Am clătinat din cap.

— Unul dintre băieți s-a ținut după el până la Bandra, a povestit Scorpion, dar a rămas fără bani de taxi și l-a pierdut. Amicul tău, Naveen, n-a mai dat niciun semn de viață. Mă gândeam că poate știi tu ceva.

— Deocamdată, nimic.

— Mor de frică, Lin, a continuat Scorpion tremurând din toate încheieturile. Toți băieții de pe stradă l-au pus la încercare. Nu cumpără droguri, nu bea, nici măcar bere. Nu-l interesează fetele.

— Liniștește-te, Scorpion. Îi dăm noi cumva de capăt.

— E o senzație ciudată, a spus el, negru la față de supărare. Încep

să-mi pierd mințile. Înțelegeți ce spun?

Am scos din buzunar un teanc de bancnote de o sută de rupii și i l-am dat. Scorpion l-a luat temător și l-a vârât într-un buzunar ascuns în interiorul cămășii.

— Mulțumesc, Lin, a zis privind-mă în ochi. Te așteptam aici ca să-ți cer ajutorul, fiindcă n-am mai putut să ies să fac afaceri pe stradă. Paznicul mi-a zis că nu ești acasă. Când am văzut că ești cu Lisa, m-am ascuns ca să nu mă observe. Nu voiam să-ți cer bani de față cu ea și să-i stric impresia pe care o are despre mine.

— Tuturor ni se întâmplă să avem nevoie de bani, am spus. Lisa te simpatizează, indiferent dacă ai nevoie de bani sau nu.

Avea lacrimi în ochi. M-am prefăcut că nu le observ.

— Tu și Gemeni, am zis traversând pe celălalt trotuar, faceți-vă niște provizii, cumpărați-vă ce aveți nevoie și închiriați o cameră la Frantic. Stați acolo câteva zile. O să aflăm cine e tipul ăla și rezolvăm problema. Ne-am înțeles?

— Da, a spus, strângându-mi mâna. Crezi că vom fi în siguranță la Frantic?

— Alt hotel nu vă va primi, Scorp!

— Mda. Ai dreptate.

— Individul misterios n-o să treacă de recepție. Mai ales dacă e îmbrăcat în costum. Stați cuminți acolo și-o rezolvăm noi.

— Bine. Așa facem.

A plecat. A trebuit să se aplece ca să treacă prin frunzișul tufelor. L-am privit cum se îndepărtează, cu mersul băieților de stradă, lent și nonșalant, în lumina lămpilor stradale – *un om cinstit care nu are nimic de ascuns* –, după care, ajuns la întuneric, a iuțit pasul.

I-am dat o bancnotă de douăzeci de rupii portarului, care stătea lângă mine, și am urcat în apartament. Lisa a stat în ușa băii cât timp am făcut duș și a ascultat povestea lui George Scorpion și a urmăritorului său cu păr alb.

— Cine-i individul? m-a întrebat când am ieșit de la duș. Și ce vrea de la cei doi George?

— Habar n-am. Naveen Adair, tipul despre care ți-am spus mai devreme, zice că e ceva suspect la mijloc. E posibil să aibă dreptate. E băiat isteț, într-un fel sau altul, vom afla cine e tipul.

M-am șters și m-am trântit în pat alături de Lisa, odihnindu-mi capul pe pieptul ei moale. Din acea poziție, îi puteam admira tot trupul gol.

— Rosanna te-a plăcut mult, a spus ea, ducând discuția într-o altă

direcție.

— Mă îndoiesc.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu s-a-ntâmplat *nimic*.

— Ba, *ceva* sigur s-a-ntâmplat! V-am văzut vorbind afară. Ce i-ai zis?

— Am vorbit despre Goa.

— Ah, nu, a oftat ea. Rosanna e înnebunită după Goa.

— Am aflat.

— Să știi că te place totuși. Indiferent ce-ai spus despre Goa.

— Nu prea cred.

— E drept că te și *displace* în același timp. Dar sigur te *place*.

— Ce tot spui acolo?

— V-am văzut când am ieșit din galerie. Era așa furioasă, încât mai avea puțin și te pocnea.

— Zău? Mie mi s-a părut că ne-am înțeles bine.

— Voia să te pocnească, ceea ce înseamnă că te simpatizează.

— Mă depășește chestia asta.

— Nu pricepi? Chiar dacă nu te cunoștea aproape deloc, s-a enervat atât de tare, încât ar fi fost în stare să te lovească.

Nu pricepeam. Dar nu era un lucru neobișnuit. Lisa avea darul de a se exprima în cele mai întortocheate moduri.

— Aha! Gata, am înțeles!

— I-ai remarcat limbajul trupului când vorbea cu tine?

— Ce limbaj?

— Se preface că o doare spatele. Începe să își rotească șoldurile. A făcut ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Asta e bine.

— Da?

— Da. E o tactică destul de sexy. A încercat-o pe mine, dar nu și pe tine.

— Presupun că e o logică în ceea ce spui, dar prefer să nu-mi bat capul ca s-o descopăr. Anushka, pe de altă parte, avea un limbaj al trupului extrem de clar.

— Până și-un retardat își dă seama ce vrea Anushka, a spus Lisa și m-a plesnit peste braț.

— Unde ziceai că lucrează? am întrebat în glumă.

— Nu ți-am zis, a spus și m-a mai plesnit o dată.

Brățara din scoici pe care o purta la mână a scos un zornăit ușor.

Era cadoul pe care i-l adusesem din Goa. A început să-și fluture mâna, jucându-se cu ele câteva clipe, după care le-a strâns în palmă ca să oprească zornăitul.

— Te-ai simțit nasol astă-seară? Să-mi fac muștrări de conștiință că te-am târât după mine când tocmai te întorseseseși din călătorie?

— Chiar deloc. Mi-au plăcut prietenii tăi. Era și timpul să-i cunosc. Și Rosanna e simpatică. E foarte pasională.

— Mă bucur că o plăci. E mai mult decât partenera mea. Ne-am apropiat mult în ultima perioadă. Ți se pare atrăgătoare?

— Poftim?

— Nu mă supăr, a spus Lisa jucându-se cu cearșaful. Și mie mi se pare atrăgătoare.

— Poftim?

— E isteată, devotată, curajoasă, creativă, pasionată și te-nțelegi ușor cu ea. E minunată.

Ochii îmi alunecau peste picioarele lungi și zvelte ale Lisei.

— Mi-e ușor neclar despre ce vorbim noi aici.

— Hai, recunoaște! Ți se pare sexy.

— Ce?

— Stai liniștit. Și mie mi se pare la fel.

Mi-a luat mâna și mi-a trecut-o printre picioarele ei.

— Cât de obosit ești? m-a întrebat.

I-am privit degetele de la picioare, răsfirate ca un evantai.

— Nimeni nu e prea obosit când e vorba de sex.

A fost frumos. Întotdeauna era frumos. Era o tandrețe nemărginită în toate gesturile noastre. Poate și pentru că știam că, într-o bună zi, totul se va sfârși, ne lăsam trupurile să spună ceea ce inimile nu puteau.

M-am dus în bucătărie să iau niște apă. Am adus un pahar și pentru ea și i l-am pus pe noptieră.

Am privit-o câteva secunde cum stă pe pat, frumoasă, sănătoasă, puternică, tolănită ca o pisică alintată. Am încercat să îmi imaginez care este viziunea ei despre dragoste și cât de diferită este de a mea.

M-am lungit lângă ea, mulându-mă după conturul viselor ei. În somn, degetele picioarelor i s-au încleștat în jurul alor mele. Mai sincer decât mintea, trupul meu adormit, cu genunchii îndoți, s-a lipit de ușa închisă a spatelui ei arcuit și a bătut la ea cu pumnii inimii, implorând iubire.

Capitolul 5

Mersul pe motocicletă este viteză și poezie în egală măsură. Echilibrul fin dintre agilitatea elegantă și căderea fatală este un fel de adevăr și, ca toate adevărurile, duce cu sine spre cer o bătaie de inimă. Acele momente nemuritoare pe motocicletă transcend curgerea implacabilă a timpului, spațiul și destinația. Goana pe două roți, pe râul de aer, pe aripile spiritului dezlănțuit și liber, te eliberează de constrângeri, de temeri, de bucurii, de ură, de dragoste, de răutate: echivalentul, pentru unii oameni violenți, mai ales pentru omul violent aici de față, al unei stări de beatitudine.

Am ajuns binedispus la fabrica de pașapoarte deținută de Compania Sanjay. O luasem pe drumul cel mai lung în acea dimineață, iar călătoria îmi limpezise gândurile, lăsându-mă cu un zâmbet placid care îmi reverbera în tot corpul.

Fabrica era locul unde schimbam și falsificam pașapoarte. În calitate de falsificator-șef de pașapoarte și alte documente de identitate, petreceam zilnic câteva ore bune la fabrică.

În clipa în care am deschis ușa, zâmbetul mi-a dispărut. În fața mea, un tânăr necunoscut și-a împreunat palmele în semn de salut.

— Lin, a spus scuturându-mi mâna energic, de parcă ar fi scos apă dintr-o fântână, numele meu este Farzad. Intră, te rog!

Mi-am scos ochelarii de soare, m-am lăsat invitat în propriul birou. Una dintre cele două mese fusese împinsă într-un colț și era acoperită de hârtii și desene.

— Am fost mutat aici acum două săptămâni, mi-a explicat Farzad arătând spre masă. Sper să nu te deranjeze.

— Depinde.

— De ce depinde?

— De cine ești și ce dracu' cauți în biroul meu!

— Ah, a exclamat râzând și reluându-și relaxat locul la noua sa masă. E foarte simplu de explicat. Sunt noul tău asistent. Pe bune.

— Eu n-am cerut alt asistent. Îmi convenea foarte bine cel pe care-l aveam.

— Parcă nu aveai asistent.

— Exact.

Își agita mâinile în poală cum se zvârcolesc peștii pe uscat. Am traversat camera și m-am uitat pe fereastra mare la fabrica de dedesubt. Am observat că și acolo se făcuseră schimbări.

— Ce dracu' s-a-ntâmpnat aici?

Am coborât pe scările din lemn la parterul fabricii și m-am dus spre birourile și casetele luminoase proaspăt instalate. Farzad se ținea după mine vorbind în cea mai mare viteză.

— S-au gândit să extindă sectorul de documente false în așa fel încât să includă și chestii școlare. Am crezut că te-au anunțat.

— Ce chestii școlare?

— Diplome, atestate, certificate de competențe. De-aia m-au adus și pe mine.

S-a oprit văzându-mă că iau o hârtie de pe unul dintre noile birouri. Era o diplomă de master în inginerie, care părea să fi fost eliberată de o prestigioasă universitate din Bengal.

Titularul era un tânăr pe care îl cunoșteam: fiul unui mafirot care opera în portul pescăresc și care era pe cât de prostănac, pe atât de hrăpăreț, probabil, cel mai lacom tânăr gangster din portul Sassoon.

— M-au... adus, a reluat Farzad șovăitor, p-pentru că am diplomă de master în afaceri. Diplomă reală. Pe bune.

— S-a ales praful și de cartierul ăsta, am zis. Nu mai studiază nimeni filosofia?

— Ba da. Tata. E adept al utilitarismului lui Steiner.

— Te rog frumos, cum te-o chema, adu-mi un ceai negru.

Mutându-mă la următorul birou, am luat alt document de studii. Era o diplomă de licență în chirurgie dentară.

— Într-un fel, nu e nimic rău în ceea ce facem, a spus Farzad, citindu-mi nemulțumirea pe chip. Niciuna dintre diplomele astea false nu va fi folosită în India. Toate sunt pentru persoane care vor să obțină slujbe în alte țări.

— Ah, și asta înseamnă că nu facem niciun rău.

— Întocmai! a rânjit Farzad fericit. Trimit pe cineva după ceai?

Când a sosit ceaiul negru, în niște cănițe crăpate, am purtat o discuție lungă, la finalul căreia băiatul mi-a devenit simpatic.

Făcea parte din mica, ilustra și influența comunitate Parsi. Avea douăzeci și trei de ani, era necăsătorit și locuia împreună cu părinții și cu alți membri ai familiei într-o casă mare, nu departe de mahalaua Bombay-ului în care trăisem și eu cândva.

După doi ani de studii postuniversitare în Statele Unite, se angajase la o firmă de tranzacții la termen din Boston. Încă din primul an, se trezise implicat într-o schemă piramidală, dirijată de însuși directorul firmei.

Cu toate că nu participase în mod direct la infracțiunile angajatorului său, numele lui Farzad apărea pe o serie de transferuri

de fonduri către diverse conturi. În momentul în care arestarea lui a devenit inevitabilă, s-a întors în India sub pretextul norocos, deși trist, că trebuie să își viziteze unchiul aflat pe patul de moarte.

Îl cunoșteam bine pe unchiul lui, Keki. Fusesse consilierul de încredere al lui Khaderbhai, capul mafiei din sudul Bombay-ului, și ocupase un loc în consiliul mafiei. Înainte să-și dea sufletul, consilierul Parsi îl rugase pe noul cap al mafiei, Sanjay Kumar, să îl protejeze pe nepotul său, tânărul Farzad, pe care îl iubea ca pe un fiu.

Sanjay l-a luat pe Farzad sub aripa lui, cu promisiunea că nu va fi extrădat în Statele Unite, dacă rămâne la Bombay și lucrează pentru mafie. În timp ce eu eram în Goa, Sanjay îl trimisese la muncă în aceeași fabrică de pașapoarte false la care lucram.

— Atât de mulți oameni vor să părăsească India în momentul de față, a spus Farzad sorbind din ceai. Legile se vor mai îmblânzi, ai să vezi. Pe bune.

— Mda.

— Restricțiile și legile se vor schimba, vor deveni mai laxe. Va fi mai ușor să intri și să ieși din India, să pornești o afacere aici sau în altă țară, să transferi bani oriunde dorești. Iar toți cei care vor dori să plece vor avea nevoie de documente care să le ofere o șansă mai mare de reușită în America, la Londra, Stockholm ori Sydney.

— E o piață mare, nu?

— E o piață uriașă. Uriașă. Am pornit afacerea de doar două săptămâni și deja suntem obligați să lucrăm în două schimburi ca să facem față cererilor.

— Două schimburi, zici?

— Două, care lucrează la foc automat.

— Dar ce ne facem când unul dintre clienții noștri, care și-a cumpărat diploma de inginer, în loc să *învețe* ca s-o obțină, e angajat să construiască un pod care se prăbușește și omoară câteva sute de oameni?

— Stai liniștit. În majoritatea țărilor, diploma falsă îți deschide doar ușa. După asta, te pun să faci studii ca să îndeplinești standardele locale și să primești acreditare. Doar îi știi pe indieni. Dacă i-ai lăsat să intre, o să-ți cumpere casa, apoi cumpără și casa vecină, și te trezești dintr-odată că au cumpărat toate casele de pe stradă și le închiriază vechilor proprietari. Pe bune.

Farzad era un tânăr prietenos, pe chipul căruia se citea sinceritatea. Relaxându-se, în sfârșit, în prezența mea și scăpând de

frică, ochii lui căprui și blânzi mă priveau cu o infinită seninătate, în vreme ce își exprima părerile ferme asupra lumii.

Buzele rotunde și pline erau ușor întredeschise într-un zâmbet ce nu dispărea niciodată. Avea pielea foarte albă, mai albă decât fața mea bronzată ce contrasta puternic cu părul blond. Blugii cu croială occidentală și cămașa scumpă din mătase îi dădeau aerul unui vizitator, al unui turist, nicidecum al unui indigen a cărui familie locuia la Bombay de trei sute de ani.

Avea tenul neted, fără nicio cicatrice, zgârietură ori urmă de rană. Mi-a trecut prin minte, ascultându-i perorația jovială, că era puțin probabil să se fi bătut vreodată cu cineva sau măcar să-și fi încleștat pumnii la mânie.

Îl invidiam. Când priveam în urmă, la tunelul pe jumătate prăbușit al trecutului meu, aveam senzația că întreaga mea viață fusese o luptă.

În copilărie, eu și fratele meu eram singurii băieți catolici din cartierul muncitoresc în care locuiam. O parte din vecinii noștri proletari și puși pe hartă ne așteptau, în fiecare seară, în stația de autobuz, când veneam de la școală, și se băteau cu noi până acasă. Zi după zi după zi.

Iar calvarul nu se sfârșea niciodată. Când mergeam în centrul comercial, era ca și cum am fi pătruns pe un teritoriu inamic. Milițiile locale, bandele de stradă îi atacau pe străini cu bestialitatea pe care doar sărăntocii sunt capabili să o exercite asupra altor sărăntoci. Karatele și boxul erau lecții vitale în cartierul nostru.

Orice copil care îndrăznea să se bată învăța o artă marțială, iar în fiecare săptămână avea ocazia să își testeze măiestria. În serile de vineri și sâmbătă, secția de urgențe de la spitalul din zonă era mereu ticsită de tineri cărora li se coseau rănile de la ochi și de la gură sau li se îndreptau nasurile sparte pentru a treia oară.

Eu eram unul dintre ei. Dosarul meu medical de la spitalul local era mai gros decât volumul de tragedii de Shakespeare. Și asta, înainte să intru la închisoare.

Ascultându-l pe Farzad cum vorbește cu înflăcărare despre mașina pe care visa să și-o cumpere din banii câștigați și fata pe care voia să o invite în oraș, am simțit brusc apăsarea celor două cuțite ascunse la spatele meu, de care nu mă despărțeam niciodată. Într-un sertar secret al biroului meu de acasă, țineam două arme de foc și două sute de cartușe. Dacă Farzad nu avea o armă și nu era dispus să o folosească, atunci alesese meseria greșită. Dacă nu știa să se bată și

nu cunoștea gustul amar al înfrângerii, își alesese greșit meseria.

— Odată ce-ai intrat în cârdășie cu Compania Sanjay, nu are sens să-ți mai faci planuri pe termen lung.

— Doi ani, a rostit Farzad făcându-și palmele căuș, de parcă ar fi ținut în ele acel răstimp și toate promisiunile sale. Doi ani de muncă aici, după care îmi deschid propria afacere din banii economisiți. O firmă de consultanță pentru cei ce vor să obțină Cartea Verde în Statele Unite sau în altă parte. Nu mă las până nu fac asta. Pe bune.

— Între timp, ține capul la cutie, l-am sfătuit în speranța că soarta și mafia îi vor oferi acești ani pe care și-i dorea cu atâta ardoare.

— Stai liniștit. Sunt mereu...

L-a întrerupt țârâitul telefonului de pe biroul meu.

— N-ai de gând să răspunzi? m-a întrebat Farzad, după câteva secunde.

— Nu-mi plac telefoanele.

Telefonul continua să sune.

— Atunci de ce ai telefon?

— Nu-i al meu. L-am primit odată cu biroul. Dacă te deranjează așa de tare, de ce nu răspunzi tu?

A ridicat receptorul.

— Bună dimineața! Farzad la telefon, a spus, după care a îndepărtat receptorul de ureche.

Un bolborosit difuz, ca un obiect aruncat în nămol ori ca un câine mare care mănâncă, s-a auzit din telefon. Farzad mă privea îngrozit.

— E pentru mine, am zis luându-i receptorul din mână.

— *Salaam aleikum*, Nazeer! am spus.

— Linbaba?

Era o voce care făcea să vibreze podeaua.

— *Salaam aleikum*, Nazeer!

— *Wa aleikum salaam!* Vino! a tunat vocea. Vino imediat!

— Ești foarte zgârcit cu politețurile azi, i-am zis.

— *Vino!* mi-a replicat scurt.

Glasul răsuna precum o fiară ce târăște un corp pe o alee cu pietriș. Îmi plăcea la nebunie.

— Gata, vin! Nu te inflama! Ajung imediat.

Am pus receptorul în furcă, mi-am luat portmoneul și cheile de la motocicletă și am pornit spre ușă.

— Vorbim mai târziu, i-am zis noului meu asistent. Cred că ne vom înțelege bine. Să ai grijă de „prăvălie” în lipsa mea, *thik?*

Cuvântul, pronunțat „tic”, a readus zâmbetul pe chipul imaculat al

lui Farzad.

— *Bilkul thik!* a răspuns el. Desigur!

Am ieșit din birou uitând de tânărul absolvent de master, actual falsificator de diplome, m-am urcat pe motocicletă și am pornit în trombă pe Marine Drive. Am intrat în viteză prin tunelul îngust de lângă pasajul Metro.

La colțul unde se ridica Templul de Foc Parsi, l-am zărit pe prietenul meu Abdullah călare pe motocicletă, alături de alte două persoane, traversând intersecția din fața mea. Mergeau spre străzile înguste din cartierul comercial.

În așteptarea unui moment de acalmie în fluxul constant al traficului, am verificat dacă polițistul de la circulație era ocupat să ia mită de la cineva și am zbughit-o pe roșu, în urmărirea prietenului meu.

Ca membru al Companiei Sanjay, jurasem să îmi apăr toți tovarășii de bandă, frații mei de arme. Abdullah era mai mult decât atât. Iranianul înalt, cu păr lung, a fost primul și cel mai apropiat prieten al meu din bandă. Devotamentul față de el era mai presus decât un jurământ.

Există o legătură profundă între gangsteri, credință și moarte. Toți oamenii din Compania Sanjay trăiau cu sentimentul că sufletele lor erau în mâna unui Dumnezeu personal și erau suficient de evlavioși încât să își facă rugăciunile înainte și după ce omorau pe cineva. Abdullah, asemeni celorlalți, era un bărbat credincios, cu toate că nu dădea niciodată dovadă de milă.

Eu căutam încă ceva mai presus de versurile, jurămintele și venerația pe care le descoperisem în cărțile religioase. Și, în timp ce mă îndoiam de fiecare fărâcă a ființei mele, Abdullah privea totul cu încredere: sigur pe sine, precum cel mai puternic vultur ce se rotește pe cerul Bombay-ului.

Eram persoane complet diferite. Iubeam în feluri diferite și aveam instincte de luptă diferite. Dar prietenia înseamnă și credință, în special pentru noi, cei care nu credem în aproape nimic. Iar adevărul este că îmi tresălta inima de bucurie și urcam pe cele mai înalte culmi ale cerului ori de câte ori îl vedeam.

L-am urmat în vârtejul traficului, căutând o ocazie de a opri lângă el. Îl admiram pentru postura sa dreaptă și relaxarea cu care își conducea motocicletă. Unele persoane călăresc un cal de parcă s-ar fi născut în șa. O parte din aceleași instincte se aplică și mersului pe motocicletă.

Cei doi care mergeau alături de Abdullah, Fardeen și Hussein, erau motocicliști buni. Se plimbaseră cu motocicleta de când erau mici, călătoriseră cocoțați pe rezervorul motocicletelor părinților lor, prin același trafic, pe aceleași străzi, însă nu căpătaseră niciodată acea dezinvoltură a prietenului nostru iranian și nu arătau niciodată bine pe motocicletă.

Exact în momentul în care am zărit un spațiu liber lângă el și m-am grăbit să îl prind din urmă, a întors capul și m-a văzut. A zâmbit, ștergându-și grijile de pe chip, și a oprit pe marginea trotuarului, urmat de Fardeen și Hussein.

Am tras lângă el și ne-am îmbrățișat fără să ne dăm jos de pe motociclete.

— *Salaam aleikum!* m-a salutat el călduros.

— *Wa aleikum salaam wa Rahmatullahi wa Barakatuh!* i-am răspuns. Pacea, îndurarea și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta!

Fardeen și Hussein mi-au întins mâinile.

— Din câte am auzit, te duci la ședință, cel puțin așa mi-a zis Abdullah.

— Da. M-a sunat Nazeer. Credeam că o să fii și tu acolo.

— O să ajung și eu.

— Ai luat-o pe ruta ocolitoare, am spus râzând, pentru că mergea în direcția greșită.

— Am ceva de rezolvat mai întâi, mi-a explicat. Nu durează mult. Nu e departe și nu cred să cunoști locul respectiv, nici pe oamenii de acolo.

— Bine, am consimțit. Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu Cicliștii Ucigași, a răspuns Abdullah. Ne-a trimis Compania.

Nu intrasem niciodată în vizuina Cicliștilor Ucigași. Nu știam prea multe despre ei. Totuși, ca orice derbedeu de pe străzile Bombay-ului, știam numele celor mai buni doi ucigași ai lor și mai știam că vor fi de șase-șapte ori mai numeroși decât noi patru.

Abdullah a pornit motorul motocicletei, ne-a așteptat să facem la fel, după care a luat-o prin traficul aglomerat, cu spatele drept și capul ridicat semeț.

Capitolul 6

Îi văzusem ocazional pe unii dintre Cicliștii Ucigași, trecând pe

bicicletele lor cromate la viteze incredibile pe străzile din Bazarul Hoților. Erau tineri, îmbrăcați în aceeași uniformă multicoloră, alcătuită din maiouri mulate, numite *banyan*, blugi albi, mulați, și ultimul „răcnet” de adidași originali.

Își ungeau părul cu ulei parfumat, aveau fețele acoperite cu tatuaje ostentative cu simbolurile castei de care aparțineau, ca să îi apere de deochi, și purtau ochelari de soare identici, la fel de lustruiți ca și bicicletele lor argintii.

Erau unanim considerați drept cei mai buni cuțitari de pe piață, întrecuți de un singur om din oraș, Hathoda, maestrul cuțitar al Companiei Sanjay.

Rătăcind printre străduțele mărginite de canale înguste, înțesate de prăvălii și zarva comerțului, am oprit în cele din urmă în fața unui magazin care vindea leacuri ayurvedice și săculețe din mătase, umplute cu ierburi misterioase, pentru a te apăra împotriva blestemelor din dragoste. Am vrut să cumpăr și eu unul, dar Abdullah m-a împiedicat.

— Omul e ocrotit de Allah, onoare și datorie, mi-a zis el luându-mă de umeri. Nu de buruieni și amulete.

Hotărât să revin la magazin mai târziu, când voi fi singur, l-am urmat pe neînduplecatul meu prieten.

Am pătruns pe o alee îngustă ce se îndepărta de stradă, devenind tot mai întunecoasă. Abdullah ne-a condus pe sub o boltă aproape invizibilă, pe care stătea scris Turnurile BellaVista.

Dincolo de boltă, se întindea un păienjeniș de poteci acoperite, care păreau cumva să treacă prin centrul unei locuințe private. Proprietarul casei, un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu un *banyan* murdar, ședea într-un șezlong și citea ziarul prin lentilele ochelarilor săi imenși.

Nici măcar nu a catadicsit să ridice ochii spre noi când am trecut prin mijlocul a ceea ce părea a fi sufrageria lui.

Ne-am continuat drumul pe o alee și mai întunecoasă, am trecut de ultimul colț al aceluia labirint și ne-am trezit într-o curte spațioasă, scăldată de razele soarelui.

Auzisem despre ea. Se numea Das Rasta sau Zece Căi. Curtea relativ circulară era înconjurată de clădiri rezidențiale și de străduțele care le deserveau. Era un soi de piață publică-privată.

Locuitorii stăteau la ferestre, urmărind ce se petrece în Das Rasta. Unii coborau ori ridicau coșuri cu legume, cu mâncare gătită sau alte lucruri. Și mai mulți intrau ori ieșeau pe aleile dispuse ca spițele unei

roți, care conduceau spre lumea vastă de dincolo de ele.

În mijlocul curții se înălțase o movilă de saci cu cereale și semințe, de două ori mai înaltă decât un om. Movila forma o piramidă de tronuri pe care stăteau așezați Cicliștii Ucigași.

Cel din vârf era ocupat de Ishmeet, șeful lor. Nu își tunsese niciodată părul, așa cum cerea religia sikh, însă aceasta era unica învățătură a sikhismului pe care o respecta.

Nu își ținea părul strâns într-un turban îngrijit, ci îi atârna liber până la talia sa subțire. Brațele subțiri și dezvelite îi erau acoperite de tatuaje înfățișând nenumăratele crime pe care le comisese și victoriile obținute împotriva altor bande. La cureaua blugilor strâmți erau prinse două pumnale lungi, curbate, vârate în teci ornate.

— *Salaam aleikum!* i-a spus lui Abdullah pe un ton scăzut când ne-am apropiat de piramida de tronuri.

— *Wa aleikum salaam!* i-a răspuns Abdullah.

— Cine-i față-de-câine ăsta pe care l-ați luat cu voi? a întrebat în hindi bărbatul așezat cel mai aproape de Ishmeet, după care a întors capul și a trântit un scuipat zgomotos.

— Dacă te referi la prietenul meu, el este Lin, a replicat Abdullah impasibil. I se mai zice și Shantaram. A lucrat pentru Khaderbhai și vorbește hindi.

— Puțin îmi pasă mie dacă vorbește hindi, punjabi sau malayalam, a răspuns bărbatul tot în hindi, aruncându-mi o privire urâtă. Nu-mi pasă dacă e în stare să recite poezii sau dacă are un dicționar înfipt în cur. Vreau să știu ce caută față-de-câine aici.

— Presupun că te pricepi la câini mai bine decât mine, i-am spus în hindi. Dar nu am venit aici în compania unor câini, ci a unor oameni care știu să se comporte respectuos.

Bărbatul a început să tremure și să se agite, clătinând șocat din cap. Nu-mi dădeam seama dacă era din pricina provocării pe care i-o aruncasem ori pentru că nu se aștepta ca un alb să cunoască argoul hindi folosit de bandele de stradă.

— Omul acesta e fratele meu, a spus Abdullah netulburat, privindu-l în ochi pe Ishmeet. Vorbele omului tău nu lovesc doar în el, ci și în mine.

— Atunci, ce-ar fi să ți-o zic ție verde-n față, iranianule? a zis bărbatul.

— Zi ce-ai de zis, în numele lui Allah, a replicat Abdullah.

A urmat un moment de plăcută acalmie. Oamenii mișunau de colo-colo, cărând saci cu cereale, oale cu apă, cutii cu băuturi reci,

pungi cu mirodenii. Alții continuau să privească de la ferestre. Copiii râdeau și se jucau prin cotloanele întunecoase.

În liniștea instalată între Cicliștii Ucigași și noi patru, o neclintire meditativă părea să se reverse din inimile noastre zbuciumate. Era acea neclintire deliberată de a nu scoate armele, umbra dinaintea străfulgerării soarelui și a sângelui.

Cicliștii Ucigași erau la doar un cuvânt distanță de a se dezlănțui, însă îl respectau pe Abdullah și te temeau de el. M-am uitat la Ishmeet în timp ce surâdea, cu ochii abia mișiți. Număra trupurile neînsuflețite ce vor zăcea în jurul tronului său din saci.

Nu exista îndoială că Abdullah ar fi ucis cel puțin trei dintre oamenii lui Ishmeet, iar noi ceilalți am fi doborât tot pe-atâția. Deși erau doisprezece Cicliști în curte, și cine știe câți în camerele dimprejur, deși Ishmeet ar fi reușit, probabil, să scape cu viață, pierderile ar fi fost mult prea însemnate, iar banda nu ar fi supraviețuit unei riposte din partea oamenilor noștri.

Ishmeet a zâmbit arătându-și dinții pătați cu resturi roșiatice de nuci de areca.

— Orice frate al lui Abdullah, a spus el fixându-mă, e și fratele meu. Vino! Așază-te lângă mine. Să bem *bhag* împreună.

M-am uitat spre Abdullah, care a încuviințat din cap, fără să își dezlipsească ochii de la Cicliștii Ucigași. Am urcat pe tronul din saci și m-am așezat puțin mai jos decât Ishmeet, la același nivel cu bărbatul care mă insultase.

— Raja! i-a strigat Ishmeet celui care lustruia bicicletele înșirate una lângă alta. Adu niște scaune!

Bărbatul s-a întors repede cu trei scaune din lemn pentru Abdullah, Fardeen și Hussein. Alții au adus niște pahare înalte cu *bhag* verde-gălbui și un bong mare.

Am dat lacom pe gât paharul cu lapte și marijuana. La fel a procedat și Ishmeet. A râgâit cu poftă și mi-a făcut cu ochiul.

— Lapte de bivoliță, mi-a explicat el. Proaspăt muls. Îi dă o aromă mai bună. Dacă vrei să fii un rege în lumea asta, frate, trebuie neapărat să ai propria bivoliță.

— Am reținut.

A aprins bongul, a tras două fumuri zdravene și mi l-a întins. Fumul îi ieșea din nări precum aburul dintr-o piatră crăpată.

Am tras un fum și am pasat bongul locotenentului său, așezat lângă mine. Îi dispăruse ura din privire. A tras un fum, a dat bongul mai departe și m-a bătut pe genunchi.

— Care-i actrița ta preferată? m-a întrebat.

— Dintre cele actuale sau dintre cele vechi?

— Actuale.

— Karisma Kapoor.

— Și dintre cele vechi?

— Smita Patil. A ta?

— Rekha, a oftat el. A fost, este și va rămâne preferata mea. Ea e regina. Ai un cuțit?

— Bineînțeles.

— Mi-l arăți și mie?

Am scos unul dintre cuțite din teacă și i l-am dat. A apăsat cu iscusință pe mecanismul de deschidere și s-a apucat să învârtă între degete arma grea cu mâner de alamă de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

— Bun cuțit, a spus închizându-l și dându-mi-l înapoi. Cine l-a făcut?

— Vikrant, din portul Sassoon, am răspuns în timp ce-mi puneam cuțitul la loc.

— E meseriaș Vikrant. Vrei să-l vezi pe-al meu?

— Normal, am zis întinzând mâna.

Cuțitul meu lung, automat, era făcut pentru luptele de stradă. Al lui era fabricat în așa fel încât să provoace o rană adâncă și lată, de obicei în spatele victimei. Lama se îngusta mult de la mânerul lat până la vârf. Pe o parte, avea niște șanțuri mici, săpate ca să faciliteze scurgerea sângelui. Cealaltă parte era zimțată, în așa fel încât să sfărtece carnea când o scoteai și să nu permită închiderea răni.

Mânerul era un semicerc din alamă, menit să încapă în pumnul strâns. Cuțitul era făcut mai degrabă să perforeze, decât să cresteze ori să înjunghie.

— Sper din tot sufletul, i-am zis înapoiindu-i arma, să nu luptăm vreodată unul împotriva celuilalt.

A rânjit cu gura până la urechi și a vârat cuțitul în teacă.

— Bine spus, a încuviințat. Uite, facem un pact chiar acum. Noi doi nu ne vom bate niciodată, de acord?

Mi-a întins mâna. Am șovăit câteva secunde, căci gangsterii iau astfel de lucruri în serios și nu știam dacă mi-aș fi putut ține promisiunea în cazul în care bandele noastre ar fi devenit inamice.

— Ce naiba? am zis în cele din urmă strângându-i mâna viguros. Noi doi nu ne batem. Orice s-ar întâmpla.

A rânjit din nou.

— Îmi... cer scuze, a spus el în hindi, pentru ce-am zis mai devreme.

— Nu-i nimic.

— Chiar îmi plac câinii. Toți cei de-aici o pot confirma. Îi hrănesc pe toți maidanezii din zonă.

— Stai liniștit.

— Ajay, zi-i tu cât de mult îmi plac câinii.

— Așa e, a confirmat Ajay. E înnebunit după ei.

— Dacă nu încetezi imediat discuția despre câini, a mârâit Ishmeet printre dinți, îți trag una în beregată.

Ishmeet i-a întors spatele omului său, negru de furie.

— Abdullah, a spus el, presupun că dorești să vorbești cu mine.

Abdullah era pe punctul de a răspunde, când o ceată de zece muncitori au intrat în curte, trăgând după ei două cărucioare goale.

— Faceți loc! au zberlat. Munca ne apropie de Dumnezeu! Muncitorii săvârșesc munca Domnului! Am venit să luăm sacii! Luăm sacii vechi, aducem saci noi! Faceți loc! Munca ne apropie de Dumnezeu!

Cu o nepăsare pentru care alții ar fi plătit cu viața, fără a se sinchisi de confortul bandei de criminali, cei zece s-au apucat să ia saci din tronul improvizat. Fioresii Cicliști Ucigași s-au rostogolit claie peste grămadă de la locurile lor.

Ishmeet a coborât de pe tronul său, nu foarte repede, ca să nu își știrbească demnitatea, și s-a așezat lângă Abdullah, în timp ce muncitorii își continuau demolarea. Am coborât și eu și m-am dus alături de prietenii mei.

Fardeen, supranumit Politicianul, s-a ridicat numaidecât și i-a oferit scaunul lui Ishmeet. Șeful Cicliștilor a acceptat, a luat loc lângă Abdullah și a comandat ceai pe un ton imperial.

În vreme ce așteptam sosirea ceaiului, muncitorii au terminat de încărcat sacii, lăsând în urmă doar semințe și paie împrăștiate pe aleea pietruită din curte. Ne-am sorbit ceaiul *adrak*, un ceai din ghimbir atât de iute încât îți dădeau lacrimile.

Muncitorii au început să aducă saci proaspeți pe terenul gol. În câteva minute, a apărut o nouă movilă, pe care Cicliștii Ucigași s-au apucat să o remodeleze în stilul piramidei anterioare.

Ca să mai șteargă din umilința pe care o suferise, Ishmeet și-a îndreptat atenția spre mine.

— Ia zi, străinule, cum ți se pare Das Rasta?

— Ji, am spus, folosind un termen de respect, echivalentul lui „domnule”, eram curios cum am reușit să ajungem până aici fără să întâmpinăm cea mai mică opoziție.

— Am fost anunțați de venirea voastră, mi-a răspuns el pe un ton îngâmfat. Știam că veniți cu intenții pașnice și câți sunteți la număr. Îți mai aduci aminte că ați trecut pe lângă Unchiul Dilip, bătrânul care citea ziarul?

— Da. Am trecut chiar prin casa lui.

— Ei bine, Unchiul Dilip are un buton montat în podea, chiar sub scaunul lui. Butonul e conectat la o sonerie de-aici, din curte. În funcție de numărul de semnale și de lungimea acestora, știm dacă vizitatorii sunt prieteni sau necunoscuți și câți sunt. Avem o mulțime de Unchi precum Dilip, care lucrează ca spioni pentru Das Rasta.

— Bine gândit, am spus.

— Mă uit la fața ta și îmi dau seama că mai ai o nedumerire.

— Mă întrebam de unde vine numele de Das Rasta, Zece Căi. M-am uitat în jur și n-am văzut decât nouă căi de acces.

— Îmi place de tine, *gora!* a spus Ishmeet folosind cuvântul care însemna „alb”. Puțini observă acest lucru. Există zece căi de acces în acest loc, însă una e secretă și nu o cunosc decât cei care locuiesc aici. Singura ta șansă să treci prin ea este să devii unul de-al nostru sau să fii ucis de noi.

Abdullah a profitat de acel moment pentru a-și anunța scopul vizitei.

— Ți-am adus banii, a zis aplecându-se spre Ishmeet, care zâmbea mios. Dar trebuie să lămurim o problemă înainte să ți-i dau.

— Care ar fi acea... *problemă?*

— Un martor, a spus Abdullah suficient de tare cât să aud și eu. Aveți renumele de a fi extrem de rapizi, atât de rapizi încât nici Djinni nu văd când scoateți cuțitul. Cu toate astea, în misiunea pe care v-am încredințat-o, v-a văzut cineva. Cineva care s-a dus la poliție și a făcut o descriere amănunțită a oamenilor tăi.

Cu fălcile încleștate, Ishmeet a aruncat o privire spre oamenii săi, apoi s-a întors, din nou, spre Abdullah. A mijit un zâmbet, dar strângea din dinți de parcă ar fi ținut un cuțit între ei.

— E de la sine înțeles că îl vom elimina pe acest martor, a spus el. Fără să vă coste nimic în plus.

— Nu e nevoie, l-a liniștit Abdullah. Sergentul care i-a luat declarația e omul nostru. I-a tras martorului o bătaie soră cu moartea și l-a convins să-și schimbe declarația. Dar trebuie să

înțelegi că, în astfel de chestiuni, vorbesc în numele lui Sanjay însuși. În special că este a doua misiune pe care v-am încredințat-o.

— *Jarur*, a șuierat Ishmeet. Desigur. Te asigur că nu va mai apărea o astfel de problemă cât vom colabora.

Ishmeet i-a luat mâna lui Abdullah, i-a ținut-o în palme câteva secunde, după care s-a ridicat și s-a cocoțat pe noul său tron din saci. În momentul în care și-a găsit locul, a rostit un singur cuvânt.

— Pankaj! a zis el, adresându-se celui care stătuse lângă mine.

Fardeen a scos un pachet cu bani din rucsac. I l-a dat lui Abdullah, care i l-a înmănat lui Pankaj. În clipa în care Ciclistul a dat să urce pe movila de saci, s-a oprit și s-a întors către mine.

— Noi doi nu ne vom bate niciodată, a spus întinzându-mi mâna încă o dată. *Pukkah?* Corect?

Zâmbetul său larg și bucuria inocentă și nedisimulată de a-și face un nou prieten ar fi fost luată în derădere de gangsterii și infractorii pe care îi cunoscusem în închisoarea din Australia. Însă acum ne aflam la Bombay, iar zâmbetul lui Pankaj era la fel de sincer precum fusese dorința lui de a se bate cu mine cu doar câteva minute mai devreme. La fel de sincer ca al meu.

Abia când i-am auzit numele, am realizat că bărbatul cu care făcusem schimb de insulte era locotenentul lui Ishmeet și un cuțitar la fel de redutabil ca șeful său.

— Noi doi nu ne vom bate niciodată, am confirmat în hindi. Orice s-ar întâmpla.

Mi-a zâmbit satisfăcut și s-a cocoțat sprinten pe mormanul de saci pentru a-i da pachetul lui Ishmeet. Abdullah a dus o mână la piept în semn de rămas-bun.

L-am urmat pe Abdullah prin labirintul de alei, prin sufrageria Unchiului Dilip, care își citea ziarul, cu piciorul aproape de butonul din podea, și am ajuns în stradă.

În clipa în care am pornit motocicletele, am întâlnit privirea lui Abdullah. Mi-a aruncat un zâmbet neobișnuit de larg, în care se citea fericirea și euforia.

— Am scăpat ca prin urechile acului! a zis el. *Shukran Allah!*

— De când v-ați apucat să îi angajați pe alții să vă facă treaba?

— De acum două săptămâni, mi-a explicat el, când tu erai în Goa. Avocatul pe care l-am angajat i-a trădat pe oamenii noștri și le-a spus polițiștilor tot ce discutase cu clienții lui.

Am dat din cap în semn de încuviințare. Mi-am amintit furia pe care o resimțisem când angajații Companiei fuseseră condamnați la

închisoare pe viață, pe baza informațiilor oferite de însuși avocatul lor. Apelul urma să se judece, motiv pentru care oamenii noștri erau încă închiși.

— Ticălosul ăla de avocat o să-și ispășească pedeapsa în iad alături de mulți dintre colegii lui, a spus Abdullah, și ochii lui aurii au scânteiat de mânie. Nu va exista un apel pentru el. Totuși, nu are rost să ne tulburăm sufletele cu păcatele altora. Să ne bucurăm de plimbarea noastră și să fim recunoscători că Allah ne-a ferit de nevoia de a-i omori pe asasinii plătiți să ucidă pentru noi. Viața e un lucru minunat și divin, *Alhamdulillah*. Cu voia lui Dumnezeu.

Urmându-l pe Abdullah, împreună cu Fardeen și Hussein, la ședința Companiei, gândurile mele nu se îndreptau câtuși de puțin spre Dumnezeu. Multe bande mafioate apelau ocazional la serviciile Cicliștilor Ucigași. Până și polițiștii îi puneau să le rezolve anumite probleme. Însă Khaderbhai, fondatorul mafiei, refuzase mereu acest lucru.

Oriunde se adună oamenii, de la săli de ședință până la bordeluri, adoptă anumite standarde morale. Unul dintre aceste standarde, adoptat de Khaderbhai, spunea că cel condamnat la moarte avea dreptul să își privească în ochi acuzatorul. Ideea de a tocmi asasini, în loc să omori cu mâinile tale, li se părea unora absurdă, cu siguranță. Eu eram unul dintre aceștia.

Ordinea și haosul dansau pe o lamă ascuțită, ținută în echilibru de brațul întins al conștiinței. În clipa în care i-am angajat pe Cicliștii Ucigași, lama s-a înclinat. Cel puțin jumătate dintre oamenii Companiei erau mai loiali codului decât lui Sanjay, liderul care voia să îl detroneze.

Priveliștea mării de pe Marine Drive mi-a readus pacea în suflet și în gânduri. Am uitat de umbra roșie. Am uitat de piramida de ucigași și de imprudența lui Sanjay. Mi-am uitat propriul rol în toată această nebunie. Și mi-am continuat drumul, alături de prietenii mei, spre neant.

Capitolul 7

Dacă nu l-am fi avut pe Abdullah cu noi, eu, Fardeen și Hussein ne-am fi întrecut până la ședința Consiliului, ne-am fi strecurat printre mașini, depășindu-ne unii pe alții până la Moscheea Nabila. Însă Abdullah nu participa niciodată la curse și nu se înghesuia

printre mașini. Se aștepta ca mașinile să se dea la o parte din calea lui, lucru care se întâmpla deseori. Conducea încet, cu spatele drept și capul semet, iar părul negru și lung îi flutura pe umerii voinici.

Am ajuns la conac în douăzeci de minute și ne-am parcat motocicletele la locurile noastre obișnuite, în fața unui magazin de parfumuri.

Ușa conacului era, de regulă, deschisă spre stradă și nepăzită. Khaderbhai spunea mereu că, dacă un dușman era într-atât de nebun încât să îl atace în propria casă, i-ar plăcea să servească un ceai alături de el înainte să îl omoare.

Totuși, când ne-am apropiat, am observat că ușa masivă dinspre stradă era închisă, iar în fața ei stăteau trei paznici înarmați. Îl cunoșteam pe unul dintre ei. Se numea Farukh și conducea un local pentru jocuri de noroc al Companiei în îndepărtatul oraș Aurangabad. Ceilalți erau niște afgani pe care îi vedeam atunci pentru prima oară în viață.

Am deschis ușa și am dat de alți doi, înarmați cu puști automate.

— Afgani? am întrebat, după ce am trecut de ei.

— Frate Lin, s-au întâmplat atâtea de când ai plecat în Goa, a răspuns Abdullah când am intrat în curtea interioară.

— Nu zău?

Nu mai trecusem pe la conac de câteva luni bune și m-a întristat să văd cât de tare se părăginise curtea interioară. Pe vremea lui Khaderbhai, fântâna arteziană curgea mereu, stropind bolovanul din iazul amenajat în mijlocul curții. Palmierii bogăți, sădiți în ghivece, și jardinierele cu flori aduceau o pată de culoare în acel spațiu alb-azuriu. Muriseră demult, iar pământul uscat, rămas în urma lor, era plin de mucuri de țigară.

La ușa sălii de ședințe a Consiliului, stăteau de pază alți doi afgani cu arme automate. Unul dintre ei a bătut la ușa închisă, după care a deschis-o încet.

Am intrat, însoțit de Abdullah și Hussein, lăsându-l pe Fardeen să aștepte afară, cu paznicii. Odată închisă ușa în spatele nostru, am băgat de seamă că eram treisprezece oameni adunați în camera aceea lungă.

Sala de ședințe se schimbasesc. Podeaua era în continuare acoperită cu dale de culoare crem și formă pentagonală, pereții și tavanul boltit erau îmbrăcați în același mozaic alb-azuriu al cerului înnorat. Dispăruseră însă masa joasă furniruită și pernele de podea din brocart. O masă de culoare închisă se întindea pe aproape întreaga

lungime a camerei, înconjurată de paisprezece scaune din piele, cu spătare înalte. La capătul îndepărtat se găsea scaunul președintelui, mai ornat decât celelalte. Bărbatul care stătea în el, Sanjay Kumar, a zâmbit la apariția noastră. Zâmbetul nu mă viza și pe mine.

— Abdullah! Hussein! a strigat el. Am discutat deja toate mărunțișurile. Acum, că ați venit și voi, putem trece la problema reală.

Am presupus că Sanjay dorește să aștept afară până la finalul ședinței și am încercat să mă scuz.

— Sanjaybhai, am zis, o să aștept în curte până când veți dori să vorbiți cu mine.

— Nu, Lin, a spus fluturând vag din mână. Așază-te lângă Tariq. Haideți, să trecem la treabă!

Tariq, nepotul în vârstă de paisprezece ani al lui Khaderbhai, și singura sa rudă de sex masculin, ședea în scaunul imperial al unchiului său, în fundul camerei.

Creștea foarte repede, fiind aproape la fel de înalt ca toți cei prezenți. Părea însă mic și fragil în scaunul acela masiv, fostul tron al regelui mafiei din Bombay.

În spatele băiatului, stătea Nazeer, cu mâna pe mânerul pumnalului. Era protectorul lui Tariq și prietenul meu apropiat.

Am ocolit masa lungă și l-am salutat pe Tariq. Chipul băiatului s-a înseninat o fracțiune de secundă când i-am strâns mâna, dar și-a reluat iute privirea rece și impasibilă ce îi întuneca bronzul ochilor de la moartea unchiului său.

M-am uitat spre Nazeer și bărbatul mai vârstnic mi-a răspuns cu unul dintre rarele sale zâmbete. Era mai mult o grimasă ce ar fi putut îmblânzi un leu și unul dintre zâmbetele mele preferate.

Am luat loc alături de Tariq. Abdullah și Hussein s-au așezat pe scaunele lor și ședința a reînceput.

La început, s-au discutat chestiuni de afaceri: greva muncitorilor din dana Ballard încetinise aprovizionarea cu droguri a Bombay-ului de sud, o parte dintre pescarii din portul Sassoon, unde se găsea cea mai mare flotă pescărească a Orașului-Insulă, își formaseră o asociație și refuzau să mai plătească taxa de protecție, iar unul dintre prietenii lor din Consiliul municipal, care fusese prins, după un raid al poliției, într-unul din bordelurile Companiei, ruga Consiliul mafiei să găsească o cale de rezolvare a problemei și să îi salveze cariera.

Consiliul mafiei, care orchestrase raidul pentru a strânge și mai tare lațul în jurul consilierului, a aprobat sumele necesare pentru

mituirea polițiștilor și a hotărât să îi ceară consilierului respectiv o sumă dublă în schimbul favorii.

Ultima chestiune era mai complexă și depășea sfera afacerilor. Compania Sanjay și Consiliul care se ocupa de problemele acesteia conduceau tot sudul Bombay-ului, de la Fântâna Flora și până la portul militar, foarte aproape de capul sudic al Orașului-Insulă, incluzând tot ce se afla în acest perimetru, de la o mare la alta.

Compania Sanjay domina comerțul de contrabandă din zonă, dar nu era prost văzută din acest motiv. De altfel, în acea perioadă, mulți oameni preferau să apeleze la ea pentru a-și rezolva diversele conflicte și nemulțumiri, în loc să se adreseze poliției. De regulă, mafia se mișca mai rapid, deseori era mai dreaptă și întotdeauna mai ieftină decât polițiștii.

Atunci când Sanjay a preluat conducerea, a schimbat denumirea bandei în Companie, după modelul altor grupări mafiote care își împărțeau orașul în funcție de domeniul de activitate. Pe vremea când Khaderbhai era încă în viață, numele său era îndeajuns de sonor pentru a servi și drept nume al clanului. Prestigiul numelui lui Khaderbhai i-a conferit Companiei Sanjay o autoritate pe care numele lui Sanjay nu o avea și a ajutat-o să mențină ordinea.

Cu toate acestea, uneori cineva hotăra să ia inițiativa. Un astfel de element izolat era un latifundiar ambițios din zona Cuffe Parade, unde, pe un polder, se ridicau blocuri înalte de locuințe de lux. Individul începuse să își formeze o ceată de bătauși, lucru care deranja Compania Sanjay, care trebuia să apere reputația propriilor săi bătauși.

Matahalele angajate îl aruncaseră pe un chiriaș restanțier de la fereastra apartamentului său aflat la etajul al doilea. Victima supraviețuise căderii, însă aterizase pe magazinul de țigări și hașiș deținut de Companie, rănind atât vânzătorul poreclit Patel Sclipitorul, cât și un client fidel, un renumit cântăreț de muzică sufită.

Patel Sclipitorul și magazinul nu reprezentau decât o simplă afacere pentru Compania Sanjay. Însă rănirea unui celebru cântăreț, iubit de toți consumatorii de hașiș din peninsula sudică, era un afront personal.

— Ți-am spus că așa se va întâmpla, Sanjaybhai, a spus un bărbat numit Faisal, cu pumnii încleștați de furie. Te avertizez de câteva luni încoace.

— M-ai avertizat că o să cadă cineva pe magazinul lui Patel

Sclipitorul? l-a ironizat Sanjay. Probabil am lipsit de la ședința respectivă.

— Te-am avertizat că nu mai există respect, a spus Faisal, pe un ton mai calm. Nu mai există disciplină. Nimeni nu se mai teme de noi, și pe bună dreptate. Dacă am ajuns într-atât de speriați încât să punem mercenari la ușă, vina e numai și numai a noastră.

— Are dreptate, a confirmat Micuțul Tony. Uite, cum ar fi problema cu Compania Scorpion. Din cauza asta le vine ideea unor *chutiya* precum acest *bahinchudh* de latifundiar că pot să treacă peste capul nostru și să-și facă propria armată.

— Nu e o *Companie*, a mârâit Sanjay. Jegurile alea de Scorpioni nu au fost recunoscute de nicio companie din Bombay. Sunt doar o bandă. Niște prăpădiți din nordul Bombay-ului care încearcă să se infiltreze în sud. Sunt o amărâtă de bandă, nimic mai mult.

— Oricum i-am numi, a spus domol Mahmoud Melbaaf, băieții ăia sunt o problemă. Ne-au atacat oamenii pe stradă. Doi dintre cei mai buni angajați ai noștri au fost ciopârțiți cu topoarele în miezul zilei, la niciun kilometru de casa asta.

— Așa este, a încuviințat Faisal.

— Din acest motiv, stau de pază frații noștri afgani, a continuat Mahmoud Melbaaf. Scorpionii au încercat să pătrundă în zonele noastre de la Regal și Nariman Point. Am reușit să-i dau afară, dar, dacă nu l-aș fi avut pe Abdullah lângă mine, situația ar fi fost cu totul alta. Nu-i sperie nici numele meu, nici al tău, Sanjay. Iar dacă Micuțul Tony nu i-ar fi tăiat fața traficantului acela săptămâna trecută, ar vinde și azi droguri în fața Colegiului KC, la câțiva pași de ușa ta. Dacă nici asta nu e o problemă serioasă, atunci zău nu știu care e!

— Știu, a admis Sanjay, pe un ton mai calm, aruncând o otheadă spre tânărul Tariq.

Băiatul avea aceeași privire de gheață.

— Știu ce spuneți, a cedat Sanjay. Normal că știu. Ce dracu' vor? Vor război? Chiar își închipuie că pot câștiga? Ce vor *scursurile* alea de la noi, până la urmă?

Știam cu toții ce-și doreau membrii bandei Scorpion: voiau totul și în special să ne vadă pe noi morți ori dispăruți din peisaj.

În tăcerea care s-a lăsat după acea întrebare fără sens, am cercetat chipurile membrilor Consiliului, încercând să-mi dau seama în ce toane sunt și dacă ar fi dispuși să se implice într-un nou război teritorial.

Sanjay a coborât ochii în pământ, acei ochi reci pe un chip sensibil, meditănd la opțiunile pe care le avea. Știam prea bine că prudența îl îndemna să evite războiul și să negocieze o înțelegere, chiar și cu niște inamici atât de rapaci precum Scorpionii. Pe Sanjay îl interesa înțelegerea. Puțin îi păsa cum, unde și cu cine o va încheia.

Era curajos și nemilos, însă primul instinct era acela de a căuta o rezolvare financiară. Sanjay adusese masa impresionantă din sala de consiliu și, văzându-i descumpănirea și șovăiala, am realizat că nu o făcuse din orgoliu sau egocentrism, ci pentru că era simbolul înclinației sale spre negociere și încheiere a unui acord.

Scaunul din dreapta lui Sanjay era mereu gol, în amintirea lui Salman, prietenul său din copilărie, care își pierduse viața în ultima mare luptă pentru putere împotriva unei bande rivale.

Sanjay cruțase un singur supraviețuitor din grupul învins. Cel pe care îl cruțase, Vishnu, înființase banda Scorpionilor, devenind acum o amenințare pentru Sanjay.

Sanjay era conștient că oamenii din Consiliul său, care se opuseseră acestui act de clemență și insistaseră ca Vishnu să fie ucis pentru a încheia definitiv acel capitol, priveau problemele actuale ca pe o confirmare a avertismentelor lor și ca pe un gest de slăbiciune din partea conducerii.

L-am văzut ducând mâna spre partea dreaptă a mesei, căutând parcă sfatul vechiului său prieten.

Tot în dreapta, dincolo de scaunul gol, ședea Mahmoud Melbaaf, iranianul suplu și mereu vigilent care nu își pierdea niciodată privirea calmă și cumpătarea, indiferent de gravitatea situației.

Calmul său, însă, izvora din tristețe. Nu râdea niciodată și rareori mizea un zâmbet. O pierdere uriașă îi zdrobise sufletul și nu mai plecase de acolo, înăbușându-i emoțiile, precum vântul și nisipul care pustiesc munții din deșert.

Lângă Mahmoud, stătea Faisal, fost boxer ce fusese la un pas de a deveni campion. Un manager corupt îi furase nu numai câștigurile din competiții, ci și iubita. Faisal îl omorâse, iar fata părăsise orașul și nimeni nu o mai văzuse de atunci.

Eliberat din închisoare după opt ani, cu instincte la fel de rapide și de letale ca pumnii săi, lucrase pentru Compania Sanjay vreme de câțiva ani. I se dusese faima pentru viteza cu care recupera datoriile. Deși trebuia să apeleze ocazional la abilitățile sale de boxer, în general, fața plină de cicatrici și privirea feroasă erau suficiente

pentru a-i convinge pe datornici să își plătească restanțele.

După ultimul mare război teritorial între bandele mafioate, care lăsase câteva scaune goale în Consiliu Companiei Sanjay, Faisal fusese recompensat cu un loc permanent.

Alături de Faisal, se afla prietenul său nedespărțit, Amir. Din cauza capului mare, rotund și neted precum o piatră de râu, a feței plină de cicatrici și a sprâncenelor stufoase, Amir avea alura misterioasă a unui actor din sudul Indiei.

Dansator desăvârșit, în ciuda burții sale mărișoare, spunea o mulțime de povești cu vocea sa groasă și pătrunzătoare, făcea glume pe seama tuturor, cu excepția lui Abdullah, și era primul atât pe ringul de dans, cât și la bătaie.

Amir și Faisal controlau traficul de droguri în sudul Bombay-ului și vânzătorii lor aduceau un sfert din profiturile Companiei.

Aproape de Amir, ședea protejatul său, Andrew Dasilva, un tânăr gangster ce fusese acceptat în Consiliu ca o favoare pentru Amir. Preluase controlul asupra tuturor rețelelor de prostituție și pornografie ale bandelor învinse în ultimul mare război teritorial.

Tânărul frumușel, cu părul de un castaniu-deschis și ochi cafenii, avea acel zâmbet de o inocență înșelătoare, născut din teamă și viclenie. Îl văzusem și fără mască. Îi întâlnisem privirea capabilă să sfășie carnea precum un bici. Alții nu observaseră. Își regăsise zâmbetul ingenuu suficient de repede cât să evite neîncrederea pe care adevărata lui fire ar fi trezit-o.

Știa că îl observasem. De câte ori se uita la mine, îi citeam aceeași întrebare în ochi: „Cum de reușești să mă vezi?”

Fusesem la un pas de o ciocnire violentă, eu și Dasilva, și eram amândoi conștienți că, într-o zi, într-o noapte, dintr-un motiv sau altul, va avea loc înfruntarea la finalul căreia doar unul dintre noi va rămâne în picioare.

Privindu-l cum stă acolo, în sala de consiliu, eram convins că, atunci când va sosi momentul decisiv, Andrew nu va fi singur: se va sprijini pe umerii lați și puternici ai prietenului său Amir.

Următorul la masă era Farid, poreclit Farid Reparatorul, al cărui devotament față de Khaderbhai rivaliza doar cu al bătrânului Nazeer. Farid se învinovăța pentru moartea lui Khaderbhai în Afganistan, trăind cu neclintita convingere, în ciuda protestelor noastre vehemente, că, dacă ar fi fost alături de noi prin nămeții de zăpadă, Khaderbhai ar fi scăpat cu viață într-un final.

Vina și deznădejdea l-au împins la acte necugetate, dar și spre o

prietenie mai strânsă cu mine. Îl simpatizasem pe Farid de la prima întâlnire. Îmi plăcea înverșunarea lui, disponibilitatea de a se arunca în mijlocul furtunii: umbra care îl preceda la aproape fiecare pas.

Privindu-l în acele momente de liniște, când Sanjay cumpănea ce măsuri să ia împotriva latifundiarilor nesupuși, a bătaușilor neautorizați și a Scorpionilor avizi de putere, am remarcat tristețea ce ardea mocnit în ochii lui Farid. Pentru o clipă, mi-a revenit în minte muntele înzăpezit, chipul împietrit și mort al lui Khaderbhai, omul căruia, atât eu, cât și Farid, îi spuneam tată, tată, tată.

Ultimul om de la masă, înainte de Hussein și Abdullah, a tușit politicos. Îl chema Rajubhai și era controlorul de valută al Companiei. Rajubhai, un bărbat gras, ce își purta cu mândrie trupul masiv, amintea de un bătrân înțelept dintr-un sătuc îndepărtat, cu toate că se născuse la Mumbaikar.

Avea capul acoperit cu un splendid turban roz, iar sub tunica din serj, fără mâneci și lungă până la genunchi, purta *dhoti*-ul alb, tradițional. Veșnic agitat când îl scoteai dintre zidurile camerei lui de numărat valuta, Rajubhai se frământa în scaun și își verifica ceasul ori de câte ori Sanjay nu era atent.

— În regulă, a rostit Sanjay într-un final. Latifundiarul are tupeu, trebuie să recunosc asta, dar gestul lui este inacceptabil. O să ne știrbească autoritatea și nu ne permitem așa ceva în acest moment delicat. Abdullah, Hussein, Farid, puneți mâna pe unul dintre bătaușii plătiți, pe cel mai mare și mai dur. Pe șeful lor. Duceți-l la etajul al doilea din celălalt bloc, clădirea în construcție la Navy Nagar.

— *Ji*, a spus Abdullah. *Domnule*.

— Mergeți în locul în care i-au plătit pe Scorpioni luna trecută, în loc să ne plătească pe noi. Azvârliți-l pe *madachudh* de la etajul al doilea. Aveți grijă să cadă pe biroul managerului, dacă se poate, sau pe altceva care să transmită un mesaj clar și firmei de construcții și jigodiilor de Scorpioni. Jucați-vă un pic cu nervii nenorocitului ca să scoateți de la el tot ce știe. Dacă supraviețuiește căzăturii, lăsați-l să plece.

— *Jarur!* a încuviințat Abdullah. *Desigur!*

— După aia, adunați-i pe ceilalți golani și duceți-i în vizită la cel care i-a angajat. Puneți-i să-i tragă o bătaie zdravănă. Să vadă cum e s-o încasezi de la aia pe care îi plătești. Aveți grijă să-l bată de-i sună apa-n cap. Pe urmă, tăiați-i pe față și dați-le drumul în oraș.

— *Jarur!*

— Când se trezește latifundiarul, anunțați-l că i s-a dublat taxa.

Puneți-l să plătească pentru tot timpul pierdut și necazurile pe care le-a pricinuit. Și pentru spitalizarea lui Patel Sclipitorul și a lui Rafiq. Cel mai bun cântăreț de qawwali pe care l-am auzit vreodată. Mare păcat ce-a pățit.

— Într-adevăr, a confirmat Mahmoud Melbaaf.

— Mare păcat, a oftat Amir.

— Ai reținut tot ce ți-am spus, Abdullah? a întrebat Sanjay.

— Absolut tot.

Sanjay a tras o gură de aer în plămâni, a expirat golindu-și obraji și s-a întors către ceilalți membri ai Consiliului.

— Mai avem ceva de discutat? a întrebat.

Au urmat câteva secunde de tăcere.

— Banii și timpul nu așteaptă pe nimeni, a zis repede Rajubhai, căutându-și sandalele.

S-au ridicat toți de pe scaune. L-au salutat pe rând pe Tariq, băiatul care stătea în jilțul impunător, și au plecat. Când a rămas doar Sanjay în sală și l-am văzut îndreptându-se spre ușă, am îndrăznit să îl abordez.

— Sanjaybhai?

— Ah, Lin, a exclamat întorcându-se spre mine. Cum au mers lucrurile în Goa? Ai făcut treabă bună cu armele pe care le-ai adus.

— A mers... bine.

— Dar?

— S-au întâmplat două lucruri importante cât am fost plecat. Cicliștii Ucigași și afganii. Ce se petrece?

Am văzut cum se întunecă la față de mânie și gura i s-a strâmbat într-un rictus.

— Să-ți explic cum stau lucrurile, Lin. Doar pentru că-mi ești util, nu înseamnă că ești și indispensabil. Te-am trimis în Goa după arme, pentru că toți oamenii mei mai valoroși sunt mult prea cunoscuți acolo. N-am vrut să risc ca vreunul dintre ei să fie arestat în cazul în care lucrurile s-ar fi complicat. Ai priceput?

— M-ai chemat până aici doar ca să-mi spui asta?

— Nu eu te-am chemat la ședință și nu eu ți-am dat voie să asیști la ea. N-aș face asta nici în ruptul capului. M-a deranjat enorm acest lucru. Tariq te-a chemat și tot el a insistat să ți se permită să rămâi.

Ne-am întors amândoi în direcția băiatului.

— Am ceva de discutat cu tine, Lin, dacă nu te deranjează, a rostit Tariq pe un ton calm, dar răspicat.

Nu era o rugăminte.

— Am plecat, a anunțat Sanjay bătându-mă pe umăr. Habar n-am de ce te-ai mai întors, Lin. Eu mor după Goa. Dac-aș fi fost în locul tău, mă făceam nevăzut și-mi trăiam tot restul zilelor pe plajă. Chiar nu te-aș fi învinovățit dacă ai fi ales asta.

Sanjay a părăsit sala de ședințe. Mi-am reluat locul alături de Tariq. Fierbeam de mânie. A durat câteva clipe până când am putut să ridic privirea și să mă uit în ochii goi ai băiatului. Un minut întreg s-a scurs într-o tăcere deplină.

— N-ai de gând să mă-ntrebi? a spus Tariq, într-un final, cu zâmbet șters.

— Ce să te-ntreb?

— De ce te-am chemat azi la Consiliu.

— Presupun c-o să-mi explici mai devreme sau mai târziu, am spus zâmbindu-i.

Răspunsul părea să-l fi amuzat pe Tariq, dar a revenit imediat la mina sa serioasă.

— Asta e una dintre calitățile tale pe care unchiul meu le aprecia cel mai mult, a zis băiatul. În lăuntru tău ești mai *inshallah*, dacă știi la ce mă refer, decât oricare dintre noi.

Nu i-am răspuns. Am presupus că, folosind termenul *inshallah*, care se traducea prin *Voia lui Dumnezeu* sau *Dacă dă Dumnezeu*, se referea la faptul că sunt fatalist.

Nu era adevărat. Nu puneam întrebări despre activitatea noastră, pentru că nu îmi păsa. Îmi păsa de oameni, de o parte dintre ei, dar nu-mi păsa de nimic altceva. În anii de după evadarea din închisoare, nu-mi păsa câtuși de puțin ce avea să se întâmple cu mine. Viitorul îmi părea o văpaie de foc, iar trecutul era mult prea sumbru.

— La moartea unchiului meu, a reluat Tariq, am respectat cu sfințenie dispozițiile testamentare și i-am împărțit nenumăratele bunuri.

— Îmi amintesc.

— După cum bine știi, eu am moștenit această casă și o sumă frumoasă de bani.

M-am uitat spre Nazeer. Chipul bătrânului războinic era la fel de rece și impenetrabil ca de obicei, dar una dintre sprâncenele lui zbârlite fremăta ușor, trădându-i curiozitatea.

— Tu, a continuat Tariq, nu ai primit niciodată nimic de la Khaderbhai. Nu ai fost menționat în testament.

Îl iubisem pe Khaderbhai. Copiii schilodiți au doi tați: unul rănit, din care se nasc, și altul ales de sufletul lor rănit. Eu îl alesesem și îl

iubisem pe Khaderbhai.

Știam, însă, în adâncul inimii mele, că, deși ținuse la mine într-o oarecare măsură, nu reprezentam altceva decât un pion într-un plan mult mai vast.

— Nici nu mă așteptam să fiu menționat, am răspuns.

— Nu te așteptai să îți aducă aminte de tine? a insistat el înclinând capul pentru a-și sublinia îndoiala.

Era aidoma gestului pe care îl făcea Khaderbhai în momentele în care mă tortura cu discuții filosofice.

— În ciuda faptului că erați atât de apropiați? Că a recunoscut, în nenumărate rânduri, că ești preferatul lui? În ciuda faptului că tu și Nazeer erați alături de el în misiunea care l-a costat viața?

— Vorbești o engleză remarcabilă, am spus încercând să schimb subiectul discuției. Noua meditație a făcut minuni.

— Da, o plac, a zis Tariq, dar s-a încruntat imediat și și-a corectat răspunsul pripit. Mai exact, îmi *respect* profesoara. E o meditație extraordinară. Aș îndrăzni să spun, chiar mai bună decât tine, Lin.

A urmat un moment de liniște. Mi-am pus palmele pe genunchi, dându-i de înțeles că sunt gata de plecare.

— Ei bine...

— Stai puțin! m-a oprit el repede.

I-am aruncat o căutătură agasată, dar m-am împlânzit de îndată ce i-am zărit privirea rugătoare. M-am așezat la loc pe scaun, cu brațele încrucișate la piept.

— Săptămâna asta, a spus el, am descoperit câteva documente mai vechi de-ale unchiului meu. Se pierduseră într-un Coran. De fapt, nu *se pierduseră*, erau doar rătăcite. Le-a pus acolo chiar înainte să plece în Afganistan.

Băiatul a făcut o pauză. Am profitat de acel moment pentru a mă uita la vânjosul lui protector, prietenul meu Nazeer.

— Ți-a lăsat ceva în dar, a reluat Tariq brusc. E o sabie. Sabia pe care a moștenit-o de la străbunicul lui și care a trecut prin două războaie împotriva englezilor.

— Cred că e o greșeală la mijloc, am spus.

— Scrie clar în hârtia aia, a insistat Tariq, că, în eventualitatea morții sale, sabia îți revine ție. Nu ca moștenire, ci ca dar, pe care îl primești din mâinile mele. O să-mi faci onoarea de a-l accepta.

Nazeer a adus sabia. A scos-o din mătasea în care era învelită și mi-a întins-o cu palmele desfăcute.

Sabia lungă era vârată într-o teacă de argint, decorată cu o

gravură ce înfățișa un stol de șoimi. În vârful tecii era imprimat un citat din Coran. Mânerul era făcut din lazurit cu incrustații de turcoaz, care mascau niturile de îmbinare. Garda din argint desena o curbă grațioasă de la măciulie până la capătul mânerului.

— E o greșeală, am stărui, uitându-mă la arma ce aparținea de generații familiei. Ar trebui să fie a ta. *Trebuie* să fie a ta.

Băiatul a zâmbit năpădit de recunoștință și melancolie.

— Ai dreptate, a zis. Ar trebui să fie a mea. Dar hârtiile scrise de Khaderbhai cu mâna lui sunt foarte clare. Sabia îți aparține, Lin. Nici să nu-ți treacă prin cap s-o refuzi. Te cunosc. Să știi că o s-o iau ca pe o jignire, dacă încerci să mi-o dai înapoi.

— Mai există o problemă pe care trebuie s-o luăm în calcul, am spus, fără a-mi dezlipi ochii de la sabia. Știi că am evadat din închisoare. Se poate întâmpla oricând să mă aresteze și să mă trimită iar la răcoare. În situația asta, cine știe ce s-ar întâmpla cu sabia.

— Poliția din Bombay nu te va deranja niciodată, m-a asigurat Tariq. Ești unul de-ai noștri. Nu vei păți nimic cât timp ești aici. În cazul în care vei părăsi orașul pentru o perioadă mai lungă, poți lăsa sabia în grija lui Nazeer.

S-a întors spre Nazeer, care a venit mai aproape de mine, îndemnându-mă să iau sabia. L-am privit în ochi. Avea un zâmbet trist pe buze.

— Ia sabia, mi-a zis el în urdu. Și scoate-o din teacă.

Era mai ușoară decât m-aș fi așteptat. Am ținut-o pe genunchi preț de câteva secunde, fără să o ating.

Șovăiam, în liniștea din conacul dezolant, gândindu-mă că, dacă aș trage sabia din teacă, amintirile s-ar revărsa din adăpostul uitării, unde stăteau ascunse de cele mai multe ori. Însă tradiția îmi impunea să trag sabia din teacă, în semn de acceptare.

Am scos sabia la lumină și am rămas cu ea atârând pe lângă mine, aproape atingând cu vârful podeaua din marmură. Avusesem dreptate. Am simțit-o. Puterea unui obiect de a deștepta un val de amintiri.

Am vârât-o la loc în teacă și m-am întors spre Tariq. Băiatul mi-a făcut semn din cap spre scaunul de lângă el. M-am așezat din nou, cu sabia pe genunchi.

— Nu știu arabă, am zis. Ce scrie pe ea?

— *Inna Lillahi wa inna*, a recitat Tariq din Coran.

— ...*ilayhi raji'un*, am continuat eu.

Cunoșteam citatul. „Lui Dumnezeu îi aparținem și la El ne vom

întoarce.” Orice gangster musulman rostea aceste cuvinte înainte de a pleca la luptă. Toți le rosteam, indiferent de religie, pentru orice eventualitate.

Faptul că nici măcar nu puteam descifra inscripția în arabă de pe sabia strămoșilor lui Khaderbhai a adus o umbră de amărăciune pe chipul lui Tariq. Îmi era milă de el. Îi dădeam dreptate. Nu meritam sabia și eram incapabil să înțeleg cât de neprețuită era pentru Tariq.

— Era și o scrisoare printre hârtiile uitate în Cartea Sfântă, a spus Tariq controlându-și fiecare suflare și cuvânt. Adresată ție.

Am simțit un șarpe ridicându-se în mine. O scrisoare. Nu voiam nicio scrisoare. Trecutul întunecat este un vampir ce se hrănește cu sângele prezentului, iar scrisorile sunt liliecii.

— Ne-am apucat s-o citim, a continuat Tariq, neștiind că e pentru tine. Abia când am ajuns pe la jumătatea ei, ne-am dat seama că e ultima lui scrisoare către tine. Ne-am oprit imediat. N-am terminat-o. Nu știm cum se termină. Dar știm că începe cu Sri Lanka.

Câteodată, răul vieții te duce direct către stânci. Scrisoarea, sabia, hotărârile luate în Consiliu, *Doar pentru că-mi ești util, nu înseamnă că ești și indispensabil*, Cicliștii Ucigași, armele din Goa, Sri Lanka: șiruri de coincidențe și consecințe. Iar atunci când vezi că te apropii de stânci, ai doar două opțiuni: rămâi în barcă sau sari.

Nazeer i-a înmănat lui Tariq plicul argintiu. Tariq a bătut cu el ușor în palma deschisă.

— Darurile unchiului meu, a spus el, pe un ton și mai blajin, erau întotdeauna însoțite de anumite condiții și niciodată acceptate fără...

— Consecințe, l-am completat eu.

— Eu voiam să spun *supunere*. Khaderbhai mi-a lăsat casa asta cu condiția să nu o părăsesc niciodată, nici măcar un minut, până când nu împlinesc optsprezece ani.

Nu mi-am ascuns mirarea. Ar fi fost insensibil din partea mea și nepotrivit.

— *Poftim?*

— Nu e un capăt de lume, a spus Tariq, impasibil în fața indignării mele. Toți meditatorii vin aici. Învăț de toate. Engleză, științe, studii islamice, economie, arte marțiale. Nazeer e mereu lângă mine, ca și restul servitorilor.

— Dar ai abia paisprezece ani, Tariq! Mai ai patru ani de stat închis aici. Te vezi vreodată cu alți tineri de vârsta ta?

— Bărbații din familia mea învață să lupte și să conducă de la vârsta de cincisprezece ani, a replicat Tariq fulgerându-mă cu

privirea. La vârsta mea, îmi trăiesc deja destinul. Poți spune același lucru și despre tine?

Dârzenia tinereții este cea mai puternică energie pe care o aveam vreodată. Nu voiam să îi critic dăruirea, ci doar să mă asigur că știe că are și alte opțiuni.

— Tariq, am oftat, habar n-am despre ce vorbești.

— N-am de gând doar să *pășesc pe urmele* lui Khaderbhai, a rostit el rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Într-o bună zi, *voi deveni* Khaderbhai și îi voi conduce pe toți cei care au fost azi aici. Inclusiv pe tine, Lin. Dacă vei mai fi alături de noi.

M-am uitat din nou spre Nazeer, ai cărui ochi străluceau de mândrie. Am dat să plec.

— Scrisoarea! mi-a strigat Tariq.

M-am întors către el, cuprins brusc de furie. Eram pe punctul de a spune ceva, când Tariq a ridicat scrisoarea pe care o ținea în mână.

— La început, pomenește de Sri Lanka, a zis Tariq. Știi că a fost dorința lui. I-ai promis că vei merge acolo, nu-i așa?

— Așa este, am confirmat luându-i plicul din degetele subțiri.

— Agenții noștri din Trincomalee ne-au anunțat că, în curând, va veni vremea să îți îndeplinești promisiunea.

— Când va fi asta? am întrebat strângând în mână cele două moșteniri îngemănate, sabia și scrisoarea.

— În curând, a spus Tariq aruncând o privire spre Nazeer. Te va anunța Abdullah. Să fii pregătit în orice moment.

Întâlnirea luase sfârșit. Doar politețea îl mai ținea pe băiat în jilțul său. Știam că e nerăbdător să plece, chiar mai nerăbdător să plec eu.

M-am îndreptat spre ușa care dădea în curte. Nazeer m-a condus. Ajuns la ușă, am aruncat o ultimă privire spre băiatul așezat în scaunul masiv, cu capul sprijinit în palmă. Degetul mare se întindea până aproape de gropița din obraz, iar celelalte degete îi erau răsfirate pe frunte. Același gest pe care îl făcea Khaderbhai când era cufundat în gânduri.

Ajunși la ușa dinspre stradă, Nazeer a scos o traistă din stambă prevăzută cu o bretea de umăr. Sabia încăpea perfect înăuntru, era mascată de pânză și o puteam purta la spate în timp ce mergeam cu motocicleta.

După ce am pus traista pe umăr, Nazeer s-a apucat să aranjeze sabia cu migală ca să aibă un aspect estetic. Mi-a dat o îmbrățișare scurtă, furișă și aprigă, zdrobindu-mi coastele în strânsoarea brațelor sale.

A plecat de lângă mine fără să rostească o vorbă și fără să privească înapoi. Se legăna pe picioarele lui crăcănate, grăbit să se întoarcă la băiat, tânărul care îi era stăpân și unica iubire: Khaderbhai renăscut, astfel încât Nazeer să îl poată sluji din nou.

Urmărindu-l cum se îndepărtează, mi-am amintit de vremurile în care conacul era plin de flori și vibra de muzica fântânilor arteziene, iar porumbeii domestici îl urmau pe Nazeer prin toată casa. Doamne, cât îl iubeau păsările alea!

Păsările dispăruseră, iar singurul sunet era scrâșnetul metalului, asemeni clănțănitului dinților într-o zi geroasă: cartușele vârate în magazia unui kalașnikov, umplând cameră după cameră.

Capitolul 8

Afară, pe stradă, lumina roșiatică a amurgului picta toate chipurile, ca și când lumea întreagă s-ar fi îmbujorat la gândul a ceea ce va aduce noaptea. Abdullah mă aștepta în locul în care parcaserăm. Le-a dat câteva rupii copiilor care ne păziseră motocicletele. În țipete de bucurie, au zbughit-o cu toții la fugă spre magazinele de dulciuri din colț ca să-și cumpere țigări.

Am intrat în trafic împreună cu Abdullah. La semaforul roșu, am rupt tăcerea care ne urmărise de când plecaserăm de la conac.

— Mă duc s-o iau pe Lisa de la Mahesh. Vii cu mine?

— Te voi conduce până acolo, mi-a răspuns solemn. Dar nu rămân cu voi. Am treburi de rezolvat.

Ne-am continuat drumul în tăcere pe bulevardul comercial Mohammed Ali. Imediat ce se terminau parfumeriile, începeau magazinele de dulciuri, cu aromele lor de *firni*, *rabri* și *falloda*. Strălucirea multicoloră a magazinelor de brățări și alte podoabe se stingea, făcând loc șirurilor de covoare persane, aliniat unul lângă altul pe un colț întreg.

Când drumul a ajuns la învălmășeala de ricșe acoperite cu stof din vecinătatea halelor Crawford, am luat-o pe o scurtătură, răzbind cu greu pe contrasens prin traficul sufocant, strecurându-ne prin centrul larg al fiecărei intersecții.

Reîntorși pe sensul nostru de mers, am așteptat minute în șir la semaforul din intersecția de la cinematograful Metro. Afișul imens al unui film acoperea tot parterul clădirii. Fețe de băieți răi și băieți buni, inundate de nuanțe de verde, galben și mov își spuneau

povestea de iubire și suferință din spatele unui zid de puști și săbii.

Familii întregi, înghesuite în mașini sau taxiuri studiau curioase afișul. Un băiat din mașina de lângă mine mi-a făcut cu mâna, a arătat spre afiș, după care a mimat că ia o armă și țintește spre mine. A apăsat pe trăgaci. M-am prefăcut rănit la braț și copilul a început să râdă. Râdea și familia lui. Râdeau și oameni din alte mașini.

Mama băiatului, o femeie cu chipul blând, și-a îndemnat odrasla să mă mai împuște o dată. Băiatul a îndreptat arma imaginară spre mine, a mijit ochii și a tras. Mi-am jucat rolul până la capăt și m-am prăbușit peste rezervorul motocicletei.

Când m-am ridicat, toată lumea din mașini a început să aplaude, să își fluture mâinile și să râdă.

Am făcut o plecăciune. Abdullah se făcuse vânăt la față de rușine.

Noi suntem oamenii Companiei, parcă îl și auzeam. Respect și teamă. Ori una, ori alta, nimic altceva. Respect și teamă.

Doar plimbarea pe malul mării, în direcția hotelului Mahesh, a reușit să îl mai îmbuneze. Mergea încet, cu o mână pe accelerație și cealaltă în șold. Îl urmam îndeaproape, cu mâna stângă sprijinită pe umărul lui.

La despărțire, i-am pus întrebarea care mă măcinase tot drumul.

— Știai de sabie?

— Toată lumea știe de ea, frate Lin.

Ne-am dat drumul la mâini, dar privirile nu ni s-au despărțit.

— Unii, a zis el prudent, sunt invidioși că ți-a lăsat sabia Khaderbhai.

— Andrew.

— Da, dar nu e singurul.

Am strâns din dinți, abținându-mă să nu-i trântesc o înjurătură care îmi stătea pe limbă. Vorbele lui Sanjay, *Doar pentru că-mi ești util, nu înseamnă că ești și indispensabil*, se prăvăliseră peste inima mea ca un trăsnet de vară. O voce interioară îmi șoptea să plec, să fug undeva, oriunde, înainte ca această ostilitate să se adâncească. Pe de altă parte, era problema legată de Sri Lanka.

— Ne vedem mâine, *Inshallah!* am spus, coborât de pe motocicletă.

— Pe mâine, *Inshallah!* mi-a răspuns Abdullah și a plecat.

— *Allah hafiz!* mi-a strigat, fără a întoarce capul. *Allah să te aibă în pază!*

— *Allah haftz!* am răspuns mai mult pentru mine.

Paznicii sikh de la intrarea hotelului Mahesh s-au uitat curioși la

pachetul în formă de sabie de pe umărul meu, dar mi-au făcut semn prietenește să trec. Mă cunoșteau bine.

Pașapoartele turiștilor care fugeau din hotel ca să nu-și achite nota de plată ajungeau în mâinile mele prin intermediul echipelor de securitate ori al managerilor de la majoritatea hotelurilor din oraș.

Era un flux constant de „cărți”, cum li se spunea pașapoartelor ilegale, ajungând până la cincisprezece sau chiar mai multe, într-o lună normală. Unde mai pui că erau cele mai bune cărți, căci cei ce le abandonau nu le raportau pierderea.

În toate birourile agenților de securitate de la hotelurile de cinci stele din lume, există un perete decorat cu pozele celor care au fugit ca să nu achite nota de plată, o parte dintre ei lăsându-și pașapoartele în urmă. Pentru mine, era ca și când mergeam la cumpărături.

În holul hotelului, am cercetat zona extinsă destinată barului și am dat cu ochii de Lisa. Stătea la o masă, cu mai mulți prieteni, lângă ferestrele mari cu vedere la mare.

Am decis să mă curăț puțin de praful și mizeria străzii înainte să merg la ea și m-am îndreptat spre toaletă. Nu am apucat să deschid ușa, când am auzit o voce în spatele meu.

— Aia e cumva o sabie sau ești doar enervat să mă vezi?

Am întors capul și am dat cu ochii de Ranjit, un mogul media în plină ascensiune, atlet chipeș și activist politic: bărbatul cu care se căsătorise Karla, Karla mea. Era zâmbitor.

— Întâlnirea cu tine mă enervează întotdeauna, Ranjit. La revedere!

A zâmbit din nou. Părea un zâmbet sincer, fără ascunzișuri. Nu m-am oboșit să aflu adevărul, căci bărbatul zâmbitor era soțul Karlei.

— La revedere, Ranjit!

— Hei, stai un pic! a strigat el repede. Am ceva de discutat cu tine.

— S-a terminat discuția. La revedere!

— Vorbesc serios! a spus el așezându-se între mine și ușa, continuând să zâmbească. Tocmai am ieșit de la o ședință și voiam să plec. Nici nu știi cât mă bucur că am dat de tine.

— Dă de altcineva, Ranjit!

— Te rog! Te rog! Să știi că rareori mi se întâmplă să apelez la cuvintele astea.

— Ce vrei?

— E o chestiune despre care mă țin să vorbesc cu tine de ceva vreme.

M-am uitat la Lisa și la prietenii ei. A ridicat privirea de la masă și m-a văzut. I-am făcut semn din cap. Mi-a înțeles mesajul și s-a întors la discuția cu ceilalți.

— Ce te frământă? am întrebat.

O undă de mirare a străbătut fugitiv chipul perfect al lui Ranjit.

— Dacă te-am prins într-un moment nepotrivit...

— Pentru noi, nu există momente *potrivite*, Ranjit. Treci la subiect.

— Lin, sunt convins că noi doi am putea fi prieteni, dacă am...

— Nu transforma discuția asta într-o chestiune personală. Nu există niciun *noi*.

— Se vede că îți sunt antipatic, a spus Ranjit. Dar nici măcar nu mă cunoști.

— Da, îmi ești antipatic. Asta-i situația. Dacă te-aș cunoaște mai bine, te-aș antipatiza și mai tare.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce îți sunt antipatic?

— Știi ceva, dacă te-apuci să acostezi toți oamenii care nu te plac și să-i întrebi de ce, ar fi bine să închiriezi o cameră, fiindcă o să dureze toată noaptea.

— Stai o clipă! Chiar nu pricep.

— Karla e în pericol din cauza ambiției tale, am răspuns, pe un ton calm. Îmi displace lucrul ăsta. Îmi displaci tu, pentru că faci asta. Acum ai priceput?

— Exact despre Karla voiam să discutăm, a zis el studiindu-mă cu atenție.

— Ce-i cu ea?

— Vreau doar să fiu sigur că nu pățește ceva.

— Cum adică, să pățească ceva?

I se citea stânjeneala pe chip. A oftat, ca un om ajuns la capătul puterilor, și a lăsat capul în pământ, câteva clipe.

— Nici nu știu de unde să încep...

M-am uitat în jur și i-am făcut semn spre două scaune libere din holul spațios. Mi-am dat sabia jos din spate, am pus-o pe genunchi și m-am așezat față în față cu el.

Un chelner s-a înființat imediat lângă noi, dar l-am gonit cu un zâmbet. Ranjit a rămas câteva secunde cu ochii pierduți în podea, după care și-a revenit.

— În ultima vreme, m-am implicat cam mult în politică. M-am băgat în tot felul de campanii importante. Toată presa pe care nu o

dețin m-a atacat. Presupun că ai auzit și tu.

— Am auzit că te-ai apucat să cumperi electoratul, am zis. Lumea a început să se sperie. Să revenim la Karla.

— Ai vorbit cu... Karla în ultima vreme?

— De ce întrebi?

— Ai vorbit?

— Discuția s-a încheiat, Ranjit.

Am dat să mă ridic, dar m-a oprit.

— Gata, îți spun. Am dus o campanie de presă extrem de vehementă împotriva Lancei Karmei.

— O lance care o va răni pe Karla dacă nu încetezi să îi mai agiți pe cei în mâna cărora se află.

— Despre asta voiam să vorbim. Știu că... încă o iubești.

— La revedere!

M-am ridicat, dar m-a prins de mână.

— Așteaptă, te rog! Stai jos și ascultă-mă!

M-am așezat la loc. Eram un pachet de nervi, numai și numai din vina lui Ranjit.

— Știu că o să ți se pară că depășesc măsura, a spus el, dar mă gândeam că ai vrea să știi dacă viața Karlei ar fi în pericol.

— *Tu* i-ai pus viața în pericol! Ar fi bine să te potolești, cât mai repede.

— Mă ameninți cumva?

— Da. Mi-a făcut plăcere să purtăm această discuție.

Privirile ni s-au intersectat în acel spațiu ce separă prădătorul de pradă: tensionat, iminent și nestrămutat.

Karla. În clipa în care o văzusem pentru întâia dată, în prima mea zi la Bombay, cu ani în urmă, inima mea se așezase pe mâna ei ca un șoim îmlânzit.

Se folosise de mine. Mă iubise până în momentul în care mă îndrăgostisem de ea. Ea mă recrutase în banda lui Khaderbhai. Când sângele dispăruse de pe lespezile iubirii, când ura, răzbunarea și rănilile se vindecaseră într-un păienjeniș de cicatrici, se căsătorise cu miliardarul chipeș și surâzător care mă pirona acum cu privirea sa imploratoare. Karla.

M-am întors spre Lisa. Era atât de frumoasă și de senină în compania prietenilor ei artiști. Aveam un gust amar în gură și inima începea să-mi freacă în piept. Deși nu vorbisem cu Karla de peste doi ani, aveam senzația că o trădez pe Lisa, prin simplul fapt că Ranjit pomenise de ea. M-am uitat la Ranjit. Eram nervos.

— Se vede-n ochii tăi că încă o iubești, a spus.

— O cauți cu lumânarea, Ranjit? Ai grijă c-o încasezi!

— Nici gând. Sunt sigur că încă o iubești, a spus el cu aparentă sinceritate, pentru că, dacă aș fi în locul tău, și eu aș iubi-o, chiar dacă m-a părăsit și s-a căsătorit cu altul. Karla e unică. Cine-o iubește, o iubește până la capăt. Știm asta amândoi.

Cel mai bun lucru la un costum de afaceri este că îți oferă multe locuri de care să apuci, la nevoie. L-am apucat pe Ranjit de costum, cămașă și cravată.

— Nu mai vorbi despre Karla! Oprește-te până nu e prea târziu!

A căscat gura vrând probabil să țipe, dar s-a răzgândit. Era un om puternic, iar cariera politică avea să-i deschidă ușa spre o putere și mai mare. Nu își permitea să facă vreo scenă.

— Te rog! Îți dau cuvântul meu că nu vreau să te supăr, s-a apărat el. Vreau s-o *protejez* pe Karla. Dacă pățesc ceva, promite-mi că...

I-am dat drumul din strânsoare. S-a tras iute înapoi și a început să își aranjeze costumul.

— Ce tot spui acolo?

— Săptămâna trecută, a avut loc un atentat la viața mea, a explicat el pe un ton abătut.

— Tu singur te pui în pericol, Ranjit, de câte ori deschizi gura.

— Mi-au pus o bombă la mașină.

— Ce fel de bombă?

— Șoferul ieșise din mașină ca să-și cumpere *paan*. Noroc că a văzut firele când s-a întors și a descoperit bomba. Am chemat poliția să ridice mașina. Nu era o bombă adevărată, dar în biletul de amenințare scria că următoarea va fi. Am reușit să ascund incidentul de urechile presei. Mă bucur de o oarecare influență, după cum știi.

— Ia-ți alt șofer, i-am zis.

A râs ușor.

— Ia-ți alt șofer, am repetat.

— Să renunț la șoferul meu?

— Exact. El e veriga slabă. Cel mai probabil, a găsit bomba pentru că tot el a pus-o. A fost plătit. Au încercat să te intimideze.

— Glumești, nu? Omul ăsta mi-e șofer de trei ani.

— Compensează-l cum se cuvine și scapă de el.

— Dar e un om atât de loial...

— Karla știe ce s-a întâmplat?

— Nu. Și nici nu vreau să afle.

M-a umflat râsul.

— Karla e femeie în toată firea. Și deșteaptă, pe deasupra. N-ar trebui să-i ascunzi astfel de lucruri.

— Da, dar...

— Faci o mare greșeală dacă nu-i spui. Karla e resursa ta cea mai valoroasă. E mai deșteaptă decât tine. E mai deșteaptă decât oricine.

— Totuși...

— Spune-i adevărul.

— E posibil să ai dreptate. Dar vreau mai întâi să încerc să rezolv singur problema. Cred că o să iasă bine. Am o pază excelentă. Ea e singura pentru care îmi fac griji.

— Ți-am zis și mai devreme, las-o mai moale! Ieși din politică, măcar o perioadă. Se spune că peștele de la cap se-mpute. Eu zic că de oriunde ar începe să se-mpută, e semn că trebuie să pleci.

— N-am de gând să mă opresc, Lin. Așa ajung să câștige teren fanaticii aștia. Îi reduc pe toți la tăcere prin teroare.

— Mă înveți pe mine politică?

A zâmbit. Era primul său zâmbet plăcut, căci se citea în el ceva mai profund decât mândria victoriei.

— Cred că suntem în pragul unei mari schimbări a modului în care gândim, acționăm și chiar *visăm* în țara asta. Dacă se impun mințile luminate, dacă India devine o adevărată democrație seculară, cu drepturi și libertăți pentru toți, secolul următor va fi al nostru și noi vom conduce lumea.

S-a uitat în ochii mei și mi-a văzut scepticismul. Avea dreptate cu privire la viitorul Indiei. Toți locuitorii Bombay-ului o știau și o simțeau în acei ani. Dar vorbele lui erau doar un discurs, un discurs învățat și exersat înainte.

— Problema este, am zis, că toți politicienii, din toate partidele, țin exact același discurs.

A dat să protesteze, dar l-am oprit ridicând o mână.

— Nu mă pricep la politică, dar recunosc ura. Și știi că, atunci când agiți spiritele prea mult, ura asta se va răsfărânge și asupra ta.

— Mă bucur că înțelegi, a oftat el prăbușindu-se obosit în scaun.

— Nu eu trebuie să înțeleg.

S-a îndreptat imediat de spate.

— Să știi că nu mi-e *frică* de ei.

— Ți-au pus o bombă la mașină, Ranjit. Normal că ți-e frică. Mie mi-e frică și să vorbesc cu tine. O să mă simt mult mai în siguranță când o să fiu departe de tine.

— Dacă aș ști că o vei apăra, tu și... *prietenii* tăi, aș sta cu inima

mai împăcată.

L-am privit posomorât, întrebându-mă dacă își dăduse seama vreo clipă cât de ironică era rugămintea lui. I-am răspuns cu aceeași monedă.

— Acum câteva săptămâni, ziarul tău de după-amiază a publicat un articol dur la adresa mafiei din Bombay. Numele unuia dintre *prietenii* ăia ai mei a fost făcut public. Scria acolo că ar trebui arestat sau forțat să părăsească orașul. E vorba despre un om care nu a fost niciodată acuzat de ceva. Cum rămâne cu „va fi considerat nevinovat până la proba contrarie”? Țsta se numește jurnalism?

— Te înțeleg.

— Și, dacă-mi aduc bine aminte, tot în niște articole publicate în ziarul tău se cerea condamnarea la moarte a unui alt *prieten* de-al meu.

— Da, știu.

— Iar acum îmi ceri...

— Ca aceiași oameni să o apere pe Karla. Îmi dau seama că sunt ipocrit, dar adevărul e că nu am la cine să apelez. Fanaticii ăștia și-au infiltrat oamenii peste tot, în poliție, armată, învățământ, sindicate, servicii guvernamentale. Singurii care au rămas neatinși sunt...

— Oamenii mei.

— Într-adevăr.

Nu puteam să nu apreciez comicul situației. M-am ridicat, cu sabia în mâna stângă. Ranjit s-a ridicat odată cu mine.

— Spune-i Karlei adevărul! Spune-i tot ce s-a întâmplat! Las-o pe ea să decidă dacă vrea să rămână sau să plece.

— Desigur. Cum rămâne cu aranjamentul nostru? Cu privire la Karla?

— Nu avem niciun aranjament. Nu e aranjamentul *nostru*. Nu există niciun *noi*, ai uitat?

A zâmbit, a dat să spună ceva, după care m-a apucat în brațe și m-a strâns cu o căldură neașteptată.

— Știu că mă pot baza pe tine, a spus el. Indiferent ce s-ar întâmpla.

Aveam fața aproape de gâtul lui. Se simțea un parfum intens, un parfum de femeie ce se impregnase în cămașa lui cu puțin timp înainte. Nu era parfumul Karlei.

Fusese cu o femeie într-o cameră din hotel, cu doar câteva minute înainte să mă roage să îi protejez soția, femeia pe care o iubeam.

În clipa aceea l-am văzut: adevărul atârnat de firul neîncrederii între privirile noastre în clipa în care m-am desprins din îmbrățișare. Eram încă îndrăgostit de Karla. Trebuise să simt parfumul altei femei imprimat în pielea lui Rânji ca să înfrunt adevărul care îmi dădea târcoale de doi ani încoace, precum un lup ce dă târcoale unui foc de tabără.

M-am uitat la Ranjit. Gânduri sumbre îmi întunecau mintea, dar și un sentiment de vinovăție față de Lisa, trezind o furtună în mine.

— Ar fi momentul, a zis el făcând un pas în spate, să mă retrag.

L-am privit îndreptându-se spre ușa hotelului. A urcat pe bancheta din spate a Mercedesului său, uitându-se neliniștit în jur. Un om care își făcea dușmani prea ușor și prea des.

M-am uitat spre Lisa, așezată la masa de la fereastră. A întins mâna spre tânărul care venise să o salute.

Știam că nu îl simpatizează. Cândva, îl descriesese ca fiind mai „alunecos” decât un calmar în buzunarul unui impermeabil din plastic, într-o noapte ploioasă. Era fiul unui bogat negustor de diamante și încerca să își cumpere un loc de frunte în lumea filmului, distrugând cariere în ascensiunea sa.

I-a sărutat mâna. Lisa și-a retras-o rapid, dar l-a răsplătit cu un zâmbet radios.

Îmi spusese, la un moment dat, că fiecare femeie are patru tipuri de zâmbet.

— Doar patru? râsesem eu.

— Primul, spusese ea ignorându-mi ironia, este cel inconștient, care apare involuntar, ca atunci când îi zâmbești unui copil de pe stradă ori unei persoane care îți zâmbește de după ecranul televizorului.

— Eu nu zâmbesc televizorului.

— Toată lumea zâmbește televizorului. De-aia le cumpărăm și le ținem în casă.

— Eu nu zâmbesc televizorului.

— *Al doilea zâmbet*, a continuat ea, este cel politicos. E zâmbetul cu care ne invităm prietenii în casă când ne trezim cu ei la ușă, sau îi salutăm când ne întâlnim la restaurant.

— Fac ei cinste cu masa?

— Mă ascuți până la capăt sau nu?

— Dacă spun nu, te oprești?

— *Al treilea zâmbet* este cel pe care îl folosim împotriva altor persoane.

— Hm, să zâmbești *împotriva* cuiva! Cum o fi asta?

— E extrem de util. Sunt femei care țin astfel lumea la distanță.

— Nu mă interesează. Treci la al patrulea!

— Ah! Al patrulea zâmbet este cel pe care îl oferim doar persoanei iubite. E cel prin care-i transmitem că *el este alesul*. Nimeni altcineva nu primește acest zâmbet. Oricât de fericit ai fi alături de cineva, și oricât de dragă ți-ar fi persoana respectivă, niciun om nu primește al patrulea zâmbet decât dacă ești cu adevărat îndrăgostită de el.

— Ce se întâmplă în cazul în care cei doi se despart?

— Al patrulea zâmbet se duce cu fata, îmi răspunsese ea într-o zi. Al patrulea zâmbet pleacă întotdeauna odată cu fata. Din acel moment, fostul iubit nu va mai primi decât al doilea zâmbet, cu condiția să nu fie un fost iubit mediocru. Cei mediocri vor avea parte doar de al treilea zâmbet, oricât de fermecători ar fi.

Am privit-o pe Lisa cum îi aruncă tânărului producător ratat un al treilea zâmbet senzațional, după care m-am dus la toaletă ca să spăl ultimul strat de mizerie care se strânsese pe mine după discuția cu Ranjit.

Toaleta, îmbrăcată în gresie crem și neagră, era mai spațioasă, mai elegant luminată, mai bine echipată și mai confortabilă decât optzeci la sută dintre casele din oraș. Mi-am suflecat mânele cămășii, mi-am dat cu puțină apă prin păr, și m-am spălat pe față, pe mâini și pe antebrațe.

Îngrijitorul mi-a întins un prosop curat. Mi-a zâmbit și a clătinat respectuos din cap.

Unul dintre marile mistere ale Indiei, și cea mai mare dintre bucuriile ei, este căldura tandră cu care te întâmpină oamenii cei mai săraci. Îngrijitorul nu urmărea să primească bacșiș. Majoritatea celor care foloseau toaleta nu îi lăsau niciun ban. Era doar un om cumsecade, care își făcea datoria și îmi zâmbea cu o bunătate neprefăcută, ca de la un om la altul.

Această bunătate, comoara cea mai de preț a sufletului indian, este adevăratul simbol al țării și motivul care te face să tot revii în India, ori să rămâi acolo pentru totdeauna.

Am vârat mâna în buzunar după mărunțiș și, odată cu banii, am scos și plicul argintiu de la Khaderbhai. I-am dat omului bacșișul, am pus plicul pe marginea lată a chiuvelei și m-am aplecat spre oglindă, privindu-mă în ochi.

Nu voiam să citesc scrisoarea. Nu voiam să dau la o parte bolovanul din gura peșterii în care ascunsesem cea mai mare parte a

trecutului meu. Dar Tariq spusese că scrisoarea pomeniște despre Sri Lanka. Eram obligat să o citesc. M-am închis într-o cabină, am rezemat sabia de marginea ușii și m-am așezat pe capacul tare al closetului ca să citesc scrisoarea lui Khaderbhai.

Am ținut azi în mână un glob mic din sticlă albastră, de genul celor pe care englezii le numesc bile, și m-am dus cu gândul la Sri Lanka și la cei ce vor merge acolo în numele meu, după cum și tu ai promis că vei face.

Am stat timp îndelungat și m-am uitat la biluța din sticlă albastră pe care am cules-o de pe jos. În ce lucruri fragile și în ce moduri subtile ni se dezvăluie uneori propriile vieți! Suntem colecția de lucruri pe care le adunăm, le trăim, le prețuim și le strângem în noi, uneori conștient, alteori, nu, iar acea colecție de lucruri reprezintă esența ființei noastre.

Tu, Shantaram, faci parte din colecția mea. Ești una dintre podoabele existenței mele. Ești fiul meu iubit, asemeni tuturor fiilor mei iubți.

Îmi tremurau mâinile, poate de mânie, poate de tristețe. Nu îmi dădeam seama. Nu îmi îngăduisem să îi plâng moartea. Nu trecusem pe la mormântul său din cimitirul de la Marine Lines. Știam că trupul nu îi este îngropat acolo, căci eu însumi ajutasem la înmormântarea lui.

Aveam obraji fierbinți, iar prin păr mă treceau fiori de gheață. *Dragul meu fiu...*

Mă vei urî, probabil, când vei ajunge să cunoști tot adevărul despre mine. Să mă ierți, dacă vei putea. Umbrele nopții coboară grele peste mine. Poate că toți oamenii ar fi urâți, dacă s-ar ști tot adevărul despre ei. Dar, în sinceritatea pe care o impune o astfel de scrisoare, scrisă cu o noapte înainte de a porni la război împreună, nu pot nega că merit să fiu urât de unii. Iar tuturor acelora le transmit în acest moment să se ducă dracului.

M-am născut pentru a lăsa această moștenire. M-am născut să o duc la capăt, indiferent de consecințe. Mă folosesc de oameni? Bineînțeles. Manipulez oamenii? Oricâți e nevoie. Ucid oameni? Ucid pe oricine mi se împotrivesc prin violență. Mă apăr în acest fel și rezist, devin mai puternic, în vreme ce toți din jurul meu se prăbușesc, căci eu îmi urmez destinul. În sufletul meu, nu am greșit cu nimic și toate rugăciunile mele au fost sincere. Cred că tu înțelegi acest lucru.

Te-am iubit mereu, încă din prima noapte în care ne-am cunoscut. Îți amintești? Când te-am dus să-i vezi pe Cântăreții Orbi? Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate precum toate lucrurile urâte pe care le vei afla despre mine. Am săvârșit fapte rele, o recunosc. Însă faptele bune sunt la fel de adevărate, deși sunt adevăruri ale sufletului și nu există decât în amintirile și sentimentele noastre. Te-am ales pe tine pentru că te iubesc și te iubesc pentru că te-am ales. Acesta este întregul adevăr, fiule.

Dacă Allah mă va chema la el și vei citi scrisoarea după moartea mea, să nu faci din ea un prilej de mâhnire. Am o mulțime de întrebări, iar Allah, după cum știi, este răspunsul la toate întrebările. Spiritul meu s-a îngemănat cu al tău și cu al fraților tăi. Nu îți fie teamă, căci voi fi veșnic alături de tine. Când vei fi pierdut, biruit sau părăsit, vei simți mâna tatălui meu pe umăr și vei ști că sufletul meu este alături de tine în luptă, alături de tine și de toți fiii mei.

Lasă-mi, te rog, sufletul să îngenuncheze alături de al tău în rugăciune, chiar dacă nu ești credincios! Dedică rugăciunii măcar câteva clipe pe zi! Te voi vizita uneori în rugăciunile tale.

Și amintește-ți mereu ultimul meu sfat: iubește adevărul pe care îl găsești în sufletele altora! Și ascultă mereu glasul dragostei din sufletul tău!

Am vârat scrisoarea și plicul în portmoneu. Cuvintele *glob mic din sticlă albastră* ieșeau la iveală din hârtia împăturită și inima mi-a luat-o la fugă spre culmea dealului.

I-am văzut mâna. Am văzut soarele de după-amiază strălucind pe pielea lui de culoarea scorțișoarei. I-am văzut degetele lungi și subțiri mișcându-se în ritmul cuvintelor, grațioase precum creaturile mării. I-am văzut zâmbetul. Am văzut lumina gândurilor sale licărind în ochii de chihlimbar, răsfrângându-se din bila din sticlă albastră, și i-am plâns moartea.

Pentru o clipă ne-am regăsit, tatăl adoptiv și fiul părăsit, într-un spațiu dincolo de judecată și păcat: un spațiu al iertării și al mântuirii.

Iubirea netrăită este un păcat împotriva vieții, iar plânsul este un fel de a iubi. Am lăsat dorul să mă năpădească și nu m-am împotrivit. Forța din privirea lui, mândria pe care mi-o arăta când făceam ceva pe placul lui și iubirea din râsul lui. Îmi era dor, dor de cel pe care îl pierdusem.

O tobă umplută cu sânge bubuia undeva, în depărtare. Ardeam tot

și simțeam că mă sufoc. Am apucat sabia. Trebuia să plec. Trebuia să mă ridic și să plec.

Era prea târziu. Regretele ascunse ani la rând în spatele furiei s-au revărsat din mine sub formă de lacrimi. Plângeam în hohote.

— Domnule? a strigat îngrijitorul, după un timp. Să vă mai dau niște hârtie igienică?

M-a bufnit râsul. Bombay-ul mă salvase încă o dată, ca de atâtea alte ori.

— Nu e nevoie, am răspuns. Mulțumesc.

Am ieșit din cabină, am așezat sabia pe etajera pentru prosoape și m-am spălat pe față cu apă rece. M-am uitat în oglindă. *Arăți groaznic, dar ai avut și momente mai proaste.* I-am mai dat câțiva bani îngrijitorului amabil, am ieșit din toaletă și m-am dus spre masa Lisei.

Era singură. Privea marea întunecată, brăzdată de dâre argintii. Reflexia propriului chip o privea, profitând de ocazie ca să o admire. M-a zărit în geamul ferestrei.

Fusese o zi grea. Cicliștii Ucigași, Consiliul Sanjay, Ranjit, Karla, plecarea iminentă în Sri Lanka. Grea zi.

S-a întors spre mine. Ochii săi ageri au observat numaidecât urmele suferinței încă vizibile pe chipul meu.

Am dat să vorbesc, dar mi-a pus un deget pe buze și m-a sărutat. Preț de câteva momente, mi s-a părut că viața a revenit la normal. Ne lega o iubire stranie: ea nu era îndrăgostită de mine, iar eu nu puteam să mă îndrăgostesc de ea. Dar încercam să ne bucurăm de fiecare clipă și nu ne simțeam niciodată folosiți sau neiubiți.

Ne uitam pe fereastra imensă la valurile care se rostogoleau peste țărmurile golfului. Vedeam reflexia chelnerilor în geam, alergând cu tăvile dintr-o parte în alta, de parcă ar fi călcat pe valuri. Cerul negru se unea cu marea printr-o linie invizibilă.

Abia când îți sună ceasul și ești singur în fața morții înțelegi că ceea ce ne rămâne la final e doar o fărâamă mai mult decât ceea ce ne-a fost dat la naștere. Acea fărâamă unică, ceea ce adăugăm la ceea ce suntem, este singura noastră poveste ce nu poate fi spusă de altcineva.

Khaderbhai m-a adăugat colecției lui, după cum scria în scrisoare. Însă colecționarul murise, iar eu continuam să fiu un exponat în muzeul crimei pe care îl crease și îl lăsase moștenire lumii. Sanjay se folosisese de mine ca să își testeze noul traficant de arme. Toate acestea nu îmi lăsau decât o singură soluție: trebuia să părăsesc colecția și

să îmi redobândesc libertatea cât mai repede cu putință.

Lisa mi-a luat mâna în palmă. Am rămas așa o perioadă, cu ochii ațintiți pe fereastră, două umbre palide pe fundalul mării zbuciumate.

Partea a II-a

Capitolul 9

Povești ale rănilor din cele șapte războaie și lupte pentru putere s-au revărsat în registrul de pe biroul meu din fabrica de pașapoarte false.

Un profesor universitar iranian, expert în textele preislamice, care reușise să scape acțiunilor de epurare desfășurate de Garda Revoluționară, avea nevoie de un set complet de documente: certificat de naștere fals, permis de conducere fals, documente bancare și un pașaport fals prevăzut cu un istoric al călătoriilor pe ultimii doi ani cu tot cu vizele care să le confirme.

Documentele trebuiau să fie bine realizate, astfel încât să treacă de orice control riguros și să-i permită proprietarului să urce la bordul avionului. Odată ajuns la destinație, oricare ar fi fost aceea, cu ajutorul falsurilor mele, omul intenționa să le facă pierdute și să ceară azil.

Se vedea că fusese torturat cu sălbăticie, dar era nevoit să își încerce norocul cu un pașaport fals, căci nicio autoritate legală nu i-ar fi eliberat unul real, cu excepția autorității legale care dorea să îl vadă din nou în cătușe.

Un nigerian, activist Ogoni, care militase împotriva înțelegerilor dintre guvern și marile companii petroliere în scopul exploatarii resurselor Ogoni, devenise ținta acestora. Supraviețuise unei încercări de asasinat, sosise la Bombay, ascuns în cala unui cargobot, fără documente, dar cu suficienți bani donați de susținătorii lui de acasă.

Îi mituise pe polițiștii din port care își făcuseră datoria și îl îndrumaseră spre noi. Avea nevoie de o nouă identitate și de un pașaport de altă naționalitate, pentru a evita orice problemă.

Un naționalist tibetan evadase dintr-un lagăr chinez și traversase munții înzăpeziți până în India. Venise la Bombay unde, cu sprijinul financiar și relațiile celorlalți imigranți tibetani, ajunsese la

Compania Sanjay pentru a obține acte false.

Mai erau mulți alții în aceeași situație: un afgan, un irakian, un activist kurd, un somalez, doi sri-lankezi. Toți încercau să evite, să scape, să supraviețuiască ororilor unor războaie pe care nu ei le porniseră și nu le puteau curma.

Războaiele, însă, sunt rentabile pentru afacerile mai puțin curate, iar noi nu lucrăm doar pentru oamenii cumsecade. Compania Sanjay încerca să profite de orice situație. Apelau la noi oameni de afaceri care voiau să își ascundă profiturile, gangsteri care voiau să distrugă reputația unui dușman, generali rebeli și persoane care doreau să își însceneze moartea, iar toți aceștia erau dispuși să plătească bani frumoși pentru a avea întâietate.

Pe lângă toate acestea, mai era un pașaport. Unul canadian, cu poza mea și viză de Sri Lanka. Plus o acreditare de presă de la agenția de știri Reuters.

În timp ce întocmeam actele care le permiteau altora să fugă de războaie și de regimuri dictatoriale, mă ocupam și de documentul care avea să mă poarte în mijlocul unui conflict ce făcuse deja zeci de mii de victime.

— Chiar citești toate chestiile astea? m-a întrebat asistentul meu, uitându-se prin însemnările biografice pe care ni le lăsase activistul Ogoni.

— Da.

— Cuvânt cu cuvânt?

— Da.

— Pe bune? Scrie niște chestii cumplite aici.

— Ai dreptate, Farzad, i-am răspuns, fără să ridic ochii.

— Nici în ziare nu citești despre asemenea orori.

— Ba scriu și ziarele aceleași lucruri, numai că oamenii nu prea citesc altceva decât articole despre sport și bursă, i-am replicat.

— Nici nu mă mir. Chestiile astea sunt deprimante rău.

— Îhî.

— Zău așa, te apucă depresia dacă citești așa ceva în fiecare zi. Pe bune!

— Hai, zi, am spus, dând la o parte dosarul pe care îl studiam. Care-i problema?

— Ce problemă?

— Dacă există un ocean la capătul acestui efluviu de gânduri, ar fi cazul să te avânți în el. Acum e momentul.

— Ce ocean? a întrebat el, bulversat.

— *Subiectul*, Farzad. Treci odată la *subiect*.

— Ah, a zis el. Subiectul. Da. Există un oarecare subiect pe care aş vrea să-l abordez. Pe bune.

S-a uitat la mine câteva secunde, după care a lăsat ochii în pământ şi s-a apucat să deseneze cercuri imaginare pe biroul din lemn.

— De fapt, a îndrăznit el, în cele din urmă, fără să ridice privirea, eu voiam doar să te invit... la mine acasă... la prânz sau la cină... ca să-i cunoşti pe părinţii mei.

— Asta-i tot?

— Da.

— Atunci, de ce n-ai spus aşa de la bun început?

— Păi, a murmurat el desenând cercuri tot mai mici, mi-era un pic teamă de reputaţia ta.

— Ce reputaţie?

— Lumea zice că eşti țăfnos.

— *Eu, țăfnos?* am mârâit.

— Aşa umblă vorba.

Ne uitam unul la altul în tăcere. Jos, în fabrică, una dintre prese s-a trezit la viaţă cu un mormăit surd, urmat de zornăitul metalic al clemelor şi cilindrilor care se deplasau înainte şi înapoi, huruind şi rotindu-se pe un tambur.

— Nu ți-a zis nimeni niciodată că faci cele mai penibile invitații?

— E prima oară, după ani întregi, a spus el râzând, când invit pe cineva în casa părinţilor mei. Ne place... *intimitatea*, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Intimitatea, am oftat. Aveam şi eu intimitate înainte să apari tu.

— Deci, vii? Părinţii mei abia aşteaptă să te cunoască. Unchiul Keki vorbea mereu despre tine. Zicea că eşti...

— Țăfnos. Am reţinut de prima oară.

— Da, şi asta. Dar mai zicea că eşti pasionat de filosofie şi că erai partenerul preferat de discuţie al lui Khaderbhai pe teme filosofice. Tata e înnebunit după asemenea discuţii. Mama, şi mai rău. Să vezi când se adună toată familia şi ne apucăm să dezbatem tot felul de subiecte. Uneori ne strângem şi treizeci de persoane şi începem să ne contrazicem şi să ne certăm.

— Treizeci?

— Avem o familie mai... numeroasă. E greu să-ţi descriu. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Să *ne* vezi, scuze. Un lucru e sigur: n-ai nicio şansă să te plictiseşti. Pe bune.

— Dacă accept să vin în vizită la familia ta greu de descris, promiți să mă lași să-mi văd de treabă.

— Accepți?

— Da. O să vin într-una din zilele astea.

— Serios? Chiar vii?

— Pe bune. Acum, valea de-aici și lasă-mă să termin cărțile astea.

— Super! a exclamat tânărul, ținând de câteva ori de bucurie. Îi zic tatei și stabilem o zi săptămâna asta. Prânz sau cină! Super!

Mi-a adresat un ultim zâmbet și un salut din cap, apoi a închis ușa după el.

Am revenit asupra dosarului nigerianului și am început să culeg elementele esențiale noii identități a bărbatului. O viață mai blândă, dar complet artificială, a început să prindă contur în mintea mea.

La un moment dat, am deschis un sertar plin cu fotografii ale clienților noștri: supraviețuitori, norocoși care nu muriseră împușcați, înecați ori încarcerați, din dorința de a avea o viață mai bună.

Mi-au atras atenția chipurile desfigurare de război ori tortură, spălate, dichisite și spoite cu un calm artificial pentru pozele de pașaport. Cândva, oamenii cutreierau liber pământul, purtând asupra lor o imagine a lui Dumnezeu ori a regelui lor pentru a-i feri de primejdii. Acum, lumea e plină de bariere, umblăm cu poza noastră în buzunar și nimeni nu mai este ferit de primejdii.

În cazul Companiei Sanjay, rezultatul final era întotdeauna negru: bani negri. Orice piață neagră din lume este rodul tiraniei, al războiului și al legilor nedrepte. Predam în jur de treizeci sau patruzeci de pașapoarte pe lună, iar cele mai bune se vindeau pentru douăzeci și cinci de mii de dolari bucata.

Privește războiul ca pe o afacere, îmi spusese cândva Sanjay, cu o sclipire nemiloasă în ochi, și *afacerile ca pe un război*.

De îndată ce mi-am încheiat treaba cu pașapoartele actualilor clienți, am adunat toate dosarele și fotografiile pentru a le duce la parterul fabricii. Mi-am luat pașaportul personal, cel pe care îl pregătisem pentru călătoria în Sri Lanka și l-am aruncat în sertarul din mijloc al biroului. Eram conștient că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să îl dau celor mai buni falsificatori ai mei, Krishna și Villu, care – ca să vezi ironia sortii – erau refugiați sri-lankezi. Momentan însă, nu mă simțeam în stare să mă gândesc la acea călătorie.

I-am găsit pe cei doi dormind pe canapelele pe care le pusesem

special pentru ei într-un colț retras, departe de presă. Provocarea unor noi pașapoarte le stârnea întotdeauna entuziasmul celor doi plastografi și nu rareori se întâmpla să muncească o noapte întreagă ca să-și îndeplinească sarcina.

I-am privit câteva clipe, ascultându-i cum sforăie, când la unison, când haotic, urcând uneori spre un hărăit strident perfect armonizat, pentru ca mai apoi să se despartă din nou în horcăieli și pufăieli. Brațele le atârnavă pe lângă corp, cu palmele deschise, primind, parcă, binecuvântarea somnului.

Celelalte două ajutoare ale mele erau plecate cu treburi, astfel încât, în fabrică, domnea o liniște deplină. Am zăbovit câteva momente în spațiul acela inundat de muzica somnului, invidiindu-i pe adormiți.

Sosiseră la Bombay ca refugiați. Când i-am cunoscut, trăiau pe străzi, la adăpostul unei folii din plastic, laolaltă cu familiile lor. Cu toate că Sanjay le răsplătea cu generozitate munca, permițându-le să se mute în niște apartamente confortabile în apropiere de fabrică, și aveau acte de identitate ireproșabile, create chiar de mâna lor, cei doi erau încă măcinați de spaima deportării.

Rudele și prietenii lăsați în urmă erau pe vecie pierduți și nu aveau să îi revadă vreodată. Totuși, în ciuda a tot ce înduraseră și continuau să îndure, reușeau să se cufunde în acel somn de copil, lipsit de orice griji și neliniști.

Eu nu am dormit niciodată atât de bine ca ei. Odihna îmi era mereu tulburată de prea multe vise și prea intense. Mă trezeam deseori zbatându-mă să mă eliberez. Lisa învățase că cea mai bună modalitate de a dormi în același pat cu mine era să mă strângă în brațe și să pătrundă în cercul acela imaginar din care încercam din răspuț să evadesc.

Am lăsat teancul de documente pe biroul lui Krishna și am urcat tiptil pe scara din lemn. Aveau amândoi chei de la ușă, așa că puteam încuia liniștit în urma mea.

Stabilisem să mă văd cu Lisa, să dăm o fugă pe la clinica din mahala, după care să luăm prânzul împreună. Se împrietenise cu farmacistul nostru, care îi făcuse rost de câteva cutii cu medicamente. Pastilele se aflau în trusa motocicletei mele și mă rugase să i le aduc.

Înaintam lent prin aglomerația traficului de amiază. Uneori, în zilele însoțite, îți ies în cale atâtea obstacole, încât până și o plimbare pe motocicletă se dovedește o provocare.

Am zărit în oglinda retrovizoare un polițist pe o motocicletă aproape identică cu a mea. A trecut pe lângă mine.

Judecând după chipiu și revolverul vârat în tocul din piele prins la brâu, era vorba de un ofițer superior. A ridicat mâna stângă și mi-a făcut semn cu două degete să opresc pe marginea șoselei.

Am oprit în spatele lui. A coborât piciorul de sprijin al motocicletei, s-a dat jos din șaua și s-a întors către mine. Cu mâna dreaptă pe tocul armei, și-a trecut două degete de la cea stângă de-a curmezișului gâtului. Am oprit motorul și am rămas pe motocicletă.

Eram calm. Se întâmpla ca polițiștii să mă oprească din când în când, ca să stea de vorbă cu mine ori ca să-și încaseze mita. Aveam mereu o bancnotă de cincizeci de rupii în buzunarul cămășii pentru astfel de situații. Nu mă deranja câtuși de puțin. Gangsterii înțeleg cum stau lucrurile: polițiștii nu sunt suficient de bine plătiți pentru a-și risca viața, așa că taxează pe cine se nimerește ca să-și mai rotunjească veniturile.

Totuși, era ceva în privirea polițistului, o scânteie ce indica o patimă mai presus de corupție și îmi dădea o stare de neliniște. A deschis clapa tocului, a vârat mâna înăuntru și a apucat patul armei.

Am rămas pe motocicletă. Am dus discret o mână la cuțitele ascunse la spate. În vremurile acelea, polițiștii din Bombay nu se mulțumeau să ia mită: câteodată, mai și împușcau câte un gangster.

— N-aș face asta în locul tău, a rostit o voce calmă, adâncă, în spatele meu.

M-am întors iute și am dat cu ochii de trei bărbați. Un al patrulea stătea la volanul unei mașini parcate chiar în spatele lor.

— Ba cred, am zis cu mâna pe unul dintre cuțitele de sub cămașă, că-n locul meu exact așa *ai face*.

Bărbatul care vorbise și-a desprins privirea de la mine și i-a făcut un semn din cap polițistului. Acesta l-a salutat, s-a urcat pe motocicletă și a plecat.

— Grozavă șmecherie, am spus. E bine de ținut minte dacă rămân vreodată fără boașe.

— Vezi să nu rămâi fără ele acum, *gora*, m-a amenințat bărbatul cu mustață subțire, arătându-mi cuțitul pe care îl ținea ascuns în mânecă.

M-am uitat în ochii lui. Spuneau o poveste extrem de scurtă, încărcată de frică și ură. Nu voiam să o recitesc. Șeful lor a ridicat o mână, exasperat. Era un individ îndesat, de aproape patruzeci de ani, care vorbea mai mult în șoaptă.

— Urcă imediat în mașină, a bolborosit el, altminteri te-mpușc în genunchi.

— Și dacă urc, unde mă împuști?

— Depinde, a răspuns privindu-mă impasibil.

Părea scos dintr-o revistă de modă: cămașă de mătase făcută la comandă, pantaloni lejeri din serj gri, curea Dunhill și mocasini Gucci. Pe degetul din mijloc purta un inel din aur ce imita ceasul Rolex de la mână.

Ceilalți bărbați se uitau vigilenți în jur, la mașinile și pietonii care se perindau pe lângă noi. Nimeni nu spunea nimic de câteva secunde bune. Am decis să curm eu tăcerea.

— De ce depinde?

— Dacă faci ce ți se spune sau nu.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac.

— Nimănui nu-i place, mi-a răspuns șeful, calm. Tocmai de-aia posedă o asemenea putere.

— Minunate cuvinte, am spus. Ar trebui să scrii o carte.

Îmi tremura inima în piept. Eram speriat și aveam un gol imens în stomac. Căzusem în mâinile dușmanilor. Eram, probabil, ca și mort.

— Urcă în mașină! mi-a spus bărbatul cu o umbră de zâmbet.

— Zi-mi ce vrei!

— Urcă în mașină!

— Dacă ne răfuim aici, o pățești și tu. Dacă urc în mașină, o pățesc doar eu. După calculele mele, e mai bine să rezolvăm problema aici.

— *De ce dracu' mai stăm la palavre?* a răbufnit mustăciosul. Hai să-l omorâm pe *chudh* și să terminăm odată.

Șeful a căzut pe gânduri. A durat un timp până să ia o decizie. Stăteam în continuare cu degetele încleștate pe cuțit.

— Ești un om rațional, a spus el. Din câte-am înțeles, te contraziceai deseori cu Khaderbhai pe teme filosofice.

— Nimeni nu se contrazicea cu Khaderbhai.

— Chiar și așa, cred că îți dai seama că reacția ta e absolut irațională. Eu n-am nimic de pierdut dacă te omor. Tu ai numai de câștigat dacă rămâi în viață îndeajuns de mult cât să afli ce vreau de la tine.

— Ai omis varianta în care eu te omor pe tine. M-ar întrista să ratez asta. E partea cea mai plăcută.

— Ai dreptate, a admis bărbatul, zâmbind. Dar ai văzut până unde am fost dispus să merg ca să discut cu tine. Dacă voiam să te omor,

trimiteam unul dintre camioanele noastre să te facă una cu asfaltul, cu tot cu motocicletă ta.

— Lasă-mi motocicletă în pace!

— Stai liniștit! N-o să pățească nimic, a răs el făcându-i semn mustăciosului. O conduce Danda. Hai, urcă în mașină.

Avea dreptate. Nu exista nicio altă variantă rațională. Am dat drumul cuțitului. Șeful a clătinat din cap. Danda a înaintat numaidecât. A urcat pe motocicletă, a ridicat piciorul de sprijin și a pornit motorul, nerăbdător să plece.

— Dacă pățește ceva...

Nu am apucat să îmi duc amenințarea la capăt. Bărbatul a țâșnit prin trafic, ambalând motorul care a scos un scârțâit nervos.

— Mă tem că Danda nu are deloc simțul umorului, a spus șeful, în timp ce îl urmărea pe Danda cum se avântă printre mașini.

— Foarte bine. Dacă strică motocicletă, n-o să aibă niciun motiv de răs.

Șeful a răs, după care s-a întors spre mine și m-a țintuit cu privirea.

— Cum ai reușit să discuți filosofie cu Khaderbhai?

— La ce te referi?

— Omul era nebun.

— Nebun sau nu, cert e că nu te plictiseai niciodată în compania lui, i-am întors-o.

— Există lucruri de care nu ne plictisim după un timp? a întrebat el urcând în mașină.

— Da. De simțul umorului, de pildă, am răspuns urcând lângă el.

Mă prinseseră. Mă simțeam exact ca în închisoare, fiindcă nu mă puteam împotrivi în niciun fel. A răs din nou și i-a făcut semn șoferului, care ne urmărea în oglinda retrovizoare.

— Du-ne la adevăr, i-a cerut șoferului, în hindi, fără a mă scăpa din ochi. E atât de revigorant la ora asta!

Capitolul 10

Șoferul a intrat vijelios în traficul ticsit de mașini de la amiază și, zece minute mai târziu, am ajuns la un depozit din zona industrială.

Șoferul a parcat mașina. O ușă rabatabilă s-a deschis pe jumătate. Am coborât din mașină, ne-am strecurat pe sub ușa care s-a închis zăngănind în urma noastră.

Aveam două mari motive de îngrijorare. Primul era faptul că nu mă legaseră la ochi. Mă lăsasera să văd unde se află depozitul și chipurile celor opt bărbați care ne așteptau înăuntru. Al doilea era cantitatea mare de unelte electrice, torțe și baroase înșirate pe băncile aliniat de-a lungul pereților.

M-am străduit să le ignor. Mi-am îndreptat atenția spre scaunul care stătea izolat lângă zidul din fund al micului depozit. Era un șezlong pentru piscină îmbrăcat într-un vinilin galben-prăzuliu. Se vedea o pată mare sub scaun.

Danda, bărbatul cu mustață subțire și ochi plini de povești, m-a percheziționat cu meticulozitate. Mi-a luat cuțitele și i le-a întins șefului care, după ce le-a analizat câteva secunde, le-a așezat pe una dintre bănci.

— Stai jos, mi-a zis întorcându-se spre mine.

Văzând că mă împotrivesc, și-a pus mâinile în sân, exasperat, și a făcut semn din cap spre bărbatul înalt și solid care venise odată cu noi cu mașina. S-a îndreptat amenințător către mine.

Lovește primul și cât poți de zdravăn, mă învățase cândva un bătrân pușcăriaș.

În momentul în care namila s-a năpustit asupra mea și mi-a aplicat o palmă peste jumătatea dreaptă a feței, m-am redresat și i-am replicat cu un upercut scurt și rapid. Spre marele meu noroc, l-am nimerit direct în vârful bărbiei.

Uriașul s-a clătinat pe picioare. Doi indivizi au scos imediat armele, două revolve învechite, dintr-un război demult uitat.

Șeful a oftat și a făcut un semn din cap.

Patru bărbați s-au repezit spre mine și m-au împins în șezlongul galben-verzui. Mi-au legat mâinile de picioarele din spate ale scaunului cu funii din fibre de cocos. Apoi mi-au imobilizat picioarele cu aceeași funie.

Șeful și-a desfăcut în sfârșit mâinile de pe piept și a venit spre mine.

— Ai idee cine sunt?

— Un critic de artă, am spus încercând să-mi ascund teama în spatele ironiei.

M-a măsurat cu o privire iritată.

— Stai liniștit, i-am zis. Știu cine ești. Recunosc Scorpionii de la o poștă.

Șeful a încuviințat din cap.

— Mă cheamă Vishnu, m-a informat el.

Vishnu, bărbatul pe care Sanjay îl cruțase după acel război sângeros și care înființase banda Scorpionilor.

— Cum se face că o mulțime de gangsteri își iau nume de zei?

— Ce-ar fi să-ți pun ție numele *Mortul*, *bahinchudh*? a bolborosit Danda.

— Scuzați-mi greșeala, am spus gânditor. Într-adevăr, Danda nu e nume de zeu. Parcă Danda e doar semizeu, nu-i așa? O zeitate minoră.

— Gura!

— Calmează-te, Danda, l-a îndemnat Vishnu. Omul vrea doar să evite subiectul. Nu te lăsa atras în capcană.

— Un semizeu, am meditat eu. Te-ai gândit vreodată, Danda, de câte ori te folosesc ăștia pe post de țap ispășitor?

— Gura!

— Știi ceva, Danda? a spus Vishnu înăbușindu-și un căscat. Ia dă-i o lecție, că-i un pic cam vesel.

Danda s-a năpustit asupra mea cu o furtună de pumni. Îmi feream capul cu agilitate și doar una din trei lovituri își nimerea ținta. S-a oprit brusc. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe uriașul pe care îl pocnisem în bărbie trăgându-l pe Danda de umăr.

Namila s-a apucat să mă lovească în față. Purta un inel de alamă pe degetul mijlociu. Îl simțeam cum se înfinge în pomeții și în falca mea. Se vedea că era bătăuș cu experiență. Nu provoca nicio rană majoră, doar durere. După care a schimbat tactica și mi-a aplicat două scatoalce zdravene de-o parte și de alta a capului.

Dacă bați pe cineva cu pumnii prea mult, ori îți faci degetele ferfeniță, ori îl omori pe nefericit, ori ambele. Dar dacă-l frăgezești bine cu pumnii, ca să simtă apoi fiecare lovitură pe care i-o dai, poți să-l ții în palme toată ziua.

Tortura. Tot locul acela mirosea a tortură. O simțea cum te apasă, cum te trage în vârtoarea ei neagră, în care nu pătrunde nicio fărâmă de lumină.

Un lucru învățasem despre bătaie: când începe, închizi gura. Nu rostești un cuvânt. Taci și înduri până se termină. Și, dacă se poate, nu scoți niciun urlet.

— Ajunge, a spus Vishnu după două minute lungi cât o lună.

Namila s-a dat înapoi, a luat prosopul pe care i l-a întins Danda și și-a șters sudoarea de pe față. Săritor, Danda s-a apucat imediat să-i maseze umerii.

— Povestește-mi despre Pakistan, a zis Vishnu punându-mi o

țigară între buze.

Am tras din ea printre șiroaie de sânge și am dat fumul afară. Habar n-aveam la ce se referea.

— Povestește-mi despre Pakistan, a repetat.

M-am uitat la el nelămurit.

— Știm că ai mers în Goa, a zis el, și ai luat niște arme. Pentru ultima oară, povestește-mi despre Pakistan.

Arme, Goa, Sanjay, roata sorții se învârtea împotriva mea. Există o voce în spaima mea care, mai devreme sau mai târziu, îmi șoptește *Hai să terminăm odată cu asta.*

— Multă lume crede despre Karachi că e capitala Pakistanului, am mormăit printre buzele mele umflate. Dar e o greșeală.

Vishnu a scos un hohot scurt de râs, după care a redevenit serios.

— Povestește-mi despre Pakistan.

— Mâncarea e minunată, muzica plăcută, am spus.

Vishnu s-a uitat la vârful țigării, apoi la bărbatul solid.

Am luat-o de la capăt. Cu fiecare lovitură deveneam tot mai buimac, apropiindu-mă cu pași repezi de inconștiență.

În clipa în care uriașul a luat o pauză și și-a pus mâinile în șolduri, Danda a profitat de ocazie să mă biciuiască cu o nuia de bambus. Durerea m-a săgetat până în măduva oaselor, dar în același timp m-a trezit.

— Te mai crezi dur acum, madachudh? a țipat Danda la mine, îngenunchind atât de aproape încât am putut să simt mirosul uleiului de muștar și al transpirației de frică de la subrațul său.

M-a pufnit râsul, cum se întâmplă uneori când ești torturat.

Vishnu a fluturat din mână.

Tăcerea care s-a instalat în urma gestului său era atât de adâncă, încât aveam senzația că întreaga lume s-a oprit în loc.

Vishnu a zis ceva, dar nu am distins niciun cuvânt. Mi-am dat seama că tăcerea era un zbârnăit în urechile mele, pe care doar eu îl auzeam. Se uita indecis la mine, de parcă aș fi fost un câine pe care îl găsise pe stradă și nu știa dacă să se joace cu el ori să-l lovească cu mocasinii lui Gucci.

Un alt bărbat mi-a șters sângele de pe față cu o cârpă îmbibată cu miros de benzină și mucegai. Am scuipat sânge și fiere.

— Cum te simți? m-a întrebat Vishnu placid.

Cunoșteam legile supraviețuirii. *Să nu vorbești. Să nu scoți un cuvânt.* Furia, însă, scria de zor în mintea mea și, odată ajunse cuvintele în mintea mea, nu le mai putea opri.

— Capitala Pakistanului e Islamabad, am zis. Nu Karachi.

Vishnu a scos un pistol semiautomat din buzunarul sacoului și s-a apropiat de mine. În ochii săi ca de safir se reflecta imaginea minusculă a craniului meu, deja strivit.

S-a deschis ușa depozitului. Un *chai wallah*, un băiat de vreo doisprezece ani, a intrat din lumina soarelui de afară, cărând șase pahare cu ceai într-un coș împletit și șase cu apă în altul.

— Ah, ceai, a murmurat Vishnu când l-a văzut pe băiat și chipul i s-a mai împlânzit.

A vârat pistolul în buzunar și și-a reluat locul lângă banca lungă.

Băiatul s-a apucat să împartă paharele. Ochiul lui îmbătrâniți, de copil care trăia pe străzi, au poposit o secundă asupra mea, fără nicio tresărire de emoție. Probabil, nu era pentru prima oară când asista la o asemenea scenă: un bărbat legat de șezlongul galben-verzui și acoperit de sânge.

Gangsterul care mă ștersese pe față mi-a dezlegat mâinile și picioarele. A luat un pahar cu ceai de la băiat și mi l-a oferit. Am încercat din răspuț să nu-l vărs, căci degetele îmi tremurau incontrolabil.

Era o scenă politicoasă și amiabilă. Zici că eram un grup de prieteni care își savurau băuturile și admirau apusul de soare de la Nariman Point.

Băiatul a început să adune paharele goale și să le pună înapoi în coșuri. A băgat de seamă că unul lipsea.

— Paharul! a mârâit el ca un animal sălbatic.

A ridicat un coș, arătând spațiul gol în care ar fi trebuit să se afle ultimul pahar.

— Paharul!

Gangsterii s-au apucat imediat să scotocească pe sub cutii goale și mormane de cârpe și gunoaie. În cele din urmă, Danda i-a dat de urmă.

— *Hain! Hain!* a strigat arătând paharul. Aici e! Aici e!

I l-a întins băiatului, care l-a apucat cu o privire bănuitoare și a părăsit depozitul. Danda s-a uitat spre Vishnu cu o privire servilă: „Ai văzut, șefu? Ai văzut cine-a găsit paharul?”

Când mi-a mai trecut tremurul, am pus paharul cu ceai pe podea, lângă piciorul scaunului. Nu era un gest de furie sau orgoliu rănit. Pur și simplu, știam că aș bea mai mult sânge decât ceai.

— Ești în stare să te ții pe picioare? m-a întrebat Vishnu, punând jos paharul gol.

M-am ridicat. Am simțit că mă prăbușesc.

Namila care mă bătuse până atunci, m-a prins iute, ținându-mă grijuliu de umeri. Cu ajutorul lui, am reușit să mă țin pe picioare.

— Ești liber să pleci, mi-a zis Vishnu, după care s-a întors spre Danda. Dă-i cheile de la motocicletă.

Danda a scos cheile din buzunar, dar s-a dus spre Vishnu în loc să vină la mine.

— Nu-i da drumul, te rog, a implorat el. Sigur știe ceva. Mai dă-mi puțin timp și-l pun cu botul pe labe.

— Liniștește-te, i-a spus Vishnu zâmbind. Am aflat tot ce voiam să aflu.

A luat cheile din mâna lui Danda și mi le-a aruncat. Le-am prins la piept, între degetele mele amorțite. M-am uitat în ochii lui.

— Pe lângă asta, mi-a spus Vishnu, nici măcar nu ai vreo informație despre Pakistan, am dreptate? Habar n-ai despre ce vorbim, așa e?

Nu i-am răspuns.

— Gata, prietene. *Ja!* Du-te!

L-am mai privit o secundă, după care am întins mâna cu palma deschisă.

— Cuțitele mele, am zis.

Vishnu a zâmbit și și-a împreunat mâinile pe piept din nou.

— Le confiscăm pe post de amendă. I le dăm lui Hanuman ca recompensă pentru pumnul pe care l-a încasat de la tine. Pleacă, dar ai grijă să nu pomenești cuiva despre locul ăsta! Să nu-i suflă o vorbă lui Sanjay sau altcuiva!

— De ce să păstrez secretul?

— Ți-am arătat locul ăsta ca să-l poți folosi în caz că vrei să iei legătura cu mine. Dacă-mi lași un mesaj aici, o să ajungă imediat la mine.

— De ce-aș face asta?

— Dacă nu mă înșel în privința ta și, crede-mă, mă pricep să citesc oamenii, o să vină o zi când îți vei da seama că semeni cu noi mai mult decât îți imaginezi. S-ar putea să dorești să discuți cu noi. Dacă ești isteț, îți adresa asta doar pentru tine. Ca refugiu pentru zile negre. Deocamdată, cum ar zice americanii, șterge-o dracului de-aici!

Danda m-a condus spre ieșire și mi-a deschis ușa. A tușit zgomotos și mi-a trântit un scuipat pe pantaloni exact înainte să închidă ușa în urma mea.

Am găsit o hârtie lângă motocicletă și mi-am curățat scuipatul de

pe blugi cu ea. Am vârat cheia în contact. Nu am apucat să pornesc motorul, căci mi-am văzut fața tumefiată în oglinda retrovizoare. Nu aveam nasul spart, dar ambii ochi erau umflați și vineți.

Am pornit motocicleta, dar am pus-o în punctul mort, rezemată pe piciorul de sprijin. Am tras de o manetă montată pe panoul lung de sub scaun. Capacul panoului s-a deschis, scoțând la iveală un stilet italian.

M-am dus la ușa depozitului și am bătut cu putere cu mânerul cuțitului. Am auzit un glas furios înăuntru și pe cineva venind spre ușă, blestemându-l pe cel care îndrăznea să-i tulbure liniștea. Am recunoscut fericit vocea lui Danda.

S-a deschis ușa. Danda injura de mama focului. L-am apucat de pieptul cămășii, l-am lipit cu spinarea de tocul ușii și l-am împuns cu pumnalul în stomac. A încercat să scape, dar am înfipt lama și mai adânc, până când am văzut un firicel roșu prelingându-se pe cămașa lui roz.

— *Gata! Gata!* a zbierat. Ce dracu'! *Arey, pagal hai tum?* Ți-ai pierdut mințile?

Câțiva bărbați au dat să vină spre mine. Am împlântat cuțitul mai adânc.

— *Nu, nu, nu!* a strigat Danda. Stați acolo, băieți! Nu vedeți că ăsta a băgat cuțitul în mine?

Bărbații s-au oprit. M-am adresat lui Vishnu, fără să îl scap pe Danda din ochi.

— Cuțitele mele, am bolborosit abia mișcându-mi buzele amortite de loviturile matahalei. Adu-le aici! Dă-mi-le!

Vishnu ezita. Se citea groaza pe chipul lui Danda. Îi era mai frică de nepăsarea șefului său decât de furia mea. Vishnu a venit agale spre noi cu cele două cuțite. Le-am luat, le-am vârat în curea, la spate, tot împungându-l pe Danda cu stiletul.

Vishnu l-a apucat pe Danda de cămașă vrând să îl tragă înăuntru. M-am opus. Am mai săpat puțin în burta lui Danda. Lama intrase cam o jumătate de centimetru în carne. Încă un centimetru și ajungea la un organ.

— Stai! a țipat Danda speriat. Sângerez. ăsta o să mă omoare!

— Ce vrei? m-a întrebat Vishnu.

— Povestește-mi despre Pakistan, i-am cerut.

Vishnu a început să râdă. Era un răs plăcut, onest. Genul de răs pentru care l-aș fi simpatizat în alte circumstanțe, când nu mi-ar fi făcut mai întâi cunoștință cu șezlongul lui.

— *Te plac*, dar în același timp îmi vine să te omor, a spus săgetându-mă printre genele negre. Nu oricine reușește să trezească o asemenea combinație de sentimente.

— Spune-mi care-i treaba cu Pakistanul.

— Chiar nu știi absolut nimic, nu-i așa? a oftat Vishnu posomorându-se. Te-am văzut intrând la ședința Consiliului. După ce te-au trimis și în Goa, am presupus că știi tot ce se petrece. Observ că oamenii tăi te țin în bezna ignoranței. E riscant pentru tine. *Și jignitor* pe deasupra. Nu crezi?

— Omul tău o să ajungă în beznă cât de curând, dacă nu-mi răspunzi la întrebare. Vreau să știu despre ce e vorba. Povestește-mi despre *Pakistan*.

— Dacă-ți spun ce știu, o să te duci repede la Sanjay și-o să-i dai raportul, a răspuns el, înăbușindu-și un căscat.

Avea o cicatrice subțire, dar adâncă, deasupra pleoapei drepte. A trecut un deget peste ea și a continuat.

— Sanjay ar avea de profitat de pe urma informației și nu pot permite așa ceva. Dă-i drumul lui Danda! Urcă-te pe motocicletă și pleacă! Dacă-l omori pe Danda, trebuie să te omor și eu pe tine. E vărul meu. Nu vreau să te omor! Nu vreau să omor pe nimeni! Cel puțin, nu azi. E ziua soției mele și dăm o petrecere.

Și-a ridicat privirea către norii pufoși care împânzeau cerul.

— Pleacă, mi-a zis. Am crezut că știi ceva, dar e limpede că ne-am înșelat. Când vei afla mai multe și vei dori să discutăm, știi cum să dai de mine. Să nu-mi porți ranchiună. Se mai întâmplă și lucruri dintr-astea. Îți rămân dator, cum ar zice americanii.

— Și eu ție, am replicat dându-i drumul lui Danda și retrăgându-mă spre motocicletă.

A răs din nou.

— Să zicem că suntem chit și s-o luăm de la zero. Lasă-mi un mesaj aici când vrei să iei legătura cu mine. O să mi-l transmită cineva.

Capitolul 11

Fiecare om acceptă diferit o bătaie pe care tocmai a încasat-o. Eu, spre exemplu, imediat ce scăpam de una, încercam să aflu tot ce puteam, în acei ani, despre cei care mă bătuseră și să aștept ca soarta să îmi dea prilejul de a mă răzbuna.

Când am evadat din închisoare, am făcut o gaură în tavanul unui birou, am urcat pe acoperiș și am sărit zidul din fața clădirii, în plină zi, împreună cu prietenul meu. Tavanul prin care am fugit se afla chiar în biroul șefului de la pază, omul din cauza căruia eu și prietenul meu încasaserăm zeci de bătăi, fără niciun temei legal.

Îl pândisem luni întregi. Îi învășasem tabieturile și obiceiurile. Știam că exista un interval de șapte minute, zilnic, în care pleca din birou fără a încuia ușa. Am urcat pe biroul lui și am spart tavanul care era ultima barieră în calea libertății noastre. Și-a pierdut slujba din cauza evadării noastre și soarta și-a luat o vacanță.

Nu-mi place să fiu bătut. Voiam să știu totul despre cei ce o făcuseră. Absolut totul.

La al doilea culoar din separatorul de benzi, am întors și am pornit înapoi pe unde venisem. Am parcat la umbra copacilor de lângă un șir de prăvălii, peste drum de depozit.

Am oprit motorul. Trecătorii și negustorii se zgâiau mirați la fața mea mânjită de sânge și iușteau pasul sau întorceau privirea când mă uitam la ei. Câteva minute mai târziu, a venit la mine un om care vindea lavete pentru mașini și motociclete. Am cumpărat-o pe cea mai mare, dar, înainte de a-i plăti, l-am rugat să-mi facă un serviciu.

A revenit în cinci minute cu un pachet de codeină, câțiva plasturi, o sticlă de votcă și două prosoape curate.

I-am plătit vânzătorului, am găsit o rigolă deschisă, m-am curățat pe față cu un prosop îmbibat în votcă, după care mi-am tamponat rănilor cu unul curat.

Un frizer care-și tunde clienții sub un copac mi-a oferit o oglindă. Am prins oglinda cu o panglică de copac și mi-am pansat cele două tăieturi mai adânci. La final, am luat laveta neagră și mi-am înfășurat-o în jurul capului, ca un turban afgan.

Clienții și amicii frizerului, adunați la umbra copacului, și-au exprimat sprijinul față de mine și au încercat să mă consoleze cum au știut mai bine.

Am luat un pahar gol, am turnat puțină votcă și am sorbit-o dintr-o înghițitură. Cu sticla într-o mână și paharul în cealaltă, am rupt pachetul de codeină cu dinții, am vărsat patru tablete în pahar și l-am umplut pe jumătate cu votcă. Oamenii din jur erau din ce în ce mai entuziasmați. După ce-am dat pe gât paharul și le-am oferit ce mai rămăsese în sticlă, s-a auzit un cor de urale.

M-am întors la locul ferit în care lăsasem motocicleta și-am început să pândesc, printre frunzele uscate ale copacilor veștezi,

depozitul pe podeaua căruia sângele meu era încă proaspăt.

Au ieșit în grup râzând și distrându-se pe seama bărbatului slab cu mustață, Danda. S-au înghesuit în două mașini Ambassador și au pornit spre Tardeo.

Treizeci de secunde mai târziu, m-am luat după ei, ținându-mă la distanță cât să nu fiu văzut în oglinda retrovizoare.

Au trecut de Tardeo, au traversat intersecția de la Operă și au intrat pe strada principală. Era un bulevard lung și umbros, care mergea în paralel cu una dintre principalele linii ferate ale orașului.

Mașinile au oprit la poarta unei vile, nu departe de stația de la Churchgate. Porțile metalice masive s-au deschis imediat, lăsând mașinile să intre, după care s-au închis.

Trecând prin dreptul ei, m-am uitat la ferestrele mari de pe fațada triplă a vilei. Obloanele erau trase la toate ferestrele. Mușcatele de un roșu prăfuit se revărsau peste balconul de la etajul întâi. Se întindeau până la țepii ruginiți din vârful gardului împrejmuitor și ascundeau parterul de privirile indiscrete.

Mi-am continuat drumul, am trecut de stația Churchgate și de terenurile de sport de un pământiu monoton de la Azad Maidan.

Mi-am vărsat toată teama și furia pe șosea. Mă avântam nebunește printre mașini, mă răzbunam pe oraș, provocând la întrecere și învingând fiecare motocicletă care îmi ieșea în cale.

Am oprit la Colegiul KC, în apropierea casei lui Sanjay. Era una dintre cele mai renumite școli din Bombay. Strada era ticsită de studenți în haine scumpe, moderne, și în ale căror zâmbete se citea geniul. Ei erau speranța orașului: mai exact, speranța întregii lumi, deși nu mulți o știau pe atunci.

— Pe cuvântul meu, am auzit o voce în spatele meu, ești cel mai rapid alb din Bombay. Încerc să te prind din urmă de cinci...

Era Farid Reparatatorul, tânărul gangster care se învinovăța că nu fusese alături de Khaderbhai în ultimele lui clipe, în zăpezile ucigașe din Afganistan.

— Ah, *drace!* Ce-ai pățit? a exclamat când mi-am scos cărpa neagră pe care o purtasem pe post de turban.

— Ai idee dacă Sanjay e acasă?

— Da, e. Hai înăuntru.

I-am povestit totul lui Sanjay la masa din sticlă și fier poleit cu aur din sufrageria casei. M-a ascultat cu o privire calmă, aproape indiferentă. Mi-a cerut să îi repet numele pe care le auzisem și să îi mai descriu o dată fețele celor pe care îi văzusem.

— Mă așteptam la asta, a spus el.

— Te așteptai? am zis.

— Atunci de ce nu l-ai avertizat pe Lin? a întrebat Farid. Sau pe mine ca să nu-l mai las să circule singur pe străzi.

Sanjay nu ne-a băgat în seamă și a început să se plimbe prin camera lungă.

Chipul său frumos îmbătrânise înainte de vreme. Cearcănele de la ochi se transformaseră în adevărate găuri vinete. În colțul ochilor injectați se formaseră buchete de riduri ce dispăreau în cenușiul care începea la tâmples și se răsfirea prin părul său negru ca tăciunele.

Abuza de alcool, cum de altfel abuza de toate lucrurile care îi făceau plăcere. Era un tânăr care se trezise la cârma unui imperiu, iar povara funcției îi mistuia corpul.

— Ce crezi că voiau de fapt? m-a întrebat el după un lung moment de tăcere.

— Ce-ar fi să-mi spui tu mie? Ce se întâmplă? Care-i treaba cu Pakistanul? Ce altceva mi-ai mai ascuns când m-ai trimis în Goa?

— Îți spun doar atât cât e nevoie să știi! mi-a tăiat-o Sanjay.

— Asta e o problemă pe care trebuia să o aflu mai demult, nu azi, i-am replicat pe un ton calm. Pe mine m-au legat de scaunul ăla, Sanjay, nu pe tine.

— Corect! a exclamat Farid.

Ochii lui Sanjay s-au oprit asupra mâinilor pe care le sprijinea pe masă. Cea mai mare temere a lui, și pe bună dreptate, era un război între bande, care pe una ar fi lăsat-o betegă, iar pe cealaltă ar fi distrus-o cu desăvârșire. Evitarea unui asemenea conflict era, pentru Sanjay, echivalentul unei victorii. Era singura idee asupra căreia căzuserăm amândoi de acord în misiunile și luptele din ultimii doi ani.

— Sunt lucruri pe care nu le cunoști și nu le poți înțelege, a spus el. Eu conduc Compania. Și ție, și lui Farid, vă spun atât cât e necesar să știți. Nimic mai mult. Așa că, n-aveți decât să vă duceți dracului amândoi!

— *Eu*, să mă duc dracului, Sanjay? s-a răstit Farid. Ța-i respectul pe care mi-l arăți? Ce-ar fi dacă ți-aș trage-o, chiar aici și acum?

A făcut un pas spre Sanjay, dar i-am pus o mână pe piept și l-am oprit.

— Calmează-te, Farid! i-am spus. Exact asta urmăresc nenorociții care m-au bătut azi. Să ne dezbine.

— Să mă duc *dracului*? a mârâit Farid. Ia repetă, șefu! Hai, mai spune o dată!

Sanjay s-a uitat la tânărul luptător câteva secunde, după care s-a întors spre mine.

— Zi-mi adevărul, Lin! Ce le-ai spus?

Era rândul meu să-mi ies din fire. Fierbeam de nervi. Am strâns din buze.

— Ce vrei să spui, șefu’?

Sanjay s-a întunecat la față.

— Haide, Lin, a spus el. Trăim în lumea reală, nu într-un film cu eroi. Oamenii își dau drumul la gură. Ce le-ai zis?

Eram într-atât de furios, încât îmi venea să-l omor în bătaie. Mai furios chiar decât indivizii care aproape mă omorâseră *pe mine* în bătaie.

— *Bineînțeles* că n-a zis nimic! a intervenit Farid. Nu e prima oară când și-a luat-o de la dușmani. La fel am pățit și eu. Și tu, Sanjay. Nu mai fi nesimțit! Ce naiba s-a-ntâmplat cu tine?

Sanjay ne-a aruncat o privire plină de dușmănie, semn că ajunsese la capătul răbdării. Farid i-a înfruntat privirea câteva secunde, după care a întors capul.

Sanjay și-a îndreptat atenția din nou spre mine.

— Poți pleca, Lin. Ține minte, indiferent ce-ai spus sau n-ai spus, să nu scoți o vorbă despre chestia asta de acum înainte.

— Despre ce chestie, Sanjay? Despre farsa de azi? Acum m-au prins și-au amenințat că măucid și-n secunda următoare s-au răzgândit și mi-au dat drumul? Asta era și planul: să vin aici bătut măr și să-ți spun cuvântul *Pakistan*. E un mesaj. *Eu* sunt mesajul. Nenorocitul ăla de Vishnu e pasionat de mesaje.

— Și eu sunt, a spus Sanjay. Și eu scriu mesaje cu sânge, la fel ca ei. Dar la momentul și în felul în care consider eu de cuviință.

— Nu știu ce-ai de gând să faci, dar n-o face pentru mine!

— Îmi spui tu mie ce să fac? Cine dracu’ te crezi?

Era un dragon în sufletul meu, unul care scuipa flăcări, dar nu doream să mai ajungă altcineva în scaunul de tortură, iar bătăușii să-i împrăștie sângele pe pereți.

— Nu vreau să mă răzbuni, am zis. Când va veni timpul, o să rezolv eu singur problema asta.

— O să faci ce ți se spune și când ți se spune.

— O să mă răzbun singur, șefu’, am repetat. La momentul și în felul în care voi considera de cuviință. Am vrut să subliniez asta, ca

să nu apară neînțelegeri.

— Ieșiți! a spus Sanjay, cu o privire încruntată. Amândoi! Să nu te mai văd, Lin, până când nu te chem eu! Dispăreți!

Odată ajunși în stradă, Farid, care era mai furios decât mine, m-a oprit.

— Lin, a spus clocotind de nervi, mă doare-n cur de ce-a zis Sanjay! E-un om slab! Nu e în stare de nimic! Nu-l mai respect nici cât negru sub unghie! Îl luăm pe Abdullah și mergem acolo doar noi trei, fără să știe nimeni. Îi omoram pe Vishnu și pe ceilalți *gandus*, Danda și Hanuman.

Am zâmbit. Vitejia prietenului meu îmi alina întru câțva suferința.

— Liniștește-te! i-am spus. Nu te mai gândești la asta. Trebuie să pândim locul și momentul potrivit, frate! Într-un fel sau altul, mă voi reîntâlni cu băieții ăia, iar, dacă voi avea nevoie de tine, te voi chema.

— La orice oră din zi sau din noapte, a promis și mi-a strâns mâna.

Ne-am despărțit. Am aruncat o ultimă privire spre vila lui Sanjay: încă o vilă într-un oraș de ruine. Ferestrele dinspre stradă erau ascunse în spatele obloanelor roșii, înțepenite de rugină. Tufele ofilite se agățau de gardul din fier forjat.

Aducea mult cu vila în care intraseră Scorpionii după ce mă zvântaseră în bătaie. Asemănarea era izbitoare.

Poți respecta drepturile și opiniile unui om fără a-l cunoaște. Dar nu poți respecta omul decât dacă descoperi în el o trăsătură demnă de respect.

Farid nu îl prețuia pe Sanjay și era limpede că ceilalți membri ai Consiliului îi împărtășeau sentimentul. Nu îl respectasem niciodată pe Sanjay, dar tot lucrăm pentru el, la adăpostul Companiei care îi purta numele.

Era o chestiune de conștiință în cazul meu și, poate, chiar în cazul altora. Însă autoritatea era esențială pentru Sanjay. Fiecare bandă este un simbol al respectului. Și fiecare lider este întruchiparea credinței.

Unde e ploaia când ai nevoie de ea? Mă simțeam murdar: dărâmat și murdar. Mă prăbușeam. Totul în jurul meu cădea, mai puțin ploaia. Inima îmi era ținută ostatică undeva, iar eu scriam biletul de răscumpărare.

Plecasem în Goa și revenisem într-o lume pe care nu o recunoșteam. Un lider slăbit, apărat de paznici afgani, un copil de paisprezece ani, Tariq, măcinat de ambiția de a conduce o bandă de

hoți și criminali, tortura matinală, informația secretă despre *Pakistan*, Lisa, Karla, Ranjit: totul se schimbase, nimic nu mai era la fel.

Mă simțeam pierdut. Și murdar. Și dărămat. Trebuia să-mi regăsesc calea. Să mă redresez. Am întors spatele vilei lui Sanjay și am plecat, trimitând o nouă plută a speranței pe oceanul efemer al vieții mele.

Capitolul 12

Când m-am întors acasă, am găsit un bilet de la Lisa pe masa din bucătărie. Scria că îi e dor de mine și că a ieșit la cumpărături cu prietenul nostru Vikram. Îmi propunea să ne vedem mai târziu, la apartament.

Reușind, în sfârșit, să mă relaxez după întâlnirea cu Vishnu și oamenii lui, am încuiat ușa și m-am rezemat de perete. N-am rezistat mult. Am alunecat lent până pe podea.

Era încă devreme. Falsificasem trei pașapoarte, fusesem răpit, bătut și interogat, și era abia ora două după-amiaza.

Aveam prieteni care încasaseră bătăi, dar nu le puseseră la inimă. Eu nu am învățat să privesc lucrurile cu atâta indiferență. Puteam să-mi înăbuș emoțiile până când mă vedeam la adăpost, dar, odată ajuns acolo, se dezlănțuia avalanșa. În ziua aceea, a durat ceva timp până când am reușit să-mi potolesc bătăile inimii și tremurul mâinilor.

Am făcut un duș și mi-am curățat tăieturile de pe față și de pe gât cu o perie aspră și dezinfectant. Rănile erau curate – lucru esențial când trăiești într-un oraș tropical –, dar începuseră să sângereze din nou. Le-am înecat în aftershave.

Am îndurat durerea crâncenă, măcinat de dorința de răzbunare. Când va sosi clipa să-mi iau, în cele din urmă, revanșa în fața mustăciosului Danda, va trebui neapărat să am la mine un aftershave.

Aveam carnea plină de vânățai și umflături de la nuiua din bambus cu care mă lovea Danda. Se potriveau cu urmele pe care le avusesem în închisoare și cu cele pe care le observasem pe corpurile altor deținuți, la dușuri.

M-am întors cu spatele la oglindă, forțându-mă să uit cele întâmplate; o altă șmecherie pe care o învățasem în închisoare.

Douăzeci de minute mai târziu, eram pe motocicletă, purtând blugi curați și ghete, tricou roșu și vestă de motor.

Am trecut pe lângă golfurile pescărești până la Colaba Back Bay, grăbindu-mă să ajung la întâlnirea din mahala.

Tot terenul din jur fusese recuperat din mare, piatră cu piatră. Blocuri de apartamente moderne se înghesuiau pe oceanul de ciment, răspândindu-și umbra neprețuită peste străzile largi, mărginite de copaci.

Era o zonă luxoasă, la mare căutare, dominată de silueta impresionantă a hotelului President. Buticurile înșirate de-a lungul celor trei bulevarde principale erau proaspăt văruite. Majoritatea ferestrelor erau împodobite cu ghivece cu flori. Servitorii care mișunau între blocuri și magazine purtau sariuri îngrijite și cămăși albe.

Pe măsură ce drumul își schimba cursul, cotind la stânga și apoi la dreapta, pe lângă World Trade Centre, peisajul era altul. Copacii erau din ce în ce mai rari, iar de la un punct dispăreau cu desăvârșire. Pierea și umbra odată cu ultima clădire și soarele își reintra în drepturi.

Căldura aceluia soare implacabil, ascuns în spatele norilor groși, dogorea oceanul prăfos al mahalalei, ale cărei acoperișuri se întindeau cât vedeai cu ochii, în valuri asimetrice de griji și suferințe.

Am parcat, am scos medicamentele și bandajele din trusa de scule și i-am aruncat un bănuț unui copil care se oferise să-mi păzească motocicleta. De fapt, era o măsură de precauție inutilă, căci nu se fura nimic în zona aceea.

Am pătruns în mahala. Am luat-o pe poteca denivelată, acoperită de nisip, prin mirosul irespirabil al latrinelor deschise. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos de greață.

Amintirea bătăii pe care o încasasem în depozit s-a abătut asupra mea precum un trăsnet. Soarele. Bătaia. Soarele torid. Abia mă țineam pe picioare. În cele din urmă, greața a învins. M-am îndoit de mijloc, cu mâinile pe genunchi și am vomitat tot ce mai aveam în stomac în buruienile de pe marginea potecii.

Copiii din mahala au ales să năvălească exact atunci de pe străduțele laterale în întâmpinarea mea. S-au adunat în jurul meu, așa suferind cum eram, și au început să mă tragă de mânecile cămășii, strigându-mi numele:

— Linbaba! Linbaba!

M-am redresat, cu chiu, cu vai, și i-am lăsat să mă târască mai

adânc în interiorul mahalalei. Ne-am strecurat pe cărăruile denivelate dintre bordeiele ridicate din panouri de plastic, rogojini și prăjini de bambus. Bordeiele, acoperite de praful strâns de-a lungul celor opt luni de anotimp uscat, aduceau mai degrabă cu dunele de nisip.

Mormane lucioase de oale și tigăi împodobeau picturile zeilor, iar prin ușile joase se zăreau podelele netede și lustruite, mărturie a ordinii și curățeniei care domneau înăuntru.

Copiii m-au dus direct la casa lui Johnny Trabuc, nu departe de țărmul mării.

Johnny, șeful mahalalei, se născuse pe străzile orașului. Tatăl său, un marinar detașat temporar la Bombay, o abandonase pe maică-sa când aflase de sarcină. Părăsise orașul la bordul unei nave de război, cu destinația Port Aden. Femeia nu mai primise nicio veste de la el de atunci.

Alungată de familie, se refugiase într-un adăpost de vagabonzi, făcut din panouri din plastic și întins pe o bucată de trotuar în apropierea pieței Crawford.

Johnny venise pe lume în vacarmul și vânzoleala uneia dintre cele mai mari piețe acoperite din Asia. Urechile lui vuiiau de strigătele și urletele vânzătorilor ambulanti și ale tarabagiilor, din zorii zilei și până la lăsarea serii.

Trăise toată viața în comunități de vagabonzi și mahalale suprapopulate și nu se simțea în largul lui decât în vârtoarea aglomerației. În rarele dăți când îl văzusem singur, plimbându-se pe malul mării sau stând în tăcere în fața ceainăriei, îmi păruse dărâmat de singurătate, stors de ultimul strop de vlagă. În mulțime, însă, își recăpăta toată strălucirea.

— Aoleu! a strigat el dând cu ochii de mine. Ce naiba ai pățit?

— Poveste lungă. Cum o mai duci, Johnny?

— Să fiu al naibii, dar știu că ți-ai încasat-o bine de tot!

I-am aruncat o privire furioasă. O cunoștea foarte bine, doar fusesem vecini în mahala optsprezece luni, și eram prieteni de câțiva ani.

— Bine, gata! *Thik hai, baba!* Vino și stai jos! Bea niște ceai! Sunil! Adu ceaiul! *Fatafat!* Repejor!

M-am așezat pe un butoi de cereale gol, privindu-l pe Johnny cum dă indicații unui grup de tineri care făceau ultimele pregătiri pentru ploile ce urmau să înceapă.

Când fostul șef al mahalalei se retrăsese în satul său natal, îl numise pe Johnny Trabuc ca succesor al lui. Unii protestaseră pe

motiv că Johnny n-ar fi opțiunea cea mai nimerită, dar, din dragoste și admirație față de bătrânul șef, toate obiecțiile încetaseră rapid.

Era doar o funcție onorifică, a cărei autoritate depindea în întregime de caracterul celui care o deținea. După doi ani la conducere, Johnny se dovedise iscusit în aplanarea conflictelor și suficient de puternic încât să inspire acel instinct ancestral: nevoia de a fi îndrumat în direcția bună.

Cât despre Johnny, se putea spune că îi plăcea rolul de conducător, iar ori de câte ori nu reușea să aplaneze un conflict, își asculta inima, declara zi de sărbătoare în mahala și dădea o petrecere.

Sistemul acesta dădea roade și era extrem de apreciat. Mulți alegeau să se mute în mahala pentru că aveau parte de câte o petrecere la fiecare două săptămâni ca să se soluționeze o neînțelegere pe cale pașnică. Oameni din alte mahalale își aduceau doleanțele în fața lui Johnny. Încetul cu încetul, băiatul născut pe stradă se transforma într-un Solomon al poporului său.

— Arun, du-te-n mangrovă cu Deepak! a strigat el. Ieri a căzut digul. Reparați-l cât mai repede! Raju, ia-i pe băieți și mergeți acasă la Bapu! Bătrânele de pe ulița lui au rămas fără acoperișul din plastic. L-au dărâmat afurisitele de pisici. Panourile sunt la Bapu. Ajutați-l să le monteze. Voi, ceilalți, terminați de curățat rigolele. *Jaldi! Repede!*

A sosit ceaiul. Johnny s-a așezat lângă mine.

— Piscicile astea, a oftat el. Poți să-mi explici și mie de ce le plac oamenilor pisicile?

— Din cauza șoarecilor. Piscicile sunt cea mai bună soluție împotriva lor.

— Presupun că ai dreptate. Adineauri au trecut Vikram și Lisa pe aici. Te-a văzut fata în ce hal arăți?

— Nu.

— O să facă o criză când o să dea de tine. Zici că te-a călcat o mașină, zău așa.

— Mersi de încurajare, Johnny!

— Cu plăcere! mi-a răspuns. Să știi că nici Vikram n-arată prea grozav. Cred că nu doarme bine.

Știam care este problema lui Vikram, dar nu aveam chef să discut despre ea.

— Când crezi că-ncepe? am întrebat uitându-mă la norii cenușii adunați pe cer.

Mirosul ploii care se încăpățâna să nu cadă mi se impregnase în ochi, în sudoare, în păr: prima ploaie, copilul perfect al musonului.

— Mă așteptam să vină azi, a spus el sorbindu-și ceaiul. Eram convins că va veni.

Am luat o înghițitură de ceai. Era foarte dulce, cu aromă de ghimbir ca să facă mai suportabilă arșița cumplită a sfârșitului de vară.

Ghimbirul s-a așezat ca un pansament peste rănile din gură. Am scos un geamăt de plăcere.

— Bun ceai, Johnny, i-am zis.

— Foarte bun.

— Penicilină indiană.

— Nu-i niciun strop de penicilină în ceaiul ăsta, a sărit el ca ars.

— Voiam să spun că...

— Noi nu punem penicilină în ceai, a subliniat el.

Părea ofensat.

— Altceva voiam să spun, l-am liniștit, conștient că îmi răcesc gura degeaba. Vine de la o glumă mai veche despre supa de pui, unde supa de pui era numită penicilină evreiască.

Johnny s-a apucat să adulmece ceaiul.

— Ți se pare că miroase a *pui* ceaiul meu?

— Absolut deloc. Era doar o glumă. Am crescut în cartierul evreiesc din orașul meu, Micul Israel, cum i se spunea. E o glumă pentru că se zice că, orice boală ai avea, evreii te servesc cu supă de pui. Te doare burta, *mănâncă niște supă de pui*. Te doare capul, *mănâncă niște supă de pui*. Te-a împușcat cineva, *mănâncă niște supă de pui*. În India, *ceaiul* e precum supa de pui la evrei, înțelegi? Totul se rezolvă cu o cană cu ceai. Acum ai înțeles?

I s-a mai descrețit fruntea și a mijit un zâmbet.

— E un evreu nu departe de-aici, m-a informat Johnny. Trăiește în comunitatea parsi de la Cuffe Parade, chiar dacă el nu e parsi. Îl cheamă Isaac, dacă nu mă-nșel. Vrei să-l chem?

— Da! am exclamat entuziasmat. Du-te după evreu și adu-l aici!

Johnny s-a ridicat numaidecât de pe scaun.

— Mă aștepți aici, da? a spus el gata s-o ia din loc.

— Nu! am strigat exasperat. Era o glumă, Johnny! O *glumă!* Normal că nu vreau să îl aduci pe evreu aici!

— Nu mă deranjează, pe cuvânt!

Se uita la mine, nedumerit, neștiind dacă să se ducă după evreul Isaac sau nu.

— Până la urmă, am zis încercând să ies cumva din acel impas conversațional, când crezi că o să plouă?

S-a liniștit și a-nceput să cerceteze norii care se adunau dinspre mare.

— Eram sigur că o să-nceapă azi.

— Ehei, am oftat. Dacă nu azi, poate mâine. Ce zici, trecem la treabă?

— *Jarur!* a răspuns îndreptându-se spre ușa joasă a colibeii.

Am intrat după el și am tras ușa șubredă din placaj în urma mea. Bordeiul, cu pereți improvizați din rogojini, prinși de prăjini de bambus, era pavat cu un mozaic extrem de colorat și minuțios. Înfațișa un păun cu coada înfoiată pe un fundal de copaci și flori.

Bufetele erau ticsite cu mâncare. Șifonierul încăpător, făcut din metal ca să nu pătrundă șobolanii în el, era o piesă de mobilier scumpă și foarte apreciată în mahala. Un sistem audio pe baterii era așezat pe colțul comodei metalice. Comoara cea mai de preț era o reprezentare tridimensională a lui Iisus răstignit. Într-un colț, stăteau împăturite câteva saltele noi, cu motive florale.

Aceste fărâme de lux erau confirmarea statutului lui Johnny și a succesului său în afaceri. Îi dădusem banii ca dar de nuntă, ca să-și cumpere un apartament micuț, dar legal, în cartierul învecinat, Navy Nagar. Voiam să-l ajut să scape de nesiguranța și greutatea vieții în mahalaua ilegală.

Cu ajutorul spiritului întreprinzător al soției lui, Sita, fiica unui prosper patron de ceainărie, Johnny ipotecase apartamentul ca să obțină un împrumut, după care îl închiriasse la suprapreț. Folosise împrumutul ca să cumpere trei colibe în mahala, le închiriasse la prețul pieței și trăia în continuare pe aceeași uliță, unde îl întâlnisem prima oară.

A dat la o parte câteva lucruri și mi-a făcut loc să stau jos. L-am oprit.

— Mulțumesc, frate, dar n-am timp de stat. Trebuie să dau de Lisa. Am fost cu un pas în urma ei toată ziua.

— Lin, frate, vei fi mereu cu un pas în urma acestei fete.

— Cred că ai dreptate. Uite ce ți-am adus.

I-am dat punga cu medicamente de la Lisa și am scos din buzunar un sul de bancnote legate cu elastic. Erau salariile pe două luni ale celor doi tineri care lucrau ca infirmieri la clinica gratuită. Și ceva în plus, din care să cumpere bandaje și medicamente noi.

— Ai ceva să-mi spui în mod special?

— Ar fi ceva, a spus cu jumătate de gură.

— Despre ce-i vorba?

— Anjali, fiica lui Baghat, s-a dus să dea examen.

— Cum s-a descurcat?

— A ieșit prima. Nu doar din clasa ei, ci prima pe tot statul Maharashtra.

— Isteață fată.

Mi-o aminteam pe fetița de acum câțiva ani, care mă ajuta când și când la clinica gratuită. Copila de doisprezece ani memora numele tuturor pacienților din mahala, sute de nume, și se împrietenea cu fiecare dintre ei. În anii ce au urmat, de câte ori treceam pe la clinică, aveam ocazia să văd cât de mult crescuse și câte învățase.

— În țara noastră, nu e suficient să fii deștept, a oftat Johnny. Secretarul universității i-a cerut mită douăzeci de mii de rupii.

A rostit calm acele cuvinte, fără pic de ranchiună. Era o realitate a vieții, la fel ca numărul tot mai mic al peștilor din plasele pescarilor sau înmulțirea mașinilor, a motocicletelor și a camioanelor pe străzile cândva tihnitului Oraș-Insulă.

— Câți bani ai strâns?

— Cincisprezece mii. Am adunat de la toată lumea, indiferent de castă și religie. Cinci mii i-am pus de la mine.

Era un gest de mare mărinimie. Știam că Johnny nu-și va recupera banii în mai puțin de trei ani.

Am scos un teanc de dolari americani din buzunar. În vremurile acelea, când cererea de bani negri era uriașă, aveam mereu la mine cel puțin cinci tipuri de valută: mărci germane, lire sterline, franci elvețieni, dolari americani și riali. Erau în jur de trei sute cincizeci de dolari. La cursul de schimb pe piața neagră, erau suficienți cât să acopere suma care lipsea.

— Lin, n-ar fi bine să... a spus Johnny bătându-se cu banii în palmă.

— Nu.

— Știu, Linbaba, dar nu e frumos să dai bani fără să le spui oamenilor. Ar trebui să știe lucrurile astea. Știu că cel care dă fără să caute laude este răsplătit înzecit de Domnul. Dar lui Dumnezeu, fie-mi iertat că spun astfel de lucruri, îi ia uneori cam mult timp până împarte răsplățile.

Eram amândoi cam de aceeași înălțime și greutate, dar el avea acea alură agresivă a omului care îi face pe nerozi să sufere, și asta destul de des.

Chipul oval îi era ușor îmbătrânit pentru cei treizeci și cinci de ani ai săi, iar fire de păr alb începuseră să-i apară în barbă. Ochiul lui de culoarea nisipului erau mereu iscoditori, vigilenți și gânditori.

Era un cititor avid și devora săptămânal o carte de dezvoltare personală, după care își cicălea toți prietenii și vecinii să o citească.

Aveam o mare admirație pentru el. Era genul de persoană, de prieten, care îți dădea senzația că erai un om mai bun, prin simplul fapt că îl cunoșteai. Totuși, dintr-un orgoliu ciudat și prostesc, nu mă lăsa inima să-i mărturisesc aceste lucruri. Voiam să o fac. Încercasem de câteva ori, dar nu mă îndurasem să rostesc acele cuvinte.

Pe vremea aceea, sufletul meu surghiunit era măcinat de îndoieli, șovăieli și scepticism. Îmi dăruisem inima lui Khaderbhai, iar el se folosisse de mine ca de un pion. Îmi dăruisem inima Karlei, singura femeie pe care am iubit-o vreodată, iar ea se folosisse de mine spre a-l sluji pe același om, cel pe care amândoi îl numeam tată, Khaderbhai. De atunci, petrecusem doi ani pe străzi, văzusem că orașul se transformase într-un circ, bogații cerșeau de la săraci și infrafracțiunile comise erau pe măsura pedepselor. Eram mai bătrân decât ar fi trebuit și mult prea departe de cei care mă iubeau. Le îngăduiam unora, puțini la număr, să se apropie de mine, dar niciodată nu le căutam eu prietenia, ci îi lăsam pe ei să facă primul pas. Evitam să îmi iau un angajament pe care, mai devreme sau mai târziu, aveam să îl rup.

— N-are sens să mai insiști, Johnny, i-am zis, cu blândețe.

A mai scos un oftat, a îndesat banii în buzunar și am ieșit amândoi din colibă.

— De ce pun evreii penicilină în pui? a întrebat în timp ce ne uitam la cerul plumburiu.

— Era o glumă, Johnny.

— Nu prea cred. Evreii sunt oameni deștepți. Sigur au ei un motiv întemeiat dacă pun penicilină în pui...

— Johnny, am zis ridicând o mână ca să-l opresc. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, frate!

M-a îmbrățișat cu asemenea patimă, încât mi-am simțit toate vânătăile și rănilor de pe umeri și brațe.

Am pornit pe străduțele mahalalei, simțindu-i încă strânsoarea și mirosul uleiului de cocos din păr. Norii cenușii proiectau umbrele înserării pe chipurile pescarilor și spălătoarelor care se întorceau de la muncă. Totuși, li se vedea un licăr auriu-roșiatic în priviri, în timp

ce treceau zâmbitori pe lângă mine. Zâmbeau toți, absolut toți, perindându-se spre casă, cu frunțile acoperite de sudoare.

Capitolul 13

Am intrat în hărmălaia veselă de la Leopold's, uitându-mă după Lisa și Vikram. Nu se zăreau nicăieri. Am dat însă de bunul meu prieten Didier.

Stătea la o masă, împreună cu Kavita Singh și Naveen Adair.

— Ai dat peste un soț gelos? mi-a strigat Didier admirându-mi fața tumefiată. Nici nu știi cât de *mândru* sunt de tine, Lin!

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, am răspuns întinzând mâna spre el și Naveen, dar am căzut la duș.

— Din câte observ, dușul a ripostat, nu glumă, a zis Naveen.

— Ai ajuns detectiv de băi mai nou?

— Nu știi ce-ai pățit, Lin, dar mă bucur să-ți văd moaca păcătoasă, a punctat Didier făcându-i semn chelnerului. Chestia asta merită sărbătorită!

— Declar ședința Păcătoșilor Anonimi deschisă! a anunțat Kavita.

— Bună. Mă numesc Naveen, a spus tânărul detectiv intrând în joc, și sunt un păcătos.

— Bună, Naveen, i-am răspuns în cor.

— Hm, de unde să-ncep? a râs Naveen.

— De oriunde vrei. Ne mulțumim cu orice păcat, a replicat imediat Didier.

Naveen și-a luat un moment de gândire.

— Te prinde noua imagine, mi-a zis Kavita după ce m-am așezat la masă.

— Pun pariu că spui asta tuturor răniților.

— Doar celor pe care i-am învinețit eu.

Kavita, o jurnalistă inteligentă și atrăgătoare, avea o slăbiciune pentru reprezentantele sexului frumos și se număra printre puținele femei din oraș care nu se sfiau să o declare sus și tare.

— Kavita, Naveen nu vrea să ne împărtășească păcatele lui, s-a plâns Didier. Fă-o tu măcar.

Kavita a râs și s-a apucat să-și înșire păcatele.

— Suporturile alea de duș au făcut o treabă profesionistă, mi-a șoptit Naveen, aplecându-se spre mine.

I-am aruncat o privire rapidă. Eram dispus să îl plac. Îmi plăcea

deja. Era, totuși, un necunoscut și nu eram convins că pot avea încredere în el. De unde știa că fusesem bătut de *profesioniști*?

Mi-a ghicit gândurile și a zâmbit.

— Toate rănile, de pe ambele părți ale feței, sunt grupate la un loc, a spus el. Ai ochii învinețiți, dar poți să-i deschizi. E nevoie de talent ca să reușești așa ceva. Pe lângă asta, ai urme la încheieturile mâinilor, semn că ai fost legat. Nu e greu să te prinzi că ai încasat-o de la un bătăuș cu experiență.

— Presupun că ai și tu dreptate.

— Problema e că mă simt lezat.

— *Tu ești* ăla lezat?

— Da, fiindcă nu m-ai invitat și pe mine.

— Nu e vina mea. N-am împărțit eu invitațiile.

— Crezi că vor mai urma și alte petreceri de genul ăsta? a zis el zâmbind.

— Nu știu. De ce, te simți singur?

— Data viitoare, poți conta pe mine, dacă vrei să ieșim în cuplu.

— Nu-i nevoie, am spus. Ți mulțumesc, totuși, pentru ofertă.

— Vă rog frumos! a spus Didier, în timp ce chelnerul ne-a trântit tâfnos paharele pe masă. Nu mai șușotiți. Dacă nu apare niciun amant sau soț gelos în toată povestea asta, va trebui să ne oferi un alt păcat spre discuție.

— Minunată idee! a exclamat Kavita.

— Știi de ce e interzis să păcătuiești? a întrebat-o Didier cu o sclipire în ochi.

— Pentru că e distractiv? a sugerat Kavita.

— Pentru că e o batjocură la adresa celor care interzic păcatul, a răspuns Didier ridicând paharul.

— Țin eu toastul! s-a oferit Kavita apropiindu-și paharul de al lui Didier. În cinstea unei bătăi strașnice!

— Bine grăit! a zbierat Didier.

— Sunt perfect de acord, a confirmat Naveen, ridicând și el paharul.

— Eu, nu, am zis.

Nu era o zi potrivită pentru un toast în cinstea bătăii. Pentru mine, cel puțin.

— Bine, Lin, a răbufnit Kavita. Ce-ar fi să ții *tu* toastul, atunci?

— Pentru libertate, în toate formele ei, am zis.

— De acord din nou, a spus Naveen.

— Didier bea oricând în cinstea libertății, a spus Didier ridicând

paharul.

— Fie, a spus Kavita ciocnind paharul cu noi. Pentru libertate, în toate formele *ei!*

Nici nu am apucat să punem paharele pe masă, că ne-am trezit cu Concannon și Stuart Vinson lângă noi.

— Salutare, a spus Vinson strângându-mi mâna cu voioșie. Ce naiba ai pățit?

— Cineva i-a tras-o bine de tot, a răs Concannon, cu accentul lui irlandez. Și-a luat-o zdravăn și-n tărtăcuță, din câte se vede. În ce belele-ai intrat, băiete?

— A avut niște probleme cu dușul, a răspuns Kavita.

— Probleme cu dușul, zici? a rânjit Concannon aplecându-se spre Kavita. Dar tu ce probleme ai?

— Te las pe tine să spui primul.

Bărbatul a rânjit din nou, de parcă ar fi câștigat ceva.

— Eu am probleme cu tot ce nu-mi aparține. Acum e rândul tău.

— Problemele mele sunt de natură estetică, dar mă tratez.

— Se spune că terapia prin aversiune ar da rezultate extraordinare, a zis Naveen, fixându-l cu privirea pe Concannon.

Concannon s-a uitat pe rând la fiecare dintre ei, a răs cu poftă, după care a luat două scaune de la masa vecină, fără să ceară voie, le-a tras lângă noi și l-a împins pe Vinson pe unul dintre ele. Și-a întors scaunul invers și s-a așezat cu brațele solide rezemate pe spetează.

— Ce bem? a întrebat.

Am remarcat că Didier nu comandase nimic de băut, așa cum proceda ori de câte ori se așeza cineva la masa lui de la Leopold's. Am întors capul și l-am văzut examinându-l pe Concannon. Ultima oară când îl văzusem uitându-se la cineva atât de atent, avea o armă în mână. Treizeci de secunde mai târziu, o folosise.

I-am făcut semn chelnerului. Odată aduse băuturile, am mutat discuția spre celălalt nou-venit.

— Arăți bine, Vinson.

— Sunt în al nouălea cer, a zis tânărul american. Am dat lovitura. Mi-a picat plească-n brațe. *Ne-a picat*, de fapt, mie și lui Concannon. Facem noi cinste cu băutura.

Au venit băuturile. Vinson le-a achitat și am ridicat paharele.

— Pentru afaceri profitabile, a spus Vinson.

— Și pentru fraierii care le fac profitabile, a completat Concannon.

Am ciocnit paharele, deși vorbele lui Concannon stricaseră

atmosfera festivă.

— Zece mii de dolari americani! a spus Concannon, trântind paharul pe masă. E la fel de plăcut ca atunci când îți dai drumul în gura unei bogătașe.

— *Heil!* l-am atenționat eu.

— Mai închide gura aia spurcată, i-a zis și Vinson.

— De ce? a întrebat Concannon întinzând brațele nedumerit. Ce-am zis?

A întors capul și s-a lăsat cu scaunul spre Kavita.

— Hai, scumpete, i-a zis el cu un zâmbet larg de parcă o invita la dans. Doar n-o să-mi spui că ești străină de astfel de lucruri. Cu o față și-un corp ca ale tale, nu te-aș crede nici într-o mie de ani.

— Ce-ar fi să discuți cu mine chestiile astea? a mârâit Naveen printre dinți.

— Doar dacă nu cumva ești lesbiană, a continuat Concannon râzând cu asemenea poftă, încât era cât pe ce să se răstoarne cu scaunul.

Naveen a dat să se ridice. Kavita i-a pus o mână în piept și l-a oprit.

— Las-o dracului de treabă, Concannon! a izbucnit Vinson mirat și nedumerit, în același timp. Ce te-a apucat? Mi-ai făcut rost de-un client grozav, am câștigat o grămadă de bani. Ar trebui să fim veseli, să sărbătorim. De ce trebuie să enervezi pe toată lumea?

— Nu-i nimic, l-a liniștit Kavita. Sunt adepta libertății de exprimare. Dacă pui mâna pe mine, ți-o tai. Dar dacă stai la locul tău și trăncănești ca un idiot, dinspre partea mea, n-ai decât s-o faci până te doare gura.

— Aha, deci ești linguristă, până la urmă, a rânjit Concannon satisfăcut.

— La drept vorbind... a început ea.

— La drept vorbind, a intervenit Didier, asta nu e treaba ta.

Rânjetul lui Concannon s-a transformat într-un rictus. I-au sticlit ochii precum razele soarelui pe capșonul unei cobre. S-a întors către Didier. Amenințarea de pe chipul său era limpede. Grosolănia cu care o tratase pe Kavita nu fusese decât un tertip pentru a-l provoca pe Didier. Funcționase. Ochii lui Didier aruncau săgeți de furie.

— Ar trebui să-ți pudrezi nasul și să pui o rochie pe tine, scumpete, a mârâit Concannon. Toți poponarii ca tine ar trebui să poarte rochie, ca să nu ne induceți în eroare pe noi, ceilalți. Dacă ți-o tragi ca o femeie, fă bine și îmbracă-te ca o femeie.

— Iar tu ai face bine să ai atâta demnitate, dacă nu onoare, i-a replicat calm Didier, de a discuta astfel de lucruri între patru ochi. Afară.

— Sunteți o aberație a naturii, a șuierat Concannon printre dinți.

Ne-am ridicat toți de pe scaune. Naveen a dat să-l apuce pe Concannon de cămașă. Eu și Vinson i-am despărțit pe cei doi bărbați, iar chelnerii au venit iute la masa noastră, din colțul în care stăteau.

În anii aceia, chelnerii de la Leopold's trebuiau să treacă un examen mai puțin obișnuit: își puneau mănușile de box, ieșeau în aleea din spatele restaurantului și, dacă rezistau două minute în fața șefului de sală, un sikh uriaș și extrem de dur, erau angajați.

Concannon a aruncat o privire în jur și a deschis gura într-un rânjel larg, dezvelindu-și dinții îngălbeniți. Preț de câteva clipe, a părut tentat să dea curs vocii interioare care îi șoptea să lupte până la moarte. În cazul multor bărbați, nu există voce mai dulce decât aceasta. Apoi, însă, dușmănia de pe chip i s-a preschimbat într-un zâmbet viclean și a început să se retragă printre chelnerii care îl înconjurau.

— Știți ceva? a urlat el. Duceți-vă dracului cu toții!

— Ce l-o fi apucat? a bolborosit Vinson privindu-l pe Concannon cum iese împleticindu-se în stradă și îmbrânțește trecătorii.

— E foarte limpede, Stuart, a răspuns Didier așteptându-ne să ne reaşezăm la masă.

Era singurul care nu se ridicase de pe scaun și care nu părea tulburat de cele întâmplate.

— Pentru mine, nu e deloc limpede.

— Am avut ocazia să observ acest fenomen în mai multe rânduri, în diverse țări, Stuart. Omul este iremediabil atras de mine.

Șocat, Vinson a împroșcat toată masa cu berea pe care nu apucase să o înghită. Kavita a izbucnit în hohote de râs.

— Adică e *gay*? a întrebat Naveen.

— Crezi că e nevoie să fii gay ca să te simți atras de Didier? a spus Didier, aruncându-i o privire care l-ar fi făcut și pe diavol să roșească.

— Bine, bine, a rânjit Naveen.

— Nu cred că e homosexual, a intervenit Vinson. Se duce mereu la curve. Cred că e doar nebun.

— Ai nimerit-o pe-asta, a spus Kavita fluturându-și paharul prin fața privirii lui contrariate.

Sweetie, care se ținuse la distanță de scandal, a trântit o cârpă murdară pe masa noastră, dându-ne de înțeles că ar trebui să mai comandăm ceva. S-a scobit în nasul său strâmb cu degetul mijlociu, l-a șters de sacou și a oftat prelung.

— *Aur kuch?* a întrebat el pe un ton amenințător. Mai doriți ceva?

Didier se pregătea să dea o nouă comandă, dar l-am oprit.

— Eu nu mai vreau nimic, am zis ridicându-mă, luându-mi cheile și pregătindu-mă să plec.

— Nu se poate, a insistat Didier. Stai să mai bem un pahar.

— Nu l-am terminat nici pe ultimul. Sunt cu motocicleta.

— Ai dreptate, cowboy, a zis Kavita. I-am promis Lisei că trec pe la ea astă-seară. Te deranjează dacă vin cu tine?

— Absolut deloc. Mi-ar face plăcere.

— Și totuși... e posibil ca un bărbat homosexual să meargă la curve? Și nu așa, o dată, de două ori, ci întruna? a întrebat Vinson aplecându-se spre Didier.

Didier și-a aprins o țigară, a privit-o cum arde câteva secunde, după care s-a întors spre Vinson cu ochii mișiți.

— Stuart, nu știi că se spune că un bărbat homosexual poate face tot ce face și un bărbat normal?

— *Poftim?* a înmărmurit Vinson.

— Se mai spune și că sunt fericiți cei săraci cu duhul, am spus eu aruncându-i un zâmbet lui Didier. Eu nu vreau decât să ajung acasă fericit.

Am ieșit și ne-am strecurat prin mulțimea de trecători până la parcare în care lăsasem motocicleta.

Nici nu am apucat să bag cheia în contact, când am simțit pe cineva apucându-mă de braț. Era Concannon.

— Ducă-se-n mă-sa, n-am dreptate? a zis el rânjind.

— Poftim?

— Franțuzul ăla poponar, ducă-se-n mă-sa!

— Ești nebun de legat, i-am zis.

— Nu te pot contrazice. N-am chef de ceartă. Am zece miare în buzunar. Hai să ne facem mângă.

— Mă duc acasă, i-am spus trăgându-mi brațul ca să pot băga cheia în contact.

— Haide, o să fie mișto! Doar noi doi. Hai să ne luăm la hartă cu cineva. Găsim niște derbedei și-i altoim bine. O să fie distractiv!

— Oricât de tentantă ar fi oferta...

— Am făcut rost de niște muzică irlandeză nouă, a adăugat repede.

E supertare. N-ai idee ce mișto e să te bați pe muzică irlandeză.

— Nu, mulțumesc.

— Măcar vino să ne-mbătăm pe ea.

— Nu.

— Francezul ăla e un nenorocit de *găozar!*

— Concannon...

— Noi doi, a zis el, pe un ton mai blând, aruncându-mi un zâmbet ce semăna mai mult cu o grimasă de durere, noi doi suntem la fel. Te cunosc eu.

— Nu mă cunoști deloc.

A scos un mârâit, a întors capul și a scuipat pe jos.

— Poponarul ăla e o aberație. Gândește-te și tu, dacă toți am fi ca el, s-ar duce dracului rasa umană.

— Iar dacă toți am fi ca tine, am merita să ne ducem dracului.

Era o replică dură, mult prea dură. Ce mă îndreptăța pe mine să îi judec pe alții? Țineam, însă, la Didier și eram sătul de aiurelile lui Concannon.

I-am citit ura în ochi. L-am privit calm, gândindu-mă la bătaia pe care o luasem în ziua aceea. Uitătura lui nu mă speria câtuși de puțin.

Am pornit motorul, am ridicat piciorul de sprijin și am ajutat-o pe Kavita să urce în spatele meu. Am plecat fără să privim înapoi.

— Tipul ăsta, mi-a strigat Kavita atingându-mi urechea cu buzele, e nebun de legat.

— E a doua oară când îl văd în viața mea. Prima dată, mi s-a părut că are toată țigla pe casă.

— Între timp, i-a mai căzut din ea.

— Mulți pățim asta, am spus.

— Vorbește în numele tău, a răspuns ea râzând. Acoperișul meu e intact, scumpule.

Nu mi se părea nimic amuzant. Privirea lui Concannon încă mă bântuia. Chiar și după ce am ajuns acasă, am liniștit-o pe Lisa, am sărutat-o și am stat cuminte pe scăunelul din baie ca să-mi curețe rănile, nu mi-am putut alunga din minte ochii lui Concannon și nenorocirile pe care le prevestea.

— Îl prinde aspectul ăsta pe Lin, a spus Kavita așezându-se confortabil pe canapea, după ce am primit toate îngrijirile medicale. Ar trebui să plătească pe cineva să îl aranjeze lunar. Am două prietene care-ar fi dispuse s-o facă pe gratis.

— Nu faci decât să pui paie pe foc, i-a răspuns Lisa. Uită-te și tu la

el. Exact așa ar arăta un accident de mașină, dacă mașinile ar fi oameni.

— Bine, bine, a spus Kavita. Chiar n-am chef să mi se-ntipărească imaginea asta în minte.

Lisa s-a încruntat și s-a întors către mine.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat, nu-i așa? a zis punându-mi o mână pe cap, protectivă.

— Ce să se-ntâmples? Nimic.

— Ești nebun, a zis ea îmbrâncindu-mă. Măcar ai mâncat ceva pe ziua de azi?

— Am fost cam... ocupat.

— Kavita, pregătești tu, te rog, ceva de mâncare? Sunt mult prea tulburată ca să mai fiu în stare să gătesc.

Kavita a făcut una dintre mâncărurile mele preferate, *dhal* galben și *aloo ghobi*, un amestec picant de conopidă și cartofi. Era foarte gustoasă. Nici nu realizasem cât de înfometat eram până când nu am luat prima înghițitură. Am făcut repede curățenie și ne-am așezat la un film.

Era vorba despre *Trenul evadării*, în regia lui Konchalovsky, după un scenariu de Kurosawa. Actorul principal, John Voight, călătorea neînfricat spre cerul alb care îl așteaptă pe orice nelegiuit, mai devreme sau mai târziu, la capătul unei dorințe nestăpânite.

Kavita, care îl denumise atac cu testosteron, a insistat să îl mai vedem o dată, fără sonor, iar fiecare dintre noi să recite replicile personajelor. A doua vizionare s-a lăsat cu hohote de râs.

Am intrat în joc, inventând replici pentru toate personajele pe care mi le atribuiseră Kavita și pângărind fără rușine filmul legendar. Dar, pe măsură ce lumina trenului cu fugari se răsfrângea pe fețele noastre în camera întunecoasă, mi-au venit în minte alte imagini, alte chipuri din locul sumbru în care fusesem cu doar câteva ore mai devreme.

În momentul în care Lisa a pus alt film, m-am ridicat, mi-am luat cheile și am vârat cele două cuțite în tecile lor.

— Unde pleci? m-a întrebat Lisa, tolănită lângă Kavita.

— Am ceva de rezolvat, i-am zis și m-am aplecat să o sărut pe obraz.

— Nu te duci nicăieri, a spus ea. Stai aici și te uiți la film. Unul ales de mine, de data asta. Nu e corect ca eu să vă suport vouă atacul cu testosteron, iar voi să nu trebuiască să vedeți extazul meu de estrogen.

— Lasă-l să plece, a zis Kavita lipindu-se de ea. Ne distrăm doar noi, fetele.

M-am oprit în ușa salonului și m-am întors spre ele.

— Dacă nu mă întorc în noaptea asta, vezi să nu te-apuci să-mi dai lucrurile de pomană. Știi că, până la urmă, tot mă întorc.

— Ce glumă bună! a spus Lisa. Ia zi, ai colecționat timbre când erai mic?

— Te rog, Lin, a zis Kavita râzând. Nu răspunde la întrebare.

— Am încercat, am răspuns, dar mi-a stricat tata colecția. Auziți, vouă vi se pare că sunt țăfnos?

— Ce ți-a venit? m-au întrebat într-un glas.

— Mi-a zis un puști pe care-l cunosc că aș fi țăfnos. Așa vi se pare și vouă?

Lisa și Kavita au început să râdă cu atâta poftă, încât au căzut de pe canapea. Când mi-au văzut fața, au râs și mai tare, tăvălindu-se cu picioarele-n sus.

— Încetați, am zis. Nu e chiar așa de amuzant.

Au strigat la mine să mă opresc.

Le-am lăsat râzând. M-am urcat pe motocicletă și am pornit pe Marine Drive spre Tardeo.

Era târziu. Străzile erau aproape pustii. Mirosul de fier și sare, sângele mării, se înălța dinspre valurile ce se spârgeau de țărnișurile golfului larg. Mirosul pătrundea, odată cu briza nocturnă, prin toate ferestrele deschise de pe bulevard.

Norii negrii se îngheșuiau pe cer, atât de jos, încât aveam senzația că i-aș fi putut atinge, dacă aș fi întins mâna. Fulgerele, tăcute, dar brutale, sfâșiau bezna înnoată cu fiecare lovitură argintie.

La finalul celor opt luni de anotimp uscat, sufletul Orașului-Insulă implora venirea ploii. Fiecare ființă, trează sau adormită, se frământa după zbuciumul furtunii iminente. Fiecare inimă, tânără sau bătrână, fremăta în ritmul ploii mult așteptate, fiecare suflu tremura odată cu vântul și cu norii.

Am parcat motocicletă la intrarea pe o alee pustie. Trotuarele erau goale, iar puștii adormiți din preajmă erau întinși pe lângă niște cărucioare, la trei sute de metri distanță.

Am fumat o țigară, privind strada cufundată în tăcere. După ce m-am asigurat că toată lumea doarme, mi-am pus batista de bumbac sub gura rezervorului motocicletei, am desfăcut robinetul și am îmbibat batista cu benzină și l-am închis la loc.

Ajuns la ușa depozitului în care fusesem bătut, am spart lacătul și

m-am furișat înăuntru. Am aprins bricheta ca să găsesc șezlongul din vinilin galben-verzui. Am zărit un butoi gol în apropiere. L-am târât până la șezlong și m-am așezat pe el.

După câteva minute, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. Distingeam destul de bine anumite obiecte și piese de mobilier. Printre acestea, un colac de funie de cocos. Din el tăiaseră bucata cu care mă legaseră de scaun.

M-am ridicat și am desfăcut colacul până când a căzut pe jos într-o masă dezordonată. Am înghesuit mormanul de funie sub șezlong și am vărât batista îmbibată în benzină în acea încâlceală de fire.

Depozitul era plin cu cutii de carton, cărți de telefoane vechi, cărpe unsuroase și alte materiale inflamabile. Le-am înșirat pornind de la șezlong până la mesele și băncile pe care erau aranjate uneltele electrice și le-am stropit cu tot ce-am găsit la îndemână.

Batista s-a aprins numaidecât. Flăcările au cuprins mormanul de funie.

Fumul gros și muced s-a răspândit prin încăpere. Șezlongul de vinilin nu se lăsa învins cu una, cu două. Am așteptat ca focul să se extindă la șirul de deșeuri inflamabile, apoi am părăsit depozitul târând după mine o ditamai trusa de sudură cu oxiacetilenă.

Am aruncat tuburile de gaz într-un șanț, ferite de văpăia focului, și m-am întors agale la motocicletă.

Am văzut flăcările pâlپând la ferestrele depozitului, de parcă ar fi fost o petrecere înăuntru. Apoi, a răsunat o mică explozie.

Am bănuț că pocnise o cutie cu adeziv sau diluant. Indiferent care ar fi fost cauza, a făcut focul să se înalțe până la tavanul depozitului, aruncând primele flăcări și scânteii portocalii în aerul umed al nopții.

Oamenii au început să dea năvală din casele și prăvăliile învecinate. Alergau spre incendiu, dar nu aveau cum să îl oprească. Apa era puțină și prețioasă. Depozitul era izolat de restul construcțiilor. Soarta lui era pecetluită, o știa toată lumea, dar celelalte clădiri aveau să scape nevătămate.

Pe măsura ce gloata devenea mai numeroasă, și-au făcut apariția primii vânzători de ceai și *paan*, hotărâți să profite de pe urma spectacolului nocturn. În urma lor, au venit pompierii și poliția.

Pompierii au tras furtunurile de jur-împrejurul depozitului, însă apa abia țârâia. Polițiștii și-au croit loc prin mulțime împărțind lovituri de baston în dreapta și-n stânga, și-au stabilit un punct de comandă vizavi de clădirea în flăcări și au pus stăpânire pe unul dintre vânzătorii de ceai.

Începeam să mă îngrijorez. Voiam să ard din temelii clădirea în care fusesem torturat. La momentul respectiv, mi se păruse o idee grozavă. Vishnu îmi ceruse să îi las un mesaj acolo, și eram convins că va înțelege perfect ceea ce îi transmit. Dar nu dorisem nicio clipă ca focul să se extindă.

Pompierii, cu căștile lor din alamă, precum luptătorii atenieni, erau neputincioși. Pentru câteva secunde, toată lumea a fost convinsă că flăcările vor ajunge la clădirea vecină.

Tunetul a bubuit pe toba cerului zgâlțâind toate ferestrele din cartier. Toate inimile tremurau. A mai tunat o dată, apoi încă o dată, atât de înfricoșător, încât iubiți, vecini și chiar necunoscuți s-au luat în brațe instinctiv.

Fulgerul a aprins simultan mai multe pâlcuri de nori, chiar deasupra capetelor noastre. Câinii s-au speriat și au luat-o la fugă. O pală rece de vânt a străbătut noaptea umedă, pătrunzându-mi până la piele prin cămașa subțire. Vântul de gheață s-a dus și un val de aer jilav ca vaporii marini a coborât peste stradă, precum o perdea de mătase mișcată de o mână invizibilă.

Ploua. Întuneric lichid, greu ca o pelerină de cașmir. Ploua. Și ploua.

Mulțimea s-a înfiorat și a început să strige de bucurie. Uitând de incendiu, s-au apucat cu toții să țopăie și să danseze, răzând frenetic și lipăind pe strada udă.

Focul a sfârșit câteva clipe și s-a stins, răpus de potop. Ușurați, pompierii s-au alăturat dansatorilor. De undeva răsuna muzică. Polițiștii s-au retras discret la mașinile lor. Dansatorii râdeau, uzi leoarcă, hainele lor reflectându-și culorile în băltoacele de pe jos.

Am dansat și eu pe un râu de lumină. Furtuna vuia și marea se abătuse asupra pământului. Vânturile se repezeau spre noi ca o haită de câini fericiți. Lacuri de fulgere luminau strada. Căldura se prelingea din fiecă piatră. Credința în viață colora toate chipurile. Măinile râdeau. Umbrele dansau, îmbătate de ploaie, iar eu dansam cu ele, ca un smintit fericit, în timp ce potopul ștergea păcatele soarelui.

Partea a III-a

Capitolul 14

— Dormi?

— Da.

— Ba nu dormi.

— Ba da.

— Dacă dormi, cum se face că vorbești cu mine?

— Am un coșmar.

— Nu, zău?

— Zău.

— Ce fel de coșmar?

— E oribil. O voce care mă tot sâcâie și-mi tulbură primul somn bun din ultimele săptămâni.

— *Ăsta* e coșmar? m-a ironizat Lisa, din spatele meu. Ar trebui să lucrezi un an în domeniul artistic. Atunci să vezi ce înseamnă cu adevărat un coșmar.

— E tot mai înspăimântător. Nu reușesc să fac vocea să tacă.

A tăcut. Îmi dădeam seama după respirația ei, lucru pe care îl înveți dacă ții cu adevărat la o femeie, că stă cu ochii deschiși. Ventilatorul de deasupra patului se rotea lent, agitând aerul umed adus de muson. Lumina de afară pătrundea prin panourile de lemn ale oblonului, tranșând tablourile de pe peretele de lângă pat.

Mai era o jumătate de oră până la zi, dar zorii falși încețoșau toate umbrele din cameră. Un cenușiu ireal se așternuse pe toate suprafețele, chiar și pe pielea mâinii pe care o țineam pe pernă, lângă cap.

Efectul Peyotl, cum îl botezase Karla cândva. Avea dreptate, firește. Efectul drogurilor de a colora lumea în aceeași nuanță era precum zorii falși ai imaginației. Karla și observațiile ei mereu inteligente, mereu nostime...

Am închis ochii. Alunecam încet în lumea somnului. Țineam un boboc de peyotl în palma mâinii mele somnoroase. Alunecam în

lumea somnului.

— Cât de des te gândești la Karla? m-a întrebat Lisa.

Drace, mi-am zis trezindu-mă de-a binelea, cum reușesc femeile chestia asta?

— În ultima vreme, destul de mult, i-am răspuns. E a treia oară când îi pomenește cineva numele în tot atâtea zile.

— Cu cine-ai mai discutat despre ea?

— Cu Naveen, detectivul particular, și cu Ranjit.

— Ce ți-a spus Ranjit?

— Lisa, n-ai vrea să nu mai vorbim despre Karla și Ranjit?

— Ești gelos pe Ranjit?

— De ce-aș fi?

— Pentru că, în ultima perioadă, am petrecut destul de mult timp în compania lui, până noaptea târziu.

— Eu n-am fost aici în ultima perioadă, așa că habar n-am ce s-a întâmplat. Ia zi, și cam cât timp ai petrecut cu Ranjit?

— Ne-a ajutat enorm cu publicitatea pentru expoziție. Numărul vizitatorilor a crescut enorm de când s-a implicat el. Dar nu e nimic între noi.

— În regulă.

— Revenind la întrebarea mea, cât de des te gândești la Karla?

— Chiar vrei să purtăm discuția asta *acum*? am spus întorcându-mă spre ea.

S-a sprijinit într-un cot, cu capul aplecat spre umăr.

— Am văzut-o ieri, a spus ea, privindu-mă cu ochii ei albaștri, inocenți ca o floare.

M-am încruntat.

— Ne-am întâlnit la magazinul de rochii de pe Brady's Lane. Credeam că e secretul meu și, când am întors capul, am dat cu ochii de ea.

— Ce-a spus?

— Cum adică?

— Ce anume ți-a spus?

— Hm, mi se pare bizar, a spus ea privindu-mă cu suspiciune.

— Cum adică, bizar?

— Nu m-ai întrebat cum *arată* sau ce mai *face*. M-ai întrebat ce *mi-a zis*.

— Și?

— N-ai mai văzut-o de doi ani și primul lucru pe care-l întrebi e ce *a zis*. Nu știu ce mă sperie mai tare, faptul că ai spus asta sau faptul

că îți înțeleg reacția, pentru că e vorba de Karla.

— Deci, înțelegi situația.

— Normal că înțeleg.

— Ceea ce înseamnă că nu e nimic bizar.

— Bizar e ceea ce-mi dezvăluie asta despre voi doi.

— La ce te referi?

— Vorbeam despre Karla. Vrei să știi ce-a spus sau nu?

— Nu, nu vreau, am răspuns.

— Ba, sigur că vrei. Mai întâi de toate, te anunț că arăta foarte bine. De altfel, părea bine din toate privințele. Am băut o cafea la Madras Cafe și m-am distrat copios. Trece printr-o fază antireligioasă. Zicea... Stai o clipă să-mi aduc aminte exact cum s-a exprimat... Ah, da... Zicea că „religia e doar un concurs ca să se vadă cine creează cea mai frumoasă pălărie”. E așa amuzant. Trebuie să fie groaznic de dificil.

— Să fii amuzant?

— Nu. Să fii mereu cea mai deșteaptă persoană din cameră.

— Și tu ești deșteaptă, am spus așezându-mă pe spate, cu mâinile sub cap. Ești printre cei mai deștepți oameni pe care-i cunosc.

— *Eu?*

— Da. Tu.

M-a sărutat pe piept și s-a cuibărit lângă mine.

— I-am propus Karlei să lucreze cu mine la galeria de artă, a zis bătând din picioare în timp ce vorbea.

— Nu e chiar cea mai inspirată idee pe care am auzit-o săptămâna asta.

— Adineauri ai zis că sunt deșteaptă.

— Am zis că ești deșteaptă, nu înțeleaptă, am tachinat-o.

Mi-a tras un pumn în coaste.

— Vorbesc serios, am râs eu. Nu vreau... adică, nu știu dacă îmi convine ca ea să intre din nou în apartamentul vieții mele. Am baricadat deja toate camerele în care a trăit ea. Aș prefera ca situația să nu se schimbe în viitorul apropiat.

— Fantoma ei bântuie și prin castelul *meu*, a murmurat Lisa gânditoare.

— Aha, am înțeles. Eu am un apartament imaginar și tu, un castel imaginar?

— Bineînțeles. Toată lumea are un castel înlăuntrul său. Mai puțin oamenii care se subapreciază, cum este cazul tău.

— Eu nu mă subapreciez, am ripostat. Sunt doar realist.

A pufnit în răs. A răs un timp, făcându-mă să mă întreb de ce o amuzaseră atât de tare cuvintele mele.

— Fii serios, a spus după ce s-a potolit. Ne-am întâlnit după mai bine de zece luni și, imediat ce-am văzut-o, mi-am dat seama cât de mult o iubesc. E un sentiment ciudat să realizezi cât de mult iubești pe cineva, nu crezi?

— Eu n-am spus decât...

— Știu, a spus aplecându-se să mă sărute. Știu.

— Ce știi?

— Știu că nimic nu durează o veșnicie, a șoptit cu buzele încă lipite de gura mea, fixându-mă cu ochii ei mai albaștri decât cerul dimineții.

— De câte ori răspunzi la o întrebare, mă zăpăcești și mai tare.

— Nici măcar *nu cred* în veșnicie, a spus alungând eternitatea cu o fluturare din buclele ei blonde. Niciodată n-am crezut.

— Crezi că o să-mi convină încotro se îndreaptă discuția, Lisa, știind despre ce e vorba?

— Sunt o fanatică a *prezentului*, dacă pricepi la ce mă refer. O *fundamentalistă* a prezentului, aș putea spune.

A început să mă sărute, s-a apucat din nou să vorbească, revărsându-și cuvintele printre buzele mele.

— N-o să-mi povestești niciodată despre conflictul dintre voi, am dreptate?

— E mult spus conflict. De fapt, dacă e să fim exacti, n-a fost deloc un conflict.

— Aș vrea să fim exacti. Ce s-a întâmplat?

— Ce să se-ntâmple? am întrebat sărutând-o în continuare.

S-a tras de lângă mine și s-a așezat în fund, cu picioarele încrucișate sub ea.

— Trebuie să termini cu treburile astea, a zis.

— Bine, am oftat.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am rezemat de un morman de perne.

— Spune-mi ce te frământă.

— Compania, a răspuns ea imediat. Fabrica de pașapoarte. Compania Sanjay.

— Te rog, Lisa. Am mai discutat despre astea.

— Acum mult timp.

— Îmi amintesc totul atât de limpede, de parc-ar fi fost ieri.

— Nu ești obligat să faci lucrurile alea. Nu ești obligat să fii așa

cum vor ei.

— Ba da. Trebuie să mai rezist puțin.

— Ba nu.

— Zău? Crezi că o să pot să câștig bani ca funcționar la bancă dacă sunt vânat de poliție și s-a pus o recompensă pe capul meu?

— Noi nu trăim pe picior mare. Ne descurcăm cu ce câștig eu. Piața de artă începe să ia amploare și la noi.

— Făceam asta dinainte să ne cunoaștem.

— Da, știu.

— Și nu te-a deranjat. N-ai...

— Am o presimțire sumbră, a spus pe neașteptate.

Am zâmbit și am mângâiat-o pe obraz.

— Nu reușesc să scap de ea, a murmurat Lisa. Simt că se va întâmpla ceva rău.

I-am luat mâinile între palme. Ni se atingeau picioarele, iar degetele ei se agățau de ale mele cu o forță neașteptată. Lumina zorilor începea să sfredelească prin obloanele de lemn.

— Am mai discutat problema asta, am repetat cu blândețe. Guvernul țării mele a pus recompensă pe capul meu. Dacă scap cu viață din această urmărire, o să mă arunce în aceeași închisoare din care am evadat, o să mă lege de același perete ca și înainte și o să-mi rupă oasele în bătaie. Nu mă întorc acolo, Lisa. Deocamdată, sunt în siguranță aici. Pentru mine, asta înseamnă enorm. Pentru mine, repet, dacă nu și pentru tine.

— Nu am zis să te predai. Am zis doar să nu renunți la tine însuși.

— Ce-ai vrea să fac?

— Te-ai putea apuca să scrii.

— Știi bine că scriu în fiecare zi.

— Da, dar am putea dedica mai mult timp scrisului.

— Am putea? Cine, noi doi?

Nici prin gând nu-mi trecea să o ironizez, dar trăiam împreună de doi ani și nu pomenise niciodată despre așa ceva.

— Las-o baltă, a zis ea.

A redevenit tăcută. A lăsat ochii în pământ și mi-a dat drumul din strânsoarea degetelor de la picioare. I-am îndepărtat o șuviță răzleață de pe obraz și mi-am trecut degetele prin părul ei auriu și moale.

— Le sunt dator pentru că am făcut un jurământ, am spus scurt.

— Nu-i adevărat, a protestat ea, fără vlagă, ridicând privirea spre mine. Nu le ești dator cu nimic.

— Ba da. Le ești dator din clipa în care ajungi să-i cunoști. Asta e

situația. De-aia vreau să te țin departe de ei.

— Ești liber, Lin. Ai trecut peste zid și nici măcar nu realizezi că ești liber.

M-am uitat în ochii ei precum un lac în care se oglindea cerul. A sunat telefonul.

— Sunt suficient de liber cât să nu răspund la telefon, i-am zis. Poți spune același lucru despre tine?

— Nu se pune. Oricum nu răspunzi niciodată la telefon.

S-a dat jos din pat. A ascultat vocea de la capătul receptorului, cu privirea ațintită spre mine. Am văzut cum tristețea i se așterne pe umeri ca un șal greu în clipa în care mi-a întins telefonul.

Unul dintre locotenenții lui Sanjay avea un mesaj pentru mine.

— Se rezolvă, am zis. Da. Ce e? Ți-am zis deja. Se rezolvă. Douăzeci de minute.

Am închis, m-am întors în pat și am îngenuncheat lângă ea.

— Unul dintre oamenii mei a fost arestat. Îl țin în arestul din Colaba. Trebuie să le dau dreptul polițiștilor ca să-l elibereze.

— Nu e unul dintre oamenii *tăi*, a spus Lisa respingându-mă. Cum nici tu nu ești omul lor.

— Îmi pare rău, Lisa.

— Nu contează ce-ai făcut sau ce fel de om ai fost. Nu contează nici măcar ce fel de om ești. Contează ce fel de om încerci să fii.

Am zâmbit.

— Nu e așa simplu. Suntem ceea ce suntem.

— Greșești! Suntem ceea ce vrem să fim. Chiar nu înțelegeți?

— Eu *nu sunt liber*, Lisa.

M-a sărutat, însă vântul vărătic trecuse și nori grei se așternuseră peste câmpul cenușiu al ochilor ei.

— Mă duc să-ți pornesc dușul, a spus sărind din pat și fugind la baie.

— Mă duc doar să-l scot pe ăla din arest. Nu e mare scofală, i-am zis când ne-am intersectat pe holul din fața băii.

— Știu.

— Ne vedem mai târziu, cum am stabilit?

— Bineînțeles.

Am intrat sub dușul rece.

— Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba? am strigat. Sau e secret?

— Nu e secret. E o surpriză, mi-a răspuns din pragul ușii.

— Am înțeles, am spus râzând. La ce oră și unde mă așteaptă surpriza?

— Ne vedem la cinci și jumătate, în fața hotelului Mahesh de pe Nariman Point. Tu întârzi mereu, așa că fixează-ți în minte patru și jumătate, ca să ajungi la timp.

— Am reținut.

— Nu mă lași cu ochii-n soare, da?

— Stai liniștită. Totul e-n ordine.

— Ba nu, a spus cu un zâmbet trist. Nimic nu e în ordine.

Avea dreptate, desigur. Nu am înțeles-o atunci, dar, intrând pe sub arcada înaltă a secției de poliție din Colaba, îi vedeam încă zâmbetul mahnit dispărând precum zăpada care cade într-un râu.

Am urcat cele câteva trepte care duceau la terasa din lemn ce îmbrăca laturile și spatele clădirii administrative. Polițistul care stătea de gardă în fața biroului sergentului mă cunoștea. M-a salutat cu o înclinare din cap, mi-a zâmbit și m-a lăsat să trec. Se bucura să mă vadă. Știa că sunt slobod la pungă.

M-am făcut că îl salut militărește pe Dilip Fulger, sergentul de gardă din schimbul de zi. Fața lui buhăită de bețiv înrăit era neagră de furie: avea de făcut o tură dublă, lucru care îl indispucea peste măsură. Începutul nu era deloc promițător.

Dilip Fulger era un sadic. Aflasem asta pe propria piele cu câțiva ani în urmă, când fusesem reținut și ajunsese în mâinile lui. Mă bătuse atunci, alimentându-și setea meschină cu neputința mea. Și-ar fi dorit să repete isprava. Se uita hipnotizat la vânățile de pe chipul meu și buzele îi tremurau de poftă.

Dar lucrurile se schimbaseră mult în viața mea. Lucram pentru Compania Sanjay acum, care investea substanțial în secția de poliție. Erau prea mulți bani în joc ca să dea frâu dorințelor sale bolnave.

Mi-a aruncat un zâmbet prefăcut și a înclinat capul într-o parte în semn de salut.

— E-n birou șeful? am întrebat.

Zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă. Dilip știa că, dacă negociez cu șeful lui, inspectorul-adjunct, doar o frântură din mită va ajunge și în palmele lui transpirate.

— Domnul inspector adjunct este ocupat. Te pot ajuta *eu* cu ceva?

— Hm, am spus uitându-mă la toți polițiștii adunați.

Se prefăceau fără succes că nu trăgeau cu urechea. Totuși, ca să fiu cinstit, în India, nu prea ai ocazia să tragi cu urechea în mod discret.

— Santosh, adu niște ceai, a poruncit Dilip în marathi. Proaspăt. Voi, ceilalți, mergeți și verificați bulăul.

Bulăul era o încăpere situată la parter, în fundul clădirii. Acolo erau ținuți deținuții violenți și cei care reacționau violent la tortură. Tinerii polițiști și-au aruncat câteva priviri nedumerite, după care unul dintre ei a îndrăznit să răspundă.

— Dar, domnule, nu e nimeni la bulău.

— Am întrebat eu dacă e cineva *la* bulău? s-a răstit Dilip.

— Nu, domnule.

— Atunci, mergeți și faceți cum v-am zis. Verificați-l bine de tot. Haideți, repejor!

— Am înțeles, să trăiți! au strigat subalternii săi adunându-și chipiele și părăsind camera în grabă.

— Ar trebui să vă stabiliți un fel de limbaj codat, i-am sugerat după ce am rămas singuri. Cred că e deranjant să trebuiască să îi gonești de-aici din oră în oră.

— Ce glumă bună! a spus Dilip. Zi ce vrei sau ieși dracului de-aici! Am o migrenă îngrozitoare și vreau să i-o pasez altcuiva.

Toți polițiștii cinstiți sunt la fel. Cei corupți diferă în cele mai variate feluri. Toți acceptă mita, dar unii o fac după multă codeală, alții, cu aviditate, alții, cu jovialitate, alții, cu dușmănie. Unii fac glume, iar alții asudă mai tare decât la maraton, unii o transformă într-o competiție, iar alții doresc să se împrietenească cu tine.

Dilip se număra printre cei care îți luau banii cu aversiune și încercau să te perpelească bine pentru gestul tău. Spre norocul meu, ca mai toți sadicii, era sensibil la lingușeli.

— Mă bucur că te ocupi tu de asta, i-am zis. Negocierea cu Patil durează o zi întreagă. Nu are *finețea* ta când vine vorba să rezolve lucrurile scurt și rapid, *fatafat*, cu viteza fulgerului. Nu degeaba te-au poreclit Dilip Fulger.

În realitate, primise porecla pentru că ghetele sale lustruite loveau întotdeauna pe neașteptate omul încătușat și niciodată în același loc.

— Așa este, s-a împăunat Dilip rezemându-se relaxat de spătarul scaunului. Cu ce te pot ajuta?

— Aveți un individ în arest, Farzad Daruwalla. Aș vrea să-i plătesc amenda.

— Amenzile sunt stabilite de tribunal, nu de poliție, a spus Dilip cu un zâmbet perfid pe buze.

— Desigur, ai perfectă dreptate, am zis. Dar o persoană luminată ca tine își dă seama că, dacă rezolvăm problema pe loc, economisim atât timpul judecătorilor, cât și banii contribuabililor.

— De ce vrei să-l faci scăpat pe tipul ăsta?

— Oh, ți-aș putea da vreo cinci mii de motive, am răspuns scoțând din buzunar un teanc de bancnote deja pregătit și apucându-mă să le număr.

— Un om luminat ar găsi și mai multe motive, a spus Dilip încruntat.

Prea târziu. Îi sticleau deja ochii la vederea banilor.

— Fulger-ji, am zis calm, împingând banii în palmă spre capătul opus al biroului, colaborăm de peste doi ani și știm amândoi că cinci mii de motive sunt o *explicație* suficientă pentru domnul inspector-adjunct. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai scuti de acest efort și ai accepta personal explicația mea.

Santosh se întorcea cu ceaiul, troncănind pe dușumeaua terasei. Dilip a întins iute o mână peste a mea. Mi-am retras mâna discret, în timp ce degetele lui Dilip au înșfăcat banii și i-au vârat în buzunar.

— Studentul, i-a spus Dilip lui Santosh, în timp ce tânărul polițist așeza ceaiul pe masă. Cel pe care l-am arestat aseară la clubul de noapte. Adu-l aici.

— Da, să trăiți! a spus Santosh și a zbughit-o din cameră.

Ceilalți polițiști s-au întors, dar Dilip i-a oprit în pragul ușii ridicând o mână.

— Ce căutați aici?

— Păi... am verificat bulăul, exact cum ne-ați ordonat și totul e-n regulă. Am văzut că ați comandat ceai și ne gândeam că...

— Verificați încă o dată! s-a răstit Dilip, apoi s-a întors spre mine.

Tinerii polițiști s-au uitat la mine, au ridicat din umeri și au plecat fără să obiecteze.

— Te pot ajuta și cu altceva? m-a întreat Dilip sarcastic.

— Dacă tot a venit vorba, ar mai fi ceva. Știi ceva despre un bărbat cu părul alb și costum bleumarin care pune o mulțime de întrebări pe străzile din Colaba de două săptămâni încoace?

Îmi amintisem de cei doi George Zodiac și de misteriosul lor urmăritor.

— Păr alb și costum bleumarin? a meditat Dilip. Și dacă aș ști ceva?

— Am o mie de motive pentru care m-ar interesa să aflu mai multe despre el.

A zâmbit. Am scos banii din buzunar și i-am împins până la jumătatea mesei, ascunși în palmă ca și mai devreme.

— Cred că *motivele* astea, a spus el satisfăcut, te vor conduce la domnul Wilson, cazat la hotelul Mahesh.

A întins mâna să ia banii. Am ezitat să le dau drumul.

— Cine e? Ce vrea?

— Caută pe cineva. N-a vrut să-mi dea mai multe detalii.

Mi-am retras mâna. Dilip a luat banii.

— L-ai ajutat în vreun fel?

— A refuzat să îmi ofere destule *explicații*, așa că l-am dat afară.

— În cazul în care tipul...

M-am oprit, căci Santosh intrase în birou, însoțit de Farzad.

Tânărul falsificator parsi părea nevătămat, dar vizibil înspăimântat. Avea ochii bulbucați de frică și respira sacadat. Eram familiarizat cu această imagine: imaginea omului care crede că urmează să fie bătut. Când m-a văzut, s-a luminat la față și a dat fuga spre mine.

— Salut. Ce mă bucur să te văd. Mă gândeam...

I-am pus o mână-n piept și l-am oprit.

— Ușurel, i-am zis, temându-mă să nu dezvăluie ceva ce nu trebuia să audă Dilip. Salută-l pe domnul sergent și plecăm.

— Sergent-*jī*, a spus Farzad, cu palmele împreunate la piept, vă mulțumesc pentru amabilitate și generozitate.

Dilip s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Dispari! i-a zis. Să nu te mai prind pe-aici.

L-am apucat pe Farzad de mânecă și l-am târât după mine până afară, în stradă.

Ajunși pe trotuar, la câțiva pași de intrarea în secție, am aprins două țigări și i-am întins una tânărului falsificator.

— Ce s-a-ntâmpat? l-am întrebat.

— M-am abțiguit un pic, de fapt, m-am îmbătat turtă azi-noapte. Era o superpetrecere la Drum Beat. Mortală, frate. Trebuia să mă fi văzut. Am dansat ca un apucat. Pe bune.

— Aș vrea să-mi explici de ce a trebuit să mă dau jos din patul meu la șase dimineața ca să te-aud pe tine că ai dansat ca un apucat.

— Corect. Scuze! Păi, au venit polițiștii pe la unu, ca de obicei, să ne spună să ne potolim. Cineva s-a opus, a început să facă scandal. Cred că m-am lăsat prins în toată *tamasha* aia și i-am luat la mișto pe polițiști.

— La mișto?

— Exact. Sunt recunoscut pentru miștourile mele.

— Un om în toată firea nu se laudă cu asemenea lucruri, Farzad.

— Serios! Sunt faimos pentru...

— Cât de tare i-ai luat la mișto?

— Unul dintre polițai era grăsan și l-am numit Ofițerul Cei-Trei-Purceluși. Altuia i-am zis că e mai prost decât o nucă de cocos. Și-am mai zis...

— Am priceput. Povestește mai departe.

— În secunda următoare, m-am trezit pus la pământ. Stăteam întins și... zbang... dintr-odată cineva mi-a tras una în ceafa. De-acolo, mi s-a rupt tot filmul.

— Dilip Fulger la datorie.

— Da, nenorocitul ăla de sergent. M-am trezit în mașina poliției și cu piciorul lui Dilip pe piept. Când am ajuns la secție, m-au aruncat într-o celulă. Nu m-au lăsat să dau niciun telefon din cauza...

— Din cauza miștourilor.

— Exact. Îți vine să crezi așa ceva? Mă gândeam că o să stau toată ziua la răcoare și-o să primesc niște bățai zdravene. Cum ai aflat unde sunt?

— Compania îi plătește pe cei care curăță celulele. În felul ăsta, le putem strecura diverse lucrurilor oamenilor noștri din închisoare. Unul dintre îngrijitori te-a văzut și și-a sunat omul de legătură. Pe urmă, m-au sunat pe mine.

— Sunt așa de fericit că ai venit! N-am mai fost niciodată la mititica. Dacă mai stăteam acolo o noapte, nu mai ieșeam viu. Pe bune.

— Sanjay o să turbeze de nervi. Cheltuiește o grămadă de bani ca să mușamalizeze astfel de incidente. Va trebui să-i cumperi o pălărie nouă.

— Da, bineînțeles... dar nu știu ce mărime, s-a bălbăit Farzad, cuprins de disperare. L-am văzut o singură dată și, din câte-mi aduc aminte, mi s-a părut destul de... fără supărare... destul de căpățanos.

— Sanjay nu poartă pălărie.

— Adineauri ai zis...

— Am glumit. Dar numai în privința pălăriei.

— Oh, drace. Am dat-o în bară rău de tot. N-o să se mai întâmple. Poți să-mi pui o vorbă bună pe lângă Sanjay?

Râdeam în hohote când un taxi a oprit în dreptul nostru. Naveen Adair a coborât și i-a întins șoferului banii prin fereastră. Apoi, a deschis portiera din spate și a ajutat o tânără atrăgătoare să iasă. A întors capul și m-a zărit.

— Lin, mă bucur să te văd. Ce te aduce pe-aici?

— Șase mii de motive, i-am răspuns studiind-o cu atenție pe tânără.

Îmi părea cunoscută, dar nu știam de unde s-o iau.

— Mă scuzi, a zis Naveen. Domnișoara este Divya. Divya Devnani.

Divya Devnani, fiica unuia dintre cei mai bogați oameni din Bombay.

Fotografiile cu trupul ei mignon și athletic, înveșmântat în cele mai scumpe rochii de firmă, ocupau afișele celor mai importante evenimente din oraș.

Ceea ce mă derutase în acea dimineață erau tocmai hainele ei banale. Tricoul albastru, colierul de lapislazuli și blugii nu aveau nimic de-a face cu lumea cealaltă, lumea în care se născuse pentru a conduce. În fața mea, se găsea o fată simplă, nu femeia fatală de pe copertile revistelor.

— Încântat de cunoștință, i-am spus.

— Ai niște hașiș? m-a întrebat ea direct.

M-am uitat la Naveen.

— E o poveste lungă, a oftat el.

— Nu e deloc lungă, l-a contrazis ea. Tata e Mukesh Devnani. Presupun că ai auzit de el, nu?

— E tipul care are o fiică scrântită care cere droguri pe la ușile secțiilor de poliție, nu-i așa?

— Ce amuzant, a replicat ea. Vezi să nu mă scap pe mine de răs.

— Erai pe punctul să-mi explici de ce nu e o poveste lungă, i-am amintit.

— Nu mai am chef să-ți spun, a zis ea bosumflată.

— Tatăl ei a angajat un avocat pe care-l cunosc, s-a apucat să explice Naveen.

— Care, la rândul lui, l-a angajat pe tipul *ăsta*, l-a întrerupt Divya, ca să-mi servească drept gardă de corp câteva săptămâni.

— Ești în mâini bune, am spus.

— Mulțumesc, mi-a răspuns Naveen.

— Du-te dracului! a zis fata.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, am spus. La revedere, Naveen!

— Toate astea s-au întâmplat fiindcă m-am încurcat cu un actoraș de Bollywood, a continuat Divya fără să mă bage în seamă. Nici măcar cu o vedetă adevărată, ci un amărât de actoraș. Iar jigodia s-a apucat să mă amenințe când am refuzat să ies cu el. Îți vine să crezi așa ceva?

— Lumea e o junglă, am spus zâmbind.

— *Mie*-mi spui? a zis ea. Ai hașiș sau nu?

— Am *eu!* a sărit Farzad. Pe bune.

Ne-am întors toți spre el.

A vărât mâna prin pantaloni, s-a scotocit câteva secunde și a scos la iveală zece grame de hașiș de Cașmir, învelit într-un plastic transparent.

— Poftim, a zis el întinzându-i-l Divyei. Ți-l dau pe tot. Te rog să-l accepți ca pe un cadou.

Pe chipul fetei a apărut o expresie oripilată.

— L-ai scos din chiloți? a întrebat ea îngreșată.

— Sunt curați, s-a apărat Farzad. Aseară i-am schimbat. Pe bune.

— Cine dracu mai e și ăsta? s-a întors Divya spre Naveen.

— E cu mine, am spus.

— Îmi cer scuze, a îngăimat Farzad dând să pună hașișul în buzunar. N-am vrut să te...

— Hei, ce naiba faci?

— Am crezut că...

— Scoate-l din plastic, i-a poruncit fata. Nu pune mâna pe el. Ține-l în palmă pe plasticul desfăcut. Nu cumva să-l atingi. Nici pe el, nici pe mine. Nici măcar să nu te gândești să mă atingi. Crede-mă, o să-mi dau seama dacă mă atingi. O minte slabă ca a ta e o jucărie în mâinile mele. E o jucărie în mâinile oricărei femei. Nu te gândi la mine. Dă-mi odată hașișul, *chudh*.

Farzad s-a apucat să desfacă drogul cu degete tremurânde. Din când în când, arunca o privire spre mica celebritate mondenă.

— Te gândești! l-a avertizat Divya.

— Ba nu, s-a apărat Farzad. Chiar nu mă gândesc.

— Ești absolut dezgustător.

În cele din urmă, Farzad a reușit să desfacă plasticul și a rămas cu hașișul în palmă. Divya l-a apucat cu două degete, a rupt o bucățică din el, iar pe restul l-a aruncat prin gura argintie a genții.

A luat o țigară, a scos o parte din tutunul din ea și l-a înlocuit cu hașiș. Și-a pus țigara între buze și s-a întors spre Naveen cerându-i o brichetă. Tânărul detectiv șovăia.

— Crezi că-i o idee bună? a întrebat el.

— Nu merg să vorbesc cu polițiștii până când nu trag câteva fumuri, a replicat ea. Nici măcar cu menajera de la parter nu vorbesc până când menajera de la etaj nu-mi dă o țigară.

Naveen i-a aprins țigara. Divya a tras cu nesăț, a ținut fumul în piept câteva secunde, după care l-a dat afară într-un firicel compact.

Naveen s-a întors către mine.

— Tatăl ei a depus plângere împotriva actorului aspirant înainte să fiu angajat, a explicat el. Individul a reacționat urât. I-am făcut o vizită și am purtat o discuție. A fost de acord să se potolească și să nu mai facă vreo prostie. Acum, nu mai rămâne decât să retragă plângerea, dar trebuie s-o facă în persoană. Vreau să terminăm cât mai repede, înainte ca scandalul să ajungă la urechile presei.

— Hai să intrăm odată! s-a răstit fata strivind țigara sub pantof.

I-am strâns mâna lui Naveen, fără să îi dau drumul imediat.

— Tipul care îi urmărește pe cei doi George, i-am zis. Îl cheamă Wilson și e cazat...

— La Mahesh, a completat Naveen. Cu toată zăpăceala asta, am uitat să te anunț. I-am dat de urmă aseară. Tu de unde-ai aflat?

— A trecut pe la poliție să ceară informații.

— Și a aflat ceva?

— Îl știi pe sergentul Dilip?

— Da, Dilip Fulger. Ne-am intersectat din când în când.

— Ei bine, Dilip mi-a zis că Wilson n-a fost dispus să plătească și l-a dat afară.

— Și ai încredere în el?

— În general, nu.

— Vrei să-i fac o vizită lui Wilson asta?

— Nu încă. Și în niciun caz fără mine. Fă săpături. Vezi ce poți afla despre el. Ținem legătura, da?

— *Thik*, a răspuns Naveen, zâmbind. Mă apuc de treabă și...

— N-am stat niciodată atât de mult în *picioare*, ne-a întrerupt Divya, furioasă, în același loc nenorocit în toată *viața* mea nenorocită. Mergem odată sau ce dracu' facem?

Naveen mi-a aruncat un zâmbet de despărțire și a condus-o pe biata fată bogată pe sub arcada înaltă a secției de poliție.

— Farzad! a strigat Farzad în urma ei. Mă cheamă Farzad!

În momentul în care s-au făcut nevăzuți, tânărul parsi s-a întors spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Să fiu al naibii! Frumoasă fată! Și foarte amabilă, pe deasupra. În general, fetele astea bogate sunt tare înțepate, din câte-am auzit. Dar ea e așa de naturală și...

— Termină odată cu tâmpeniile!

A vrut să protesteze, dar s-a oprit când mi-a văzut expresia de pe față.

— Scuze, a spus timid. Dar... mamă, ce ochi are! Ca niște chestii

strălucitoare înmuiate în ceva... ceva... frumos tare, o cupă de drăgălășenie sau... miere.

— Taci, Farzad. Nici măcar n-am apucat să iau micul dejun.

— Iartă-mă, Lin. Ce idee minunată! Hai să luăm micul dejun la mine acasă! Poți să vii? Ai promis că vii săptămâna asta.

— Nu te-am scos din...

— Te rog, *baba!* Crede-mă, ai mei abia așteaptă să te cunoască. Trebuie să vii pe la noi. Să vezi ce interesant o să fie!

— Uite ce e...

— Te rog, Lin! Te rog să vii!

Patru motociclete au oprit brusc în dreptul nostru. Erau oamenii Companiei Sanjay. Șeful lor era Ravi, un tânăr luptător din grupul lui Abdullah.

— Salut, Lin, a zis Ravi, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Umblă zvonul că o parte din Scorpioni iau micul dejun la un local de-al nostru din Fort. Mergem să le tragem o mamă de bătaie. Vii cu noi?

M-am uitat spre Farzad.

— Am primit deja o invitație la masă, le-am răspuns.

— Serios? a întrebat Farzad nedumerit.

— Cum vrei tu, Lin, a spus Ravi. Îți aducem un suvenir.

— Nu e nevoie, i-am răspuns, dar cei patru demaraseră deja.

Cartierul Fort era situat la aproximativ treizeci de minute de zona în care ne aflam și cam la aceeași distanță de vila lui Sanjay. Dacă Scorpionii voiau să stârnească o luptă atât de aproape de teritoriul nostru, era semn că războiul pe care Sanjay încerca din răspuțeri să îl evite ne bătea deja la ușă.

— Crezi că vor fi de acord să mă ia și pe mine cu ei într-una din zilele astea? a întrebat Farzad, privindu-i pe cei patru motocicliști cum dispar în trafic. Ar fi atât de mișto să particip la o bătaie!

M-am uitat la tânărul falsificator, care uitase că fusese doborât dintr-o singură lovitură cu o noapte înainte și acum se gândea cum să bată pe cineva. Nu exista nicio fărâmbă de cruzime sau de răutate în vorbele sale. Fantezia sângeroasă a lui Farzad era o simplă bravadă de băiețandru. Nu era făcut pentru viața de gangster. Dacă ar mai fi stat puțin în arestul poliției, și-ar fi pierdut mințile. Era doar un copil bun, într-o Companie nepotrivită.

— Dacă aud vreodată că te-ai dus cu ei, l-am avertizat, îți fac fundul arșice.

Tânărul a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Mai vii cu mine la micul dejun?

— Ba bine că nu, i-am răspuns luându-l pe după umeri și conducându-l spre motocicletă mea.

Capitolul 15

Bombay-ul este, chiar și în vremurile acestea, un oraș al cuvintelor. Toată lumea vorbește, pretutindeni și în permanență. Șoferii cer indicații de la alți șoferi. Necunoscuții vorbesc cu alți necunoscuți. Polițiștii vorbesc cu infractorii. Dreapta vorbește cu Stânga, iar dacă vrei să trimiți o scrisoare sau un colet, trebuie să scrii câteva cuvinte despre un punct de reper: vizavi de Heera Panna sau în apropiere de Copper Chimney. Iar, la Bombay, cuvintele, chiar și cele mai simple, precum „te rog”, „te rog să vii”, sunt inevitabil însoțite de aventuri.

Am făcut scurta călătorie până la Colaba Back Bay, în apropiere de Cuffe Parade, avându-l în spate pe Farzad, care mi-a arătat toate locurile lui preferate. Puștiului îi făcea mare plăcere să trâncănească. A început vreo trei povești inspirate de locurile pe lângă care treceam, însă nu a terminat niciuna.

Când am oprit în fața casei părinților lui, m-am uitat la clădirea înaltă, cu cel puțin trei etaje și mansarde triunghiulare. Casa impresionantă, cu trei fațade, se număra printre cele trei de pe fiecare parte a străzii, formând un minicartier.

Flancată de celelalte două case, reședința familiei Daruwalla avea o fațadă pe care noi, partizanii Bombay-ului de sud, o iubim: înfloriturile arhitecturale moștenite din vremea Rajului Britanic, sculptate în granit autohton și gresie de artiști indieni.

Ferestrele erau decorate cu vitralii, arcade din piatră, grilaje spiralate și frunze de viță din fier forjat. Gardul viu oferea intimitate și proteja casa de soarele dimineții.

Ușa masivă din lemn, încadrată de coloane în stil Rajasthani și ornată cu sculpturi geometrice, s-a deschis discret în clipa în care Farzad a învârtit cheia în broască și m-a invitat în antreu.

Holul înalt, cu pereți din marmură, era decorat cu ghirlande de flori ce atârnavă din urnele așezate în firdie sub formă de scoică. Prin aer plutea un parfum de tămâie și santal. Față în față cu intrarea, cobora o draperie din catifea roșie din tavan până la podea.

— Ești pregătit? m-a întrebat Farzad, pe un ton teatral, gata să

tragă draperia în lături.

— Sunt înarmat, i-am spus zâmbind, dacă la asta te referi.

Farzad a tras de o latură a draperiei și mi-a făcut loc să intru. Am traversat un coridor întunecat și am ajuns la o ușă pliabilă. A deschis-o și am pășit înăuntru.

Spațiul imens de la capătul coridorului era atât de înalt, încât cu greu deslușeam detaliile marginilor superioare scăldate în lumina zilei, iar ca lățime depășea vizibil suprafața casei lui Farzad.

La nivelul parterului, erau întinse două mese lungi, la fiecare dintre ele încăpând în jur de cincisprezece persoane. Mai mulți bărbați, femei și copii erau deja așezați pe scaune.

În dreapta și în stânga sălii se observau două bucătării complet utilizate. Dincolo de ele, mai multe uși conduceau spre alte camere.

Am ridicat privirea spre nivelurile superioare. Câteva scări duceau la pasarele amplasate la nivelul capului, din care porneau alte scări ce duceau la platforme și mai înalte, susținute de o schelărie din lemn de bambus.

O rază de soare furișată prin norul musonic se revărsa prin ferestrele foișorului. Toată încăperea s-a colorat brusc într-un galben-topaz. Semăna cu o catedrală, dar fără să inspire aceeași senzație de teamă.

— Farzad! a strigat o femeie și toate capetele s-au întors spre noi.

— Bună, mamă, a spus Farzad punând o mână pe umărul meu.

— Bună, mamă? a țipat ea. Îți trag eu un „bună, mamă” pe spinare de nu te vezi! Pe unde-ai umblat?

S-au strâns mai multe persoane în jurul nostru.

— Vai, Farzad, fiule, a suspinat femeia strângându-l în brațe.

O clipă mai târziu, l-a îmbrâncit cât colo și i-a tras o palmă peste față.

— Au! Doare, mamă! s-a plâns Farzad frecându-și obrazul.

Mama lui Farzad avea în jur de cincizeci de ani. Era micuță de statură, avea o siluetă frumoasă și o tunsoare băiețească, ce se potrivea de minune cu trăsăturile ei delicate. Purta un șorț înflorat peste rochia cu dungi și un colier de perle asortate la gât.

— De ce prostii te ții, băiat rău ce ești? l-a întrebat ea. Te-au angajat spitalele să le faci rost de pacienți provocându-ne nouă chestia aia, cum s-o fi numind ea?

— Infarct, i-a sărit în ajutor un bărbat cărunt care am bănuit că este soțul ei.

— Da, asta. Asta era să ne-o provoci și nouă.

— Mamă, n-am vrut...

— Așadar, tu ești Lin, l-a întrerupt ea întorcându-se spre mine. Unchiul Keki, fie ca spiritul său să-ți strălucească în ochi, vorbea deseori despre tine. Ție ți-a pomenit vreodată de mine, Anahita? Nepoata lui? Mama lui Farzad? Soția lui Arshan? Spunea că ești priceput la filosofie. Unde te situezi în raport cu liberul arbitru și determinismul?

— Lasă băiatul să-și tragă sufletul, a intervenit tatăl lui Farzad și mi-a strâns mâna. Eu sunt Arshan. Îmi pare bine să te cunosc, Lin.

Apoi, s-a întors către Farzad și l-a ținut cu o privire severă, dar tandră.

— În ceea ce te privește pe tine, tinere...

— Pot să explic, tată! Am...

— Să te văd cum explici când ți-o trage una pe spinare, a bombănit Anahita. Poți să explici că n-am închis un ochi azi-noapte de grija ta? Poți să explici cum bietul taică-tău bătea străzile la ora două dimineața ca să te caute? Ne temeam ca nu cumva să te fi călcat cisterna cu apă și să te fi lăsat storcit ca un ou în vreun șanț.

— Mamă...

— Ai idee câte șanțuri sunt în zona asta? Cele mai multe din oraș. Taică-tău a luat fiecare șanț la rând, căutându-ți cadavrul storcit. Iar tu apari ca un nerușinat în fața noastră fără măcar o zgârietură pe tine.

— Puteai să vii și tu șchiopătând măcar puțin, i-a sugerat un tânăr care a venit lângă noi ca să dea mâna cu Farzad. Ori să vii cu fața un pic boțită?

— El e prietenul meu, Ali, a spus Farzad adresându-i un zâmbet ușor vinovat tânărului care îi semăna leit ca statură și greutate și părea de-o vârstă cu el.

— *Salaam aleikum!* am spus.

— *Wa aleikum salaam*, Lin! mi-a urat Ali strângându-mi mâna. Bun venit în fabrica de vise!

— Lin m-a scos din închisoare azi-dimineață, a anunțat Farzad.

— Din închisoare? a zberat Anahita. Mai bine te găsea taică-tău într-un șanț.

— Lasă, mamă, bine că s-a întors nevătămat, a zis Arshan împingându-ne spre mesele din partea stângă a sălii imense. Cred că băieții sunt flămânzi.

— Mi-e o foame de lup, tată, a confirmat Farzad dând să se așeze pe un scaun la masă.

— Nici să nu te gândești, l-a apostrofat o femeie trăgându-l de mânecă.

Purta un *salwar kameez* viu colorat, pantaloni conici verde-pal și o tunică lejeră galben-portocalie.

— Nu te pui la masă cu mâinile alea pline de microbi adunați din pușcărie. Cine știe cu ce boală ne molipsești și pe noi. Du-te și spală-te pe mâini.

— Ai auzit ce-a spus, l-a atenționat Anahita. Du-te și spală-ți mâinile. Și tu, Lin. Ți-o fi dat și ție vreun microb.

— Da, doamnă.

— Vreau să te avertizez, m-a prevenit ea, că sunt adepta determinismului și sunt gata să sar la bătaie dacă susții liberul arbitru.

— Am înțeles, doamnă.

— Ai grijă că nu menajez pe nimeni când vine vorba despre filosofie.

— Da, doamnă.

Ne-am spălat pe mâini la una dintre chiuvetele din bucătărie și am luat loc la masa din partea stângă. Femeia îmbrăcată în *salwar kameez* ne-a adus imediat două castroane cu carne într-un sos aromat.

— Serviți niște friptură de oaie, băieți, ne-a invitat ea, profitând de moment ca să îl ciupească pe Farzad de obraz. Copil neastâmpărat!

— Nici măcar nu știți ce-am făcut, a protestat Farzad.

— N-am nevoie să știu astfel de lucruri, a declarat femeia ciupindu-l și mai tare. Orice-ai face, tot neascultător ești. Chiar și atunci când faci lucruri bune, ești neascultător.

— Și obraznic, am completat eu.

— Nici să nu-mi amintesc de obrăzniciiile lui, a intervenit Anahita.

— Mersi frumos, Lin, a bombănit Farzad.

— Pentru puțin, i-am răspuns.

Femeia în *salwar* nu s-a putut abține până când nu i-a învinețit obrazul lui Farzad.

— Ești o mare, mare obrăznicătură.

— Ea e tușa Zaheera, mi-a zis Farzad frecându-și obrazul. Mama lui Ali.

— Dacă preferi mâncarea vegetariană, a ciripit o altă femeie într-un sari albastru, gustă puțină lipie cu *daal*. Sunt proaspete. Adineauri le-am făcut.

A pus pe masă două castroane cu *daal* de culoarea șofranului și a

dezvelit lipiile proaspăt coapte.

— Hai, mănâncă, a spus ea. Nu te sfi.

— Ea e tușa Jaya, mi-a șoptit Farzad. Ea și tușa Zaheera se întrec care e mai bună bucătăreasă, iar mama încearcă să nu se amestece. E bine să abordăm problema cu diplomație. Eu o să gust din friptura de oaie, iar tu o să mănânci lipie cu *daal*. Este bine așa?

Am tras castroanele în fața noastră și ne-am apucat să mâncăm, înfulecam cu poftă, căci mâncarea era delicioasă. Cele două femeie și-au aruncat câteva priviri de experte, mulțumite de rezultatul obținut, și s-au așezat lângă noi.

În scurt timp, și-au mai făcut apariția câțiva adulți și copii. Unii au ieșit din camerele de la parter, alții au coborât pe scările întortocheate.

În clipa în care Farzad a luat o îmbucătură de carne în sos mașala, Anahita s-a furișat prin spatele lui și i-a tras o palmă peste ceafa, la fel de brusc și de rapid cum numai sergentul Dilip Fulger ar fi făcut-o. Toți copiii din jur au început să chicotească.

— Au, mamă. De ce-ai făcut *asta*?

— Ai merita să te pun să mănânci pietre, a zis ea amenințându-l cu palma. Pietre din șanțurile alea în care te-a căutat taică-tău, nu să te răsfeț cu friptură fragedă de oaie.

— E bun *daal*-ul, nu-i așa? a întrebat tușa Jaya.

— Savuros, i-am răspuns imediat.

— Bietul taică-tău, cum a umblat el toată noaptea prin șanțurile alea împutite.

— Gata cu șanțurile, mamă, i-a spus cu blândețe tatăl lui Farzad. Lasă băiatul să ne povestească ce s-a întâmplat.

— Eram la Drum Beat, a început Farzad.

— Ce fel de muzică se ascultă? a întrebat curioasă o fată de vreo șaptesprezece ani.

Ședea ceva mai departe și s-a aplecat peste masă ca să surprindă privirea lui Farzad.

— Ea e verișoara Kareena, fiica tușei Jaya, mi-a explicat Farzad, fără să se uite la ea. Kareena, el e Lin.

— Bună, m-a salutat ea cu un zâmbet timid.

— Bună.

Am terminat castronul cu legume și l-am împins cât colo. Tușa Zaheera mi-a pus în față friptura cu atâta grabă, încât era să mi-o verse în poală. Am prins vasul cu ambele mâini.

— Mulțumesc, am zis.

— E bună oaia, m-a asigurat tușa Zaheera făcându-mi cu ochiul. Te vindecă de orice supărare.

— De supărare. Da, doamnă. Mulțumesc.

— Spuneai că erai în clubul de noapte Drum Beat, a zis Arshan, pe un ton calm, deși te-am avertizat în nenumărate rânduri să nu pui piciorul acolo.

— Cine să asculte de tine? a sărit Anahita și i-a mai tras o palmă peste ceafa lui Farzad.

— Au! Termină, mamă!

— Avertismentele tale i se par delicioase. Le ronțăie ca pe bomboane. Ți-am zis că singurul lucru care funcționează în cazul acestui băiat e condiționarea eficientă, dar tu o ții una și bună cu teoria lui Steiner. Vezi ce tâmpenie a făcut din cauza lui Steiner al tău?

— Nu cred că poți da vina pe Școala Steiner pentru asta, a intervenit Jaya.

— Așa este, a confirmat Zaheera. Metodologia în sine e cât se poate de bine gândită, n-am dreptate? Aseară-mi povestea Suleiman al meu...

— Și în timp ce erai în club... l-a îndemnat Arshan pe Farzad să continue.

— Cum spuneam, a reluat Farzad uitându-se precaut după mâna mamei sale, eram în club la o petrecere și toată lumea...

— Ai văzut vreun dans nou? a întrebat Kareena. S-a ascultat muzică din ultimul film al lui Mithun?

— Îți fac rost de coloana sonoră după-amiază, i-a spus Ali degajat, luând o bucată din pâinea lui Farzad și mușcând din ea. Îți fac rost de orice muzică vrei. Chiar și din filme care nu s-au lansat încă.

— Uau! a oftat fata.

— Și în timpul petrecerii... a insistat Arshan răbdător.

— Și în timp ce tu erai la acest club de noapte al Școlii Steiner, liber ca pasărea cerului, s-a amestecat Anahita ridicând o mână, taică-tău umbla prin șanțuri.

— Nu, scumpa mea, a contrazis-o Arshan, calm ca și până atunci, cred că prin șanțuri am ajuns ceva mai târziu. Până la urmă, ce s-a întâmplat la club de-ai ajuns la închisoare?

— Nu sunt sigur, a spus Farzad încruntat. Am băut prea mult, recunosc. A izbucnit o ceartă în momentul în care a apărut poliția să oprească petrecerea. Deodată, m-am trezit pe jos. Presupun că am căzut. După care, un polițist mi-a tras una peste ceafă, exact acolo

unde mă pocnești tu, mamă, și am leșinat. M-am dezmeticit în mașina poliției. M-au aruncat în închisoare fără să-mi permită să dau un telefon sau să-mi ofere măcar o explicație. Un angajat de-acolo a sunat la Companie, care l-a sunat pe Lin, iar el a venit și m-a scos de-acolo. Mi-a salvat pielea. Pe bune.

— Asta-i tot? a întrebat mama lui Farzad privind-l cu dispreț. Asta-i marea ta aventură?

— N-am spus niciodată că a fost o *mare aventură*, s-a apărat Farzad, dar mama lui plecase deja spre bucătărie.

— Îți mulțumim, Lin, că ne-ai adus băiatul acasă, a spus Arshan odihnindu-și mâna pe brațul meu câteva secunde.

Apoi s-a întors din nou spre Farzad.

— Ajută-mă să pricep mai bine. Un polițist te-a lovit în cap în timp ce erai la pământ. Te-a lovit atât de tare, încât ți-ai pierdut cunoștința?

— Exact, tată. Nu făceam absolut nimic, fiindcă eram prea *beat*. Zăceam pur și simplu în același loc în care căzusem.

— Știi cum îl cheamă pe polițistul care a făcut asta? a întrebat Arshan gânditor.

— I se spune Dilip Fulger. E sergent la arestul din Colaba. De ce?

— Tata o să-l facă bucăți pentru asta! a spus Ali. O să-l lase fără pâine pe acest Dilip Fulger. O să vină pe capul lui cu toată facultatea de drept.

— Și tata o să vină cu toată comunitatea medicală, a adăugat Kareena aruncând săgeți de furie din ochi. O să-l dăm afară din poliție pe nemernic.

— Categorie, a confirmat Jaya. Trebuie să trecem la treabă!

— Îmi permiteți să spun și eu ceva?

Toate privirile s-au întors spre mine.

— Îl cunosc destul de bine pe Dilip Fulger. E un om dușmănos. Nici cu mită nu reușești să îl îmblânzești prea mult.

Am făcut o pauză, ca să verific dacă sunt ascultat cu atenție.

— Zi mai departe, m-a îndemnat Arshan.

— Nu-l puteți da afară. Îl puteți șicana o perioadă, puteți face în așa fel încât să fie detașat temporar în altă parte, dar nu-l puteți da afară. Știe prea multe despre prea multe persoane. Nimeni nu spune că nu și-ar merita soarta, dar, dacă îi faceți greutăți, mai devreme sau mai târziu tot se va întoarce. Iar când se va întoarce, o să vă tulbure și el liniștea. La nesfârșit.

— Adică n-ar trebui să luăm nicio măsură? a întrebat Ali.

— Spun doar că, dacă îl atacați, ar fi bine să vă pregătiți de război. Nu faceți greșeala de a-l subestima.

— Sunt de acord cu tine, a spus Arshan încet.

— Poftim? au exclamat Jaya și Ali într-un glas.

— Lin are dreptate. Farzad a avut noroc. Lucrurile s-ar fi putut sfârși mult mai rău. Ultimul lucru care ne lipsește acum este un polițist psihopat care să ne pândească fiecare mișcare.

— Condiționarea eficientă suferă o nouă înfrângere, a spus Anahita revenind din bucătărie. Voi știți care sunteți adepții lui Steiner nu știți decât să fugiți ca lașii.

— Să nu mai calci în clubul ăla, Farzad, a spus Arshan fără să îi dea atenție soției sale. Ai auzit? Îți interzic s-o mai faci.

— Da, tată, a spus Farzad lăsând capul în pământ.

— Bun, a zis Arshan ridicându-se ca să strângă vasele. A terminat toată lumea?

El și Anahita au dus vasele murdare în bucătăria mai apropiată și s-au întors cu două castroane și două sticle de suc.

— Șarlotă, ne-a zis Anahita trântind castroanele în fața noastră. Ca să vă crească glicemia.

— Și Rogers Raspberry, a adăugat Arshan așezând sucul roșiatic lângă castroane. Un pahar de Rogers Raspberry rece te face să mai uiți de probleme. Dați-le pe gât!

— Îmi place cum ați aranjat casa, am spus. La ce decorator ați apelat? Harlan Ellison, cumva?

Farzad s-a întors spre tatăl lui.

— Mi-a salvat viața, tată, a spus el. Familiile au votat. Cred că a sosit momentul. Ce părere ai?

— Așa s-ar părea, a murmurat Arshan uitându-se în jur la păienjenișul geometric de scări, trepte lucrate manual și pasarele care urcau de jur-împrejur în imensa cameră semicirculară.

— Deci, ești de acord, a spus Farzad.

Arshan a trecut un picior de cealaltă parte a băncii pe care stăteau ca să fie cu fața spre mine.

— Ce-ți imaginezi că facem aici? m-a întrebat.

— Dacă ar fi să presupun, așa zice că încercați să găsiți ceva.

— Exact, a rânjit Arshan dezvelindu-și dinții uniformi, mici și extrem de albi. Acum înțeleg de ce unchiul Keki te simpatiza atât de mult. Exact asta facem. Tot ce vezi aici este o uriașă vânătoare a unui cufăr cu comori.

— De genul cuferelor piraților?

— Oarecum. Numai că e vorba despre comoara unui negustor, mai mică, dar mult mai prețioasă.

— Ar fi cazul, ținând cont de câți bani ați investit în decoruri.

— Farzad, a zis Arshan. Du-te și adu lista.

Odată ce Farzad a plecat, tatăl lui a început să îmi explice.

— Străbunicul meu a fost un om de mare succes. A reușit să strângă o avere considerabilă. Chiar și după ce a donat mare parte din bani organizațiilor caritabile sau i-a investit în lucrări publice, după cum cere tradiția parsi, averea lui rivaliza cu a oricărui industriaș sau negustor din acea perioadă.

Farzad s-a întors și s-a așezat lângă mine pe banca lungă. I-a întins actul împăturit tatălui său. Arshan a așezat o palmă pe document și și-a continuat povestirea.

— În momentul în care britanicii și-au dat seama că domnia lor în India se apropia de sfârșit, au început să părăsească Bombay-ul, unii dintre ei în mare grabă. Mulți dintre marii afaceriști britanici și soțiile lor se temeau că, după câștigarea independenței, vor izbucni mișcări violente împotriva lor. În ultimele zile și săptămâni, a fost un adevărat haos.

— Iar străbunicul tău s-a aflat la locul potrivit, la momentul potrivit.

— Se știa că străbunicul avea o grămadă de bani nedeclarați pe care nu îi ținea în bănci, a spus Farzad.

— Bani care nu au fost niciodată justificați, a adăugat Arshan.

— Iar cu banii aceia, am completat eu, a cumpărat diverse lucruri de la britanicii grăbiți să plece din țară.

— Exact. De teamă ca autoritățile indiene să nu îi acuze că au furat bijuteriile pe care le dețineau – de altfel, poate că unii chiar le furaseră – mulți britanici și le-au vândut. Cu câteva luni înainte de proclamarea independenței, străbunicul a cumpărat o cantitate mare din acele bijuterii și le-a ascuns...

— Undeva, în această casă, am încheiat eu în locul lui.

Arshan a scos un oftat și și-a plimbat privirea peste pasarelele și conductele care îmbrăcau coșul împletit al camerei.

— Și nu aveți niciun indiciu care să vă conducă la ascunzătoare.

— Nici măcar un cuvântel, a oftat Arshan, despăturind scrisoarea și așezând-o între noi. În documentul pe care l-am descoperit într-o carte veche, se menționa numărul și tipul nestematelor și faptul că sunt ascunse undeva. Era descris până și cușorul în care au fost ascunse, dar nicio vorbă despre *ascunzătoare*. Străbunicul deținea

toate cele trei case din cartier și, cât a fost în viață, a locuit și a muncit în fiecare dintre ele.

— Așa că v-ați pus pe scotocit.

— Am examinat toate camerele și mobilele. Le-am întors pe toate fețele, doar-doar vom da peste un sertar secret. După aceea, am verificat zidurile, în caz că ar exista vreo nișă sau vreo ușă mascată. Când am văzut că nu găsim nimic, ne-am dat seama că trebuie să spargem pereții.

— Am început cu pereții interiori, a spus Anahita, punându-mi în față o ceașcă din porțelan cu ceai. După care, am trecut la acesta.

— Peretele comun, m-a lămurit Arshan.

— Când ne-am apucat să îl spargem, multe lucruri au căzut în casa vecinilor noștri, familia Khan.

— Da, ceasul meu luminos preferat, a suspinat nostalgic Zaheera. Era sub formă de cascadă și îți dădea impresia de curgere permanentă. S-a făcut fărâme când a căzut. N-am mai găsit unul la fel de bun.

— Când familia Khan s-a trezit că le pică lucrurile noastre în casă, au venit la ușă să vadă ce facem.

— Moment în care și-a făcut apariția tata, a spus Ali, tânărul prieten al lui Farzad.

— La propriu, a adăugat Farzad.

— Între familiile noastre a existat dintotdeauna o relație strânsă, a explicat Ali. Unchiul Arshan și tușa Anahita i-au povestit tatei despre ce e vorba și l-au invitat să participe la căutări.

— Ne gândeam că străbunicul e posibil să fi ascuns comoara în peretele comun, a zis Arshan. Casele astea au suferit nenumărate renovări și modificări de-a lungul vieții lui și nu aveam cum să spargem pereții fără să anunțăm familia Khan despre ce este vorba.

— Când s-a întors acasă Suleiman al meu, a zis Zaheera, a strâns toată familia la o discuție. Ne-a spus despre comoară, despre invitația de a lua parte la căutări, chiar dacă asta însemna să dărâmăm zidul dintre cele două case. S-a stârnit o agitație de nedescris. Toată lumea vorbea în același timp.

— A fost super, a remarcat Ali.

— Ne-am luat și la ceartă, a continuat Zaheera. Dar, după ce-am purtat o discuție de suflet, am hotărât să ne implicăm în căutări. A doua zi, ne-am și apucat să dărâmăm peretele.

— Dar nici urmă de comoară, a spus Kareena. Cel puțin, deocamdată. Așa a ajuns și tata în *mela*.

— Arshan și Anahita ne-au invitat să stăm de vorbă, a spus Jaya, zâmbind la amintirea acelui moment. Când am ajuns aici, am dat cu ochii de ambele familii Daruwalla și Khan și de toate stricăciunile din interior. Ne-au invitat să participăm la căutări, bănuind că ascunzătoarea s-ar fi putut afla în celălalt perete, cel dintre casele *noastre*. Aveau nevoie de acordul nostru ca să poată verifica și etajele superioare. Soțul meu, Rahul, a acceptat imediat oferta. E înnebunit după aventuri.

— Schiază, a precizat Kareena. Pe zăpadă.

Toată lumea clătina din cap de uimire.

— Sunteți absolut convingși că aici e ascunsă comoara?

— Categoric, a spus Farzad. Când n-am dat de comoară nici în zidul celălalt, ne-am apucat să spargem tavanele și podelele. Sigur e aici și o vom găsi.

— E un soi de azil de nebuni pentru oameni întregi la cap, a completat Kareena. În care trăiesc fericite trei familii, una hindusă, una musulmană și una parsi.

Toți cei din jurul meu, membri a trei familii numeroase de religii diferite, au ridicat din umeri zâmbind.

— Nimeni nu e mai presus sau mai prejos de ceilalți, a spus Arshan cu blândețe. Toți suntem egali. Am căzut de acord să împărțim comoara frățeste între cele trei familii.

— Dacă o veți găsi, am subliniat eu.

— *Când* o vom găsi, m-au corectat câteva voci.

— De când durează toată povestea asta? am întrebat.

— Cam de cinci ani, a răspuns Farzad. Ne-am apucat de treabă imediat ce-am descoperit documentul. Familia Khan ni s-a alăturat la vreun an distanță, iar familia Malhotra după alte șase luni. În tot acest timp, eu am terminat facultatea, am lucrat pe Wall Street și m-am întors acasă.

— Să nu-ți închipui, totuși, că noi doar cu asta ne ocupăm, a spus Kareena Malhotra. Să-ți explic. Tata e medic. Unchiul Suleiman, tatăl lui Ali, e profesor de drept la Universitatea din Bombay. Unchiul Arshan e arhitect, motiv pentru care putem face toate renovările astea fără să cadă casa pe noi. Noi, ceilalți, care nu lucrăm sau avem grijă de copii, ne petrecem timpul învățând.

— De vânătoarea de comori ne ocupăm în special noaptea și în vacanțe, a adăugat Ali. Sau când avem o zi liberă, cum e asta, când toată lumea a fost îngrijorată din cauza lui Farzad. Mulțumesc pentru scurta vacanță, vere!

- Cu plăcere! a zâmbit Farzad.
- Avem și două bucătării, a declarat Anahita triumfătoare. Una vegetariană și una nevegetariană ca să nu apară discuții.
- Are dreptate, a confirmat tușa Jaya. De multe ori, diferențele dintre comunități se reduc la ghobi și gosht, conopidă și kebab. Având două bucătării, toți mănâncă ce doresc și toți sunt mulțumiți.
- Și ghiftuiți, a adăugat Anahira zâmbindu-i Jayei.
- Suntem uniți la bine și la rău, a zis Ali, așa că nu avem motiv să ne certăm.
- Mai puțin când dezbatem teme filosofice, l-a contrazis Anahita.
- Oricât de interesant ar fi acest mister... am dat să spun, dar Farzad mi-a tăiat vorba.
- Ți-am zis eu că o să fie interesant.
- Așa e. Dar încă nu m-ați lămurit de ce mi-ați povestit toate astea.
- Avem o problemă, a spus Arshan, fixându-mă cu privirea lui îngândurată și sinceră. Speram să ne poți da o mână de ajutor.
- Despre ce e vorba?
- Acum câteva săptămâni, a trecut pe aici un inspector de la Consiliul Local și a văzut o parte din lucrări.
- Bineînțeles că nu știe ce facem, a adăugat Ali. I-am spus că renovăm ca să facem apartamente.
- De ce-a venit la voi? am întrebat.
- Bănuim că l-a sesizat vecinul de vizavi, a explicat Arshan. Acum câteva luni, ne-a văzut descărcând niște grinzi de oțel. Le folosim ca să susținem arcadele când desprindem bucăți din ziduri.
- A vrut să ne cumpere casa cu câțiva ani în urmă, a spus Anahita. Escrocul a apelat la toate șiretlicurile posibile ca să ne convingă s-o vindem. S-a înfuriat mai rău ca o pisică opărită când l-am refuzat.
- Poartă ghinion să rănești o pisică, a remarcat Zaheera, încuviințând solemn din cap.
- Chiar dacă e doar o figură de stil? a întrebat Anahita îngrijorată.
- Spun doar că trebuie să fii prudent când e vorba despre pisici. Cred că se aplică și figurilor de stil.
- Lăsând la o parte pisicile, am zis, curmând liniștea care se lăsase în cameră, de ce aveți nevoie de mine?
- Ca să obținem autorizația de urbanism, a răspuns Arshan, trezindu-se din reverie. După mai multe negocieri, inspectorul de la Consiliul Local a fost de acord să primească mită și să ne lase să ne

vedem de *renovările* noastre. Insistă, totuși, să obținem avizele necesare sau, măcar, niște falsuri bune.

— Ca să fie el acoperit, a spus Ali.

— El nu poate nici să le falsifice, nici să le sustragă, a completat Farzad. Dar, dacă reușim noi să le falsificăm, a promis să renunțe la anchetă.

— Adică, mai exact, dacă reușești *tu* să le falsifici pentru noi, l-a corectat Arshan.

— Da. Dacă le falsifici, inspectorul își pune semnătura pe ele și noi ne vedem de treburile noastre. Fără nicio problemă. Pe bune.

— Deci, cam asta ar fi problema, a spus Arshan așezându-și coatele pe masă. Dacă nu ne ajuți, suntem nevoiți să ne oprim. Dacă ne ajuți, continuăm căutările până găsim comoara.

— Poți să falsifici și tu documentele alea, i-am zis lui Farzad. Te pricepi foarte bine. N-ai nevoie de mine.

— Mulțumesc pentru compliment, a zis el. Dar aici mai apar câteva chestiuni. Prima: nu cunosc pe nimeni de la Consiliul Local. A doua: băieții de la fabrică nu vor accepta niciodată o sarcină atât de delicată din partea mea și-l vor anunța pe Sanjay. Pe de altă parte, tu...

— Cum se face că eu apar mereu în astfel de situații?

— Tu poți s-o faci discret sau să mă lași pe mine să mă ocup de asta, fiindcă ești șef în fabrică, a insistat Farzad. Cu ajutorul tău s-ar rezolva totul fără să afle altcineva.

— Poate că vi se va părea o întrebare ciudată, am zis, uitându-mă la fețele încordate din jurul meu, dar ar fi și mai ciudat să nu întreb. De ce aveți încredere că vă voi ajuta și nu îi voi mărturisi apoi totul lui Sanjay?

— E o întrebare întemeiată, a spus Arshan, și sper să nu te simți jignit când îți voi spune că au mai fost și alte voci care au ridicat aceeași problemă în această cameră. Ideea de bază e că avem nevoie de tine și credem că ne putem bizui pe tine. Unchiul Keki te aprecia mult. Ne-a povestit în nenumărate rânduri că i-ai stat alături lui Khaderbhai în ultimele lui clipe și că ești om de onoare.

Cuvântul „onoare” m-a izbit ca un pumn în piept, mai cu seamă că îmi cereau să îi ascund ceva șefului meu. Dar îmi erau simpatici. Mult mai simpatici decât Sanjay. Pe lângă asta, Sanjay era îndeajuns de bogat. Nu avea nevoie de o parte din comoara lor, în eventualitatea în care ar fi găsit-o vreodată.

— Vă fac documentele săptămâna asta. O să-i spun lui Sanjay că e

o favoare pentru un prieten, ceea ce și este. Nu e prima oară când fac ceva pe ascuns. Dar, să fie clar, vă ajut în privința asta și nimic mai mult. N-am chef să primesc vreo săpuneală de la Sanjay. Ne-am înțeles, Farzad?

— Gazdele mele au izbucnit în aplauze și urale. Câteva persoane s-au repezit spre mine să mă bată pe umăr, să mă îmbrățișeze și să îmi strângă mâna.

— Ți mulțumim nespun, a zis Arshan radiind de fericire. N-ai idee câte griji ne-am făcut din cauza tevatunii create de Consiliul local. E primul obstacol cu care ne confruntăm. Am făcut o pasiune din căutarea comorii și am... am fi disperăți dacă ni s-ar interzice să continuăm.

— Te asigur că nu ne așteptăm să faci toată munca pe gratis, a adăugat Farzad. Hai, tată, spune-i oferta noastră!

— Dacă ești de acord, am dori să îți oferim un procent din comoară, a spus Arshan.

— Dacă o veți găsi, am răspuns zâmbind.

— Când o vom găsi, m-au corectat mai multe voci.

— Când o veți găsi, am aprobat.

— Cine mai vrea niște lipie cu *daati* a întrebat Jaya.

— Și niște bucățele de pui, ne-a imbiat Zaheera.

— Și un sandvici cu ou și curry, a venit oferta Kareenei. Și cu suc de zmeură.

— Nu, nu, mulțumesc, am spus iute, ridicându-mă de la masă. Sunt sătul. Poate data viitoare.

— Sigur data viitoare, a spus Anahita.

— Bine, sigur.

— Stai să te conduc, a spus Farzad, dând la o parte draperia care ascundea partea din față a casei.

A venit tot grupul după noi.

Mi-am luat rămas-bun într-o efuziune de îmbrățișări și străngeri de mână, am traversat vestibulul și am ieșit în stradă împreună cu Farzad.

Căzuse o ploicică musonică, însă norii se dispasera, iar soarele scotea aburii din cimentul ud.

La prima vedere, strada mi-a părut stranie și necunoscută, ca și când universul acela de pasarele și firide din camera boltită reprezenta lumea reală, iar strada lucioasă de afară era doar o iluzie.

— Sper că familia mea numeroasă nu te-a șocat prea tare, a murmurat Farzad.

— Absolut deloc, am răspuns.
— Nu crezi că e o nebunie ceea ce facem?
— Toți căutăm ceva. Iar, din câte-am văzut, voi chiar sunteți fericiți că faceți asta.
— Da, chiar suntem, a confirmat el repede.
— Cât de nebun să fii să nu dorești să fii fericit?
Tânărul a întins brațele instinctiv și m-a strâns temător la piept.
— Lin, a spus Farzad, după ce mi-a dat drumul din strânsoare, voiam să te mai rog ceva.
— Altceva?
— Dacă faci cumva rost de numărul de telefon al fetei frumoase, știi tu, Divya, cu care ne-am întâlnit în fața secției de poliție, aș...
— Nu.
— Nu?
— Nu.
— Serios, nu?
— Da.
— Dar...
— Nu, am spus zâmbind la vederea expresiei bulversate de pe fața lui.

A încuviințat din cap, s-a întors și a intrat înapoi în clădire, în stup, în casă. Am ridicat ochii spre soare și am rămas câteva clipe nemișcat pe strada cu miros de ploaie.

Banii sunt și ei un drog, firește, dar nu îmi făceam griji pentru familia lui Farzad. Nu dezvoltaseră o obsesie pentru ei. Deocamdată. Își devastaseră casele, ce-i drept, însă le înlocuiseră cu un spațiu de conviețuire armonioasă. Își tulburaseră întreaga existență, dar o priveau ca pe o aventură, o călătorie în propriile suflete.

Stăteam scaldat în razele soarelui, aparent calm, extrem de calm, și plângeam undeva, în lăuntrul meu. Uneori, imaginea a ceea ce ai pierdut, reflectată într-o altă iubire, este prea mult: prea mult din ce a fost și nu mai este.

Familie, cămin: cuvinte mărunte ce se ridică precum atolii după cutremurele inimii. Pierdere, însingurare: cuvinte mărunte ce potopesc văile celor singuri.

Pe insula prezentului, chipul Lisei începea să se estompeze, de parcă fusesem vrăjit la auzul unui nume: Karla. Karla.

E absurd să încerci să iubești, când ființa pe care o iubești cu adevărat, pe care ești menit să o iubești, este prizoniera aceluiași cerc pătrat al orașului. E un gest de mare deznădejde și nerozie să încerci

să iubești pe cineva. Iubirea nu te pune la încercare, iubirea este imediată și ineluctabilă. Numele Karlei mă pârljolea ca o flacără, iar inima mi-o reamintea fără încetare.

Eram doi naufragiați, eu și Karla, căci amândoi fuseserăm abandonati. Lisa și ceilalți oameni pe care îi iubeam, sau pe care încercam să îi iubim, erau voluntari, navigau spre Orașul-Insulă pe aripile viselor. Eu și Karla ne târâm până la țarm de pe nave chiar de noi scufundate.

Eram o ființă distrusă. O ființă distrusă și însingurată. Poate că la fel era și Karla.

Am privit din nou spre casa semisferică: intrări separate, la exterior, vieți unite, la interior. Fie că aveau să găsească comoara sau nu, era deja o minune, un miracol, o rugăciune îndeplinită.

Mi-am întors ochii spre soarele palid și am revenit în lumea surghiuniților care îmi era casă.

Capitolul 16

M-am urcat pe motocicletă și am intrat pe bulevardul larg care urca pe coasta Orașului-Insulă spre nord. Nori groși, cenușii, începeau să se strângă în zare, întunecând strada.

Am încetinit în momentul în care am ajuns în dreptul unui golf adăpostit.

Bărcile pescărești, pictate în nuanțe vii de albastru, roșu și verde, fuseseră trase la țarm pentru reparații. Colibele pescarilor se propteau unele în altele, învelitoarele din plastic fiind fixate pe acoperișurile din tablă ondulată cu cărămizi și bucăți de ciment, ca să reziste la vânt.

Plasele erau întinse între țaruși din lemn. Oamenii lucrau la ele, trecând firele de nailon prin găuri și ochiuri împletite. Copiii se jucau în nisip, fără să le pese de furtuna iminentă, și se alergau printre bărci și desişul de plase.

Încă de la primele raze ale dimineții, micul golf devenea o parte esențială a comunității pescărești din zonă. După miezul nopții, devenea o parte esențială a comunității contrabandiștilor, care foloseau bărci de viteză pentru a transporta țigări, whisky, valută și droguri.

Ori de câte ori treceam pe acolo, cercetam plaja, în căutare de chipuri cunoscute și indicii ale comerțului ilicit. Nu aveam niciun

interes personal. Farid Reparatorul era administratorul golfului și se bucura de toate profiturile și avantajele. Eram mânat de o simplă curiozitate profesională.

Toți cei care lucram pe piața neagră cunoșteam bine locurile în care se desfășurau activități ilegale și nu ne puteam abține să aruncăm o otheadă discretă de câte ori aveam ocazia. *Omenirea a început în peșteri și în locuri întunecate*, spunea Didier, iar noi, *infractorii, încă tânjim după ele*.

Mi-am îndreptat atenția spre bulevardul lat și am observat trei motociclete trecând pe lângă mine în direcția opusă. Erau Scorpioni. Bărbatul din mijloc era Danda. L-am recunoscut și pe Hanuman, uriașul care mă bătuse în depozit.

Am oprit motocicleta, am pus-o în punct mort și mi-am reglat oglinda retrovizoare încât să pot urmări ce făceau. Opriseră la semafor, la oarecare distanță în spatele meu. I-am văzut certându-se, după care și-au întors motocicletele și au pornit după mine. Am oftat și am lăsat capul în pământ câteva clipe.

Nu aveam chef să mă bat cu ei, dar eram pe teritoriul meu și riscam să îi conduc la vreunul dintre sediile Companiei. Iar din orgoliu, nu voiam să mă las fugărit până în brațele prietenilor mei, aflați la doar câteva colțuri distanță.

Am băgat în viteză, am apăsat pe ambreiaj și am accelerat, după care am întors motocicleta din scurt. M-am repezit în direcția Scorpionilor fără să îmi pese că eram pe contrasens.

Nu aveam nimic de pierdut. Ei erau trei, iar dacă atacul meu nu avea rezultatul sperat, oricum aveam de suferit. Căzusem de pe motocicletă în mai multe rânduri și preferam să risc un accident, decât un masacru. Iar motocicleta îmi era credincioasă până la capăt, după cum și eu îi eram ei.

Probabil că ei aveau mai multe de pierdut, sau motociclete mai puțin devotate, căci s-au ferit în ultima clipă. Doi dintre ei au luat-o la goană, stăpânindu-și cu greu motocicletele. Cel de-al treilea a derapat și s-a izbit de parapetul de pe marginea șoselei.

Am apăsat cu putere pe frână, m-am răsucit în loc, echilibrându-mă cu un picior pe șoseaua udă, am coborât piciorul de sprijin și am apăsat pe butonul de oprire de urgență.

Motociclistul s-a ridicat cu greu în picioare. Era Danda, iar eu nu aveam aftershave-ul la mine. M-am năpustit asupra lui cu o ploaie de pumni și l-am aruncat la pământ.

Ceilalți doi Scorpioni și-au abandonat motocicletele și au venit în

fugă spre mine. Îmi era milă de motocicletele lor.

Printre eschive și pumni aruncați la nimereală, ne-am luat la bătaie pe marginea drumului, lângă motocicletele trântite fără pic de considerație. Mașinile încetineau când ajungeau în dreptul nostru, însă niciuna nu oprea.

Imediat ce s-a dezmeticit, s-a băgat și Danda în încăierarea noastră. A trecut împleticindu-se pe lângă amicii lui și s-a repezit la mine, înșfăcându-mă de vestă ca să-și țină echilibrul.

Am alunecat pe asfaltul ud și am căzut pe spate. Danda a aterizat peste mine, mărâind ca un animal.

Mă împungea cu capul, chinându-se să mă muște. Îi simțeam gura aproape de gât, limba umedă și țeasta rotundă înghesuindu-se în mine, în încercarea disperată de a-și înfige dinții în beregata mea.

Își înfipsese degetele în vesta mea și nu reușeam să îl dau la o parte. Ceilalți doi Scorpioni mă loveau cu picioarele, străduindu-se să mă atingă doar pe mine. Au ratat ținta de câteva ori și l-au nimerit pe Danda. Însă el era atât de înverșunat, încât nici nu a băgat de seamă.

Nu fusesem rănit și nu încasasem nicio lovitură mai serioasă. Simțeam sub mine cele două cuțite ascunse la spate. Aveam o regulă clară în privința lor. Nu le foloseam decât dacă adversarul era înarmat sau dacă era o chestiune de viață și de moarte.

Am izbutit să mă răsucesc, mi-am smuls vesta din mâinile lui Danda și m-am ridicat iute. Ar fi fost mai înțelept să rămân la pământ. M-am trezit cu Hanuman în spatele meu. M-a prins cu brațul său puternic și a început să mă sugrume.

Danda s-a repezit din nou cu dinții la gâtul meu. Individului îi plăcea să muște. Cunoscusem unul ca el în închisoare: de câte ori îi sărea țandăra, își înfigea colții în adversarul său și nu se potolea până când nu îi smulgea câteva bucăți din corp. Una dintre victime îl lăsase fără dinți, spre norocul nostru, al celorlalți, lucru pe care intenționez și eu să i-l fac lui Danda.

Era lipit de mine, cu capul vârat sub brațul lui Hanuman și cu dinții în brațul meu. Nu aveam cum să-l nimeresc în așa fel încât să mă descotorosesc de el.

Am ridicat mâna, l-am apucat de ureche și am tras cu toată forța. Am auzit cartilagiul moale cum trosnește și se desprinde de cap. În momentul în care s-a oprit din mușcat, i-am dat și eu drumul.

A început să zbiere și să se zvârcolească, apăsându-și palma peste rana însângerată.

Am răsucit brațul la spate și am încercat să bag mâna în spațiul dintre corpul meu și al lui Hanuman. Voiam să ajung la cuțite sau la boașele lui. Îmi convenea oricare dintre variante.

Cel de-al treilea motociclist s-a năpustit asupra mea și a început să mă plesnească peste cap fără să păstreze o distanță corespunzătoare. I-am tras un șut între picioare. Individul s-a prăbușit la pământ ca secerat.

Cu privirea încețoșată din cauza lipsei de oxigen, am reușit să apuc mânerul unuia dintre cuțite. L-am scos din teacă. Am dat să-l înfig în pulpa uriașului. Am ratat. Lama a alunecat pe lângă țintă.

Am făcut o nouă tentativă. Am ratat. La a treia încercare, cuțitul a nimerit carnea și i-am provocat o tăietură superficială pe exteriorul coapsei. Hanuman a tresărit de durere.

A fost suficient ca să-mi mai revin. Am atacat din nou și am băgat lama adânc în carne. Uriașul a început să se clatine pe picioare și am scăpat cuțitul din mână.

Brațul lui însă continua să mă țină ca într-un clește. Procedasem întocmai cum fusesem instruit. Îmi înfipsesem bărbia la îndoitura cotului său, ca să reduc efectul strangulării. Eforturile mele s-au dovedit zadarnice. Simțeam că îmi pierd cunoștința încetul cu încetul.

Am auzit, ca prin vis, o voce rostindu-mi numele. Am întors capul cu greu în strânsoarea de mușchi și oase a lui Hanuman.

— Nu te uita, băiețică, a zis vocea.

Am zărit ceva, un pumn, abătându-se asupra mea din cer. Îmi părea imens, cât un bolovan. Dar, exact în clipa în care mă așteptam să-mi stâlcească fața, pumnul a lovit altundeva, undeva atât de aproape de mine, încât am resimțit impactul. Și a mai lovit o dată și încă o dată.

Brațul care mă strangula a devenit moale și Hanuman s-a prăvălit în genunchi, apoi pe burtă, de parcă ar fi avut capul greu ca plumbul.

M-am răsucit pe o parte, m-am ridicat de jos și am încercat să mă dezmeticesc cu pumnii ridicați precaut în dreptul feței, tușind și horcăind din toți plămânii. Concannon stătea țațoș lângă trupul inert al lui Hanuman, cu mâinile în sân.

A zâmbit și mi-a făcut un semn din cap.

M-am întors imediat. L-am văzut pe Danda, cu ochii injectați, cu gura și urechea pline de sânge. Muream de ciudă că nu aveam aftershave-ul la mine.

A dat să mă lovească cu pumnul. A ratat. L-am pocnit direct peste rana sângerândă, de care atârna moale urechea agățată în doar o fâșie de piele. Danda urla în ploaia torențială care se dezlănțuise pe neașteptate.

A luat-o la fugă, acoperindu-și urechea cu palma și cămașa îmbibată de apă și sânge. Am întors capul și l-am văzut pe Concannon cum îi dă un șut celuilalt Scorpion. Bărbatul a scâncit ușor și s-a dus după Danda spre stația de taxiuri din apropiere.

Trezit de ploaie, Hanuman a scos un geamăt. S-a ridicat în patru labe, apoi în picioare, clătînându-se ca un om beat, și a observat că rămăsese singur. A stat în cumpănă câteva secunde.

M-am uitat repede spre Concannon. Irlandezul rânjea cu gura până la urechi.

— Dă, Doamne, a zis el, să fie prea tâmpit ca să fugă.

Hanuman a plecat bălăbănindu-se pe urmele prietenilor săi.

Cuțitul meu zăcea în ploaie, sângerând pe asfalt. În depărtare, i-am zărit pe cei trei Scorpioni urcându-se într-un taxi. Am luat cuțitul de jos, l-am curățat și l-am vârat la loc în teacă.

— Grozavă bătaie! a exclamat Concannon, bătându-mă pe umeri. Hai să ne facem mângă!

Nu aveam niciun chef, dar îi datoram măcar atâta lucru.

Sub un copac din apropiere, se găsea o mică ceainărie. Am împins motocicletă la adăpostul copacului și am șters-o cu o cârpă pe care mi-a oferit-o proprietarul. Odată treaba terminată, am dat să mă întorc pe șosea.

— Unde dracu' te duci?

— Revin imediat.

— Bem și noi o ceașcă de ceai ca oamenii civilizați? Australian primitiv ce ești...

— Mă-ntorc într-o clipă.

Motocicletele Scorpionilor zăceau părăsite în ploaie, într-o baltă de ulei și benzină. Le-am ridicat de jos, le-am sprijinit în cricuri, la adăpostul parapetului din piatră și m-am întors la Concannon exact în momentul în care șosea ceaiul.

— Norocul tău că am trecut prin zonă, mi-a spus el sorbind din ceașcă.

— Mă descurcam și singur.

— Pe dracu te descurcai! a râs el.

M-am uitat la el. Avea dreptate, ce era să mai zic?

— Da, cam așa e, am râs. Trebuie să recunosc că ești un irlandez

dat dracului. Ce naiba cauți pe-aici?

— Magazinul meu preferat de hașis era prin apropiere, a zis el, arătându-mi cu degetul peste umăr, înspre Cuffe Parade. Dar cineva l-a aruncat pe unul de pe clădirea de vizavi și nefericitul a aterizat exact pe magazin. Și în capul proprietarului, Patel Sclipitorul.

— Pe bune?

— Partea bună e că l-a accidentat și pe un cântăreț faimos, ceea ce m-a mai scutit de niște cheltuieli inutile. Îi dădeam bani periodic ca să se mai oprească din cântat. Despre ce vorbeam de fapt?

— Îmi povesteai ce cauți aici.

— Ți-e teamă că te urmăream, nu-i așa? a întrebat Concannon. Șmecher te mai crezi, băiețică. Venisem doar să cumpăr hașis.

— Aha.

S-a lăsat o tăcere sumbră între noi, o tăcere dezolantă, izvorâtă, în cazul amândurora, din motive diferite.

— De ce m-ai ajutat?

S-a uitat la mine ofensat.

— Ce e atât de ciudat ca un alb să ajute un alt alb, în locul ăsta care colcăie de păgâni?

— Iar începi cu răutățile.

— Bine, gata, a spus el imediat, punându-mi o mână pe genunchi ca să mă calmeze. Știu că ești genul sentimental și milos. Ți-e milă până și de motociclete, vai de sufletul tău. Dar nu-ți place când spun lucrurile pe șleau. Nu suportă când îi fac pe tuciurii păgâni și pe poponari, găozari.

— Îmi pare rău, dar nu mai avem ce discuta.

— Stai, frate, ascultă-mă. Știu că nu se potrivește cu finețurile tale. Înțeleg asta, sincer. E chestia care îmi *displace* la tine și pe care nu pot s-o respect. O să-ți explic și de ce. Nu poți respecta bunătatea. E aproape imposibil. Știi la ce mă refer. Ai trecut prin pușcărie, ca și mine. Dar cu toate că ești mărinimos, noi doi ne asemănăm mai mult decât îți închipui.

— Concannon...

— Așteaptă un pic. N-am terminat. Compasiunea e un lucru straniu. Vine de undeva dinlăuntrul nostru. Oamenii o recunosc imediat, pentru că n-ai cum s-o simulezi. Crede-mă, vorbesc din experiență. Am încercat să joc teatru o dată și nu mi-a ieșit deloc. Mi s-a făcut rău când am vrut să mă prefac. A trebuit să mă întorc la stilul meu indiferent și nesimțit de sincer ca să-mi revin. Sunt atras de adevăr, chiar dacă nu-mi place întotdeauna. Înțelegi ce spun?

— Nu mă cunoști absolut deloc, i-am replicat privindu-l în ochi.

— Ei, aici te înșeli, a spus el zâmbind. Stau de ceva timp la Bombay. Sosisem de doar câteva zile, când ți-am auzit numele pronunțat de niște personaje mai mult decât dubioase într-un cuib de opiomani. Apoi, l-am auzit din nou, de două ori la rând. Inițial m-am gândit că vorbesc despre doi tipi diferiți, până când mi-am dat seama că Lin și Shantaram sunt unul și același individ abject. Tu.

— Deci, e adevărat că *m-ai urmărit*.

— N-am spus asta. Doar că mi-ai stârnit curiozitatea. Am început să mă informez despre tine. Am vrut neapărat să îi cunosc pe cei cu care umbli, cu care faci afaceri. O cunosc chiar și pe iubita ta.

— Poftim?

— Nu ți-a spus că ne-am întâlnit?

A rânjit. Începea să mă deranjeze acel rânjit.

— Mă întreb de ce nu ți-o fi spus? Poate că i-a plăcut de mine.

— Ce dracu' tot îndrugi acolo?

— Nu e mare lucru, a spus el. Ne-am cunoscut la galeria de artă.

S-a enervat văzându-mi mirarea de pe chip.

— *Ce?* Doar pentru că sunt un irlandez mâncător de cartofi înseamnă că nu pot fi pasionat de artă? Asta-i problema?

— Treci la subiect.

— Nu e niciun subiect, băiețică. Am cunoscut-o pe Lisa – parcă așa o cheamă – la o expoziție. Am stat de vorbă, nimic mai mult.

— De ce?

— Nici măcar n-am știut că e iubita ta până când nu l-am auzit pe unul dintre prietenii ei pomenind de tine. Abia atunci am făcut legătura. Pe cuvântul meu.

— Ține-te la distanță de ea, Concannon.

— De ce? Mi s-a părut că mă place. Ne-am înțeles bine. Și eu am plăcut-o pe ea. Cât de curând, va trebui să pui capăt acestei relații, dar știi asta și tu, nu-i așa?

— Am încheiat discuția, am zis și m-am ridicat de pe scaun.

— Stai o clipă! m-a rugat el, ridicându-se odată cu mine și apucându-mă ușor de mână. Nu vreau nici să mă cert cu tine, nici să te supăr. Asta-i felul meu. Știi că-i aiurea, dar nu mă pot abține. E ce-am spus mai devreme despre tine. Chiar dacă te deranjează, sunt sigur că recunoști când un om e sincer. Îți jur că n-am vrut nicio clipă să te insult. Chiar vreau să stăm de vorbă.

Am rezistat tentației de a-i întoarce spatele și l-am privit în ochi, încercând să ghicesc ce urmărește. Avea pupilele mici: două

punctișoare pierdute într-o mare de albastru. Am întors privirea.

Pe șosea, un polițist de la circulație a oprit duba în dreptul motocicletelor abandonate de Scorpioni. Din spate au coborât câțiva bărbați solizi, au tras motocicletele lângă dubă și le-au încărcat alături de alte câteva, pe care le confiscaseră pentru că le găsiseră parcate în locuri interzise.

Concannon urmărea operațiunea alături de mine.

— Dacă nu veneam la timp, probabil că, în loc de motociclete, ți-ar fi cules ție cadavrul de pe șosea.

Avea dreptate. Nu îl plăceam câtuși de puțin și nu mă îndoiam că era nebun. Dar adevărul era că apăruse exact la momentul oportun și îmi salvase viața.

M-am întors la masă. Concannon a mai comandat două cești de ceai, după care și-a rulat cu dexteritate o țigară cu marijuana.

— Fumezi cu mine?

Am dus țigara la gură și am aprins-o de la chibritul pe care îl ținea ferit în căușul palmelor. Am tras câteva fumuri și i-am dat-o înapoi.

— Fiindcă ești așa sensibil și te inflamezi imediat și vrei să sari la bătaie sau să pleci, o să trec direct la subiect, a spus el, expirând fumul gri-albăstrui.

— Adică?

— Îmi formezi propria bandă și vreau să mi te alături.

Era rândul meu să pufnesc în răs.

— Ce-i așa amuzant?

— Întrebarea nu e „ce”, ci „de ce”.

— De ce-mi fac o bandă? a întrebat pasându-mi țigara. Din motivele obișnuite. Ca să putem cumpăra arme, să amenințăm și să creăm haos, să îi silim pe oameni să ne dea o căruță de bani, să tocăm banii și să ne dăm viața pentru această cauză.

— Să vă dați viața pentru această cauză? Țasta e sloganul tău?

În momentul acela, s-a apropiat de mine Jibril, crescător de cai la grajdul din mahalaua din zonă. M-am ridicat să îl salut.

Era un om cumsecade, sfios și ușor stânjenit în preajma altor oameni, dar guraliv și afectuos cu caii.

Fiica sa cea mai mare făcuse febră cu câteva săptămâni înainte și starea ei se agravase îngrijorător de mult. Jibril îmi ceruse ajutorul și se învoise să-i facem o serie de analize amănunțite.

Mă oferisem să plătesc analizele la o clinică particulară, iar rezultatele scosese la iveală că fata suferea de leptospiroză, o boală fatală, în unele cazuri, transmisă prin urina de șobolan. Fiind

depistată la timp, fata răspundea bine la tratament.

Jibril mi-a strâns recunoscător mâna, m-a anunțat că fiica lui se simte mult mai bine și m-a invitat să iau ceaiul la el acasă.

I-am mulțumit și eu pentru veste și l-am poftit să bea un ceai împreună cu noi. M-a refuzat politicos și a plecat numaidecât să se întâlnească cu un negustor de cereale care îi procura furaje pentru cai.

— Vezi la ce mă refeream? a spus Concannon, când m-am așezat la loc pe scaun. Oamenii *te plac*. Pe mine, nu. Nici n-am pretenția să mă placă. Nu vreau să le mănânc mâncarea. Urâsc mâncarea lor nenorocită. Nu vreau să mă uit la filmele lor. Nu vreau să vorbesc pe limba lor. Dar tu vrei. Tu îi înțelegi. Reușești să comunici cu ei și te respectă pentru asta. Gândește-te puțin. Împreună am fi imbatabili. Am putea cuceri partea asta de oraș.

— De ce-am face așa ceva? am răs eu.

— Pentru că putem, a răspuns el, aplecându-se spre mine.

Pentru că putem: mottoul puterii, încă de când sămânța dorinței de dominare a încolțit în sufletul omenirii.

— Țasta nu-i o motiv, e o scuză.

— Uită-te-n jur. Nouăzeci și nouă la sută din oameni fac ceea ce li se spune. Noi doi facem parte din acel un procent. Noi luăm ceea ce dorim, în vreme ce ei iau ceea ce li se dă.

— Oamenii se mai revoltă.

— Așa e, a spus el, și ochii albaștri îi străluceau cu aviditate. Din când în când. După care, cei unu la sută își recuceresc privilegiile și odată cu ele le răpesc și ultima fărâmbă de demnitate și mândrie, transformându-i din nou în sclavi, așa cum le-a fost scris să fie.

— Știi care-i problema? am zis, fixându-l cu privirea. Dincolo de faptul că nu sunt deloc de acord cu ideile tale, le și disprețuiesc profund.

— Tocmai ăsta e farmecul! a exclamat el, plesnindu-se cu palmele peste coapse.

Văzându-mi mirarea, a continuat pe un ton mai domol.

— Mama a murit când eram mic. Tata, săracul, a făcut tot ce i-a stat în putință, dar n-a reușit să-i suplinească lipsa. Era bolnav și s-a trezit deodată pe cap cu cinci copii, toți sub zece ani. Ne-a trimis la orfelinat. Eram protestanți. Fetele s-au dus la orfelinat protestante, dar eu și fratele meu mai mic n-am avut loc, așa că am ajuns la catolici.

A lăsat ochii în pământ și a tăcut câteva secunde. Ploaia se întetise

din nou și răpăia pe acoperișul din plastic al ceainăriei precum toboșarii la o nuntă.

A început să scurme în pământ cu talpa pantofilor, desenând cerculețe și spirale în noroi.

— Era un preot acolo.

A ridicat privirea. Albastrul de gheață al ochilor săi părea să arunce scânteii. Albul ochilor devenise roșu dintr-odată, de parcă era ars de apa sărată a mării.

— Nu vorbesc niciodată despre asta, a spus el.

S-a lăsat din nou o tăcere apăsătoare.

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. A strâns din dinți și a înghițit zgomotos, încercând să-și stăpânească lacrimile. În zadar. Acestea au început să-i șiroiască pe obraji și Concannon a întors capul rușinat.

— Ești o jigodie, a izbucnit el ștergându-și ochii.

— *Eu?*

— *Da, tu.* Uite ce le faci oamenilor cu sentimentalismele tale. Îi transformi în niște prăpădiți smiorcăiți. E prima oară când mă apucă plânsul după ani buni, și prima oară când pomenesc de nenorocitul ăla de popă după și mai mulți ani. Tocmai de-aia ne-am potrivit de minune împreună. Chiar nu-ți dai seama?

— Nu prea.

— Am scăpat de la orfelinat la șaisprezece ani. Până să împlinesc optsprezece, omorâsem deja șase oameni. Printre ei, pe nenorocitul de popă. Să-l fi văzut cum se milogea să am milă de el, jigodia depravată.

A făcut o pauză, strângând din buze cu furie. Speram să se oprească acolo, dar și-a continuat povestirea.

— L-am iertat înainte să-l omor.

— Concannon, eu nu...

— Nu vrei să mă ascuți?

Părea deznădăjduit.

— Bine, te ascult.

— După asta, n-am mai iertat pe nimeni, a spus el, înflăcărat de intensitatea amintirii. M-am înrolat în Forțele Voluntare din Ulster și m-am apucat să sparg capete, să împuşc catolici în genunchi, să trimit bucăți din scârbele de la IRA acasă la văduvele lor și multe alte chestii de genul ăsta. Colaboram cu poliția și armata. Neoficial, desigur, dar aveam voie să facem tot ce ne tăia capul. Atacuri, asasinat, torturi. Nimeni nu ne cerea socoteală.

— Concannon...

— Dar s-a năruit totul. Lucrurile se încinseseră prea tare. Eu eram mai încins decât oricine. Eram *prea violent*, cică. Era un adevărat război, ce dracu! Cum e posibil să vorbești de *prea multă violență* într-un război? M-au detașat. Mai întâi în Scoția, pe urmă la Londra. Am urât locurile alea. Așa că mi-am luat bagajele și am ajuns aici.

— Ascultă, Concannon...

— Știu, a spus el repede. Știu ce-ți trece prin cap și ce vrei să spui. E-adevărat. N-am cum să neg. Îmi place să-i fac să sufere pe cei care merită. Sunt un dement. Spre norocul meu, sunt destule fete demente pe lume, așa că nu mă deranjează. Tu ești altfel. Ai principiile tale. Tu ești cel cu vorba dulce, iar eu sunt biciul. Tu îi privești în ochi, faci afaceri cu ei, le strângi mâna, iar eu le-o tai dacă nu se supun.

— Le tai mâinile oamenilor? E un pas înainte.

— M-am gândit îndelung, a spus el îngrijorat. Tocmai de-aia am tot încercat să te despart de franțuzul ăla poponar.

— Tu chiar nu știi când s-o lași moartă?

— Stai. Ascultă-mă până la capăt. Ideea e că, dacă reduci orice religie la elementele sale esențiale, alea care o fac să funcționeze atât de bine și să reziste secole la rând, descoperi că sunt doar două: cuvintele frumoase și teama unei pedepse eterne. Noi doi putem acoperi ambele aspecte. Destui papi și mullahi păgâni și-au umflat burdihanele de pe urma lor.

Am oftat prelung și mi-am pus palmele pe genunchi, gata să mă ridic. A întins mâna și m-a prins de încheietură. Mă strângea tare, cu o forță ieșită din comun.

— Nu te-aș sfătui, l-am avertizat.

Mi-a dat drumul.

— Scuze. Te rog doar să te *gândești* la propunerea mea, a spus el, mijind un rânjet. Vorbim peste câteva zile. Oricum, dacă decizi să mi te alături, să știi că nu vom fi singuri. Sunt deja în tratative și cu alții, iar mulți dintre ei abia așteaptă să trecem la treabă. Așa că ai grijă ce alegi. Gândește-te bine. Nu cred că-ți cer prea mult după ce ți-am salvat fundul *sensibil* azi. Mi-ar face plăcere să te am alături. Am nevoie de cineva cu care să pot vorbi. O persoană de încredere. Nu-ți cer decât să te gândești.

M-am urcat pe motocicletă și am plecat, lăsându-l singur sub copertina din plastic albastru a cainăriei. Nu m-am gândit nicio clipă la propunerea lui în acea după-amiază. M-am gândit însă la el, în timp ce dădeam turul cafenelelor și al barurilor unde lăsam

pașapoartele false.

Am discutat cu persoanele mele de legătură. Am ascultat muzica lumii interlope: bârfe, calomnii, minciuni și acuzații. O desfătare, ca întotdeauna. Totuși, de câte ori aveam o clipă liberă, mintea îmi fugea imediat la Concannon și la lacrimile pe care încercase cu înverșunare să și le înăbușe, dar nu izbutise.

Ce vise, ce speranțe, ce deznădejdi ne împing să facem lucrurile pe care le facem, pentru ca apoi să ne părăsească imediat ce fapta a fost comisă? Ce lucruri goale sunt acelea, motive sau rațiuni, care se nasc în bezna nopții și dispar la prima rază a soarelui? Faptele pe care le săvârșim continuă să dăinuie în noi, mult timp după ce ambiția sau teama și-au lăsat trupurile reci și opace pe țărături neștiute. Lucrurile pe care le facem în viață, mai mult decât ceea ce spunem sau gândim, reprezintă nucleul ființei noastre.

Concannon se îndrepta spre o viață de nelegiuiri, iar eu căutam să evadez din ea. Mult prea mult timp săvârșisem fărădelegi, căci teama de a fi prins devenise o oglindă, un chip în apă – altul decât al meu – și mă iertasem de toate păcatele. Dar apa fusese tulburată, iar chipul pe care îl atribuisem mereu faptelor mele începea să se estompeze și să dispară.

Capitolul 17

Am așteptat-o pe Lisa la intrarea hotelului Mahesh, bucurându-mă de energia vibrantă a orașului. Căzuseră averse toată după-amiaza, și totuși aerul inserării era fierbinte și uscat sub cerul mohorât.

În răstimpuri, valuri răzlețe se izbeau de digul mic, revărsându-se peste jumătate din bulevardul spațios. Copiii le pândeau, bălăcindu-se fericiți în apa înspumată, în vreme ce cuplurile de îndrăgostiți fugeau din calea lor.

Ricșarii optimiști se perindau lent pe lângă pietoni sperând să îi ademenească în trăsurile lor. Vânzătorii de alune se amestecau prin mulțime vânturând cărbunii încinși pe care îi purtau în coșuri prinse de gât. Fumul de la micile focuri purta aroma alunelor pe la nările trecătorilor, făcându-i să întoarcă pofticioși capetele.

Întregul oraș, purificat de ploii, era mai parfumat decât de obicei. Cerul înnorat păstra miresmele mâncării gătite la sute de chioșcuri, *bhel puri*, *pav bhaji*, *pakoda*, și aromele înțepătoare ale vânzătorilor

de *paan*, de tămâie și ale colierelor de *frangipan* care se vindeau la orice semafor.

Meditam în acel aer înmiresmat, când i-am auzit vocea.

— Un gologan pentru gândurile tale, a spus ea.

Am întors capul.

— Nu mai există gologani, am răspuns prinzând-o în brațe și sărutând-o.

— Ai uitat că suntem la Bombay? a spus ea fără să opună rezistență. Oamenii sunt arestați dacă sunt prinși că se sărută în public.

— Poate că ne bagă în aceeași celulă, am zis fără să îi dau drumul din brațe.

— Hm, n-aș prea crede, a râs ea.

— Atunci, o să evadez și vin să te salvez și pe tine.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, te aduc aici într-o seară ca asta și te sărut din nou. Uite așa.

— Stai un pic, a zis ea studiindu-mă cu atenție. Iar te-ai bătut.

— Glumești?

— Termină! încerci să-mi distragi atenția. Urât șiretlic din partea ta, amice.

— Ce-am făcut eu?

— Fir-ar să fie, Lin! Iar te-ai încăierat cu cineva? Ce naiba te-a apucat?

— Liniștește-te, Lisa. N-am pățit nimic. Sunt aici, lângă tine.

Am sărutat-o pe față.

— Hai să plecăm, a spus ea respingându-mi încruntată pupăturile, altfel îl pierdem.

— Cine?

— Pe cine, domnule scriitor. O să afli în curând despre cine e vorba.

M-a condus de la ușa hotelului la esplanada din jurul clădirii companiei Air India. Birourile erau încuiate, însă luminile de veghe de la parter lăsau să se vadă mesele și ușile dinăuntru.

Când am ajuns la o ușă de sticlă din spatele clădirii, Lisa mi-a făcut semn să aștept. A aruncat o privire îngrijorată la porțiunea de stradă vizibilă din dreptul ușii. Nu se zărea nici țipenie de om.

— Ce fa...

— Așteptăm, mi-a răspuns.

— Ce anume așteptăm?

— Îl așteptăm pe *el*.

Am văzut lumină licărind în interiorul clădirii. Un paznic cu lanterna aprinsă a venit la ușă. A descuiat-o cu una dintre cheile înșirate pe un inel masiv și a deschis-o. Ne-a îndemnat să intrăm repede, apoi a încuiat-o la loc.

— Pe aici, a spus *el*. Țineți-vă după mine.

Ne-am furișat pe coridoarele întortocheate, printre rânduri de birouri tăcute, până la liftul de serviciu din fundul clădirii.

— Liftul de urgență, ne-a spus *el* cu un zâmbet larg. Mergeți până la ultimul etaj, după care urcați pe jos până pe acoperiș. Recompensa, vă rog!

Lisa i-a întins un fișic de bancnote. Paznicul ne-a salutat, a apăsat pe buton ca să deschidă ușile liftului și ne-a invitat să intrăm.

— Deci, urmează să jefuim Air India, am zis după ce-am urcat în lift. Și tu, care-ți făceai griji acum zece minute că te sărut în public.

— În primul rând, nu-mi făceam griji, a spus ea. În al doilea rând, n-am pus la cale niciun jaf. Am venit la o petrecere privată.

Ușile s-au deschis la etajul de depozitare. De-a lungul pereților se întindeau o mulțime de dulapuri și etajere ticsite cu dosare prăfuite.

— Ah, Salonul Kafka. Abia aștept să mă uit în meniu.

— Hai odată, mi-a zis Lisa luând-o repede pe trepte. Trebuie să ne grăbim.

Urca în fața mea, sărind câte două trepte deodată. Odată ajunsă la capătul scării, s-a oprit, șovăind cu mâna pe mânerul de urgență al ușii.

— Sper că n-a uitat să lase ușa deschisă, a zis ea gâfâind de oboseală și a împins de mâner.

Am ieșit pe acoperișul clădirii. Era un spațiu generos, mărginit de câteva barăci metalice mici.

O structură imensă se înălța la zece metri deasupra noastră, fixată cu grinzi masive din oțel. Era firma luminoasă a companiei Air India: un arcaș stilizat, cu arcul întins, pe fundalul unui disc mare.

Silueta enormă se ridica dintr-un pilon central, prins de o masă rotativă din oțel, susținută la rândul ei de o sumedenie de grinzi și cabluri.

Ca orice alt locuitor al orașului, văzusem de sute de ori uriașul panou rotativ, dar era o cu totul altă senzație să mă aflu atât de aproape de el, la sute de metri înălțime de freamătul mării.

— Supertare!

— Am ajuns la țanc, a spus Lisa zâmbind fericită.

— De ce? Cu asemenea minunăție de priveliște, cred că orice moment e bun.

— Stai, a spus ea. Stai o clipă.

S-a auzit un hure, de parcă ar fi pornit un generator prin apropiere, urmat de zbârnăitul unei turbine electrice, care s-a transformat treptat într-un vuiet persistent. De la baza firmei imense a răsunat zgomotul unuia sau mai multor condensatoare.

Panoul rotund s-a aprins brusc într-o explozie incandescentă, învăluind întregul spațiu într-o lumină sângerie. Câteva secunde mai târziu, arcașul rubiniu a început să se rotească în vârful pilonului de susținere.

Lisa țopăia și dădea din brațe de bucurie.

— Nu-i așa că e superb? a spus ea râzând.

— E minunat. Îmi place la nebunie.

Am admirat încântați lumina rubinie, după care ne-am îndreptat privirile spre mare. Norii grei acopereau văzduhul ca un giulgiu negru, amenințător. Fulgere îndepărtate spintecau bezna, mase de nori se suceau și se frământau pe cerul nopții.

— Ți place? a întrebat rezemându-se de mine, în timp ce priveam cerul și marea.

— E magnific. Cum ți-a venit ideea?

— Am venit aici acum câteva săptămâni, împreună cu Rish de la galerie. Se gândea să facă o copie în mărime naturală a logoului Air India cu ocazia unei noi expoziții și m-a invitat să arunc o privire. Când am ajuns pe acoperiș, el s-a răzgândit. Dar mie mi-a plăcut atât de mult, încât am cultivat prietenia cu paznicul ca să ne lase să urcăm aici.

— Ai cultivat tu prietenia cu paznicul?

— Sunt o fată cultivată.

Am urmărit o vreme marea fremătătoare de la picioarele noastre. Era o priveliște primejdioasă, irezistibilă, însă gândurile mele se întorceau cu încăpățănare la întâmplările din acea după-amiază și la Concannon.

— Ai cunoscut mai demult un irlandez înalt pe nume Concannon?

A meditat câteva secunde, strâmbându-și gura în stilul ei drăgălaș.

— Te referi la Fergus? Așa îl cheamă?

— Eu îl știu doar drept Concannon, am răspuns. N-ai cum să-l încurci. Un tip înalt, solid, dar athletic, ușor nesuferit, boxer, cu părul blond-cenușiu și o privire severă. Mi-a zis că te-a întâlnit la o

expoziție.

— Da, Fergus, așa îl cheamă. Dar n-am schimbat decât câteva cuvinte. De ce întrebî?

— Fără un motiv anume. Eram doar curios ce căuta la o expoziție. Nu m-aș fi gândit niciodată că e amator de artă.

— Au fost mulți vizitatori bărbați la spectacolul respectiv, a rostit ea gânditoare. A fost cel mai mare succes al nostru de până acum. Genul de spectacol care atrage și persoane care, de obicei, nu intră în galerii de artă.

— Ce fel de spectacol?

— O chestie despre dramele care se nasc din cauza relațiilor frământate dintre tați și fii. Se intitula *Fiii taților*. S-a scris despre el și în ziar. Ranjit s-a ocupat de promovare. A atras o mulțime de oameni. Ți-am povestit despre asta, nu-ți mai amintești?

— Nu, am replicat. Eram în Goa atunci, Lisa, așa că nu mi-ai spus nimic despre el.

— Serios? Eram sigură că ți-am povestit. Amuzantă treabă.

— Nu prea.

Fiii taților. Să fi fost acele cuvinte – *tați, fii* – care îl împinseseră pe Concannon să viziteze expoziția? Sau mă urmărise pe mine și, implicit, pe Lisa, după care se folosise de expoziție ca pretext pentru a o cunoaște pe Lisa și a intra în vorbă cu ea?

Amintiri otrăvite îi arseseră ochii când discuta cu mine. Aveam și eu amintirile mele. Deseori, mă trezeam încă înlănțuit de zidul trecutului, torturat de oameni ale căror chipuri începeau să se șteargă.

Am întors capul și m-am uitat la profilul delicat al Lisei: ochii grei, nasul fin, linia clară și grațioasă a bărbiei, zâmbetul mijit ce nu îi părăsea chipul aproape niciodată. Vântul îi flutura părul, desenând un soi de nimb auriu în jurul capului.

Purta o rochie neagră, lejeră, până la genunchi, cu guler înalt, scrobît, dar fără mâneci. Se descălțase de sandale și rămăsese în picioarele goale. Singura bijuterie era un colier subțire din pietricele asimetrice de turcoaz.

S-a încruntat ușor văzându-mi expresia de pe chip și s-a strecurat din nou în mintea mea.

— Știi ce zi e azi? a întrebît rîzînd de privirea mea speriată. E aniversarea noastră.

— Dar ne-am cunoscut în...

— Mă refeream la ziua în care mi-am îngăduit să te iubesc, a spus

amuzându-se pe seama nedumeririi mele. Exact acum doi ani, la o săptămână după nunta Karlei, ai oprit motocicleta lângă mine, în timp ce așteptam să se oprească ploaia.

— Speram că ai uitat toată scena de atunci. Eram destul de fumat în ziua aia. Mai ales în ziua aia.

— Așa e, a spus zâmbindu-mi tandru. M-ai văzut aciuată împreună cu alții sub copertina unei prăvălii. Ai oprit și m-ai întrebat dacă vreau să mă duci undeva. Dar turna cu găleata și...

— Străzile începuseră să se inunde. Mi-era teamă că nu mai ajungi acasă.

— Ce potop era! Și-ai apărut tu, țațoș pe motocicletă, ud learcă, și te-ai oferit să mă duci acasă pe mine, care stăteam foarte bine la adăpost. Am râs de m-am prăpădit.

— Gata, termină!

— După aceea, te-ai dat jos de pe motocicletă și te-ai apucat să dansezi, de față cu toți oamenii ăia.

— Comportament de idiot.

— Nu vorbi așa. Mi-a plăcut la nebunie.

— Asta nu înseamnă că nu m-am purtat ca un idiot, am zis clătînând din cap.

— Cred că ar trebui să faci o promisiune universului că vei dansa în ploaie măcar o dată, dacă ești la Bombay în anotimpul musonic.

— Universul nu mă prea interesează, dar sunt dispus să fac un pact cu tine. Îți promit să dansez măcar o dată în fiecare dintre anotimpurile musonice pe care le voi mai apuca.

Furtuna se apropia cu repeziciune. Fulgerele loveau furioase întinderea mării. Câteva secunde mai târziu, a bubuit și primul tunet.

— O să fie o ditamai vijelia.

— Vino-ncoace, a spus Lisa apucându-mă de mână.

M-a tras după ea într-o deschizătură de sub arcașul rubiniu. S-a strecurat într-o firdă și a scos un coș.

— L-am plătit pe paznic să-l aducă aici, mi-a explicat, deschizând coșul în care se aflau o pătură mare, o sticlă de șampanie și câteva pahare.

Mi-a întins sticla.

— Scoate-i dopul, Lin.

În timp ce am desfăcut sârma și ambalajul din staniol, Lisa a întins și a fixat pătura cu câteva țigle găsite pe acoperiș.

— Te-ai gândit la toate, am zis scoțând dopul sticlei de șampanie.

— Nici nu-ți imaginezi, a răs ea. Dar e un loc special. Când m-a adus Rish aici, l-am studiat cu atenție. E unul dintre rarele spații deschise din Bombay, poate chiar singurul în care nu te poate vedea nimeni de la vreo fereastră.

Și-a tras rochia peste cap și a azvârlit-o cât colo. A rămas în pielea goală. A luat paharele și mi le-a întins. Am turnat șampania, am pus sticla de o parte și am ridicat paharul pentru toast.

— Pentru ce ciocnim?

— Ce-ar fi să dai odată hainele alea jos de pe tine?

— Lisa, am spus pe un ton grav, trebuie să stăm de vorbă.

— Așa e. Dar *după* ce bem. Țin eu toastul.

— Bine.

— Pentru nebunii îndrăgostiți!

— Pentru nebunii îndrăgostiți!

A dat paharul pe gât dintr-o înghițitură, după care l-a aruncat peste umăr. S-a făcut țândări la contactul cu un contrafort din piatră.

— Mereu mi-am dorit să fac asta, a spus fericită.

— Ar fi bine să discutăm despre...

— Nu, mi-a tăiat-o scurt.

Mi-a descheiat hainele și le-a tras de pe mine. Odată rămași amândoi în pielea goală, a luat alt pahar și și-a turnat șampanie.

— Încă un toast și pe urmă discutăm.

— Bine. Pentru ploaie, am propus. Afară și înăuntru.

— Pentru ploaie, a aprobat ea. Afară și înăuntru.

Am golit paharele.

— Lisa...

— Nu încă. Mai bem un rând.

— Ai spus că...

— Ultimul n-a fost de ajuns.

— De ajuns pentru ce?

— Ca să-l trezească pe Olandez.

A umplut paharele din nou.

— Fără toast de data asta, a spus bând deja jumătate de pahar. Până la fund.

Am băut. Cel de-al doilea pahar s-a făcut țândări în întuneric. M-a împins pe pătură, apoi s-a ridicat repede, silueta conturându-i-se pe cerul nopții.

— Te deranjează dacă dansez în timp ce vorbim? a întrebat, începând să se legene cu părul în vânt.

— Nu am nimic de protestat, am zis întinzându-mă pe pătură, cu palmele la ceafă.

— Asta e un alt fel de aniversare, a spus ea pe un ton visător.

— Să știi că există un loc rezervat în iad celor care nu uită niciodată zilele de naștere și aniversările.

— Asta începe în această seară, la doi ani distanță de cealaltă.

— Care cealaltă?

— Aniversarea noastră, a zis învârtindu-se în cerc, cu brațele în aer. A ceea ce am fost.

— Ceea ce am fost?

— Exact. Ceea ce am fost.

— Și când ne-am schimbat?

— Astă-seară.

— Serios?

— Da.

— Când eram în lift sau pe scări?

Râdea și dansa, legănându-și capul pe un ritm doar de brațele, șoldurile și picioarele ei auzit.

— Fac dansul ploii, mi-a explicat prefăcându-se că înoată. Trebuie să plouă în noaptea asta.

M-am uitat la discul roșu al arcașului care se rotea lin, înlănțuit de piatra de pavaj a orașului cu cabluri de oțel. Ploaia. Ploaia înseamnă fulgere. Arcașul roșu părea un paratrăsnet extrem de tentant.

— Trebuie să plouă?

— Ah, da, a spus lăsându-se la picioarele mele, cu corpul sprijinit într-o mână și cu ochii ațintiți asupra mea. Curând.

A apucat sticla de șampanie, a luat o gură din ea și m-a sărutat, picurându-mi vinul în gură, ca floarea strivită a unui sărut. Buzele ni s-au desfăcut.

— Vreau să avem o relație deschisă, a spus ea.

— Mai deschisă de-atât nu pot, am glumit eu.

— Vreau să ies și cu alte persoane.

— Aha. La *asta* te refereai.

— Ți-ar prinde bine și ție să ieși cu alte femei. Nu tot timpul, bineînțeles. Mai ales dacă rămânem împreună. N-aș suporta să te știu într-o relație stabilă. Dar, din când în când, ar fi interesant. Ți-aș putea face chiar eu lipeala cu cineva. Am o prietenă care e moartă după tine. E foarte frumușică, așa că nu m-ar deranja s-o facem în trei.

— *Poftim?*

— Nu e nevoie decât de un cuvânt, a spus privind-mă în ochi.

Furtuna se apropia. Vântul mirosea a mare. Am ridicat ochii spre cer.

Mândria e plăsmuită din furie, smerenia, din drepturi. Nu aveam dreptul să-i spun ce să facă sau să nu facă. Nu aveam nici măcar dreptul de a o ruga. Nu eram uniți de o astfel de iubire.

— Nu am dreptul să...

— Vreau să fiu cu tine, dacă ești dispus să mă iubești, a spus lungindu-se lângă mine, cu o mână pe pieptul meu. Dar vreau să fiu și cu alții.

— Ți-ai ales un mod tare ciudat de a-mi da vestea.

— Crezi că există vreunul care să nu fie ciudat?

— Totuși...

— Nu știam cum vei reacționa, a zis bosumflată. Nici acum nu știu. M-am gândit că, dacă nu-ți convine ideea, asta va fi ultima oară când facem dragoste. Iar dacă-ți convine, va fi prima oară când facem dragoste ca oameni noi, liberi să fim orice dorim. Oricare ar fi concluzia, va fi o aniversare memorabilă.

Ne-am uitat unul la celălalt. Am zâmbit amândoi.

— Știai că o să mă dai pe spate cu șmecheria asta, nu-i așa?

— Categorie.

— Toată chestia asta cu arcașul de la Air India.

— Bineînțeles.

M-am aplecat peste ea și i-am dat la o parte de pe față părul ciufulit de vânt.

— Ești absolut uluitoare. Nu încetezi niciodată să mă uimești.

Și-a încolăcit degetele în jurul gâtului meu și m-a sărutat.

— Să știi că m-am informat înainte, a spus ea.

— Zău?

— Da. M-am interesat cât de des se întâmplă să lovească fulgerele aici. Vrei să-ți spun?

Nu-mi păsa. Știam ce se petrece, dar nu știam încotro ne îndreptăm.

Furtuna ajunsese deasupra noastră. Cerul s-a conformat. Ploaia ne-a umplut gurile cu argint. Lisa m-a tras peste ea, în ea, înlănțuindu-mă între picioarele ei, m-a ținut în ea, mai tare, mai încet, din nou mai tare, provocându-mă să o urmez.

Vântul și ploaia îmi biciuiau spinarea. Mi-am lipit fruntea de a ei, ca o pavăză împotriva furtunii, ochii noștri despărțiți doar de gene.

Musonul călduț se revărsa de pe capul meu și țâșnea în stropi mici de pe sol. Ne-am unit buzele, împărțind aceeași respirație, același aer.

M-a răsturnat pe spate, fără să-mi dea drumul din ea, sprijinindu-și degetele lungi pe pieptul meu.

Un trăsnet feroce a dezlănțuit un nou val de ploaie din norii mohorâți. Apa i se scurgea în pâraie de pe sâni și păr, în gura mea deschisă. Acoperișul începea să se inunde, formând în jurul nostru o mare secretă, deasupra Orașului-Insulă.

Degetele i s-au înfipt în carnea mea. Și-a arcuit spinarea, ca o felină sălbatică. Și-a luat mâinile de pe pieptul meu și le-a lăsat să alunece lin în josul corpului. M-a țintuit înăuntrul ei și a ridicat capul spre cer, cu brațele desfăcute.

Au început să răsunе bătăile unei tobe: pași grei în sala amintirilor, inima mea. Ne despărțeam. În acele clipe, totul era limpede. Legătura dintre noi era tot ce ne era dat să avem și am fi putut avea vreodată.

Fulgerul a colorat apa de pe acoperiș. Toate se roteau deasupra mea, Lisa, furtuna și roata sorții, și lumea întreagă era roșie, roșie precum sângele, până la marea cerului, marea cerului.

Partea a IV-a

Capitolul 18

Pentru a conduce o grupare infracțională, trebuie să intuiești teama, să miroși pornirile crude și să-ți mîni oamenii către acea zonă dintre respect și invidie. Nu e lucru ușor să conduci o grupare infracțională.

M-am trezit devreme după noaptea petrecută în prezența arcașului roșu, cu senzația că trecuse prin mine o săgeată și-mi lăsase un gol roșu înăuntru. Nu era nici ora nouă când am ajuns la fabrica de pașapoarte.

După trei ceasuri de muncă meticuloasă împreună cu Villu și Krishna, pașaportul meu fals era pus la punct. Apoi, mi-am sunat omul de legătură de la Corporația Municipală din Bombay și l-am rugat să-mi trimită copii după autorizațiile necesare pentru ca familia lui Farzad să-și poată continua vânătoarea de comori, după care am ieșit să iau un prînz de afaceri pe bulevardul Colaba.

Majoritatea hotelurilor de trei, patru și cinci stele din sudul Bombay-ului se aflau pe o rază de trei kilometri de monumentul Poarta Indiei. Nouăzeci la sută dintre turiști puteau fi găsiți în același perimetru, ca, de altfel, și nouăzeci și cinci la sută dintre cei care se ocupau de comerțul cu pașapoarte false și optzeci și cinci la sută dintre cei implicați în traficul de droguri.

Cele mai multe firme din sud plăteau Companiei Sanjay taxe de protecție, numite *hafta*, adică pe *săptămână*. Compania îi scutea de această cheltuială pe proprietarii a șapte restaurante și baruri din zonă. Proprietarii permiteau agenților de pariuri, proxeneților, ghizilor turistici, hoților de buzunare, dealerilor de droguri și contrabandiștilor asociați Companiei Sanjay să se folosească de localurile lor ca puncte de livrare de mărfuri, documente și informații.

Secția mea de pașapoarte contrafăcute trebuia să monitorizeze cele șapte centre ca să facem rost de documente utilizabile. În majoritatea timpului, această sarcină cădea pe umerii mei. Ca să-mi induc în

eroare dușmanii și potențialii rivali și să nu trezesc suspiciuni, mă feream să comand același lucru două zile la rând.

În ziua respectivă, am pornit de la restaurantul Trafalgar, situat la o aruncătură de băț de secția de poliție unde lucra Dilip Fulger. La intrarea de pe colț a localului, sub cele trei trepte care duceau înăuntru, m-am oprit să dau mâna cu un Memorator, pe numele său Hrishikesh.

În vremurile acelea, Memoratorii erau o subcastă de infractori care, neîndrăznind să comită ei înșiși crimele și să riște închisoarea, se foloseau de excepționala lor inteligență și memorie ca să ducă un trai modest, slujindu-i pe cei mai cutezători decât ei.

Odată pătruși în zonele cu criminalitate crescută, cum era bulevardul respectiv, ocupația lor era să memoreze zilnic prețul aurului, ratele de schimb a șase valute principale, atât de pe piața neagră, cât și de pe cea legală, prețul diamantelor albe, al rubinelor, smaraldelor și safirelor, precum și fluctuațiile la fiecare jumătate de oră ale prețurilor tuturor drogurilor ilegale, de la cannabis până la cocaină.

— Cum merge treaba, Kesh? am întrebat strângându-i mâna.

— Binișor, baba, a spus el cu un rânjet, ridicând ochii spre cer.

Ooperwale.

Cuvântul făcea trimitere la Dumnezeu și era unul dintre preferatele mele. Folosit în general la singular – *Ooperwala* – însemna, într-o traducere aproximativă, *Persoana de sus*. La plural, semnifica *Oamenii de sus*.

— *Ooperwale*, i-am răspuns. Dă-i drumul.

— În regulă.

Pe un ton cât se poate de serios, s-a apucat să-mi înșire ultimele prețuri și rate de schimb.

Nu mă interesau decât aurul și valutele, dar l-am lăsat să-și recite toată lecția. Îmi era simpatic și-i admiram mintea sclipitoare care-i permitea să rețină sute de informații pe care le actualiza, uneori, și de trei ori pe zi, fără să greșească vreodată o cifră.

Majoritatea gangsterilor îi priveau cu dispreț pe intrușii de genul lui Kesh. N-am reușit să înțeleg niciodată din ce motiv. Acei infractori mărunți și inofensivi supraviețuiau datorită inteligenței și adaptabilității într-un mediu ostil, care nu îi trata mereu cu blândețe. În plus, aveau o slăbiciune pentru infractorii independenți, bărbați și femei care refuzau să facă parte din rândurile oamenilor cinstiți, dar nici nu recurgeau la violența criminalilor inveterați.

Când și-a încheiat expunerea, i-am plătit dublul sumei normale pentru astfel de servicii. Mi-a răspuns cu un zâmbet larg, plin de recunoștință.

În restaurant, m-am așezat pe un scaun cu spatele la perete. În felul acela, vedeam tot ce se petrece pe stradă. Un chelner m-a înghiontit în umăr cu burta. Am comandat un sandvici vegetal și o cafea.

Nu era nevoie să fac vreun semn cuiva. Trebuia doar să aștept. Știam că rețeaua stradală de informații se pusese deja în mișcare. Unul sau chiar mai mulți dintre cei care-și făceau veacul pe bulevard mă văzuseră când am parcat motocicleta, am discutat cu Kesh și am intrat în restaurant. Vestea se răspândise deja prin tot cartierul: *Linbaba e la Trafalgar*.

Nici n-am apucat să-mi termin sandviciul, când și-a făcut apariția primul meu informator. Era Billy Bhasu. Bărbatul ezita să se apropie de masa mea și se uita temător în jur. În cele din urmă, și-a luat inima-n dinți și mi s-a adresat în șoaptă.

— Bună ziua, domnule Lin. Mă numesc Billy Bhasu. Lucrez cu Dennis, Baba Adormitul. Poate-ți mai aduci aminte de mine.

— Ia loc. Îl agiți pe șeful de sală.

S-a întors spre șeful de sală care stătea rezemat de tejghea și se juca cu scrumierele curate de parcă erau niște pietricele. Billy Bhasu s-a așezat pe un scaun.

În secunda următoare, a venit un chelner și i-a trântit în față un meniu cu coperte din plastic. Regulile restaurantelor care serveau drept puncte de livrare erau simple: fără încăierări care să îi deranjeze pe ceilalți clienți și toată lumea era obligată să comande prânzul, indiferent dacă aveau de gând să îl mănânce sau nu.

Am comandat ceai și un sandvici la pachet pentru Billy. Imediat ce chelnerul s-a îndepărtat, Billy a trecut la subiect.

— Am un lanț, a zis el, vârând mâna în buzunar. E din aur masiv și are un medalion pentru poze.

A pus bijuteria din aur pe masă. L-am luat, am pipăit lanțul, apoi am deschis medalionul. Erau două fotografii înăuntru: un tânăr și o tânără, întorși unul spre celălalt, zâmbindu-și reciproc, împărțiți în lumea lor minusculă. O lume care ajunsese cumva în palma mea.

— Nu accept bunuri furate, Billy.

— Nu-s *furate*, baba, a protestat el indignat. A fost un târg cinstit. Mi-a dat medalionul, i-am dat droguri. Unde mai pui că era marfă bună! Aproape cincizeci la sută pură. Schimb pe schimb.

Am privit încă o dată fotografia tânărului cuplu. Erau nord-europeni, veseli și plesnind de sănătate, provenind din acea categorie socială care zâmbește cu seninătate, dezvelindu-și dantura perfectă. Păreau să aibă în jur de douăzeci de ani.

— Cât ceri pe el? am întrebat.

— Vai, baba, a spus el mios, începând ritualul indian de negociere. Tu trebuie să hotărăști, nu eu.

— Îți dau cinci dolari americani.

— E mult prea puțin, a murmurat el. Un preț așa de mic pentru așa frumusețe de bijuterie!

— Ai zis că eu hotărăsc.

— Întocmai, baba, dar trebuie să hotărăști prețul corect.

— Îți dau șazeci la sută din prețul pe gram. Ești de acord cu mine că e aur de optsprezece carate?

— *Douăzeci și două* mai degrabă. Nu crezi?

— Optsprezece. Șazeci la sută. Dacă nu-ți convine, n-ai decât să-ți încerci norocul cu Marwari, la Zaveri Bazaar.

— Nu, nu, nu, baba! a spus el iute. Dacă negociez cu Marwari, mă trezesc că le datorez eu bani. Sunt prea isteți. Prefer să tratez cu tine. Fără supărare!

— Nu mă supăr. Cincizeci la sută.

— Șazeci și batem palma.

L-am chemat pe chelner, i-am dat medalionul și i-am spus să îl roage pe manager să îl cântărească pe cântarul de bijuterii. Chelnerul s-a târât leneș până la un birou și a dat bijuteria mai departe.

Folosind cântarul de precizie pe care îl ținea ascuns sub masă, managerul a cântărit lanțul și medalionul, a notat gramajul pe o hârtie și i le-a dat înapoi chelnerului.

Chelnerul mi-a înmănat hârtia, a cântărit bijuteria în palmă câteva secunde, vrând parcă să verifice corectitudinea cântarului, după care mi-a pus-o în mână.

M-am uitat la numărul de pe foaie și i-am întins-o lui Billy. A dat din cap aprobator. Cu ajutorul informațiilor primite de la Kesh, am rotunjit suma, am notat-o pe aceeași hârtie și i-am arătat-o lui Billy. A dat din nou aprobator din cap.

— Auzi, baba? a spus el vârand banii în buzunar. M-am întâlnit ceva mai devreme cu Naveen Adair, detectivul ăla englez. Mi-a zis să-ți transmit un mesaj în caz că dau de tine pe undeva.

— Întâmplarea face ca azi să fiu pe undeva chiar acum.

— Da, a spus. Așa că pot să-ți transmit mesajul.

A urmat un moment de liniște.

— Să-ți mai comand un sandvici la pachet, Billy?

— Ar fi bine, Linbaba. Mă așteaptă Jamal afară.

Am făcut semn chelnerului să mai pregătească un sandvici.

— Ai de gând să-mi comunicii mesajul acum?

— Imediat. Stai o clipă să-mi amintesc întocmai cuvintele lui Naveen. „Dacă îl vezi, spune-i lui Linbaba că nu am nicio noutate despre bărbatul în costum.”

— Doar atât? Țsta-i tot mesajul?

— Da, baba. E important, nu?

— Vital. Dă-mi voie să te întreb ceva, Billy.

— Desigur, baba.

— Dacă nu ți-aș fi cumpărat medalionul, mi-ai mai fi transmis mesajul?

— Bineînțeles, Linbaba, a zis rânjind. Dar te-ar fi costat mai mult de două sandviciuri.

Cum au sosit sandviciurile, Billy Bhasu le-a și înșfăcat.

— Pot să plec?

— Da, Billy, du-te.

După ce a ieșit din restaurant, am mai aruncat o privire la pozele cuplului zâmbitor, am închis medalionul și l-am băgat în buzunarul cămășii.

În următoarele patru ore, am dat o raită prin celelalte șase restaurante și baruri din zonă, petrecând în jur de trei sferturi de oră în fiecare.

A fost o zi modestă. Am cumpărat un pașaport, trei bijuterii, șapte sute cincizeci de dolari americani cash, câteva alte valute și un ceas scump.

Ultimul obiect, achiziționat în ultimul bar, a stârnit o dispută între mine și doi găinari mărunți.

Deepak, tipul care mi-a adus ceasul, i-a stabilit prețul rapid. Era o sumă mult mai mică decât valoarea reală a ceasului, dar mult mai mare decât ar fi putut spera să primească de la cămătarii din zona Fort.

În clipa în care am încheiat tranzacția, a intrat în bar cel de-al doilea tip, Ishtiaq, zbierând că vrea o parte din bani. Strategia lui Ishtiaq era cât se poate de simplă: să facă tărăboi și să-l forțeze pe Deepak să îi accepte cererea, apoi să se facă nevăzut în mulțimea de pe stradă.

În altă situație, mi-aș fi luat banii înapoi, i-aș fi dat pe amândoi

afară din bar și aș fi rupt orice legătură cu ei. Relația durabilă pe care o aveam cu patronul barului era mult mai importantă decât orice tranzacție.

Însă, când am pus ceasul la ureche, am fost fermecat de ticăitul său liniștitor și consecvent: inima mecanică ce își recompensa stăpânul pentru grija pe care i-o purta. Întâmplarea făcea să fie și ceasul meu preferat.

Nesocotindu-mi instinctele, am încercat să-l calmez pe Ishtiaq. Profitând de momentul meu de slăbiciune, individul s-a obrăznicit și a început să țipe mai abitir decât înainte. Toți ochii din micuțul bar erau ațintiți asupra noastră.

M-am grăbit să-l potolesc pe Ishtiaq. Am scos câțiva bani și i-am întins. Mi-a smuls bancnotele din mână, a bolborosit ceva către Deepak și a părăsit localul. Deepak a înălțat din umeri rușinat și a plecat.

Mi-am prins cureaua metalică a ceasului la mână. Îmi venea perfect. Când am ridicat ochii, i-am văzut pe manager și chelneri uitându-se la mine. Mesajul din ochii lor era limpede: mă făcusem de răs. Oamenii cu statutul meu nu stau la discuții cu infractorii mărunți ca Ishtiaq.

M-am uitat din nou la ceasul de la mână. Lăcomia mă făcuse vulnerabil. *Lăcomia este kriptonita oamenilor*, îmi spusese Karla la un moment dat, după ce-și însușise tot comisionul pe care-l câștigaserăm amândoi dintr-o tranzacție.

Simțeam nevoia să fac mișcare, așa că m-am urcat pe motocicletă și am pornit spre sala de box a mafiei din Ballard Pier.

Administratorul sălii, Hussein, era un gangster bătrân care își pierduse un braț după o lovitură de macetă într-un război cu o bandă rivală. Fața prelungă și brăzdată de cicatrici se termina cu o barbă biblică ce se revărsa peste pieptul său proeminent. Era curajos, cumsecade, amuzant și puternic și un adversar redutabil pentru oricare dintre tinerii gangsteri care se antrenau la sală. De câte ori mă uitam în ochii lui veseli și periculoși, mă întrebam ce fel de oameni fuseseră el și Khaderbhai: tinerii luptători care fondaseră o bandă ce devenise o Companie mafiotă.

Îi arăt dușmanului tigrul înainte să moară, spuneau ei.

Nu mă îndoiam că atât Hussein cât și Khaderbhai își arătaseră tigrul din ei de multe ori, în vremea când prădau orașul, tineri și cutezători. O frântură din cruzimea de altădată încă licărea în ochii cafenii ai administratorului sălii de sport.

— *Wah, wah*, Linbaba, m-a întâmpinat el. *Salaam aleikum!*

— *Wa aleikum salaam!* Hussein Unu, i-am răspuns.

Din cauză că mai exista un Hussein în banda lui Khaderbhai, care, ulterior, ajunsese să ocupe și un loc în Consiliu, li se spunea uneori Hussein Unu și Hussein Doi, după numărul de brațe pe care îl aveau.

— *Kya hal hain!* Ce mai faci?

— Mai ocupat decât un ciung într-o încăierare, i-am răspuns în hindi.

Era o veche glumă de-a noastră, însă râdea de fiecare dată când o auzea.

— Cum o mai duci, Husseinbhai Unu?

— Încă dau cu pumnul, Linbaba. Dacă lovești, te menții proaspăt. Dacă oprești moara, ai rămas fără faină.

— Bine spus.

— Vrei să faci un antrenament complet?

— Nu, Husseinbhai Unu, vreau doar să-mi încarc armele.

Așa spuneau gangsterii când voiau să își lucreze bicepsii și tricepsii.

— Bravo! a râs el. Ține-ți armele încărcate, da? Știi cele două reguli ale luptei. Asigură-te că știi că au fost loviți și...

— Asigură-te că rămân loviți, am completat.

— *Jarur!*

Mi-a dat un prosop și am intrat în sala principală de antrenament. Sala, care la începuturile ei era un spațiu mic și murdar, frecventat de mafioți solizi și murdari, dornici să învețe lupte de stradă, devenise atât de populară printre tinerii din Compania Sanjay, încât au extins-o și în depozitul vecin.

În partea din față, se găseau diverse echipamente pentru antrenamentul cu greutate: bănci, ergometre, bănci de forță, bare pentru genuflexiuni, bare de tracțiune și o mulțime de haltere și gantere. În spatele acestei zone, înconjurat de oglinzi, se afla ringul de box mânăjit cu sânge.

Mai departe, în spațiul de curând amenajat, se întindea tatamiul pentru judo și wrestling. Pe lângă zidul din fund, erau înșirați sacii și mingile de box. În colțul care ducea spre intrare, se deschidea un coridor, lat cât să încapă doi oameni, placat cu panouri din vinilin. Acolo se desfășurau antrenamentele pentru luptele în care se foloseau cuțite.

Era zăpușeală în sală. Gemete, icnete și strigăte răzbăteau prin

aerul umed care emana adrenalina și testosteron.

Am petrecut o bună parte din viață în compania bărbaților. Zece ani în închisoare, șapte în diverse bande, douăzeci în săli de sport, școli de karate, cluburi de box, echipe de rugby, grupuri de motocicliști, și întreaga copilărie și adolescență într-o școală de băieți: mai bine de jumătate din viață în colectivități exclusiv masculine. Și întotdeauna m-am simțit în largul meu acolo. E o lume simplă. Ai nevoie de un singur lucru ca să te impui: încredere în tine.

I-am salutat pe băieții care se antrenau cu greutate, apoi mi-am scos tecile lungi pentru cuțite de la spate și le-am așezat laolaltă cu banii, cheile, ceasul și cămașa pe un scaunel din lemn.

M-am legat cu un brâu lat din piele, am pus prosopul pe o bancă liberă și m-am apucat să fac seturi de exerciții pentru biceps și triceps. După o jumătate de oră, îmi simțeam brațele tari ca oțelul. Mi-am adunat lucrurile și m-am îndreptat spre coridorul de antrenamente cu cuțite.

În vremurile acelea, când nu toți pungașii purtau armă, mâniarea cuțitului era o treabă extrem de serioasă. Maeștrii cuțitari erau idoli tinerilor gangsteri și tratați cu egal respect ca membri ai Consiliului Sanjay.

Hathoda, care îmi fusese profesor doi ani, îl instruisese și pe Ishmeet, șeful Cicliștilor Ucigași, care le împărtășise cunoștințele oamenilor săi. Când m-am apropiat, maestrul cuțitar tocmai ieșea de pe coridor însoțit de un tânăr bătauș de stradă, pe numele său Tricky.

Mi-au zâmbit amândoi și mi-au strâns mâna călduros. Epuizat, dar fericit, tânărul s-a scuzat repede și s-a dus la dușuri.

— Un copil bun, a spus Hathoda în hindi, uitându-se după el. Și, trebuie să recunosc, tare dibaci în mâniarea cuțitului, *fie să nu-l folosească vreodată dezonorabil.*

Acea ultimă propoziție era un soi de incantație pe care Hathoda le-o spunea tuturor ucenicilor săi. Am repetat-o instinctiv la plural, așa cum procedam toți cei care trecuserăm prin mâinile lui.

— *Fie să nu-l folosim vreodată dezonorabil.*

Hathoda era sikh și venea din orașul sfânt Amritsar. În tinerețe, se înhătase cu o serie de personaje dubioase. Abandonase școala, petrecându-și aproape tot timpul cu banda locală. În momentul în care un jaf violent iscase un conflict cu liderii locali, familia lui Hathoda îl dezmoștenise. În schimbul păcii, banda lui fusese la rândul ei obligată să îl renege.

Singur și fără un ban în buzunar, Hathoda a ajuns la Bombay, unde a fost recrutat de Khaderbhai. L-a trimis pe tânăr ca ucenic la Ganeshbhai, ultimul maestru cuțitar, care era alături de Khaderbhai încă din anii 1960.

Hathoda nu și-a părăsit niciodată profesorul și, după ani de pregătire, a devenit el însuși maestru. Era ultimul instructor de cuțite din sudul Bombay-ului, dar niciunul dintre noi nu bănuiam acest lucru în anii aceia dinainte ca armele de foc să ne fure mințile.

Era un bărbat înalt, ceea ce reprezenta un oarecare dezavantaj pentru un luptător cu cuțite, cu un păr des și pomăduț, prins tot timpul într-un coc în vârful capului. Ochii săi migdalați, aceiași ochi inflăcărați ai locuitorilor din Punjab care ispiteau călătorii în India de secole, străluceau de neînfricare și onoare.

Numele lui, Hathoda, cel după care îl cunoșteau toți locuitorii din sudul Bombay-ului, însemna *ciocan* în hindi.

— Vrei să te antrenezi cu mine, Lin? a întrebat el. Mă pregăteam de plecare, dar nu mă deranjează să mai stau, dacă te ține.

— N-aș vrea să te deranjez, învățătorule-ji, am spus.

— Nu-i niciun deranj, a protestat el. Mă duc să beau niște apă și ne apucăm de treabă.

— Mă antrenez eu cu el, a spus o voce din spatele meu în hindi. *Gora* se poate pregăti cu mine.

Era Andrew Dasilva, tânărul din Goa proaspăt membru al Consiliului Sanjay. Cuvântul *gora*, însemnând *om alb*, deși des folosit la Bombay, era ofensator în acel context. O făcuse intenționat. Mă privea disprețuitor, cu bărbia împinsă înainte.

Era destul de ciudat să îl auzi spunând așa ceva, căci Andrew avea o piele foarte deschisă la culoare, iar genele strămoșilor săi portughezi erau evidente în părul șaten-roșcat și ochii de chihlimbar. Petrecând atât de mult timp pe motocicletă, în bătaia soarelui, fără casca de protecție, fața și brațele mele erau mult mai oacheșe decât ale lui.

— Asta, a continuat Andrew văzând că nu-i răspund, doar în cazul în care *gora* nu se teme că o să-l fac de răs.

Era momentul potrivit, în ziua nepotrivită.

— Ce nivel preferi? l-am întrebat privindu-l în ochi.

— Patru, a spus Andrew cu un rânjel răutăcios.

— Patru să fie, am aprobat.

Toate antrenamentele de luptă cu cuțitul se făceau cu cozi de ciocane, de unde și porecla lui Hathoda. Mănerile de ciocan, fără

capetele metalice, erau cam de lungimea și greutatea unui cuțit, și se puteau folosi la pregătire fără riscul de a provoca vătămări grave.

La nivelul unu, se folosea capătul rotunjit al unei cozi de ciocan obișnuite. La nivelul patru, se foloseau mânere ascuțite, al căror vârf tăios putea sfâșia carnea.

Luptele de antrenament erau alcătuite din cinci runde – fiecare rundă dura câte un minut, cu o pauză de recuperare de treizeci de secunde între ele. Am intrat pe coridor, doar cu blugii pe noi și nimic în partea de sus. Hathoda, care urma să arbitreze meciul, stătea la intrare. Ne-a privit, apoi ne-a înmănat câte un mâner ascuțit fiecăruia.

Era un spațiu îngust, care-ți oferea mobilitate doar câțiva centimetri la dreapta și la stânga. Scopul era să te învețe cum să lupți când ești încolțit de mai mulți dușmani. Capătul opus al coridorului capitonat era blocat: nu puteai ieși decât prin același loc prin care ai intrat.

Andrew își ținea mânerul cu dosul pumnului, ca plăselele unei săbii. Eu l-am apucat pe al meu cu vârful ascuțit îndreptat în jos și m-am așezat în poziție de box. Hathoda s-a asigurat că suntem pregătiți, a aruncat o privire la cronometrul de la gât și a dat startul meciului.

— *Începeți!*

Andrew s-a năpustit asupra mea, sperând să mă surprindă cu o lovitură încă de la debutul luptei. M-am ferit cu ușurință. A trecut pe lângă mine și l-am îmbrâncit în Hathoda, care stătea la intrarea pe coridor.

Un tânăr gangster care ne urmărea din spatele lui Hathoda a pufnit în râs, dar maestrul i-a făcut semn să tacă.

Andrew s-a răsucit și a venit spre mine cu mai mare prudență. I-am ieșit iute înainte la jumătatea coridorului și am schimbat câteva lovituri și contraatacuri.

A urmat o scurtă înclăștare corp la corp. Am depus o forță mai mare și am reușit să-l destabilizez. Andrew s-a retras, împleticindu-se spre capătul blocat al coridorului ca să își recapete echilibrul.

S-a repezit din nou spre mine, încercând să mă atragă într-o capcană. De câte ori dădea să mă lovească, îmi arcuiam spatele, mă feream din calea lui și îl plesneam peste față cu mâna liberă.

O parte dintre tinerii gangsteri din sală se adunaseră în gura coridorului ca să urmărească spectacolul. Fiecare palmă pe care o încasa Andrew era întâmpinată cu hohote de râs, lucru care îl înfuria

și mai rău. Era membru al Consiliului Companiei Sanjay, funcție care impunea respect, indiferent cine ar fi fost deținătorul acesteia.

— Tăceți dracului odată! a zberat el la spectatori.

Toată lumea a amuțit.

Andrew mi-a aruncat o privire furibundă, scrâșnind cu ură din dinți. Și-a încovoiat umerii ca un animal turbat. Mușchii brațelor i s-au încordat și bărbatul a început să tremure, încercând să-și stăpânească mânia.

Înfrângerea era dureroasă. Se considera iscusit în mânăuirea cuțitelor, iar eu nu făceam decât să-i demonstrez că se înșela.

Ar fi trebuit să-l las să câștige. Nu aveam nimic de pierdut. Într-o oarecare măsură, era șeful meu. Totuși, nu mă înduram să cedez. Există în fiecare dintre noi o doză ascunsă de dispreț pe care îl rezervăm celor care ne urăsc, deși nu le-am greșit cu nimic: cei ce ne dușmănesc și ne ponegresc fără niciun temei. Andrew era prins fără scăpare în acel ungher al disprețului meu, la fel cum era prins în capătul blocat al coridorului de antrenament. Iar disprețul învinge întotdeauna prudența.

A năvălit spre mine. M-am răsucit, am evitat lovitura și i-am pus vârful ascuțit al mânerului în spate, chiar între omoplați.

— Trei puncte! a strigat Hathoda.

Andrew a început să-și agite mânerul, căutând să mă nimerească în față. Și-a pierdut din nou echilibrul, ceea ce mi-a permis să-l dobor la pământ cu o simplă mișcare de picior. M-am trântit peste el și i-am băgat mânerul ciocanului în piept și rinichi.

— Încă șase puncte! a strigat Hathoda. Stop! Luați o pauză!

Fără să țină cont de anunț, Andrew a continuat să mă atace cu înverșunare, hotărât să mă sfâșie. Contrar regulilor de antrenament, căuta să mă înjunghie-n față și gât.

Am parat loviturile, înaintând tot mai mult spre capătul închis al coridorului. Îl blocam cu pumnii și mânerul, și ripostam de câte ori mi se oferea ocazia. În câteva secunde, mâinile și antebrațele ni s-au umplut de sânge. Firișoare de sânge ni se prelingeau din rănilor de la piept și umeri.

Ricoșam din pereții capitonați și ne izbeam unul de celălalt într-o ploaie de pumni și mânere, gâfâind și abia ținându-ne pe picioare pe podeaua din piatră. În cele din urmă, încleștarea ne-a trântit pe amândoi la pământ.

Spre norocul meu, am căzut într-o poziție care mi-a permis să-mi înfășor brațul pe după gâtul lui Andrew și să-l strangulez. Îl țineam

cu spatele lipit de pieptul meu. Ca să nu scape, i-am prins coapsele între picioare, immobilizându-l. A început să se zvârcolească, făcându-ne să alunecăm pe suprafața lucioasă, însă n-a izbutit să se elibereze.

— Te dai bătut? am întrebat.

— Du-te-n mă-ta! a mârâit.

Mi-a răsunat în minte un glas născut dintr-un instinct ancestral.

E un lup prins în capcană. Dacă-i dai drumul, mai devreme sau mai târziu, te va hăitui.

— *Lin!* a răsunat un alt glas. Lin, frate! Dă-i drumul!

Am simțit cum mi se scurge forța din brațe și picioare și i-am dat drumul lui Andrew, care s-a rostogolit pe o parte. A început să horcăie și să tușească, încercând să-și vină-n fire sub îngrijirile lui Hathoda și ale câtorva tineri din sală.

Abdullah mi-a întins o mână și m-a ajutat să mă ridic. Gâfâind, l-am urmat în direcția cuierelor unde îmi lăsasem hainele.

— *Salaam aleikum!* l-am salutat. De unde naiba ai mai picat și tu?

— *Wa aleikum salaam!* mi-a răspuns. Din ceruri, se vede treaba. Și exact la momentul potrivit.

— Din ceruri?

— Dacă-l omorai, s-ar fi dezlănțuit iadul pe pământ, Lin. Compania ar fi trimis pe unul ca mine să-ți facă felul.

Mi-am adunat cămașa, cuțitele și ceasul. La ieșire, m-am șters pe față, piept și spate cu un prosop ud. Mi-am prins tecile la spate, am pus cămașa pe umeri și i-am mulțumit lui Abdullah cu o încuviințare din cap.

— Hai pe motoare, frate, a spus el cu blândețe. Să ne mai limpezim mințile.

Andrew Dasilva a venit spre mine, oprindu-se la doi pași distanță.

— Să nu-ți închipui că s-a terminat, m-a avertizat el.

M-am apropiat și i-am vorbit în șoptă ca să nu mă audă nimeni:

— Știi ceva, Andy? E o alee în spatele sălii. Vrei să mergem acolo chiar acum? Nu trebuie decât să dai din cap și se rezolvă. Doar noi doi. Niciun martor. Hai, gură-spartă, dă din cap!

M-am lăsat ușor pe spate ca să îl văd mai bine. Nu mișca și nu scotea niciun sunet. M-am aplecat din nou spre el.

— Mda, exact cum mă așteptam. Acum măcar știm amândoi că ești un fricos. Așa că mai taci și lasă-mă dracului în pace!

Mi-am strâns lucrurile și am plecat împreună cu Abdullah, conștient că e o nerozie să îl umilesc pe Andrew Dasilva, chiar și între

patru ochi. Lupul scăpase: un lup ce avea, probabil, să se întoarcă la prima lună plină.

Capitolul 19

Am mers amândoi, în tăcere, la restaurantul Leopold's. Încălcându-și propria regulă – de a nu pune piciorul în localurile care serveau alcool –, Abdullah și-a parcat motocicletă lângă a mea și a intrat împreună cu mine.

L-am găsit pe Didier așezat la masa lui obișnuită, de lângă ușa mică dinspre nord, cu vedere spre cele două intrări spațioase care dădeau în bulevardul aglomerat.

— Lin! a exclamat el când a dat cu ochii de mine. Mă simțeam așa de singur! Când bei de unul singur e ca și cum ai face amor de unul singur, nu-i așa?

— Să nu deschidem această discuție, Didier, i-am zis.

— Ești precum un preot nehirotonisit al plăcerilor interzise, dragul meu, a râs el.

M-a îmbrățișat, i-a strâns mâna lui Abdullah și a chemat chelnerul.

— Două pahare cu bere! a strigat el către Sweetie. Și un suc de rodie pentru prietenul nostru iranian. Fără gheață! Hai, repejor!

— Da, domnule, cum să nu. O să alerg până plesnește inima în mine doar ca s-o servesc pe domnia voastră, a mârâit Sweetie abia târându-și picioarele.

În ceea ce mă privea, omul era în top cinci cei mai iscusiți chelneri, într-o companie selectă. Conducea rețeaua de mărfuri de contrabandă care intrau pe o ușă a restaurantului și ieșeau pe cealaltă, fără ca proprietarii să aibă cea mai mică bănuială. Încasa taxe de franciză de la toate magazinele din zonă, controla câțiva proxeneți și conducea o casă de pariuri mică. Cum-necum, reușea să facă toate lucrurile astea prin simpla sa atitudine ursuză și pesimistă.

Ne-am așezat toți trei, unul lângă altul, cu spatele la perete și cu fața spre barul spațios și strada aglomerată.

— Cum o mai duci, Abdullah? a întrebat Didier. A trecut ceva timp de când nu ți-am mai văzut chipul neînfricat și falnic.

— *Alhamdulillah!* a răspuns Abdullah, folosind expresia care însemna „Slavă lui Dumnezeu”. Tu ce mai faci?

— Eu nu mă plâng niciodată, a spus Didier. E una dintre calitățile mele admirabile, cum ar zice englezii. Dar să știi de la mine că, dacă m-aș plânge, aș fi un maestru al văicărelilor.

— Deci, a spus Abdullah ușor încruntat, se pare că îți merge bine.

— Da, prietene, a zâmbit Didier, îmi merge bine.

Au sosit băuturile. Sweetie ne-a trântit berile în față, dar a șters cu grijă orice urmă de condens de pe paharul lui Abdullah și l-a aprovizionat cu un teanc generos de șervețele. Apoi, s-a retras cu fața la iranian, făcând o scurtă plecăciune la fiecare pas, de parcă ar fi ieșit din mormântul unui sfânt.

L-am văzut pe Didier strâmbându-se de nemulțumire. Am pufnit în răs, improșcând spuma de la bere peste marginea paharului.

— Oamenii ăștia sunt absolut *insuportabili*, Lin! Vin și stau aici zi după zi, noapte după noapte, an după an. Am vărsat râuri de pipi în toaleta lor și le-am îndurat mâncarea oribilă pentru gura unui francez. Toate astea în numele devotamentului pentru o existență decadentă magnifică, fie-mi iertată lipsa de modestie. Pe mine mă tratează de parc-aș fi un amărât de turist. Abdullah vine o dată pe an și ăștia se dau peste cap să-l dădăcească. Mă scoate din minți!

— În toți acești ani de când le ești client fidel, a rostit Abdullah sorbind din suc, au ajuns să-ți cunoască limitele răbdării. În cazul meu, habar n-au la ce să se aștepte. Asta-i diferența dintre noi.

— Dacă n-ai mai veni aici, am completat eu, ți-ar duce dorul mai mult ca oricui.

Didier a zâmbit, s-a mai îmbunat și a luat paharul cu bere.

— Ai mare dreptate, Lin. Nu o dată mi s-a spus că am o personalitate memorabilă. Să ciocnim! Pentru cei ce vor plânge când noi nu vom mai fi!

— Mai bine să se vesească, am spus ciocnind paharele.

În timp ce-mi savuram berea, Saleh, un bișnițar stradal, s-a trântit în scaunul din fața mea, răsturnând paharul lui Abdullah și vărsând tot sucul pe masă.

— Mare idiot e străinul ăla, a spus el.

— Ridică-te! i-a poruncit Abdullah.

— Ce?

— Ridică-te sau îți rup mâinile!

Saleh a aruncat o privire nedumerită spre mine și Didier, care i-a făcut semn din mână să se supună. Saleh s-a uitat la Abdullah, apoi s-a ridicat încet.

— Cine ești? l-a întrebat Abdullah.

— Saleh, șefu', i-a răspuns el temător. Mă numesc Saleh.

— Ești musulman?

— Da, șefu'.

— Și așa salută musulmanii când intră undeva?

— Ce?

— Dacă mai spui „ce” o singură dată, îți rup mâinile.

— Scuze, șefu'. *Salaam aleikum!* Numele meu este Saleh.

— *Wa aleikum salaam!* i-a răspuns Abdullah. Ce te aduce aici?

— Păi... eu... dar...

A dat să spună „ce” din nou. Speram să nu facă această greșeală.

— Spune-i, Saleh, l-am îndemnat.

— Bine, bine. Am o cameră foto, a zis el, punând un aparat scump pe masă.

— Nu pricep, a spus Abdullah, încruntat. Am venit aici să ne răcorim. Ce treabă avem cu camera ta?

— Vrea să o vândă, i-am explicat eu. Cum ai făcut rost de ea, Saleh?

— De la doi idioți de excursioniști, a spus el. Uite-i acolo, slăbănogii ăia blonzi. Speram s-o cumperi tu, Lin. Am nevoie urgentă de bani.

— Nu înțeleg, a bombănit Abdullah.

— A fraierit doi turiști și le-a luat camera, iar acum vrea să scape de ea.

— Au pus botul la tot ce le-am zis, s-a lăudat el. Mari dobitoci!

— Dacă mai vorbești urât în prezența mea, l-a amenințat Abdullah, te arunc în fața mașinilor!

Saleh, ca orice găinar aflat în aceeași încurcătură, a căutat o cale de scăpare. A vrut să ia camera, dar Abdullah a ridicat un deget, oprindu-l.

— Las-o acolo, a spus el.

Saleh și-a retras mâna numaidecât.

— Cu ce drept tulburi liniștea oamenilor cu toate combinațiile tale?

— Drept?

— Calmează-te, i-am spus lui Abdullah. Lumea vine mereu la mine cu tot felul de afaceri.

— Este inadmisibil, a protestat iranianul. Cum poți face afaceri cu astfel de oameni lipsiți de respect și de onoare?

— Onoare? a îngăimat Saleh.

— Lasă-mă să-ți explic, Saleh, am intervenit eu. Tu îi vezi pe

turiști ca pe niște victime, numai bune să fie jumulite. Noi, pe de altă parte, îi privim ca pe niște emisari ai bunăvoinței.

— Ce?

Abdullah l-a prins imediat de încheietura mâinii.

— Îmi cer iertare, șefu! N-am vrut să spun așa ceva.

Abdullah i-a dat drumul.

— Care e locul cel mai îndepărtat pe care l-ai vizitat vreodată, Saleh?

— Am mers o dată la Agra, să văd Taj Mahalul, a spus el.

— Cu cine te-ai dus?

— Cu nevastă-mea.

— Doar voi doi?

— Nu, Linbaba. Am mers cu părinții mei, cumnată-mea, văr-meu și nevastă-sa și toți copiii.

— Vezi tu, Saleh, ăia doi excursioniști sunt mai curajoși decât tine. Își pun toată viața în rucsac, se aventurează singuri în locuri necunoscute și dorm sub acoperișul unor oameni pe care abia i-au întâlnit.

— Sunt doar niște excursioniști, omule. Gogomani care o caută cu lumânarea.

— Buddha însuși a cutreierat prin lume. Iisus a fost un excursionist ale cărui peregrinări au durat ani întregi. Toți suntem niște excursioniști, Saleh. Venim pe lume fără nimic, ne ducem poverile o vreme, după care dispărem tot fără nimic. Când superi un excursionist, mă superi și pe mine.

— Așa sunt... afacerile, s-a bâlbâit el.

— Cât ai dat pe cameră?

— Asta nu pot să-ți spun, a refuzat el viclean. Ce pot să-ți spun este că nu a depășit mai mult de douăzeci la sută din cât face. Mă mulțumesc cu douăzeci și cinci de la tine, dacă-ți convine.

Abdullah l-a apucat din nou de încheietură. Cunoșteam foarte bine tehnica. Te strângea din ce în ce mai tare, până când durerea devenea insuportabilă.

— Nu vrei să spui adevărul? a întrebat el.

Apoi s-a întors către mine.

— Afaceri de-astea faci tu, Lin, frate? Cu tot soiul de escroci? O să-i smulg limba ăstuia și ți-o pun în palmă.

— *Limba mea?* a scâncit Saleh.

— Am auzit, a intervenit Didier, că o anume doamnă detestabilă, Madame Zhou, folosește o limbă de om pe post de pensulă pentru

puđră.

Saleh și-a smucit mâna din strânsoare și a rupt-o la fugă. S-a lăsat un moment de tăcere, timp în care am meditat toți trei la cele întâmplate.

— Abdullah, am spus după câteva minute, te rog să nu îi tai limba.

— Dar o pedeapsă ceva mai blândă pot să-i aplic?

— Nu. Nu-ți mai bate capul cu asta.

— Am zis-o mereu, a declarat Didier. Dacă nu poți spune nimic de bine despre o persoană, atunci mai bine furi ce-i de furat de la ea și-o împuști.

— Înțelepte vorbe, a încuviințat Abdullah, gânditor.

— Înțelepte?

— Este cât se poate de logic, Lin, a spus Didier.

Abdullah dădea aprobator din cap.

— Pentru simplul motiv că nu ai nimic bun de spus despre cineva?

— Desigur, Lin. Gândește-te, dacă nu găsești nici măcar un lucru frumos de spus despre un om, e limpede că e un nemernic absolut. Toți cei care avem o oarecare experiență de viață suntem conștienți că, mai devreme sau mai târziu, un nemernic absolut ne va provoca durere sau regrete, sau chiar amândouă. Soluția prevăzătoare e să-l bați și să-l jefuiești tu înainte să te bată și să te jefuiască el pe tine. Din punctul meu de vedere, este doar autoapărare.

— Dacă te-ar cunoaște chelnerii ăștia la fel de bine ca noi, a zis Abdullah, te-ar trata cu mult mai mult respect.

— Așa este, a confirmat Didier. Cu cât îl cunoști mai bine pe Didier, cu atât îl iubești și îl respecti mai mult.

M-am ridicat de pe scaun.

— Doar n-ai de gând să pleci? s-a impacientat Didier.

— Am venit doar ca să-ți dau ceva, i-am zis. Mă duc acasă să mă schimb. Diseară, ieșim cu Ranjit și Karla.

Am desfăcut cureaua metalică a ceasului și l-am scos de la mână. M-a trecut un junghi de regret la gândul de a renunța la un obiect pe care mi-l doream atât de mult. I-am dat ceasul lui Didier.

L-a examinat cu atenție, a citit ce scrie pe capacul din spate și l-a pus la ureche ca să asculte ticăitul.

— Frumos ceas! a spus emoționat. Minunat mecanism. Chiar mi-l dai... mie?

— Normal că ți-l dau. Probează-l.

Și l-a pus la încheietură și a început să miște mâna ca să îl admire

din toate pozițiile.

— Ți se potrivește, i-am zis, pregătindu-mă de plecare. Vii, Abdullah?

— Lin, frate, e o femeie frumoasă la masa din colț, a spus el grav, privind-mă în ochi. Se uită la mine de vreun sfert de oră.

— Am observat.

— Cred că mai stau puțin cu Didier.

— Chelner! a strigat Didier. Încă un suc de rodie! Fără gheață!

Am luat camera foto și am dat să plec, însă Didier s-a ridicat iute și a venit după mine.

— Te vezi cu Karla diseară? a întrebat el, aplecându-se spre mine.

— Așa ne-am înțeles.

— A fost ideea *ta*?

— Nu.

— A *Karlei*?

— Nu.

— Atunci, cine-ar pune la cale un plan atât de diabolic?

— Lisa a aranjat totul. A fost foarte din scurt. Am aflat abia acum o oră. Am primit un bilet de la ea când eram la barul lui Edward. Care-i problema?

— Nu poți să găsești o scuză să nu mergi?

— Mă îndoiesc. Nu știu ce pune la cale. În bilet scria că vrea să fiu prezent.

— Lin, au trecut doi ani de când n-ai mai văzut-o pe Karla.

— Știu.

— Când e vorba despre dragoste și sentimente...

— Știu.

— Acei doi ani vor părea ca două clipe.

— Eu...

— Dă-mi voie, te rog, să spun ce-am de spus. Lin... viața ta trece printr-o etapă și mai... neagră decât acum doi ani. Mi se pare că ești chiar mai mohorât decât atunci când ai ajuns la Bombay. Nu ți-am spus-o până acum. Mi-e rușine să recunosc, dar inițial m-am bucurat. Era o senzație plăcută să știu că mai suferă și altcineva alături de mine.

Vorbea aproape în șoaptă, iar cuvintele se rostogoleau unul după altul ca într-o rugăciune sau incantație, și nu o mărturisire.

— La ce te referi?

— Mi-e milă de Karla, poate la fel de mult ca de tine. Dar despărțirea de *ea* te-a adus aici. Faptul că ai iubit-o și ai pierdut-o te-

a împins în zona asta sumbră și te-a transformat într-o ființă mai înverșunată decât te-a lăsat Dumnezeu.

— Dumnezeu?

— Mă tem, Lin. Mă tem că se va rupe ceva în tine dacă o revezi. Unele poduri, odată dărămate, nu ar mai trebui niciodată reconstruite. Unele râuri nu sunt făcute pentru a fi trecute.

— Nu-ți face griji.

— Poate ar fi indicat să vin cu tine. Toată lumea știe că aș fi un adversar pe măsura inteligenței ei.

— Stai liniștit.

— Atunci, dacă tot ești hotărât să te-ntâlnești cu ea, n-ar fi bine să-i orchestrez un mic accident lui Ranjit? Nu ceva grav, doar cât să-l împiedice să vină la întâlnire.

— Fără accidente.

— O mică întârziere, poate?

— Ce-ar fi să lăsam natura să-și urmeze cursul, Didier?

— Exact de asta mă tem cel mai tare, dacă o revezi pe Karla.

— Stai liniștit.

— Cum dorești, a spus el cu ochii la ceasul pe care i-l dăruisem. Ți mulțumesc pentru cadou. Am să-l prețuiesc veșnic.

— Ai grijă ce face Abdullah cu frumoasa de la masa din colț.

— Da, știu. Noi,ăștia duri, când ne-ndrăgostim, păi, ne-ndrăgostim, nu glumă. E blestemul vieții mele. Îmi aduc aminte de vremurile când...

— Și eu, frate, am râs, întorcându-mă să plec. Și eu.

Am trecut pe lângă cei doi excursioniști sfrijți care înfulecau cât pentru patru persoane, cu toate cele patru mâini. Le-am pus camera pe masă.

— Face o mie de dolari americani în magazin, le-am zis. Orice bișnițar din Bombay ar lua pe ea șase sute. Unul cinstit v-ar da cinci înapoi.

— Ne-a dat o sută și a promis că mai face rost de niște bani, a spus unul dintre bărbați.

— O să-și facă apariția pe-aici, le-am spus. Și-o să vă ceară suta înapoi. E un chelner aici numit Sweetie. Se ocupă și de chestii mai puțin legale. E al dracului de nesuferit, dar de încredere. Puteți face afacerea, îi înapoiați banii lui Saleh și ieșiți câștigați. Aveți grijă de voi.

— Mulțumim, au spus amândoi.

Păreau a fi frați și pe unde umblaseră prin India nu prea

avuseseră parte de mâncare.

— Nu vrei să mănânci ceva cu noi? m-au invitat ei.

— Sunt așteptat la cină, le-am răspuns zâmbind. Mulțumesc oricum.

M-am îndreptat spre motocicletă. Didier și Abdullah mi-au făcut cu mâna, Didier prefăcându-se că ține o cameră imaginară și că mă fotografiază ironic pentru că am ajutat doi necunoscuți.

Am întors privirea, urmărind traficul șerpuint pe un autobuz care ieșea în evidență. Didier și Abdullah: doi oameni atât de diferiți și totuși înfrățiți în atâtea privințe. M-am gândit la toate lucrurile pe care, în inconștiența noastră, le comiserasem atât împreună, cât și separat, de când soarta ne scosese unul în calea celuilalt în Orașul-Insulă. Erau fapte pe care le regretam și fapte pe care le îngropasem adânc. Dar erau și fapte încununuate de succes și strălucire. Când dragostea îl rănea pe unul, ceilalți doi îl consolau prin sarcasm. Când unul avea nevoie de sprijin, ceilalți doi își scoteau armele. Când unul deznădăjduia, ceilalți doi îl alinau cu loialitatea lor. Am simțit acea loialitate presându-mi pieptul ca o mână, în clipa în care am întors privirea către ei, sperând cu disperare într-o soartă îngăduitoare, și pentru ei, și pentru mine.

Teama este precum un lup legat în lanțuri. Devine periculoasă doar atunci când îi dai drumul. Regretele se sting în umbra uitării. Mânia, oricât de pătimasă, poate fi ștearsă cu un singur zâmbet. Singură speranța este infinită, căci speranța nu ne aparține: ea aparține strămoșilor noștri, cei dintâi din sângele nostru, a căror dragoste neînfriată ne-a înzestrat cu binele ce sălășluiește în noi.

Speranța, acea sămânță străveche, mântuiește sufletul ce se hrănește din ea. Pulația fiecărei conștiințe atarnă de alegerea pe care speranța ne-o dă tuturor, aceea dintre umbrele trecutului și pagina albă, imaculată, a fiecărei noi zi.

Capitolul 20

Trecutul este un roman, scris de soartă, în care se întrepătrund mereu aceleași teme: iubirea și măreția ei, ura și capcanele ei, sufletul și prețul lui. Deciziile noastre se transformă în povești: alegeri predestinate care schimbă pe nesimțite cursul râului de muritori. În prezent, acolo unde se iau decizii și se formează legături, soarta așteaptă pe țărnul poveștii, lăsându-ne pradă greșelilor sau

minunilor, căci doar voința noastră ne călăuzește spre una sau spre cealaltă.

În acea zi, m-am oprit lângă motocicletă și am privit chipurile trecătorilor. Unul îndeosebi mi-a atras atenția. Era o tânără blondă, cu ochi albaștri și ușor neliniștită. Stătea pe trotuarul din fața restaurantului Leopold's, părând a aștepta pe cineva. Era temătoare, dar oarecum hotărâtă: curajoasă și speriată în aceeași măsură.

Am scos din buzunar medalionul pe care îl cumpărasem de la Billy Bhasu. L-am desfăcut și m-am uitat la fotografie. Era aceeași femeie.

Sunt sute de fete cumsecade pe fiecare stradă rău famată care așteaptă bărbatul nepotrivit. Tânăra își aștepta iubitul să se întorcă cu drogurile. Se vedea pe ea că nu este narcomană: deși slabă, părea mult prea sănătoasă și prea lucidă. Intuiam că iubitul era narcoman, iar ea-și vânduse medalionul găinarului Billy Bhasu pentru ca el să își cumpere droguri.

Colindând străzile de atâta vreme, era imposibil să nu recunosc semnele unei patimi disperate, fie ea exprimată și indirect. Cunoscușem eu însumi acea patimă și îi văzusem efectele în ochii celor care mă iubeau.

Faptul că fata își aștepta iubitul la ușa restaurantului, și nu înăuntru, îmi spunea că cei doi depășiseră demult faza de turist proaspăt sosit, când stai toată ziua într-un local, bei răcoritoare și mănânci mâncăruri picante. Faptul că era pe stradă, și nu într-o cameră de hotel, îmi spunea că nu mai aveau din ce să-și achite cazarea.

L-a așteptat până când și-a făcut apariția cu drogurile cumpărate de pe urma bijuteriei și cu niște mărunțiș pentru o cameră.

Văzusem fete precum cea din medalion părăsind Orașul-Insulă ca o cenușă aruncată în vânt de mâini tremurânde, la scurt timp de la sosire. Erau frumoase, ca toate fetele, dar exista mereu un bărbat deloc frumos care își punea pecetea pe acel capitol al vieții lor.

Aș fi putut pleca fără o vorbă. Făceam asta în fiecare zi: treceam nepăsător pe lângă ființe triste, părăsite, inutile. Nu poți răspunde tuturor provocărilor pe care soarta ți le scoate în cale.

De data asta, însă, medalionul prinsese viață chiar acolo, pe stradă, imitând arta. M-am dus spre tânără.

— Cred că-ți aparține, i-am spus ținând medalionul în palmă.

S-a uitat la el, cu ochii mari de spaimă, dar n-a schițat niciun gest.

— Ia-l, am îndemnat-o.

A întins mâna șovăitoare și a luat medalionul din palma mea.

— Ce să...

— Nu-mi trebuie nimic în schimb, i-am zis eu. Am dat peste el din întâmplare, dacă se poate spune așa. Atâta tot.

Fata a zâmbit stânjenită.

— Numai bine, i-am urat eu.

Am dat să plec.

— Probabil l-am pierdut pe undeva, a spus ea repede, ascunzându-se în spatele unei minciuni.

Am ezitat dacă să spun ceva sau să îmi văd de treabă.

— Când vine prietenul meu, o să te recompensăm, a spus ea, aruncându-mi un zâmbet cochet pe care nu îl mai folosise de mult timp.

— Nu l-ai pierdut, am replicat. L-ai vândut.

— Poftim?

— Iar faptul că l-ai vândut cu tot cu poze în el înseamnă că prietenul tău se grăbea foarte tare. Faptul că se grăbea înseamnă că era presat de ceva. În acest oraș, singurul lucru care exercită o asemenea presiune asupra oamenilor ca noi sunt drogurile.

A tresărit, de parcă s-ar fi simțit amenințată.

— Oamenii ca noi... a rostit ea, accentul scandinav revărsându-se de pe buzele ei ca o muzică veselă, în totală disonanță cu tristețea din ochii ei.

Am plecat.

Am aruncat o privire înapoi. Fata stătea în același loc, aplecată, cu umerii strânși și încă șocată de întâlnirea cu mine.

M-am întors.

— Uite ce e, i-am zis, uitându-mă cu atenție într-o parte și-n alta. Nu pune la suflet.

I-am dat un fișic de bancnote, tot profitul pe ziua aceea, și am dat să plec. M-a oprit. Strângea banii în pumn.

— Despre ce... *vorbești?*

— Nu pune la suflet, am mai spus o dată, trăgându-mă un pas în spate. Ia banii și uită ce ți-am zis.

— Nu! m-a rugat ea, strângându-și brațele în jurul corpului, ca și cum s-ar fi apărât de ceva. Spune-mi la ce te referi.

M-am oprit oftând.

— Trebuie să te desprinzi de tipul cu care ești, oricine-ar fi el, am zis într-un final. Știu cum se va termina. Am văzut sute de astfel de situații. Nu-mi pasă cât de mult îl iubești sau cât de simpatic e...

— Nu știi absolut nimic.

Știam că următoarea poză pe care o va vinde va fi chiar cea din pașaport. Știam că încă mai are pașaportul, fiindcă nu ajunsese în mâinile mele. Dar nu aveam nici cea mai mică îndoială că îl va vinde în momentul în care i-o va cere iubitul. Va vinde absolut totul, iar când nu va mai avea nimic de preț, se va vinde pe sine.

Iubitul ei va avea remușcări, dar va accepta banii câștigați din vânzarea trupului ei și-și va cumpăra droguri. Știam toate aceste lucruri, ca orice bișnițar, negustor sau proxenet de pe stradă. Asta era realitatea inevitabilă a dependenței de droguri, așa cum cei de mai sus erau realitatea străzii, gata în orice clipă să profite de ea.

— Ai dreptate, i-am spus. Nu știu nimic.

M-am dus la motocicletă și am plecat. Uneori te împaci cu ideea, alteori nu: uneori încerci, alteori îți vezi de drum. Un medalion și un lanț din aur mă legau cumva de acea fată, dar existau prea multe fete, cu prea multe neazuri, care-și așteptau undeva iubiții rătăciți. În fond, eu însumi eram un iubit rătăcit.

Îi doream fetei tot binele din lume, dar mi-am șters-o din minte de îndată ce-am ajuns acasă.

M-am bărbierit, am făcut duș și m-am îmbrăcat. Lisa a fost absentă și tăcută în tot acest răstimp, ceea ce mă bucura. Nu aveam chef de discuții. Cina cu Ranjit și Karla nu fusese ideea mea.

Deși trăiam amândoi pe aceeași peninsulă subțire a Bombay-ului, nu o văzusem pe Karla de când eram împreună cu Lisa. Văzusem uneori poze cu ea și cu Ranjit în ziarele lui Ranjit, dar soarta nu făcuse ca drumurile să ni se intersecteze.

Karla bântuie și prin castelul meu, îmi spusese Lisa. Am înțeles la ce se referea, însă Karla era departe de a fi o nălucă. Karla era chiar mai periculoasă.

— Cum arăt? m-a întrebat Lisa din ușa apartamentului.

Purta o rochie foarte scurtă, fără mâneci, din mătase albastră. Își pusese un colier din scoici și brățara din scoici de la mine și o pereche de sandale în stil roman, ale căror șireturi urcau până sub genunchi.

Machiajul, mai sofisticat decât de obicei, o prindea bine: ochi de azur într-o auroră neagră. Buclele blonde și dese erau lejere ca întotdeauna, dar își tunsese bretonul cu o foarfecă de bucătărie, ceea ce îi dădea un aspect degajat și extrem de interesant.

— Arăți nemaipomenit, i-am zis. Îmi place la nebunie cum ți-ai tuns bretonul. Mi-ai pus cuțitul la loc când ai terminat?

— Îți arăt eu unde-ți pun cuțitul, amice! a râs ea, lovindu-mă cu pumnul în piept.

— Chiar vrei să fii și cu alte persoane? am întrebat-o cât se poate de serios.

— Da, a răspuns ea repede. Te-aș sfătui să încerci și tu.

— Țasta e scopul cinei de diseară?

— Oarecum. Discutăm mai târziu.

— Cred c-ar fi bine să discutăm acum. Și despre asta, și despre altele.

— Mai întâi, discută cu Karla.

— Poftim?

— O să fie și ea de față. Discutați. Vezi ce părere are, după care discutăm și despre tine.

— Nu pricep...

— Lasă vorbăria. Hai să mergem, că altfel întârziem.

Am plecat spre hotelul Mahesh într-un moment de acalmie a ploii și am ajuns exact în clipa în care a început din nou să toarne cu găleata. Am parcat motocicleta într-o nișă, departe de intrarea principală. Era strict interzisă oprirea acolo, așa că m-a costat cincizeci de rupii.

Lisa m-a oprit în dreptul ușii, ținându-mă de mână.

— Ești pregătit? a întrebat.

— Pentru ce să fiu pregătit?

— S-o revezi pe Karla, a spus ea, zâmbind cu seninătate și curaj. Pentru ce credeai?

L-am găsit pe Ranjit așezat la o masă de zece persoane. Îi țineau companie două cunoștințe comune, Cliff De Souza și Chandra Mehta. Toți trei erau parteneri la o casă de producție de la Bollywood. Relația mea cu ei începuse cu câțiva ani în urmă, când mă rugaseră să îi ajut să schimbe o parte din rupiile nedeclarate cu dolari americani, întrucât funcționarii de la Finanțe nu acceptau mită decât în dolari.

Lisa colaborase cu ei pe vremea când conducea o mică agenție de talente care angaja străini să facă figurație în filmele indiene. Deși părăsise agenția pentru postul de la galeria de artă, păstrase legătura cu Cliff și Chandra.

Ultimele lor filme se bucuraseră de un mare succes. Producătorii își câștigaseră un renume ce atrăgea cele mai mari vedete din oraș. În seara aceea, Cliff și Chandra, care ieșeau frecvent în lume la brațul vreunei starlete, își etalau triumful prin cele patru femei frumoase care îi însoțeau.

Ne-am salutat, am făcut cunoștință cu cele patru tinere – Monica, Mallika, Simple și Sneha – și am luat loc la masă. Ranjit ne-a așezat de-o parte și de alta a lui, Lisa în dreapta, eu în stânga. Nu mai rămânea niciun loc liber pentru Karla.

— Karla nu vine? s-a interesat Lisa.

— Nu. Îmi cer scuze, a spus Ranjit, strângând cu amărăciune din buze. Nu e chiar în apele ei. Vă salută pe toți și vă roagă s-o scuzați.

— Sper că nu a pățit nimic grav? S-o sun?

— Nu, Lisa, stai liniștită. E puțin surmenată din cauza muncii. Nimic mai mult.

— Să-i transmiți, te rog, toată dragostea mea.

— O să-i transmit, Lisa. Stai liniștită.

Lisa mi-a aruncat o privire, apoi a întors repede capul.

— Toate patru sunteți actrițe, Mallika? a întrebat-o Lisa pe fata așezată cel mai aproape de ea.

Tinerele au încuviințat din cap, chicotind.

— Da, toate suntem, a spus Mallika timid.

— E drum greu până în vârf, a zis Cliff, împleticindu-se în cuvinte din cauză că era deja amețit de băutură. Nu se știe care dintre voi va trece la nivelul următor și care va rămâne o anonimă.

Fetele au început să chicotească neliniștite. Chandra Mehta a intervenit pentru a liniști spiritele.

— Fiecare va avea șansa ei, le-a asigurat pe fete. Toate veți filma câte o scenă. Garantat. Dar, exact cum zicea și Cliff, nu se știe care dintre voi va da bine pe sticlă. Trebuie să ai ceva aparte ca să ajungi pe culmile succesului.

— Să ciocnim pentru asta! a strigat Cliff, ridicând paharul. Pentru culmile succesului!

— Joci de mult timp în filme? a întrebat-o Lisa pe Simple, după ce am pus paharele pe masă.

— Ah, da.

— Am debutat acum *luni* bune, a completat Monica.

— Sunt deja veterane! a bolborosit Cliff. Încă un toast! Pentru afacerea care ne bagă o grămadă de bani în buzunar!

— Pentru showbiz! a rostit Chandra.

— Pentru contabilitatea creativă! l-a corectat Cliff.

— Merită să bem pentru asta, a răs Chandra, ciocnind paharul cu partenerul său.

Chelnerii ne-au adus coșuri cu *pakoda* și foi subțiri de *parantha*.

— Mi-am permis să comand pentru toată lumea, ne-a informat

Ranjit. Sunt câteva feluri non-vegetariene pentru Cliff, Lin și Lisa și o mare varietate de mâncăruri vegetariene pentru ceilalți. Serviți, vă rog.

— Chandra? a spus Ranjit, după ce am început să mâncăm. Ai văzut cumva, din întâmplare, articolul de săptămâna trecută din ziarul meu? Mă refer la cel despre un tânăr dansator homosexual care a fost ucis în apropierea studioului vostru. Îți sună cunoscut cumva?

— El nu citește decât contracte, a spus Cliff, turnându-și încă un pahar de vin roșu. L-am văzut eu. De fapt, *secretara* mea l-a văzut mai întâi. A venit la mine smiorcăindu-se ca un bebeluș și, când am întrebat-o ce-a pățit, s-a apucat să mi-l citească. Ce-i cu el?

— Mă gândeam că ar fi o idee bună pentru un film, a răspuns Ranjit, întinzându-i Lisei coșul cu *pakoda*. Dacă vă hotărâți, o să aveți parte de tot sprijinul ziarului meu. Sunt dispus să investesc și eu în el.

— Minunată idee! a exclamat Lisa.

— Deci, ăsta e motivul pentru care ne-ai invitat la masă, a spus Chandra.

— Și dac-ar fi? a zis Ranjit, zâmbind cât putea el de fermecător.

— Las-o baltă! a mormăit Chandra, cu gura plină. Ai impresia că ne-am pierdut mințile?

— Ascultă-mă până la capăt, a insistat Ranjit. Unul dintre cronicarii mei e chiar un scriitor bunicel și a scris mai multe scenarii pentru rivalii voștri...

— Noi *nu* avem rivali, a intervenit Cliff. Noi suntem în vârful lanțului trofic al cinematografilei și aruncăm cu nuci de cocos în ăia de dedesubt.

— Cronicarul meu, a insistat Ranjit, e foarte pasionat de această poveste. S-a apucat deja să scrie un scenariu.

— Dansatorul ăla a fost un nechibzuit, a spus Cliff.

— Dansatorul ăla avea un nume, a spus Lisa pe un ton scăzut.

Cu toate că părea calmă, știam că, înlăuntrul ei, clocotește de furie.

— Firește. Băiatul...

— Îl chema Avinash. A fost un dansator strălucit înainte ca o gașcă de derbedei beți să îl bată măr, să toarne benzină pe el și să-i dea foc.

— Cum spuneam... a încercat să revină Cliff, însă partenerul său l-a oprit.

— Uite ce e, Ranjit, a spus Chandra exasperat. N-ai decât s-o faci pe eroul în paginile ziarului tău și să scrii despre bietul băiat...

— Avinash, l-a atenționat Lisa.

— Da, mă rog. Avinash. N-ai decât să scrii despre el. Îți asumi riscurile de rigoare și poate scapi basma curată. Dar hai să fim realiști. Dacă facem un film pe tema asta, o să ne vâneze ca pe animale sălbatice. O să închidă cinematografele.

— O să dea foc cinematografelor, a adăugat Cliff. Am pierde o grămadă de bani absolut degeaba.

— Eu consider, a spus Ranjit cu blândețe, că unele povești sunt atât de importante, încât merită să îți asumi riscuri pentru a le face cunoscute.

— Nu e vorba doar de riscurile pe care ni le-am asuma noi, a răspuns Chandra calm. Gândește-te că, dacă am face un astfel de film, ar izbucni revolte de stradă. Cinematografele ar putea fi atacate. Incendiate, cum a zis și Cliff. Ar putea muri oameni. Merită să-ți asumi un asemenea risc, doar ca să spui o poveste?

— Cineva a murit deja, a șuiurat Lisa printre dinți. Un dansator. Un dansator excepțional. L-ați văzut vreodată la CNAI?

Cliff a scuipat pe masă vinul din gură.

— Centrul Național pentru Arte Interpretative? a spus el disprețuitor. Pe Chandra nu-l interesează decât prestația fetelor frumoase pe întuneric, n-am dreptate, frate?

Chandra Mehta se foia stânjenit pe scaun.

— Las-o mai moale cu băutura, Cliff, l-a sfătuit el. Ai început cam devreme în seara asta.

— Nu-mi spune tu ce să fac, a replicat Cliff, aruncându-i o uitătură urâtă și turnându-și încă un pahar cu vin. Ți-e frică să nu-i spun lui Ranjit că toată campania asta mincinoasă e motivată de ambițiile lui politice și nicidecum de tragedia lui Avinash? Ranjit trebuie să-și facă griji, nu noi. Noi nu facem decât să-i cumpărăm ziarele.

— Ce-ar fi să nu intrăm în discuții despre afaceri? a spus Ranjit iritat.

— De la tine au pornit, a replicat Cliff, agitându-și paharul și vărsând câțiva stropi de vin pe brățările purtate de Sneha.

— Care este punctul tău de vedere cu privire la ce i s-a întâmplat lui Avinash? l-a întrebat Lisa pe Cliff. Mai ales ținând cont că incidentul s-a petrecut la cinci sute de metri de studioul tău și că Avinash a dansat în trei dintre filmele tale.

— Lin, a intervenit Chandra imediat. Dă-mi o mână de ajutor. Tu ce zici? Am dreptate, nu? Dacă am face un asemenea film, ar curge sânge în cinematografe. Nu e înțelept să rănim în mod inutil convingerile și... sentimentele altor comunități, nu-i așa?

— E numai și numai treaba voastră. Voi doi aveți casa de filme, Ranjit are ziarele. Problemele astea nu mă privesc.

— Ei, haide, a stăruit Ranjit uitându-se la Lisa. Împărtășește-ne părerea ta, Lin.

— V-am răspuns deja cu toată sinceritatea.

— Te rog, Lin, m-a îndemnat Lisa.

— Bine, fie. Mi-a zis cineva cândva că nivelul de rafinament al unei comunități de oameni este invers proporțional cu capacitatea acestora de a fi instigați la violență de ceea ce afirmă oamenii în public sau fac în particular.

— N-am nici... cea mai vagă... idee... ce dracu' ai spus acolo, a zis Cliff.

— A spus că persoanele rafinate, i-a explicat Ranjit, nu sunt deranjate de ceea ce spun unii în public sau fac în intimitatea propriilor case. Doar oamenii lipsiți de rafinament se simt ofențați.

— Bun, bun. Dar cu ce mă ajută asta *pe mine?* a întrebato Chandra.

— Te ajută pentru că înseamnă că sunt de acord cu tine, Chandra. Nu cred că ar trebui să faci filmul.

— *Poftim?* a îngăimat Lisa uluită.

— *Vezi?* a spus Cliff agitându-și paharul. Am dreptate.

— De ce nu, Lin? a întrebato Ranjit, zâmbetul fermecător dispărându-i de pe buze.

— E o luptă care nu-i privește.

— V-am spus eu! a jubilat Cliff.

— Nu ți se pare că e o problemă importantă, Lin? m-a întrebato Ranjit, uitându-se încrunțat către Lisa.

— Bineînțeles că e importantă. Un om a fost ucis, și nu pentru ceva *ce-a făcut*, ci pentru ce *era*. Dar, chiar și așa, nu e datoria lor să pornească o asemenea luptă. Ei nu cred în această cauză, iar memoria lui Avinash merită să fie apărată de oameni care cred în el.

— Săptămâna trecută a fost Avinash, a protestat Lisa, fixându-mă cu o privire dușmănoasă. Săptămâna viitoare s-ar putea să li se întâmple același lucru musulmanilor, evreilor, creștinilor sau femeilor. Poate că o să le cășune pe producătorii de film. E o problemă care-i privește pe toți.

— Ar trebui să se implice cei care cred în asta. Nu e cazul lui Chandra și Cliff, căroră – fără supărare – puțin le pasă de Avinash. Nu e lupta lor.

— Exact! a spus Cliff. Tot ce vreau e să fac bani, să câștig câte un premiu din când în când și să duc o viață frumoasă pe covorul roșu. Ce vi se pare așa de ciudat?

A sosit primul fel. Cum era imposibil să continuăm discuția, toată lumea și-a îndreptat atenția spre armata de chelneri care roiau în jurul nostru, umplând masa cu cele mai apetisante mâncăruri.

Un angajat de la recepție s-a apropiat de noi. A făcut o plecăciune respectuoasă către toți mesenii, apoi s-a aplecat la urechea mea și mi-a șoptit ceva.

— Vă așteaptă un anume domn Naveen la recepție. Susține că trebuie neapărat să vă vorbească.

Mi-am cerut scuze și m-am dus în holul hotelului. I-am identificat imediat pe Naveen și pe Divya: toți cei aflați pe o rază de zece metri îi auzeau cum se ceartă.

— Nu vreau! spunea Divya.

— Ești groaznic de...

— Te rog, nu mai insistă! a răbufnit Divya. Eu nu fac așa ceva.

— Salut, a oftat Naveen, dând cu ochii de mine. Scuze că te-am deranjat de la masă.

— Nu-i nimic, am spus, dând mâna cu el și salutând-o pe femeia îmbufnată. Ce s-a-ntâmpnat?

— Coboram de la o petrecere privată de la etajul 18...

— Care abia acum începea *să se-ncingă*, a bombănit Divya.

— Și care o să fie cât de curând oprită de poliție din cauza gălăgiei, a adăugat Naveen, motiv pentru care-am și plecat. Ghici peste cine-am dat când am urcat în lift? Peste nimeni altul decât individul nostru misterios.

— Domnul Wilson?

— În carne și oase.

— Ai intrat în vorbă cu el?

— Nu m-am putut abține. Știu că am căzut de acord că nu îl abordăm decât împreună, dar mi s-a părut o ocazie providențială, așa că am zis să profit de ea.

— Și ce i-ai spus?

— I-am explicat că George Scorpion e prietenul meu și știu că îl caută. L-am întrebat despre ce e vorba și de ce-mi urmărește prietenul.

- Și?
- E avocat, a intervenit Divya în discuție.
- Mă lași pe mine să povestesc? a mormăit Naveen scrâșnind din dinți. Mi-a zis că e avocat și are un mesaj important pentru Scorpion. Cică îl cheamă, de fapt, George Bradley. Ai idee, asta e numele lui de familie?
- Da. Ți-a zis care e mesajul?
- N-a divulgat un cuvânt. Nu mi-ar dispăcea un avocat ca el la nevoie. M-a asigurat doar că nu e ceva care să-l afecteze pe George.
- Eu l-am convins să-ți spună! a subliniat Divya.
- Da, după ce l-ai amenințat că îți rupi bluza și că o să țiți că te-a atacat în lift. Mi s-a părut că ai cam întrecut măsura.
- De-aia există o măsură, prostănacule! Ca să fie întrecută. Altminteri, la ce-ți servește?
- Asta e tot ce ți-a spus?
- Absolut tot. Cică etica profesională nu-i permite să-mi dea mai multe detalii.
- Dacă mă lăsai să țiți, a zis Divya, știai totul acum. Dar nu, marele detectiv a zis că țițetele nu sunt o tactică acceptabilă.
- Și dacă țițai până ajungeai în arestul poliției, cum ți s-ar fi părut?
- Cum de sunteți tot împreună? i-am întrebat. N-ați rezolvat problema cu actorașul ăla de Bollywood?
- Ba da, a oftat Naveen. Dar tatăl ei are nu știu ce mare afacere de încheiat...
- Mukesh Devnani nu se ocupă cu afaceri *mari, chamcha*, l-a întrerupt fata. Tata se ocupă cu afaceri imense, *gigantice*.
- Tatăl ei are o afacere gigantică de încheiat, s-a corectat Naveen, și pare-se există o oarecare vrajbă între părțile care sunt implicate în afacere. S-au făcut anumite amenințări. Chestii nasoale rău. Din precauție, tatăl acestei răzgâiate m-a rugat să stau cu ochii pe ea câteva săptămâni, până când se semnează tranzacția.
- Nu sunt răzgâiată! a protestat Divya, scoțând limba. Crede-mă, nimeni nu e mai nerăbdător decât mine să terminăm naibii odată cu tot balamucul ăsta.
- Ai scos limba la mine? a spus Naveen șocat.
- Mi s-a părut cel mai potrivit răspuns, a zis ea bosumflată.
- Da, pentru un copil de patru ani.
- Să revenim la treburile noastre, am intervenit eu. Cum a rămas cu Wilson?

— Știam că ești aici, a spus Naveen. Mi-a zis unul dintre invitați că te-a văzut la masă cu Ranjit Choudry. M-am gândit că asta ar fi șansa noastră să rezolvăm definitiv problema, așa că i-am zis lui Wilson să ne aștepte lângă dig. Îl găsim acolo. Ce părere ai?

— Ar fi bine să purtăm o discuție cu el. Dacă e într-adevăr cine pretinde, îl ducem la cei doi George. Divya, ești drăguță să rămâi aici cu prietena mea Lisa?

— Nici să n-aud, a mârâit fata.

— Din cauza asta ne certam mai devreme, a spus Naveen. I-am zis că ar fi spre binele ei să stea aici cât timp noi mergem cu Wilson ăsta la George. Dar nu-i chip să te-nțelegi cu ea.

— Îți bați joc de mine? a țipat Divya. Chestia asta cu Wilson și cei doi George, cine dracu' or mai fi și ăștia, e cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat după un milion de ani și tu vrei s-o ratez? Nici nu mă gândesc. Sunt o dură. Vin cu voi, orice-ați spune.

M-am uitat la Naveen. Zâmbetul stânjenit și resemnarea neputincioasă mi-au confirmat cât de mult se obișnuise să cedeze la stăruințele fetei, în cele câteva zile petrecute împreună.

— Bine, am spus. Așteptați-mă aici. Mă duc s-o anunț pe Lisa.

M-am întors la masă. M-am sprijinit de spătarul scaunului ei și m-am aplecat să-i șoptesc la ureche. I-am explicat situația, după care mi-am cerut scuze de la ceilalți.

— Doamnelor și domnilor, îmi pare rău că vă părăsesc, dar un prieten are nevoie urgentă de mine. Vă rog să mă scuzați.

— Am convenit să luăm cina cu Ranjit, mi-a reproșat Lisa în gura mare.

— Lisa...

— În cazul în care n-ai observat, exact asta facem.

— Știu, dar...

— E *nepoliticos*, mi-a tăiat-o ea scurt.

— E o urgență, Lisa. E vorba de Scorpion.

— De-aia pleci? a răbufnit ea. Sau pentru că n-a venit Karla?

Am amuțit. Mă simțeam ofensat, fără să-mi dau seama de ce. Scorpion și Gemeni erau prietenii noștri, iar ceea ce făceam era important pentru ei.

Mi-a aruncat o privire plină de furie. Ranjit a rupt tăcerea.

— Ne pare rău că ne lași singuri, Lin. Dar, stai liniștit, Lisa e pe mâini bune. Poate totuși reușești să rezolvi această problemă urgentă... înainte să ne aducă desertul. Nu cred să plecăm prea curând.

Se uita la mine cu zâmbetul său sincer și ingenuu. Lisa nu schița niciun gest.

— Nu-ți face griji, a repetat el, punând o mână peste mâna Lisei. Ne vom strădui să o facem pe Lisa să se simtă bine.

— Pleacă odată! mi-a zis Lisa. Dacă este așa important, pleacă!

Am rămas nemișcat câteva clipe, uitându-mă la ei doi și la mâinile lor împreunate pe masă. Un instinct feroce, dar cinstit, îmi șoptea să îl lovesc pe Ranjit. Oriunde, numai să fie o lovitură zdravănă.

Mi-am luat rămas-bun și am plecat. Acum știu că, dacă aș fi dat curs aceluia instinct, dacă l-aș fi târât din hotel, i-aș fi tras o bătaie bună și l-aș fi pus înapoi în cușca lui cu șerpi, viețile noastre ar fi fost mai frumoase și mai ferite de primejdii, poate chiar și a lui.

Dar n-am făcut-o. Am ales să nu mă las pradă furiei. Am procedat așa cum se cuvenea. Am ales să fiu ființa superioară, așa cum mi se mai întâmplă uneori. Iar soarta a scris un nou capitol al vieților noastre în acea noapte, pe pagini înstelate și negre.

Capitolul 21

Afară, rafalele intermitente de vânt purtau cu ele pâcla fină din golf, îmbrăcând șoseaua lată în văluri scanteietoare de umezeală delicată. Musonul, uneltind un nou atac asupra orașului, își strângea armatele de nori deasupra mării, cât vedeai cu ochii.

Avocatul, domnul Wilson, se rezema degajat de digul înalt până la șold. Purta un costum bleumarin și ținea o umbrelă și o pălărie în degetele sale lungi și albe. O cravată elegantă îi strângea gulerul cămășii de un alb impecabil. Avocații deprimați se spânzură uneori cu cravatele lor scumpe. Mă uitam la Wilson și mă minunam de această profesie ce își poartă la gât propriul ștreang.

Când m-am apropiat, am băgat de seamă că avea părul cărunț, în contrast cu fața sa trasă și netedă de om la nici patruzeci de ani. Ochii erau de un albastru plăcut, care părea să înghită albul din jur: pretutindeni albastru. Se citea curajul în licăririle lor, ori, poate, doar jovialitate. Indiferent ce ar fi fost, era un om plăcut privirii.

— Domnule Wilson, acesta este Lin, a făcut Naveen prezentările. Cunoscut și drept Shantaram.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Lin, a spus întinzându-mi o carte de vizită.

Cartea de vizită, pe care stătea scris numele E.C. Wilson, informa

că deținătorul acesteia lucra la o firmă de avocatură cu sedii la Ottawa și New York.

— Domnul Adair mi-a dat de înțeles că m-ați putea conduce la domnul George Bradley, a spus Wilson, după ce am vârat cartea de vizită în buzunar.

— Iar mie domnul Adair mi-a dat de înțeles că mi-ați putea spune ce treabă aveți cu el, i-am răspuns calm.

— Vezi? Așa se discută! a spus Divya râzând.

— Te rog să taci, i-a zis Naveen printre dinți.

— Dacă sunteți într-adevăr prieteni cu domnul Bradley...

— Mă faceți mincinos, domnule Wilson? s-a inflammat Naveen.

— Spuneți-mi Evan, a spus Wilson imperturbabil. Mă cheamă Evan Wilson. Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră. Spun doar că, în calitate de prieteni ai domnului Bradley, veți înțelege că această chestiune pe care o am de discutat cu dânsul este una pur personală.

— Și va rămâne personală, am convenit eu. Atât de personală, încât nici nu veți da ochii cu el, dacă nu-mi fac măcar o vagă idee despre ce doriți de la el. George Scorpion e o fire emotivă. Îl cunoaștem bine și îl plăcem așa cum e. Nu îl tulburăm fără un motiv întemeiat. Sper că mă înțelegeți.

Wilson mi-a aruncat o privire imperturbabilă și fermă. Câțiva plimbăreți au trecut pe lângă noi, înfruntând curajoși vântul și ploaia iminentă. Două taxiuri au tras în apropiere, sperând să se aleagă cu o comandă. În rest, strada era pustie.

— Vă repet, a spus Wilson calm, dar apăsător. Este o chestiune personală...

— M-am săturat! a izbucnit Divya. De ce nu-l altoiți bine? O să toarne tot după ce-i trageți o mamă de bătaie!

Ne-am întors toți trei către bogătașa mărunță și subțire.

— Ce e? a întrebat ea. Bateți-l odată!

— Vă avertizez, a spus repede Wilson, că am angajat o gardă de corp de la hotel. Ne urmărește chiar în acest moment, de lângă mașina aceea parcată.

Eu și Naveen ne-am întors în direcția indicată. Un bodyguard în costum negru ne pândea din întuneric, la cinci metri distanță. Îl cunoșteam, îl chema Manav.

Necunoscând regulile autohtone, domnul Evan Wilson făcuse o mare greșală. În vremurile acelea, când aveai nevoie de pază privată, apelai fie la serviciile unui gangster, fie la ale unui polițist aflat în

afara orelor de serviciu.

Cei ca Manav erau prea prost plătiți ca să-și asume riscuri mari. Angajați pe salarii mici, acești oameni nu beneficiau de nicio protecție în cazul în care lucrurile ar fi degenerat. Dacă erau răniți, nu aveau nici asigurare medicală, nici posibilitatea de a da în judecată pe cineva. Dacă răneau pe cineva, erau acuzați și trimiși la închisoare.

Mai mult decât atât, Manav era un tip solid și musculos și, ca majoritatea tipilor musculoși, era conștient că un singur os rupt i-ar fi perturbat antrenamentele: ar fi pierdut toată masa musculară pe care o pusese pe el în ultimele șase luni. Astfel de ghinioane îi fac pe mulți culturști să se uite lung și atent în oglinzile de la sală.

— Nu-ți face griji, Manav, i-am strigat. Du-te înapoi în hotel. Te chemăm dacă avem nevoie de tine.

— Am înțeles, domnule Linbaba, a spus el vizibil ușurat. Noapte bună, domnule Wilson.

Bodyguardul a pornit agale spre hotel, legănându-se pe picioarele sale crăcănate. Wilson se uita după el. Spre lauda lui, trebuie să recunosc că avocatul își păstrase zâmbetul netulburat și calmul.

— Din câte se vede treaba, domnilor, a spus el domol, ați reușit să pătrundeți în cercul privat al domnului George Bradley.

— În sfârșit, te-ai prins și tu, albule! i-a replicat Divya.

— Te rog să taci! a repezit-o Naveen. Ce dracu' tot îndrugi acolo? *Albule!* Te crezi din Harlem?

— Vin din faimoasa țară numită *Du-te-n Mă-ta*, a răspuns ea. Vrei să-ți cânt imnul nostru național?

— Ajunseserăm la chestiuni private, domnule Wilson, am intervenit eu.

— Spuneți-mi Evan. Tot ce vă pot dezvălui este că domnul Bradley este beneficiarul unei moșteniri. În calitate de unică rudă în viață a domnului Josiah Bradley, proprietarul recent decedat al trustului Aeneas, înregistrat la Ottawa, domnul George Bradley urmează să intre în posesia unei sume considerabile de bani, cu condiția să îl găsec și să dau declarațiile necesare în fața autorităților notariale.

— Cât de considerabilă? s-a interesat Naveen.

— Dacă îmi permiteți, voi lăsa această informație la latitudinea domnului Bradley. Este alegerea dânsului dacă este dispus să vă divulge suma sau nu.

Wilson nu trebuia să își facă griji în privința discreției lui George Scorpion. Am luat un taxi, ne-am dus la hotelul Frantic, i-am convins pe cei doi George să coboare din cameră și i-am lăsat singuri cu

avocatul. Nu au trecut nici cincisprezece secunde și George Gemeni a strigat suma în gura mare.

— Treizeci și cinci de milioane! Sfinte Siso! Treizeci și cinci de milioane de *dolari!* Doamne Sfinte!

— Ce-ar fi să urlî mai tare că n-a auzit toată lumea? l-a admonestat George Scorpion uitându-se speriat în jur.

— De ce ți-e așa frică, Scorp? încă n-am pus mîna pe bani. N-o să ne omoare nimeni în somn pentru niște bani pe care nu-i avem.

— Ne-ar putea răpi, a spus Scorpion făcându-ne semn, mie și lui Naveen, să ne apropiem. N-am dreptate, Lin? Sunt ticăloși care ne-ar răpi ca să ceară răscumpărare. Ne taie o ureche sau un deget și le trimit prin poștă.

— Prin poșta din Bombay? a pufnit Gemeni. Baftă multă!

— Probabil pun chiar acum la cale răpirea, s-a smiorcăit Scorpion.

— Ferească Dumnezeu, Scorp! a spus Gemeni ținînd de bucurie. În urmă cu cinci minute, tremurai că ne controlează CIA mințile și acum debitezi tot felul de aberații despre răpiri. Chiar nu poți să te relaxezi o clipă și să te bucuri de norocul care a dat peste tine?

— Tînd să-i dau dreptate domnului Bradley, a spus avocatul.

— Domnul Bradley? a rîs ironic Gemeni. Musiu Bradley! Merită un milion ca s-o aud și pe-asta. Scorpion, dă-i lui Wilson un milion de dolari.

— Un lucru e sigur, domnule Bradley, a continuat Wilson. Nu puteți rămîne în acest hotel. Mai ales acum, când ați avansat într-o categorie superioară de contribuabili.

— Adică o categorie *vulnerabilă* de contribuabili, a bolborosit Scorpion. Ai auzit, Gemeni? Deja se vorbește despre răpiri.

— Calmează-te, Scorpion, i-am zis.

— Ba să știi că are dreptate, s-a amestecat Divya.

— Vedeti? a șuierat Scorpion.

— Tata e expert în apărare împotriva răpirilor, a adăugat Divya. M-a instruit și pe mine de când aveam cinci ani. Toți bogații sunt pregătiți pentru astfel de situații. Acum, că te-ai îmbogățit, trebuie să înveți tehnici de apărare contra răpirilor și să pui poliția să-ți verifice temeinic toți prietenii. De asemenea, trebuie să-ți găsești o locuință păzită și o limuzină blindată. E absolut necesar. Bodyguardzii sunt indispensabili când ai bani.

— Oh, Doamne, a oftat Scorpion.

— Aveai dreptate și când ai zis că-ți taie degetele sau urechile, a reluat Divya. Numai că răpitorii le trimit prin curier, nu prin poștă.

- Oh, Doamne.
- Știu un caz în care, până a reușit familia să plătească răscumpărarea, victima a mai rămas doar cu un deget.
- Aoleu...
- Termină, Divya, a atenționat-o Naveen.
- În alt caz, i-au tăiat ambele urechi. Oribilă situație. Săracul a trebuit să renunțe la toată colecția de ochelari de firmă.
- Vai de mine.
- Divya!
- Nici plăriile nu-ți mai vin la fel când n-ai urechi, a spus Divya gânditoare. Bine măcar că l-au recuperat în viață. Măcar i-a rămas averea.
- *Divya, nu faci decât să înrăutățești lucrurile*, a izbucnit Naveen.
- Pardon? a exclamat fata. Din câte observ, sunt doar doi milionari implicați în discuția asta, domnul Bradley și domnișoara Eu. Sunt singura în măsură să vorbesc despre astfel de lucruri.
- Vai de mine, a bolborosit Scorpion.
- Unde-i *petrecerea?* a spus Gemeni râzând și țopăind.
- Mi-am permis să vă rezerv apartamente la hotelul Mahesh, la același etaj cu mine, a spus Wilson. Speram să vă găsesc la un moment dat și să vă pun la dispoziție un oarecare confort. De asemenea, firma mea a aranjat să vi se deschidă imediat o linie de credit pe care să o puteți folosi până când se vor clarifica toate aspectele juridice și veți primi moștenirea.
- E... incredibil, s-a bâlbâit Scorpion. O linie de credit?
- Despre ce sumă vorbim? s-a interesat Gemeni.
- Am depus o sută de mii de dolari în contul dumneavoastră discreționar. Îl puteți accesa imediat.
- Îmi place tipul ăsta, a zis Gemeni. Mai dă-i un milion, Scorpion.
- Sperăm să apelați în continuare la serviciile firmei noastre, domnule Bradley, a spus Wilson. Așa cum a făcut și răposatul dumneavoastră străunchi, Josiah Bradley. Vă oferim cea mai bună consiliere juridică privind administrarea moștenirii. Vă stăm oricând la dispoziție.
- Ce mai așteptăm? a urlat Gemeni. Hai să mergem o dată! Să nu mai pierdem timp!
- Și lucrurile noastre? a întrebat Scorpion uitându-se spre hotelul Frantic.
- Ascultă-mă pe mine, i-a zis Divya, apucându-l de braț și conducându-l spre taxiurile care așteptau. Trimiți un servitor să le

recupereze. De-acum încolo, vei avea servitori care să facă tot ce nu-ți place ție.

— Whisky! a strigat Gemeni, prinzându-i din urmă și aplecându-se peste umărul Divyei.

— Și un duș lung, a adăugat Divya.

— Și șampanie!

— Și încă un duș.

— Și cocaină. Gata, știu cum facem. Amestecăm cocaina cu șampanie.

— Începe să-mi placă de tine, a zis Divya.

— Eu te plac deja, a spus Gemeni. Să-ncepă petrecerea!

— Veniți cu noi, nu-i așa, domnule Wilson? a întrebat Divya, apucându-l și pe el de braț.

— Scuzați-mi indiscreția, domnișoară...

— Devnani. Divya Devnani. Poți să-mi spui Diva. Toată lumea îmi spune așa.

— Scuzați-mi indiscreția, domnișoară Devnani, a spus Wilson zâmbind, fără a încerca să se desprindă de la brațul fetei, dar nu dumneavoastră v-ați îndemnat prietenii să îmi tragă „o mamă de bătaie”, acum nicio jumătate de oră?

— Prostuțule, l-a muștră ea. Asta se-ntâmpla înainte să aflu că administreză averi de treizeci și cinci de milioane de dolari. Și te rog să-mi spui *Diva*, da?

— Prea bine, domnișoară Diva. Mi-ar face plăcere să ciocnim un pahar ca să sărbătorim această ocazie.

Odată ajunși la hotel, Wilson a ridicat cheile de la recepție și a aranjat cu managerul să urce în apartamentul lui George Scorpion peste o oră, ca să-i înregistreze pe proaspeții oaspeți.

Când era pe punctul de a pleca de la recepție, l-am apucat de braț.

— Intenționați să faceți vreo plângere? l-am întrebat în șoaptă.

— Ce plângere?

— Împotriva lui Manav.

— Cine-i Manav?

— Bodyguardul pe care l-ați angajat.

— Ah, el, a zâmbit avocatul. A fost cam neglijent. Probabil pentru că știa că sunt pe mâini bune în compania dumneavoastră și a domnului Naveen, chiar dacă m-a lăsat complet vulnerabil în fața domnișoarei Diva.

— Deci răspunsul e „nu”?

— Da, domnule, categoric nu. Nu voi face plângere împotriva lui

Manav.

— Mulțumesc, am spus strângându-i mâna.

Îmi plăcea Evan Wilson. Era un tip calm, discret și hotărât. Dăduse dovadă de curaj în confruntarea cu noi. Avea simțul umorului. Era etic, dar pragmatic, și părea un bun cunoscător al slăbiciunilor oamenilor aflați la strâmtoare.

— Pentru puțin, a răspuns el. Mergem și noi după ceilalți?

— Eu, nu. Aveam deja alte planuri pentru seara asta, am spus, uitându-mă la Naveen, Divya și cei doi George care așteptau răsând la ușa liftului. Mult noroc, domnule Wilson.

L-am privit cum se îndepărtează, după care am revenit în restaurantul de la parter. Masa lui Ranjit era goală și fusese deja debarasată și aranjată pentru noi oaspeți.

I-am făcut semn managerului.

— Când au plecat?

— Ceva mai devreme, domnule Lin. Domnișoara Lisa v-a lăsat un mesaj.

A scos biletul din vestă și mi l-a dat. Era scris cu cerneală roșie, cum îi plăcea ei.

Am plecat la o petrecere cu Ranjit. Culcă-te și nu mă aștepta.

I-am dat managerului un bacșiș. Am făcut câțiva pași, după care m-am răzgândit și l-am chemat înapoi.

— Au servit și desert? am întrebat.

— Nu, domnule. Au plecat imediat după primul fel.

Am părăsit hotelul. Afară, în aerul călduț al nopții, l-am zărit pe Manav stând de pază cu un alt agent. M-a văzut și s-a uitat la mine întrebător.

Era un puști de treabă și se remarcă prin trei calități esențiale: era solid, puternic și amabil. Era îngrijorat ca domnul Wilson să nu depună plângere împotriva lui pentru că abandonase un oaspete al hotelului. Acest lucru l-ar fi costat slujba și i-ar fi spulberat orice speranță de a mai lucra vreodată în industria hotelieră. I-am făcut semn să vină la mine.

— *Kya hal hain*, Manav? l-am întrebat, strângându-i mâna. Ce mai faci?

Aveam un fișic de bancnote în palmă, dar tânărul mi-a cuprins mâna în pumnul său uriaș, refuzând să accepte banii.

— Nu, Linbaba, a șoptit el. Nu... nu pot să primesc nimic.

— Ba poți, i-am răspuns zâmbind, obligându-l să ia banii sau să-i lase să cadă pe jos.

— Tot atât ți-ar fi dat și domnul Wilson, dacă ți-ai fi dus serviciul până la capăt.

— D... domnul Wilson...

— Nu-ți face griji. Am discutat cu el.

— Da, Linbaba. V-am văzut când ați intrat mai devreme, dar n-am îndrăznit să-l abordez.

— Nu va face plângere.

— Sigur, Linbaba? Absolut sigur?

— Sigur. Mi-a promis.

Ochii plini de recunoștință ai lui Manav m-au urmărit până când m-am suit pe motocicletă și am pornit pe Marine Drive spre vârful colinei Malabar.

M-am oprit pe culme și m-am uitat în jos, la luminițele scânteietoare ce mărgineau bulevardul Marine Drive care se întindea de-a lungul țărmlui ca un zâmbet. Mi-am rulat o țigară de hașiș și am tras un fum.

Un cerșetor, care urca seară de seară până în vârf ca să doarmă în liniște, s-a așezat lângă mine. I-am întins țigara. A rânjit și a pufăit din ea fericit, folosind o mână pe post de bong ca să tragă fumul din ea fără să o atingă de buze.

— *Mast mal!* a murmurat el, scoțând două dăre de fam pe nări. Bună marfă!

A dat din cap mulțumit, a mai pufăit o dată și mi-a înapoiat-o.

Am scos bucata de hașiș din care-mi făcusem țigara și i-am dat-o. Omul a devenit brusc serios, uitându-se mirat când la mine, când la bucata mare de hașiș din palmă.

— Du-te acasă, mi-a zis el în hindi, într-un final. Du-te.

Am parcurs drumul de întoarcere pe o ploaie torențială, am parcat motocicleta în parcare subterană, am vârat o bancnotă udă de douăzeci de rupii în buzunarul paznicului adormit și am intrat în apartament.

Lisa nu se întorsese. Mi-am scos hainele și ghetele ude, am făcut un duș, am mâncat puțină pâine și niște fructe, am băut o cană de cafea și m-am întins pe pat.

Ventilatorul de deasupra se rotea suficient de repede cât să trimită o boare răcoroasă prin aerul umed. O nouă rafală s-a pornit să răpăie pe streășina metalică, iar firișoare de apă argintie precum mercurul au început să se prelingă prin fereastra întredeschisă.

Am mai fumat o țigară în întuneric și am așteptat. Lisa s-a întors după ora trei. I-am auzit pașii de om beat troncănind pe dalele de

marmură din holul de la intrare.

A intrat împleticindu-se în dormitor și și-a azvârlit geanta pe un scaun. A ratat, iar geanta a aterizat pe podea. Și-a aruncat una dintre sandale din picior și, după mai multe încercări, a reușit să se descalțe și de cealaltă.

După mai multe zvârcoleli, a scăpat de rochia strâmtă și de chiloți, târându-i agățați de o gleznă până când s-a prăvălit în pat.

Nu îi vedeam pupilele în camera cufundată în beznă. O singură privire mi-ar fi fost de ajuns ca să știu ce luase: toate drogurile trăiesc și mor în ochii ei. Am întins mâna să aprind veioza, dar m-a oprit.

— Las-o stinsă! Vreau să fiu Cleopatra.

Când a adormit, am luat un prosop ud și am tamponat-o ușor, ca să o răcoresc. După ce am șters-o, s-a răsucit pe jumătatea ei de pat, adâncită într-un somn nevinovat.

M-am lungit lângă ea, în întuneric. Câțiva lilieci au trecut chițâind pe la fereastră, căutând să se adăpostească din calea zorilor. Paznicul se trezise și se învârtea în jurul blocului, lovind în pământ cu bastonul din bambus ca să alunge șobolanii. Zgomotele s-au stins și în cameră s-a lăsat din nou liniștea. Respirația Lisei se auzea precum valurile care se izbesc de un țârm lin.

Mă bucuram pentru cei doi George, ajunși milionari peste noapte, la fel cum mă bucuram să văd că Naveen și Divya sunt încă împreună, în ciuda deselor certuri. Și mă bucuram să o știu pe Lisa acasă, vie și nevătămată.

Cu toate astea, era ceva ce mă măcina în interior. Nu știam ce vrea Lisa, dar simțeam că nu pe mine. Erau momente când tânjeam să mă dorească și să mă iubească și să mă lase să o iubesc și eu. Erau momente când speram ca acest lucru să se întâmple. Însă această dorință de mai mult nu făcea decât să indice cât de puțin aveam în realitate. Eram prieteni care nu făceau suficiente eforturi pentru a obține mai mult.

Mi se închideau ochii. Prins între veghe și somn, l-am văzut pe Ranjit, cu chipul schimonosit ca o bestie, un demon. M-am trezit brusc. Am ascultat ecoul surd al mării, răsufarea Lisei, până când ochii mi s-au închis din nou.

Am dormit, împreună și singuri, în vreme ce ploaia transforma orașul într-un spațiu mai curat decât însăși piatra pe care îngenunchează păcătoșii în confesionalul unei închisori.

Capitolul 22

Ticăloșii George, cum li se mai spunea, ajunseseră putred de bogați. Toată zona de sud a Bombay-ului zumzăia și se minuna cum ajunseseră doi dintre cei mai prăpădiți dintre străinii prăpădiți ai orașului să împărățească lumea. Cei doi vagabonzi, altădată disprețuiți, erau acum primiți în toate cercurile. *Iată cum se ridică cei căzuți*, răsese Didier fericit.

Timp de trei săptămâni, ușa apartamentului celor doi George Zodiac a stat deschisă zi și noapte, ca să primească un alai de experți ale căror talente urmau să îi transforme din cerșetori în Feți-Frumoși: croitori, frizeri, podologi, bijutieri, numerologi, ceasornicari, instructori de yoga, manichiuriste, stilști, instructori de meditație, astrologi, contabili, reprezentanți juridici, servitori și o armată de psihologi.

De angajarea acestor specialiști și de negocierea tarifelor se ocupase Divya Devnani, care se achitase de sarcină cu surprinzătoare sânguință și pricepere. Își închiriasse un apartament la hotel și era aproape tot timpul în compania celor doi proaspeți milionari. Era de datoria ei să ajute la această metamorfoză, după cum îmi spusese chiar ea.

— Eram de față când cei doi George au aflat de moștenire, mi-a zis. Ți dai seama ce potriveală? Să fiu acolo tocmai eu, cea mai bogată și cea mai stilată fată din Bombay? Asta e karma. E kismet. Cum aș putea să fac mofturi? E datoria mea să îi ajut să renască din propria cenușă.

Cei doi George Zodiac – cu toată prietenia care îi lega – aveau strategii complet diferite despre cum să facă tranziția de la pleavă la lumea bogătașilor în care tocmai intraseră.

George Gemeni a venit cu propunerea de a dona mare parte din bani. Niciunul dintre ei nu mințea, nu își înșela clienții și nu recurgea vreodată la violență. Viața în mahalalele sau aleile dosnice ale Bombay-ului le dăruise nenumărați prieteni și oameni demni de recunoștință: oameni care îi ajutaseră, managerii unor restaurante ieftine și prăvălii care le dădeau produse pe datorie, o serie de cerșetori și bișnițari a căror mărinimie îi ajutase să supraviețuiască și chiar câțiva polițiști care le trecuseră cu vederea diversele greșeli.

Cu banii rămași, a explicat Gemeni entuziasmat, puteau da câteva petreceri memorabile, după care să depună o sumă modestă într-un cont de economii, cu dobândă lunară, și să ducă o viață fericită și

tihnită pe străzi.

Scorpion nu era deloc ispitit de această idee. Cu toate că era copleșit de responsabilitățile ce decurgeau din brusca lui îmbogățire și îi bătea la cap cu acestea pe toți cei care nu știau să se ferească de pesimiști, nu se îndura să se despartă de moștenire.

Primele săptămâni de prosperitate fuseseră un coșmar, spunea el. Banii sunt sinonimi cu nefericirea, adăuga. Banii nu aduc decât bătăi de cap. Totuși, nici prin gând nu-i trecea să accepte propunerea lui Gemeni și să se lepede de povară.

Se agita, se frământa, bombănea, mormăia. Bărbierit și frezat, exfoliat și masat, manichiurat și hidratat, canadianul lungan se învârtea prin apartamentul de lux, copleșit de apăsarea belșugului.

— O să se termine rău, Lin, mi s-a plâns când am venit în vizită.

— Toate se termină rău pentru toată lumea. De-aia avem arta.

— Posibil, a aprobat el vag, neconsolat de vorbele mele. L-ai văzut pe Gemeni când ai intrat? Tot mai joacă cărți?

— Nu l-am văzut. Mi-a deschis un sikh. Mi s-a prezentat ca *major-domo*.

— Ah, da. Îl cheamă Singh. El se ocupă de toate, împreună cu Divya. Ai văzut ce bărnău are? Când umbli numai cu nasul pe sus, probabil că îți prinde bine să ai unul cât mai lung.

— Din câte-am observat, nasul lung se asortează cu o listă foarte scurtă de musafiri.

— Am fost nevoiți să limităm drastic numărul celor care intră aici. N-ai idee ce învâlmășeală a fost după ce s-a aflat că am dat de bani.

— Aha.

— Ne bombardează zi și noapte. Ca să facă față, hotelul a trebuit să-și dubleze numărul paznicilor. Dar, chiar și așa, unii *tot* au reușit să se furișeze până aici. Unul a bătut în ușă ca apucatul exact când mă căcam și eu.

— Am înțeles.

— N-am pus piciorul afară de trei zile. Mă pândeau tot soiul de oameni în întuneric, cu mâinile-ntinse să le dau bani.

Mi-am amintit că amândoi George băjbăiseră mulți ani prin întuneric și nu erau străini de întinsul mâinii.

— Aha.

— Nu-ți face griji, Lin. Tu vei fi mereu pe lista de musafiri.

— Mda.

— Pe cuvântul meu, frate. N-am să uit niciodată cât de mult ne-ai ajutat. Apropo de asta, ai nevoie de niște...

— N-am nevoie de nimic, am spus zâmbind. Dar mulțumesc oricum.

— Hai să-l căutăm pe Gemeni. Vreau să-i vorbesc despre noua strategie de securitate.

L-am găsit pe londonez într-o anexă a apartamentului, menită a fi folosită drept birou pentru afaceri. George Gemeni acoperise masa mare cu o față de masă și transformase biroul într-un loc pentru jocuri de noroc.

Juca pocher cu câțiva angajați ieșiți din tură. Mormanele de resturi de mâncare, sticlele de băutură și gustările indicau că jocul dura de ceva timp.

— Salut, Lin! Salut, Scorp! ne-a întâmpinat el cu veselie. Trageți-vă câte un scaun. Abia acum s-a încins jocul.

— Prefer să nu mă frig, Gemeni.

Gemeni era un trișor abil, dar nu își păcălea niciodată adversarii cu sume mari, iar uneori pierdea intenționat mâini pe care le-ar fi putut câștiga cu ușurință. Pentru el, era vorba mai degrabă de acea plăcere vinovată și mai puțin de jocul în sine.

— Haide, Lin, încearcă-ți norocul.

— Mai bine nu. Dar o să stau să văd câteva mâini.

— Cum poftești, mi-a zis făcându-mi șmecherește cu ochiul și aruncând un jeton pe masă ca să ridice miza. I-ai oferit oaspetelui nostru ceva de băut, Scorp?

— Scuze, Lin.

S-a întors imediat spre cei câțiva angajați ai hotelului antrenați în joc.

— Zău așa, oameni buni! Se presupune că *lucrați* aici. Aduceți-i musafirului nostru ceva de băut. Ce-ai dori, Lin?

— Nu-i nevoie, Scorp.

— Haide, Lin, bea ceva.

— Bine. Un suc de lămâie verde. Fără gheață.

Unul dintre angajați, purtând o uniformă de room-service, și-a aruncat cărțile și s-a dus să aducă sucul.

Dinspre intrarea apartamentului, s-a auzit un țipăt. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Didier trăgându-l după el pe majordom de nasul său impunător.

— Imbecilul ăsta o ține una și bună că nu apar pe lista de musafiri, a tunat Didier.

— Revoltător! am exclamat. Cam la fel cum ar fi să tragi un om de nas fără motiv.

— Fără motiv? Când i-am explicat că o asemenea eroare este imposibilă, fiindcă numele meu apare pe *toate* listele, începând cu Interpolul și terminând cu Clubul de Cricet din Bombay, cu toate că detest crichetul, individul ăsta a încercat să-mi trântescă ușa în nas.

— N-ai vrea să lași *fața* omului în pace? am sugerat.

— Nu se poate, Lin! a spus Didier strângându-l și mai tare de nas. Majordomul a scos un scâncet ușor.

— Își face doar datoria.

— Datoria lui e să mă întâmpine politicos, nu să mă dea afară.

— Îmi dau demisia, a bombănit majordomul.

— În plus, am continuat, ai idee pe unde-o fi umblat nasul ăla?

— Ai dreptate, a încuviințat Didier strâmbându-se dezgustat și eliberând nasul majordomului din strânsoare. Unde-i toaleta ca să mă spăl pe mâini?

— Acolo, a spus Scorpion făcându-i semn cu mâna. A doua ușă pe dreapta.

Didier i-a aruncat o uitătură dușmănoasă majordomului și a ieșit din cameră. Majordomul se zgâia la mine. Nu reușesc să pricep de ce lumea se uită întotdeauna la mine, deși eu n-am nicio treabă cu ce se întâmplă.

— Ar fi bine să-l treci pe Didier pe lista restrânsă, i-am sugerat lui Scorpion, luând un teanc de bancnote din fața lui Gemeni.

— Cum să fac așa ceva, Lin, după ce l-a apucat pe majordom de nas? a protestat Scorpion.

— Ai noroc că ăsta e singurul lucru de care l-a apucat, i-am replicat.

— Bine zis! a râs Gemeni. Singh, trece-l imediat pe domnul Didier pe lista restrânsă.

— Îmi dau demisia, a mormăit Singh ținându-se de nas.

— E dreptul tău, i-am spus întinzându-i teancul de bani pe care îl luasem de pe masă. Dar, dacă faci asta, ai să fii dat afară din Asociația Majordomilor. Ne cerem scuze în numele prietenului nostru și îți oferim acești bani ca despăgubire pentru prejudiciul produs. Hai să uităm de acest incident nefericit.

Bărbatul se ținea cu o mână de nas și cu cealaltă mângâia bancnotele. Apoi și-a reluat locul la ușă clătînând din cap.

— Ești sigur că se spune majordomi? a întrebat Gemeni, răutăcios. Nu cumva e *majori*-domi?

— Auzi, Lin? a spus Scorpion, înviorat brusc. Ce-ai zice să stai cu

noi o perioadă? Avem loc berechet. Oricum ne gândeam să închiriem tot etajul. Ne-ar prinde bine ajutorul tău până când ne obișnuim cu tot bănetul ăsta.

— Grozavă idee, a aprobat Gemeni. Stai cu noi, Lin. Roag-o și pe Lisa să se mute. Să ne mai anime puțin atmosfera.

— Ce ofertă generoasă!

— Ne refuzi? a întrebat Scorpion.

— O aveți pe Divya care se ocupă de voi, am spus. Din câte observ, se descurcă de minune.

— Fata aia mă bagă-n sperieți rău de tot, a mărturisit Scorpion.

— Tu te sperii și de umbra ta, i-a replicat Gemeni. E unul dintre motivele pentru care te îndrăgim. Da' chiar, Scorp, tu ce cauți aici? Nu intri niciodată în camera asta. Urăști pocherul.

— Nu-l urăsc.

— Bine, rebelule, atunci despre ce-i vorba?

— E o chestiune serioasă, a spus Scorpion.

— N-are cum să fie mai serioasă decât mâna asta. Lin i-a dat tot câștigul meu majordomului tău ca să nu se mai smiorcăie că l-a tras Didier de nas.

— Pe bună dreptate, s-a auzit glasul lui Didier, care revenise în cameră.

— Nu te contrazic, a spus Gemeni. Trebuie să recunosc că nasul lui Singh m-a ispitit și pe mine uneori, dar m-am abținut, de teamă să nu mă lovească. Acum, domnilor, să revenim la treburile noastre. Am de gând să recâștig tot ce-am pierdut.

— Zău, Gemeni, a insistat Scorpion. E o problemă serioasă.

— Joc împotriva lui Didier. Omul ăsta e un rechin. N-am voie nici să clilesc, că mă mănâncă de viu. Ce poate fi mai serios de *atât*?

— Voiam să discutăm despre noua strategie de securitate.

— Noua ce?

— Noua strategie de securitate.

— Stăm la un hotel de cinci stele, Scorp. Nicăieri nu suntem mai protejați decât aici.

— Nu-i adevărat. Suntem complet *expuși*, a protestat Scorpion. Răpitorul ar putea să se ascundă în căruciorul de mâncare sau chiar să se deghizeze în portar. S-a zis cu noi dacă se întâmplă asta. Toată lumea are încredere în portar. Suntem vulnerabili la orice atac, Gemeni.

— Atac? Cine naiba te crezi, Scorp? Vreun dictator diabolic?

— Suntem vulnerabili, Gemeni! Nu glumesc!

— Bine. Dacă e așa important pentru tine, te ascult. Spune ce-ai de spus.

— Nu pot să-ți spun de față cu alții.

— De ce nu?

— Ar fi... riscant.

— Nu vrei ca și prietenii noștri să fie protejați?

— Ba da, dar sunt și angajați ai hotelului aici.

— Iar dacă prezența noastră le pune viața în pericol, a spus Gemeni amestecând cărțile de joc, nu crezi c-ar fi corect să-i includem și pe ei în strategia noastră de securitate? Mai ales pe cei care joacă pocher cu mine, ca să fim siguri că nu pățesc nimic.

— Poftim? a spus Scorpion clătinând din cap descumpănit.

Didier a tăiat cărțile. Gemeni a rămas câteva clipe nemișcat, cu pachetul în mână.

— Am o sugestie, Scorp, a zis el zâmbindu-i prietenului său pe care îl iubea mai mult ca orice pe lume. Ce-ar fi să ne invităm toți prietenii și familiile lor să locuiască aici cu noi? Absolut pe toată lumea. Închiriem trei etaje, îi aducem pe toți, cu tot cu familiile lor, le oferim cadouri și distracție și cheltuim mulți, mulți bani la hotel, astfel încât toată lumea să fie fericită și noi, protejați. Vezi? Ți-am făcut strategia de securitate în câteva secunde.

S-a întors dinspre prietenul său bulversat către mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ultima șansă, Lin, a spus înainte să-mpartă cărțile. Te bagi sau nu?

— Nu. O s-o iau din loc, am anunțat punând o mână pe umărul lui Didier.

I-am lăsat pe mâna lui Gemeni, care împărțea cărțile cu îndemănare și un licăr viclean în privire. Didier Levy era singurul trișor din câți cunoșteam care îl întrecea pe George Gemeni. Nu voiam să apuc momentul în care unul dintre ei avea să piardă.

Pe hol, în fața camerei, i-am întâlnit pe Naveen și pe Divya.

— Salut, Lin, a spus tânărul și un zâmbet bucuros i-a apărut pe chipul frumos. Pleci chiar acum?

— Da. Bună, Divya!

— *Divya*, scumpule, m-a corectat ea prinzându-mă de braț cu mâna ei mică. Unde te grăbești așa?

— Am treburi de rezolvat, le-am răspuns zâmbind.

A urmat un moment de tăcere. Zâmbeam în continuare toți trei.

— Ce e? a întrebat fata într-un final.

- Nimic, am spus. Văd că ați început să vă înțelegeți mai bine.
- Mda, a oftat Divya. Dacă ajungi să-l cunoști, nu ți se mai pare chiar așa un *chudh*.
- Mulțumesc, a spus Naveen.
- Se văd niște urme de *chudh*, a explicat ea. Probabil că nu vor dispărea niciodată. În definitiv, *nu poți face cravată de mătase dintr-o ureche de porc*.
- *Poșetă*, a corectat-o Naveen.
- Poftim?
- *Poșetă* de mătase, nu cravată de mătase, a insistat Naveen.
- Ai de gând să te-apuci să porți *poșetă*, sau care-i problema?
- Normal că nu. Așa spune proverbul: „Nu poți face *poșetă* de mătase dintr-o ureche de porc”.
- Brusc ai devenit expert în proverbe?
- Spuneam și eu așa.
- Am nevoie de autorizație de la tine ca să modific un proverb?
- Mi-a părut bine să vă văd. La revedere! am spus apăsând pe butonul liftului.
- Am urcat în lift. Cei doi încă se ciondăneau. Ușile s-au închis și liftul a început să coboare. Aveam senzația că încă-i aud, deși ne despărțeau câteva etaje.
- Ajuns la parter, am descoperit că, în realitate, intraseră în liftul vecin și se certaseră chiar lângă mine pe toată durata coborârii. Ciorovăiala a continuat și în hol.
- Bună, din nou!
- Scuze, Lin, a zis Naveen plecând de lângă Divya. Mi-am dat seama că am uitat să-ți spun ceva.
- Despre ce-i vorba?
- Despre amicul tău, Vikram, a rostit Naveen în șoaptă. S-a mutat acasă la Dennis. Doarme pe podea și bagă în el heroină ca nebunul. N-am mai trecut pe acolo de mult timp, dar am auzit de la Vinson că a ajuns în ultimul hal. Nici Vinson nu prea mai merge pe acolo. Mă gândeam că e posibil să nu știi.
- Așa e. Nu știam. Mulțumesc.
- M-am uitat spre Divya care aștepta lângă lifturi. Nu realizasem până atunci cât de frumoasă este. Ochii migdalați se alungeau la colțuri, acolo unde începeau genele lungi. Nasul fin, ușor cârn, întâlnea curbura zâmbetului în linii ce coborau arcuindu-se până la colțurile gurii.
- M-am întors către Naveen, care o sorbea din ochi.

În acea clipă stranie de contemplare a celor doi tineri, m-a trecut un fior de gheață. M-am cutremurat. Am căutat ochii lui Naveen, sperând să îl fi simțit și el.

Îmi bubuia inima în piept, iar senzația de spaimă era atât de intensă, încât o simțeam în gât. L-am privit pe Naveen în ochi, dar nu am zărit decât un zâmbet visător.

— Fiți atenți, le-am zis trăgându-mă un pas în spate. Nu plecați unul de lângă celălalt.

— Ah, da... a rânjit Divya, gata de o glumă.

— Certăți-vă mai departe, am spus făcând încă un pas înapoi. Dar nu plecați unul de lângă celălalt. Aveți grijă unul de altul.

— Bine, a spus Naveen zâmbind. Dar...

Am ieșit în fugă din hotel, m-am urcat pe motocicletă și am intrat pe strada principală. Am oprit brusc după câteva sute de metri și am aruncat o privire spre silueta înaltă a hotelului Mahesh. Apoi, am plecat în viteză.

Am parcat în fața casei lui Dennis. Ușile pliabile dinspre verandă erau larg deschise. Am urcat și am bătut la ușa deschisă.

S-a auzit imediat un lipăit grăbit de sandale. Draperia a fost trasă în lături și m-am trezit nas în nas cu Jamal, Artistul. M-a invitat înăuntru, atrăgându-mi atenția să nu fac gălăgie.

Am intrat în cameră, cu ochii mișiți, ca să deslușesc ceva în lumina difuză. Aerul mirosea a hașiș amestecat cu parfum de tămâie de la câteva bețișoare care ardeau într-o vază goală.

Dennis stătea în poziția sa obișnuită, întins în mijlocul patului mare, cu mâinile împreunate pe piept. Purta o pereche de pijamale din mătase bleu și era desculț.

A tușit cineva în dreapta mea. L-am văzut pe Vikram, lungit pe un covoraș. Billy Bhasu stătea pe podea, alături de el, și pregătea încă un bong.

A răsunat o voce dintr-un colț întunecos. Era Concannon.

— Ia uite cine și-a făcut apariția, a exclamat el. Sper c-ai venit cu gândul să intri-n gașca mea, băiețică. N-am chef de droguri slabe sau oameni slabi.

M-am îndreptat spre Vikram fără să-i dau atenție. Billy Bhasu s-a dat la o parte din calea mea în patru labe și și-a văzut în continuare de pregătirea bongului. M-am apucat să-l scutur pe Vikram ca să-l trezesc.

— Vikram! Vik! Trezește-te, omule!

A deschis ochii încet, dar i-a închis imediat la loc.

— Ultima șansă, Shantaram, a spus Concannon calm. Ești cu mine sau împotriva mea?

L-am mai zgâlțâit o dată pe Vikram.

— Trezește-te, Vik! Trebuie să plecăm de-aici.

— Dă-i pace! m-a certat Concannon. Nu vezi că e fericit?

— Nu se poate numi fericire dacă nu simți nimic.

L-am scuturat pe Vikram de umăr din nou.

— Vikram! Revino-ți!

A deschis ochii și s-a uitat la mine cu un zâmbet buimac.

— Lin, ce mai faci, frate?

— *Tu* ce faci, frate?

— Stai liniștit, a bolborosit el somnoros, abia ținând ochii deschiși.

Totul e bine. E... foarte bine.

A început să sforăie. Era murdar pe față. Arăta ca un schelet în hainele unui om sănătos.

— Vik! Trezește-te, frate!

— Lasă-l dracului în pace! a mârâit Concannon furios.

— Vezi-ți de treaba ta, Concannon, i-am răspuns cu spatele la el.

— Obligă-mă dacă poți! a spus.

E un gest copilăresc, o știm cu toții, dar uneori dă rezultate.

— Și dacă pot? i-am răspuns uitându-mă la el pentru prima dată de când mă aflam acolo.

Nu i se distingeau decât ochii de gheață care îmi aruncau săgeți dușmănoase.

— Uite ce-ți propun, am zis. Îmi duc prietenul acasă la familia lui, după care mă-ntorc aici și te-aștept afară ca să vedem care pe care. Îți convine așa?

S-a ridicat și a venit spre mine.

— Sunt doar două lucruri sfinte pentru mine. Dreptul unui om de a-și zdrobi dușmanii și dreptul unui om de a se autodistruge, așa cum găsește el de cuviință. Toți ne ducem pe apa sâmbetei. Absolut toți. Singura diferență dintre noi și Vikram este că el ne-a luat-o un pic înainte. E dreptul lui și n-ai voie să-l împiedici.

Era un discurs furios și devenea tot mai furios cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Oamenii au și responsabilități, nu doar drepturi, am replicat sfidător. Un prieten are datoria de a-și ajuta prietenul.

— Eu n-am prieteni, a spus el cu răceală. Nimeni n-are. Nu există așa ceva. Prietenia e o scorneală, la fel ca umflatul ăla nenorocit de Moș Crăciun. O minciună gogonată. Nu există prieteni. În viața asta

nu ai decât aliați sau dușmani și oricare dintre ăștia e-n stare să treacă dintr-o tabără-ntr-alta cât ai clipi. Țasta-i adevărul.

— Îl iau pe Vikram de-aici, l-am avertizat.

— Îl iei pe dracu'!

M-a măsurat din priviri preț de câteva secunde, apoi s-a proptit bine cu piciorul drept în podea, luându-și poziția de luptă. Am procedat la fel, ca să nu fiu luat pe nepregătite. A ridicat brațele încet în dreptul feței, cu pumnul stâng în față. Le-am ridicat și eu. Îmi bătea inima atât de tare, încât credeam că o să-mi sară din piept.

Prostia masculină. Săream la bătaie degeaba. Nu poți lupta pentru un lucru, poți doar lupta împotriva unui lucru. Odată intrat în luptă, dai uitării acea parte din tine care era în favoarea unui lucru și o înlocuiești cu partea care se opune violent. În acele clipe, eram cu desăvârșire împotriva lui Concannon.

— Artistul! a exclamat brusc Jamal, Artistul.

— Taci dracului! a mârâit Concannon.

— Oameni buni, a spus Dennis din pat, cu ochii închiși, îmi stricați toată starea!

— Culcă-te la loc, Dennis, băiete, i-a zis Concannon fără să mă scape din ochi. Nu durează decât un minut-două.

— Vă rog, fraților, a rostit Dennis cu glasul său blând și pătrunzător. Concannon, vino-ncoace, copil sălbatic. Vino și fumează un bong fabulos împreună cu mine. Ajută-mă să-mi regăsesc starea. Iar tu, Lin, ia-l pe Vikram cu tine. E aici de-o săptămână. Spre deosebire de noi, ceilalți, închiși în acest cavou vesel, pe el îl așteaptă familia acasă. Ia-l cu tine.

Concannon a coborât lent brațele pe lângă corp.

— Cum spui tu, Dennis, păcătos bătrân, a încuviințat rânjind. Nu-i mai port eu de grijă lui Vikram.

S-a așezat lângă Dennis, pe patul imens.

— Concannon, a zis Dennis toropit, ești omul cel mai viu pe care-l cunosc. Ți simt energia chiar și pe lumea cealaltă. Tocmai de-aia te iubesc. Dar îmi strici starea, pe cuvântul meu!

— Liniștește-te, Dennis dragă, a spus Concannon punând o mână pe umărul lui Dennis. Nu te mai deranjează nimeni.

L-am ridicat iute pe Vikram de pe jos, obligându-l să se țină pe picioare. Când am ajuns la ușă, am auzit glasul lui Concannon în urma noastră.

— N-am să uit asta, Shantaram, a șuiertat el cu un rânjit amenințător care îi dezvelea toți dinții.

L-am dus pe Vikram acasă cu taxiul. A vorbit o singură dată pe durata drumului.

— A fost o gagică pe cinste, a mormăit. Chiar a fost. Dacă m-ar iubi la fel de mult cum o iubesc eu, ar fi perfectă. Înțelegeți ce spun?

Am ajutat-o pe sora lui să îl bage în pat, am băut trei cești de ceai cu părinții lui, după care am luat un taxi și m-am întors să-mi recuperez motocicletă.

Vorbisem cu Lisa să ne vedem la prânz la Kayani, aproape de mallul Metro Junction, așa că m-am îndreptat într-acolo agale pe bulevardul lung și umbros, ticsit de tarabe cu haine colorate, numit Fashion Street. Mă gândeam la Concannon și la Vikram și la părinții acestuia, iar gândurile mă urmăreau ca o haită de lupi.

Tatăl lui Vikram era un om înaintat în vârstă, care se pensionase de mult timp. Vikram, mezinul familiei, venise pe lume spre amurgul vieții sale. Patima drogurilor care pusese stăpânire pe fiul său îl tulbura profund pe bătrân.

Chipeșul său fiu, cândva gătit cu mătăsuri negre și cataramă de argint ca în filmele lui Sergio Leone, ajunsese brusc să arate ca un cerșetor zdrențăros. Părul, altădată tuns la milimetru de frizerul lui, atârna acum ca niște lațe pleoștite pe părțile pe care dormea. Uneori, nu se spăla și nu se bărbiera zile la rând. Nu mai mânca acasă și nu vorbea cu nimeni din familie. Iar ochii pe care îi înălța uneori spre chipul măcinat de griji al tatălui său erau goi și lipsiți de viață și strălucire, de parcă sufletul l-ar fi părăsit deja și aștepta ca trupul să îl urmeze.

Din dragoste pătimașă pentru trandafirul său englezesc, Vikram, băiatul bogat care nu muncea niciodată, pornise o afacere conexă industriei cinematografice. Angaja turiști străini pentru roluri minuscule în filmele de la Bollywood.

Era o întreprindere îndrăzneată și riscantă. Nu avea pic de experiență în domeniu și lucra cu fonduri de împrumut. În ciuda acestor obstacole, farmecul său personal și încrederea în sine îl ajutaseră să dea lovitura. Lisa, primul lui partener de afaceri, își descoperise talentele pe parcursul acestei colaborări.

În momentul în care trandafirul englezesc îl părăsise pe Vikram fără vreun avertisment sau explicație, încrederea care îl făcuse să depășească orice temere și să o ceară în căsătorie se evaporase ca un abur.

— A început să șterpelească lucruri, îmi șoptise tatăl lui Vikram în timp ce fiul său dormea. Lucruri mărunte. Broșa mamă-sii, stiloul

meu cel bun, primit cadou de la firmă când am ieșit la pensie. Când l-am întrebat de ele, i-a sărit țandăra și a dat vina pe servitori. Dar noi știm că el le-a luat. Le vinde ca să-și cumpere droguri.

Am dat din cap a încuviințare.

— E păcat, o oftat bătrânul cu lacrimi în ochi. Mare păcat.

Era un amestec de amărăciune și spaimă în cuvintele bărbatului, căci iubirea devenise un străin în căminul lor. Cândva, fusesem și eu acel străin. Eram dependent de droguri: într-atât de dependent, încât ajunseseam să fur bani pentru a-mi alimenta viciul. M-am oprit acum douăzeci și cinci de ani și detest drogurile mai mult cu fiecare an care trece. Mă cuprinde mila când văd pe cineva încă prins în ghearele acestei patimi, în acest război cu el însuși. Am fost și eu acel străin în casa iubitoare a părinților mei. Știu cât de greu este să vii în ajutorul cuiva. Știu că toți suferă și se sting, zi după zi, din cauza patimii unuia. Și mai știu că, uneori, dacă nu găsește forța necesară, dragostea moare.

În acea zi, în acel an tulbure dinainte să aflu ce îmi va hărăzi soarta, m-am rugat pentru noi toți: pentru Vikram și familia lui, și pentru toți cei condamnați la uitare.

Capitolul 23

Am parcat motocicleta vizavi de Kayani, ca să mă întâlnesc cu Lisa. Cu ochii la semafor, am tras aer în piept și m-am avântat în a doua cea mai periculoasă traversare din Bombay. Mașinile se năpusteau nebunește spre mine, desenând viraje și zigzaguri imprevizibile prin trafic. În haosul acela, dacă nu te miști cu agilitate de dansator, ești un om mort.

Odată scăpat de șoseaua ucigașă, m-am prins bine de balustrada din funie de la intrarea localului, ca să îmi țin echilibrul pe treptele abrupte din marmură, și am intrat în cafenea. Probabil cea mai faimoasă dintre cafenelele și ceainăriile parsi realmente laudabile, Kayani servea omlete cu chili, pateuri cu carne sau legume, sandviçuri cu pâine prăjită, precum și cea mai variată gamă de prăjituri și fursecuri de casă din zonă.

Lisa mă aștepta la masa ei preferată, în fundul sălii de la parter, cu vedere la forfota din bucătărie și la vreo șapte pași de tejghea.

Câțiva chelneri mi-au zâmbit și m-au salutată din cap în timp ce mă îndreptam către masa ei. Kayani era unul dintre restaurantele

noastre de suflet. În cei doi ani de când eram împreună, nu treceau două săptămâni fără să luăm acolo prânzul sau ceaiul de după-amiază.

Am sărutat-o și m-am așezat lângă ea pe colțul mesei, cu picioarele lipite de ale ei.

— *Bun musca?* am întrebat fără să consult meniul.

Era gustarea favorită a Lisei atunci când veneam la Kayani, chiflă proaspătă cu unt, tăiată în trei feliuțe subțiri ce puteau fi ușor înmuiate într-o ceașcă cu ceai fierbinte. A dat aprobator din cap.

— *Do bun musca, do chai,* i-am spus chelnerului. Două chifle cu unt și două ceaiuri.

Chelnerul, pe numele său Atif, a luat cele două meniuri nefolosite și s-a dus la tejghea, unde a transmis comanda.

— Iartă-mă c-am întârziat, i-am spus. Am primit o veste proastă despre Vikram, așa că m-am dus să-l iau de la Dennis și să-l duc acasă.

— Dennis? Adică Baba Adormitul?

— Chiar el.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc. Am auzit o grămadă de lucruri despre el. A ajuns un fel de celebritate religioasă. Rish se gândea să organizeze o expoziție inspirată din transele lui.

— Pot să te duc acolo odată, dar n-ai cum să-l *întâlnești* decât dacă ai mare noroc. Nu faci altceva decât să stai nemișcat ca să nu-i strici starea.

— Să nu-i strici starea?

— Da, cam asta e tot.

— Îmi place tipul ăsta, a râs ea.

Îi cunoșteam bine simțul umorului și simpatia față de oamenii ciudați, predispuși la gesturi ciudate.

— Ah, da. Dennis e exact după sufletul tău.

— Dacă tot vrei să faci ceva, măcar fă-o într-un mod artistic, a spus Lisa.

Au sosit chiflile cu unt. Am luat două felii, le-am înmuiat în ceai până s-a topit untul și am mușcat din ele cu poftă.

— Cum o mai duce Vikram? s-a interesat Lisa.

— Rău.

— Tot din cauza *aia*?

— Da, tot din cauza *aia*.

S-a întunecat la față. Cunoșteam amândoi forța sufocantă a dependenței de droguri.

— Crezi că e nevoie să organizăm o intervenție?
— Habar n-am. I-am sfătuit pe părinții lui să-i plătească internarea într-o clinică privată de reabilitare.

— Își permit?

— Au altă variantă?

— Adevărat.

— Problema e că, și dacă ajunge acolo, nu e încă pregătit să primească ajutor. Nu e nici pe departe pregătit.

Lisa a căzut pe gânduri câteva secunde.

— Lucrurile nu merg bine între noi doi, am dreptate? m-a întrebat dintr-odată.

— Ce ți-a venit?

— Ești de acord că lucrurile nu merg bine între noi? a repetat ea pe un ton blând.

— Ce-nseamnă „bine”?

Am încercat să fac o glumă, dar nu mi-a reușit.

— Bine înseamnă mai mult.

— În regulă, am zis. Atunci, să facem mai mult.

— Ești nebun de legat.

Eram derutat și deloc sigur că voiam să știu încotro se îndrepta discuția.

— Când m-au arestat, am spus, m-au supus unor teste psihologice. M-au declarat suficient de sănătos la cap ca să fiu judecat, ceea ce nu pot afirma despre majoritatea cunoscuților mei, inclusiv despre psihiatrul care m-a verificat. Ca să fii judecat și condamnat, trebuie să fii declarat sănătos mintal. Asta înseamnă că toți pușcăriașii din lume sunt oameni perfect raționali. Ținând cont câți dintre cei aflați în libertate merg la psiholog, în curând, singurii care vor putea dovedi că sunt întregi la minte vor fi cei din închisoare.

Lisa a ridicat privirea spre mine. O vedeam cum încearcă să-mi citească gândurile.

— E o discuție cam serioasă, a spus ea, la un ceai și o chiflă cu unt.

— În ultima vreme, Lisa, nu mai pot nici să glumesc, că tu o iei ca pe-o discuție serioasă.

— Adică totul se întâmplă din vina *mea*? a ripostat furioasă dintr-odată.

— Nu. Voiam doar să...

— Nu se rezumă totul la tine, s-a răstit ea.

— Bine, gata.

Și-a făcut apariția Atif ca să debaraseze masa, să ia următoarea comandă. De regulă, când purtam o discuție aprinsă, luam două sau chiar trei chifle la ceai, dar de data asta am comandat doar ceai.

— *Fără bun musca?* s-a mirat Atif.

— *Fără bun musca. Sirf chai.* Doar ceai.

— *Thik*, a îngăimat el îngrijorat.

A luat o gură de aer, după care a strigat comanda în bucătărie.

— *De chai! De chai lao! Fără bun musca! Repet, fără bun musca!*

— *Fără bun musca!* s-a auzit o voce din bucătărie.

M-am uitat la Lisa, apoi la Atif, apoi la Vishal, bucătarul, care privea supărat de la fereastra de servire. Am ridicat mâna, cu un deget întins.

— *O bun musca!* am strigat.

— Aha! a exclamat Atif victorios. *Ek bun musca, do chai!*

Vishal a dat fericit din cap la fereastra bucătăriei, cu un rânjet larg ce îi dezvelea dinții strălucitor de albi.

— *Ek bun musca, do chai!* a țipat încântat, trântind ceainicul pe aragaz.

— Bine c-am rezolvat-o și pe-asta, am zis încercând să o-nveselesc pe Lisa.

Era genul de situație ridicolă, dar nostimă, la care Bombay-ul te expunea în fiecare zi și pe seama căreia ne-am fi distrat în mod normal.

— Știi, e destul de ciudat, a spus Lisa.

— Nu neapărat. Atif e...

— Am fost și ieri aici, împreună cu Karla.

— Mai zi o dată.

— Și chelnerul a avut exact aceeași reacție.

— Stai o clipă. Ai ieșit cu Karla ieri și mie nu mi-ai zis nimic?

— De ce ți-aș spune? Tu îmi spui de fiecare dată cu cine te vezi sau cu cine te bați?

— Știi foarte bine că eu nu-ți spun din motive întemeiate.

— Trecând peste asta, când am ieșit cu Karla, am pățit aceeași chestie cu chelnerul.

— Cu Atif?

— Vezi? Și ea știa cum îl cheamă.

— E chelnerul meu preferat de aici. Nu mă miră că și ea îl place. Omul ar merita să conducă localul.

— Nu pricepi la ce mă refer.

— Trebuie neapărat să vorbim despre Karla?

— Să vorbim despre ea, a zis Lisa încet, sau să ne gândim la ea?

— Te gândești la ea? Eu, nu. Mă gândesc la tine, la noi, la ce-a mai rămas din relația noastră.

Mi-a aruncat o privire încruntată, după care a început să se joace din nou cu șervetul.

Au sosit ceaiul și *bun musca*. Nu le-am dat atenție inițial, dar văzându-l pe Atif că nu se clinește de lângă mine, am luat o felie și am mușcat din ea. A dat aprobator din cap și a plecat.

— Probabil, e din cauza vieții mele nenorocite, a meditat ea mototolind șervetul între degete.

Îi cunoșteam povestea. O auzisem de nenumărate ori. Descopeream mereu elemente noi și așteptam cu nerăbdare să mi-o mai spună o dată.

— N-am fost *abuzată* sau ceva de genul. Părinții mei sunt oameni cumsecade. Pe bune. E doar vina mea și o știi bine.

— Nu e deloc vina ta, Lisa.

— Ba da, este.

— Chiar dac-ar fi, iubirea șterge orice defect.

A făcut o scurtă pauză și a sorbit din ceai, căutând o altă cale de a deschide subiectul care o frământa.

— Ți-am povestit vreodată despre paradă? m-a întrebat ea.

— Nu la Kayani, am spus zâmbind. Mai povestește-mi o dată.

— În fiecare an, pe strada principală, se organiza Parada Fondatorilor. Toată lumea de pe o rază de optzeci de kilometri venea să ia parte sau să privească spectacolul. Fanfara de la școala mea participa la paradă și avea un fel de barcă mare...

— Un car alegoric.

— Da, școala avea un ditamai carul alegoric făcut de comitetul de părinți, pe o temă diferită în fiecare an. Într-un an, m-au ales pe mine să stau pe tron, pe post de atracție principală. Tema era *Fructele Libertății* și barca...

— Carul alegoric.

— Și carul alegoric era plin de legume și fructe de la fermierii din zonă. Eu eram costumată în Liberty Belle.

— Cred că arătai foarte simpatic.

A zâmbit.

— Trebuia să stau cocoțată în vârful mormanului de fructe, cartofi, sfeclă și alte verdețuri, care înainta prin mulțime, și să flutur din mână ca o regină până se termina defilarea.

A început să fluture ușor din mână, cu palma în sus și degetele ușor îndoite în jurul acelei amintiri grandioase.

Atif a debarasat din nou masa. S-a uitat la mine ridicând o sprânceană întrebător. Am pus o mână pe masă, cu palma în jos, și i-am arătat de două ori către masă. Era semnalul să mai aștepte puțin. A încuviințat ascultător din cap și s-a dus să verifice și celelalte mese.

— Era o chestie importantă. O onoare, dacă o pot numi așa. Toată lumea mi-o spunea. Cu cine mă întâlneam ținea să menționeze și asta. Ai idee cât e de enervant ca oamenii să-ți spună întruna că ar trebui să te simți onorat?

— Eu cunosc doar versiunea cu *dezonorat*, dar înțeleg la ce te referi.

— Problema e că eu chiar nu mă simțeam onorată, pricepi? Am fost fericită inițial că m-au ales *pe mine* dintre toate fetele, chiar dacă unele erau mult mai frumoase decât mine. Nici măcar n-am făcut vreun efort ca să fiu aleasă. Unele fete se foloseau de cele mai murdare trucuri pentru asta. Nici nu-ți imaginezi la câte șiretlicuri sunt dispuse să apeleze fetele ca să stea cocoțate în vârful unui camion la parada de Ziua Fondatorilor.

— Ce fel de șiretlicuri? am întrebat curios.

— Eu n-am făcut nimic, a spus Lisa. Așa că am fost la fel de mirată ca toată lumea când comitetul m-a ales pe mine. Dar, în realitate, *n-am simțit* absolut nicio emoție. Am fluturat din mână, maiestuoasă precum Maria Antoaneta, un pic amețită de la mirosul merelor bătute de soare, dar n-am simțit nimic uitându-mă la toți oamenii ăia care-mi zâmbeau și aplaudau.

Câteva raze de soare s-au strecurat prin atmosfera înnorată a musonului. Una dintre ele a ajuns la masa noastră, oprindu-se pe chipul Lisei și împărțindu-l între azurul umbrat al ochilor ei și buzele scăldate într-o lumină albă.

— N-am simțit nici cel mai mic fior, au spus acele buze luminoase. N-am simțit niciodată că acolo e locul meu, în acel oraș, în acea școală și nici chiar în familia mea. Absolut niciodată.

— Lisa...

— Voi doi, a spus ea placid, nu resimțiți acest lucru. Tu și Karla. Voi vă găsiți locul oriunde ați fi. Abia acum îmi dau seama. A fost nevoie de chelnerul ăsta ca să înțeleg.

A ridicat spre mine o privire goală.

— Eu nu-mi găsesc locul nicăieri. Nici măcar alături de tine. Îmi

place de tine, Lin. Te plac de multă vreme, dar asta e tot ce simt. Știai că n-am ținut niciodată la tine?

Întotdeauna simțisem un cuțit în inimă când încercasem să o iubesc pe Lisa. Cuțitul erau acele cuvinte, căci atunci când le rostea, le rostea pentru amândoi.

— Oamenii nu țin unul de celălalt, am spus cu blândețe. E prima regulă a libertății.

S-a străduit să schițeze un zâmbet, dar n-a reușit.

— De ce se despart oamenii? a întrebat îngândurată.

— De ce se cuplează oamenii?

— Te crezi psihiatru? Îmi răspunzi la întrebare cu altă întrebare?

— Ai dreptate. După părerea mea, oamenii se despart fiindcă n-au format o pereche de la bun început.

— Dar dacă ți-e frică să fii împreună cu cineva? a spus lăsând ochii în pământ. Sau cu toată lumea?

— Ce vrei să spui?

— În ultima perioadă, mă simt de parcă aș fi fost aleasă din nou regina paradei, deși nici măcar nu m-am înscris la preselecții. Înțelegi?

— Nu, Lisa.

— Nu înțelegi?

— Indiferent care este relația noastră, știu că ai învins blestemul și ai revenit pe picioarele tale. E un lucru de care poți fi mândră. Faci ceea ce-ți place, lucrezi cu artiști pe care îi admiri. Iar eu voi rămâne prietenul tău, orice s-ar întâmpla. Toate merg bine. Tu ești bine.

A ridicat din nou ochii. A dat să spună ceva. A deschis gura. Buzele i-au tresărit, păcălite parcă de un gând fugitiv.

— Trebuie să plec, a spus repede ridicându-se de la masă. Organizăm o nouă expoziție pentru un artist nou apărut. E bunicele. Deschidem peste câteva zile.

— Cum vrei tu. Te duc...

— Iau un taxi, a spus ea.

— Eu sunt mai rapid decât orice taxi din oraș, am zis zâmbind.

— Ești și mai rapid, și mai ieftin. Dar tot iau un taxi.

Am achitat nota și am ieșit în strada luminată de soare. Taxiurile așteptau înșirate lângă celălalt trotuar. Ne-am dus la primul. Lisa s-a aplecat să urce, dar am oprit-o.

Privirile ni s-au intersectat pentru o clipă, apoi a întors capul din nou.

— Nu sta treaz să mă aștepți diseară, mi-a zis. Expoziția asta nouă

ne dă mari bătăi de cap. O să lucrăm non-stop câteva zile.

— Câteva zile?

— Da. Probabil o să dorm la galerie diseară și mâine seară, ca să terminăm la timp.

— Ce se petrece, Lisa?

— Nu se petrece nimic, a spus și a urcat în taxi.

A demarat imediat. S-a întors și m-a privit până când mașina s-a făcut nevăzută.

Extazul născut în câteva clipe este un lucru fragil. Iar când extazul dispare, nicio putere de pe lume nu îl mai poate readuce în ochii îndrăgostitului. Eu și Lisa ne priveam dintr-un loc îndepărtat: din locul în care se prăbușește extazul.

Lumina pălise și o umbră acoperea grădina trecutului. Am rămas pe trotuar o jumătate de oră, cufundat în gânduri.

Era ceva ce îmi scăpa. Un conflict mai presus de nemulțumirile ei legate de Compania Sanjay și chiar de dorința de a fi cu alte persoane. Altceva se întâmpla și nu reușeam să văd sau să simt ce anume, tocmai pentru că mi se întâmpla mie.

Capitolul 24

Strada era înșesată de șarlatani când am parcat motocicleta în față la Leopold's, lângă o ceată de bișnițari, ai căror ochi lacomi vânau orice afacere. M-am uitat încet la stânga, apoi la dreapta, măsurând fiecare amenințare sau oportunitate care-mi ieșea în cale. Încercam să scap de umbră, de umbra Lisei, și să ies din grădina trecutului, când am auzit o voce strigându-mă.

— Lin! *Ce noroc!* Chiar pe tine te căutam!

Era Stuart Vinson și părea agitat. Un lucru bun pentru mine. După discuția cu Lisa din care nu pricepusem nimic, ce distracție mai bună decât să dau peste o persoană pe care nu o-nțelegeam aproape niciodată?

— Ce mai faci, Vinson?

— E vorba de o fată. Are... am nevoie de ajutorul tău. Ai ceva trecere la polițiștii din Colaba, nu-i așa?

— Ce-nțelegi prin „trecere”?

— Poți să rezolvi anumite chestii, am dreptate?

— Știi cine-i primul și cine-i ultimul la rând, dacă ai bani de dat.

— Super! Pot să vin cu tine? Acum?

- Păi, eu...
- Te rog, Lin. Săraca fată are necazuri mari.
S-a speriat când a văzut că mă încrunt.
- Stai liniștit. N-a făcut nimic rău. Din ce-am înțeles, singura problemă e că a murit iubitul ei. A luat o supradoză azi-noapte și...
- O clipă. Mai ușor. Cine-i fata asta?
- Nu prea... nu prea știu cum o cheamă.
- Aha.
- Nu l-am auzit încă. Nu i-am văzut nici măcar pașaportul. Habar n-am de unde e. Tot ce știu e că trebuie s-o salvez și e posibil să fiu singurul care poate, înțelegi? Are niște ochi, frate, de te trec fiorii. Zici că universul îți cere s-o salvezi. E ceva mistic. Magic. E mâna sorții. Numai că, de câte ori îi întreb pe polițai despre ea, îmi zic să tac.
- Au dreptate. Ori taci, ori vorbești pe înțelesul meu.
- Stai să-ți explic! M-am dus la secția de poliție ca să plătesc o amendă pentru șoferul meu care s-a încăierat cu altul pe Kemps Corner, chiar lângă ieșirea de pe Beach Candy, și...
- Vinson, spune-mi ce-i cu fata!
- Ah, da. Tocmai terminasem ce-aveam de făcut când am văzut-o pe fata aia. Trebuie neapărat s-o vezi și tu. Are niște ochi... zici că au foc și gheață în ei. Trebuie s-o vezi ca să înțelegi. Care-i faza cu ochii, frate, de te dau așa peste cap?
- Revino-ți! Zi despre fată.
- Cum spuneam, iubitul ei a murit din cauza unei supradoze azi-noapte sau azi-dimineață. Din ce-am auzit, s-a trezit lângă el, țepăn ca lemnul și mort cine știe de cât timp. Erau cazați la Frantic.
- Continuă.
- Aia de la Frantic sunt oameni discreți și știu să-și țină gura. Am făcut și eu niște afaceri pe-acolo. Dar să te trezești cu un cadavru în hotel, frate? Asta-i un pic cam mult.
- Știi cum procedează. Au reținut-o pe fată, au chemat poliția și le-au predat-o.
- Da. Jigodiile!
- N-au vrut decât să se protejeze, Vinson. Ceea ce-ar trebui să faci și tu. Nu e indicat să te joci de-a bunul samaritean într-o secție de poliție când ești traficant de droguri. Mare greșeală să faci așa ceva la poliție.
- Da, știu, știu. Dar fata are ceva mistic, pe cuvântul meu, frate. Am încercat să scot ceva de la polițai, dar nu mi-au zis decât că a identificat cadavrul la morgă, așa cum i-au cerut. Îți dai seama ce

chin o fi fost pe capul ei? După aia, le-a dat o declarație, cum i-au cerut. Dar e nevinovată și ei nu vor să-i dea drumul.

— E vorba de bani.

— Știu. Dar refuză să discute cu mine. De-asta am nevoie de tine.

— Cine-i în tură?

— Dilip. El taie și spânzură pe-acolo. Fata e-n biroul lui.

— Asta-i bine.

— Primește bani ca să-i dea drumul?

— Își vinde și pistolul și insigna, dacă-i oferi cât vrea.

— Super!

— Dar după aia, te caută, te găsește, te bate bine și le ia înapoi.

— Asta nu mai e super.

— Îi place să vadă teama în oameni. Ia-ți o figură speriată, cât să-l faci să se simtă bine, după care dă-i banii.

— Așa procedezi și tu?

— Relația dintre mine și sergentul Dilip a depășit demult etapa de frică prefăcută.

— Dacă mergi cu mine, ne lasă să plătim și s-o scoatem pe fată de acolo?

— Da. Presupun, dar...

— Dar ce?

Am oftat prelung și l-am privit indecis în ochii săi îngrijorați.

Îmi plăcea Stuart Vinson. Chipul său neted și atrăgător, bronzat după cei șase ani petrecuți sub soarele Asiei, etala mereu o expresie dârză și hotărâtă, demnă de un explorator polar sau de un nobil aventurier, nu de un traficant de droguri perfid care își ducea viața în lux într-un oraș în care majoritatea oamenilor mureau de foame. Nu reușeam să deslușesc ce motiv ascuns ar fi putut avea.

— Ești sigur că vrei să te amesteci în așa ceva? Habar n-ai cine-i fata. Nu știi nici măcar cum o cheamă.

— Te rog să nu rostești lucruri rele despre ea, a spus cu blândețe, dar surprinzător de apăsător. O să mă faci să-mi schimb părerea despre tine. Dacă nu vrei să m-ajuti, nu-i nimic. Dar eu știu tot ce-i de știut despre ea.

— Off, am spus compătitor.

— Îmi pare rău, a spus lăsând capul în pământ.

L-a ridicat repede, fixându-mă cu o privire rugătoare.

— Știu că pare nebunesc, dar am stat două ore în biroul lui Dilip ca s-o ajut. N-a scos o vorbă. O singură dată s-a uitat la mine cu un zâmbet trist. Am simțit ceva în suflet, Lin. Nu știu cum să-ți explic. I-

am zâmbit și eu. A simțit și ea același lucru. Sunt sigur de asta. Nu știu dacă știi cum e să iubești pe cineva fără niciun motiv clar, dar tot ce-ți cer e să mă ajuți.

Știam cum e: toți cei care s-au îndrăgostit vreodată o știu. Am traversat strada către secția de poliție din Colaba și ne-am oprit în biroul lui Dilip.

Sergentul m-a măsurat din cap până-n picioare, s-a uitat la fată, după care s-a întors din nou spre mine.

— Prietenă de-a ta? a-ntrebat Fulger îndreptându-și capul spre fată.

Am privit-o și ceva s-a strâns în mine precum frunzele unei ferigi. Era fata a cărei fotografie o văzusem în medalion, fata care-și vânduse medalionul și pe care încercasem să o avertizez în momentul în care îi înapoiasem bijuteria.

Lasă-mă-n pace, Soartă! mi-am zis în sinea mea.

Părul ei unsuros era încâlcit și se lipise de sudoarea de pe gât. Purta un tricou albastru, decolorat de prea multe spălări, și suficient de strâmt cât să-i scoată în evidență constituția delicată. Blugii păreau prea mari pentru ea: o curea îngustă îi ținea sugrumați în jurul taliei subțiri.

Avea medalionul la gât. M-a recunoscut.

— Da, am răspuns. E o prietenă de-a mea. Sergent-*ji*, fii amabil și pornește ventilatorul.

Sergentul Dilip s-a uitat la ventilatorul nemișcat de deasupra fetei, apoi la cel care se rotea lent deasupra lui ca să alunge zăpușeala musonului.

S-a întors din nou către mine, cu o privire încărcată de ură în ochii lui de culoarea mierii.

— *Punkah!* a urlat la un subaltern.

Polițistul a pornit iute ventilatorul de deasupra fetei și un val de aer răcoros s-a revărsat peste gâtul ei gingaș, ce strălucea de sudoare.

— Deci, e prietena ta, Shantaram? m-a întrebat Dilip viclean.

— Da, sergent-*ji*.

— Prea bine. În cazul ăsta, spune-mi cum o cheamă.

— Sub ce nume ți s-a prezentat?

Dilip a pufnit în râs. M-am întors către fată.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Rannveig, mi-a răspuns placid, jucându-se cu medalionul de la gât. Rannveig Larsen.

- O cheamă Rannveig, am spus. Rannveig Larsen.
Dilip a râs din nou.
- Eu am alt nume notat aici, a spus zâmbind.
- E norvegian, a spus fata. Se scrie R-A-N-N-V-E-I-G, dar se pronunță *Runivay*, ca pista de la aeroport.
- O cheamă Rannveig, am spus. Pistă de aeroport, în engleză.
- Ce vrei de la mine, Shantaram? a întrebat Dilip.
- Aș vrea să o conduc acasă pe domnișoara Larsen, am zis. A trecut prin destule emoții azi.
- Domnișoara Larsen a declarat că nu are casă, a replicat sergentul. A fost dată afară din hotelul Frantic azi-dimineață.
- Poate sta la *mine*, a intervenit Vinson imediat.
- Toate privirile s-au întors către el.
- Am o ditamai casa, s-a bâlbâit uitându-se de la unul la altul. E loc berechet. Am și o servitoare care locuiește cu mine și care poate să aibă grijă de ea. Desigur, dacă dorește să-mi accepte oferta.
- Sergentul Dilip s-a întors spre mine.
- Cine dracu' mai e și idiotul ăsta? m-a întrebat în hindi.
- Dânsul este domnul Vinson, i-am răspuns.
- Mă numesc Stuart Vinson, a spus el. Am fost aici acum nici zece minute.
- Gura, i-a spus Dilip.
- Sergent-*ji*, am dori să o conducem pe domnișoara Larsen acasă, am zis eu, dacă este liberă să plece.
- *Liberă*, a rostit Dilip târăgănat. Ce cuvânt mic, dar câte *condiții* sunt agățate de el.
- Aș fi încântat să îndeplinesc acele condiții, am spus. Firește, în funcție de numărul condițiilor și de cât de bine sunt agățate.
- Cred că sunt cel puțin zece condiții, a spus Dilip cu un rânjet viclean și crud.
- Am numărat zece mii de rupii și am pus banii pe masă.
- Când i-am întins spre el, și-a pus palmele peste mâna mea.
- Ce treabă are Compania Sanjay cu domnișoara?
- Nu e treaba Companiei, am răspuns. E o problemă personală. Fata mi-e prietenă.
- Fără să-mi dea drumul la mână, s-a întors către tânără și a măsurat-o din cap până-n picioare.
- Ah, desigur, a spus cu un rânjet nerușinat.
- Stai o clipă, a sărit Vinson, dar mi-am tras mâna din strânsoare și l-am împiedicat să continue.

— Fulger-ji, domnul Vinson ar dori să-ți mulțumească pentru înțelegere și compasiune.

— Mă bucur că v-am putut fi de ajutor, a mârâit Dilip. Aveți grijă că fata trebuie să treacă pe-aici peste două zile ca să semneze actele.

— Ce acte? s-a impacientat Vinson.

Dilip l-a privit cu atenție. Cunoșteam acea privire: se gândea de unde ar începe să-l lovească după ce și-ar pune oamenii să îl lege de o poartă.

— Promit că o să vină, sergent-ji, am spus. Dacă tot a venit vorba despre acte, care ar fi?

— Documentele de transport pentru cadavru, a spus Dilip frunzărind hârtiile de pe birou. Trupul bietului tânăr se va întoarce în Norvegia peste trei zile. Dar documentele trebuie semnate peste două zile. Și acum, plecați de-aici până când nu vă pun și mai multe condiții pentru eliberarea ei.

I-am întins o mână fetei. Mi-a luat-o, s-a ridicat de pe scaun și a făcut câțiva pași. Abia se ținea pe picioare. S-a împiedicat în dreptul lui Vinson, care a prins-o protector de umeri.

A condus-o în stradă, a ajutat-o să urce pe bancheta din spate a mașinii lui, după care s-a urcat și el. M-am aplecat spre fereastra deschisă în momentul în care șoferul a pornit motorul.

— Ce s-a întâmplat, Rannveig, pronunțat ca pistă de aeroport? am întrebat-o.

— Cu ce anume?

— Cu iubitul tău. Ce-a pățit?

— Nu-ți face griji pentru mine, a spus ea pe-un ton absent. Sunt bine. Sunt bine.

— În momentul de față, *pentru el* îmi fac griji, am zis arătând spre Vinson. Iar dacă vrei să mai discut cu sergentul, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Eu... eu n-am... a îngăimat ea uitându-se la sacoșa din cârpă pe care o mototolise în poală.

Bănuiam că în ea se aflau toate bunurile ei.

— Spune-mi.

— Nu s-a mai putut opri. A luat-o din ce în ce mai razna. Aseară, l-am anunțat că îl părăsesc și mă întorc la Oslo. M-a implorat să mai rămân o noapte. Doar o noapte. Și... pe urmă... A făcut-o intenționat. I-am văzut-o pe față. A făcut-o intenționat. Nu mă mai pot întoarce acasă. Nu mai pot da ochii cu cineva de acolo.

Albastrul electric și aprig din ochii ei s-a stins și fata s-a cufundat

într-o tăcere epuizată. Cunoșteam privirea: se uita la chipul morții. Se uita la chipul iubitului ei mort.

— Ai pe cineva la Bombay? am întrebat.

A clătinat încet din cap în semn că nu.

— Vrei să mergi la consulat?

A clătinat vehement din cap.

— De ce nu?

— Ți-am zis. Nu pot da ochii cu nimeni acum.

— E frântă de oboseală, a spus Vinson. O duc la mine. O să fie în siguranță până când decide ce vrea să facă.

— Bine, bine. O să discut cu Dilip Fulger.

— Mai sunt și *altele* de făcut? s-a mirat Vinson. Credeam că asta a fost tot.

— Nu i-a înapoiat pașaportul, am zis. Ține de el ca să mai stoarcă niște bani, dar n-a vrut să deschidă subiectul de față cu tine. Mă înțeleg eu cu el.

— Mulțumesc, frate, a spus Vinson. O să am grijă să ajungă la secție ca să semneze actele. Hei, stai un pic să-ți dau banii înapoi.

— Banii se dau doar în secția de poliție, am zis, nu în afara ei. Lasă că ne reglăm noi mai târziu. Dacă fac rost de pașaport, i-l las lui Didier, la Leo's.

Vinson s-a întors către față, adresându-i-se pe un ton blând.

— O să fie bine. Menajera mea o să aibă grijă de tine. Pare o dură, dar e doar gura de ea. Faci o baie fierbinte, pui niște haine curate pe tine, mănânci ceva și te culci. O să te simți bine. Promit.

I-a spus șoferului unde să meargă și au plecat. Fata a întors repede capul, m-a zărit și mi-a zis ceva. Nu am reușit să disting ce spune. Am urmărit mașina până când a dispărut, apoi m-am întors în secția de poliție ca să discut cu sergentul Dilip.

Nu am aflat prea multe. Conform spuselor fetei, se trezise din somn și își găsisse iubitul mort lângă ea, cu o seringă în braț. Îl chemase pe managerul hotelului, care sunase la poliție și ambulanță.

Sergentul Dilip era mulțumit că era doar un caz de supradoză. Tânărul avea urme de înțepături pe brațe, mâini și picioare, iar managerul hotelului declarase că nu intrase nimeni în cameră cu excepția cuplului.

M-a costat cinci mii de rupii să recuperez pașaportul fetei și alte zece mii ca numele *Rannveig Larsen* să fie șters din raportul de deces.

În versiunea modificată a raportului, managerul hotelului era cel

care găsisse cadavrul, iar Rannveig fusese complet scoasă din poveste.

Era o sumă considerabilă de bani pentru vremurile acelea, așa că intenționez să o recuperez de la Vinson cât mai repede cu putință. Am vârat pașaportul norvegian în buzunar și eram pe picior de plecare, când sergentul m-a oprit din drum.

— Spune-le celor de la Compania Sanjay că acest caz ridică miza.

— Despre ce vorbești?

— Dasilva, a rostit el cu scârbă. Andrew Dasilva. Heroina lui a dus la moartea băiatului. E al treilea deces din cauza heroinei săptămâna asta. Compania Sanjay vinde prafuri al dracului de tari. Încep să am neazuri din cauza asta.

— Ești absolut convins?

Nu era o întrebare politicoasă, așa că nu am primit un răspuns politic.

— Să vă duceți dracului tu și toți drogații care-au crăpat. Mă doare-n cur de voi. Ția doi localnici nu-s o problemă, dar moartea unui străin în sectorul meu lasă o ditamai pata pe biroul meu. Mie-mi place să am biroul curat. I-am zis lui Dasilva că s-a dublat prețul luna asta din cauza ălor doi. Acum, că s-au făcut *trei*, s-a triplat și suma.

— N-ai decât să i-o spui chiar tu lui Sanjay, am zis. Oricum îl vezi mai des decât mine.

Am ieșit din secția de poliție, m-am strecurat prin trafic și m-am dus la parapetul din ciment și metal care despărțea benzile șoselei aglomerate.

Așezat într-o deschizătură a gardului de oțel, am simțit vuietul traficului din jur: autobuze roșii ticsite de navetiști, scutere încărcate cu familii întregi, ricșe, motociclete și biciclete, taxiuri colorate în galben și negru, camioane de pește, mașini, vehicule militare care veneau și plecau de la baza navală situată în vârful peninsulei Orașului-Insulă.

Cuvinte răzlețe pătrundeau prin jungla gândurilor.

Drogurile noastre. Drogurile Companiei Sanjay. Fata din medalion, Rannveig, ca pista de aeroport. Iubitul ei. Fata din medalion. Drogurile noastre.

Claxoane, sonerii de bicicletă, muzică din radiouri, strigătele vânzătorilor ambulanți și ale cerșetorilor răsunau de pretutindeni, rășfrângându-se din pasarelele acoperite și bătrânele ziduri elegante care le susțineau.

Drogurile noastre. Drogurile Companiei Sanjay. Fata din medalion.

Iubitul ei. Drogurile noastre.

Mirosul străzii mă pedepsea, dându-mi o senzație de amețeală: pești și creveți proaspăt prinși în portul Sassoon, vapori de benzină și motorină și mirosul înțepător de mucegai ce părea să se prelingă din fiecă clădire a orașului.

Drogurile noastre. Drogurile noastre.

M-am cocoțat pe parapetul despărțitor. Râuri de trafic se scurgeau prin fața mea, înspre nord, și în spatele meu, către sud, de-a lungul brațului peninsulei.

Khaderbhai interzisese celor din Companie să vândă heroină în Bombay-ul de sud și să câștige bani din prostituție. De la moartea sa, mai bine de jumătate din fondurile Companiei veneau din aceste două surse, iar Sanjay autoriza lunar tot mai mulți dealeri și apariția mai multor bordeluri.

Era o lume nouă. Nicidecum mai curajoasă, dar sigur mai bogată decât cea pe care o descoperisem eu când Khaderbhai mă salvase din închisoare și mă luase sub aripa lui. Zadarnic îmi spuneam că nu vând nici droguri, nici fete, că sunt falsificator de pașapoarte. Eram vârat până-n gât în toate aceste afaceri abjecte.

Ca soldat al Companiei Sanjay, luptasem împotriva multor bande rivale și puteam fi chemat oricând să îi apăr pe Andrew, Amir, Faisal și operațiunile lor, fără să mi se ofere vreo justificare a sângelui ce urma a fi vărsat ori dreptul de a refuza.

Drogurile noastre.

Am simțit o atingere pe șira spinării. Când am dat să mă întorc, am mai simțit una, apoi încă una. Trei Cicliști Ucigași au zbughit-o iute prin șuvoiul de mașini, pe bicicletele lor cromate.

Am întors capul repede și am dat cu ochii de Pankaj, secundul șefului Cicliștilor Ucigași, care oprise lângă mine. S-a rezemat de balustrada metalică. Mașinile desenau o buclă în dreptul lui, ca să îl ocolească. Se uita la mine cu o privire poznașă și veselă.

— Vezi ce simplu e, frate? a zis el rânjind și aprobând puternic din cap. Fără să mă pun pe mine la socoteală, ai fi murit de trei ori, dacă băieții mei te-ar fi împuns cu cuțitul, și nu cu degetul.

M-a înțepat cu două degete-n piept, exact sub inimă.

— Sunt foarte bucuros că noi doi nu ne batem, frate, am spus.

— Ia mâna de pe cuțitul de la spate, a spus el. Și, după aia, o s-o iau și eu pe a mea.

Am pufnit amândoi în răs și ne-am strâns mâinile.

— Compania ta nu ne lasă o clipă de răgaz, a zis ținându-se de

balustradă și dând de pedale înapoi. Dacă o ține tot așa, în curând o să pot ieși la pensie.

— Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai avertiza în cazul în care munca te-aduce la sud de Fântâna Flora.

— S-a făcut, frate. La revedere!

Pankaj s-a avântat pe șosea pe bicicleta lui cromată. L-am urmărit cum se strecoară cu agilitate prin trafic.

Înainte să dispară, în secunda cât a durat să ridic ochii spre cer, am luat decizia capitală. Se sfârșise. Îmi încheiasem socotelile cu Compania Sanjay.

Gata. S-a terminat. M-am săturat.

Credința. Credința sălășluiește în toate, în fiecare clipă a vieții, chiar și în somn. Credința în mamă, soră, frate sau prieten: credința că ceilalți vor opri la semaforul roșu, credința în pilotul avionului și în inginerii care au dat avizul de decolare, credința în profesorii pe mâna căroră îți lași copiii câteva ore zilnic, credința în polițiști, pompieri și în mecanicul tău și credința că dragostea te va aștepta până când te întorci acasă.

Credința însă, spre deosebire de speranță, poate muri. Iar, odată cu aceasta, mor și alți doi prieteni: statornicia și devotamentul.

Eram sătul. Îmi pierdusem și ultima fărâmă de credință în autoritatea lui Sanjay și nu aș fi putut îndura să mă supun acesteia.

Eram conștient că despărțirea nu va fi ușoară. Lui Sanjay nu-i place să lase lucrurile în coadă de pește. Totuși, se isprăviseră. Eu terminasem cu toate. Știam că Sanjay va ajunge acasă târziu. Am hotărât să-i fac o vizită spre seară și să-i prezint personal demisia.

M-am uitat la afișul restaurantului Leopold's și mi-au venit în minte cuvintele pe care mi le spusese Karla cândva, pe vremea când beam prea mult, vorbeam prea mult și zăboveam prea mult peste ora de închidere: *Să trăiești ca liber-profesionist singur la Bombay, așa cum face Didier, este precum un râu rece al adevărului.*

Mă tot uitasem într-o oglindă ciobită și trecuse o vreme de când nu mă mai confruntasem cu singurătatea. Păraseam o mică armată ce jurase să mă apere ca pe un camarad de arme. Renunțam la semiimunitatea în fața legii, la protecția unor avocați semietici, gata să intervină oricând pe lângă judecătorii semietici.

Lăsam în urmă prieteni buni, alături de care înfruntasem nenumărați dușmani: oameni care îl cunoscuseră pe Khaderbhai, care îi cunoscuseră slăbiciunile și îl iubiseră la fel de mult ca mine.

Era o situație dificilă. Încercam să fug de vină și de rușine și nu

era ușor: vina și rușinea erau mai bine înarmate decât mine.

Dar teama minte, deghizează disprețul de sine în autojustificare și uneori nici nu realizezi cât de frică îți este până când nu-ți părăsești prietenii temători.

Am simțit dezlipindu-se de pe mine, precum frunzele spălate de ploaie, lucruri cărora le căutam de prea multă vreme explicații și justificări. Singurătatea este un curent în râul adevărului, la fel ca apropierea de alții. Singurătatea își este fidelă sieși. Însă când navighezi atât de aproape de țarm, ai deseori senzația că singura credință rămasă este credința în tine.

Am tras o gură de aer în piept, m-am împăcat cu decizia luată și mi-am fixat în minte să îmi curăț pistolul și să-l încarc.

Capitolul 25

Kavita Singh, jurnalista prețuită pentru articolele sale corecte despre personaje mai puțin corecte, se rezema cu spătarul scaunului de perete. Lângă ea, ședea o femeie pe care nu o mai văzusem. Naveen și Divya se așezaseră în stânga lui Didier. Vikram era împreună cu Jamal, Artistul, și cu Billy Bhasu, amândoi ieșiți din cavoul lui Dennis.

Faptul că Vikram era treaz și pe picioarele lui după doar două ore de somn nu făcea decât să trădeze gravitatea viciului său. Când iei droguri pentru prima dată, efectul poate dura și douăsprezece ore. În momentul în care devii dependent și corpul se obișnuiește cu drogul, simți nevoia unei doze noi o dată la trei sau patru ore.

Râdeau de ceva când m-am apropiat de masă.

— Salut, Lin! m-a întâmpinat Naveen. Tocmai vorbeam despre infracțiunile noastre preferate. A trebuit să numim fiecare câte una. A *ta* care e?

— Rebeliunea.

— Aha, avem un anarhist printre noi, a râs Naveen. Un argument în căutarea unui teme!

— Un argument întemeiat în căutarea unui viitor, am spus.

— Bravo! a exclamat Didier, făcând semn chelnerului să mai aducă un rând de băuturi.

S-a dat la o parte ca să-mi facă loc. M-am așezat lângă el, profitând de ocazie pentru a-i înmâna pașaportul lui Rannveig Larsen.

— O să-l ia Vinson de la tine, mâine sau poimâine, i-am zis în șoaptă.

Apoi, mi-am îndreptat atenția către Vikram. Îmi evita privirea și se juca distrat cu un strop de bere căzut pe masă. I-am făcut semn să se aplece spre mine.

— Cum te simți, Vikram? i-am șoptit.

— La ce te referi?

— Acum două ore nu știai pe ce lume ești.

— M-am trezit, frate, a spus el. Se mai întâmplă.

— Adică e doar o coincidență că ăștia doi care se ocupă cu droguri sunt împreună cu tine?

S-a retras, s-a lăsat pe speteaza scaunului și a vorbit tare ca să audă toți cei de la masă.

— Știi ceva, Lin? Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă. Dar pe mine mă doare fix în cur. Și cred că nu sunt singurul aici de față. Didier, pe tine te doare-n cur?

— Din păcate, da, a spus francezul. În mod frecvent, chiar.

— Tu, Kavita?

— Între noi fie vorba, a spus ea, chiar mă doare-n cur de mai multe lucruri decât ar trebui. Și...

— Cândva, ai fost un tip de treabă, Lin, a zis Vikram. Nu fi ca toți străinii care vin în India.

Mi-am adus aminte de spaima tatălui său, de felul în care familia era nevoită să ascundă toate lucrurile de valoare, dar m-am abținut să-i răspund.

— În Bombay, toți suntem niște străini, n-am dreptate? a zis Kavita. Eu, personal...

Vikram a întrerupt-o din nou și l-a apucat pe Didier de braț.

— Putem s-o rezolvăm acum?

Didier era șocat. Nu făcea niciodată afaceri la Leopold's. Dar a scos din buzunar un fișic de bancnote deja pregătit și i l-a întins lui Vikram. Orgoliosul meu prieten a înșfăcat banii și s-a ridicat brusc de la masă, aproape răsturnând scaunul. Artistul a prins scaunul înainte să cadă și s-a dus după Vikram. Billy Bhasu i-a urmat imediat.

— Noi... v-am lăsat, a spus Vikram evitându-mi privirea.

Billy Bhasu ne-a făcut cu mâna și a plecat odată cu Vikram. Artistul ne-a salutat cu o înclinare din cap, zdrăngănind toate zeitățile atârinate la gâtul lui firav.

— Artistul, am zis.

- Artistul, a repetat Jamal ieșind din restaurant după ceilalți doi.
- Ce e, frate? m-a întrebat Didier cu blândețe.
- Și eu îi dau bani lui Vikram. De fiecare dată când o fac, mă întreb dacă nu cumva i-am dat doza letală.
- Ar putea fi în egală măsură cea care-l salvează, mi-a răspuns Didier, calm. Vikram e bolnav, Lin. Pe de altă parte, „bolnav” înseamnă că e „încă viu” și mai poate fi salvat. Fără ajutor, ar putea muri peste noapte. Cât timp e încă viu, mai are o șansă de scăpare. Nu-ți mai bate capul cu asta. Distrează-te împreună cu noi.
- Am aruncat o privire la cei din jur și m-am lăsat antrenat în jocul lor.
- Ia zi, Kavita, care e infracțiunea ta preferată? am întrebat.
- Pofta trupească, a rostit ea apăsător.
- Pofta trupească e un păcat, am zis, nu o infracțiune.
- Așa i-am spus și eu, a intervenit Naveen.
- La cum poftesc eu, e o infracțiune, a replicat jurnalista. Chicotele Divyei au stârnit hohote de râs.
- Tu, Didier?
- Sperjurul e cea mai plăcută, firește, a spus el hotărât.
- Să te cred? am întrebat.
- Juri? a adăugat Naveen.
- Pentru că, a completat Didier, minciuna e singurul lucru care salvează lumea de la nefericire.
- Dar sinceritatea nu este echivalentă cu adevărul rostit? l-a atârșat Naveen.
- În niciun caz! Sinceritatea este o manipulare a adevărului. Nu există lucru pe lume mai dăunător adevărului sau mai agasant pentru intelect decât o persoană care se încapățânează să fie absolut sinceră până la capăt.
- Sunt absolut de acord cu tine, a spus Divya ridicând paharul. Când vreau să aud o opinie sinceră, mă duc la doctor.
- Didier s-a înflăcărat și mai tare după încurajările Divyei.
- Se furișează pe lângă tine și-ți șoptesc la ureche „mă gândeam că ar trebui să afli”. Apoi, încetul cu încetul, îți distrug toată siguranța de sine și încrederea și chiar viața, cu fărâmele lor scârboase de adevăr. Informații abjecte pe care țin morțiș să ți le împărtășească cu toată sinceritatea. Chestii pe care tu nici nu dorești să le afli. Chestii pentru care ai putea să-i urăști. Chestii pentru care *chiar* îi urăști. De ce o fac? *Din sinceritate!* Sinceritatea lor otrăvită îi împinge la așa ceva! Eu nu accept așa ceva! Eu vreau minciuni

frumoase, nu sinceritate grotescă!

— Zău așa, Didier! a râs Kavita.

— Tu, Kavita, mai presus decât toți, ar trebui să vezi înțelepciunea vorbelor mele. Jurnaliștii, avocații, politicienii sunt oameni constrânși prin natura profesiilor să nu spună tot adevărul. Dacă ar vorbi absolut sincer despre toate secretele pe care le cunosc, lumea noastră s-ar năruși într-o lună. Zi după zi, pahar după pahar, emisiune după emisiune, minciunile sunt cele care ne țin în viață, nu adevărul!

— Te iubesc, Didier! a strigat Divya. Ești idolul meu!

— Aș vrea să te cred, Didier, a spus Naveen cu o expresie gravă pe chip. Dar faptul că ai optat pentru sperjur nu-ți conferă prea multă credibilitate.

— Sperjurul înseamnă să fii sincer inimii tale, a spus Didier.

— Deci, până la urmă, sinceritatea e un lucru bun, a observat Kavita îndreptând un deget spre inima lui Didier.

— Din nefericire, nici măcar Didier nu este imun, a oftat francezul. Sunt un mincinos legendar. Întrebați orice polițist din Bombay-ul de sud și vă va confirma. Dar nu sunt decât un om și mă las, uneori, ispitit de păcatul sincerității. Vă vorbesc sincer acum, oricât de rușine mi-ar fi s-o recunosc, și vă sfătuiesc să mințiți cât mai mult posibil, până când ajungeți să mințiți cu toată sinceritatea, așa, ca mine.

— Tu iubești adevărul, a remarcat Kavita. Sinceritatea e cea pe care-o urăști.

— Ai dreptate, a admis Didier. Crede-mă, dacă spui sincer tot adevărul despre o persoană, oricare ar fi aceea, cineva va dori să se răzbune pe tine.

Acestea fiind zise, gașca s-a spart în mai multe grupuri: Didier și Kavita, care împărtășeau aceleași opinii, și Naveen cu Divya, care se contraziceau. Eu am intrat în vorbă cu femeia necunoscută.

— N-am avut ocazia să ne cunoaștem, am spus. Mă cheamă Lin.

— Știu, a rostit ea cu sfială. Eu sunt Sunita. Sunt o prietenă de-a Kavitei. De fapt, suntem colege. Sunt jurnalistă debutantă.

— Și cum ți se pare din ce-ai apucat să vezi?

— Minunat. E o șansă extraordinară pentru mine. Dar dorința mea cea mai mare e să devin scriitoare, ca tine.

— Ca mine? am râs șocat de răspunsul ei.

— Ți-am citit povestirile.

— Povestirile mele?

— Da, toate cinci. Mi-au plăcut la nebunie, dar mi-a fost prea rușine să-ți spun.

— Cum au ajuns povestirile mele în mâinile tale?

— Păi, s-a bălbăit ea încurcată, le-am primit de la Ranjit. Scuze, domnul Ranjit mi le-a dat ca să verific dacă există greșeli de ortografie și alte mărunțișuri.

Am înmărmurit. Nu voiam să-mi vărs nervii pe ea, dar nici nu-mi puteam ascunde indignarea. Povestirile încăpuseră pe mâna lui Ranjit? Cum? Să i le fi dat Lisa pe ascuns, împotriva dorinței mele?

— Le am la mine, a spus Sunita. Le luasem ca să mai citesc la prânz, dar domnișoara Kavita m-a invitat să iau masa cu ea.

— Te rog să mi le dai.

A scotocit în geanta mare din pânză și a scos la iveală un dosar.

Era roșu. Îmi împărțisem povestirile pe culori. Alesesem roșul pentru o serie de nuvele despre asceții urbani.

— Nu mi-am dat acordul să fie publicate, am zis verificând dacă toate cele cinci povestiri se aflau în dosar.

— Dar...

— Nu e vina ta, am liniștit-o. Și nici n-o să pățești nimic. O să-ți dau un bilet pentru Ranjit și-o să se rezolve.

— Dar...

— Ai un stilou la tine?

— Păi...

— Glumeam, am zis scoțând un stilou din buzunarul vestei.

Ultima pagină a ultimei povestiri conținea doar două rânduri.

Aroanța este însemnul mândriei și mărginește totul la sine.

Recunoștința este însemnul modestiei și reprezintă spațiul lăuntric rezervat iubirii.

Mi se părea potrivită pentru un bilețel destinat lui Ranjit. Am rupt pagina dactilografiată, am copiat cele două rânduri de mână pe o pagină goală și am închis dosarul.

— Lin, nici nu te-ai atins de băutura, m-a muștrat Didier. Pune imediat stiloul la loc.

— Ce faci? a întrebat Kavita.

— Dacă există voință, a spus Naveen, se găsește probabil și o soluție.

— Îi scriu un mesaj șefului tău, asta fac, i-am răspuns Kavitei.

— Un bilețel de amor? a întrebat Kavita îndreptându-se de spate.

— Oarecum.

Am terminat bilețelul, l-am împăturit și i l-am dat Sunitei.

— E groaznic de egoist din partea ta, Lin! a exclamat Didier. Trebuie neapărat să ne citești și nouă.

— Poftim?

— Există niște reguli, Lin, a insistat Didier, și trebuie să le încalcăm de câte ori avem ocazia.

— O absurditate mai mare decât ce-mi zici tu acum n-am auzit, Didier.

— Trebuie să ni-l citești, Lin.

— E un mesaj privat.

— Scris într-un spațiu public, a completat Kavita smulgând biletul din mâna Sunitei.

— Hei! am strigat încercând să recuperez biletul.

Kavita s-a ridicat iute și s-a îndepărtat de masă. Avea o voce guturală, genul de voce interesantă pentru secretele pe care pare să le ascundă atunci când vorbește.

S-a apucat să-mi citească biletul cu glas tare.

Să lămurim o treabă, Ranjit. Din punctul meu de vedere, modelul tău de mogul media este o insultă adusă celei de-a patra puteri în stat și nu ți-aș permite să îmi publici nici măcar necrologul.

Dacă te mai atingi de lucrările mele, o să vin să te fac bucăți.

Fata care ți-a dat biletul are numărul meu de telefon. În cazul în care te răzbuni pe ea, dacă o concediezi sau îi faci vreun rău, o să mă sune și o să vin să te fac bucăți. Stai departe de mine.

— Senzațional! a exclamat Kavita. Pot să i-l dau eu?

Un strigăt, urmat de un zornăit de sticlă spartă pe podeaua din marmură, ne-a făcut să întoarcem privirea către intrarea spațioasă. Am dat cu ochii de Concannon care avea ceva de împărțit cu chelnerii restaurantului.

Nu era singur, ci însoțit de câțiva Scorpioni. Uriașul Hanuman stătea în spatele lui împreună cu alte câteva fețe pe care mi le aminteam din calvarul de la depozit.

Ultimul era Danda, torționarul cu mustață subțire. Avea urechea stângă protejată de un petic din piele.

Concannon era înarmat cu un soi de măciucă, o greutate din plumb îmbrăcată într-o teacă din piele, legată cu o funie în jurul taliei. Turbat de furie, l-a izbit în tâmplă pe sikhul care era șeful pazei de la Leopold's. Țipete de spaimă s-au ridicat din rândurile

martorilor la eveniment.

Înaltul sikh a căzut din picioare ca secerat. Ceilalți chelneri i-au sărit iute în ajutor. Concannon a continuat să împartă lovituri, umplându-i de sânge și doborându-i pe cei care încercau să își susțină colegul.

Scorpionii au dat buzna în restaurant, împingând mesele în lături și punându-i pe fugă pe clienții speriați. Sticle, pahare, farfurii s-au făcut țândări pe jos, în bălți de unsoare și spumă. Mesele s-au răsturnat cu picioarele în sus. Scaunele zburau din mâinile cetei de scandalagii. Clienții alergau precum potârnichele, împiedicându-se de scaune și alunecând pe podeaua murdară.

M-am ridicat repede împreună cu Naveen și Kavita.

— O să iasă urât, am zis.

— Minunat, a spus Kavita.

M-am uitat spre ea și am observat că era înarmată cu o sticlă goală într-o mână și o geantă, în cealaltă.

O grămadă de oameni se înghesuiau la cea mai apropiată ieșire. În spatele nostru era un colț. Dacă puneam masa în dreptul lui, Divya și Sunita se puteau ascunde în spatele ei. M-am uitat la Naveen, care mi-a ghicit gândul.

— Divya, treci în colț, i-a spus făcându-i semn în spate, fără a-și lua ochii de la încăierare.

De data aceasta, tânăra nu a protestat. A prins-o pe Sunita de mână și a tras-o după ea. M-am întors spre Kavita.

— Eu, acolo? a pufnit ea. Du-te dracului!

Indiferent care ar fi fost motivul atacului, Concannon și Scorpionii își aleseseră bine momentul. Era în toiul după-amiezii, cu câteva ore înainte ca localurile să fie luate cu asalt de clienți. Jumătate dintre chelnerii restaurantului dormeau la etaj, pregătindu-se pentru invazia de seară.

Luați pe neașteptate, cei câțiva angajați au opus o rezistență eroică, dar erau depășiți numeric. Bătăia avansa înspre noi. Ca s-o putem opri, trebuia mai întâi s-o demolim.

— Hai pe ei, a mârâit Kavita.

Ne-am năpustit spre gangsteri, încercând să împingem lupta către ieșire. Câțiva clienți mai curajoși ne-au sărit în ajutor.

Naveen împărțea pumni în dreapta și-n stânga, cu viteză și precizie. L-am tras pe un bătauș de pe un chelner aproape leșinat. Bărbatul s-a dezechilibrat și a căzut pe spate. Kavita i-a aplicat sticla goală de bere direct în cap. Alți clienți s-au repezit asupra lui și au

început să îl lovească cu picioarele.

Treziți de patron, chelnerii aflați în pauză au coborât iute pe scara îngustă din spatele nostru. Scorpionii nu mai reușeau să înainteze. Situația s-a inversat. Era rândul lor să bată în retragere.

Eu și Naveen eram împinși și târați afară odată cu ei, prinși între inamici și aliați. Ajuns în dreptul ușii, m-am trezit nas în nas cu Concannon.

Deși la un pas de înfrângere, părea la fel de hotărât ca în prima clipă. Ochiul îi sticleau precum solzii unui pește în apă mică, inflăcârați de o patimă neîndurătoare. Zâmbea. Era fericit.

A ridicat ușor bâta de plumb până la nivelul umărului și mi s-a adresat:

— I-ai picat cu troncul diavolului, băiete! a spus el atacându-mă cu bâta.

M-am ferit repede la dreapta. M-a nimerit peste omoplatul stâng. Am simțit osul trosnind sub greutatea loviturii. M-am redresat imediat și am ripostat cu o directă de dreapta. L-am izbit în plin. Era o lovitură de box impecabilă, dar nu suficientă pentru a-l pune la pământ.

Concannon a scuturat din cap cu un rânjet larg. A ridicat din nou bâta. L-am apucat de braț și l-am împins în stradă, cu spatele.

În filme, personajele se bat minute în șir, lovindu-se pe rând. Într-o bătaie reală, lucrurile decurg mult mai repede. Te folosești de orice armă îți pică în mână, iar dacă ajungi la podea, de cele mai multe ori acolo rămâi.

Alteori, desigur, podeaua este cel mai ferit loc.

Cu fața protejată de brațe, îl pândeam pe Concannon în așteptarea unei ocazii prielnice. Se chinuia să mă pocnească cu bâta. Oricât m-aș fi eschivat, tot încasam lovituri.

M-am retras ca să mă redresez și m-am ciocnit de Naveen. Ne-am aruncat o privire scurtă și ne-am poziționat spate în spate.

Eram singuri, între Leopold's și șirul de tarabe stradale. Chelnerii așteptau șovăitori în pragul ușii. Își apărau teritoriul. Ce se întâmpla pe stradă nu îi interesa. Misiunea lor era să țină lupta la distanță de restaurant.

Scorpionii au început să înainteze. Naveen trebuia să înfrunte patru inamici de unul singur. Nu aveam cum să-l ajut. Trebuia să-i țin piept lui Concannon.

Am prins ocazia și l-am bombardat cu pumni pe irlandezul lungan, însă la fiecare pumn al meu riposta cu o lovitură de bâta. M-a izbit în

cap umplându-mă de sânge. Oricât de strașnice și de bine țintite ar fi fost loviturile mele, nu izbuteam să îl dobor.

Mi-au venit în minte cuvinte, împrăștiate precum zăpada de viscol.
Până aici ți-a fost...

Încăierarea s-a oprit la fel de brusc cum pornise. Scorpionii s-au refugiat alături de Concannon.

Am întors capul odată cu Naveen și l-am văzut pe Didier cu o armă în mână. Mi-a tresălit inima de bucurie la vederea lui. Zâmbea, la fel cum o făcuse și Concannon. Lângă el, Abdullah.

Ne-am retras din fața armei. Abdullah a pus mâna stângă pe brațul lui Didier, convingându-l să coboare pistolul.

A urmat un moment de liniște. Scorpionii ne fixau cu privirile, neștiind dacă să fugă sau să rămână pe poziție. Spectatorii nevinovați se piteau încă speriați în spatele tarabelor. Până și vuietul traficului părea să se fi domolit.

Concannon a făcut greșeala să rupă tăcerea.

— Pocitania dracului de iranian lătos, a rânjit el dezvelindu-și dinții îngălbeniți și îndreptându-se spre Abdullah. Știm amândoi ce ești. De ce taci?

Abdullah era înarmat. L-a împușcat pe Concannon în pulpă. Lumea a început să zbiere și a luat-o la goană.

Șchiopătând, irlandezul a continuat să înainteze, căutând să-l lovească pe Abdullah cu măciuca. Abdullah l-a mai împușcat o dată în același picior. Concannon a căzut.

Abdullah a mai tras două gloanțe, cu asemenea viteză, încât nici n-am apucat să clipesc. În clipa în care i-am văzut pe Hanuman și Danda clătinându-se, mi-am dat seama că uriașul și prietenul lui slăbănog fuseseră la rândul lor împușcați în picioare.

Scorpionii care au scăpat teferi au rupt-o la goană. Concannon, un supraviețuitor înăscut, se târa pe coate printre tarabe către stradă.

Din doi pași, Abdullah, urmat de Didier, l-a ajuns și l-a imobilizat cu un picior pe spinare.

— Laș nenorocit! a bolborosit Concannon. Haide, apasă pe trăgaci, gunoiule!

Cele două răni sângerau abundant. Abdullah i-a pus pistolul la ceafă, gata să tragă. Cei câțiva privitori rămași prin preajmă au început să țipe.

— Ajunge, frate! am zis. Liniștește-te!

De data aceasta, Didier a fost cel care l-a prins de braț, îndemnându-l să coboare arma.

— Prea mulți martori, prietene, i-a spus. *Dommage*. Hai, du-te! Pleacă de-aici!

Abdullah șovăia. Instinctul lăuntric era prea puternic. Cunoșteam acel instinct. Îi auzisem și eu chemarea, pe vremea când eram în spatele gratiilor. În momentul acela, își dorea să îl ucidă pe Concannon cu mai mare ardoare decât își dorea să trăiască. Am intervenit, așa cum și pentru mine interveniseră tovarășii de închisoare, salvându-mi nu doar viața, ci și sufletul.

— Polițiștii n-au venit încă, pentru că au fost probabil plătiți de Scorpioni să-i lase să dea atacul în liniște. Dar nu va mai dura mult și își vor face apariția. Trebuie s-o ștergem de-aici.

A ridicat piciorul de pe spatele lui Concannon. Irlandezul a început imediat să se târască spre șosea.

Două mașini au oprit brusc lângă trotuar. I-au urcat repede pe Concannon și pe Scorpionii răniți pe bancheta din spate, apoi au demarat în viteză, ciocnindu-se de un taxi plin cu turiști.

Naveen Adair o ținea pe Divya pe după umeri. Sunita, jurnalista debutantă, stătea lângă ei.

— Ești bine? am întrebat-o pe Divya.

— Dracu să vă ia de *bărbați!* a răbufnit ea. Sunteți toți o adunătură de cretini.

— *Tu* ești bine? am întrebat-o pe Sunita.

Tânăra strângea dosarul roșu la piept și tremura din toate încheieturile.

— Sunt bine, a răspuns ea. Dar am o rugămintă și n-aș vrea să ți-o adresez când ești plin de sânge. Știi că-ți sângerează fața, nu?

— Bine, dar se poate să fie scurtă?

Mi-a întins dosarul cu povestiri și a păstrat biletul pentru Ranjit.

— Lasă-mă pe mine să i-l dau, *te rog*, a spus ea.

— Hm...

— *Te rog*. N-ai idee câte avansuri a trebuit să îndur din partea individului ăstuia. Mă trec fiori de plăcere numai când mă gândesc să îi dau biletul cu mâna mea. S-ar putea să fie și din cauză că n-am apucat să mănânc nimic și mi-a scăzut glicemia, dar mă simt atât de entuziasmată de parcă aș pleca în vacanță, așa că, cu tot regretul pentru fața ta, *te rog* să mă lași pe mine să-i dau biletul.

Didier și Kavita s-au apropiat de noi.

— Didier, ești amabil să-i dai Sunitei numărul tău de telefon și s-o conduci la biroul lui Ranjit?

— Sigur, a încuviințat el, numai pleacă odată de-aici.

A răsunat o împuşcătură, nu departe de locul în care ne aflam.

— Încă un lucru, am zis grăbit. Lisa stă la galeria de pe strada Carmichael. Poți să treci pe-acolo?

— Bineînțeles.

— Vezi dacă e totul în regulă. Stai cu ea sau ia-o la tine vreo două zile.

— *Bien sûr*, a răspuns el. Tu ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată, mă dau la fund. Pe urmă, mai vedem. Ia și povestirile astea și ține-le la tine.

I-am dat dosarul și m-am dus fuga la Abdullah, care mă aștepta pe motocicletă, lângă a mea.

— Cine trage?

— Omul nostru, a spus ambalând motorul.

— Unde-i poliția? am întrebat pornindu-mi și eu motocicletă.

— Veneau spre noi, dar a tras Ravi un foc în aer. S-au întors să-și ia vestele antiglonț și mitralierele. Trebuie să plecăm imediat.

Ne-am avântat în traficul aglomerat de după-amiază, făcând slalom printre șirurile de mașini. Din când în când, o luam pe trotuarele goale sau prin benzinării, ca să scurtăm drumul. În câteva minute, am ajuns la poalele colinei, pe strada Pedder, lângă magazinul de sucuri naturale, față în față cu mausoleul Haji Ali.

— Ar fi bine să-l informăm și pe Sanjay, am spus când am oprit la semafor.

— De acord.

Am intrat în parcarele magazinului de sucuri. Ne-am lăsat motocicletele în grija valetilor și l-am sunat pe șeful mafiei. Avea un glas somnoros, de parcă i-am fi stricat siesta.

Veștile l-au trezit rapid.

— Ce dracu? Voi, idioților, pe unde umblați?

— Suntem la Haji Ali, a răspuns Abdullah ținând receptorul între noi ca să aud și eu.

— Să nu veniți aici. O să apară poliția într-o clipă și n-am chef să vă pună întrebări la care nu puteți răspunde. Stați ascunși câteva zile, imbecilii dracului! Spuneți-mi adevărul, ați împuşcat vreun civil?

Abdullah s-a zbârlit tot la auzul propoziției „Spuneți-mi adevărul”. Mi-a întins receptorul, scrâșnind dezgustat din dinți.

— N-a fost rănit niciun civil, Sanjaybhai, i-am zis.

Termenul „civil” era folosit spre a desemna orice persoană neimplicată în afaceri ilicite, oricine cu excepția judecătorilor, avocaților, gangsterilor, gardienilor din închisori și polițiștilor.

— Doi Scorpioni au încasat câte un glonț în picior. Și un liber-profesionist, Concannon, a încasat două în același picior, dar nu cred să-l potolească pentru mult timp. Au fost o mulțime de martori, majoritatea bișnițari și chelneri de la Leo's.

— Toată mizeria asta e din cauza ta, Lin, și-acum tu mă-nveți pe mine cum s-o curăți? Du-te-n mă-ta de imbecil!

— Dacă nu mă-nșeală memoria, am spus impasibil, chiar tu ai împușcat pe cineva în față la Leo's.

Abdullah a ridicat două degete și mi le-a arătat.

— Mai exact, două persoane. Iar mizeria asta nu-i din cauza mea, Sanjaybhai. A început de la Scorpioni, acum mai mult timp. Ne-au atacat de nouă ori în ultima lună. Au atacat Leo's fiindcă știu că e unul dintre locurile noastre preferate și e chiar în centrul teritoriului Companiei. Străinul, Concannon, nu urmărește decât ca noi și Scorpionii să ne omorâm reciproc, ca să-și poată el forma propria bandă. Asta e tot ce știu. Nu-ți pot spune cum să procedezi și nici nu mi-aș permite. Pot doar să-ți spun ce știu. Chestia asta e *în favoarea* ta, nu împotriva ta.

— *Madachudh! Bahinchudh!* a zberiat Sanjay, apoi s-a calmat. O să mă coste o avere să mușamalizez scandalul ăsta. Cine crezi că a făcut aranjamentele cu poliția din Colaba?

— A fost pe tura lui Dilip Fulger, dar mi se pare un plan cam ambițios pentru el. El preferă să-și țină dușmanii în viață și legați fedeleș.

— E un inspector-adjunct, Matre îl cheamă, care mă cam sâcâie de ceva timp, a spus Sanjay gânditor. Jigodia dracului! Se simte mâna lui de la o poștă. *Thik*. Mă ocup eu de partea asta. Voi doi dați-vă la fund vreo două zile. Mai vorbim mâine. Dă-mi-l pe Abdullah înapoi la telefon.

I-am întins receptorul. Mi-a aruncat o uitătură urâtă, dar am ridicat din umeri neputincios. A dus aparatul la ureche și a ascultat în tăcere.

— Da, a spus el de două ori, apoi a închis.

— Care-i treaba?

— Măcar s-a sinchisit să te întrebe dacă ești rănit? s-a interesat Abdullah.

— Nu-i stă-n fire să-i pese de alții, am răspuns.

— Deci n-a întrebat, a mârâit Abdullah negru la față.

După câteva secunde de tăcere apăsătoare, Abdullah a revenit la realitate.

— Ți sângerează fața, mi-a zis. Ar fi bine să mergem la unul dintre doctorii noștri.

— M-am uitat în oglindă. Nu-i nimic grav.

Mi-am legat o batistă peste arcada spartă de măciuca lui Concannon.

— În momentul de față, problema cea mai mare e că Sanjay refuză să lupte pentru noi și trebuie să ne descurcăm pe cont propriu.

— Îl oblig eu să lupte.

— Nu, Abdullah. Sanjay m-a lăsat de izbeliște și acum te-a abandonat și pe tine. N-o să intre niciodată în război până când nu se termină războiul.

— Cum spuneam, îl *oblig* eu să lupte.

— De ce privești lupta ca pe o soluție, Abdullah? Eu nu *mă plâng* că nu vrea să lupte. *Mă bucur* că nu vrea. Mă bucur că nu vor mai fi și alții implicați în asta. Noi doi ne putem răzbuna și singuri.

— Așa vom face. *Inshallah*.

— Totuși, dacă tot suntem singuri, trebuie să punem la punct o strategie și un plan de bătaie, fiindcă tu, frate, le-ai împușcat trei oameni, pe unul dintre ei de două ori. Cum vrei să procedăm?

A întors capul studiind cu atenție intersecția traversată, rând pe rând, de scânteierile metalice ale mașinilor.

S-a uitat din nou spre mine, a deschis gura ca și cum ar fi vrut să rostească ceva, însă cuvintele erau prea sărace pentru a exprima ce simțea atunci: era singur, lipsit de sprijinul tovarășilor săi. Era precum un soldat prins în spatele liniilor inamice, care tocmai aflate vestea că nu exista cale de scăpare.

— Cred că ar trebui să ne ținem cât mai departe de ei, am sugerat, pentru a curma tăcerea stânjenitoare. Am putea merge în Goa. Plecăm noaptea. Dar să nu mai spui nimănui. De câte ori aude cineva că merg în Goa, mă roagă să-i rezolv vreo problemă dubioasă.

În zadar am încercat să-i alung gândurile negre cu un zâmbet.

Abdullah a îndreptat privirea către Bombay-ul de sud, chinuit de dorința de a se întoarce și de a-i ucide pe toți Scorpionii care ar fi îndrăznit să-i iasă în cale. Am așteptat câteva secunde.

— Deci, cum vrei să facem?

Și-a alungat visele sumbre și a expirat prelung de două ori, ca să-și înfrâneze impulsul.

— Venisem la Leopold's ca să te invit să mergi cu mine într-un loc deosebit. A fost un noroc să ajung acolo exact la momentul decisiv, dar acum trebuie să așteptăm să vedem cum se vor răsfrânge

consecințele faptelor de azi asupra fiecăruia dintre noi.

— Despre ce loc deosebit e vorba?

S-a uitat în zare.

— Nu mă așteptam să mergem pe munte urmați de-o umbră așa de întunecoasă, dar ești dispus să vii cu mine?

— Unde anume?

— Să îl vedem pe învățatul învățaților, pe maestrul care i-a împărtășit înțelepciunea sa lui Khaderbhai. Îl cheamă Idriss.

Am repetat cu plăcere numele învățătorului legendar.

— Idriss.

— E acolo, a spus Abdullah arătând cu mâna spre lanțul de dealuri ce se întindea la nord. Într-o peșteră, acolo sus. O să cumpărăm de aici apă pentru drum. E un urcuș lung până pe culmile înțelepciunii.

Partea a V-a

Capitolul 26

Revigorați și echipați, am pornit la drum pe autostrada fierbinte, printre camioane vârfuite cu baloturi de toate formele și mărimile, care se înclinau spre noi la fiecare curbă.

Eram bucuros că făceam acea călătorie împreună, dar și mai bucuros să îl văd pe Abdullah gonind în sfârșit. Viteza îmi prindea bine. Timpii de reacție pentru a face slalom de pe o bandă pe alta, printre mașinile grăbite, erau atât de strânși, încât concentrarea intensă mă făcea să uit de durere. Știam că va veni și durerea. Durerea poate fi amânată, dar niciodată suprimată. *Las-o să vină, la finalul călătoriei*, mi-am zis în sinea mea. *Durerea este doar o confirmare a vieții.*

Două ore mai târziu, am ajuns la ieșirea spre Parcul Național Sanjay Gandhi. Am plătit taxa de intrare și am început urcușul lung și anevoios prin pădurea deasă de la poalele muntelui.

Drumul șerpuitor care ducea la vârful cel mai înalt din rezervație era surprinzător de bine întreținut. Furtunile din ultima perioadă rupseseră crengile arborilor de pe marginea șoselei, însă locuitorii pădurii, ale căror colibe sau locuințe improvizate se zăreau ici și colo prin vegetația luxuriantă, le adunaseră ca să le pună pe foc.

Am trecut pe lângă grupuri de femei îmbrăcate în sariuri înflorate, mergând în șir indian, cu legături de lemne pe cap. În urma lor, veneau copiii, fiecare ducând câte o boccea cu bețe sau nuiele.

Parcul clocotea de viață după ultimele ploi. Buruienile se înălțau până la umăr, lianele se unduiau și se încolăceau prin împletitura de ramuri. Lichenii, mușchiul și ciupercile creșteau din abundență pe orice petic umbros și umed.

Flori roz, albăstrii și galbene ca în tablourile lui Van Gogh împânzeau covorul ud al pădurii. Frunzele arse de ploaie acopereau șoseaua ca petalele în curtea unui templu. Parfumul pământului inunda aerul sorbit de fiece lujer, tulpină ori trunchi.

Adunările de maimuțe din mijlocul drumului s-au risipit iute la apropierea noastră. Coccoțate pe stâncile și pietrele din jur, animalele se strâmbau indignate de prezența noastră.

În momentul în care o ceată s-a împrăștiat prin copaci, făcându-mă să tresar de teamă, Abdullah s-a uitat spre mine și și-a îngăduit unul dintre rarele sale zâmbete.

Era cel mai curajos și mai loial om pe care îl cunoscusem vreodată. Era exigent cu ceilalți, dar și mai exigent cu el însuși. Și avea o încredere în sine pe care toți o admiram sau o invidiam.

Fruntea mare și pătrătoasă domnea peste arcul veșnic întrebător al sprâncenelor sale. Barba neagră și deasă ascundea totul, cu excepția gurii. Ochii adânciți în orbite, de culoarea mierii într-un vas de teracotă, aveau o expresie tristă: prea tristă și blajină pe lângă nasul lat și semeț, pomeții înalți și maxilarul puternic care îi dădeau un aspect fioros.

Își lăsase din nou părul lung. Îi cobora până la umerii lați, ca o coamă de leu ce își transfera forța în brațele sale lungi și în picioare.

Oamenii îl urmau în război pentru chipul, forma și caracterul său. Cu toate astea, ceva lăuntric, o reținere smerită sau o înțelepciune prudentă, îl făcea să refuze puterea pe care unele voci din Compania Sanjay îl îndemneau să și-o asume. În ciuda stăruințelor, el refuza să conducă. Ceea ce, firește, îi făcea să stăruie și mai mult.

Mergeam pe drumul de munte alături de el, iubindu-l, temându-mă pentru el, temându-mă pentru mine dacă l-aș fi pierdut vreodată, fără să mă gândesc măcar o clipă la ce pățisem în lupta de mai devreme, la ce efecte ar putea avea asupra corpului meu și, poate, asupra minții mele.

Când am ajuns în parcare de la baza muntelui și am oprit motocicletele, am auzit glasul lui Concannon.

I-ai căzut cu tronc diavolului, băiete!

— Te simți bine, Lin?

— Da.

Am observat imediat telefonul așezat pe tejgheaua unei prăvălii.

— Să-l mai sunăm o dată pe Sanjay?

— Da. Lasă că mă ocup eu.

Convorbirea a durat douăzeci de minute, timp în care Abdullah a fost supus unui adevărat interogatoriu de către șeful mafiei.

Era liniște la poalele muntelui. Prăvălia, singura construcție din parcare pietruită, vindea sucuri, chipsuri și dulciuri.

Vanzătorul, un tânăr plictisit, cu o privire visătoare, agita din când

în când o batistă legată de un băț de bambus. Roiurile de găze și muște se împrăștiau pentru câteva secunde, după care se năpusteau din nou asupra tejghelei mânjite cu zahăr.

Nu se zărea nici țipenie de om care să vină spre parcare ori să coboare de pe munte, lucru care mă bucura. Tremuram atât de tare, încât am avut nevoie de toate cele douăzeci de minute cât a durat discuția ca să îmi revin.

Abdullah a pus receptorul în furcă și mi-a făcut semn să-l urmez. Nu îndrăzneau să-i spun că mă simt prea slăbit și sleit de puteri ca să urc pe munte: uneori, ai atât curaj cât poți pretinde că ai, pentru că iubești o persoană prea mult ca să o dezamăgești.

Am urcat niște trepte din piatră, abrupte, dar late și bine construite, până la primul platou al muntelui. În față, se căsca gura largă a unei peșteri, străjuită de câteva coloane masive ce susțineau o lespede din granit. Intrarea boltită ducea la un sanctuar.

Continuând urcușul, ne-am trezit în fața unei peșteri de dimensiuni impresionante. Intrarea înaltă și boltită era flancată de două statui uriașe reprezentându-l pe Buddha, de cinci ori mai înalte decât statura unui om obișnuit. Deși nu existau garduri care să îi protejeze, cei doi coloși erau surprinzător de bine întreținuți.

După alte douăzeci de minute de mers și câteva zeci de grote, am intrat pe un platou întins, unde drumul se bifurca în mai multe cărări vizibil circulate. Vârful era încă destul de departe.

Am traversat un crâng de copaci înalți și subțiri și lantane unduioase și am ajuns în curtea unui templu. Pavată cu lespezi albe de marmură și protejată de o cupolă trainică, curtea mărginită de coloane se termina cu un altar micuț și discret, închinat unui înțelept.

Sumbră și poate ușor tristă, privirea de piatră a sfântului bărbos cerceta jungla dimprejur. Abdullah s-a oprit o secundă în mijlocul curții de marmură, cu mâinile în șolduri și cu ochii luminați de un zâmbet vag.

— Țsta e locul deosebit?

— Chiar este, Lin, frate. Aici a primit Khaderbhai majoritatea învățăturilor de la înțeleptul Idriss. Am avut onoarea de a participa și eu la câteva lecții.

Am rămas în tăcere câteva clipe, cu gândul la khanul mort, Khaderbhai, fiecare învelit în mantia propriilor amintiri.

— E departe?

— Nu, a răspuns Abdullah părăsind curtea, dar e partea cea mai

grea a urcuşului.

Agăţându-ne de ramuri, buruieni și liane, ne-am căţărat pe cărarea și mai abruptă ce ducea în vârf.

Poate că urcuşul nu ar fi fost la fel de anevoios în anotimpul secetos, când pietrele sunt trainic înfipite în pământ. În perioada musonului însă, era o încercare teribil de îndrăzneță.

Pe la jumătatea drumului, ne-a ieșit în cale un tânăr care cobora pe aceeași potecă. Panta era atât de dreaptă, încât a trebuit să ne lăsăm să alunecăm înapoi cu spatele, printre buruieni și plante târătoare.

Tânărul avea la el un bidon mare cu apă. Intersectându-ne pe poteca îngustă, am fost nevoiți să ne înghesuim, să ne atingem și să ne agățăm unii de alții, astfel încât fiecare să își poată continua drumul.

— Ce amuzant! a exclamat el în hindi rânjind fericit. Vreți să vă aduc ceva de jos?

— Ciocolată, a strigat Abdullah în urma tânărului care dispăruse în ierburile înalte. Am uitat să cumpăr! Ți-o plătesc când urci înapoi!

— *Thik!* a răsunat de undeva glasul tânărului.

Odată ajunși în vârf, am descoperit că era, de fapt, o terasă netedă și spațioasă, din care pornea vârful crestat al muntelui.

Cele câteva peșteri mari, săpate în peretele de stâncă, ofereau panoramă asupra terasei, a văilor ce se revărsau unele într-altele și a Oraşului-Insulă, învăluit în păclă și fum.

Mă uitam în jur, gâfâind de oboseală, încercând să mă obișnuiesc cu locul. Era pavat cu pietricele albe, cum nu observasem să existe nici în vale, nici pe coasta muntelui. Fuseseră transportate în vârf, sac cu sac. Oricât de istovitor ar fi fost efortul, efectul era uluitor: o senzație de pace și neprihănire.

Spațiul destinat bucătăriei avea trei intrări și era acoperit cu o prelată verde, atât de spălăcită, încât se asorta cu frunzele decolorate de ploaie ale copacilor din jur.

Un alt spațiu, bine mascat de niște perdele din pânză, părea a fi baia, împărțită în mai multe compartimente. Un al treilea spațiu era alcătuit din două birouri și câteva scaune pliante, stivuite pe mai multe rânduri.

După aceste spații, am ajuns la gurile larg deschise ale peșterilor care dădeau la iveală câteva detalii din interior: o măsuță de lemn la intrarea uneia dintre peșteri, câteva cutii metalice de depozitare, clădite unele peste altele, și un spațiu mare amenajat pentru foc,

înnegrit, în care flăcările încă ardeau mocnit.

În timp ce mă uitam la acele peșteri, un tânăr a apărut din dreptul uneia dintre ele.

— Sunteți domnul Shantaram?

M-am întors spre Abdullah, cu privirea încruntată de uimire.

— Idriss m-a rugat să te aduc aici, mi-a explicat Abdullah. Idriss te-a invitat aici, prin mine.

— Pe mine?

A încuviințat din cap. M-am întors spre acel tânăr.

— Este pentru dumneavoastră, mi-a zis, întinzându-mi o carte de vizită.

Conținea un mesaj scurt. L-am citit: *Aici nu există niciun guru.*

Surprins, i-am dat cartea de vizită și lui Abdullah. A citit și el mesajul, a râs și mi-a dat-o înapoi.

— Ce carte de vizită! am zis, după ce am recitit mesajul. E ca și cum un avocat ar spune că serviciile lui sunt gratuite.

— Cu siguranță, îți va explica Idriss despre ce e vorba.

— Dar posibil nu diseară, a intervenit tânărul, arătând spre peștera în care se afla spațiul amenajat pentru foc. Înțeleptul-*ji* este ocupat cu niște filosofi în seara asta, într-un templu de la poalele muntelui. Așa că, intrați. Tocmai ce am făcut ceai.

Am acceptat recunoscător invitația, m-am așezat pe un scăunel din lemn lucrat manual, chiar la intrarea în peșteră și am băut ceaiul după ce ne-a fost adus.

Pierdut printre propriile gânduri, cum mi se întâmpla frecvent, mi-am lăsat mintea să se îngrijoreze, rememorând bătălia cu Concannon.

Mai calm și mai lucid, după lungul drum până pe munte, m-am uitat în ochii lui Concannon, așa cum stăteam acolo, bându-mi ceaiul în peștera aceluia înțelept, Idriss.

Mi-am dat seama dintr-odată că ceea ce simțeam după atacurile absurde și brutale ale lui Concannon nu era furie; era dezamăgire. Genul acela de dezamăgire venită din partea prietenilor, nu a dușmanilor.

Dar alăturându-li-se Scorpionilor, Concannon își făcuse de unul singur noi dușmani. Oamenii noștri nu au avut de ales; au trebuit să riposteze în fața Scorpionilor. Dacă nu ar fi făcut-o, Scorpionii ne-ar fi considerat vulnerabili și ne-ar fi atacat din nou. Conflictul fusese declanșat. Trebuia s-o scot pe Karla din oraș: avea legătură cu Compania Sanjay.

În acel moment, am avut cea mai neașteptată revelație. Nu mă gândeam nici la Lisa, nici la Didier, nici măcar la mine. Mă gândeam la Karla. Lisa era în primejdie. Concannon o cunoștea, se întâlniseră deja. Primul meu gând ar fi trebuit să se îndrepte spre Lisa și, cu toate astea, fugea spre Karla.

Prins în acel nod încâlcit al dragostei, cu ochii pierduți la tăciunii risipiți în focul mocnit, mi-a trecut prin nări un parfum. M-am gândit că cineva aruncase tămâie într-un alt foc din apropiere. Dar acel parfum îmi era cunoscut. Îmi era extrem de cunoscut.

Atunci am auzit vocea Karlei.

— Spune-mi o glumă, Shantaram.

M-am crispat la față. M-a străbătut un fior de gheață. Un fluviu de sânge mi-a năpădit pieptul cu asemenea intensitate, încât am simțit că-mi ard ochii.

Revino-ți, mi-am zis. Privește-o. Rupe vraja.

M-am întors către ea. În zadar.

Stătea în gura peșterii, zâmbind vântului, sfidând totul cu profilul ei, părul negru și eșarfa din mătase fluturându-i în spate ca niște flamuri ale dorinței. Fruntea înaltă și puternică, ochii alungiți, nasul fin, vârful ascuțit și delicat al bărbiei ce îi ocrotea promisiunea neîmplinită a buzelor: Karla.

— Deci, a rostit ea alene, îmi spui o glumă sau nu?

— De câți parsi e nevoie ca să schimbe un bec? am întrebat.

— Ne revedem după doi ani, a spus ea încâpățânându-se să nu se uite la mine, și tu nu găsești o glumă mai grozavă?

— De fapt, au trecut doar douăzeci și trei de luni și șaisprezece zile, am corectat-o. Vrei o glumă sau nu?

— Bine. Zi-mi de câți parsi e nevoie ca să schimbe un bec?

— Parsi nu schimbă becul, fiindcă știu că nu există unul mai bun decât cel vechi.

A dat capul pe spate râzând. Era un răs sănătos, un răs plăcut, izvorât dintr-un suflet mare, puternic și liber precum un șoim în lumina amurgului: răsul care a rupt toate lanțurile inimii mele.

— Vino-ncoace, mi-a zis.

Am cuprins-o în brațe, strângând-o lângă acel copac găunos – viața mea – în care ascusesem speranța că ea mă va iubi veșnic.

Capitolul 27

Fiecare dintre noi are un ochi care este mai blând și mai trist, iar altul, aspru și vioi. În cazul Karlei, ochiul stâng era mai blând și mai trist decât dreptul și, poate tocmai pentru că îi vedeam doar acea lumină dulce, mai verde decât frunzele tinere, nu reușeam să îi rezist. Nu puteam decât să o ascult, să zâmbesc și să încerc să fiu amuzant din când în când.

Dar eram împăcat. Nu mă deranja cătuși de puțin. Domnea o pace înșelătoare, în acea dimineață – era a doua zi de când muntele o adusese înapoi în viața mea; dimineața ochiului mai blând și mai trist.

Petrecuserăm noaptea în peșteri separate. Mai erau trei femei pe terasa muntelui, indience, tinere eleve ale învățatului Idriss. Deși mai mică, peștera femeilor era mai curată și mai bine mobilată.

Aveau paturi împletite din funii și saltele, în timp ce noi dormeam direct pe pământ, și câteva dulapuri metalice, prinse în rocă, pentru a le feri de șobolani și gănganii. Noi ne mulțumiserăm cu câteva agățătoare ruginite, ca să nu ne așezăm hainele pe podeaua prăfuită. Dormisem prost. Apucasem să vorbesc cu Karla doar câteva minute, după acea primă îmbrățișare, acea primă revedere, după aproape doi ani. Apoi, dispăruse din nou.

Abdullah îi adresase Karlei o plecăciune galantă și mă trăsese după el alături de grupul de bărbați care luau masa la gura peșterii.

Mergeam cu spatele, ca să o mai privesc puțin, iar ea râdea deja de mine, la doar două minute de la reîntâlnire. Doi ani în două minute.

În timpul mesei, am făcut cunoștință cu șase discipoli care povesteau cum ajunseseră pe munte. Eu și Abdullah am ascultat, în tăcere.

Se făcuse deja târziu când am terminat masa frugală, compusă din *daal*³ și orez. Ne-am spălat pe dinți și pe față și ne-am pus la somn. Dar somnul meu a fost tulburat de un coșmar care m-a trezit înainte de ivirea zorilor.

Am decis să profit de singurătate și să folosesc baia rudimentară. Am fost la latrină, după care am luat o găletușă, niște apă și-un săpun și m-am spălat cu jumătate din ea, pe podeaua din lemn din spatele paravanului de pânză.

³ *Daal (dhal/dal)* – termen generic pentru orice tip de linte sau năut și pentru mâncărurile preparate din aceste ingrediente. (N.red.)

Odată uscat, îmbrăcat și trezit, am băjbâit prin tabăra cufundată în beznă până la focul ce abia mai pâlpâia. Abia reușisem să-l ațâț și pusesem la încălzit un ibric strâmb cu cafea, când a apărut Karla.

— Ce faci aici? s-a pisicit ea.

— Dacă nu beau repede o cafea, cred că o să-mi înfig dinții-ntr-un copac.

— Știi la ce mă refer.

— Ah, adică ce fac pe munte. Te-aș putea întreba același lucru.

— Numai că eu am întrebat prima.

Am râs.

— Ești mai bună de-*atât*, Karla.

— Poate că nu mai sunt ce-am fost.

— *Toți* suntem ce-am fost, chiar și atunci când nu mai suntem.

— Văd că nu vrei să-mi spui ce cauți aici.

— Vorbele sunt rareori însoțite de fapte.

— Nu suntem la un concurs de aforisme, a spus ea zâmbind și așezându-se lângă mine.

— Noi suntem arta care ne vede ca artă.

— Nici nu mă gândesc să-ți fac jocul, a spus ea. Ține-ți replicile pentru tine.

— Fanatismul înseamnă că, dacă nu ești împotriva mea, ești împotriva mea.

— Ți-aș putea face reclamație pentru hărțuire aforistică, da?

— Onoarea este arta de a fi smerit, am replicat impasibil.

Vorbeam domol, dar ochii noștri erau ageri.

— Bine, fie, a consimțit ea. Ne întrecem. E rândul meu?

— Normal că e rândul tău. Am deja trei puncte în fața ta.

— Fiecare „rămas-bun” este o repetiție pentru ultimul „rămas-bun”, a spus ea.

— Nu-i rău. „Salut” poate minți uneori, dar „rămas-bun” spune întotdeauna adevărul.

— Ficțiunea este realitate zugrăvită mai ciudat. Adevărul despre ceva este o minciună despre altceva. Ce faci, Shantaram? Ai obosit?

— Ce atâta grabă? Mai am destule în arsenal.

— Zici ceva sau nu?

— Aha, am înțeles. Vrei să mă derutezi ca să-mi ies din mână. Bine, duro, să trecem la treabă. Inspirația este binecuvântarea liniștii. Adevărul este paznicul închisorii sufletului. Sclavia nu poate fi desprinsă de sistem: sistemul este sclavie.

— Adevărul este o lopată, a ripostat ea. Misiunea ta este groapa.

Am răs.

— *Fiecare* fragment este un întreg în sine, a continuat Karla.

— Întregul nu poate fi divizat fără tirania părților.

— Tirania este un privilegiu fără constrângeri.

— Suntem favorizați de soartă, am contraatacat, pentru că suntem condamnați de soartă.

— Hm, soarta, a zâmbit ea. Unul dintre subiectele mele preferate. Soarta joacă pocher, dar câștigă doar blufând. Soarta este magicianul, iar timpul este iluzia. Soarta este un păianjen, iar timpul, plasa lui. Vrei să continui?

— Umor macabru, am spus cuprins de o veselie cum nu mai simțisem de multă vreme. Drăguț. Ia ascultă aici. Toți bărbații se transformă în tații lor, dar numai atunci când nu se uită.

A pufnit în răs. Nu știu unde se afla Karla, dar știu că eram în sfârșit împreună cu ea, prinși în ceva ce ne plăcea amândurora, iar ea era paradisul meu.

— Adevărul este un bătăuș pe care toată lumea se prefăce că-l place.

— Asta e veche! am protestat.

— Dar bună, așa că merită repetată, s-a apărât ea. Zi mai departe.

— Frica este un prieten care ne avertizează.

— Singurătatea e un prieten care te îndeamnă să socializezi mai mult, a spus ea. Hai, repejor!

— Nu există țară nedreaptă, coruptă sau mediocră care să nu-și aleagă un imn național emoționant.

— Aha, politică, a exclamat ea. Bun. Ia ascult-o pe-asta. Tirania este frică în formă umană.

Am răs.

— Muzica este moarte ridicată până la sublim.

— Durerea este empatie fantomă, a ripostat ea.

— Fir-ar să fie!

— Te dai bătut?

— Nici gând. Calea spre iubire înseamnă să iubești calea.

— Ai trecut la *koan*, a observat ea. Ești cam disperat. Nu-i nicio problemă. Sunt mereu pregătită să-i trag iubirii un șut în fund. Fii atent. Iubirea este un munte care te ucide de câte ori îl urci.

— Curajul...

— Curajul ne definește. Oricine nu renunță – adică aproape toată lumea – e un om curajos. M-am săturat de curaj.

— Fericirea este...

— Fericirea este copilul hiperactiv al mulțumirii.
— Dreptatea înseamnă...
— Dreptatea, ca și dragostea și puterea, se măsoară în acte de compasiune.
— Războiul...
— Toate războaiele sunt războaie culturale și toate culturile sunt scrise pe trupurile femeilor.
— Viața...
— Dacă nu trăiești pentru ceva, mori pentru nimic, s-a eschivat ea împungându-mă cu arătătorul în piept.
— Drace!
— Ce e?
— Te-ai făcut și mai ageră, fată.
— Adică am câștigat?
— Adică te-ai făcut ageră... rău de tot.
— *Am câștigat*, da? Să știi că eu pot s-o țin așa toată ziua.
Vorbea serios, cu o strălucire sălbatică în privire.
— Te iubesc! i-am zis.

A întors capul.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus ea după un timp, cu ochii ațintiți la foc. Ce cauți aici?

Vorbisem în șoaptă pe durata concursului ca să nu-i trezim pe ceilalți. Cerul era întunecat, dar zorii gălbui începeau să se ivească în depărtare, pe cerul înnorat.

— Ah, stai o clipă, am spus încruntat, realizând în sfârșit ce o contraria. Crezi c-am venit fiindcă știam că ești aici? Crezi c-am făcut-o intenționat?

— Ai făcut-o?

— Ți-ar plăcea să fie așa?

S-a răsucit ușor către mine, urmărindu-mă cu ochiul mai blând și mai trist, de parcă ar fi studiat o hartă. Umbrele roșii și galbene ale flăcărilor se jucau cu trăsăturile ei: focul îi scria credință și speranță pe chip, așa cum face focul mereu cu chipurile oamenilor, căci suntem cu toții ființe de foc.

Am întors capul.

— Habar n-aveam că te gălesc aici, am zis. A fost ideea lui Abdullah.

A răs încet. Era dezamăgită sau ușurată? Nu-mi dădeam seama.

— Dar tu? am întrebat-o aruncând câteva surcele în foc. Presupun că n-ai devenit religioasă peste noapte, sau mă-nșel?

— Îi aduc hașiş lui Idriss, a spus. Îi place marfa de Cașmir.

Era rîndul meu să pufnesc în rîs.

— De cînd te ocupi cu așa ceva?

— De... vreun an.

Visa la ceva, cu ochii pierduți înspre pădurea învăluită în lumina difuză a aurorei.

— Ce fel de om e? am întrebat-o.

S-a uitat din nou către mine.

— E foarte... natural. O să-l cunoști și tu.

— *Tu* cum l-ai cunoscut?

— N-am venit pentru el. Am venit să-l văd pe Khaled. De la el am aflat că Idriss e aici.

— Care Khaled?

— Khaled al tău, a rostit ea, cu blîndețe. Sau mai bine Khaled *al nostru*.

— Mai trăiește?

— Ba bine că nu.

— *Alhamdulillah!* E și el aici?

— Aș plăti bani grei să-l văd pe Khaled aici sus. Nu, are un ashram în vale.

Palestinianul dur și încăpățînat fusese cîndva membru al Consiliului Khader. Mersese cu noi în Afganistan ca să aducem marfă de contrabandă. Ucisese un om, un prieten apropiat, care ne punea pe toți în pericol, apoi dispăruse, singur și neînarmat, în nămeții de zăpadă.

Eram prieteni, prieteni buni aș spune, dar nu auzisem nimic despre întoarcerea lui Khaled sau despre ashramul său.

— Are un ashram?

— Mda, a oftat Karla.

Gesturile și expresia feței își pierduseră vioiciunea de mai devreme. Părea plictisită.

— Ce fel de ashram?

— De genul profitabil, a spus ea. Numai chestii de lux, trebuie să recunosc. Camere de meditație, yoga, masaj, aromoterapie, mantre. Recită toată ziua mantre. Zici că e raiul pe pămînt.

— Și e chiar la poalele muntelui *ăstui*?

— Da, exact unde începe valea, pe partea de vest.

S-a uitat la mine și a căscat.

— Abdullah trece des pe-acolo, a continuat ea. Nu ți-a zis nimic?

S-a rupt ceva în mine. Mă bucuram să îl știu viu și nevătămat pe

Khaled, dar trădarea neprețuitei noastre prietenii era greu de îndurat.

— Nu se poate să fie adevărat.

— Adevărul este de două feluri, a râs ea încet. Cel pe care vrei să-l auzi și cel pe care ar trebui să-l auzi.

— Nu începe cu de-astea.

— Scuze, a zis ea. Am fost răutăcioasă, dar nu m-am putut abține.

M-am enervat brusc. Poate că era sentimentul de trădare. Ori poate erau lacrimi mai vechi ce își croiau, în sfârșit, drum prin scutul de omenie care strălucea în ochiul ei mai blând.

— Îl iubești pe Ranjit?

A întors spre mine ambii ochi, și cel blând, și cel aspru.

— Cândva, am crezut că îl *admir*, a spus ea. Dar asta nu te privește pe tine.

— Pe mine nu mă admiri?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Ți-e frică să-mi mărturisești ce gândești despre mine?

— Bineînțeles că nu, a răspuns calmă. Mă întrebam doar cum de nu *știi* deja ce gândesc despre tine.

— Nu știu ce vrea să-nsemne asta, așa că mai bine mi-ai răspunde la întrebare.

— Răspunde-mi tu mai întâi. De ce te interesează? Ești dezamăgit de tine sau gelos pe el?

— Știi care-i caracteristica dezamăgirii, Karla? Faptul că nu te surprinde niciodată. Dar nu despre asta e vorba. Vreau să aflu opinia ta, fiindcă e importantă pentru mine.

— Bine. Tu ai cerut-o. Nu te admir. Nu azi.

Am tăcut amândoi preț de câteva secunde.

— Înțelegi la ce mă refer, a zis ea în cele din urmă.

— Nu, chiar nu știu.

M-am încruntat din nou și ea a râs: genul de râs pe care doar un banc sec îl stârnește.

— Ce față ai făcut! a spus ea. Ce-ai pățit? Te-am rănit în orgoliu?

— Din fericire, nu prea mai ai în ce să mă rănești.

A râs din nou, apoi s-a posomorât brusc.

— Poți măcar să explici? De ce te-ai bătut din nou? Cum se face că bătăile se țin scai de tine?

Normal că nu puteam. Cum aș fi putut explica faptul că fusesem răpit și legat de un șezlong de banda Scorpionilor? Nici eu nu înțelegeam, nu înțelegeam absolut nimic, nici măcar pe Concannon.

Mai ales pe Concannon. Pe atunci, nu știam că stau pe colțul zdrențaros al unui covor însângerat ce avea să se întindă în scurt timp peste aproape toată lumea.

— Cine spune că *trebuie* să dau explicații?

— Ideea este dacă poți, a insistat ea.

— Tu poți explica ce-ai făcut cu relația noastră, Karla?

A tresărit.

— Hai, Karla, varsă tot ce-ți stă pe suflet!

— Poate c-ar fi bine să nu mă mai învărt în jurul cozii și să-ți răspund verde-n față.

— Chiar te rog.

— Ești sigur că poți să rezisti?

— Bineînțeles.

— În regulă. Atunci...

— Stai un pic.

— De ce?

— Creierul meu începe să cedeze din lipsă de cafea.

— Faci mișto de mine?

— Deloc. Intru în sevraj de cafeină. De-aia ai reușit să mă bați.

— Deci, recunoști că am câștigat?

— Da, ai câștigat. Acum, lasă-mă să-mi beau cafeaua, te rog.

Am luat oala de pe foc cu mânăca și am turnat niște cafea într-o cană ciobită. I-am oferit-o Karlei, care s-a strâmbat dezgustată.

— Să-nțeleg că nu te ispitește, am zis.

— Funcționează? Dă odată pe gât cafeaua aia!

Am luat o înghițitură. Era prea tare, prea dulce și prea amară în același timp. Perfectă.

— Gata, am tușit înfiorat. Sunt bine.

— Așadar...

— Mai stai puțin!

Am dat peste o țigară de marijuana.

— Acum sunt bine, am spus aprinzând-o și pufăind din ea. Lovește-mă!

— Ești sigur că nu vrei o manichiură sau un masaj? a mârâit Karla.

— Nu, mă simt minunat. Hai, Karla, fa-mă praf!

— Vânătăile de pe față și toate cicatricile de pe corpul tău sunt ca un graffiti desenat de propriul tău talent delincvent.

— Nu-i rău.

— N-am terminat. Inima ți-e chiriaș în apartamentul dărăpănat al

vieții tale.

— Altceva?

— Proprietarul va veni să-și încaseze chiria, Lin, a spus ea pe un ton mai blând. Cât de curând.

O cunoșteam îndeajuns de bine pentru a-mi da seama că toate acele replici fuseseră scrise și îndelung repetate. Îi văzusem jurnalele pline de însemnări pentru toate frazele inteligente pe care le rostea. Spontane sau repetate, avea dreptate.

— Ascultă-mă, Karla...

— Joci ruleta rusească cu soarta, a continuat ea. O știi prea bine.

— Iar tu ai pariat că va câștiga soarta. Asta e problema?

— Soarta este cea care încarcă arma. Soarta încarcă fiecare armă din lume.

— Altceva?

— În tot acest timp, a spus ea pe un ton și mai blând, nu faci decât să distrugi și alte lucruri din jurul tău.

Era un adevăr dureros, indiferent cu câtă delicatețe l-ar fi rostit.

— Dacă te mai dai mult la mine...

— Ești mai amuzant decât mi te aminteam, a adăugat râzând ușor.

— Sunt la fel cum eram.

Ne-am privit în ochi câteva clipe.

— Ascultă, Karla, nu știu care-i treaba cu Ranjit și nu știu cum am îndurat doi ani fără să te văd și să te aud. Știu doar că, atunci când sunt cu tine, mă simt în largul meu. Te iubesc și voi fi mereu alături de tine!

Emoțiile de pe chipul ei erau precum frunzele împrăștiate de furtună. Erau prea multe sentimente diferite pentru a le distinge pe toate. Nu o mai văzusem. Nu mai fusesem împreună cu ea. Părea fericită și furioasă, mulțumită și tristă, în același timp. Și nu spunea un cuvânt. Karla, amuțită. Era dureros pentru ea, așa că trebuia să o scot din starea aceea.

— *Sigur* nu vrei o gură de cafea?

A ridicat dintr-o sprânceană alunecoasă ca o viperă și se pregătea să-și înfigă colții în mine, când am auzit foșnete din direcția peșterilor. Lumea începea să se trezească odată cu zorii.

Am luat micul dejun împreună cu fericiții credincioși și eram la a doua cană de ceai, când un tânăr discipol și-a făcut apariția la marginea taberei, acolo unde se termina urcușul abrupt. A acceptat bucuros o cană de ceai și ne-a anunțat că învățătorul ni se va alătura

abia după prânz.

— Foarte bine, a mormăit Karla, apoi a intrat în bucătărie, și-a spălat cana și a pus-o pe o etajeră să se usuce.

— Ce-i așa bine? am întrebat ținându-mă după ea.

— Am timp să cobor să-l văd pe Khaled și să mă întorc înainte de venirea lui Idriss.

— Vin și eu, am spus repede.

— Ușurel, grăbitule! *Tu* de ce vii?

Nu era o întrebare aruncată într-o doară. Karla nu vorbea niciodată într-o doară.

— Cum adică *de ce*? Khaled e și prietenul meu. Nu l-am mai văzut de când a dispărut în nămeții de zăpadă, acum aproape trei ani.

— Dacă i-ai fi într-adevăr prieten, l-ai lăsa naibii în pace deocamdată, mi-a răspuns ea.

— Ce vrei să spui?

M-a pironit cu privirea de tigru înfometat care își pândește prada. Iubeam acea privire.

— E fericit, a murmurat ea.

— Și?

Karla s-a uitat la Abdullah, care venise lângă mine.

— Fericirea e greu de găsit, a spus ea într-un final.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Fericirea are un semn pe ea, a spus Karla. Scrie pe el „Nu deranjați!”, dar toată lumea îl ignoră.

— Când ții la o persoană, se-ntâmplă să te mai și amesteci în viața ei. Tu nu te-ai amestecat în viața mea mai devreme, când ai dat de pământ cu mine?

— Și tu, între mine și Ranjit.

— Cum?

— M-ai întrebat dacă îl iubesc.

Abdullah a tușit politicos.

— Cred că ar fi bine să mă retrag și să vă las să lămuriți problemele între patru ochi, a sugerat el.

— Nu avem secrete față de tine, Abdullah, a zis Karla repede.

— Dar tu, frate, te-ai cam învățat să ascunzi lucruri de mine, am intervenit. De ce nu mi-ai spus că s-a întors Khaled?

— Bravo, Lin, sari la gâtul lui Abdullah, a spus Karla. Dar mai întâi, răspunde-mi.

— Cheamă-mă când te lămurești despre ce vorbim aici.

— Erai pe punctul de a răspunde la o întrebare.

- Ce întrebare?
- De ce?
- De ce ce?
- De ce mă iubești?
- Fir-ar să fie, Karla! Ești cea mai ambiguă femeie pe care-o cunosc.
- Dă-mi un avans de zece minute, a râs ea. Ba nu, mai bine de cincisprezece.
- Ce pui la cale?
- A râs din nou, cu poftă.
- Vreau să-l avertizez pe Khaled de vizita ta, ca să aibă timp să scape. Știi cât de important e să ai șansa să scapi, nu-i așa?
- S-a dus spre marginea terasei și a dispărut pe cărarea abruptă. Am așteptat să treacă cele cincisprezece minute. Abdullah mă privea cu insistență. Nu am mușcat momeala. Nu voiam să aflu.
- Poate că... are dreptate, a spus el în cele din urmă.
- Nu începe și tu!
- Dacă Khaled măsoară ceea ce are prin ochii tăi, și nu prin ai lui, s-ar putea să-i știrbească încrederea în sine. Am nevoie de el să fie puternic.
- De-aia nu mi-ai spus că e la Bombay?
- A fost unul dintre motive. Am vrut să-i protejez fărâma de fericire. N-a fost niciodată un om fericit, după cum bine-ți amintești.
- Era, într-adevăr, omul cel mai sever și mai posac pe care-l cunoșteam, își pierduse întreaga familie în războaiele sau epurările etnice care au lovit diaspora palestiniană din Liban. Era într-atât de înrăit de ură și suferință, încât cea mai cumplită injurie pe care o folosea în hindi era *Kshama*, adică *iertare*.
- Tot nu reușesc să pricep, Abdullah.
- Exerciți o anumită influență asupra fratelui nostru, Khaled, a rostit el solemn.
- Ce influență?
- Părerile tale cântăresc mult pentru el. Așa a fost dintotdeauna. Iar dacă-l vei cunoaște-n această etapă a vieții lui, îți vei schimba părerea despre el.
- N-ar fi mai bine să ajungem până acolo și abia atunci să ne batem capul cu aceste probleme?
- Al doilea motiv, a spus Abdullah punând o mână pe brațul meu, și poate cel mai important, a fost acela de a-l proteja de pericole.
- Ce tot îndrugi acolo? A fost membru în Consiliu. E o funcție pe

viață. Nimeni nu se poate atinge de el.

— Știu. Dar Khaled e singurul care are autoritatea de a contesta poziția lui Sanjay, ceea ce îi poate atrage dușmănia unora.

— Doar dacă îl contestă pe Sanjay.

— Adevărul este că exact asta i-am cerut să facă.

Abdullah, cel mai loial om pe care-l cunoșteam, punea la cale o lovitură de stat. Vor muri oameni. Vor muri prieteni.

— De ce faci asta?

— Avem nevoie de Khaled, mai mult decât îți imaginezi. M-a refuzat, dar îi voi propune din nou și n-am să mă las până când nu va accepta. Deocamdată, am să te rog să nu pomenești nimănui despre el.

Era un discurs neobișnuit de lung pentru tăcutul meu prieten iranian.

— Abdullah, toate chestiile astea nu mă mai privesc. Asta am tot încercat să-ți spun de când am urcat aici.

— Cer prea mult de la tine?

— Nu, frate, am zis trăgându-mă un pas în spate. Nu-mi ceri prea mult, doar că nu mă mai privește pe mine. Am luat o hotărâre și am așteptat ocazia potrivită să ți-o comunic și ție. Între timp s-au întâmplat atâtea – atacul lui Concannon și-al Scorpionilor, întâlnirea cu Karla, după atâta vreme – încât mi-a ieșit, pur și simplu, din minte. Dar cred că asta e cel mai bun moment s-o discutăm.

— Ce hotărâre? A vorbit cineva cu tine despre planul meu?

Am oftat prelung. M-am îndreptat de umeri, am zâmbit și m-am rezemat de un bolovan colțuros.

— Calmează-te, Abdullah. Nu mi-a vorbit nimeni despre planul tău. Habar n-am avut de el până adineauri, când mi-ai spus tu. Am hotărât să părăsesc Compania, după ce am aflat de la Dilip Fulger că trei puști au murit din cauza drogurilor vândute de Dasilva și gașca lui.

— Dar nici tu, nici eu nu avem nimic de-a face cu asta. Nu e operațiunea noastră. Amândoi ne-am opus când Sanjay a început să facă afaceri cu *garad* și fete în Bombay-ul de sud. N-a fost decizia noastră.

— E mai mult de-atât, am zis uitându-mă la furtuna care mocnea în zare, deasupra orașului. Ți-aș putea da zece motive pentru care trebuie să plec, dar nu contează, pentru că nu-mi vine în minte nici măcar unul care să mă convingă să rămân. Ideea este că mi-a ajuns. Am terminat-o cu ei.

Războinicul iranian s-a întunecat la față, iar ochii îi alergau pe un câmp de luptă imaginar, în căutarea aceluia Lin de altădată, în timp ce mintea i se războia cu sufletul.

— Îmi îngădui să încerc să te conving?

— Între prieteni, am spus, o astfel de atitudine nu este doar îngăduită, ci obligatorie. Dar nu are rost să-ți răcești gura degeaba. Nu vreau să pledezi pentru o cauză deja pierdută. Înțeleg ce simți, pentru că și eu simt același lucru. Adevărul este că decizia mea este definitivă. S-a terminat, Abdullah, s-a terminat demult.

— Lui Sanjay n-o să-i pice bine.

— Ai dreptate, am răs. Dar nu mă leagă nimic de Companie. N-am nici măcar familie, așa că nu are cu ce mă șantaja. În plus, Sanjay știe foarte bine că sunt un falsificator excelent. Nu se știe niciodată când ai nevoie de așa ceva. E un tip prudent. Îi place să aibă alternative. Nu cred să-mi facă prea multe neazuri.

— O astfel de presupunere te-ar putea costa scump, a meditat Abdullah.

— Așa este, am confirmat.

— Dacă-l omor, vei avea mai mulți sorți de izbândă.

— Nu știi de ce trebuie să-ți spun tocmai ție asta, Abdullah, dar nu-mi dai de ales. *Te rog să nu-l omori pe Sanjay pentru mine.* Ne-am înțeles? N-aș mai avea poftă de mâncare o lună, dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Am înțeles. Când îi voi lua viața, nu o să mă gândesc nicio clipă la serviciul pe care ți-l fac.

— Ce-ar fi să nu-l omori pe Sanjay? am spus. Din niciun motiv. În fond, cum am ajuns noi să discutăm despre asasinarea lui Sanjay? Cum ai putut să permiți așa ceva? Nu, nu-mi răspunde. Nu mă interesează. Eu m-am retras.

Abdullah a rumegat ideea câteva minute, cu fălcile încleștate și buzele tremurându-i sub povara gândurilor.

— Ce vrei să faci de-acum încolo?

— Cred că o să lucrez pe cont propriu, am răspuns privind-i fața lată străbătută de griji. Mă gândeam să colaborez cu Didier o perioadă. Se roagă de mine de ani întregi să vin alături de el.

— Periculoasă treabă, a mormăit el.

— Mai periculoasă decât ce fac acum? am întrebat.

A dat să spună ceva, dar l-am oprit.

— Nici să nu-ncerci, frate.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Nu.

— Ascultă-mă bine, Lin, a spus el pe un ton grav. O să încep un război pe care vreau neapărat să-l câștig. Ca și mine, ți-ai pierdut încrederea în conducerea lui Sanjay și ai decis să părăsești Compania. Prea bine. Sper doar ca, din loialitate față de mine, să nu spui nimănui o vorbă despre planul meu.

— Aș fi preferat să nu știu nimic din toate astea. Conspirațiile sunt contagioase și acum m-am molipsit și eu. Dar tu ești fratele meu și, dacă aș avea de ales între tine și ei, ți-aș fi alături oricând. Singura mea rugămintă este să nu-mi mai împărtășești din planurile tale, bine? Nu ți-a zis nimeni că nu există blestem mai cumplit decât planurile altuia?

— Îți mulțumesc, Lin, a spus el cu un zâmbet blând. Am să fac tot ce-mi stă în putință să evit ca războiul să ajungă la ușa ta.

— Aș prefera să nu ajungă nici pe subcontinentul meu. De ce cauți război, Abdullah? Pleacă. Du-te. Am să-ți stau alături împotriva Companiei, indiferent de repercusiuni. Un război ne-ar ucide și dușmanii, dar și prietenii. Crezi că merită?

S-a rezemat de același bolovan ca și mine, cu umărul lipit de al meu. Am privit amândoi acoperișul pădurii, apoi și-a lăsat capul pe piatră, cu ochii ațintiți la cerul involburat.

Am înălțat privirea spre câmpurile de nori brăzdate de furtună.

— Nu pot pleca, Lin, a oftat. Am fi o pereche pe cinste, ce-i drept, dar nu pot pleca.

— Din cauza lui Tariq.

— Da. E nepotul lui Khaderbhai și e de datoria mea să am grijă de el.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce.

Un zâmbet amar i-a apărut pe buze, zâmbet rezervat amintirii unui eșec dureros, încheiat totuși cu un succes.

— Khaderbhai mi-a salvat viața, a zis el într-un final. Eram doar un tânăr soldat iranian care fugea din calea unui război împotriva Irakului. Am intrat într-un mare bucluc la Bombay. Khaderbhai a intervenit pentru mine. Nu am înțeles niciodată de ce un ditamai cap al mafiei m-a salvat de la o moarte la care singur mă condamnasem din pricina mândriei și a firii mele nestăpânite.

Îi simțeam capul aproape de mine, însă glasul părea să îi vină de undeva din spatele pietrelor cenușii de care stăteam rezemați.

— Când m-a primit în audiență și mi-a comunicat că problema se rezolvase și că scăpasem de orice pericol, l-am întrebat cum l-aș

putea răsplăti, a continuat Abdullah. Khaderbhai a zâmbit prelung. Cunoști acel zâmbet, Lin, frate.

— Da, îl cunosc. Uneori, chiar îl simt.

— Apoi, m-a pus să scot cuțitul și să jur pe sângele meu că voi avea grijă de nepotul lui, Tariq, că mă voi sacrifica pentru el, la nevoie, până când moartea îl va răpi pe unul dintre noi.

— Se pricepea atât de bine să te convingă să-ți vinzi sufletul.

— Ah, da, a spus Abdullah, moment în care ne-am ridicat amândoi și ne-am întors unul spre celălalt. Dar, din acest motiv, nu pot să întorc spatele și să-l las pe Sanjay să facă tot ce pofteste. Sunt lucruri pe care nu le înțelegi. Lucruri pe care nu ți le pot dezvălui. Cert este că, din cauza lui Sanjay, o să se dezlănțuie urgia asupra noastră și, poate, asupra întregului oraș. Cumplită urgie. Tariq e în primejdie și trebuie să îl apăr.

Ne-am uitat unul la celălalt o perioadă, gânditori, dar oarecum împăcați. În cele din urmă, Abdullah s-a ridicat de pe bolovan și m-a bătut pe umăr.

— O să ai nevoie de mai multe arme, a zis.

— Am două.

— Da, și îți trebuie mai multe. Lasă că-ți fac eu rost.

— Am destule, am protestat luându-mă după el.

— Lasă că mă ocup eu.

— Nu-mi trebuie arme noi.

— Tuturor ne trebuie arme noi. Până și armatelor le trebuie arme noi, iar armatele au o grămadă de arme. Mă ocup eu.

— Am o propunere. Dacă descoperi o armă care adoarme oamenii pentru câteva zile, fără să îi rănească, ia-mi și mie una; și multă muniție.

Abdullah s-a oprit și m-a tras lângă el ca să poată vorbi în șoaptă.

— Va fi rău, Lin, înainte să fie din nou bine. Nu-i de glumă. Prețuiesc nespuse tăcerea ta, tăcerea pe care doar un prieten o poate păstra, pentru că știu la ce pericole te expui în cazul în care Sanjay va afla despre planul meu. Fii pregătit de război, cu atât mai mult dacă urăști războiul.

— Bine, Abdullah, fie!

— Hai să-l vedem pe Khaled, a spus el îndepărtându-se.

— Aha, deci acum nu mai e o problemă să-i tulbur *fărăma de fericire*? am zis ținându-mă după el.

— Nu mai faci parte din familie, Lin, a rostit el calm îndreptându-se spre marginea terasei. Opinia ta nu mai are greutate.

M-am uitat în ochii lui și am văzut lucrul de care mă temeam cel mai mult: negura indiferenței, licărul stins al iubirii și al prieteniei, variațiile subtile ale aureolei de emoții, când cel ce este încă prins înăuntru privește în ochii celui din afară.

Găsisem un cămin, un cămin dezbinat, ce-i drept, în Compania Sanjay, dar porțile sale mi se închiseseră pentru totdeauna. Îl iubeam pe Abdullah, dar iubirea este credința unuia, iar el făcea parte dintr-o frăție și era credincios tuturor. De aceea, amânasem atât de mult vestea, de aceea mă lăsasem atras de cuvintele iscusite și tandre ale Karlei și de nebunia războinică a lui Concannon.

Îl pierdeam pe Abdullah. Am lovit copacul lăuntric – copacul comuniunii noastre în interiorul Companiei – cu toporul despărțirii. Iar prietenul meu, cu ochii rătăciți pe drumuri străine, m-a condus pe cărarea abruptă, sub tunetele ce învolburau marea amenințătoare, cerul nimicitor.

Capitolul 28

Ajunși la poalele muntelui, Abdullah m-a condus dincolo de valea străjuită de statuile lui Buddha și de cărările ei bine bătătorite. Am mers câteva minute pe o potecă cotropită de ierburi, prin pădurea bogată, după care am intrat pe o alee mărginită de copaci, ce urca pe o pantă domoală până la o casă cu trei etaje, construită din lemn masiv și ciment.

Nu am apucat să ajungem la treptele care duceau la veranda spațioasă, și Khaled ne-a și ieșit în întâmpinare.

Îmbrăcat într-o robă largă, din mătase galbenă, cu ghirlande de flori roșii și galbene la gât, Khaled ne aștepta cu mâinile în șold.

— Shantaram! a strigat el. Bun venit la Shangri-La!

Se schimbase. Se schimbase enorm de când nu îl mai văzusem. Era aproape chel. Fizicul său de luptător se rotunjise în așa măsură, încât șoldurile și burta îi ajunseseră mai late decât umerii. Chipul lui frumos, cândva sumbru și dezgustat de lume, se buhăise de la tâmple până la gușă, iar ochii aurii aproape că nu i se mai vedeau din cauza zâmbetului larg.

Era Khaled, prietenul meu. Am luat-o la fugă pe scări către el.

A întins brațele și m-a oprit cu două trepte mai jos. Un tânăr îmbrăcat într-o tunică galbenă ne-a făcut o poză, după care a lăsat aparatul care îi atârna de gât și a scos un caiet și un creion din

buzunar.

— Nu-l lua în seamă pe Tarun, a spus Khaled, arătând spre tânăr. Notează toate persoanele cu care mă văd, tot ce fac, tot ce spun. I-am zis să înceteze, dar încăpățânatul nu vrea să mă asculte. În definitiv, oamenii fac întotdeauna cum le dictează inima, nu-i așa?

— Hm...

— M-am îngrășat, a spus el.

Nu se simțea nici ironie, nici regret în tonul lui. Era o simplă constatare.

— Mda...

— Dar *tu* văd că te menții în formă. Cum te-ai ales cu toate vânățile astea? Ai boxat cu Abdullah? Te-a chelfănit binișor. Dar nu-i de mirare, nu? Oricum, amândoi păreți în stare să urcați pe muntele meu ca să-l vedeți pe Idriss.

— Muntele tău?

— Mă rog... partea asta e a *mea*. Idriss își imaginează că stăpânește tot muntele. E așa un *chudh*. Vino-ncoace să te îmbrățișez. Pe urmă, te duc să vezi împrejurimile.

Am urcat și ultimele două trepte și m-am trezit într-un norișor cărnos. Tarun a făcut repede o fotografie. Khaled mi-a dat drumul din brațe, i-a strâns mâna lui Abdullah și ne-a condus în casă.

— Unde-i Karla? am întrebat la un pas în spatele lui.

— A zis că vă întâlniți pe cărare, mi-a răspuns el vesel. Cred că face jogging ca să-și mai limpezească mintea. Nu știu sigur care dintre noi îi tulbură liniștea, dar așa zice că tu ești vinovatul.

Intrarea în casa veche dădea într-un vestibul spațios, cu scări pe dreapta și pe stânga și arcade care duceau în camerele de la parter.

— A fost a unui britanic care o folosea ca reședință în anotimpul musonic, m-a informat Khaled când am trecut din vestibul într-un salon cu pereții acoperiți de cărți, două birouri și câteva fotolii confortabile tapițate cu piele. Mai târziu, a încăput pe mâna unui om de afaceri, care a fost obligat să o vândă primăriei în momentul în care s-a deschis parcul național. Un prieten cu dare de mână, și elev de-al meu, a închiriat-o de la primărie de câțiva ani și mi-a dat-o mie spre folosință.

— Elev de-al tău?

— Așa cum ai auzit.

— Ah, am înțeles. Aici înveți cum să *nu* iei legătura cu prietenii tăi după ce te întorci din morți?

— Foarte amuzant, Lin, a spus el, la fel de neperturbat ca atunci

când afirmase că este gras. Cred că înțelegi de ce trebuie să fiu discret.

— Dă-o dracului de discreție, Khaled. Trăiești și așa vrea să înțeleg de ce n-am știut nimic despre asta.

— Lucrurile nu sunt atât de simple pe cât crezi, Lin. Oricum, ceea ce îi învăț pe elevii mei aici nu are nicio legătură cu lumea exterioară. Eu îi învăț iubirea. Mai exact, îi învăț cum să se iubească. Știi bine că pentru unii oameni nu e lucru ușor.

Am traversat salonul, am deschis ușile masive și am pătruns într-un solariu întins pe toată lățimea casei. Era mobilat cu o mulțime de fotolii din răchită și mese cu blat din sticlă între ele. Ventilatoarele suspendate se învârteau leneș, agitând frunzele subțiri ale palmierilor din ghivece. Ferestrele dădeau înspre grădina englezească, decorată cu tufe de trandafiri și garduri vii frumos tunse.

Două tinere albe, îmbrăcate cu tunici, s-au apropiat de noi și au făcut o plecăciune în fața lui Khaled, cu palmele împreunate.

— Luați loc, vă rog, ne-a invitat Khaled arătând spre două fotolii din răchită. Ce preferați de băut, ceva rece sau ceva cald?

— Rece, a răspuns Abdullah.

— Și eu la fel, am zis.

Khaled le-a făcut semn din cap fetelor. S-au retras câțiva pași cu fața spre noi, după care s-au întors și au dispărut sub ochii lui Khaled.

— E atât de ușor acum să găsești ajutoare de nădejde, a spus el mulțumit, lăsându-se în fotoliu.

Tarun lua notițe de zor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ce să se-ntâmp! a repetat Khaled nedumerit.

— Ultima oară când ne-am văzut, pe jos zăcea un nebun mort, iar tu te-ai aruncat în plin viscol, fără armă, fără nimic. Și-acum, te gălesc aici. Ce s-a întâmplat?

— Ah, a spus el. Am înțeles. Ne întoarcem la discuția aceea.

— Bineînțeles.

— Te-ai înăsprit, Lin, de când nu ne-am mai văzut.

— Poate că da, Khaled. Sau poate că, pur și simplu, vreau să aflu adevărul atunci când am ocazia.

— Adevărul, a spus el, gânditor.

S-a uitat la Tarun, care continua să noteze totul. Asistentul a simțit privirea lui Khaled, a oftat, s-a oprit și a pus caietul deoparte.

— Ei bine, a reluat Khaled, am ieșit din Afganistan și-am mers, și-am tot mers. E uimitor până unde poți merge când nu-ți pasă dacă trăiești sau mori. Mai exact, când nu *te iubesc*.

— Și unde te-ai dus?

— În Pakistan.

Povestește-mi despre Pakistan, mi-a răsunit o voce în minte.

— Și după Pakistan?

— După Pakistan, am intrat în India. Și am mers prin India până la Varanasi. Când am ajuns acolo, mi se dusese deja vestea. Lumea vorbea despre *Baba Călătorul Tăcut*, care nu adresa nimănui un cuvânt. A durat o vreme până mi-am dat seama că era vorba despre mine. Nu vorbeam, pentru că, realmente, nu mai eram capabil să vorbesc. Fizic îmi era imposibil. Sufeream de malnutriție. Am fost la un pas de moarte. Din cauza lunilor de înfometare, mi-am pierdut aproape tot părul și mare parte din dinți. Aveam ulcerații în gură. Și dac-aș fi vrut, n-aș fi putut vorbi.

A răs ușor, gădilat de un firicel de praf din raza de soare a amintirilor.

— Oamenii mi-au interpretat tăcerea ca înțelepciune. Uneori, mai puțin înseamnă mai mult. La Varanasi, am cunoscut un englez, Lordul Bob, care m-a numit gurul lui. Era un om bogat. Mulți dintre discipolii mei de-a lungul timpului au fost oameni bogați. E chiar amuzant când te gândești.

S-a oprit, cu ochii pierduți înspre grădina englezească și cu un zâmbet în colțurile gurii.

— Lordul Bob, l-am îndemnat eu să continue.

— Ah, da. Lordul Bob. Era un om atât de cumsecade și de sensibil. Dar căuta ceva. Căuta cu disperare acel lucru care să-i dea sens vieții. Și așa a ajuns la mine.

— Care era acel lucru? am întrebat.

— Habar n-am. Sincer, n-am nici cea mai vagă idee ce căuta. Era putred de bogat. Ce i-ar fi putut lipsi? Totuși, nu cred că pentru Lordul Bob a contat prea mult că nu am reușit să-l ajut, fiindcă, la moartea lui, mi-a lăsat mie toată averea lui.

Fetele s-au întors cu două tăvi pe care le-au așezat pe o masă alăturată. Erau băuturi în pahare înalte, câteva farfurii cu papaya, ananas și mango confiate și mai multe soiuri de nuci.

După o plecăciune adâncă în fața lui Khaled, cu palmele împreunate, fetele s-au retras cu spatele, picioarele lor goale parcă alunecând pe pardoseală.

Le-am urmărit pe fete, apoi m-am întors spre Khaled, care admira visător grădina, și Abdullah, care îl fixa cu privirea pe Khaled.

— Am rămas la Varanasi aproape doi ani, a continuat Khaled. Uneori, mă apucă nostalgia după acele locuri.

S-a uitat în jur, apoi a luat un pahar. Mi l-a întins, i-a oferit altul lui Abdullah și a sorbit cu poftă din al lui.

— Frumoase vremuri am mai trăit atunci, a meditat el. Am învățat multe din zelul cu care Lordul Bob a fost dispus să se lase subjugat și dominat de mine.

A chicotit. M-am uitat la Abdullah. Mă înșelaseră cumva urechile sau chiar spusese „subjugat” și „dominat”? Era un moment straniu, într-un ceas deja straniu. Am sorbit din băuturi.

— Iar acesta nu a fost singurul caz, firește, a reluat Khaled. Au existat mulți alții, chiar bătrâni pustnici, toți bucuroși să îngenuncheze în fața mea și să-mi atingă picioarele, cu toate că eu nu rosteam niciun cuvânt. Acela a fost momentul în care am înțeles ce putere coboară asupra noastră când un alt om, fie el și unul singur, îngenunchează în fața ta în semn de credință. Am înțeles că bărbații vând promisiunea aceluia vis femeilor de câte ori le cer în căsătorie.

A răs. Mă uitam la paharul meu, la picăturile de condens care se prelingeau prin ornamentele fine de pe cristalul roșu. Începeam să mă simt stânjenit. Acel Khaled care vorbea cu așa ușurință despre oamenii care îngenuncheau la picioarele lui nu era prietenul pe care îl iubisem cândva.

Khaled s-a întors spre Abdullah.

— Cred că fratele nostru Lin este mirat să observe că, deși mi-am îmbunătățit engleza în anii petrecuți alături de Lordul Bob, mi-am cam pierdut sensibilitatea tipic americană. Nu ți se pare și ție la fel?

— Fiecare om este responsabil pentru faptele sale, a replicat Abdullah. Ți se aplică și ție, și celor care aleg să îngenuncheze în fața ta, după cum mi se aplică și mie, și lui Lin.

— Că bine spui, prietene! a exclamat Khaled.

A pus paharul pe masă și s-a ridicat cu oarecare greutate de pe scaun.

— Haideți, vreau să vă arăt ceva, a spus el.

L-am urmat înapoi în casă, apoi pe una dintre scările care flancau vestibulul. Khaled s-a oprit puțin în capul scărilor, ținându-se de capătul curbat al balustradei din lemn.

— Sper că v-a plăcut sucul.

— Bineînțeles.

— Se pune o picătură de sirop de arțar ca să-i dea mai multă aromă, a continuat el.

S-a lăsat un moment de liniște. A durat puțin până să-mi dau seama că aștepta un răspuns din partea noastră.

— A fost foarte bun, Khaled, am zis.

— Grozav suc, a confirmat Abdullah.

— Mă bucur, a spus sec Khaled. Nici nu vă-nchipuiți cât mi-a luat să-i învăț pe bucătari cum să prepare sucurile. Pe unul a trebuit chiar să-l bat cu o spatulă. Cât despre deserturi, nici nu vreau să-mi amintesc prin ce-am trecut.

— Au fost bune. Pe cuvântul meu, am zis.

A făcut un pas spre mine, apoi s-a întors repede către Tarun, care se ținuse după noi în tot acest timp.

— Rămâi aici, Tarun, i-a spus Khaled. Fă o pauză. Mănâncă un biscuit.

Îndurerat, Tarun a plecat. Khaled l-a urmărit cum se îndepărtează, cu o privire bănuitoare.

— La etajul ăsta, a găfâit el, se află principalele săli de meditație și yoga.

— Să-nțeleg că faci multă yoga? am întrebat luându-mi tonul zeflemitor al lui George Gemeni.

— Ah, nu, nu, a răspuns iute Khaled. Sunt prea gras și înțepenit pentru așa ceva. Oricum, știi bine că pasiunea mea erau boxul și karate, frate Lin.

Îmi aminteam. Îmi aminteam perfect vremurile în care Khaled era în stare să pună la pământ orice adversar, mai puțin pe Abdullah, fără nici cel mai mic efort.

— Da, știu.

— Yoga e foarte apreciată de oamenii mei. Fac toată ziua. Ar face și noaptea, dacă i-aș lăsa. Trebuie să pun furtunul pe ei ca să se oprească, zău așa.

Prin cea mai apropiată ușă de pe coridor se zărea o clasă de doisprezece oameni așezați pe covorașe. O muzică de flaut răsuna din difuzoarele prinse pe pereți.

După ce și-a tras sufletul, Khaled ne-a condus la următorul etaj.

Pe coridor erau o mulțime de uși închise, care se întindeau pe toată lungimea clădirii.

— Aici sunt dormitoarele comune, a găfâit Khaled, și camerele de o persoană.

A deschis ușor ușa celei mai apropiate camere. Am văzut câteva fete dormind fiecare pe un pat îngust, sub plase de țânțari. Toate tinerele erau dezbrăcate.

— Cei mai devotați elevi ai mei, a rostit el, pe același ton frapant de inexpresiv.

— Ce dracu' mai e și asta, Khaled? am răbufnit eu.

A pus un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Nu țipa, Lin! O să-mi mănânce sufletul dacă le trezim!

— Am înțeles. La revedere, Khaled, am spus dând să plec.

— Ce faci? a întrebat el nedumerit.

— M-am cărat de-aici, i-am replicat. Asta înseamnă la revedere.

— Stai un pic, Lin. Care-i problema? a zis el închizând ușa fără zgomot.

— Problema? am zis eu, din capul scărilor. Ce naiba-i aici, un harem? Ți-ai pierdut mințile de tot? Cine te crezi?

— Oricine dorește e liber să plece, mi-a răspuns el placid, ușor încruntat. Inclusiv tu.

— Ce coincidență, am oftat întorcându-i spatele. Exact asta făceam.

— Nu, nu, a spus el alergând spre mine și prinzându-mă de umăr. Vreau neapărat să-ți arăt ceva! E secret. Un secret pe care vreau să ți-l împărtășesc.

— Am avut parte de destule secrete pe ziua de azi, am replicat. Anunță-mă când decizi să pleci de pe munte.

— Nici Abdullah n-a văzut încă secretul. Doar nu vrei să-i răpești și *lui* această bucurie? Ar fi o cruzime din partea ta. Ce zici, Abdullah, ai vrea să-ți arăt secretul meu?

— *Aș vrea să-l văd*, a confirmat iranianul cu o încântare copilărească.

— Atunci, convinge-l pe Lin să mai stea. Eu urc să văd secretul. Veniți după mine, dacă vă hotărâți.

Și-a luat mâna de pe umărul meu, a luat o gură de aer ca să se îmbărbăteze înaintea urcușului și a pornit pe scări spre etajul al treilea.

L-am oprit pe Abdullah lângă mine.

— Ce naiba căutăm aici? am zis.

— La ce te referi?

— O cameră plină cu fete goale. Ce l-a apucat? Sunt o grămadă de fete pe lume. Dar să ai propria cameră cu fete dezbrăcate e de-a dreptul sinistru. Hai să mergem, frate.

— Fără să vedem secretul? a întrebat în șoaptă Abdullah.

— Glumești?

— E vorba de-un secret, Lin. Un secret adevărat.

— Nu mi-a plăcut secretul pe care l-am aflat deja.

— Chiar *nu* ești curios?

— Sunt alergic la nebuni, am zis. Trebuie să schimb aerul. E cel mai bun remediu. Hai să mergem.

— Te rog, Lin, mai rămâi până aflăm secretul.

Am oftat.

— Veniți? a strigat Khaled, oprit la jumătatea treptelor ca să-și tragă sufletul. Treptele astea mă omoară. Săptămâna viitoare îmi instalez un lift.

Abdullah mi-a aruncat o privire stăruitoare.

— Bine, bine, am spus urmându-l pe scări.

Abia târându-și picioarele, Khaled a reușit să termine urcușul și s-a oprit în fața unei uși închise. A scos o cheie dintre faldurile caftanului, a descuiat ușa și ne-a invitat înăuntru.

Era întuneric. În lumina de pe hol, se deslușea o cameră de mansardă, bârnele acoperișului încrucișându-se chiar deasupra noastră. Khaled a încuiat ușa în urma noastră și a aprins un bec.

În cameră se găseau mormane de obiecte din aur și argint: coliere bătute cu nestemate și lanțuri se revărsau din mai multe cufere din lemn împrăștiate pe mese.

Erau sfeșnice și oglinzi, rame de tablouri, perii de păr, șiraguri de perle, brățări cu pietre prețioase, ceasuri, coliere, broșe, inele, cercei, cercei pentru nas, cercei pentru degetele de la picior și chiar câteva coliere nuptiale din aur și pietre negre.

Pe lângă toate astea, bani. Grămezi de bani.

— Cuvintele ar fi fost prea mici, a pufăit Khaled, pentru a vă descrie ce se află aici. Trebuia să vedeți cu ochii voștri. Aceasta este puterea ingenuncherii. Vedeți? *Vedeți?*

S-a lăsat un moment de liniște. Porumbeii uguiau într-un colț al acoperișului, gănguritul lor reverberând în toată camera.

— Scutite de impozit, a spus Khaled în cele din urmă.

Și-a plimbat privirea de la Abdullah la mine și înapoi.

— Ei, ce părere aveți?

— Îți trebuie mai multă pază, a sugerat Abdullah.

— Ha! a exclamat Khaled bătându-l pe spate pe iranianul voinic.

Te oferi voluntar, prietene?

— Am deja o slujbă, a răspuns Abdullah serios.

- Bineînțeles că ai, dar...
- Discipolii tăi ți-au dăruit toate obiectele astea? am întrebat.
- Eu îi numesc discipoli, dar ei își spun credincioși, a zis Khaled admirându-și comorile. Cândva, au fost și mai multe.
- Mai multe de-*atât*?
- Oh, da. De la credincioșii mei din Varanasi. Din păcate, a trebuit să plec de-acolo în grabă și am pierdut totul.
- Cum ai reușit?
- Le-am lăsat mită polițiștilor. De-aia Lordul Bob a avut grijă să-mi găsească această casă, chiar înainte să moară.
- De ce a trebuit să fugi din Varanasi?
- De ce te interesează, frate Lin?
- Giuvaierile din încăperea îi făceau ochii să sticlească.
- Tu ai deschis subiectul.
- M-a privit îndelung, șovăind pe marginea abisului adevărului. Într-un final, a decis să aibă încredere în mine.
- A fost vorba de-o fată, a spus el. O credincioasă de-a mea care se trăgea dintr-o renumită familie brahmană. Era tare frumoasă și devotată mie trup și suflet. N-am știut că era minoră.
- Zău așa, Khaled.
- De unde era să știu? Trăiești de mult timp aici, Lin. Știi și tu cât de precoce sunt indiencele astea. Părea să aibă cel puțin optsprezece ani. Avea niște sâni plini ca două fructe coapte de mango. Și în așternut se purta ca o femeie în toată firea. Dar, vai și-amar de capul meu, fata avea doar paisprezece ani!
- Ai reușit să mă oripilezi de-a binelea, Khaled.
- Stai un pic, Lin. Încearcă să mă înțelegi și pe mine...
- Ce e de-nțeles? Ai făcut sex cu un copil. Vrei să fiu de acord cu asta? Asta vrei, Khaled?
- Nu se va mai întâmpla.
- Nu se va *mai* întâmpla?
- *Nu poate* să se mai întâmple. Am luat măsuri în acest sens.
- Nu faci decât să agravezi situația cu fiecare cuvânt pe care-l scoți din gură.
- Ascultă-mă! Acum îi pun să-mi arate certificatul de naștere, mai ales pe cei tineri. În felul ăsta, mă feresc de pericole.
- Tu te ferești?
- Ce-ar fi să încheiem discuția asta serioasă? Toți am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Noi, arabii, avem o vorbă: *Ascultă sfatul celui ce te întristează, nu al celui ce te înveselește*. Astăzi, nu te-

am înveselit, Lin, dar asta nu înseamnă că sfatul meu e lipsit de valoare.

— Khaled...

— Vreau să vă asigur că atât tu, cât și Abdullah, singurii frați care mi-au mai rămas, sunteți protejați de acum încolo. Toată această putere, toți banii, toată moștenirea mea sunt ale noastre.

— Ce tot îndrugi acolo, Khaled?

— Banii ca să extind afacerea.

— Ce afacere?

— Afacerea asta. Ashramul. A sosit vremea să deschidem o franciză. Dacă o conducem împreună, ne-am putea extinde în toată India, poate și în America. Am putea cuceri cerurile. La propriu.

— Khaled...

— De-asta am așteptat atât de mult timp înainte să iau legătura cu tine. A trebuit să strâng o sumă serioasă. Te-am adus aici ca să-ți arăt ceva ce-ți aparține în egală măsură ca și mie.

— Ai dreptate în privința asta, am zis.

— Îmi pare bine că înțelegi.

— Mă refeream la faptul că toate averile astea nu sunt nici ale noastre, nici ale tale, Khaled.

— Cum adică?

— Toate astea au fost date pentru un scop mai presus de noi. Știi bine asta.

— Nu înțelegi, a insistat Khaled. Vreau să fiți părtași la planurile mele. Am putea câștiga milioane. Însă industria spirituală e o afacere nemiloasă. O să am nevoie de sprijinul vostru când trecem la pasul următor.

— Eu am trecut deja la pasul următor, am zis.

— Putem deschide o franciză! a șuierat el printre dinți. O franciză!

— Trebuie să părăsesc orașul, Khaled, a spus Abdullah, cuprins brusc de neliniște.

— Poftim? a întrebat Khaled, trezit la realitate.

— Te mai rog o dată să pleci de aici și să te întorci cu mine la Bombay, a insistat Abdullah.

— Iar începi cu asta?

— Ocupă locul care ți se cuvinte în fruntea Consiliului care i-a aparținut lui Khaderbhai. Trăim vremuri de restriște, iar lucrurile se vor înrăutăți și mai mult. Avem nevoie de tine la conducere. Trebuie să îl înlături pe Sanjay și să preiei comanda. Dacă vii cu mine acum, Sanjay va scăpa cu viață. Dacă nu, unul dintre noi îl va ucide, mai

devreme sau mai târziu, și tot vei fi obligat să ne conduci, pentru binele Companiei.

Din postura sa actuală, Khaled era exact opusul ideii de conducător. Abdullah, însă, un iranian care-și acordase sufletul pe muzica de pe străzile Bombay-ului, nu vedea omul care stătea împreună cu noi în camera de la mansardă. El vedea doar prestigiul care încununa lunga și strânsa prietenie dintre Khaderbhai și Khaled, precum și autoritatea care decurgea din nenumăratele lupte și războaie conduse și câștigate de Khaled în numele Companiei.

Eu îmi încheiasem socotelile cu Sanjay. Decizia mea era irevocabilă. Dar eram conștient că gustul pentru subjugarea și dominarea celorlalți al noului Khaled nu va face decât să amplifice abuzurile de putere ale vechiului Khaled.

Crima asociată cu orice altceva este fatală, motiv pentru care ni se pare atât de fascinantă. Crima asociată cu religia îi mântuiește pe salvatori cu prețul păcătoșilor. Speram din tot sufletul ca propunerea lui Abdullah să se lovească de un refuz.

— Îți spun încă o dată că nu pot accepta, a zâmbit Khaled. Te rog însă, cu toată prietenia și cu tot respectul, să cântărești oferta mea. Acum e șansa noastră să ne lansăm, înainte ca industria spirituală să prindă avânt. Putem câștiga milioane numai din yoga.

— Trebuie să te gândești la binele Companiei, Khaled, a insistat Abdullah. Trebuie să-ți urmezi destinul.

— Este exclus, a răspuns Khaled, încă zâmbind. Dar îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Înainte să luați o decizie, vă invit să meditați la comoara mea în timp ce luați prânzul cu mine. Sunt lihnit, nu mi-e rușine s-o recunosc.

— N-am poftă, am anunțat.

— Pofțim?

— Mi-a pierit tot cheful încă de pe când ne-ai arătat haremul tău. Am plecat.

— Vrei să spui că nu iei masa cu mine? a întrebat Khaled încuind ușa mansardei.

— Vreau să-ți spun încă o dată la revedere, Khaled.

— Dar îți poartă ghinion dacă nu guști dintr-o mâncare pregătită special pentru tine, a stăruit Khaled.

— Îmi asum riscul.

— Au făcut dulciuri de Cașmir. Printre credincioșii mei se numără și un bucătar din Cașmir. N-ai idee cât de greu e să pui mâna pe-așa ceva.

Am traversat holul de la intrare. Khaled a venit fuga după mine, urmat de Tarun.

— Cum doriți, a spus el imediat ce-am ieșit pe verandă.

M-a strâns într-o îmbrățișare moale și umedă, a dat mâna cu Abdullah și ne-a făcut cu mâna în timp ce ne îndepărtam pe cărarea pietruită.

— Puteți veni oricând, ne-a strigat el. Sunteți mereu bineveniți. Miercurea seara, ne uităm la filme! Avem *firni* rece ca gheața! Joia e ziua de dans! Iau lecții de dans, dacă vă vine să credeți.

Lângă el, Tarun scria de zor în caietul său.

La primul cot al cărării, am dat peste Karla, care ne aștepta. Ședea pe un buștean și fuma.

— Ia zi, Shantaram, ți-ai bătut joc de lăcașul lui sfânt?

— Puteai să mă previi înainte să mă-ntâlnesc cu el, am spus simțindu-mă doborât de realitate. Ce naiba a pățit?

— A găsit fericirea, mai mult sau mai puțin, a zis ea. În cazul lui, un pic mai mult decât mai puțin.

— Voi *sunteți* fericiți să-l vedeți în asemenea hal?

Se uitau amândoi la mine.

— Terminați cu privirile astea.

Au continuat să se uite la mine, fără să rostească o vorbă.

— Bine, fie, am cedat eu. Recunosc că îmi vreau prietenul înapoi. Vouă nu vă e dor de el?

— Khaled e aici, Lin, a spus Abdullah.

— Da, dar...

— Păstrează-ți energia pentru urcuș, a spus Karla luând-o înainte pe cărare. Voi, gangsterii, trăncăniți întruna.

Când ne apropiam de panta care ducea la primele peșteri, Karla a luat-o la fugă într-un ritm lent. Am ajuns pe coasta abruptă și ea era tot în fruntea noastră.

Pe măsură ce urcam, nu îmi puteam dezlipi ochii de la formele ei delicate, accentuate de efortul urcușului.

Bărbații sunt precum câinii, îmi spusese Didier odată, *dar mai prost-crescuți*.

— Te uiți la fundul meu? m-a-ntrebat ea.

— Mă tem că da.

— Iartă-l, Karla, a spus Abdullah, pentru a masca puțin momentul stânjenitor. Se uită pentru că te cațări ca o maimuță.

Karla a râs agățându-se de lianele din jur ca să nu alunece. Râsul acela puternic și sincer s-a înălțat prin domul de ramuri odată cu

peretele de stâncă. A întins mâna liberă spre Abdullah, avertizându-l să nu mai spună altceva până când nu se oprește din râs.

— Mulțumesc, Abdullah, a zis ea, într-un final.

— N-ai pentru ce.

Printre glume și hohote de râs, am urcat toți trei, surghiuniții, pe muntele care avea să ne schimbe viața pentru totdeauna.

Capitolul 29

Am ajuns în vârf exact la timp, cât să apucăm să ne răcorim puțin. Karla s-a schimbat într-un *salwar kameez* azuriu și ni s-a alăturat spre finalul mesei de prânz. Când am terminat, a sosit și vestea că Idriss ar fi pe munte. M-am uitat spre cărarea abruptă, dar toate privirile erau întoarse spre peșteri.

— Mai e vreo cale de acces pe munte? am întrebat-o pe Karla.

— Orice munte are mai multe căi de acces, mi-a spus ea. Toată lumea știe asta.

— Aha.

Câteva secunde mai târziu, un bărbat mai vârstnic – pe care l-am bănuțit a fi Idriss –, însoțit de un tânăr, amândoi îmbrăcați în tunici albe și pantaloni largi albaștri, și-au făcut apariția pe o cărare ce trecea pe lângă peștera femeilor. Tânărul, evident străin, purta pe umăr o pușcă de vânătoare.

— Cine-i vânătorul?

— Îl cheamă Silvano, mi-a răspuns Karla.

— La ce-i folosește pușca?

— Ca să sperie tigrii.

— Sunt tigri pe-aici?

— Normal că sunt. Chiar pe muntele vecin.

Am vrut să o întreb ce distanță era până la muntele vecin, dar atunci a început să vorbească Idriss.

— Dragi prieteni, a spus el tușind ușor ca să-și dreagă vocea. Urcușul e greu chiar și pe drumul mai puțin anevoios. Îmi cer iertare pentru întârziere. Azi-dimineață am fost prins într-o dispută între filosofi.

Glasul său adânc și blând i se revărsa din piept și vibra în aer. Părea să se întindă pe tot cuprinsul terasei. Era un glas liniștitor, un glas ce te-ar putea alina după un coșmar înfiorător.

— Ce dilemă aveau, învățătorule-*ji*? a întrebat unul dintre

discipoli.

— Unul dintre ei, a spus Idriss, scoțând o batistă din buzunar ca să-și ștergă sudoarea de pe frunte, a adus un argument conform căruia fericirea este cea mai mare dintre rele. Ceilalți nu reușeau să-l combată. Prin urmare, au căzut toți într-o stare de tristețe. Au venit la mine ca să demontez argumentul și să le alin suferința.

— Și ai reușit, Idriss? a întrebat altcineva.

— Firește că am reușit. Dar a durat o veșnicie. Mai există oare alți oameni, în afară de filosofi, atât de înverșunați să arate că fericirea e un lucru rău? Iar când, în sfârșit, i-am convins că fericirea este benefică, i-a năpădit o asemenea fericire dezlănțuită, încât nu s-au mai putut stăpâni. A văzut vreunul dintre voi un grup de filosofi isterici?

Discipolii au aruncat priviri curioase în jur.

— Nu? a continuat Idriss. Cu atât mai bine. Dar este important să tragem învățături din astfel de întâmplări. Cu cât suntem mai detașați de realitate, cu atât lumea devine mai primejdioasă. Pe de altă parte, cu cât e mai rațională lumea în care trăiești, cu atât mai prudent trebuie să fii. Ajunge cu astfel de lucruri. Să trecem la treburile noastre. Adunați-vă-n jurul meu și așezați-vă comod.

Mulțimea de credincioși și discipoli și-a aranjat scaunele și scăunelele într-un semicerc în fața lui Idriss, care s-a lăsat domol într-un șezlong. Tânărul cu pușca, Silvano, ședea puțin mai retras, în dreapta lui Idriss. Stătea drept pe un scăunel de lemn și ochii îi alergau ageri de la o persoană la alta. Deseori, se opreau asupra mea.

Abdullah s-a aplecat spre mine ca să-mi spună ceva.

— Italianul cu pușca, Silvano, e cu ochii pe tine, mi-a atras el atenția, cu un semn discret din cap.

— Mulțumesc pentru atenționare.

— Cu plăcere, mi-a răspuns el, serios.

— Observ că grupul nostru s-a îmbogățit cu încă o persoană, a rostit Idriss uitându-se la mine.

Am întors capul să mă asigur că nu cumva se uită la cineva din spatele meu.

— E o plăcere să te avem alături de noi, Lin, a zis el. Khaderbhai vorbea deseori despre tine și mă bucur că ai putut veni.

Toată lumea s-a întors spre mine. Zâmbeau și dădeau mulțumiți din cap. M-am întors din nou către înțelept, înfrânându-mi cu greu tentația de a-i răspunde că, în nenumăratele discuții filosofice pe care le purtaserăm, Khaderbhai nu pomenise nici măcar o dată

numele lui.

— Spune-ne, Lin, a reluat el cu un zâmbet larg, cauți iluminarea?

— Nu știam că a pierdut-o cineva, am replicat.

Nu era un răspuns tocmai grosolan, dar nici pe atât de respectuos pe cât o impunea renumele faimosului înțelept. Silvano s-a zbârlit dintr-odată și și-a încleștat instinctiv degetele pe armă.

— Te rog eu, înțeleptule, a spus el. Dă-mi voie să încerc să-l luminez eu puțin.

— Lasă arma, Romeo! am sărit eu, altminteri o să aflăm care dintre noi vede lumina mai întâi.

Silvano avea un fizic athletic, ușor musculos, și mișcări grațioase. Din cauza bărbiei pătrătoase și a umerilor lați, a ochilor ciocolatii și a gurii expresive, semăna mai degrabă cu un fotomodel sau actor italian decât cu discipolul unui pustnic, sau, cel puțin, aceasta era impresia mea.

Nu înțelegeam de ce mă antipatizează. Poate că rănilor și vânătăilor de pe fața mea îl îndemneau să-și demonstreze bărbăția. Motivele erau irelevante: eram atât de furios pe Khaled și pe soartă, încât nu m-aș fi dat în lături de la nicio bătaie.

Silvano s-a ridicat în picioare. M-am ridicat și eu. Idriss a fluturat ușor din mână dreaptă. Silvano s-a așezat la loc pe scaun. I-am urmat exemplul, dar cu mai mare prudență.

— Te rog să îl ierți pe Silvano, a spus Idriss cu blândețe. El își exprimă iubirea prin loialitate. Cred că același lucru e valabil și pentru tine, nu-i așa?

Loialitate. Eu și Lisa nu eram nici măcar în stare de a găsi o cale să ne iubim. Eu o iubeam pe Karla, care era căsătorită cu alt bărbat. Părăsisem frăția Companiei și vorbisem despre asasinarea lui Sanjay în aceeași zi. Loialitatea este un sentiment destinat lucrurilor pe care nu le iubești suficient. În momentul în care iubești suficient de mult, loialitatea nici nu mai intră în discuție.

Toți ochii erau ațintiți asupra mea.

— Scuze, Silvano! Ultimii zece ani au fost cam dificili pentru mine, am zis.

— Foarte bine, a spus Idriss. Acum vreau, nu, vă rog, băieți, să vă împăcați. Veniți amândoi aici și dați-vă mâna. Vibrațiile negative stau în calea iluminării, nu-i așa, băieți?

Silvano a strâns îndărătnic din fălci, dar s-a ridicat numaidecât și a venit în fața învățătorului. Ținea pușca în mâna stângă. Dreapta era liberă.

Un impuls prostesc de împotrivire mă ținea nemișcat. Discipolii au început să șușotească, într-un vuiet de glasuri indescifrabile. Idriss s-a uitat la mine. Mi se părea că se abținea să zâmbească. Ochii căprui îi străluceau mai puternic decât nestematele din mansarda lui Khaled.

Silvano a început să se foiască, strângând din buze de furie și umilință. Cute albe i-au apărut în jurul gurii.

Nu îmi păsa de nimic în acel moment gol. De la italian pornise totul, când se oferise să mă lumineze. I-aș fi arătat eu bucuros niște luminițe. Mi-aș fi dorit să plec chiar atunci de pe munte, să-i las în urmă pe Abdullah, pe Karla și pe înțelept.

Karla m-a împuns cu cotul în coaste. M-am ridicat și am dat mâna cu Silvano, care a transformat gestul într-o competiție de forță.

— Vă mulțumesc, a spus Idriss după ce ne-am eliberat mâinile din strânsoarea încrâncenată. A fost... educativ. Mergeți la locurile voastre ca să putem începe.

M-am întors la scaunul meu. Abdullah clătina dezaprobat din cap.

— *Idiotule!* a șuiert Karla printre dinți.

Am vrut să mă încrunt ofensat, dar n-am reușit. Avea dreptate.

— Bun, a rostit Idriss cu ochi scânteietori. Haideți să îi explicăm vizitatorului nostru care este prima regulă.

— Prima regulă – nu există guru, a spus tot grupul în cor, rapid și apăsător.

— A doua regulă?

— A doua regulă – tu ești propriul tău guru!

— A treia regulă?

— A treia regulă – nu renunța niciodată la libertatea minții!

— A patra regulă?

— A patra regulă – îmbogățește-ți mintea cu orice informație, fără a avea prejudecăți!

— Gata, ajunge, a decretat Idriss râzând. Mie unul nu-mi plac regulile. Sunt precum *harta* unui loc, și nu locul în sine. Dar cunosc oameni cărora le plac regulile și au nevoie de ele, așa că vi le-am oferit. Patru afurisite de reguli. Poate că a cincea regulă, dacă ajungem până acolo, ar trebui să spună: *nu există reguli*.

Grupul a râs odată cu el, așezându-se mai comod în scaune.

Idriss avea în jur de șaptezeci de ani. Deși se deplasa cu ajutorul unui toiag lung, corpul său uscățiv, dar sănătos, își păstrase flexibilitatea. Din când în când, îl vedeai punându-se picior peste

picior, fără să se folosească de mâini.

Părul cenușiu, cârlionțat, era tuns aproape la chelie, îndreptând toată atenția spre ochii căprui, expresivi, arcul proeminent al nasului său coroiat și marginile tremurânde ale buzelor pline și închise la culoare.

— Dacă nu mă înșală memoria, Karla, a spus el, la ultima noastră discuție am dezbătut tema supunerii. Am dreptate?

— Da, învățătorule-*ji*.

— Vă rog, Karla, și pe voi ceilalți. Toți cei ce ne-am adunat aici suntem uniți prin același spirit însetat de cunoaștere și aceeași prietenie. Spuneți-mi Idriss, după cum și eu vă spun pe numele voastre. Karla, împărtășește-ne în sfârșit părerea ta despre acest subiect.

Karla s-a uitat la înțelept, cu o privire înflăcărată.

— Chiar te interesează, Idriss?

— Bineînțeles.

— Sigur?

— Da.

— Bine. Adorați-mă! Venerați-mă! Spuneți-vă mie! *Eu, eu, eu, mereu eu*, asta e tot ce zice Dumnezeu.

S-au auzit câteva exclamații de consternare din rândul celorlalți discipoli. Idriss însă a pufnit în răs, sincer amuzat.

— Aha! Vedeți, tinerii mei învățaței, de ce prețuiesc atât de mult opinia Karlei?

Discipolii șușoteau între ei.

Karla s-a ridicat, s-a dus pe marginea terasei și și-a aprins o țigară. Se uita la văile și munții din jur. Știam de ce plecase. Se simțea stânjenită ori de câte ori i se dădea dreptate. Prefera să fie considerată inteligentă sau amuzantă, chiar dacă se înșela.

— Adorația înseamnă supunere, a spus Idriss. Toate religiile, ca toate imperiile, îți cer să fii supus și ascultător. Dintre zecile de mii de religii care au existat de la începuturile omenirii, au supraviețuit doar cele care puteau impune supunerea. Iar atunci când supunerea se erodează, devotamentul care depinde de ea dispare asemeni măreței religii a lui Zeus, Apollo și Venus, care a dominat lumea vreme îndelungată.

— Să înțelegem din cuvintele tale, Idriss, că ar trebui să fim mândri, și nu supuși? a întrebat unul dintre discipoli.

— Nu. Firește că nu, a răspuns Idriss cu blândețe. Dar ai mare dreptate să ridici această problemă, Arjun. Ceea ce vă spun eu nu are

nimic de-a face cu mândria. Ai multe de câștigat dacă pleci capul și îngenunchezi din când în când. Nimeni nu ar trebui să fie într-atât de mândru, încât să refuze să îngenuncheze și să admită că nu știe totul, că nu suntem centrul universului și că există lucruri de care s-ar cuveni să ne simțim pe drept rușinați, dar și profund recunoscători. Sunteți de acord cu mine?

— Da, Idriss, au răspuns câțiva învățăcei.

— Dar ce este mândria, acea mândrie pozitivă indispensabilă supraviețuirii noastre? Mândria benefică nu spune: „Sunt mai bun decât altcineva”, cum ar susține mândria dăunătoare. Mândria benefică spune: „În ciuda neajunsurilor mele, am dreptul înăscut de a exista și am o voință – instrumentul pe care îl voi folosi spre a evolua”. De altfel, este imposibil să ne schimbăm și să evoluăm fără mândria benefică. Sunteți de acord?

— Da, Idriss.

— Bun. Eu vă spun următoarele: îngenuncheați cu smerenie, îngenuncheați știind că suntem legați între noi, fiecare dintre noi și fiecare ființă, îngenuncheați știind că suntem cu toții uniți în această luptă pentru înțelegere și apartenență, dar nu vă supuneți niciodată cuiva orbește. Dorește cineva să ne ofere o părere despre acest subiect?

S-a lăsat un moment de tăcere, timp în care toți tinerii se uitau unii la alții.

— Lin, oaspetele nostru, a întrebat repede Idriss, ce ai de spus în această privință?

I-o luasem deja înainte, amintindu-mi de bătăile pe care le îndurasem de la gardienii din închisoare.

— Prea multă supunere le permite unora să le facă orice altora, am răspuns.

— Bun răspuns, a zis Idriss.

Lauda înțeleptului este cel mai dulce vin. Am simțit o căldură lăuntrică.

— Supunerea este asasinul conștiinței, a continuat Idriss, tocmai de aceea orice instituție trainică o va pretinde.

— Și totuși, a intervenit un discipol parsi, trebuie să existe lucruri în fața cărora să ne supunem.

— Supune-te legilor țării, Zubin, a răspuns Idriss, mai puțin celor ce ți-ar putea impune să săvârșești un gest lipsit de onoare. Supune-te Regulilor de aur. Așa cum doriți să vă trateze oamenii, tratați-i și voi la fel, și nu le faceți oamenilor ce nu ați dori să vă facă ei vouă.

Supune-te instinctului de a crea, de a iubi și de a învăța. Supune-te legii universale a conștiinței, că orice gândești, spui sau faci nu este lipsit de efect, chiar dacă efectul se răsfrânge doar asupra ta, motiv pentru care trebuie să încerci să reduci gândurile, vorbele și faptele rele și să le înmulțești pe cele bune. Supune-te instinctului de a ierta și de a împărți cu alții. Supune-te credinței tale. Și, mai ales, supune-te inimii tale, căci inima nu te va minți niciodată.

A tăcut plimbându-și privirea printre elevii săi, mulți dintre care notau conștiincios cuvintele sale. A zâmbit, a clătinat din cap și a început să plângă.

M-am uitat nedumerit la Abdullah. *Chiar plânge?* Abdullah a încuviințat din cap, apoi mi-a făcut semn spre discipoli. Mulți dintre ei plângeau. După un timp, Idriss a început să vorbească din nou printre lacrimi.

— A durat nespus de mult, paisprezece milioane de ani, pentru ca această parte a universului să dea naștere chiar aici unei conștiințe capabile să afle și să calculeze că a durat paisprezece miliarde de ani până ca aceste calcule să fie posibile. Nu avem dreptul să ne lepădăm de aceste paisprezece miliarde de ani. Nu avem dreptul moral să risipim, să vătămăm ori să ucidem această conștiință. Și nu avem dreptul să renunțăm la voința ei, cel mai frumos și mai prețios lucru din univers. Avem datoria de a învăța, de a studia, de a fi cetățeni curioși, dreپți, onești și buni. Și, mai presus de toate, avem datoria de a ne uni conștiința liber cu orice conștiință liberă, spre atingerea aceluiasi scop: iubirea.

De-a lungul timpului, am auzit acest discurs de nenumărate ori din partea lui Idriss și, în forme modificate, din partea unora dintre discipolii săi, și mi-a plăcut mereu, indiferent de sursă. Îmi plăcea mintea lui Idriss, dar ceea ce a spus imediat după discurs m-a convins să îl plac pe bărbatul Idriss.

— Haideți să spunem glume, a zis el. Încep eu. Am așteptat toată ziua să v-o împărtășesc. De ce ținea budistul zen o sticlă goală de lapte în frigider? Știe cineva? Nu? Vă dați bătuți? Pentru oaspeții care beau ceai negru!

Au izbucnit cu toții în hohote de răs. Abdullah râdea zgomotos, liber și fericit, o latură pe care nu i-o văzusem niciodată în toți anii de când ne cunoșteam. Mi-am imprimat acel răs pe zidul inimii. Undeva, într-un colț al sufletului, îl iubeam pe Idriss pentru că reușise să învingă sobrietatea prietenului meu și să dezlănțuie o asemenea explozie de bucurie.

— E rândul meu! a declarat vesel Arjun ridicându-se în picioare.

Rând pe rând, s-a ridicat fiecare discipol-și a spus o glumă. M-am strecurat prin mulțimea de spectatori și m-am dus după Karla, pe marginea terasei.

Făcea însemnări din prelegerea lui Idriss, dar nu într-un caiet, ci în palmă.

Fraze lungi i se încolăceau pe mână, urcând pe fiecare deget până la unghie, apoi coborau până la articulații și continuau între degete.

Cuvintele se prelungeau pe marginea palmei până când au îmbrăcat fiecare milimetru de piele într-un tatuaj de cuvinte, precum desenele cu henna ce împodobesc mâinile miresei din Bombay.

Era lucrul cel mai atrăgător pe care îl văzusem vreodată: sunt scriitor, în cele din urmă, am găsit forța de a-mi dezlipi ochii de la ea și m-am întors spre pădurea deja sufocată de norii cenușii.

— Deci, de-aia m-ai pus să-ți spun o glumă, am zis.

— E o practică uzuală, a spus ea ridicând ochii și uitându-se spre pădure. Idriss spune că nimic nu trădează mai bine un fanatic decât lipsa umorului. Așa că, ne dă ocazia să râdem cel puțin o dată pe zi.

— Crezi că e negustor cinstit?

— Nu vinde absolut nimic, Lin. Tocmai de-aia îl plac.

— Bine. Dar ce părere ai despre el?

— Contează ce cred eu?

— Tot ce are legătură cu tine contează, Karla.

Ne-am întors unul spre celălalt. Nu reușeam să-i citesc gândurile. Voiam să o sărut.

— Ai vorbit cu Ranjit în ultima vreme, mi-a zis ea iscodindu-mă cu privirea.

Mi-a pierit cheful de sărut.

— E un tip vorbăreț soțul tău.

— Despre ce ți-a vorbit?

— Ce să aibă el de vorbit cu mine?

— Nu te juca cu mine!

Vorbea pe un ton blând, dar se simțea în el disperarea animalului prins în capcană. S-a calmat repede.

— Ce ți-a zis mai exact?

— Ție și lui Ranjit vă place să vă jucați cu oamenii, nu-i așa?

A zâmbit.

— Eu și Ranjit avem într-adevăr o înțelegere, dar numai în anumite chestiuni.

Am zâmbit.

— Știi ceva? am spus. Să se ducă dracului Ranjit.

— Aș fi de acord cu tine, a răspuns ea, dacă nu m-aș teme că o să ajung și eu alături de el într-o zi.

A întors ochii spre marea de nori adunată deasupra orașului și spre primii stropi de ploaie care începeau să cadă la marginea pădurii.

Eram confuz, dar, în general, eram confuz în prezența Karlei. Nu-mi dădeam seama dacă-mi mărturisește ceva intim din viața ei cu Ranjit sau se referă la noi doi. Dacă vorbea despre Ranjit, nu mă interesa să aflu mai multe.

— Se anunță o furtună zdravănă, am remarcat.

S-a uitat repede la mine.

— A fost din vina mea, nu-i așa?

— Ce să fie din vina ta?

A clătinat din cap și m-a privit din nou, cu ochii ei verzi, unicele puncte strălucitoare pe cerul plumburiu.

— Chestia despre care ți-a vorbit Ranjit, a rostit ea renunțând brusc la ambiguitate. Știu că-și face griji pentru mine. Dar adevărul este că el are nevoie de ajutor, nu eu. El este în pericol.

Mă privea fix în ochi, încercând să îmi ghicească gândurile. Îmi dădeam seama că este sincer îngrijorată pentru soțul ei. Era o lovitură mai dureroasă decât cele pe care le încasasem cu băta lui Concannon.

— Ce vrei de la mine, Karla?

S-a posomorât, a lăsat capul în pământ, după care l-a ridicat din nou spre mine.

— Vreau să-l ajuți, a spus ea pe un ton aproape vinovat. Aș vrea să mai rămână în viață câteva luni și mă tem că va fi foarte dificil.

— Câteva luni?

— Ar fi bine și câțiva ani, dar câteva luni sunt vitale.

— Vitale pentru ce?

S-a uitat la mine încercând mai multe răspunsuri emoționale, apoi a zâmbit relaxat.

— Pentru liniștea mea, a spus ea enigmatic.

— E băiat mare, Karla, cu un cont și mai mare în bancă.

— Nu glumesc.

Am privit-o câteva clipe, după care am zâmbit și am râs ușor.

— Mare figură ești, Karla, zău așa!

— Ce vrei să spui?

— Chestiile pe care mi le-ai spus azi-dimineață, acuzația că aș fi

venit aici special ca să te întâlnesc pe tine, totul a fost doar praf în ochi, pentru că, de fapt, *tu* ai venit aici ca să mă rogi să am grijă de Ranjit.

— Crezi că te mint?

— Când discutăm despre cum să-l ținem pe Ranjit *în viață* câteva luni, e ca și cum am recunoaște că va fi *mort* peste câteva luni. Bine lucrat, Karla!

— Crezi că încerc să te *manipulez*?

— N-ar fi prima oară.

— Nu e...

— Nu contează, am spus, pe un ton grav. N-a contat niciodată. Te iubesc!

A dat să spună ceva, dar i-am pus un deget peste buze.

— O să mă interesez în legătură cu Ranjit.

Tunetul i-a mascat răspunsul, zguduind sălbatic copacii din pădure.

— O s-o iau din loc, am zis, ca să nu mă prindă furtuna pe drum. Vreau să fiu sigur că Lisa e bine.

M-am întors să plec, dar m-a apucat de încheietura mâinii. Mă ținea cu mâna tatuată, mâna îmbrăcată într-o plasă de cuvinte.

— Lasă-mă să merg cu tine, a spus ea.

Șovăiam. Instinctul meu se clătina.

— Nimic altceva, a adăugat ea. Doar să mă duci până-n oraș.

— Bine, fie.

Ne-am adunat lucrurile și am mers să ne luăm rămas-bun de la ceilalți discipoli.

Era limpede că o plăceau pe Karla. Toată lumea o plăcea pe Karla, chiar și atunci când nu voiau s-o înțeleagă.

Ne-am despărțit de Idriss și de Silvano pe marginea terasei. Silvano încă ținea pușca pe umăr.

— Să nu ne purtăm pică, Silvano, am zis întinzându-i mâna.

Italianul a scuipat pe jos.

Ce políticos, mi-am zis. *Nu-i nimic. Fă abstracție.*

— Silvano înseamnă pădure.

— Și ce-i cu asta? a mârâit el.

— Știu, pentru că am un prieten italian care și-a schimbat numele din Silvano în Forest⁴. Forest Marconi. E un nume frumos în ambele limbi.

⁴ „Pădure” (eng., în orig.).

— Poftim? a spus Silvano, încruntat.

— Spuneam și eu, doar așa, că am un prieten numit Silvano la care țin foarte mult. Îmi pare rău că am început cu stângul. Sper să-mi acceți scuzele.

— Da, da, normal, a zis Silvano grăbindu-se să-mi întindă mâna.

Nu a mai fost nicio întrecere de data asta, iar tânărul italian mi-a zâmbit pentru prima oară.

— Vorbești italiana? m-a întrebat.

— Știu să înjur la nevoie.

Idriss a râs.

— *Neapărat* să mai treci pe-aici, Lin, m-a rugat el. Trebuie să-mi ascuți discursul despre latura noastră animalică și cea umană. Cu siguranță, o să te distrezi. Copios chiar, aș îndrăzni să spun.

Fulgerul a desenat un zigzag printre norii negri. Chipul și corpul învățătorului au fost pentru o clipă învăluite într-o lumină argintie.

— Mi-ar face plăcere, am spus după ce fulgerele au încetat. O să am grijă să iau cu mine și latura animalică.

— Aici ești întotdeauna bine-venit.

Împreună cu Abdullah și Karla, m-am avântat pe cărare, agățându-ne uneori unii de alții pe zonele mai alunecoase.

Odată ajunși în parcare cu pietriș, Abdullah s-a dus să dea un telefon. L-am așteptat privind cerul amenințător.

— S-ar putea să nu ajungem înainte să înceapă furtuna. Cred că o să ne lovească exact pe autostradă.

— Să sperăm, a spus Karla rânjind. Ai dres-o la fix cu Silvano.

— E băiat bun, am zis. În definitiv, a fost vina mea. Am prea multe pe cap.

— Du-te-n mă-ta, Lin. De ce-ți place să faci chestia asta?

— Ce?

— Pomenești mereu de lucrurile care te frământă, dar nu spui niciodată care-s alea.

— Vezi că dai cu pietre într-o casă de sticlă, am avertizat-o, deși știam că are din nou dreptate.

Îmi doream să îi spun. Toate erau de-a-ndoaselea. Eu și Lisa eram într-o relație fără viitor. Ranjit era urmărit de teroriști. Eu urma să părăsesc Compania Sanjay. Se duceau războaie între bande și în interiorul lor. Singurul adăpost din oraș era altundeva.

— Ar fi bine să pleci din oraș o vreme, i-am sugerat Karlei. Și eu ar trebui să fac la fel.

— Nicio șansă deocamdată, Shantaram, a râs ea și s-a dus la mica

prăvălie să discute cu vânzătorul.

Abdullah s-a întors și mi-a vorbit la ureche.

— Sanjay a plătit pe toată lumea, m-a anunțat. N-o să fie probleme. Dar e exact cum mă așteptam. Trebuie să merg în nord, la frații din Delhi, pentru cel puțin o săptămână. Plec diseară.

— O săptămână?

— Da, nicio zi mai puțin.

— Vin cu tine. Ai mulți dușmani în Delhi.

— Am dușmani pretutindeni, a murmurat el coborând privirea în pământ. Dar și prieteni. Nu poți veni cu mine. Pleci în Sri Lanka și-ți duci misiunea la bun sfârșit. Între timp, se va rezolva și problema scandalului de la Leopold's.

— Ușurel, frate. Ai uitat că părăsesc Compania?

— I-am spus lui Sanjay și...

— Ce-ai făcut?

— I-am spus lui Sanjay că vrei să pleci.

— Eu trebuia să-l anunț, nu tu! m-am răstit.

— Da, știi. Dar trebuie să plec la Delhi diseară și n-aș fi fost de față când îi dai vestea lui Sanjay. Mi-era teamă pentru tine. Am vrut să îi spun acum ca să văd cum reacționează și dacă ești în pericol.

— Și sunt?

— Da și nu. S-a mirat, i-a sărit țandăra, apoi s-a calmat și-a zis că, dacă duci la capăt această ultimă misiune pentru Companie, te lasă să pleci. Ce părere ai?

— Asta-i tot ce-a zis?

— A mai zis că se va lepăda bucuros de tine după ce-ți termini misiunea.

— Doar atât?

— Da. Am omis doar înjurăturile. Știi ce gură spurcată are. Omul ăsta o să moară înjurând. *Inshallah!*

— Când vor să plec?

— Măine dimineață, a oftat el. Iei trenul până la Madras. Pe urmă, te imbarci pe un vas de marfă care te va duce până la Trincomalee. Oamenii Companiei te vor aștepta la stația Victoria mâine dimineață, la șapte. Îți vor da biletele și instrucțiunile necesare.

Sri Lanka, vas de marfă, instrucțiuni: am tras aer în piept și am expirat încet.

— Sri lanka?

— Ai făcut o promisiune.

— Așa e și n-ai idee cât o regret.

— După misiunea asta, vei fi liber. E cea mai bună cale de scăpare. Te-aș sfătui să accepți. Va dura până când voi reuși să îl elimin pe Sanjay, iar în felul ăsta vei fi protejat.

— Bine, bine. *Inshallah!* Hai s-o luăm din loc.

— Stai o clipă, a spus el aplecându-se spre mine. În săptămânile care urmează, frate, trebuie să ai mare grijă pe unde umbli și ce vorbești.

— Doar mă cunoști.

— Tocmai pentru că te cunosc îți spun asta, a rostit el serios. Știu eu ce demon zace în tine.

— Pardon?

— Sunt demoni în fiecare dintre noi. Unii sunt inofensivi. Alții sunt lacomi și vor să devoreze sufletele în care sălășluiesc.

— Abdullah, frate, știi că noi doi nu suntem pe aceeași lungime de undă când vine vorba de demoni.

S-a uitat la mine câteva secunde, grijile perindându-se valuri-valuri prin ochii săi de chihlimbar.

— Hei, stai liniștit, am încercat să-l consolez, dar mi-a tăiat-o scurt.

— Te-am auzit afirmând că nu există oameni buni sau răi. Faptele sunt bune sau rele, nu oamenii.

— Khaderbhai a spus-o, i-am răspuns ferindu-mi privirea.

— Care, la rândul lui, o auzise de la Idriss, a spus el repede, făcându-mă să mă întorc din nou spre el. Toate cuvintele înțelepte pe care le-a spus vreodată Khaderbhai au fost mai întâi rostite de Idriss. În această privință, nu sunt de acord nici cu Idriss, nici cu Khaderbhai, nici cu tine. Există oameni răi pe lume, frate Shantaram. Și o singură cale de a o scoate la capăt cu ei.

A pornit motocicleta și a demarat ușor, știind că îl voi prinde din urmă.

Imediat ce s-a întors Karla, am pornit motorul. S-a urcat în spatele meu. Parfumul acela: scorțișoară și calembac pur. Preț de o secundă, i-am simțit părul catifelat mângâindu-mi gâtul.

Motorul huruia încercând să pornească. Karla s-a lipit de mine, cu o mână pe umărul drept și cealaltă sub stângul. Mâna acoperită de cuvinte se odihnea pe pieptul meu.

Am auzit o muzică în suflet. Acasă. Acasă este inima pe care ești predestinat s-o iubești.

Am traversat domol curbe și pante, pe măsură ce umbra muntelui care ne reunise dispărea printre brațele imploratoare ale copacilor. S-

a cuibărit moale în mine și m-a strâns. Nu știam unde se termină trupul ei și începe al meu și nu doream să știu.

Am accelerat ca să putem urca panta abruptă a următoarei coline. Și-a încleștat mâinile și mai strâns în jurul meu. La momentul perfect, și-a strecurat degetele peste coastele mele până la inimă și m-a strâns cu putere, exact când ne apropiam de ultimul dom de copaci.

Ajunși la șoseaua principală, am intrat ezitant, asemeni unui îndrăgostit stângaci, în iureșul traficului. Vântul mărinimos i-a răsfirat părul peste gâtul meu. Se agăța de mine, cu mâna ca o stea de mare lipită de pieptul meu, în timp ce goneam printre stropi de lumină izvorâți din dorință, ce mureau striviți pe panourile înșirate de-a lungul liniei șerpuitoare a autostrăzii.

Capitolul 30

— Parcă nu vă mai îndurați să vă despărțiți, a observat Karla privindu-l pe Abdullah cum pleca din fața hotelului Mahesh.

— Am împărțit multe împreună.

— Știu, dar rareori se întâmplă să-l vezi pe Abdullah coplesit de emoții, m-a completat ea.

— Ce pot spune?

— Poți spune ce nu-mi spui.

Cu banii lui Khaled se pot cumpăra o mulțime de arme, îmi șoptise Abdullah la plecare. Nu era nimic emoționant în asta.

— E complicat, am zis.

— Tot nu vrei să-mi spui.

Stătea încă în spatele meu, pe motocicletă. Într-o mână ținea geanta adusă de Abdullah. Cealaltă era așezată pe șoldul meu.

— Să știi că-mi place chestia asta, am spus fericit.

— Tot nu-mi spui.

— Dar chiar *îmi place*.

— Ce anume?

— Cum stăm aici, pe motocicletă, și discutăm.

— Nu discutăm.

— Practic, asta facem.

— A *nu* spune ceva nu se poate numi discuție, practic sau cum vrei tu.

— Poate că este o discuție în sens invers.

— Observ că facem progrese!

A urmat un moment de liniște. Spațiul din jur era curat și liber. Furtuna trecuse, iar vânturile proaspete ale musonului răcoreau țărnul din spatele nostru.

— E foarte plăcut să stau așa... de vorbă cu tine.

— Motocicleta participă cumva la conversație?

Am oprit motorul.

— Ce anume îți place așa de mult? a întrebat ea. Faptul că stau lipită de tine sau că nu îți văd fața?

— Faptul că *eu* nu-ți văd fața. Și că stai lipită de mine.

— Mă gândeam eu. Hei, ia stai un pic. Care-i problema cu fața mea?

— Sincer? Ochii, am răspuns uitându-mă la puhoiul de oameni, mașini și trăsuri care se perindau prin fața hotelului.

— Ochii zici?

Îi simțeam vocea vibrând pe fiecare petic de piele pe care mi-l atingea.

— Dacă nu-ți văd ochii, e ca și cum am juca șah. Tocmai ai pierdut regina.

— Nu zău?

— Zău.

— M-ai lăsat vulnerabilă și fără apărare?

— Fără apărare, nu. Dar ți-am slăbit puțin forțele.

— Le-ai slăbit?

— Întocmai. Ți-am străpuns fortificațiile.

— Și chestia asta te excită?

— Oarecum.

— De ce? Pentru că îți plac femeile *slabe*?

— Bineînțeles că nu. E din cauză că, atunci când te privesc, e ca un joc de șah. Eu am o regină, iar tu ai patru, opt, șaisprezece regine...

— Am șaisprezece regine?

— Oh, da. Și toate-s verzi. Șaisprezece regine verzi. Cum stăm acum, nu văd niciuna și îmi place la nebunie. E un sentiment eliberator.

S-a lăsat un scurt moment de liniște.

— Ți-am lăsat în vedere că participă la conversație pe motocicletă?

— E, pur și simplu, o realitate. În momentul de față, toate cele șaisprezece regine sunt închise într-o cutie, Karla, ceea ce e minunat.

— Ești ținut rău.

— Și-ncă cum.

— Ochii mei n-au nicio putere, a spus ea ușor dezorientată după câteva clipe.

— Ochii tăi – și sufletul din spatele lor – sunt totul pentru mine. A tăcut, probabil cufundată în gânduri.

— Ba nu, voința mea e totul.

A repetat ultimul cuvânt, vrând parcă să scape de el.

— Totul.

— Sunt de acord cu ce-a spus Idriss despre voință, dar pe mine mă interesează direcția în care se îndreaptă.

Și-a rezemat antebrațul de spatele meu.

— Pe vremea când erai la închisoare, a întrebat ea cu blândețe, ți s-a-ntâmplat vreodată să-ți pierzi voința?

— Se pun la socoteală momentele când eram legat de-un perete și stâlcit în bătaie?

— Poate. Dar, în clipele alea, ți-ai pierdut vreodată voința? Toate bătăile și torturile ți-au răpit-o vreodată?

Am cugetat câteva secunde. Iarăși nu-mi dădeam seama încotro vrea să ducă discuția și dacă sunt dispus să ajung acolo. Însă întrebarea ei avea un răspuns foarte simplu.

— Da. Se poate spune așa. Cel puțin, pentru o perioadă.

— Și mie mi s-a răpit voința, a zis ea. Mai degrabă omor pe cineva decât să mai trec prin așa ceva. L-am ucis pe vinovat, ca să nu mai îndure și altcineva același lucru. N-am să mai las pe nimeni să îmi răpească voința.

Strigătul de rebel: nu mă veți prinde niciodată în viață.

— Te iubesc, Karla.

Tăcea. Parcă nici răsuflarea nu i se mai auzea.

— Te-am speriat? am întrebat cu ochii la forfota străzii.

— Firește că nu. Sinceritatea este esențială pentru mine.

S-a desprins de mine, sprijinindu-se în mâini, și a tăcut din nou.

— Trebuie să recunoști că e distractivă discuția pe motocicletă, am zis într-un final.

— Atunci, achită-te de sarcină așa cum se cuvine. Sunt încă în ceață, Shantaram.

— Bine, fie. Mi-ai vorbit despre Ranjit când eram pe munte. N-am făcut prea multe comentarii, dar acum, că am ajuns la discuția pe motocicletă, aș avea o întrebare. Ce îl împiedică pe Ranjit, care trebuie să mai supraviețuiască câteva luni, să vândă totul și să plecați de-aici?

- Ți-a povestit despre bombă, nu?
- Ție ce ți-a zis?
- Că l-ai sfătuit să-și concedieze șoferul. Apropo, ai avut dreptate în privința lui. Individul era corupt.
- Ranjit m-a bătut la cap nu cumva să scap vreo vorbă în fața ta și, pe urmă, s-a dus acasă și ți-a spus totul?
- E politician. Politica nu înseamnă să minți, ci să-ți dai seama când cineva minte.
- Tot nu-mi răspunde la întrebare. De ce nu ia banii și pleacă? Doar e bogat.
- A răs, spre mirarea mea, căci nu-i vedeam chipul și nu consideram că ar fi ceva amuzant în cuvintele mele.
- Nu poți ieși din joc, a spus ea.
- Interesantă discuție. Despre ce vorbim?
- Oriunde l-ai găsi, a spus ea, apropiindu-se de mine atât de mult, încât îi simțeam răsuflarea în ceafa, oricum ar arăta, când găsești jocul care te fascinează, nu mai poți renunța la el. N-am dreptate?
- Vorbim despre Ranjit sau despre Karla?
- Amândoi suntem jucători.
- Știi că mie nu-mi plac jocurile.
- Unele jocuri merită încercate.
- Ca, de exemplu, să fii regele Bombay-ului?
- Am simțit încordarea punând stăpânire pe ea când s-a îndepărtat de mine.
- De unde știi asta?
- E ambițios și asta se vede, am zis. Bineînțeles că și-a făcut dușmani.
- A rămas tăcută câteva secunde. Habar nu aveam ce-i trece prin minte.
- Discuția pe motocicletă are dezavantajele sale.
- Ranjit e un tip aparent cinstit, a spus ea, în compania unor personaje realmente negative.
- Un tip aparent cinstit? De regulă, ăștia strică reputația băieților răi.
- Ei, lasă, că și-o fac și cu mâna lor, a zis Karla ușor amuzată.
- De ce vrei să te joci, Karla? Ar trebui să fugi cât mai repede cu putință.
- Joc pentru că mă pricep. Sunt un jucător bun.
- Pleacă. Dacă Ranjit e atât de hotărât să intre-n politică, tu

trebuie să fii cea care pleacă.

— Te gândești la mine și la Ranjit sau la mine și la tine?

— Mă gândesc la tine. Dacă n-am purta discuția pe motocicletă, probabil că n-aș fi în stare să-ți spun toate astea. Nu-mi place ce se întâmplă. Ranjit nu are dreptul să-ți pună viața în pericol din cauza politicii. Nicio ambiție nu merită un asemenea sacrificiu.

— Vreau să-mi cumpăr o motocicletă, a zis ea lipindu-se iar de mine și zâmbindu-mi în spate. Tu o să mă-nveți să merg pe ea.

— Nu glumesc, Karla. Ranjit se joacă cu focul. Mai devreme sau mai târziu, tot se va părli.

— De ce vorbim despre asta?

— Uite cum facem. Ranjit n-are decât să-și vadă de cariera lui politică. O să rog niște amici să aibă grijă de el. Dar tu nu e nevoie să-i fii nevastă aici. Poți să-i fii nevastă de la distanță. De la Londra, de pildă.

— Londra?

— Multe soții indiene s-au refugiat la Londra.

— Eu sunt fată de Bombay. Ce să fac la Londra?

— Dar ești și americană, și elvețiancă, și multe alte naționalități. Ai putea întemeia un cămin pentru Ranjit la Londra, cu banii lui, și să speri că nu va veni prea des în vizită. Ridică-ți o casă mișto, în stil Bombay. Fă-o după placul tău, ca să poți pleca și să nu mai privești în urmă.

— Te mai întreb o dată, ce-ai vrea să fac la Londra?

— Duci o viață discretă. Folosești toți banii care-ți rămân ca să câștigi singură alții și să nu mai depinzi de nimeni.

— Serios?

— Foarte serios. Principalul motiv pentru care oamenii își doresc să fie bogați este ca să fie independenți. Când ești independent nu mai ai nevoie de banii altuia.

— Și cum propui să fac asta?

— Îți schimbi puțin stilul de viață. Economisești niște bani și achiziți singură avansul la casă. Ești o femeie inteligentă. O să ajungi să ai cinci case, nu una.

— Stilul de viață?

— N-am idee cum ești obișnuită să trăiești, dar știu sigur că la Londra sau oriunde altundeva ai fi mult mai ferită decât aici, alături de Ranjit. Cineva o să-l lovească, și o să-l lovească zdravăn, pentru că are gura mare, iar ambițiile lui politice îi enervează pe mulți. Până și eu vreau să-l lovesc și nu-l cunosc aproape deloc.

— Tocmai pe gura lui mare mizează. Dacă reușește să câștige mâna, o să-și poată pune fața pe orice afiș politic dorește. O să iasă învingător la alegeri. Sunt convinsă de asta. În fond, de ce-ar tăcea dacă are dreptate?

— Pentru că te pune pe tine-n pericol, de-aia.

— Dă-mi voie să-ți spun câteva chestii despre siguranță, a zis ea, afundându-și obrazul în spatele meu ca într-o pernă. Siguranța e o peșteră, o peșteră confortabilă și calduță, dar lumina e acolo unde sunt și primejdiile.

— Nici nu-ți imaginezi ce plăcut e să te ascult, fără să te văd, am spus având grijă să nu mă mișc.

— Ești așa un măgar, a replicat ea fără să se dezlipească de mine.

— Pe bune, e superb. Chiar te-am ascultat. Am auzit tot ce-ai zis. În umila mea opinie, femeia perfectă este un vis suficient de mareț. Dacă un bărbat vrea să aibă la picioare un oraș întreg, atunci are o problemă la cap.

— Mai *mică* sau mai *mare* decât *a ta*? a răs ea.

— Nu te poți întoarce acasă, i-am zis cu mâinile încleștate pe coarnele motocicletei. Nu știi ce te așteaptă acolo. Și nu poți rămâne aici, pentru că *știi* ce te așteaptă.

Eram fericit că nu îmi vede fața, dar și mai fericit că nu pleacă de lângă mine.

— Ascultă-mă, Karla. Probabil te afli pe lista celor mai căutați infractori. Eu sigur sunt pe ea. Suntem ceea ce suntem și nu avem ce căuta în viața publică. Le facem rău altora, dar și mai rău nouă, mai ales dacă se năruie totul și lumea va avea nevoie de un țap ispășitor.

— Stai liniștit, a răspuns ea. Știu foarte bine ce fac.

— Nu vreau să mă gândesc că ai putea păți ceva. Din cauza lui Ranjit, îmi trec prin minte tot felul de gânduri negre. O grămadă de gânduri negre. Îl urăsc pentru asta. Tipul vrea cu tot dinadinsul să-și facă dușmani. Ai milă de sufletul meu. Trimite-mi o vedere de la Londra, ca să mă pot liniști și eu.

— Mila, a murmurat ea. Preferata mea virtute inutilă. Cred că ai mai exersat discursul pe motocicletă și cu alte ocazii.

— N-am avut dreptate? E minunat.

— E plăcut, într-adevăr. E rândul meu acum?

— Rândul tău?

— Da.

— Să ții un discurs pe motocicletă?

— Exact.

— Desigur. Zi ce-ai de zis, am spus, fără să mă gândesc prea mult la ceea ce îmi doream.

S-a cuibărit și mai bine, cu buzele aproape de mine.

— Ești gata?

— Gata pentru ce?

— N-ai nevoie de cafea sau de o țigară de marijuana?

— N-am nevoie de nimic. Mă simt perfect.

— Bun, a zis ea. Să facem puțină liniște ca să sporim dramatismul.

— Dar...

— Șșșt. Facem liniște.

A urmat pauza dramatică.

— Drumul de-ntoarcere a fost... o experiență... transcendențială, a mormăit ea în cele din urmă, cu gura lipită de spatele meu. O falie spațio-temporală. Când ai accelerat și ne-am strecurat printre autobuz și cisterna de apă, am simțit cum se ridică sufletul din mine. Când am trecut vâjâind prin culoarul ăla îngust, am auzit o voce care spunea „Oh, da... Oh, da... Oh, Doamne... Oh, Doamne...” A ținut-o așa până am ajuns în oraș.

S-a oprit, și inima mea odată cu ea.

— Ia zi, Shantaram, cum mă descurc fără reginele mele?

Bine. Se descurca bine. M-am întors puțin în șa, cât să-i văd o parte a feței.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu, am zis zâmbind.

— Cine suntem noi să credem în Dumnezeu? a spus ea cu buzele la doar câțiva milimetri de fața mea. Ar trebui să fim mulțumiți că Dumnezeu crede în noi.

Ne-am fi putut săruta. Ar fi trebuit să ne sărutăm.

— Cred că trebuie să discut cu Lisa, am spus, cuvintele rânindu-mi gâtul. Crezi că ar trebui să discuți și tu cu Ranjit?

S-a tras încet de lângă mine, până când întunericul i-a înghițit chipul. Am întors din nou privirea dinspre ea. Cum nu primeam niciun răspuns, am continuat.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Poți s-o faci aici, a spus ea încet.

— Cum adică?

— Lisa e în hotel. Gemeni și Scorpion dau petrecere. Au închiriat în întregime ultimul etaj. E un soi de petrecere de casă nouă. Toată lumea bună e acolo. De-aia sunt atâtea limuzine în zonă. Ți-am motivul pentru care ți-am cerut să mă aduci aici.

— De ce nu mi-ai spus până acum?
— Tu de ce n-ai știut până acum?
Era o întrebare întemeiată. Nu știam ce să răspund.
— Te duci și tu? am întrebat cu privirea înainte.
— Voiam să te invit să mă conduci până sus.
— Ranjit nu vine?
— E ocupat astă-seară. Întâlnirea lunară cu Consiliul municipal. M-am înțeles cu Didier acum câteva zile să plecăm împreună și să bem ceva pe drum. Dar aș vrea să mă conduci tu până sus. Te simți în stare?

Voiam să o văd pe Lisa și să mă asigur că e nevătămată. Voiam să vorbesc cu Didier și să aflu ce s-a întâmplat după împușcăturile de la Leopold's. Aveam motive întemeiate să accept invitația. Dar mă temeam să mai petrec timp în compania Karlei. Nu o văzusem de doi ani, iar pe drumul de întoarcere o simțisem lipită de spatele meu, ca două aripi. Nimic nu era ușor când era vorba de Karla. Voia să-și țină bărbatul în viață câteva luni: era un gest crud, dar nu-mi păsa. Fusesse rănită și rănise la rândul ei, dar știam că nu există nicio frântură de răutate în ea, așa cum știam că nu îl va răni niciodată pe Ranjit sau pe altcineva fără motiv. Era prea puternică pentru lumea în care trăia și o iubeam pentru asta, și mă temeam că, dac-aș privi-o din nou, nu aș mai putea să o părăsesc.

— Aș fi onorat să te conduc la petrecere, am spus privind tot înainte.

— Aș fi onorată să te însoțesc, Shantaram. Hai să mergem! Vreau să văd dacă dansezi precum conduci sau conduci precum dansezi.

Capitolul 31

Am parcat motocicleta sub copertina de la intrarea hotelului și, când am întors capul spre Karla, m-am trezit față-n față cu toate cele șaisprezece regine. Am încremenit.

— Te simți bine?
— Normal. De ce?
— Ai o față de zici că te-a călcat cineva pe degete.
— N-am nimic.
— Ești sigur?
— Foarte sigur, am răspuns luându-mi ochii de la șah matul inevitabil.

— Atunci, hai să mergem la petrecere. Se vor găsi destui care să te calce pe degete acolo.

Am traversat holul, am găsit un lift liber și am apăsat pe butonul care ducea la ultimul etaj.

— De câte ori urc în lift și se închid ușile, a zis ea, simt nevoia să beau ceva.

Când s-au deschis ușile, am nimerit în plină petrecere, iar toată lumea era deja înveselită de aburii alcoolului. Invitații se revărsau din apartamentele neîncăpătoare pe coridor, unde se strângeau în grupuri sau se bălăbăneau amețiți de colo-colo, într-un vacarm de râsete și strigăte.

Am intrat și l-am găsit pe George Gemeni dansând cu Didier, pe o muzică atât de gălăgioasă, încât orice strigăt ar fi fost inutil. Didier își pusese o față de masă pe cap și ținea tivul între dinți, imitând o femeie care purta șal.

— Lin! Karla! Ajutor! Mă doare inima când văd un englez dansând.

— Franțuzoi insuportabil, a replicat Gemeni râzând fericit.

Părea în al nouălea cer.

— Hai, Lin! Karla, dansează cu mine! a strigat Didier.

— O caut pe Lisa! am zberat eu. Ai văzut-o pe undeva?

— Mai demult, a zis Didier uitându-se contrariat când la mine, când la Karla. Adică... nu de curând.

Karla s-a aplecat spre el și l-a pupat pe obraz. L-am pupat și eu pe celălalt.

— Hei, vreau și eu unul, a urlat Gemeni întinzând obrazul spre Karla, care i-a satisfăcut imediat cerința.

— Mă bucur nespun să vă văd pe amândoi, a spus Didier.

— Și noi, am spus. Putem vorbi o clipă?

— Bineînțeles.

Am lăsat-o pe Karla cu Gemeni și am ieșit pe hol. Ne-am strecurat cu greu printre valurile de oameni care fumau, beau și râdeau ca apucații.

Didier a scos o cheie, a descuiat ușa unui apartament vecin și ne-am refugiat înăuntru.

— Unii dintre petrecăreții ăștia nu cunosc limită, a spus Didier încuind ușa după el.

Camera era bine aprovizionată și imaculată. Pe birou, o tavă cu o sticlă de coniac și două pahare. Didier mi-a făcut semn spre sticlă.

— Nu, mulțumesc, am zis. Dar n-aș refuza o țigară de marijuana dacă ai cumva la tine.

— Lin, m-a dojenit el. Când l-ai văzut tu pe Didier fără măcar o țigară la el?

— Și-a turnat un deget de coniac, a ales o țigară subțire dintr-un portțigaret de alamă și mi-a întins-o. În timp ce trăgeam din ea, Didier a ridicat paharul.

— Pentru bățaliile căroră le-am supraviețuit, a rostit el și a luat o sorbitură.

— Cum se simte Lisa? am întrebat.

— Foarte bine. Mi se pare chiar fericită.

— Unde e?

— A stat cu mine până acum câteva ore, a zis el dând pe gât restul de coniac. A zis că se întoarce la apartamentul tău.

— A ieșit urât la Leopold's după ce-am plecat eu și Abdullah? m-am interesat.

— Ce pot să spun? N-aș îndrăzni să mai calc pe la Leopold's o vreme, cu toată trecerea pe care o am acolo.

— Mi-au venit în minte imagini din timpul bății, băta lui Concannon abătându-se peste capul șefului de sală căzut la pământ.

— Dhirendra a încasat o bătaie zdravănă. E băiat bun. Cum se mai simte?

— Se pune pe picioare ușor-ușor. Leopold's nu mai e la fel fără el. Dar viața merge înainte.

— A mai fost cineva rănit?

— Câțiva, a oftat el.

— Poliția ce-a făcut?

— Dilip Fulger i-a adunat pe martorii mai avuți, printre care și eu, și ne-a amendat pe toți.

— Dar oamenii de pe stradă?

— Din câte știu, nu suflă nimeni o vorbă. Ziarele au dat știrea în prima zi, după care n-au mai pomenit nimic despre incident. Cred că a intervenit Karla pe lângă Ranjit ca să „omoare” știrea, cum se zice. În plus, cei căroră nu le e frică de Compania Sanjay, le e frică de Scorpioni. E liniște și pace, dar pun pariu că l-a costat scump pe Sanjay. Mulți au trebuit să se pișe pe focul ăsta ca să-l stingă.

— Îmi pare rău că te-am târât în afacerea asta. Și pe cei de la restaurant. Leopold's e pământ sfânt.

— Didier nu e niciodată *târât*, a pufnit disprețuitor francezul. El merge de bunăvoie sau este transportat.

— Chiar și așa...

— Un prieten american de-al meu are o vorbă pentru astfel de

momente: „E un dezastru, dar nu l-am provocat noi”. E un dezastru, dar totul a pornit de la Concannon. Întrebarea este: ce facem în această privință?

— Ai vreo idee?

— Primul meu impuls este să-l ucidem.

— Te iubesc, Didier.

— Și eu te iubesc, Lin. Deci, ce zici, îl ucidem?

— Nu. Plec mâine. Mă întorc peste o săptămână, poate și mai bine. Găsim o soluție când revin în oraș. Dar trebuie să găsim una care să nu implice uciderea cuiva, Didier.

— Asasinarea e singura mână câștigătoare, a meditat Didier. Orice altă variantă e bluf.

— Concannon e bărbat. Sigur are un punct slab în care să-l atingem.

— Da, se numește piept, a spus Didier. Cu un topor. Dar poate că ai dreptate. Ar trebui să țintim mai sus. La cap, așa zice.

— Am discutat cu el, l-am ascultat. În închisoare, am cunoscut zeci de Concannoni, doar cu alte fețe. Nu spun că mi-e simpatic. Spun că, dacă viața nu l-ar fi distrus, ar fi putut fi un tip pe cinste. În felul lui, e deja așa. Trebuie să existe o cale de a raționa cu el și de a termina cu nebunia asta.

— Oamenii de genul lui Concannon nu se schimbă, Lin, a spus el oftând prelung. E foarte simplu de dovedit. Tu te-ai schimbat când ai intrat în închisoare? Sau când ai intrat în Compania Sanjay? În străfundurile ființei tale, te-ai schimbat vreun pic? Nu ești același om care-ai fost dintotdeauna?

— Didier...

— Ba da, ești. Nu te schimbi. Nu te poți schimba, așa cum nu se pot schimba toți Concannonii din lume. Sunt creați pentru a răni și a distruge, Lin, până când timpul sau apucăturile le vin de hac. Ținând cont că unul dintre aceștia vrea să ne rănească și să ne distrugă, cel mai milostiv gest pe care-l putem face este să-l ucidem, să preluăm noi povara karmică și să sperăm că binele pe care-l facem, cruțând lumea de prezența lui nocivă, ne va mântui sufletele și le va încarna în ceva frumos. Deși nu mi-aș putea închipui o reincarnare mai potrivită decât cea pe care o vezi în fața ta, așa că m-aș ruga ca Didier să revină ca Didier și s-o ia de la capăt.

— Te rog să nu faci nimic până când nu mă întorc. Discutăm și vedem ce e de făcut. Ai grijă de Lisa cât sunt plecat. O să încerc s-o conving să meargă în Goa o perioadă, dar știm amândoi cât e de

încăpățânată.

— N-ai nicio șansă s-o convingi.

— Da, știu.

— E o vulpiță vicleană, prietene. Știe foarte bine ce vrea și cum s-o obțină.

— Fii cu ochii pe ea până mă întorc. Roagă-l și pe Naveen să te ajute când mai scapă de Divya. O să vorbesc și eu cu el, dacă îl găsesc.

— N-am nevoie de ajutor, dar a început să-mi placă Naveen, a spus Didier, gânditor.

— Și eu îl plac. Voi doi formați o echipă pe cinste. Că tot vorbim de echipă, vreau să mă asociez cu tine, dacă ești de acord.

— Adică... să lucrăm împreună, Lin?

— Vorbim mai multe când mă întorc.

— Ai de gând să pleci din Compania Sanjay?

— Da. Am făcut-o deja.

— Ți-a dat drumul Sanjay?

— Și-a dat acordul să plec după misiunea asta. De fapt, cred că e chiar ușurat să scape de mine.

— Tu nu te temi să te contrazici cu el. Există doar două tipuri de lideri, cei care acceptă adevărul cu brațele deschise și cei care îl disprețuiesc. Din păcate, Sanjay se încadrează în cea de-a doua categorie.

— Ai mare dreptate, am spus zâmbind.

— Sunt foarte bucuros să aud că te despartți de el. Ești împăcat cu decizia luată?

— Da. Ai grijă de Lisa, te rog!

— Am, am, cu mare plăcere.

— Ne întoarcem la ceilalți?

— Da! Mi-ai dat o veste grozavă, Lin. Trebuie să ciocnim un pahar.

Dar...

— Dar ce?

— Tu și Karla.

— Ce-i cu noi? Nu e nimic între noi.

— Lin, ai uitat cu cine stai de vorbă? Nu vă puteți ascunde de Didier. V-am văzut împreună. Știu totul.

— Uită de Karla.

— O uit, dacă o uiți și tu, a zis el, cu un zâmbet pe jumătate nedumerit, pe jumătate îngrijorat. Orice-ai face, sunt alături de tine.

— Mulțumesc, frate.

M-a strâns în brațe, gădilându-mi fața cu părul lui cârlionțat.

Ne-am întors la Karla și la Gemeni. Karla ne măsură când pe unul, când pe celălalt, cu un zâmbet ușor arogant care să îi mascheze tandrețea.

Două tinere străine, cu pahare de băutură în mâini, au venit unduindu-se la Didier și Gemeni, care au luat paharele fără să se oprească din dans.

— Ești cu cineva? l-a întrebat pe Gemeni una dintre ele.

— Sunt cu mine. Nu știu dacă se pune. Eu sunt Gemeni. Cum te cheamă?

— Ce drăguț! a strigat fata. Și eu sunt tot Gemeni.

— Super. Atunci o să-nțelegi gluma: ce i-a zis un geamăn celuilalt?

— Ce?

— Nimic. Celălalt geamăn deja plecase.

Au izbucnit în râs, vărsând vinul pe jos și ciocnindu-se unul de celălalt. Eu și Karla am plecat prin mulțimea de invitați, salutându-ne cu prietenii, și ne-am oprit la barul pustiu.

— Minunat bar, i-a zis Karla barmanului. Gratuit, bine aprovizionat și liber.

— Bine ați venit, a spus barmanul.

— Aș fi în stare să împrușc trei oameni pentru un pahar de șampanie, a spus Karla fluturând elegant din încheietura mâinii.

— Imediat, doamnă, a răspuns barmanul politicoș. Domnul dorește ceva?

— Apă minerală. Fără gheață, am zis. Cum a fost astă-seară?

— La final, sunt doar două întrebări, a replicat barmanul cu o expresie impenetrabilă, în timp ce pregătea băuturile. *Ce-am făcut?* și *Ce-am ratat?*

— Dacă nu cumva, am adăugat eu, ultima întrebare e *Cine dracu' m-a deconectat de la aparate?*

— Viața e scurtă, a meditat barmanul tânăr și zvelt scoțând dopul sticlei de șampanie cu mâna. Dar e alcătuită din nopți lungi.

— De-aia ești singur când ajungi în vârf, a intervenit Karla.

— În vârf, ești singur, a replicat iute barmanul turnând șampania în pahar, pentru că jos e aglomerație.

— Cum te numești? a întrebat Karla râzând.

— Randall, doamnă.

— Randall, a spus Karla luând paharul din mâna lui, el e Lin, eu sunt Karla și sunt perfect de acord cu tine. De unde se trage familia ta?

- Părinții mei vin din Goa, dar eu sunt de-aici.
- Și noi suntem de-aici, până când „aici” nu va mai exista, am zis. Care-i treaba cu toate anecdotele astea, Randall?
- Nu e o poveste prea interesantă.
- Lasă-ne pe noi să judecăm, Randall, l-a îndemnat Karla.
- La început, obișnuiam să vorbesc mult, a zis el spălând un pahar. Puneam tot soiul de întrebări: *Ați venit cu afaceri? Aveți copii? Credeți că soția nu vă înțelege?* După o vreme, am început să conversez în frânturi de adevăr. Barmanii nu apucă să rostească mai mult de una-două replici. E o regulă narativă. Vă plictisesc cumva?
- Nicidecum, am răspuns amândoi.
- Acum nu mai port conversații. Fac o excepție în seara asta, fiindcă mi-am terminat tura și îmi sunteți simpatici. V-am plăcut de când ați intrat. Nu mă înșel niciodată în privința a ceea ce îmi place.
- Util talent, a observat Karla. Zi mai departe despre anecdote.
- Din când în când, trebuie să mai tai din arborele conversației. E un bonsai. Acum totul se reduce la poante. E mai bine așa, cu frânturi de adevăr. Adevărul este precum un cifru. Când oamenii îl aud, ușile se deschid.
- Randall, a spus Karla cu ochii sclipindu-i precum sticla colorată, dacă vei înceta să mai conversezi, n-am să mai onorez în veci acest local cu umbra mea prezentă. Umple-mi paharul, te rog.
- A umplut două pahare cu șampanie și unul cu apă minerală.
- Mi-am terminat tura acum o jumătate de oră, deși înlocuitorul meu încă n-a sosit. Aș vrea să vă propun un toast, a zis el întinzându-i Karlei paharul cu șampanie și mie, pe cel cu apă. Fie ca niciodată să nu fiți trădați de cuvinte!
- Nu pot ciocni pentru asta. Cuvintele nu trădează, a spus ea repede. E prima dată după doi ani când eu și Shantaram avem ocazia să toastăm împreună, Randall. Cred că asta este o întâlnire predestinată. Haideți să toastăm pentru *noi* trei.
- Am dat să ciocnesc paharul cu ei, dar Karla s-a ferit.
- Poartă ghinion să ciocnești paharul cu apă, a spus ea.
- Termină cu superstițiile!
- Vorbesc serios.
- Faci mișto de mine, nu?
- Doar pentru că tu nu crezi în așa ceva, nu înseamnă că trebuie să-ți forțezi norocul, Lin. N-ai destul ghinion și așa?
- Ai lovit direct unde mă doare.
- Întotdeauna te lovesc unde te doare.

Un client a intrat în bar și a împins-o pe Karla în mine. Paharele ni s-au ciocnit.

— Na, că până la urmă tot ai toastat cu mine! am zis.

În prima clipă, m-a privit încruntată, apoi i-a revenit zâmbetul pe buze.

— Bine, a spus ea. Mai fă un toast, dar fără să bei apă. În felul ăsta, ar trebui să ținem ghinionul la distanță.

— Pentru ochii verzi – fie mereu apărați.

— Beau pentru asta, a zis Randall luând o înghițitură de șampanie.

— Pentru ochii verzi, a spus și Karla cu un zâmbet luminos.

A ridicat paharul, a sorbit din el și s-a uitat la mine. Era momentul să fac pasul decisiv și eram amândoi conștienți de asta. Era perfect.

— Salut, Lin! a zis Vinson înghiontindu-mă și trăgându-mi o palmă zdravănă pe spinare. Mă bucur să te văd, băiete!

Era însoțit de Rannveig.

O priveam în continuare pe Karla și ea, pe mine.

— Vinson, am spus cu o voce ce îmi părea stridentă, asemeni unui obiect tare care se sparge. Nu cred că vă cunoașteți. Ea e Karla. El e Stuart Vinson. Iar aceasta este Rannveig, pronunțat ca pistă de aeroport.

— *Karla!* a exclamat Vinson. Ce bine-mi pare să te cunosc în sfârșit.

— Nu-ți folosește la nimic, a răspuns ea sec.

— N... nu? a bolborosit Vinson buimăcit.

— Orice-ai auzit nu mai e de actualitate.

— Ce nu e?

— M-am reinventat.

Vinson a pufnit în răs.

— Și când anume s-a întâmplat asta?

— Se întâmplă chiar în acest moment, a răspuns Karla privindu-l în ochi. Te prinzi cam greu.

Inima îmi tresălta în piept ca un dansator beat. Doamne, cât o iubeam! Nu exista alta ca ea.

Apoi, s-a întors spre Rannveig și a întrebat-o dacă se simte bine. M-am uitat la fată. Nu părea deloc bine.

— N-are nimic! E în regulă, a zis Vinson cuprinzând-o cu un braț.

Rannveig era trasă la față și albă ca hârtia.

— I-am zis, a continuat Vinson, că a trecut prin multe și ar fi bine

să iasă în lume, să mai vadă oameni, să râdă. Râsul e cel mai bun medicament, nu așa se spune?

A strâns-o lângă el, zgâlțâind-o din toate încheieturile. Brațele fetei atârnavu moi și fără vlagă pe lângă corp.

— Cum o mai duci, puștoaico? am întrebat-o cu blândețe.

A ridicat imediat capul și mi-a aruncat o privire rece, pătrunzătoare, ca de gheață.

— Nu sunt puștoaică, a protestat ea.

— Cum spui tu.

— N-o lua în nume personal, i-a zis Karla. Omul e scriitor. Se crede mai bătrân și decât bunicu-său.

— Asta a fost bună! a râs Vinson.

— Cât despre *tine*, a reluat Karla, dă-i naibii fetei drumul de la subțioară!

Șocat, Vinson a lăsat-o pe Karla să o dezlipească pe Rannveig de el.

— Randall, a spus Karla, știu că ai ieșit din tură, dar avem o urgență. Am nevoie de paharele tale cele mai curate și de glumele cele mai murdare. Hai, repejor!

— La ordinele dumneavoastră, doamnă, a spus Randall scoțând la iveală câteva pahare imaculate.

— Ei, ce zici de asta? s-a smiorcăit Vinson. Mi-a furat fata.

— E *fata ta* mai nou?

— Ah, mamă, a exclamat el rânjind cu gura până la urechi. Ți-am zis eu de când eram la secția de poliție, nu-i așa? Ți-am zis că ea e aleasa. Mor după ea. E o frumusețe de fată, n-am dreptate? Simt că-mi plesnește inima-n piept când mă uit la ea.

— A trecut printr-un accident de avion, am zis.

— Avion? Ce avion?

— Știi la ce mă refer. S-a trezit acum câteva zile lângă cadavrul iubitului. E greu de trecut peste așa ceva. Ia-o și tu mai ușor.

— Da, da, bineînțeles. Hei, stai un pic! Doar nu crezi că profit de *situația* ei! Nu... nu-mi stă-n fire.

— Știu.

— Nici nu m-am atins de ea.

— Știu.

— N-aș face în veci așa ceva.

— Știu.

— Nu-mi stă-n fire, a repetat el morocănos.

M-am simțit brusc toropit de oboseală, genul de oboseală

artăgoasă, când te enervează tot ce nu e orizontal, alb și are o pernă la unul dintre capete.

— Dacă aș fi crezut asta despre tine, nu te-aș fi lăsat să te apropii de ea sau de vreo fată pe care o cunosc.

L-am văzut cum se zbârlește ca un tânăr mascul al cărui orgoliu tocmai fusese rănit.

— Oricând te simți pregătit, amice, îți stau la dispoziție.

— N-am timp de porcăriile tale, Vinson. Am cunoscut-o pe Rannveig înaintea ta. Am scos-o din pușcărie, sau ai uitat? Asta-mi dă dreptul să te avertizez să nu forțezi nota prea tare. Dacă nu-ți convine și ai chef de bătaie, te-aștept jos, lângă motocicletă, peste cinci minute.

Ne fixam reciproc cu privirea, indignarea lui pe măsura iritării mele. Bărbații ăștia! Îl plăceam pe Vinson și el mă plăcea pe mine. Cu toate astea, eram gata să ne luăm la bătaie.

— Când ai cunoscut-o? m-a întreat.

— Cu o zi înainte de a merge la secția de poliție.

— Și de ce nu mi-ai zis nimic?

— Ea de ce nu ți-a zis? Poate pentru că e o chestiune care nu te privește. Am întâlnit-o o singură dată, pe stradă, în față la Leo's, când își aștepta iubitul care plecase să cumpere droguri. Întreab-o pe ea.

— Bine, bine. Să știi că țin sincer la ea. Nu se vede?

— Ba da. Și mă bucur că e cu tine. Asta am încercat să-ți spun și mai devreme, dar probabil nu m-am făcut bine înțeles. Ești băiat de treabă. Știi că o să fie protejată lângă tine. Îți cer doar să nu mai fii atât de insistent. A avut un iubit care-a murit. În momentul de față, are nevoie de un prieten. Mai întâi, trebuie să o sprijini ca prieten și abia pe urmă să te gândești să-i devii iubit. Înțelegi la ce mă refer, da?

Vinson a răsuflat ușurat.

— Doamne, Lin, m-ai făcut-o! Ce m-ai păcălit! Chiar am crezut că...

— Ascultă, deocamdată, cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru fata asta este să-i spui că iubitul ei nu s-a sinucis. Are remușcări, deși ea n-a avut nicio vină. Drogurile au fost prea puternice. Au murit trei tineri în aceeași săptămână. Poți să verifici și tu. Încearcă s-o faci să înțeleagă, ca să se mai liniștească.

— Mulțumesc, a zis el. Scuze dacă te-am...

— E vina mea. Am o mulțime de chestii pe cap. Ai văzut-o cumva

pe Lisa?

— Ultima oară când am văzut-o, era cu artistul ăla înalt și cu părul dat pe spate.

— Mersi. E unul dintre partenerii de la galeria de artă la care lucrează. Dacă nu reușesc să dau de ea, o să merg acasă. În cazul în care îl vezi pe vreunul dintre ei, transmite-i asta, te rog. Ai grijă de tine, Vinson.

— Stai! a strigat după mine întinzându-mi mâna. Mersi. Mersi mult. O să... o să am grijă de Rannveig. Adică...

— N-ai pentru ce, am zis strângându-i mâna zâmbitor.

Îmi era simpatic, le doream toată fericirea din lume, și lui, și fetei, iar câtă vreme erau fericiți, nu-mi păsa dacă aveam să-i mai văd vreodată.

Șuvoaie de râsete turmentate se revărsau din fiecare cameră. Am trecut de la unul la altul în căutarea Lisei. Nimeni nu o văzuse de ceva vreme. În cele din urmă, m-am îndreptat spre ușă.

Karla dansa cu Rannveig. M-am oprit o clipă și am privit-o: șoldurile ei – marea, ochii – flautul, brațele – cobra. Karla.

Capitolul 32

În momentul în care s-au deschis ușile liftului, din el au coborât George Scorpion, Naveen Adair și Divya Devnani.

— Lin, unde pleci, frate? a strigat Naveen. Abia acum e petrecerea n toi.

— Sunt frânt, am răspuns cu degetul apăsat pe un buton ca să nu se închidă ușile. Dar, dacă tot te-am prins, ai o clipă să stăm de vorbă?

— Hai cu noi, te rog! a stăruit Scorpion. Vreau să-mi povestești ce s-a-ntâmplat la Leopold's. Nu vrea nimeni să-mi spună nimic și mor de curiozitate.

— Cu altă ocazie, Scorp.

— Bine. Atunci coborâm cu tine, a zis Naveen trăgându-i pe ceilalți doi după el în lift.

Ușile s-au închis, lăsându-ne singuri cu propriile reflexii pe pereții de oglindă.

— Te aștepta o americancă frumoasă, blondă cu ochi căprui, m-a informat Divya. Te-ai întâlnit cu ea?

— Am deja o fată frumoasă care mă așteaptă acasă, am răspuns.

— Da, dar fata asta...
— Termină, Divya! m-am răstit eu puțin cam brutal.
— Ce maniere alese, cretinule! mi-a trântit-o Divya. Ești un adevărat Casanova!

— Îmi cer scuze. Am avut o...

— Mă duc *eu* la americanca cu ochi căprui, a spus Scorpion vioi. Ne-am întors toți spre el.

— Ziceam și eu așa. Dacă Lin tot vine la petrecere...

— Te-ai ferchezuit, nu glumă, Scorpi, am remarcat eu.

Părul său lung era prins în coadă. Purta o cămașă galbenă, o pereche nouă de blugi, curea cu cataramă de argint și cizme de cowboy. Pe degetul mijlociu avea un inel în formă de coif grecesc, cu o piatră de onix în mijloc.

— E prea...? a întrebat el studiindu-se în oglindă. A fost ideea Divei. Ea a zis că...

— E foarte bine, l-am liniștit. Arăți de milioane. Felicitări, Divya.

— De *treizeci și cinci* de milioane, mai exact, a spus Divya. Și te rog să-mi zici Diva de-acum încolo. Dacă te mai aud că-mi spui Divya, pe cuvântul meu că-ți trag una direct în ouțe. Sunt destul de scundă și de rea ca s-o fac.

— Nu exagerează, să știi, a confirmat Naveen.

— Bine. O să-ți spun Diva.

M-am uitat la chipul ei frumos și mândru. Era o fată scundă, ai cărei pantofi cu toc înalt îi dădeau o postură ușor înclinată în față, pe pernutele tălpii, ca un leopard care își pândește prada. Îmi plăcea asta și îmi plăcea de ea, dar nu îmi doream decât să ajung mai repede acasă.

Am ieșit repede din lift în momentul în care ușile s-au deschis în holul hotelului.

— Sigur nu te putem convinge să mai rămâi? a întrebat Naveen.

— Astă-seară, nu.

L-am tras lângă mine ca să pot vorbi în șoaptă.

— Mă bucur că ai fost și tu la Leopold's când a avut loc scandalul, i-am zis.

— Când decizi să-ți iei revanșa, a răspuns el tot în șoaptă, contează pe mine.

— N-o să te uit. Deocamdată, vreau să-ți cer o favoare, în caz că Didier are nevoie de ajutor. L-am rugat să aibă grijă de Lisa, cât timp sunt plecat.

— Pleci?

— Da, în jur de o săptămână. Te contactez eu când revin.

— *Thik.*

— Hei, Scorpion, am zis după ce Naveen s-a întors lângă Diva. Ai grijă ce faci cu fata!

— Blonda cu ochi căprui?

— *Orice fată*, am răspuns.

Ușile s-au închis, iar liftul i-a dus înapoi la petrecerea de la ultimul etaj.

Am mers la motocicletă, i-am dat un bacșiș paznicului și am plecat prin ploaia torențială.

Averse mângâietoare și purificatoare, purtând răcoarea mării, s-au ținut după mine în timp ce am dat două ture pe Marine Drive, înainte de a porni spre casă.

Nu știam pe atunci, dar acea răpăială binefăcătoare, cu stropi mari cât florile, avea să fie ultima ploaie serioasă a sezonului la Bombay. Șuvoaiele care inundaseră străzile Orașului-Insulă și înverziseră fiecare petic de pământ uscat se deplasau spre sud, către Madras, de unde aveau să plece spre Sri Lanka și să se întoarcă în oceanele nemărginite de care aparțineau.

Am urcat scările, sărind câte două trepte odată, și am dat buzna în apartament, lăsând o baltă de apă pe marmura cu nervuri argintii din hol. Lisa nu era acasă.

Mi-am scos hainele și ghețele ude, mi-am dat cu dezinfectant pe rănile de pe față și am intrat sub apa rece a dușului, biciul pocăiților din suburbii.

M-am îmbrăcat în haine curate și, tocmai când mă pregăteam să pun pe foc ibricul de cafea, a apărut Lisa.

— Lin! Pe unde naiba ai umblat? Ești bine? Stai să-ți văd fața.

— N-am nimic. Cum te-ai descurcat? A fost liniște și pace pe-aici?

— Ești mândru de tine?

— Poftim?

M-a îmbrâncit cu ambele mâini, după care a apucat o vază metalică și a aruncat-o spre mine. M-am ferit. S-a izbit de un perete, dărâmand mai multe lucruri în cădere.

— Așa se vine acasă? Bătut în ultimul hal?

— Eu...

— Războaie între bande în plină stradă? Ai de gând să te maturizezi vreodată?

— N-a fost...

— Ați tras cu arma la Leopold's! Cât de *tâmpit* să fii?

— Eu n-am împuşcat pe ni...

— Ai fugit pe munte cu Karla.

— Aha, deci *asta* era problema.

— *Normal* că asta! a ţipat ea aruncând o scrumieră într-o etajeră suspendată.

A izbucnit brusc în lacrimi, s-a oprit la fel de brusc şi s-a aşezat pe canapea cu mâinile în poală.

— M-am calmat, a zis ea.

— Dacă spui tu.

— Chiar m-am calmat.

— Bine.

— Nu are legătură cu tine, a spus ea.

— Corect.

— Zău așa.

— Lisa, crede-mă că nici măcar nu ştiam că e acolo. Dar, dacă tot ai pomenit de Karla, ar trebui să...

— Of, Lin! a suspinat Lisa uitându-se la obiectele care căzuseră de pe perete. Uite ce-a păţit sabia! Iartă-mă. N-am făcut-o intenţionat.

Printre lucrurile căzute se număra şi sabia lui Khaderbhai, sabia care ar fi trebuit să îi revină lui Tariq, băiatul-rege, nepotul şi moştenitorul lui Khaderbhai. Plăselele erau complet desprinse de lamă, astfel că sabia zăcea lângă teacă, frântă în două bucăţi.

Le-am adunat de jos, surprins de fragilitatea armei ce supravieţuise războaielor afgane împotriva britanicilor.

— Se poate repara? a întrebat Lisa speriată.

— Mă ocup de ea când mă întorc, i-am răspuns sec, aşezând rămăşiţele sabiei în dulap. Măine plec în Sri Lanka.

— Nu, Lin!

M-am dus în baie şi am mai făcut un duş ca să mă răcoresc. S-a spălat şi Lisa, apoi a venit lângă mine în timp ce mă uscam. M-am apropiat de oglindă şi am pus un plasture peste tăietura urâtă pe care mi-o lăsase bâta lui Concannon pe obraz.

M-a tot bătut la cap despre pericolele care m-ar paşte în Sri Lanka, mi-a povestit ce citise prin ziare, ziarele lui Ranjit, şi mi-a explicat că nu sunt obligat să merg, pentru că nu datorez absolut nimic Companiei Sanjay.

După ce şi-a încheiat pledoaria, am încercat să o conving să părăsească Bombay-ul o perioadă, i-am spus tot ce ştiam despre incidentul de la Leopold's şi am avertizat-o că lucrurile nu se vor îndrepta până când nu voi ajunge la o înţelegere cu Concannon.

— Gata cu prăpăstiile astea, a spus ea. E rândul meu acum?

M-am rezemat pe mormanul de perne de pe pat. Ea se sprijinea de tocul ușii, cu brațele înfășurate în jurul taliei.

— Bine, Lisa. E rândul tău.

— Dacă tot nu te pot convinge să nu pleci, ar fi bine să discutăm despre altceva.

— Sincer vorbind, chiar...

— Femeile vor să știe, m-a întrerupt ea. Ești scriitor, ar trebui să știi chestiile astea.

— Ce vor femeile să știe?

A venit lângă mine pe pat.

— Totul, a zis punând o mână pe coapsa mea. Toate chestiile pe care nu mi le spui niciodată, chestiile pe care nu i le spui niciunei femei.

M-am încruntat.

— Se zice că femeile sunt dominate de emoții, iar bărbații sunt raționali. O tâmpenie. Dacă voi, bărbații, ați putea vedea lucrurile pe care le faceți – să le vedeți din perspectiva noastră n-ați mai îndrăzni să vă lăudați că sunteți raționali.

— Am înțeles.

— În realitate, femeile sunt destul de raționale. Ele vor claritate. Vor un răspuns. Ești dedicat relației sau nu? Femeile vor s-o știe. Orice variantă intermediară este lipsită de curaj, iar femeilor le place curajul, în manualul nostru – scuză-mi metafora literară –, asta înseamnă să fii rațional.

— Te scuz. Dar nu pricep la ce te referi.

— La Karla, firește.

— Am tot încercat să discut cu tine despre...

— Tu și Karla, a zis ea. Karla și cu tine. Atât pe munte, cât și în rest. Te înțeleg și nu mă deranjează.

Și deodată s-a întâmplat: eram două minți, două căi distincte, două paradigme separate, lăsând membre-fantomă în locurile în care s-au atins cândva.

— E un sentiment care nu-mi dă pace, Lisa. Nu din vina Karlei, ci din a mea și...

— Eu și Karla avem o înțelegere în ceea ce te privește, a spus ea, pe nerăsuflăte.

— O... înțelegere?

— De-asta am ieșit cu ea la Kayani. N-ai ascultat ce ți-am zis atunci?

Feynman a afirmat odată că, dacă înțelegi teoria cuantelor, de fapt, n-o înțelegi. Habar n-aveam la ce se referea Lisa.

— La ce te referi?

— Nu e vorba nici despre ea, nici despre tine. E despre mine.

— Exact despre asta voiam să discut și *eu*.

— Nu-i adevărat. Tu voiai să discuți despre tine și Karla. Bun. Am înțeles asta. Dar aici nu e vorba despre voi, ci despre mine.

— Aici, unde?

— În această conversație.

— Nu de la mine a început această conversație?

— Nu, de la *mine*, a spus ea încruntată.

— Eu unde eram când s-a-ntâmplat asta?

— Uite care-i treaba. E imposibil să iubești doi oameni, Lin. Cel puțin, nu așa cum ar trebui. E imposibil. Nici ea nu poate, nici tu. Înțeleg asta, serios. Dar, oricât de tristă, de romantică, de încurcată, de incitantă sau de minunată ar fi asta, e absolut irelevantă. Nu are legătură nici cu ea, nici cu tine. Are legătură cu mine. E rândul meu să fiu în prim-plan.

— *Ce legătură are cu tine?*

— *Totul* are legătură cu mine.

— Crezi că ai putea lua discuția de la capăt?

M-a privit în ochi cerându-mi să am răbdare cu ea.

— Femeile simt nevoia să știe. E cât se poate de simplu.

— Asta am reținut.

— Iar odată ce știu, sunt în stare să înfrunte orice.

— Ce anume să înfrunte?

— Nu-ți mai face reproșuri, Lin. Ești foarte priceput la a te învinovăți singur. Dacă s-ar decerna premii pentru asta, sigur ai câștiga unul. E unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine, dar nu e cazul în această situație. Astă-seară, mă despart de tine și am vrut să discutăm ca să îți pot motiva decizia mea.

— Da... desigur. *Care e motivul?*

— Cred că ar trebui să știi.

— Pot să mă *prefac* că știu?

— Lasă glumele, Lin.

— Nu glumesc. Sunt pur și simplu derutat.

— Bine. Problema e că m-am săturat să îți găsec justificări.

— În fața cui, a prietenilor tăi sau a dușmanilor mei?

— Puțin îmi pasă ce zice lumea despre tine, a spus ea, aruncând flăcări pe ochii ei albaștri. N-aș pleca urechea la bârfe și o știi bine.

Lucrul care îmi displace profund la ocupația ta este tocmai faptul că *ție* îți place.

— Lisa...

— Îți place să ai două arme, șase pașapoarte false și șase tipuri de valută în sertar. Și nu poți spune că o faci pentru a supraviețui. Ești mai inteligent de atât. Eu sunt mai inteligentă de atât. Adevărul este că o faci din plăcere. Și n-am chef să-ți mai găsesc scuze. Nu-mi place această latură a ta. N-are cum să-mi placă și nu-mi va plăcea niciodată. Îmi pare rău.

Închisoarea bărbatului. Ar fi trebuit să îi spun că părăsisem Compania Sanjay, iar călătoria în Sri Lanka era biletul meu spre libertate. Mă despărțisem de acea latură care îi displăcea. Nu ar fi determinat-o să se răzgândească, dar avea dreptul să știe. Închisoarea bărbatului. Am tăcut.

— Karlei chiar îi *place* acea latură a ta, a spus ea pe un ton degajat. Cred că-i place chiar mai mult decât *ție*.

— De unde ți s-au năzărit toate ideile astea, Lisa?

A izbucnit în hohote de râs.

— Chiar vrei să știi?

— Termină cu întrebările astea.

S-a ridicat în fund, cu picioarele încrucișate sub ea. Avea părul prins într-un soi de fundiță care se legăna și se bălăbănea de câte ori vorbea.

— Îl cunoști pe Rish, partenerul meu de la galerie, nu?

— Câți parteneri ai acum?

— Șase. Dar...

— Șase?

— Da, șase. Cum spuneam...

— Șase? Pe bune?

— Revenind la Rish, el practică frecvent meditația.

— Ah, nu se poate.

— Și studiază practicile de yoga.

— Stop. Dacă-mi spui că e și un gura în spatele chestiilor ăstora, pe cuvântul meu că mă duc și-i trag o palmă.

— Nu e gura *meu*, e al lui Rish, dar nu asta e important. N-am auzit-o de la un guru, n-am auzit-o nici de la Rish. Cred c-am auzit-o de la o femeie al cărei nume nici măcar nu-l cunosc. Ideea e că Johnny Trabuc mi-a dat o carte de dezvoltare personală, iar în aceeași zi mi-a dat și Rish aceeași carte. Am regăsit cuvintele femeii în carte.

— Care sunt acelea?

— „Ura se naște din nevoie sau din dorință neîndeplinită” a spus ea. Exact ce încercam să-ți spun și eu.

Am căzut pe gânduri. Cel mai neplăcut, și adesea primul instinct al unui scriitor era să găsească un cusur în orice frază frumoasă. N-am reușit să găsesc vreunul.

— E bunicică, am admis.

— *Bunicică?* Femeia ar trebui să primească Premiul Nobel pentru Afirmații Originale.

— În regulă, am zis zâmbind.

— M-a dat pe spate, Lin, zău așa. Mi s-a părut extraordinar de logică. M-a făcut să înțeleg de ce am strâns atâta ostilitate în mine de câteva luni încoace. Simțeam că o să explodez. Bănuiesc că știi cum e când ajungi în stadiul ăla în care te enervează dintr-odată toate lucrurile care altădată ți se păreau simpatice...

— Și cât de antipatice sunt acum?

— Extrem de antipatice.

— Extrem?

— Bombăneam întruna, a zis ea.

— Bombăneai?

— Da, bombăneam.

— Serios?

— Am crezut că m-ai auzit de câteva ori.

— Bombăneai din cauză că te enervam eu?

— Da.

— Cu ce?

— Păi, în primul rând...

— Mai bine nu-mi spune. Nu vreau să aflu.

— Ți-ar putea prinde bine pentru evoluția ta viitoare.

— Nu, mersi, am evoluat suficient. Zi mai departe.

— Vezi tu, a spus netezind cuvertura din fața ei, când am auzit vorbele alea „Ura se naște din nevoie sau dorință neîndeplinită”, am știut cum să *interpret*ez ce simt. Înțelegi ce spun?

— Interpretare, sentimente. Cred că am prins ideea.

— Aveam o ramă pentru portretul meu. Am realizat care e nevoia mea neîndeplinită. Am realizat care e dorința mea neîndeplinită. Iar, odată ce am realizat asta, totul mi-a devenit limpede.

— Poți să-mi destăinuie care e nevoia neîndeplinită?

— Aceea de a mă elibera de tine, a spus ea sec, proptindu-se pe pat în palmele răsfirate.

— Deci, ai hotărât să renunți la zahăr.

— Nu mai am nevoie de el, a zis desenând cu degetul un cerc pe cuvertură. N-am nevoie să mai îndulcesc nimic, mai ales ce-mi spun mie însămi.

— Și dorința neîndeplinită?

— Vreau să fiu sută la sută liberă în clipa de față. Vreau să trăiesc clipa, nu s-o privesc cum trece pe lângă mine. Înțelegi la ce mă refer?

— Posibil.

— Acum. Clipa aceasta. Clipa mea. Toate clipele mele. Asta vreau. Pricepi?

— Vrei să trăiești prezentul. Am priceput. Dar îți dau cuvântul meu, Leese, că dacă ți-a băgat vreun guru ideile astea-n cap...

— Sunt numai și numai ideile mele.

— Ești sigură că asta-ți dorești?

— E începutul a ceea ce doresc și te asigur că n-am niciun dubiu.

Era puternică. Era superbă.

— Atunci, dacă asta îți dorești cu adevărat, sunt perfect de acord cu tine.

— Serious?

— Firește. Ești capabilă să realizezi orice-ți pui în cap.

— Chiar crezi asta?

— Mi se pare o decizie excelentă, Lisa.

— Știam eu c-o să mă-nțelegi, a rostit de parcă i s-ar fi luat o mare greutate de pe suflet. Chestia e că vreau un prezent deosebit, unul care să fie doar al meu, în locul unuia constant pe care să-l tot împart cu prezentul altcuiva.

Un prezent constant pe care să-l tot împart cu prezentul altcuiva. Era o minunată definiție a vieții în închisoare.

— De acord cu tine.

— Vreau să aflu cum e să fiu eu, când sunt doar eu.

— Așa te vreau, Lisa. Fă-i praf pe toți.

A zâmbit și a scos un oftat obosit.

— Pare un gest egoist, dar nu e deloc. E chiar generos, și nu doar față de mine, ci și față de tine și de Karla. Mi-a permis să văd totul limpede, pentru prima oară. Mi-a permis să înțeleg cât de mult vă asemănați voi doi, tu și Karla, și cât de mult vă deosebiți de mine. Pricepi ce zic?

Într-un mod acuzator, într-un mod mărinimos și tandru, îmi transmitea că eu și Karla suntem făcuți unul pentru celălalt: toate ascuțișurile Karlei se potriveau cu cicatricile mele. Adevărat sau nu,

dureros sau nu, acest lucru nu mai conta, căci acelea nu erau clipele mele sau ale Karlei, erau clipele ei.

Căderea și culmea de pe care ne prăbușim, acțiunile noastre, alegerile noastre ne aparțin, și așa trebuie să fie. Lisa se afla în acea zonă de calm senin și neabătut născut din siguranța de sine și era glorios de singură alături de el. Era lucidă, hotărâtă, curajoasă și optimistă.

— Noua ta versiunea e absolut uluitoare, am murmurat.

— Mulțumesc, a spus ea cu blândețe. Dar noua mea versiune, despărțită de vechea ta versiune, și care nu mai împarte patul cu noua ta versiune, ar dori să închirieze dormitorul de oaspeți ca să aibă unde dormi.

— Dacă tu crezi că asta nu dăunează *prezentului* tău, eu n-am nimic împotriva.

— Nici gând, a spus ea pe un ton serios, cuibărindu-se cu capul pe pieptul meu. Cred totuși că, dacă ne-am despărțit, dar trăim sub același acoperiș, ar fi bine să stabilim anumite reguli.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi vizitatorii nocturni.

— Vizitatorii nocturni? E cam aglomerație în *prezentul* tău, din câte observ.

— Am putea pune un semn la ușa apartamentului.

— Un *semn*?

— Da, ceva ce doar noi doi să-nțelegem. Un pitic de grădină, de exemplu. Dacă piticul e în stânga ușii, înseamnă că unul dintre noi are întâlnire în seara aia. Dacă e în dreapta, înseamnă că nu are.

— Noi n-avem nici grădină, darămite pitic de grădină.

— Folosim bibeloul pisică pe care nu-l suportți.

— N-am zis că nu-l suport. E simpatic. Am zis doar că nu mi se potrivește.

— De asemenea, va trebui să mă păsuiești cu plata chiriei pentru cel puțin șase luni.

— Stai o clipă să lămurim problema cu pisica, am zis. O punem pe stânga sau pe dreapta când avem musafiri?

— Pe stânga. Și mă păsuiești cu plata chiriei.

— Chiria e deja plătită pe tot anul.

— Mă refeream la chiria *mea*, pentru camera de oaspeți. Insist să plătesc la prețul pieței. Dar am băgat toți banii în următoarea expoziție, așa că sunt lefteră. N-o să-ți pot plăti cel puțin șase luni.

— Dă-o-ncolo de chirie!

— Nici nu mă gândesc. Insist să plătesc, a zis ea trăgându-mi un pumn în coaste.

— Dă-o-ncolo!

M-a mai lovit o dată.

— Gata, mă dau bătut. N-ai decât să plătești.

— Pe lângă asta, o să am nevoie de un avans, a adăugat ea.

— Un avans?

— Exact.

— Ești cumva angajata mea?

— Nu, dar nu suport cuvântul „împrumut”. Sună urât. Am decis ca, de acum înainte, când am nevoie de un împrumut, să cer un avans. Sună mult mai distins.

— O gândire avansată.

— Totuși, n-am să pot plăti facturile la mâncare, curent electric, telefon și curățătorie, o perioadă. Tot avansul meu e deja băgat în alte investiții.

— Ne descurcăm noi.

— O să-mi achit datoria în momentul în care îmi va rămâne un surplus din următorul avans.

— Am înțeles.

— Și o să am nevoie de o mașină, dar putem vorbi despre asta când te întorci.

— Desigur. Gata, astea au fost toate regulile?

— Ar mai fi una.

— S-o auzim.

— Nu știu cum s-o spun. N-aș vrea...

— Zi odată.

— Nu mai fac de mâncare, a spus ea strângând din buze până când cea inferioară s-a răsfrânt în afară.

Gătise de trei ori în doi ani și nu fusese o experiență plăcută.

— Nicio problemă.

— Ca să fiu sinceră, urăsc gătitul. Nu pot să-l suport. Am vrut doar să-ți fac ție pe plac. Dar, pentru mine, a fost un chin, de la început până la sfârșit. Mi-a ajuns. Nu mai fac. Îmi pare rău, dar asta e situația, chiar și în calitate de colegă de apartament.

— Nu-i nimic.

— Nu vreau să te jignesc, dar nici să-ți fac iluzii. În momentul de față, sunt potopită de iluzii pe care încerc să le înăbuș înainte să se transforme în...

— Resentimente?

— Exact. Oh, Doamne, mă simt mult mai bine acum. Tu?

— Sunt bine, am zis.

— Sincer? E important pentru mine să te simți bine. Nu vreau ca *prezentul* meu să fie umbrit de vreo urmă de vinovăție sau rușine. E important pentru mine ca tu să ții suficient de mult la mine pentru a mă lăsa să fac asta, și să te simți bine.

„Bine” reprezintă doar jumătate de adevăr, iar adevărul este doar jumătate de poveste. Într-o mică măsură, mă durea că îmi cerea atât de mult și lua atât de mult din puținul care ne mai rămăsese. Dar, într-o mare măsură, anticipasem și mă așteptasem, chiar dacă ezitant și tacit, ca drumurile noastre să se despartă într-o bună zi, și nu la modul cel mai simplu. Iar, pe lângă toate acestea, mai era și Karla, veșnic Karla. Nu aveam dreptul să umbresc fericirea Lisei. „Bine” reprezintă doar jumătate de adevăr, iar adevărul este doar jumătate de poveste.

— Sunt bine, Lisa. Tot ce vreau e să fii fericită.

— Sunt atât de bucuroasă, a zis ea, zâmbind printre gene. N-ai idee cât de mult m-am temut de momentul ăsta.

— De ce? Când *nu* te-am ascultat eu și *nu* te-am susținut?

— Nu e vorba despre asta. E un pic mai complicat.

— Adică?

— Trebuie luate în calcul și alte lucruri, și alte persoane.

— Despre ce lucruri și persoane e vorba?

— N-am chef să discut despre asta acum.

Femeile vor să știe? mi-am zis. *Și bărbații vor să știe.*

— Haide, Lisa...

— Ascultă, tu mâine pleci și vreau să ne bucurăm de progresele pe care le-am făcut azi.

— Dacă asta îți dorești...

— Da, Lin. Sunt fericită și nu vreau să stric momentul.

— Mă întorc repede, într-o săptămână și ceva. Mai vorbim atunci. Dacă ai nevoie de ajutor, trebuie doar să-mi spui. Dacă vrei să locuiești în altă parte, îți găsesc un apartament și mă ocup eu de chirie. Orice dorești se rezolvă.

— Te-ai maturizat mult, a murmurat ea, melancolică.

— Comparativ cu...

— Comparativ cu momentul în care ne-am cunoscut.

M-a privit cu o expresia pe care nu am recunoscut-o inițial, dar apoi am descifrat-o. Era afecțiune, genul de afecțiune pe care o rezervăm prietenilor dragi.

— Îți mai aduci aminte primul nostru sărut? m-a întrebat.

— Da. Eram în biserica afgană. Ne-au gonit de-acolo cu mare tărațoi. Era cât pe-acți să fim arestați.

— Ia să vedem acum, a zis ea, mutându-se mai aproape de mine, cât de bine ne vom aminti ultimul nostru sărut.

M-a sărutat, dar sărutul s-a topit în șoapte, și șoaptele în vorbe, și am vorbit, și am tot vorbit, lipiți unul de celălalt în întuneric, până ce furtuna s-a domolit și s-a stins. De îndată ce a adormit, m-am ridicat din pat și mi-am pregătit bagajul pentru călătoria de a doua zi.

Am pus armele, muniția, cuțitele, câteva pașapoarte și teancuri de bani într-un compartiment secret, după o comodă masivă. I-am lăsat Lisei niște bani într-un sertar să-i găsească ușor.

Când am terminat toate pregătirile, m-am dus la fereastră și m-am așezat în scaunul de răchită, cumpărat special pentru ea, suficient de înalt ca să-ți ofere o panoramă perfectă a străzii.

Un vânzător de ceai singuratic a trecut pe sub fereastra noastră, sunând discret din claxonul bicicletei, ca să atragă atenția paznicilor de noapte somnoroși. Sunetul clopoțelului s-a stins treptat și strada s-a cufundat în tăcere.

Toată viața noastră orbitează în jurul aceluiași soare, inima sorții. Ranjit, Vikram, Dennis Baba Adormitul, Naveen Adair, Abdullah, Sanjay, Diva Devnani, Didier, Johnny Trabuc, Concannon, Vinson, Rannveig, Scorpion, Gemeni, Sri Lanka, Lisa: sufletul meu, un călător ce cutreieră mărire lumii, călăuzit de aceeași stea pe cerul de smoală al nopții, Karla.

În zori, când am plecat, Lisa nu se trezise încă. M-am dus, măcinat de remușcări, la o stație de taxiuri. Umbra îmi țopăia ca un câine vesel în lumina galbenă a dimineții. Un taximetrist somnoros și morocănos a acceptat să mă ducă la destinație, după ce am promis să plătesc dublu. Soarele își revărsa primele raze pe străzile pustii.

Gara, catedrala păgână a Bombay-ului, împingea hamali, pasageri și bagaje pe culoare de o importanță vitală, fiecare loc fiind prețios; fiecare loc, important; fiecare loc, crucial pentru destinul cuiva.

În clipa în care expresul de Madras s-a pus în mișcare, de la fereastră mi s-a nfățșat miriada de străzi dincolo de suburbiile smălțate de ploaie, până la munții și văile verzi, departe de foamea cenușie a orașului.

Iar și iar, iar și iar, cânta ritmul trenului. Mă simțeam bine: bine și rău în același timp. Inima îmi era plină de întrebări, mintea urma un ordin.

Sri Lanka era o țară primejdioasă. Lisa avea dreptate. Însă Abdullah vorbise cu Sanjay și îmi obținuse libertatea în schimbul acestei misiuni. O ultimă sarcină, asemeni altor câteva zeci pe care le îndeplinisem, era un preț mic pentru a-mi asigura o ieșire amiabilă din Companie.

Eram bucuros pentru Lisa, bucuros că se eliberase de mine, dacă asta-și dorea cu adevărat. Mă încerca încă acel sentiment de îngrijorare tandră, dar trebuia să mă obișnuiesc cu gândul că ea nu mai exista. Ea nu mai exista, iar eu mă aflam într-un tren care ducea la război.

Ea își găsisese adevărul. Îl găsisem și eu pe al meu. Eram încă îndrăgostit de Karla și nu puteam iubi pe altcineva.

Nu conta ce comploturi urzea Karla, împreună cu Ranjit sau împotriva lui. Nu conta că se căsătorise cu un alt bărbat, iar eu încercasem să iubesc pe altcineva. Nu conta dacă vom fi doar prieteni și nimic mai mult. O iubeam și aveam s-o iubesc pe vecie.

Mă simțeam și bine, și rău. O singură misiune mă despărțea de o stare totală de bine.

Iar și iar, cântau roțile trenului, iar și iar, iar și iar, în timp ce ferme, câmpuri și orașe din vis se perindau pe la fereastra mea, și munții îndepărtați, îmbrăcați în pâcla ultimei ploii a anului.

Partea a VI-a

Capitolul 33

Nu se zărea nici urmă de lună. Norii se ascuseseră, înfricoșați de întuneric. Stelele erau atât de luminoase, încât, de câte ori închideam ochii, le simțeam cum strălucesc în bezna din mine. Vântul era pretutindeni, jucăuș, fericit să ne vadă în mijlocul pustietății, iar nava se înălța și cobora, de parcă ar fi înnotat prin valuri, nu ar fi plutit pe ele.

Așteptasem trei zile la Madras o astfel de noapte, la fel ca și ceilalți șaptezeci și șapte de pasageri. Acele zile de așteptare se transformaseră în minute: minute până la miezul nopții, minute până când vom înlocui pericolul navei mari cu pericolul unor bărci mai mici, în mijlocul oceanului.

Valurile lingeau prova, împrăștiind stropi sărați până la pupă, unde stăteam eu, îmbrăcat în uniformă militară și jachetă bleumarin, încă un punct camuflat pe puntea deja camuflată.

Mă uitam la stele, în vreme ce nava înainta printre valuri, prinsă între noaptea neagră și marea și mai neagră.

Cele mai multe cargoboturi transoceanice sunt vopsite în alb, crem sau galben-deschis de la carenă în sus. În eventualitatea unor situații de urgență, cum ar fi defecțiuni la motoare sau spărturi la nivelul carenei, ele pot fi depistate de la distanță de navele de salvare sau avioane.

Mitratta, un cargobot panamez de cincizeci de mii de tone, era vopsită integral bleumarin și tot bleumarin erau prelatele care acopereau mărfurile și instalațiile de pe punte.

Căpitanul conducea nava cu ajutorul luminilor instrumentelor de bord. Nava era cufundată într-o asemenea beznă, încât luminițele semănau cu niște creaturi minuscule ce dispăreau și apăreau din valuri.

Siluate nedeslușite se ghemuiau unele într-altele, ca niște pachete de marfă, ceea ce și eram. Imigranții ilegali își părăsesc țara, dar nu

și visurile, iar aceștia șușoteau între ei într-un vuiet nedefinit. Șoaptele lor erau puțin mai scăzute decât foșnetul valurilor. Victimele războiului devin maeștri ai tăcerii.

Am simțit brusc nevoia de companie. M-am îndreptat cu pași legănați spre primul grup. Le-am zâmbit larg, șiraguri de dinți în beznă. Mi-au răspuns cu același zâmbet, șiraguri de dinți în beznă.

M-am așezat lângă ei. Au reînceput să șușotească.

Vorbeau tamil. Nu priceam o iotă, dar asta nu mă deranja. M-am lăsat învăluit de murmurul vocilor, ca o muzică domoală, ce își răsfirea umbrele pe puntea metalică dimprejur.

O siluetă a venit și s-a așezat lângă mine. Era Mehmood, zis și Mehmu, omul meu de legătură pe navă.

— E un război al tinerilor, a zis Mehmu uitându-se la chipurile tamililor din jur. Patria tamililor în Sri Lanka este o idee cu rădăcini străvechi, dar pentru ea își dau viața tinerii. Poți veni cu mine?

— Desigur.

L-am urmat pe dunetă.

— N-au încredere-n tine, mi-a zis aprinzând două țigări și întinzându-mi una. Nu e ceva personal. Pur și simplu, nu știu cine ești și ce cauți în grupul lor. Când te afli într-o situație deznădăjduită, cum e cazul lor, îi consideri pe toți dușmani, chiar și pe prieteni.

— Ești pe navă la fiecare transport?

— Da. Descărcăm marfa legală, după care mă întorc cu nava la Madras.

— N-aș suporta s-o fac lună de lună. Șalupele de patrulare pe care le-am văzut nu erau foarte departe și aveau armament serios la bord.

Mehmu a râs pe înfundate.

— Știi ceva despre musulmanii tamil din Sri Lanka?

— Prea puține.

— Pogromuri, a spus el. Interesează-te.

A râs din nou, dar numai pentru a-și ascunde tristețea. Apoi s-a îndreptat de spate.

— Aurul și pașapoartele pe care le-aduci cu tine vor fi de mare ajutor, a continuat el. Avem oameni de răscumpărat din închisori, după care trebuie să-i scoatem din Sri Lanka, ca să putem face publică situația noastră. Pentru cei din exterior, e doar un război civil. Pentru noi, e un război care n-a început niciodată, dar pe care suntem obligați să-l purtăm la nesfârșit. E o chestiune de naționalitate și credință.

Din nou credința. Faptele mele nu erau motivate de vreo cauză pură sau nobilă. Eu luptam pentru propria cauză. Îmi era rușine să stau alături de un om care își risca viața pentru ideea în care credea.

Lingourile de câte o sută de grame pe care le transportam cu mine fuseseră topite din bijuterii obținute prin furt sau amenințare de Compania Sanjay. Erau deja mănjite cu sânge, iar eu eram căraușul: nimic nobil sau pur în toate acestea.

Totuși, undeva, într-un loc tainic, dăinuia o frântură de speranță. Misiunea sacră a lui Mehmu era o simplă sarcină pentru mine, dar aceeași navă întunecată ne transporta pe amândoi peste aceeași apă întunecată. Pentru mine, era un război personal: luptam pentru a mă elibera dintr-o bandă ce fusese cândva o frăție.

Credința este încredere lipsită de teamă, iar libertatea este una dintre perfecțiunile credinței. Stând acolo, pe puntea înțesată de oameni, într-un cor de rugăciuni în arabă, hindi, engleză, singhaleză și tamil, sub stelele care mă orbeau ca niște sorii minusculi, mi-am pus toată credința în libertate și i-am cerut lui Mehmu să-mi dea arma.

Și-a ridicat puloverul și mi-a arătat pistolul îndesat în cureaua pantalonilor. Era un Browning HP, identic cu cele din dotarea ofițerilor din armata indiană. Pedepsa pentru comerțul cu astfel de arme era aspră, astfel încât ofițerii dispuși să ni le vândă cereau niște prețuri amețitoare.

Îmi plăcea Mehmu. Mi-ar fi plăcut să vină cu mine în Sri Lanka. Era un tânăr de treizeci de ani, versat, vânjos, cunoscător a șase limbi și cu o privire încrezătoare. Nu-mi plăcea arma lui Mehmu.

— Ce-i cu tunul ăsta?

— Mda... recunosc că-i cam bătător la ochi, a zis uitându-se precaut în jur, înainte de a-mi da arma și un încărcător.

— Bătător la ochi? Chestia asta e mai vizibilă decât o zebra într-o turmă de măgari.

Am verificat arma și am tras siguranța.

— Dacă e să fii prins cu o armă în acest război, a zis el, e preferabil să fie asta. Dacă găsesc oricare alta asupra ta, o să te tortureze pe îndelete înainte să te urce într-un elicopter și să te arunce în mare, cam pe-aici pe unde ne găsim noi.

— Și dacă mă găsesc cu *asta*?

— Arma asta îți oferă o șansă de scăpare. Insula e la mâna armatei indiene, dar sunt o mulțime de freelanceri în zonă. Americani, israelieni, sud-africani, toți lucrează pentru Aripa de Cercetare și

Analiză. În cazul în care te prinde armata indiană cu arma asta la tine, te-ai putea da drept agent ACA. E riscant, dar nu ești primul care ar scăpa sub acest pretext. E estul sălbatic aici.

— Deci, ideea e să port o ditamai arma, ca atunci când mă prind să-i pot convinge că lucrez pentru ei, după care, dacă scap cu viață, chiar să încep să lucrez pentru ei?

— Există astfel de cazuri, a zis el. Ba chiar sunt foarte frecvente, așa putea spune.

— Dă-mi o armă mică, Mehmum. N-am plecat la vânătoare de gnu. Mie îmi trebuie una care să facă suficientă gălăgie cât să mă pot face nevăzut. Dacă mă prind, o să mă descotorosesc de armă și neg că ar fi a mea. Prefer varianta asta decât să lucrez pentru ei.

— O armă mică, știu și eu dacă e potrivită? a meditat el. Eu am o vorbă: dacă trebuie să împuști pe cineva în ochi ca să-l ucizi, înseamnă că ai o armă prea mică.

M-am uitat la el câteva secunde.

— O armă mică, frate? a pufnit disprețuitor. Cu una de-asta, ori îl nimerești pe-ăla în ochi, ori îi faci doar o zgârietură.

— Serios?

— Foarte. Se întâmplă mai des decât ne imaginăm.

— Ai o armă mică sau nu?

— Am, a spus gânditor. Ești sigur că vrei să faci schimbul?

— Arată-mi-o.

A scos din buzunarele jachetei o cutiuță de cartușe și un pistol automat de calibrul 22. Era genul de armă pe care o puteai lejer înghesui în poșetă alături de ruj, parfum și cardul de credit: o armă de femeie.

— O iau.

I-am dat cealaltă armă. Am verificat pistolul și l-am băgat în buzunar.

— Ar fi bine s-o învelești într-o folie de plastic, m-a sfătuit vârând arma înapoi la cureaua pantalonilor. Și apoi s-o lipești cu bandă adezivă. Așa, de siguranță.

— În eventualitatea în care ajungem în apă?

— Se mai întâmplă.

— Zău?

— Chiar frecvent. Te văd complet aerian. N-ai mai făcut contrabandă până acum?

Transportasem pașapoarte și aur ilegal în nouă țări, dar călătorisem întotdeauna cu avionul și întotdeauna cu

Czechoslovakian Airways. Compania aeriană comunistă era singura din Bombay care accepta plata biletelor în rupii și nu verifica decât să nu ai arme asupra ta. În rest, te lăsa să urci la bord cu orice marfă, de la aur la teancuri de bani. Și, întrucât nimeni, în afară de cehoslovaci, nu mergea până în Cehoslovacia comunistă, considerau că nu e problema lor ce anume transportă.

— Merg cu avionul. Călătorii scurte de șaptezeci și două de ore. Niciodată cu vaporul.

— Nu-ți plac vapoarele?

— Nu-mi place autoritatea, nici pe uscat, nici pe apă.

— Autoritatea?

— Da. Autoritatea absolută. Legea mării.

— Te referi la căpitanul nostru?

— La orice căpitan. Cred că *Bounty* a fost ultima navă liberă.

Murmure răgușite au început să răsune dinspre stivele de mărfuri fixate pe punte. Oamenii s-au ridicat în picioare. Am văzut câteva siluete perindându-se dintr-o parte în alta prin beznă.

— Ce fac?

— Împart capsule cu cianură celor care doresc.

— Chiar se-ntâmplă așa ceva?

— Deseori.

— Știi ceva, Mehmu, habar n-ai cum să ridici moralul cuiva.

— Vrei și tu una, înainte să se epuizeze?

— Vezi? Exact la asta mă refeream.

— Vrei sau nu?

— Mulțumesc pentru ofertă, dar prefer să mor în chinuri.

Agitația de pe punte a crescut. Primul ofițer s-a dus la babord, însoțit de câțiva dintre membrii filipinezi ai echipajului. Au dezvelit mai multe mormane de scări din sfoară și le-au aruncat peste bord.

— Du-te și ia-ți bagajele, m-a îndemnat Mehmu. Te aștept lângă scări.

Am traversat tribordul relativ pustiu și am intrat în cabina omului meu de legătură.

Am învelit cartușele și arma în pungi de plastic, le-am lipit bine cu bandă adezivă și le-am îndesat în rucsac. Mi-am scos jacheta și puloverul, mi-am pus vesta grea pe care-o ținusem ascunsă și m-am îmbrăcat la loc.

În vestă erau dosite douăzeci de kilograme de aur și douăzeci și opt de pașapoarte în alb. Am izbutit cu greu să trag fermoarul vestei și am făcut câțiva pași prin cabină ca să mă obișnuiesc cu greutatea

suplimentară.

Pe pat stătea deschis un jurnal. Încercam să scriu o nouă povestire, despre un subiect dificil. Voiam să scriu despre oameni fericiți și iubitori, care duc o viață fericită și iubitoare și fac lucruri fericite și iubitoare. Nu-mi mergea deloc bine.

Am pus jurnalul, stiloul și ce mai aveam pe pat în rucsac și am dat să ies. Am întins mâna să sting lumina și m-am văzut în oglinda montată pe ușă.

Realitatea crudă atunci când călătorești în țări și culturi diferite de a ta este că te afli la voia norocului. Soarta, ghidul turistic, poate călăuzi orice călător prin labirintul cunoașterii și al iubirii sau prin tunelul nesfârșit al unei primejdioase aventuri. Iar fiecare călător cunoaște acele momente în oglindă: ultima privire pe care ți-o arunci înainte de a-ți spune *Gata, să trecem la treabă!*

Am închis lumina și am revenit pe punte.

Oamenii așteptau la coadă în dreptul scărilor. La ordinul șoptit al primului ofițer, imigranții au început să debarce, unul câte unul.

Eu eram ultimul. Un marinar împărțea veste de salvare și îi ajuta pe oameni să le îmbrace.

Mehmu stătea lângă mine.

— Ia-o și pe-a mea, mi-a zis în momentul în care marinarul mi-a înmănat vesta.

Privirile ni s-au intersectat. Știa că, dacă va fi să ajung în apă, o vestă nu va fi suficientă pentru a mă ține la suprafață cu cele douăzeci de kilograme de aur pe mine.

Marinarul mi-a mai dat o vestă și un mic obiect din metal și mi-a făcut semn să merg mai departe.

— Ce-i asta? am întrebat retrăgându-mă împreună cu Mehmu de mulțimea adunată lângă balustradă.

— O păcănitoare, mi-a răspuns.

Era o jucărie de copil, făcută din două bucăți de tablă care scoteau un păcănit în momentul în care le apăsai. Am apăsat.

Pac-pac.

— Dacă ești în apă, rămâi pe loc, m-a sfătuit Mehmu. Stai laolaltă cu ceilalți.

— *Care ceilalți?*

— O barcă se va întoarce la navă, iar nava o să vă dea ocol, cam de la un kilometru distanță, până când primește semnalul că nu mai e nicio primejdie.

— De la un kilometru?

— În momentul în care auzi sau vezi ceva, apasă pe păcănitoare ca să ne dai de știre unde ești. Oamenii le țin, în general, între dinți ca să nu le piardă. Uite-așa.

A luat păcănitoarea și a prins-o cu dinții de margini. A mea era în formă de libelulă roz. Mehmu se uita la mine cu o libelulă roz în gură și mă trimitea în largul mării.

— Am învățat asta dintr-un film, mi-a zis el. *Războiul cel mai lung*, parcă așa se numea.

— *Ziua cea mai lungă*, l-am corectat eu.

— Ah, da. Exact. L-ai văzut?

— Da. Tu?

— Nu. De ce?

— Ar fi bine să-l vezi. Mulțumesc pentru tot, Mehmu. Mi-a făcut plăcere să călătoresc cu tine, chiar dacă vapoarele nu sunt tocmai pe gustul meu.

— Și mie. Ai grijă, dacă dai peste o fată durdulie, de vreo treizeci de ani, un metru șazeci și cinci înălțime, îmbrăcată într-un *hijab* azuriu, nu cumva să-i arăți pistolașul tău.

— L-ai furat de la o fată?

— Cam așa ceva.

— Prietenă sau dușmancă?

— Are vreo importanță?

— Ba bine că nu.

— Un pic din amândouă. E nevastă-mea.

— Nevasta ta?

— Da.

— O iubești?

— La nebunie.

— Dacă-i arăt arma... s-ar putea să...

— Să te împuște, a zis el. Se mai întâmplă. Destul de frecvent chiar. Odată, m-a împușcat și pe mine. E aprigă rău nevastă-mea!

— Stai o clipă să recapitulăm. Durdulie, treizeci de ani, un metru șazeci și cinci, *hijab* albastru. Am reținut bine?

— Da. Chiar așa o și cheamă. E numele ei de luptătoare.

— Care?

— *Hijab Albastru*. Așa o cheamă.

— *Hijab Albastru*?

— Da.

— În regulă. Mersi pentru avertisment!

— N-ai pentru ce! îi avertizez pe toți în privința ei. E periculoasă

rău. De-aia o iubesc atât de mult.

— Te-nțeleg.

— Și nu uita: există o singură regulă când vrei să ajungi la țärm. Dacă încearcă cineva să-ți ia locul pe barcă, aruncă-l în apă.

— Se întâmplă și așa ceva?

— Deseori.

— Hei, tu! a mârâit primul ofițer, arătând cu degetul spre mine.

M-am dus la balustradă, am trecut pe partea cealaltă și m-am lăsat în jos pe scara de funie.

Era mult mai greu decât mi-aș fi închipuit. Scara se balansa și se răsucea deasupra apei, obligându-mă să o strâng în brațe de parcă ar fi fost o rudă pe care nu o mai văzusem demult. La un moment dat, s-a izbit zdrelindu-mi degetele neînvățate cu asemenea activități.

Mai aveam doar câteva trepte. Cele trei bărci de dedesubt păreau minuscule, ca niște pești-pilot pe lângă silueta de rechin a cargobotului.

Erau bărci de pescuit, turtite și deschise, ca niște versiuni supradimensionate ale bărcilor de salvare de la bordul navelor, dar prevăzute cu motor. Eram în mijlocul mării. Barca în care ar fi trebuit să cobor era ticsită de oameni. Era o situație riscantă. Ajuns la ultima treaptă, mirosul de pește, imprimat în carcasa bărcii, mi-a dat o senzație de calm.

Pescari, mi-am zis. *Cine cunoaște marea mai bine decât pescarii?*

Brațe prietenoase m-au ajutat să cobor peste picioarele altora și boccele. Brațe prietenoase îi ghidau pe ceilalți spre partea din față. Echipajul încerca să distribuie greutatea în mod egal.

Am numărat douăzeci și trei de persoane. Echipajul cargobotului a făcut semn că totul e în ordine și a tras scara. Cărmaciul nostru a îndepărtat barca de navă și ne-am avântat în larg.

Pac-pac.

Barca din apropiere ne trimitea semnale. *Pac-pac*. Am întors cu toții privirea. *Pac-pac*, a răspuns cineva de pe barca noastră. *Pac-pac*.

— Știi care-i diferența dintre război și pace? mi-a șoptit prietenos bărbatul de lângă mine.

— Bănuiesc că o să-mi explici tu.

— În vreme de pace, sacrifici douăzeci de oameni ca să salvezi unul. În vreme de război, sacrifici unul ca să salvezi douăzeci.

— Ai impresia că m-am născut ieri? am zis zâmbind.

— Nu ești de acord?

— Sacrificiile nu se fac de dragul numerelor. Se fac pentru iubire,

pentru țară.

— În *acest* război, numerele sunt atât de mari, încât au devenit relevante.

— Vorbeai despre război și pace.

— Și ce-i cu asta?

— În război, vorbim de revărsări de sânge. Când e pace, nu există așa ceva. Asta e marea diferență, din câte am observat la viața mea. Războiul dă rămă clădirile. Pacea le reconstruiește.

Am răs încet, cu buzele strânse.

— Sunt omul tău de contact, m-a anunțat.

— Zău?

— Am venit cu barca. Misiunea mea e să mă asigur că ajungi la destinație.

Era puțin mai tânăr decât mine, scund, zvelt, cu un zâmbet obraznic, care sigur cucerise inimi, dar stârnise și antipatii.

— Îmi pare bine să te cunosc. E mult până la țărnm?

— Nu foarte mult.

Mi-a întins un bidon din plastic și s-a apucat să arunce apa care se revărsa peste bord din cauza valurilor mari. I-am sărit în ajutor. Toți pasagerii făceau același lucru. Cărmaciul a chicotit.

Pac-pac.

Marea, această forță neobosită, își trimitea curenții învolburați pe sub noi. Apa sărea peste marginile joase ale bărcii, îmbibându-ne de sare. *Pac-pac.*

Când am ajuns aproape de țărnm, am sărit în apa până la brâu și ne-am îndreptat spre plajă. Bărcile s-au îndepărtat în larg.

Am fugit spre copaci. De acolo, m-am uitat înapoi spre mare. O parte dintre bărbații și femeile mai lente încă alergau aruncând în spate nisip de sub tălpi și ciondănindu-se: o hărjoneală amuzantă, într-o zi însoțită normală, dar o experiență terifiantă în acea noapte.

Nava nu se zărea nicăieri. Nicio luminie nu străpungea întunericul, cu excepția stelelor.

Omul meu de legătură mi-a făcut semn din spatele unui alt pâl de copaci. M-am dus lângă el și am pornit amândoi prin junglă. După un timp, s-a oprit ascultând cu atenție în jur.

— Cum te cheamă? l-am întrebat, în momentul în care am fost siguri că nu ne urmărește nimeni.

— Nu folosim nume în astfel de situații, a răspuns el. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Adevărul e un lucru frumos, cu condiția să nu ți-l smulgă cineva sub amenințarea cuțitului, căci atunci se

transformă într-o oroare. Mergem?

— Mergem.

— Pe șoseaua principală, e un camion care merge spre sud. Ne așteaptă, dar nu prea mult. Bărcile au sosit cu oarecare întârziere din cauza curenților. Avem o distanță mare de străbătut și foarte puțin timp la dispoziție.

Am intrat în tufele din apropiere și, în scurt timp, am pătruns într-o zonă de junglă care mergea de-a lungul coastei. Ici și colo, deslușeam valurile negre printre copaci, dar după o vreme ne-am îndepărtat atât de mult de ea, încât nu îi mai auzeam nici vuietul, iar mirosul de sare începea să fie acoperit de parfumul junglei fierbinți.

Omul meu de legătură m-a dus prin tot soiul de frunzișuri, mari cât urechile de elefant. Într-un final, am ajuns la o potecă, invizibilă până în clipa în care am pășit pe ea.

Nu se orienta după stele, căci nu le putea vedea. Totuși, harta junglei îi era atât de bine întipărită în minte, încât nu a șovăit nici măcar o secundă pe parcursul grăbitei noastre călătorii.

De două ori m-am rătăcit de el. De fiecare dată, am înlemnit ciulind urechile în căutarea foșnetului pașilor lui. De fiecare dată, nu am auzit nimic până când nu m-a bătut pe umăr și ne-am reluat drumul.

Cu rucsacul în spate și vesta pe mine, căram un surplus de treizeci și cinci de kilograme. Însă nu greutatea era problema. Ca să fiu sigur că vesta stă bine pe mine și nu pierd vreun lingou, mi-o legasem zdravăn de piept și mijloc. Fiecare răsufare era un chin.

Ne-am strecurat printr-un pâlcc de tufe și frunziș și am ajuns la șosea.

— N-avem timp de pierdut, mi-a zis tovarășul meu. O luăm pe un drum lăaturalnic momentan, chiar dacă e riscant. E mult mai rapid așa. Dacă vezi vreo lumină, fugi iute și te ascunzi între copaci. Eu o să le distrag atenția. Stai la adăpost până mă întorc. Ai priceput?

— Da, am găfăit eu.

— Vrei să duc eu vesta o bucată de drum?

— Nu-i nevoie.

— Dă-mi rucsacul măcar, a șoptit el.

Mi-am lepădat rucsacul, recunoscător să scap de-o povară, și l-a pus repede în spate.

— Gata, hai s-o luăm la fugă.

Am alergat pe drumul denivelat într-o tăcere atât de deplină, încât orice țipăt de pasăre sau animal te făcea să tresari. Abia respiram,

prins în corsetul vestei.

Adevărul este, îmi spusese cândva un traficant de arme nigerian, *că un contrabandist se transportă pe sine de fapt. Toate celelalte mărfuri sunt doar o scuză.* Când am ajuns la punctul de întâlnire, „scuza” mea amenința deja să mă omoare.

— Am ajuns, m-a anunțat omul meu.

— Aleluia, am bolborosit epuizat. Oameni buni, voi chiar n-ați auzit de motociclete?

— Scuze, frate, a zâmbit omul de contact înapoiindu-mi rucsacul. Cred c-am sosit la timp.

— *Crezi?* am găfâit proptindu-mă cu palmele în genunchi.

— Ai vreo armă la tine?

— Normal.

— Scoate-o imediat.

Mi-am desfăcut arma din învelișul de plastic, în vreme ce el și-a încărcat pistolul automat cu zece cartușe. S-a întors spre mine și mi-a văzut arma de poșetă de calibrul 22.

— Dacă dăm peste o femeie durdulie, în *hijab* azuriu...

— Știu povestea. Trebuie să avem grijă să nu vadă pistolul.

— Văd că-ți place să trăiești periculos, a rânjit el.

— Ceva îmi spune că acest Hijab Albastru îți lasă o impresie de durată.

— E fată de treabă. Și o tovarășă pe cinste, m-a liniștit el. Numai să nu vadă pistolul.

S-a uitat la ceas, apoi la bezna care înghițea șoseaua în locurile unde nu pătrundea lumina stelelor.

— Dacă lucrurile iau o turnură nefavorabilă, trebuie să mergi singur spre sud, a zis el cu ochii pe ceas. O ții tot spre sud. Drumul ăsta duce până la Trincomalee. Rămâi la adăpostul junglei pe cât posibil. Dacă ajungi la destinație, du-te la hotelul Castlereagh. Ai o cameră rezervată pentru două săptămâni. O să ia cineva legătura cu tine.

— Gata? Ți-ai încheiat misiunea?

— Da. N-o să ne mai întâlnim niciodată.

S-a apucat să bolborosească nedeslușit.

— Ce e?

— Un diamant în schimbul unei perle, a zis el.

Am așteptat o lămurire.

— Noi, tamilii, n-ar trebui să fim aici. Am renunțat la un diamant, India, în schimbul unei perle. Și orice-am face, oricâți dintre noi ar

muri, toate sacrificiile vor fi în van, fiindcă noi am renunțat la un diamant pentru o perlă.

— Atunci, de ce mai luptați?

— Nu știi prea multe despre tamili, nu-i așa? Sst! Ai auzit și tu?

Am ciulit urechile amândoi, pândind zgomotele întunericului. Un animal mic s-a furișat iute printre frunze. Jungla s-a cufundat din nou în tăcere.

— Lupt împotriva armatei care m-a instruit, a spus el uitându-se spre nord.

— Armata indiană?

În perioada aceea, principala forță militară în Sri Lanka era FIMP, Forțele Indiene de Menținere a Păcii.

— Nu, ACA, mi-a răspuns. Ei ne-au instruit pe toți. Bombe, armament, tactică, tot tacâmul.

Aripa de Cercetare și Analiză era agenția de contrainformații din India. Își câștigase o reputație de temut în zonă. Agenții ACA era bine antrenați și motivați, iar autorizația *Prin orice mijloace necesare* le conferea o libertate care ridica multe semne de întrebare în locurile pe unde treceau aceste comandouri, oferind, în schimb, prea puține răspunsuri.

Agenții indieni de contraspionaj strângeau informații din diverse surse, printre care și bandele interlope. Orice companie mafiotă din Bombay avea o cunoștință în ACA, fie că era agent sub acoperire sau nu, și știa că nu trebuie să se pună cu ei.

— Iar acum ei luptă împotriva noastră, a spus omul meu de legătură, melancolic. Un diamant care strivește o perlă.

Am auzit un zgomot, posibil scârțâitul unor cauciucuri, și ne-am pitit repede în tufișuri, cu ochii la șoseaua întunecată. Apoi, am identificat hârâitul inconfundabil al unui motor de camion care se chinuia să urce o pantă.

Camionul masiv a apărut în capătul drumului și a început să coboare spre noi.

— E-al nostru?

— E-al nostru, a rânjit trăgându-mă după el.

Ne-am dus pe marginea șoselei și el a început să fluture o lanternă cu lumină albastră. Camionul a oprit cu un scrâșnet de frâne.

Când ne-am apropiat, am băgat de seamă că, în spatele camionului, oprise un jeep cu farurile stinse.

Călăuza m-a condus la jeep. M-am uitat în remorca camionului și am văzut în jur de cincisprezece persoane înghesuite pe baloturi de

bumbac.

— Tu urci în jeep, mi-a zis. Doar ești jurnalist. Nu poți călători laolaltă cu plebea.

Numele meu pentru acea misiune era James Davis, corespondent canadian pentru Reuters. Pașaportul și acreditările mele erau impecabile. Le făcusem cu mâna mea.

Ne-am strâns mâinile, conștienți că, probabil, nu ne vom revedea vreodată și că unul dintre noi, dacă nu chiar amândoi, va muri până la finalul anului.

S-a aplecat spre mine.

— Nu uita. Mergi la hotelul Castlereagh. Fii discret. Te va contacta cineva în patruzeci și opt de ore. Mult noroc! Maa Durga să vegheze asupra ta!

— Și a ta!

Ne-am despărțit și el s-a urcat în remorcă, pe un balot de bumbac.

Preț de o clipă, mi-a amintit de tronul de saci din curtea Cicliștilor Ucigași, acesta însă era ocupat de fantomele războiului, nu de asasini plătiți.

Am urcat în jeep pe locul pasagerului. Am dat mâna cu șoferul și cu cei doi tineri de pe bancheta din spate.

Camionul a demarat și jeepul s-a luat după el. Chipul călăuzei mele plutea în umbra camionului ce îl purta spre sud. Se uita fix la mine.

Cei care detestă crimele, cum e cazul meu, mă întrebă deseori ce îi motivează pe oamenii care comit crime, cum e cazul meu, să facă acest lucru.

Unul dintre răspunsurile pretențioase este că drumul ocolit este întotdeauna mai ușor, până când se înfundă. Unul dintre răspunsurile mai puțin pretențioase este că, atunci când sunt în joc viața și libertatea, oamenii pe care-i întâlnești sunt deseori excepționali. În lumea noastră, aceștia ar fi mari industriași sau conducători de armate.

În junglă, când ești pe fugă, ei îți sunt prieteni, căci prieten este orice persoană dispusă să moară alături de tine. Iar oamenii dispuși să moară alături de tine, chiar dacă nu te cunosc, sunt greu de găsit, doar dacă nu cumva cunoști mulți polițiști, soldați ori infractori.

Camionul a virat pe un drum lăturalnic. Deslușeam tot mai greu chipul omului meu de contact. Nu l-am mai văzut și n-am mai auzit de el de atunci.

Ne-am continuat drumul douăzeci de minute, după care șoferul a

oprit jeepul într-o poieniță de lângă șosea.

— Pregătiți-vă pașapoartele și celelalte documente, ne-a avertizat el. Urmează să trecem prin câteva puncte de control. Uneori, sunt soldați de gardă, alteori, nu. În ultima vreme, a fost destul de liniște pe-aici. Pune asta pe tine.

Mi-a dat o vestă militară bleumarin, pe pieptul căreia era imprimat cuvântul „Presă”. Șoferul și ceilalți doi pasageri au îmbrăcat același gen de vestă. Apoi șoferul a lipit pe parbriz un abțibild pe care scria același cuvânt.

Am trecut pe lângă colibe și bordeie răzlețe și am ajuns la primele case mari. Incendiul forestier ce părea să se profileze la orizont era, de fapt, orașul luminos, aflat la doar zece kilometri distanță.

Am trecut agale de trei puncte de control pustii, după care am accelerat iar. Am ocolit orașul și am ajuns la Orr’s Hill, locul cel mai înalt de pe coastă, și la hotelul Castlereagh în mai puțin de o oră.

— Ce noroc am avut, a spus șoferul oprind jeepul pe aleea din fața hotelului. E aici o actriță de la Bollywood care susține un spectacol pentru trupele indiene. Presupun că nu s-au îndurat să-l rateze.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— N-ai pentru ce, a răspuns el zâmbitor. Iisus fie cu tine, tovarășe!

— Și cu tine!

Jeepul a ieșit de pe alee cu spatele. Ca oameni de legătură în zonă, avusesem un musulman, un hindus și un creștin, și toți trei folosiseră cuvântul „tovarăș”. Oamenii mei de legătură erau întotdeauna bișnițari versați, pe care nu îi puteai duce de nas cu una, cu două. Tovarășii apăruseră de curând în peisaj. Eram curios ce alte surprize îmi mai pregătea Sanjay. Mi-am pus rucsacul pe umăr și am ridicat ochii spre frontonul triumfiular al hotelului.

Era o clădire în stil colonial alb, cum își construiau toți coloniștii albi în zonele în care era aur de furat. Aurul din vesta mea se întorcea acasă la una dintre colonii și abia așteptam să mă descotorosesc de el.

M-am oprit și am făcut o scurtă recapitulare mintală. Contrabandistul e obligat să se familiarizeze cu numele și accentul false, înainte de a le folosi. În anii mei de fugă, îmi însușisem diverse accente pe care le exersam ori de câte ori aveam ocazia.

Sunt James Davis. James. Mă numesc James Davis. Mai bine nu. Numele meu este Jim Davis. Mi se spunea Jimmy în copilărie? Jim Davis, încântat de cunoștință. Te rog, spune-mi Jim.

Când găseam numele fals potrivit, îmi cream cu ușurință o nouă

identitate temporară. În cazul omului meu de contact, care dispăruse ca o umbră odată cu camionul, războiul simplificase această problemă. Când nu se afla alături de persoanele dragi și de încredere, el era un anonim.

Am urcat treptele de granit și gresie, am traversat veranda din lemn și am ciocănit în sticla filigranată a ușii principale. Câteva secunde mai târziu, portarul de noapte a întredeschis ușa.

— Davis, am anunțat trecând ușor la accentul canadian. Jim Davis. Am făcut rezervare.

M-a invitat înăuntru, a încuiat cu grijă și m-a condus la recepție, unde mi-a copiat datele din pașaport într-un registru mare cât jumătate de masă de biliard. A durat destul de mult.

— Bucătăria este închisă, domnule, m-a informat bărbatul închizând meticolos registrul, pagină cu pagină, de parcă ar fi aranjat cearșafurile pe un pat. Avem puțini oaspeți momentan. Sezonul propriu-zis începe peste trei luni. Dar avem gustări reci și vă pot prepara ceva de băut dacă doriți. Specialitatea casei.

A traversat holul vast de la recepție și a aprins o lampă așezată lângă o canapea confortabilă, acoperită cu o cuvertură din olandă. Cu mișcări sprintene, s-a dus în capătul opus al sălii și a deschis ușa dinspre toalete.

Am mai aprins o lumină și a luat un prosop de pe etajeră.

— Dacă doriți să vă răcoriți puțin, domnule.

Îmi era foame și sete. Nu aveam chef să pierd o jumătate de oră sau chiar mai mult căutând o ascunzătoare în camera de hotel pentru vesta cu aur. Cât timp o aveam pe mine, era în siguranță.

Am luat prosopul, m-am spălat pe față și pe mâini, apoi m-am așezat pe canapea, unde mi se pregătise deja un loc.

— Mi-am permis să vă prepar o băutură, domnule, a spus punând un pahar înalt în fața mea. Nucă de cocos, suc proaspăt de lămâie verde, puțin ghimbir, câțiva fulgi de ciocolată neagră și câteva dintre ingredientele mele secrete. Dacă nu este pe gustul dumneavoastră, pot să vă prepar alta fără nicio problemă.

— Deocamdată, mă mulțumesc să vă las pe dumneavoastră să alegeți, domnule... Sunteți amabil să-mi spuneți cum vă numiți?

— Ankit, domnule. Mă cheamă Ankit.

— Frumos nume, am spus. *Cel întreg*. Pe mine mă cheamă Jim.

— Cunoașteți numele indiene, domnule?

— Da, Ankit, le cunosc. De unde ești?

— Din Bombay, mi-a răspuns așezând o tavă cu sandviciuri în fața

mea. La fel ca dumneavoastră.

Ori era omul meu de legătura de la hotel, ori un dușman. Speram să fie valabilă prima variantă. Sandviciurile arătau delicios.

— Nu vrei să iei loc? l-am poftit eu.

— Nu pot. Ar lăsa o impresie proastă dacă m-ar vedea cineva. Vă mulțumesc pentru invitație. Vă simțiți bine?

În realitate, întrebarea era *Ai adus multe belele cu tine?* și era perfect legitimă.

— Sunt bine, am răspuns renunțând la accentul canadian. Spre norocul nostru, nu era nimeni la punctele de control. Pare-se e o actriță celebră venită să distreze trupele.

Ușurat, Ankit s-a rezemat de speteaza unui fotoliu.

Era puțin mai înalt decât mine, slab, avea în jur de patruzeci și cinci de ani și un păr des, grizonant. Avea o privire ageră și părea în formă excelentă. Intuiam că mișcărilor grațioase și sigure se trăgeau de la box sau altă formă de arte marțiale.

— V-am pregătit și vegetariene, și nevegetariene, a spus arătând spre platoul cu sandviciuri.

— În momentul acesta, sunt atât de înfometat, încât aș fi în stare să mănânc șervetul. Te deranjează dacă mă-nfrupt din ele?

— Serviți, serviți, a spus el, în hindi. Cât timp mâncați, eu vă pun la curent cu toate detaliile.

Am mâncat tot. Și cocktailul a fost bun. Omul meu de legătură, Ankit, hindus din Bombay prins în mijlocul unui război între musulmani, budiști și alți hinduși, era o gazdă bună și o neprețuită sursă de informații. În timp ce mâncam, mi-a înșirat toate sarcinile care îmi reveneau în cele două-trei zile de fals jurnalist.

— Iar cel mai important, trebuie să vă prezentați la punctul de control zilnic, înainte de prânz, ca să vi se vizeze pașaportul, a spus el, în încheiere. Asta e absolut obligatoriu. Dacă stați câteva zile și observă cineva că vă lipsește o singură ștampilă, veți fi reținut de forțele de ordine. Ați avut vreodată sentimentul că nu sunteți dorit într-un loc?

— În ultima vreme, nu.

— Ei bine, dacă ratați o zi și vă prind, o să aveți senzația că *universul* nu vă mai suportă.

— Mulțumesc pentru sfat, Ankit. Chiar nu mai știe nimeni de glumă în războiul ăsta? *Universul nu mă mai suportă?* E așa un gând deprimant, încât trebuie neapărat să-mi mai faci un cocktail.

— Aveți grijă să treceți pe la punctul de control, a zis el râzând și

s-a dus la un bar micuț situat în hol.

Cred că a făcut mai multe drumuri la bar. După al treilea, am pierdut șirul, pentru că totul a început să mi se pară identic, ca și când aș fi privit aceeași frunză alunecând la nesfârșit pe un pârâu.

Nu eram beat. Ankit era un barman excelent. Știa exact când să se oprească. Îi ascultam vocea blândă și răbdătoare, deși, de la un punct încolo, n-am mai înțeles o iotă din spusele sale. Am uitat de misiune. Am uitat de Compania Sanjay.

Flori uriașe pe care nu le puteam cuprinde încercau să îmi închidă pleoapele. Mă rostogoleam lent, aproape imponderabil, peste petale catifelate.

Ankit vorbea în continuare.

Am închis ochii.

Florile albe s-au transformat într-un râu. M-au purtat într-un loc liniștit, la umbra copacilor, unde a venit în fugă spre mine un câine și s-a cățarat fericit cu labele pe pieptul meu.

Capitolul 34

— Davis!

Câinele mă bătea cu labele pe piept spre finalul visului, încercând să mă tragă înapoi în locul acela sacru.

— Davis!

Am deschis ochii. Eram învelit cu o pătură. Adormisem pe canapea, iar Ankit îmi pusese o pernă sub cap și o pătură pe piept. Țineam mâna în buzunarul jachetei, încleștată pe arma micuță. Respiram greu, semn că vesta cu aur era la locul ei.

Ce bine.

Un necunoscut stătea aplecat peste mine.

Nu e bine.

— Pleacă de lângă mine, am strigat.

— Gata, gata, a zis bărbatul ridicându-se și întinzându-mi o mână. Sunt Horst.

— Ți se-ntâmplă des, Horst, să trezești oamenii din somn ca să faci cunoștință cu ei?

A pufnit în răs. Un răs puternic. Prea puternic.

— Fii amabil, Horst, și abține-te să mai răzi așa tare, până nu beau două cafele.

A răs din nou. Aveam senzația că nu se mai oprea.

— Hm, ești mai greu de cap, nu-i așa?

A mai râs o dată. Apoi mi-a oferit o ceașcă de cafea fierbinte.

Era savuroasă. N-ai cum să antipatizezi o persoană care-ți aduce o cafea bună și tare, când, cu doar patru ore mai devreme, ai căzut răpus de băutură.

Am ridicat privirea spre el.

Avea ochii de un albastru spălăcit. Capul îmi părea nefiresc de mare. Primul impuls a fost să dau vina pe cocktailurile cu cocos și lămâie verde ale lui Ankit. Dar, când m-am ridicat în picioare, am realizat că avea într-adevăr un cap neobișnuit de mare.

— Ai o ditamai căpățâna, am remarcat eu dând mâna cu el. Ai jucat rugby?

— Nu, a râs el. N-ai idee ce greu e să-mi gădesc o pălărie suficient de mare.

— Chiar n-am. Mulțumesc pentru cafea.

Am dat să plec. Era încă întuneric afară. Voiam să merg în dormitor și să mai trag un pui de somn înainte să se lumineze de ziuă.

— Trebuie să te prezinți la punctul de control, a spus el. Crede-mă, cel mai bine pentru noi e să mergem dis-de-dimineață, *ja*.

Nu apucasem să mă dezbrac de vesta militară pe care scria „Presă”. Mă invita în calitate de coleg de breaslă. Iar dacă tot eram obligat, era mai bine s-o fac în compania cuiva. Nu aveam vreme de dormit.

— De la ce publicație ești? l-am întrebat.

— *Der Spiegel*, mi-a răspuns. De fapt, sunt doar colaborator. Tu?

— De cât timp ești aici?

— De suficient timp cât să învăț când e cel mai bine să merg la punctul de control.

— Pot să mă spăl puțin?

— Da, dar repejor.

M-am dus rapid în cameră și, în șase minute, m-am dezbrăcat, am făcut un duș rece, m-am uscat și m-am reechipat.

Am coborât treptele în viteză, dar am găsit holul de la recepție pustiu. Lumina de afară era identică cu cea dinăuntru, o lumină fără umbre.

Un hârșăit ușor tulbura liniștea deplină. Grădinarii se apucaseră deja de treabă.

Am ieșit pe veranda lungă și spațioasă și m-am oprit chiar deasupra plăgii deschise a peluzelor care înconjurau hotelul, o plagă

pe care jungla căuta neîncetat să o vindece.

Șapte servitori munceau de zor, săpând, tăind, pulverizând erbicide: prima linie de apărare orășenească împotriva naturii.

I-am urmărit câteva minute, în așteptarea lui Horst. Auzeam jungla glăsuind pe limba vântului.

Lăsați-ne douăzeci și cinci de ani. Plecați de aici. Apoi întoarceți-vă și veți vedea că vom fi vindecat locul de suferință.

— Mi-ar plăcea să lucreze pentru mine câțiva dintre băieții ăia, a spus Horst apropiindu-se de mine. Iubita mea are o casă în Normandia. E frumoasă, nu zic, dar e mult de muncă. Cu doi muncitori harnici o pui pe picioare cât ai clipi.

— Sunt tamili, i-am zis privindu-i cu ce viteză trec de la o peluză la alta, în scânteierile boabelor de rouă. Tamilii sunt precum irlandezii. Nu scapi de ei nicăieri. Dacă vei căuta bine, o să găsești tamili harnici și în Normandia.

— De unde știi că sunt tamili? m-a întrebat Horst bănuitor.

M-am întors spre el. Aveam poftă de încă o cafea.

— Ei fac toate treburile murdare, am răspuns.

— Ah, da. Da, a râs el.

Nu era amuzant. Eu nu râdeam. S-a încruntat brusc.

— De la ce agenție ziceai că ești?

— N-am zis.

— Ești un tip tare secretos, din câte observ.

— Împușcăturile sunt doar imaginea de fundal. Adevăratul război se duce între noi, jurnaliștii.

— Ce tot spui? m-a întrebat Horst vizibil agitat. Te-am întrebat doar de la ce agenție ești, nimic mai mult.

— Problema este că, dacă mă împrietenesc cu tine și descopăr un subiect incitant, iar tu mi-l furi, voi fi nevoit să te vânez și să-ți trag o bătaie zdravănă. N-aș vrea să ajung până acolo.

S-a uitat chiorâș la mine. I-am zărit o sclipire în ochi.

— *Reuters!* a exclamat el. Numai nemernicii de la Reuters sunt așa de zgârciți cu subiectele.

Aveam poftă de încă o cafea. Ankit a apărut pe neașteptate în spatele meu. Ducea în mână un păhărel cu ceva.

— Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, a zis el, dar m-am gândit că v-ar prinde bine un tonic. Vă așteaptă un drum greu în această dimineață.

Am dat paharul pe gât, descoperind cu această ocazie că era cherry, și încă unul foarte bun.

— Ankit, i-am spus, mi-ai citit gândurile.

— Mă bucur să aud asta, domnule, mi-a răspuns Ankit, pe un ton reținut.

— Hei, tu, a strigat Horst către Ankit. Poți să afli dacă vreunul dintre băieții ăia au permise de muncă în afara Sri Lankăi?

Am ridicat o mână, împiedicându-l pe Ankit să răspundă.

— Mergem odată, Horst, înainte să se trezească urșii?

— Urșii? a întrebat el cu un puternic accent german. Nu există urși pe-aici. Tigrii, da, dar nu urși. Tigrii tamily. Idioții ăia sunt nebuni de legat. Au toți capsule cu otravă la ei, în caz că sunt prinși.

— Zău așa?

— Nu reușesc să priceapă că, sinucigându-se în felul ăsta, nu fac decât să-i îndârjească și mai tare pe adversarii care vor să-i alunge din țară.

— Mergem sau nu?

— Gata, gata. Răbdare, că nu arde nimic.

— Poftim?

— Ai răbdare, a repetat el, arțăgos, traversând peluza.

— Deja ai început să dai ordine, am zis ieșind împreună la strada principală.

Luptele de la Trincomalee încetaseră, iar armistițiul fragil rezista de câteva săptămâni. Reporterii de la *Der Spiegel* plecaseră acasă, unde îi așteptau alte însărcinări. Horst, free-lancer austriac, rămăsese în zonă.

Era un tânăr înalt, solid și bine educat, îndrăgostit de o fată – probabil o fată de treabă – care locuia la o fermă în Normandia, iar el spera ca războiul din Sri Lanka să continue. *Jurnalismul*, îi spusese cândva Didier lui Ranjit, mogulul media, *este leacul care se transformă în propria-i boală*.

— N-ai aparatul de fotografiat la tine? m-a întrebat Horst după vreo cincisprezece minute în care merseserăm și discutaserăm despre el.

— Din experiența mea, soldații de la punctele de control au alergie la alte aparate de fotografiat decât ale lor.

— Ai dreptate, a spus el, dar ieri, s-a găsit un cap tăiat pe șosea. Primul după mai multe luni.

— Serios?

— Dacă găsim și azi unul, să știi că n-am de gând să împart pozele cu tine.

— Cum dorești.

— Nu e vina mea că ți-ai lăsat aparatul la hotel.

— Am înțeles.

— Să nu zici că nu te-am avertizat dinainte.

— N-am nevoie de pozele tale cu capete tăiate. Nici nu vreau să mă gândesc la ele. Dacă vedem un cap tăiat pe drum, ți-l cedez cu drag.

Am dat într-adevăr peste un alt cap tăiat, la doar cincizeci de metri în față.

Inițial, am crezut că e o farsă: un dovleac înfipt într-o țepușă, pe post de glumă macabră. Am făcut câțiva pași și mi-am dat seama că era, de fapt, un copil de șaisprezece ori șaptesprezece ani.

Capul era înfipt într-un par de bambus, în așa fel încât, din orice direcție ai fi venit, să dai cu ochii de chipul mort al băiatului.

Avea ochii închiși și gura căscată.

Horst își pregătea de zor aparatul.

— Ha, ți-am zis! Ți-am zis!

Văzând că îmi continui drumul, a strigat după mine.

— Hei, unde te duci?

— Mă prinzi din urmă, i-am răspuns.

— E periculos să mergi singur pe-aici. De-asta am ținut să mergem împreună. Rămâi cu mine, pentru binele tău.

Nu m-am oprit.

— Două, în două zile, a strigat el, din depărtare. Se întâmplă ceva. O simt. Știam eu că merită să mai stau.

Îi auzeam păcănitul aparatului.

Clic-clic. Clic-clic.

Să ucizi un copil e o crimă, dar să-i înfigi capul într-o țepușă e un păcat, iar păcatele trebuie ispășite. Inima îmi cerea să găsesc o cale de a înapoia capul părinților băiatului, de a-i ajuta să găsească și restul trupului, ca să-l poată înmormânta cum se cuvine.

Dar nu-mi puteam asculta inima. Nu puteam nici măcar să-i îngrop capul tânăr, așa cum aș fi dorit. Transportam o vestă plină cu aur și o mulțime de pașapoarte, iar propriul meu pașaport și acreditările de jurnalist erau false. Eram un simplu contrabandist într-o misiune pe care trebuia s-o duc la îndeplinire.

Singur pe drum, am deplâns soarta aceluia copil, indiferent cine era și ce făcuse. Am mers mai departe, mi-am regăsit calmul, alungându-mi gândurile negre în jungla scaldată în lumina soarelui ce-și arăta fugitiv fața între două furtuni.

Copacii creșteau din abundență, înalți și puternici printre tufe și ierburi, dintre care unele îmi ajungeau până la brâu, altele, până la

umăr.

Frunzele se scuturau de stropii ultimei ploii peste rădăcinile groase ale arborilor: credincioși care varsă ulei parfumat pe picioarele copacilor-sfinți, ale căror brațe rămuroase și frunze cu milioane de degete invocaseră ploaia dinspre mare. *Nu există ploaie fără copacii care să se roage pentru ea*, îmi spusese Lisa odată, când alergaserăm afară în ploaia călduță a musonului.

Vânturile marine alinau arborii zdruncinați de furtună. Ramurile se aplecau și se legănau, frunzele înspumate se unduiau cu cântec de valuri pe țărmul cerului. Păsările planau și se năpusteau spre pământ, dispăreau în masa de verdeață, apoi țâșneau din nou la lumină, aruncând umbre scânteietoare pe șoseaua udă.

Natura mă vindeca, așa cum face natura mereu, dacă i se permite. Am încetat să îi mai jelesc pe copilul pierdut de pe marginea drumului și pe copilul pierdut din sufletul meu și am încetat să mai rostesc cuvintele *cap tăiat*.

Dinspre nord se apropia o mașină. Era o berlină prăpădită, cu farurile din față acoperite cu fâșii de bandă adezivă neagră. Șoferul era o femeie. Era durdulie. Era scundă. Avea în jur de treizeci de ani. Purta un hijab albastru.

A oprit în dreptul meu și a coborât geamul.

— Ce dracu' faci? m-a apostrofat ea.

— Nu...

— Lasă. Nu mă interesează.

— Tu m-ai întrebat...

— Treci în mașină.

— Cine mai ești și tu?

— Treci în mașină.

Am urcat în mașină.

— Ești compromis, mi-a zis măsurându-mă din cap până-n picioare cu o mână disprețuitoare.

— *Salaam aleikum*, i-am zis.

— Ești compromis, a repetat ea.

— *Salaam aleikum*, am repetat eu.

— *Wa aleikum salaam*, mi-a răspuns ea cu o uitătură furioasă. Trebuie s-o ștergem de-aici.

Am demarat. Câteva secunde mai târziu, l-am văzut pe Horst, care încă se învărtea în jurul capului băiatului, în căutarea fotografiei perfecte. Femeia a vrut să meargă mai departe, dar i-am cerut să oprească la vreo zece metri de jurnalist.

— O să se-apeuce să pună întrebări, dacă dispar fără nicio explicație. Lasă-mă să rezolv problema.

Am coborât din mașină și m-am dus în fugă spre Horst.

— Ce se întâmplă? Cine-i tipa din mașină?

— Am aflat adineauri că au reînceput luptele, am spus gâfâind. Îmi iau catrafusele și plec. Vrei să te ducem înapoi la hotel?

— Nu. Mai stau puțin. Du-te, că nu pățesc nimic.

— E periculos să rămâi singur.

— Nu pățesc nimic. O să dau o raită pe la punctul de control să văd ce se petrece. Hai, du-te.

A mutat aparatul într-o singură mână și mi-a întins-o pe cealaltă. I-am strâns-o.

— Mult noroc! i-am urat.

— Și ție! Dacă tot pleci, fii drăguț și nu pomeni nimănui despre capul tăiat, bine?

— S-a făcut. La revedere, Horst!

Se îndepărtase deja de mine, preocupat să-și regleze aparatul.

Clic-clic.

Când am revenit la mașină, Hijab Albastru mă aștepta cu un pistol în mână. Era îndreptat spre mine.

— S-a rezolvat, i-am zis.

A demarat în trombă, ținând volanul cu o singură mână. Schimba vitezele cu mâna în care ținea pistolul, ceea ce mă făcea să tresar de câte ori împingea violent maneta cu podul palmei.

— Ce, sunteți îndrăgostiți? a întrebat ea. Ce naiba i-ai spus?

— Ce voia să audă. Ai de gând să mă-mpuști?

Părea tentată de idee.

— Nu știu, a replicat. Ce i-ai spus individului? De partea cui ești?

— De partea ta, sper. Iar dacă mă împuști, o să găurești un pașaport.

A virat într-un luminiș bine adăpostit între copaci. A oprit motorul și a apucat arma cu ambele mâini.

— Ți se pare amuzant? s-a răstit ea. A trebuit să părăsesc o misiune sub acoperire la care lucrez de doi ani, ca să te duc înapoi la hotel să-ți iei bagajele și pe urmă la aeroport.

— Sub acoperire? Ești spion?

— Gura!

— În regulă. Dar, totuși, cine ești?

— Te găsesc colindând pe drumuri de unul singur, a zis ea cu o privire impenetrabilă. Mă pui să opresc ca să stai de vorbă cu un

necunoscut. Convinge-mă că mă înșel, altminteri, jur pe Allah, îți trag un glonț în cap și iau tot aurul de pe tine.

— Dacă într-adevăr cunoști Coranul, am zis, e suficient să-ți spun numărul unui verset.

— Ce tot îndruși acolo?

— 2:224, am spus.

— Vaca, a pufnit ea ironic, rostind titlul versetului. E cumva o aluzie la mine? Mă faci grasă?

— Firește că nu. Nu ești grasă. Ești... planturoasă.

— Termină cu prostiile.

— De la tine a-nceput.

— Întoarce-te la verset, istețule.

— Dacă nu ești musulman și vrei să-nveți câteva versete din Coran, 2:224 e numai bun pentru început. *Și nu folosiți numele lui Allah în jurămintele voastre pentru a vă sustrage să faceți bine, să fiți pioși...*

— ...și să aduceți pace între oameni, a completat ea zâmbind pentru prima oară.

— Rezolvăm și problema asta? am întrebat chinându-mă să scot vesta de pe mine.

Femeia a vârât pistolul într-un buzunar al fustei, a deschis portiera din spate și a tras bancheta în față.

Era o ascunzătoare dedesubt, mascată de un capac fals. După ce i-am dat vesta, s-a apucat să o inspecteze minuțios, verificând fiecare buzunar și pașaport.

Satisfăcută, a pitit vesta în ascunzătoare, a pus capacul și a așezat bancheta la loc. Am urcat în mașină.

— Oprim la hotel, m-a informat ea când am plecat. Te duci și anulezi rezervarea. De acum încolo, trebuie să fii invizibil.

— Invizibil?

— Gura. Du-te înăuntru, ia-ți bagajele și anulează rezervarea. Mă duc să pun benzină. Ne vedem în față într-un sfert de oră. Nicio secundă mai târziu.

— Nu vrei...

— Dă-te jos!

M-am dat. Am urcat treptele în fugă, am intrat în hol și am auzit pe cineva strigându-mă.

— Domnule Davis!

Ankit, portarul de noapte și de zi, stătea în dreptul unui bovindou, cu o tavă în mână.

— Am văzut-o pe Hijab Albastru, m-a informat când m-am apropiat de el, și m-am gândit că aveți nevoie de o tărie.

Am dat cocktailul pe gât.

— Nu degeaba ți se spune *Cel întreg*, Ankit.

— Îmi dau și eu silința pe cât posibil, domnule. Bagajele dumneavoastră sunt la recepție. Trebuie doar să semnați în registru când sunteți gata.

— Hai să terminăm și cu asta.

— Vă așteaptă un drum de șase ore. Vă stau la dispoziție dacă doriți să vă răcoriți puțin.

Când m-am întors, Ankit îmi turnase încă o băutură și așezase un pachet cu sandviciuri, niște apă și două sticle cu suc lângă rucsacul meu.

I-am întins un fișic de bancnote. Erau în jur de cinci sute de dolari americani.

— Oh, nu pot accepta, s-a opus el. E prea mult.

— S-ar putea să nu ne mai revedem niciodată, Ankit. Hai să nu ne despărțim certându-ne.

A zâmbit și a vârat banii în buzunar.

— Aveți destulă mâncare să vă ajungă până la finalul călătoriei. Luați și asta. S-ar putea să vă prindă bine în caz că apar... divergențe... cu Hijab Albastru.

Era puțin hașis și un pachet de țigări.

— Mă sfătuiești să fumez hașis dacă am vreo divergență cu o femeie furioasă și înarmată? am întrebat acceptând darul.

— Nu. E pentru ea.

— Hijab Albastru fumează hașis?

— E înnebunită după el, a răspuns Ankit îndeșându-mi mâncarea și băuturile în rucsac. E precum iarba-măței. Țineți de el cât puteți de mult. Devine foarte nervoasă când rămâne fără.

O mașină a tras în fața hotelului și a claxonat de trei ori.

— Imaginați-vă că e Durga, zeița războinică, călare pe tigru și bătaioasă pe măsură.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Fiți respectuos, devotat și prudent, mi-a zis Ankit clătînând răutăcios din cap.

— Mi-a făcut plăcere să te-ntâlnesc, vechiul meu nou prieten. Rămas-bun!

Când am ajuns în dreptul ușii, m-am mai întors o dată către el. Mi-a făcut cu mâna zâmbind. M-am uitat spre mașină. Hijab

Albastru îmi făcea semn furioasă, turând motorul.

Am ieșit în trombă pe șoseaua principală și am pornit spre sud, către Colombo. Femeia stătea aplecată în față, strângând volanul în mâini cu asemenea înverșunare, încât i se albise pielea care acoperea articulațiile degetelor.

După zece minute în care singurul fond sonor fusese scrâșnetul dinților ei, am decis să intru în vorbă cu ea.

— L-am cunoscut pe soțul tău, Mehmu.

— Cu subiecte de-astea îmi strici tu liniștea senină? Ce te-a apucat să pomenești de afurisitul de bărbat-miu?

— Senină? Am avut parte de interogatorii mai senine.

— Du-te dracului, mi-a trântit ea, dar s-a lăsat relaxată pe spătarul scaunului, parcă secătuită de furie. În ultima vreme, am fost... tensionată. N-am chef să mă enervez și mai rău.

Mă bătea gândul să fac o glumă, dar arma era la ea.

Conducea bine. I-am studiat stilul o bucată de timp, urmărind-o cum depășește camioanele, încetinește la punctele de control și la virajele strânse. Îmi place să mă plimb cu un șofer bun. Ai senzația că te afli într-un rollercoaster, dar cu riscuri fatale.

Parbrizul era o sferă care călătorea prin spațiu și timp. Copacii își coborau umbrele arcuite peste mașină, încercând să ne consoleze, pe măsură ce pădurea se termina și începeau casele împrejmuite cu garduri, simboluri ale unei alte civilizații.

— Ieri am împușcat pe cineva, a rostit ea după un timp.

— Prieten sau dușman?

— Are vreo importanță?

— Bineînțeles că are.

— Dușman.

Am condus în tăcere o vreme.

— L-ai omorât? am întrebat.

— Nu.

— Ai fi putut să-l omori?

— Da.

— Îndurarea cântărește mai mult decât rușinea, am zis.

— Du-te-n mă-ta!

— Cum se-mpacă islamul cu toate înjurăturile astea?

— Nu se pun, că sunt în engleză. Pe lângă asta, sunt comunistă musulmană, a spus ea.

— Aha...

A tras mașina într-un câmp plin cu flori răsărite din pământul ud.

A aruncat o privire în jur și a oprit motorul.

— Arăta bine Mehmu?

— Da.

— Serios?

— Da. Îmi place de el. Foarte mult, chiar.

Am auzit un suspin. Lacrimile i se prelingeau pe obraji ca stropii de ploaie care începuseră să răpăie în geamuri.

S-a calmat la fel de brusc cum izbucnise în lacrimi, s-a șters la ochi și a desfăcut punga cu sandviciuri.

A izbucnit din nou în plâns. Nu se mai putea abține. Toate frământările și grijile păreau să o fi potopit deodată. Nu știam care era motivul. Nu știam nimic despre ea.

I-am observat oja ciobită de pe unghii, vânătaia de pe față, cam de mărimea unui inel, julturile de pe degete, parfumul de săpun al hainelor spălate de mână într-o chiuvetă de hotel, geanta de pe bancheta din spate, umplută cu lucruri de primă necesitate în cazul în care ar fi fost nevoită să fugă în grabă, și obstinația cu care se ferea de mine, ori de câte ori realiza că privesc în ea, și nu doar la ea.

Din constatările mele, am dedus că era o femeie puternică, curajoasă și devotată, meticuloasă cu propria-i igienă, care însă nu se îndurase să renunțe la ultimele crâmpie de oja de pe unghii. Mai mult de atât îmi era imposibil să descifrez, căci pentru a dezlega misterul unei persoane trebuie mai întâi să dezvolți o legătură cu ea.

Mă simțeam neputincios. Nu știam cum s-o consolez. Avea șervețele în geantă. I-am întins unul câte unul, până când lacrimile s-au uscat și suspinele au conținut, deopotrivă cu ploaia de afară.

Am ieșit din mașină. I-am turnat apă dintr-o sticlă ca să se spele pe față.

A rămas nemișcată câteva minute, inspirând parfumul florilor albe care se cățarau pe toate lianele din jur.

Când am urcat în mașină, m-am apucat să rulez o țigară de marijuana. A refuzat s-o împartă cu mine, așa că am mai făcut una. A pus stăpânire și pe aceea, așa că am mai rulat două.

Miștile pluteau libere peste câmpuri de catifea verde spre dulcile pășuni ale amintirii: locul lăuntric în care sufletul este veșnic doar un turist. Nu știu ce amintiri dansau prin mintea lui Hijab Albastru, dar în capul meu era una singură, Karla, învârtindu-se ca o morișcă pe muzica de la petrecere. Karla.

— Mor de foame, a zis Hijab Albastru. Și, apropo...

— Da, știu. Dacă pomenesc cuiva ce s-a-ntâmpat, mă împuști.

— Voiam, de fapt, să-ți mulțumesc. Dar e valabil și ce-ai spus tu. Dă-mi un sandvici.

A pornit motorul și am ieșit din poiană.

— Nu vrei să mai conduc și eu ca să te odihnești puțin?

— Eu sunt șoferul, a replicat ea îndreptându-se în viteză către autostradă. Eu conduc mereu. Dă-mi odată un sandvici.

— De care preferi?

— Unul d-ăla cu umplutură de „mă doare-n cur”. Ai de-astea?

— O sacoșă întreagă.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit pe toată durata călătoriei. Din când în când, mormăia *zikr*, spre pomenirea lui Dumnezeu. Odată, s-a apucat chiar să fredoneze refrenul unui cântec, dar nu a durat mult.

Când am oprit, înainte să virăm spre aeroportul din Colombo, s-a uitat la mine, ca o prelungire a acelei interminabile tăceri, stranii și totodată surprinzător de triste.

— *I-muh'sinina*, am zis.

— *Făcătorii de bine?* a tradus ea.

— Te-am auzit murmurând în timp ce conduceai.

— Ai și un pașaport de rezervă?

— Bineînțeles.

— Urcă-te în primul avion spre casă. Du-te cât mai repede. Ai priceput?

— Da, mami, am înțeles. Iau primul avion.

— Nu e de glumă. Ai nevoie de ceva anume?

— Nu mi-ai explicat din ce motiv a fost compromisă misiunea.

— Și nici n-am de gând s-o fac, mi-a replicat ea sec.

— Ești mai secretoasă decât un corespondent Reuters. Nu ți-a mai zis-o nimeni până acum?

A pufnit în răs, ceea ce m-a bucurat.

— Hai, pleacă!

— Stai un pic, am zis. Am ceva pentru tine. Dar trebuie să-mi promiți ceva mai întâi.

— Ce anume?

— Promite-mi că n-o să-l împuști pe Mehmu... din nou. Cel puțin, nu din cauza mea. E băiat simpatic.

— M-am *măritat* cu el, a mârâit ea. Bine, promit să nu-l împușc. L-am împușcat deja de două ori și încă se smiorcăie ca un copil.

Am scos pistolul micuț dintr-un buzunar, gloanțele de rezervă din celălalt, și i le-am oferit.

— Cred că și-ar dori să ți le înapoiez.

Ținea pistolul în palme cu tandrețe.

— Mehmu, *mehboob*, a rostit ea, apoi a vârât pistolul într-un buzunar ascuns în faldurile rochiei negre. Mulțumesc!

Am coborât din mașină și m-am aplecat la geam ca să-mi iau rămas-bun.

— E un bărbat norocos, am zis. *Allah hafiz!*⁵

— Chiar mai norocos, acum că am jurat să nu-l împușc. *Allah hafiz!*

A plecat. M-am îndreptat pe jos spre intrarea aeroportului.

Trei sferturi de oră mai târziu, trecusem deja de ghișeul de îmbarcare. Avusesem noroc. Sau Hijab Albastru cronometraseră totul la minut. Aveam doar o oră de așteptat.

Am găsit un loc de unde puteam urmări oamenii care treceau dintr-o parte în alta, să le văd fețele, să le studiez mersul, să le observ încordarea sau empatia, letargia sau graba, să aud sonoritatea de tenor a unui râs sau strigăt, plânsetul unui bebeluș sfâșiind inimile tuturor celor din jur: un moment de liniște într-un loc public, urmărind și așteptând expresia sau ritmul care se scrie singur.

Un bărbat a luat loc lângă mine. Era înalt și slab, cu o mustață stufoasă și păr pieptănat pe spate. Purta o cămașă galbenă și pantaloni albi.

— Salut! a spus el tare, după care a continuat în șoaptă. Ar fi bine să ne salutăm ca și când am fi prieteni și să mergem la bar. Eu sunt persoana de contact. Ar trezi mai puține bănuieli dacă am bea ceva.

Mi-a întins mâna. I-am strâns-o trăgându-l ușor spre mine.

— Cred că mă confunzi, amice, i-am zis fără a-i da drumul la mână.

— Nu-ți face griji, mi-a spus. M-a sunat Hijab Albastru și mi-a dat semnalmente tale.

I-am dat drumul la mână și ne-am ridicat împreună, ca doi prieteni.

— Te-a descris perfect, a continuat el. Se vede că te-a studiat bine.

— Nu găsesc nimic liniștitor în asta, am zis, în timp ce ne îndreptam spre barul aeroportului.

— Ai mare dreptate, a spus el punându-mi un braț pe după umeri. Când e vorba de Hijab Albastru, e preferabil să nu-i lași o impresie

⁵ *Allah să te apere! Allah fie cu tine!* (în arabă, în orig.)

memorabilă.

— Care-i legătura cu comuniștii?

— Când ai nevoie de luptători, dușmanul dușmanului poate fi un bun aliat.

— Adică?

— Asta e tot ce pot să divulg.

Am stat de vorbă până când ne-a sosit comanda. Mi-a istorisit povești mai mult sau mai puțin adevărate și l-am ascultat cu oarecare înțelegere. L-am întrerupt exact când se pregătea să treacă la altă poveste.

— Care-i faza, până la urmă? am întrebat.

— La ce te referi?

— Nimeni nu are o persoană de legătură la aeroport, la plecare, am zis. Hijab Albastru mi-a zis că am fost compromis. Deci, ce se petrece?

M-a măsurat din priviri câteva secunde, ajungând, probabil, la concluzia, că încep să îmi pierd răbdarea. A intuit bine.

— Nu pot să-ți dau niciun amănunt, a spus el evitându-mi privirea.

— Ba poți. Și ar fi bine s-o faci. Ce dracu' se întâmplă aici? am insistat.

— Ce să se-ntâmples?

— Mă paște vreun pericol în aeroport? O să mă salte poliția? Zi odată sau îți scot dinții din gură!

— Tu nu ești în pericol, a spus el repede. Tu ești pericolul. M-au trimis să stau cu ochii pe tine, în caz că vrei să faci vrei prostie.

— Prostie?

— Da, o prostie.

— Cum ar fi?

— Nu mi-au zis.

— Și ție nu ți-a trecut prin cap să-ntrebi?

— Știi bine că nimeni nu pune întrebări.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Care era rolul tău dacă făceam o prostie?

— Să cad la pace cu autoritățile și să te trimit înapoi la Bombay cât mai repede cu putință.

— Doar atât?

— Jur. Asta-i tot ce știu.

— Bine, bine. Scuze că am amenințat că-ți scot dinții. M-am temut să nu fie cumva o capcană.

— *Tu nu ești în pericol, m-a liniștit el. Dar, la întoarcere, ar fi bine să nu te duci direct acasă.*

— *Ce vrei să spui?*

— *Prezintă-te la Companie, imediat ce aterizezi.*

— *Are legătură cu faptul că misiunea a fost compromisă?*

— *Habar n-am. Sanjay a spus foarte clar să te prezinți la el. Nu mi-a explicat de ce.*

La microfon a fost anunțat zborul meu. Ne-am strâns mâna și bărbatul s-a făcut nevăzut în mulțime.

Mi-am ocupat locul în avion și am consumat două băuturi înainte de decolare. Îmi încheiasem treaba. Se terminase. Îndeplinisem ultima misiune pentru Compania Sanjay. Eram liber, iar inima, bufonul aceluiași zburător, a cântat până când am ajuns la 9.000 de metri altitudine.

Capitolul 35

În ciuda orei târzii la care am ajuns la Bombay, știam că Leopold's e încă deschis și aveam șanse mari să îl găsesc pe Didier acolo. Voiam să aflu ce se petrece. Omul de legătură de la aeroport îmi spuse să mă prezint de îndată la Sanjay, ceea ce era neobișnuit. Fixasem deja întâlnirea cu Sanjay, la douăzeci și patru de ore de la întoarcere. Era obligatoriu să se respecte acest interval, în eventualitatea în care aș fi fost urmărit, iar Sanjay nu se abătea niciodată de la acest obicei. Dar misiunea de față nu se încadra în categoria celor de rutină. Înainte să merg acasă ori la Sanjay, voiam să aflu de la Didier ce se întâmplase de la plecarea mea și unde era Lisa.

Iar Didier mi-a dat tot raportul, dar nu la restaurant.

Ne-am urcat într-un taxi, într-o tăcere solemnă. La fiecare întrebare pe care i-o puneam, Didier îmi răspundea cu o ridicare de mână. Ne-am oprit într-un loc ferit, aproape de mausoleul Haji Ali.

— *Lisa a murit, m-a anunțat Didier sub adierea brizei mării, din cauza unei supradoze.*

— *Poftim? Ce tot spui acolo?*

— *Lisa s-a dus, Lin.*

— *Din cauza drogurilor? Ce droguri?*

— *Rohypnol, mi-a răspuns Didier cu amărăciune.*

— *Nu se poate!*

— Ba da.

— E imposibil!

Cum e posibil să fi murit, mi-am zis, fără ca eu să fi simțit măcar ceva?

— E adevărul, prietene. S-a dus.

Așchii ale timpului pierdut mi s-au înfipt în inimă. Toate cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spun, toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facem împreună, toate minutele pe care le-am irosit fără s-o prețuiesc așa cum se cuvine, toate astea erau ca un pumnal în pieptul meu. Nu îi fusesem alături, la final.

— Nu pot să cred, am spus.

— Acesta e tristul adevăr.

Am simțit cum mi se înmuiau picioarele. Voiam să fug sau să mă prăbușesc. O lume fără Lisa. Didier m-a cuprins de umeri cu un braț. Ne-am rezemat amândoi de zidul falezei.

Forța vieții s-a scurs din mine, evaporându-se în aer. Atomi de iubire, separați de sursă, dispersați de lumea care se rotea prea repede. Cerul se ascundea în spatele giulgiului de nori, iar luminile orașului reflectate în apă erau lacrimile oceanului. Ceva în interiorul meu se stingea, iar altceva, o nălucă, încerca să se elibereze.

Cu un geamăt scurt, mi-am domolit bătăile inimii și m-am întors spre Didier.

— Familia ei?

— Au fost pe-aici. Oameni tare cumsecade.

— Ai discutat cu ei?

— Am discutat și ei au discutat cu mine, până în clipa în care au aflat că sunt și prietenul *tău*, nu doar al Lisei. Îmi pare rău să te amărăsc, dar te consideră vinovat într-o oarecare măsură de moartea ei.

— *Pe mine?*

— Am vorbit cu ei despre tine, în numele tău, în numele tău și-al Lisei, dar nu m-au crezut. Ei nu te cunosc. Bănuiesc că le e mai ușor să dea vina pe un necunoscut, decât să înfrunte adevărul. Au plecat ieri, împreună cu trupul dragei noastre Lisa.

Mașinile roiau pe lângă noi între culorile semaforului, lăsând bulevardul larg, când ticsit, când pustiu.

Pe faleză, oamenii ședeau singuri, în cuplu ori în familie, majoritatea admirând mausoleul Haji Ali, ce părea să plutească pe mare aprins ca o lumânare pentru alinarea sufletelor.

— Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi tot ce știi.

— Sigur ești pregătit sufletește pentru așa ceva? Nu vrei să ne-mbătăm mai întâi?

— Spune-mi.

— Îmi dai voie să mă-mbăt *eu* măcar?

— Termină, Didier!

— Știi că și eu am iubit-o, a început el trăgând o înghițitură din propria ploscă. Zilele astea au fost un chin pentru mine, mai ales că tu erai plecat.

A pus plosca la loc, și-a scos tabachera din buzunar și a luat o țigară de marijuana. A tras un fum și mi-a întins-o.

— Mă simt bine. Nu-mi trebuie.

— Te simți bine? a întrebat el, neîncrezător, cu țigara încă întinsă spre mine.

— Nu bine în sensul obișnuit al cuvântului. Sunt bine-dar-nu-bine. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat în noaptea după ce ai plecat. Eu...

— *În noaptea imediat următoare!* Au trecut cinci zile de-atunci.

— Am încercat din rășputeri să dau de tine. Compania Sanjay a refuzat să-mi spună ceva, iar pe Abdullah zici că l-a înghițit pământul. Nu știu pe unde-o umbla, dar cred că nici el nu știe nimic.

Abdullah! striga inima mea. *Unde ești?*

— O să sufere rău, am zis. O plăcea pe Lisa, și ea pe el.

— Da, o plăcea chiar foarte mult. Era sora lui rakhi.

— Sora lui rakhi? Nu mi-au zis niciodată asta.

Rakhi este o brățară banală, pe care o fată o prinde la mâna unui băiat, însemnând că, din acel moment, el trebuie să se comporte ca un frate și să o apere cu devotament. Brățara este simbolul victoriei proaspătului frate, ori de câte ori luptă pentru onoarea fetei.

— Și eu eram fratele ei rhaki, Lin.

— Asta când s-a mai întâmplat?

Habar nu aveam că Lisa participase la ceremonia rakhi, darămite că îi alesese pe Abdullah și Didier ca frați rakhi.

— E vina mea că a murit, a murmurat Didier. N-am fost în stare s-o protejez în absența ta.

A tăcut câteva clipe, trăgând din țigară și străduindu-se să-și înăbușe lacrimile. S-a uitat spre mine o dată, a început să vorbească din nou, dar a întors capul în momentul în care ni s-au intersectat privirile. Știam amândoi că acela era adevărul: o lăsasem în grija lui, iar el promisese să o apere.

Un măturător aduna gunoaiele de pe marginea trotuarului. S-a

uitat la mine și m-a salutat cu o înclinare din cap. L-am urmărit cum își mișcă mătura, *hârști-hârști, hârști-hârști*: un bulevard întreg măsurat în atingeri de mătură.

— M-a păcălit, a reluat Didier. N-a fost cinstit din partea ei, mai ales că aveam încredere în ea.

— Zi mai departe.

— Ne uitam la niște filme franțuzești excepționale, pe care le alesesem special pentru ea, când a apucat-o brusc o migrenă. S-a băgat în pat devreme și m-a trimis să-i cumpăr un medicament de la farmacie. Când m-am întors, am descoperit că m-a tras pe sfoară. Mi-a lăsat un bilet în care mă anunța că s-a dus la o petrecere și se întoarce abia dimineața.

A oftat lung, scuturând din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau de obraji.

— Unde s-a dus?

— Am aflat că era vorba despre o petrecere pentru vedetele de la Bollywood, undeva în Bandra. Știi câte petreceri se dau în Juhu și Bandra și toate se lungesc până în zori. Nu mă așteptam ca ea să se întoarcă mai devreme, așa că am decis să stau treaz împreună cu Gemeni, care nu doarme niciodată, și s-o aștept să mă sune. I-am lăsat vorbă peste tot, inclusiv la paznicul tău de la bloc.

— Ce încerci, de fapt, să-mi spui, Didier? Trebuia să stai cu ochii pe ea și uite că a murit. Chiar nu pricep cum s-a putut întâmpla așa ceva.

— Ai tot dreptul să mă condamni, Lin.

Cine sunt eu să condamn pe cineva? mi-am spus. Și eu căzusem victimă farselor Lisei în mai multe rânduri. De câteva ori, se lăsase îndelung așteptată, fără să-mi dea de veste unde era și cu ce se ocupa.

— Gata, gata, Didier. Te înțeleg. Lisa este... era o maestră a disparițiilor. Nu e vina ta. Zi-mi ce s-a întâmplat mai departe.

— Cum ziceam, a continuat el, i-am lăsat vorbă și m-am dus să joc pocher cu Gemeni la Mahesh. Jucam cărți când a murit Lisa. Un vagabond mi-a trimis un bilet să mă anunțe că Lisa a fost găsită moartă. M-a lovit ca o bătă în moalele capului.

— Continuă!

— După ce au făcut autopsia...

Nu, nu! Lisa tăiată pe o masă, cu organele scoase din ea. *Nu te mai gândi! Alungă-ți imaginea din minte!*

— I s-a făcut autopsia?

— A fost o situație... neplăcută. Raportul poliției a confirmat că a murit în urma unei supradoze de tranchilizante. Era singură când au găsit-o.

— Rohypnol ziceai c-a fost?

— Da, Rohypnol, a confirmat Didier mâhnit. Știai că folosește așa ceva ca drog recreativ?

— Exclus. E absurd. Nu lua tranchilizante. Le ura la fel de mult ca și mine. Nu era de acord nici ca alții să le folosească.

— Inițial, poliția a declarat că e vorba despre o sinucidere. Cică ar fi luat supradoza intenționat.

— Sinucidere? Imposibil. Lisa e o luptătoare.

— *Era* o luptătoare, Lin. Acum s-a dus.

Nu reușeam încă să vorbesc despre Lisa la trecut. Imaginea ei era încă prea vie: îi auzeam râsul ironic de câte ori mă gândeam la ea.

— Deși neglijența m-a împiedicat să o apăr cât a fost în viață, a zis Didier, am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu apară cuvântul „sinucidere” în certificatul de deces. Au declarat că e vorba despre un deces accidental, din cauza ingerării accidentale a unei doze letale de Rohypnol. Sergentul Dilip Fulger mi-a cerut o sumă consistentă în schimbul acestui serviciu. Poliția ar trebui să lucreze în regim de bancă. Aș cumpăra acțiuni.

— Cine-a găsit-o? Paznicul de noapte?

— Nu, Lin. Karla a găsit-o.

— Karla?

— Mi-a zis că își dăduse întâlnire cu Lisa, noaptea târziu, la tine acasă. Când a ajuns acolo, a găsit ușa deschisă, a intrat și a descoperit-o pe Lisa. L-a chemat pe paznic, care a sunat la ambulanță și la poliție.

— Karla?

Simțeam că se cutremură pământul sub picioarele mele, de parcă valurile s-ar fi revărsat peste zid și stradă într-un șuvoi de secrete șoptite.

— A fost un șoc imens pentru ea, dar a dat dovadă de o tărie exemplară.

— Ce... ce vrei să spui?

— Poliția a interogat-o pe Karla, destul de brutal, așa putea spune. Am sfătuit-o să părăsească orașul o perioadă, dar a refuzat. Karla i-a ajutat pe părinții Lisei să depășească această tragedie.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— Ultima oară? Ieri. Ne-am întâlnit la biserica afgană, unde s-a

ținut o slujbă restrânsă pentru Lisa.

— O slujbă pentru Lisa? Chiar dacă Lisa nu mai e?

— Da. Karla a organizat-o.

Se adunaseră deja prea multe, prea multe lovituri într-o singură rundă: mai aveam mult de așteptat până să sune gongul și să mă pot refugia în colțul meu.

— A organizat-o Karla?

— Da. De una singură chiar. Când mi-a spus ce are de gând să facă, m-am oferit să-i dau o mână de ajutor, dar s-a ocupat singură de absolut tot.

— Cine-a participat la slujbă?

— Prietenii de la galerie, câțiva dintre cei care mergem la Leopold's – Kavita, Vikram, Johnny Trabuc și soția, Naveen Adair și Diva Devnani, Scorpion și Gemeni, Stuart Vinson și prietena lui norvegiană. Părinții Lisei plecaseră deja din oraș cu trupul ei neînsuflețit, așa că a fost o slujbă micuță.

— Cine-a ținut discursul?

— Nu s-a ținut niciun discurs. Am stat acolo, în tăcere, apoi am plecat rând pe rând.

Ieri, când ar fi trebuit să fiu acolo, alături de ceilalți care o iubiseră pe Lisa. Tocmai ieri, când am dat peste capul tăiat de pe marginea drumului. Ieri, când omul de legătură de la aeroport m-a avertizat să nu merg acasă.

Tu nu ești în pericol, mi-a zis el. Nu i-am acordat prea mare atenție. Nu mi-am dat seama că tot ce mi-a zis îmi era adresat. A ezitat după primul cuvânt rostit, cât o clipire. Tu nu ești în pericol.

Mi-a spus că *eu* nu sunt în pericol, dar altcineva e. Să fi știut oare ce s-a întâmplat? Știa că Lisa e moartă, când m-a abordat la aeroport?

Apoi, mi-am amintit de lacrimile lui Hijab Albastru, tristețea din ele, privirea lungă pe care mi-a aruncat-o când ne-am despărțit la aeroport. Știa de Lisa?

Se întâmplase cu câteva zile înainte. Vestea ajunsese cu siguranță la urechile Companiei Sanjay: ei știau tot ce se petrecea pe teritoriul lor. Bănuiam că Sanjay se temea să nu aflu despre moartea Lisei la aeroport și s-o iau razna. Îl trimisese pe bărbatul slab ca să aibă grijă să nu compromit misiunea.

— Am făcut câteva săpături, împreună cu Naveen Adair, a zis Didier privindu-mă cu atenție.

Se cutremura pământul ori îmi tremurau picioarele, de parcă aș fi

fost din nou la bordul *Mitrattei*. Nu mă puteam concentra la ce-mi spunea Didier. În mintea mea răsună doar foșnetul oceanului. *Lisa. Lisa. Lisa.*

— Lin?

— Scuze. Ce ziceai?

— Am verificat anumite detalii împreună cu Naveen Adair.

— Ce detalii?

— N-am reușit să descoperim cum a ajuns Rohypnolul în mâinile Lisei, dar am aflat cine e furnizorul.

— Zău? Cum?

— Am examinat pastilele din depozitul de probe al poliției. Au pe ele niște însemne distincte.

— Ați furat probe de la poliție?

— Firește că nu. Le-am *cumpărat*.

— Bravo. Cui aparțin drogurile?

Șovăia. Mă privea cu ochii mijiți, vizibil îngrijorat.

— Dacă-ți spun, juri că n-o să-l ucizi fără mine?

— Ale cui sunt?

— Ale lui Concannon, a oftat el.

Pământul mi-a alunecat de sub picioare din nou. M-am ținut bine de zid ca să nu mă prăbușesc. Nu-mi dădeam seama dacă eram amețit sau dacă lumea se prăbușise în întregime. Totul era turbure.

Am privit în jur, străduindu-mă să-mi limpezesc mintea. Pe cerul senin al nopții, se zărea secera lunii noi. Stelele erau felinare palide. În spatele nostru, se perindau bancuri de mașini, în față, în golf, se perindau bancuri de pești.

— N-a fost violată, a spus Didier.

— C-ce... ai zis?

— În cazul Rohypnolului, apar suspiciuni de viol, a spus el cu blândețe, în raportul poliției, scrie că nu există dovezi în acest sens. Mă gândeam că ai vrea să știi asta.

Priveam cum valurile se lovesc și se sparg de bolovanii de la baza zidului: valuri ce curățau scoici și nuiiele răzlețe dintre dinții de piatră, alinând umerii de granit cu răbdarea călită în mare.

Valurile râdeau. Valurile plângeau. Acea secundă glorioasă de viață, sfârșindu-se în vuietul vântului, al mării, al pământului. Valurile râdeau și plângeau chemându-mă la ele. Mă prăbușeam. Trebuia să mă țin bine. Trebuia să mă adun. Aveam nevoie de motocicletă mea.

— Trebuie să merg acasă, am zis.

— Desigur. Te însoțesc.

— Didier...

— De ce te încapățânezi să respingi afecțiunea oamenilor, Lin? Țsta e marele tău cusur.

— Didier...

— Nu. Când un prieten vrea să facă ceva din pură iubire, trebuie să-l lași. Ce altceva înseamnă iubirea?

Ce altceva înseamnă iubirea?

Cuvintele mi-au răsunit în urechi în taxi și nu s-au oprit decât după ce am ajuns la apartament și am discutat cu paznicul de noapte despre Lisa.

A plâns după ea și după ceea ce reprezentam noi doi: mereu fericiți, amabili și generoși la fiecare sărbătoare și zi onomastică.

După ce s-a calmat, mi-a povestit că Lisa se întorsese în jurul orei unu dimineața, însoțită de doi bărbați, într-o limuzină neagră.

Unul dintre ei a coborât la mașină după vreun sfert de oră și a plecat. Celălalt a mai stat o oră. Karla a sosit la câteva minute după plecarea lui și l-a chemat imediat pe paznic.

— Îi cunoșteai pe cei doi?

— Nu, domnule.

— Cum arătau?

— Unul era străin. Țsta a plecat primul. Avea o voce puternică. Mergea în cărje și se văieta de durere. Cred că avea un picior rupt.

— Sau a încasat două gloanțe de curând, a completat Didier.

— Concannon. Și celălalt?

— Nu i-am văzut fața. S-a ferit de mine și ținea o batistă la gură, și la sosire, și la plecare.

— Avea și el o mașină?

— Nu, domnule. El nu avea. A plecat grăbit pe jos, în direcția Navy Club.

— Ai notat numărul limuzinei?

— Da, domnule.

A scotocit prin jurnal și mi-a dat numărul.

— Îmi pare nespus de rău, domnule! Ar fi trebuit să...

— Treaba ta e să păzești poarta, nu apartamentele. Nu e vina ta. Lisa te simpatiza mult. Și sunt convins că ai fi salvat-o dacă ai fi putut, la fel cum și eu aș fi salvat-o. Nu te mai frământa.

I-am dat un teanc de bani și l-am rugat să fie cu ochii în patru în caz că apare poliția. După aceea, am urcat în apartament.

Am deschis ușa, am traversat sufrageria și am intrat în dormitor.

Locul în care ne trăisem iubirea și certurile se transformase într-un mormânt singuratic pentru Lisa.

Salteaua pe care o cumpărase pentru că îi plăcuse modelul cu căluți de mare zăcea dezvelită, cu excepția a două perne, la căpătâi, și a unei perechi uzate de sandale împletite, la bază.

După un minut, am încetat să mă mai uit la locul în care răsuflarea Lisei slăbise, se stinsese, se oprise și murise și mi-am îndreptat ochii spre alte lucruri.

Camera era curată și goală. Toate obiectele ei dispăruseră. M-am uitat la puținele lucruri care îmi aparțineau.

Afișul roșu al filmului *Împușcătura* de Antonioni, artă și frenezie transformate în moarte și dorință, capul de cal din lemn de pe pervazul ferestrei, curelele mele atârinate de un cuier din colț, sabia ruptă de pe etajeră și câteva cărți.

Asta era tot: tot tabloul vieții mele. Fără florile, picturile, sarongurile colorate ale Lisei, locul pe care îl numeam acasă era rece și pustiu. *Ce este civilizația?* a întrebat Idriss cândva. *Este o femeie liberă să trăiască după bunul plac.*

— Există o poză cu ea, moartă, întinsă pe pat, mi-a zis Didier din pragul ușii. E inclusă în raportul poliției. Vrei s-o vezi?

— Nu, mulțumesc.

— Mă gândeam că te-ar mai consola. Pare atât de liniștită. E ca și cum s-ar fi cufundat într-un somn veșnic.

Stăteam amândoi și ascultam tăcerea care se lovea de pereții inimilor noastre. Gândul acelei fotografii, cu ea cufundată în somnul de veci, îmi răscolea stomacul de groază.

— Din păcate, Lin, a spus Didier, nu ești în siguranță aici. Poliția te caută peste tot. Dacă află că te-ai întors la Bombay, o să te trezești cu ei la ușă.

Avea dreptate, suficient de mare dreptate cât să mă trezească din amorțea.

— Ajută-mă, i-am zis începând să mut comoda grea de lângă perete.

Am împins-o până când am ajuns la tâblia falsă din spatele ei. Părea neatinsă. Am desprins-o.

— Ai vreun om de încredere care să-mi țină armele, o grămadă de bani, câteva pașapoarte și jumătate de kil din cel mai bun hașiș de Cașmir care a coborât vreodată de pe Himalaya?

— Am pe cineva, dacă ești dispus să dai zece la sută.

— Doar din bani?

— Doar din bani.

— Îmi convine. Cheamă-l aici!

— Te avertizez, Lin, că o să-i cer să-mi aducă ceva de băut. Au trecut prea multe ore de când n-am mai pus gura pe alcool.

— Ai luat o dușcă din ploscă acum trei minute.

— Plosca nu se pune, a oftat el ca un savant care vorbește cu un copil. Să-i zic să aducă și ceva de mâncare?

— Nu vreau să mănânc nimic.

— Foarte bine. Mâncarea e pentru cei care n-au curaj să ia droguri. Pe lângă asta, distruge jumătate din efectului alcoolului. S-a făcut un experiment pe un șoarece beat, sau parcă era șobolan, nu mai țin bine minte...

— Sună-l odată, Didier!

Am îndesat câteva teancuri de rupii în buzunarul interior al vestei mele de blugi și un teanc de dolari în celălalt. Am rupt un vârf din bucata de hașiș și am pus restul în compartimentul secret. Mi-am prins la spate cele două cuțite vârâte în teci.

După ce am pus tăblia la loc, am mutat comoda înapoi lângă perete, în eventualitatea în care ne-am fi trezit cu vreun musafir nedorit.

L-am găsit pe Didier în bucătărie, scotocind prin bufete.

— Nici măcar cherry pentru gătit, bombănea el, după care a dat cu ochii de mine și a zâmbit. Omul meu, Tito, ajunge în jumătate de oră. Cum te mai simți?

— Bine-dar-nu-bine, am răspuns absent.

Mă uitam la frigider. Fotografii pe care le lipise Lisa de ușă, fotografii pe care eu i le făcusem, dispăruseră. Rămăseseră în urmă fășii de scotch, asemeni unor rame goale.

Lisa insistase să folosim bandă adezivă, și nu magneți. *Urăsc magneții*, mi-a explicat. *Sunt niște obiecte așa de înșelătoare.*

— Părinții ei, mi-a explicat Didier, i-au adunat toate lucrurile și le-au luat cu ei. Au curs multe lacrimi aici.

M-am dus în baie și m-am stropit cu apă rece pe față. Degeaba. Am căzut în genunchi lângă closet și am dat afară toată fierea acidă și neagră pe care o strânsesem în mine.

Didier m-a găsit. Dar s-a retras discret și m-a lăsat singur cu durerea mea, așa cum fac bărbații între ei.

M-am mai spălat o dată pe față și m-am uitat în oglindă.

Fotografia înfiptă de Lisa în rama oglinzii fusese smulsă. Chipul ei dispăruse din poză, lăsând în urmă doar fața mea cu un zâmbet

nătâng. Am scos-o din ramă, am rupt-o și am aruncat-o la coș.

M-am așezat alături de Didier în sufragerie, am băut cafea neagră, tare, și am fumat hașiș negru, tare, de Cașmir. Era rezerva Lisei: drogul ei perfect, sublim, păstrat pentru cele mai speciale ocazii, motiv pentru care era ascuns laolaltă cu lucrurile mele.

Când au sosit mâncarea și coniacul, odată cu Tito am închinat un pahar, împreună cu Lisa, pentru cei iubiți.

Tito m-a ajutat să trag comoda masivă de lângă perete.

— Super, a zis el dând cu ochii de bani, pașapoarte și arme. Zece la sută.

— Batem palma.

S-a apucat să le-ndese într-o sacoșă.

Acea era plasa mea de salvare în Orașul-Insulă, miza pe care o puneam pe masă ca partener al lui Didier: toate bunurile mele, cu excepția celor care erau deja în buzunarele mele și în rucsac.

Tito se pregătea să lege sacoșa la gură când l-am oprit.

— Stai puțin!

Mai era un loc în care nu căutasem și pe care poliția era posibil să-l fi omis. Aveam un boiler pe gaz în debara. Lisa făcuse o etajeră specială deasupra boilerului ca să deshidrateze niște ciuperci halucinogene aduse de o prietenă din Germania.

Am deschis ușa și am căutat pe pipăite. Era o cutie de pantofi în spate. Am văzut cuvintele „motive pro” scrise pe dosul acesteia.

Am tras-o spre mine și am început să bâjbâi prin ea, cu degete tremurânde printre suvenire și poze, ca prin trestiiile dintr-un heleșteu.

Erau obiecte banale: o eșarfă subțire, argintie, pe care o purta în ziua în care ne cunoscusem, o jucărie cu cheiță, o brichetă Zippo, cadou de casă nouă de la Didier și pe care nu se îndurase să mă lase s-o folosesc de teamă să n-o pierd, lucru care s-ar fi și întâmplat, un fluier pentru câini pe care îl folosea când ne plimbam pe Marine Drive ca să atragă atenția fiecărui câine care ne ieșea în cale, un prespapier, făcut special pentru ea din inele de argint, și o multitudine de pietre, scoici, poze, amulete și monede.

Era o cutie cu nimicuri, mărunțișuri lipsite de valoare și însemnătate pentru oricine altcineva. *Nu asta e iubirea, Lisa?* mi-am zis uitându-mă la cutia cu talismane. Când un lucru nu semnifică nimic pentru altcineva, dar înseamnă totul pentru noi, nu asta e iubirea? *Nu ne-am iubit, Lisa? Nu ne-am iubit?*

Am pus cutia în sacoșa lui Tito, împreună cu sabia lui Khaderbhai

și sandalele împletite ale Lisei. A legat-o bine la gură și și-a pus-o pe umăr.

— Care e numele tău de familie? l-am întrebat.

Îi studiam fața. Era o față importantă. În mâinile lui se aflau toate bunurile mele lumești și ne cunoșteam de doar paisprezece minute. Voiam să fiu sigur că îi voi recunoaște chipul, oricât de mult s-ar fi schimbat.

— Deshpande, mi-a răspuns.

— Fii cu ochii pe procente, noastre, domnule Deshpande.

— Nicio grijă, a răs el.

Ne-am strâns mâna. L-a salutat pe Didier și a plecat.

— Deci, cum îl ucidem? a întrebat Didier, după plecarea lui Tito, turnându-și un pahar de coniac.

— Pe cine să ucidem?

— Pe Concannon, desigur.

— Nu vreau să-l ucid. Vreau să-l găesc și să-l forțez să-mi spună cine a cumpărat pastilele de la el și i le-a dat Lisei.

— Sfatul meu e să rezolvăm ambele probleme, a zis el gânditor.

— Trebuie să vorbesc cu Naveen Adair, am spus. Poți să-l suni? După-masă trebuie să mă prezint la Sanjay. Zi-i lui Naveen că ne vedem la biserica afgană, la cinci, dacă poate.

— S-a făcut. Ai idee când se-ntoarce Abdullah?

— Nu.

— Ai nevoie de sprijinul lui, din interiorul Companiei.

— Da, știu.

Am aruncat o privire prin cameră și dormitorul învecinat.

— O să dorm aici diseară.

— Ce aiureală mai e și asta? a protestat el. Nu ești în siguranță aici. Știu eu un loc bun, aproape de Metro. Managerul are o splendidă colecție de manii și obsesii. O să-ți placă la nebunie. Lasă-mă să te duc acolo de-ndată.

— O să dorm aici.

— Tu, prietene, ești un adevărat... a dat el să spună, dar s-a oprit, râzând. Ei, dacă nu-i chip să te conving, atunci Didier va dormi împreună cu tine în acest loc plin de tristețe și jale.

— Nu e nevoie să...

— Didier insistă! Numai că o să dorm pe canapea, se subînțelege. Slavă Domnului că am fost prevăzător și i-am zis lui Tito să aducă două sticle.

Am dormit pe podea, lângă patul Lisei, pe perna care fusese a ei.

Didier a dormit precum un copil, cu brațele și picioarele răsfirate pe canapea.

Am început ziua cam prost, cu un mic dejun rece din ceea ce nu putusem să mănânc cu o seară înainte și un pahar de coniac cu un strop de cafea.

Am făcut ordine în bucătărie, apoi Didier a venit spre ușa apartamentului lângă mine: locul în care iubirea a răs ultima oară.

— Mi-e rușine, a murmurat el. Îmi vine să intru-n pământ de rușine, Lin.

— Rușinea e de domeniul trecutului. Poate nu încă, dar va fi în curând.

A căzut pe gânduri câteva clipe.

— E una dintre vorbele Karlei, nu?

— Bineînțeles.

Am căzut amândoi pe gânduri câteva clipe.

— Când te vezi cu ea...

— Didier.

— Voiam doar să-ți spun să te porți frumos cu Karla când vă întâlniți.

— O să-i vorbesc frumos. Mereu îi vorbesc frumos Karlei. Vreau s-o întreb cum se face că ea a găsit cadavrul Lisei. Tu întinde-ți antenele și vezi pe unde e Concannon! Și vorbește cu Naveen să ne vedem. Ai reținut?

Încercam să fug, să evadez din cușca regretelor, iar Didier o știa. Am rămas amândoi câteva secunde în tăcere, cu ochii la camerele goale, înainte ca el să rupă tăcerea.

— Mă simt bine-dar-nu-bine, prietene. Ai vrea... Adică eu aș vrea, dacă nu te deranjează, să rostesc câteva cuvinte pentru Lisa, aici, în ușa pe care n-o vom mai deschide niciodată.

— Bună idee. Te rog, am zis!

— Lisa, te-am iubit cu toții și, în inima ta, ai simțit acest lucru. Te-am iubit pentru zâmbetul tău, pentru mintea ta liberă, pentru obiceiul tău de a dansa fără motiv, pentru felul în care trișai la jocul de mimă și pentru iubirea pe care ne-o ofereai tuturor de câte ori ne vedeam. Dar, mai presus de toate, te-am iubit pentru sinceritatea ta. Tu n-ai fost niciodată prefăcută, Lisa, cum spuneți voi, americanii. Ai fost întotdeauna deschisă. Dacă a mai rămas o fărâșă din spiritul tău între aceste ziduri, vino în sufletele noastre și rămâi alături de noi chiar și după ce vom pleca din locul în care ne-ai părăsit, ca să te putem păstra înlăuntrul nostru și să te iubim veșnic.

— Didier, am îngăimat după câteva clipe. Îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase.

— N-ai pentru ce, a răspuns trăgându-mă afară pe ușă și închizând-o pentru ultima dată. Nici nu-ți imaginezi ce discurs am pregătit pentru tine.

— Ți-ai scris deja discursul pentru înmormântarea mea? am întrebat în timp ce coboram treptele.

— Didier nu-și permite să fie prins pe nepregătite. Mai ales când e vorba despre un prieten de suflet.

— Ai și tu dreptate. Să-nțeleg că ți-ai făcut deja cuvântări pentru toți prietenii de suflet?

— Nu, Lin, mi-a răspuns odată ajunși în curtea blocului. Doar pentru tine. Ești singurul căruia i-am dedicat asemenea cuvinte. Tot ce-am zis adineauri pentru Lisa a izvorât din suflet. Tu, prietenul meu încă viu, ești mană cerească pentru casele de pariuri, care abia așteaptă să îți calculeze șansele de supraviețuire odată plecat din Compania Sanjay.

Am privit înapoi către clădire. În lipsa trupului ei mort, care să-mi ofere o oarecare împăcare, apartamentul acela era tot ce îmi rămânea din ea și din relația noastră. Fusese un loc luminos și fericit pentru amândoi, în mare parte a timpului. Știam însă că pentru mine revederea lui ar fi veșnic o conversație cu duhul lui Dumnezeu.

Capitolul 36

A fost mai dificil să pătrund în clădirea ziarului lui Ranjit decât să evadez din închisoare. După ce am trecut de trei filtre de securitate, fiecare preocupat să îmi verifice ecusonul de vizitator și niciunul armele pe care le-aș fi putut avea asupra mea, am ajuns, în sfârșit, la secretara lui personală.

— Mă numesc Shantaram, i-am repetat pentru a patra oară. E vorba despre o chestiune privată.

A ridicat receptorul, și-a recitat refrenul obișnuit și mi-a deschis ușa.

Ranjit s-a ridicat din scaunul din piele și mi-a întins mâna pe deasupra biroului. Secretara s-a retras închizând ușa după ea.

— Stai jos, i-am zis.

— Ce te...

— Din toată mulțimea ta de paznici, niciunui nu i-a trecut prin

minte să mă întrebe dacă am vreo armă la mine.

— Armă? a bâiguit el.

— Stai jos.

S-a așezat, cu mâinile rezemate pe biroul cu blat de sticlă.

— Unde-i Karla?

— Karla? Ai venit să vorbim despre Karla?

— Unde-i Karla?

— De ce?

— Pune mâna pe telefon și sun-o pe Karla!

— De ce... de ce n-o suni tu?

— Nu-mi plac telefoanele. Nu-mi trebuie telefon, fiindcă te pun pe tine s-o suni. Pricepi, nu?

— Ce să pricep?

— Sun-o pe Karla!

— Păi...

— Sun-o pe Karla!

— Sună-mă tu, a răsunat vocea Karlei din spatele meu, și eu vin.

Stătea într-un fotoliu așezat într-un colț al biroului spațios, oarecum mascată de ghivecele cu palmieri din jurul ei.

Părea nervoasă și foarte bucuroasă să mă vadă. Îi prinsesem exact în toiul unei certe.

— Bună, Karla! Te-a pus la colț fiindcă n-ai fost cuminte?

— Eu și Ranjit am făcut o nouă înțelegere, a zis ea și și-a aprins o țigară, frunzele palmierilor desenând fâșii de lumină și umbră pe chipul ei. Dacă suntem amândoi în aceeași cameră, stăm cât mai departe unul de celălalt.

— Mai ai vreo treabă aici? am întrebat uitându-mă fix la reginele din ochii ei.

Ranjit a pufnit în răs. M-am întors spre el. S-a oprit din răs atât de brusc, încât era cât pe ce să se înece.

— Tu de ce râzi?

— Sincer... n-am nici cea mai vagă idee.

Se vedea că e îngrozit și nu înțelegeam din ce motiv. E drept că pomenisem de armă, dar nu aveam niciuna la mine. Pe deasupra, era și Karla de față. Nu avea ce să pățească și totuși transpira abundant.

— Știi expresia aia, când îi spui cuiva că arată de parcă ar fi văzut o stafie?

— Da.

— Ei bine, tu semeni cu stafia.

— Stafia? A cui stafie?

— Ce-i cu tine?

— Ai zis... ai zis că ai o armă la tine.

Tremura ca o frunză.

— Am zis că niciun paznic nu s-a gândit să mă întrebe dacă am o armă la mine, nu că am una.

— Ah, da... adică, nu.

— Te apasă ceva pe suflet, Ranjit, și vrei să te descarci?

— Nu, a răspuns el repede. Absolut nimic.

— Ce știi despre moartea Lisei?

— Nimic. Nimic. Biata fată. Ce accident tragic! Nu știu absolut nimic.

— La revedere, Ranjit! Nu sta treaz diseară să mă aștepți, a zis Karla ridicându-se din fotoliu și îndreptându-se spre ușă.

I-am deschis ușa și am ieșit amândoi. Ranjit rămăsese încremenit în scaun, cu mâinile pe birou, vrând parcă să îl țină pe loc.

Odată intrați în lift, Karla a scos o ploscă, a luat o înghițitură și s-a întors spre mine cu toate reginele în privire.

— Crezi că am avut vreo legătură cu moartea ei?

— *Poftim?*

— Poliștii așa au crezut. Au fost foarte zeloși la interogatoriu. Au avut grijă să nu-mi facă vânătași decât în locurile care nu se văd.

Am simțit că mi se face rău. Un val de furie s-a revărsat peste golul din mine.

— Dilip Fulger?

— Îți trimite salutări, mi-a zis ea.

Când s-au deschis ușile liftului, ne-a întâmpinat un grup de oameni. Karla m-a oprit în prag, împiedicându-i pe ceilalți să urce. Fețele aproape ni se atingeau.

— N-am avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat, a spus. Nu i-aș fi făcut niciodată rău Lisei. Nici n-aș fi permis altcuiva să-i facă.

— Bineînțeles că nu, am zis, dar ea dispăruse deja.

M-am dus la recepție, am arătat ecusonul și m-am strecurat prin mulțimea de oameni până când am găsit-o pe Karla, așteptându-mă calmă la câțiva pași de intrare.

Ne-am urcat pe motocicletă și am pornit spre faleza de la Bandra. Se agăța de spatele meu, cu obrazul lipit de mine, ca un pasager gata să-și înfrunte moartea.

Aș fi putut alege alte zeci de locuri din vecinătate, dar simțeam nevoia unei plimbări lungi. Când am oprit în apropierea mării, eram la fel de calm ca valurile care măturau țărnul golului.

Am străbătut fâșia de coastă sub soarele arzător al amiezii, dar temperatura nu ne deranja: eram doi străini care învățaseră să iubească un oraș binecuvântat de soare.

— Aveam întâlnire, a zis ea în timp ce mergeam.

— Noi doi aveam întâlnire?

— Nu.

Am chibzuit mai bine la cuvintele ei.

— Tu și Lisa aveți întâlnire?

— Da.

Am mai mers o vreme și abia apoi mi-a picat fisa.

— Când zici întâlnire, te referi la o întâlnire *pe bune*?

— Oarecum.

— Cum adică, oarecum?

— Era un soi de întâlnire.

— Nu există un soi de întâlnire *pe bune*.

— A existat mereu... *o chestie* între noi.

— O chestie, zici?

— Din partea ei, firește.

— Și chestia asta te-a făcut să mergi acolo în seara aia?

— Mi-a zis că are chef de o băuta mică și distracție mare ori de o băută mare și o mică distracție.

— Nu pricep nimic.

— Își făcuse un plan.

— Ce plan?

— I-am zis că o să beu trei-patru pahare cu ea și vedem ce se întâmplă după aceea. Mi-a spus că tu nu ai nimic împotriva.

— Serios?

— Da, a spus ea încruntată.

Am mai făcut câțiva pași în tăcere. Umbrele noastre se târau după noi, vrând parcă să se ferească de arșița soarelui.

— Dar tu cum ai privit întâlnirea asta? Ai luat-o ca pe ceva serios?

— În niciun caz, a răspuns ea zâmbind, apoi a lăsat privirea în pământ. Lisei îi plăcea să flirteze. Nu se putea abține. Am acceptat să intru în jocul ei, ca să-i fac plăcerea.

— Îmi pare rău, Karla. Îmi pare rău că n-am fost aici ca să pot împiedica această tragedie și să nu fii nevoită să treci prin așa ceva. Aș face orice ca să-ți iau povara asta de pe umeri.

— Unica frumusețe a trecutului este că nu mai poate fi schimbat. N-ai fi putut face nimic atunci, nu poți face nimic acum.

— Îmi imaginez că a fost... cumplit s-o găsești... moartă.

— Ușa era deschisă, a spus ea fără a ridica ochii din pământ. Lisa era întinsă pe pat. M-am gândit că doarme. Pe urmă, am observat că nu mișcă deloc și am zărit punga cu pastile. Am zgâlțâit-o ca s-o trezesc, dar nu mai era nimic de făcut. Era rece ca gheața. L-am pus pe paznic să sune la ambulanță și la poliție, dar Lisa era moartă, Lin. Era demult moartă. Bietul suflet!

Am cuprins-o cu un braț după umeri. S-a cuibărit lângă mine, ca și cum am fi fost căsătoriți.

— Cine-a fost pe la ea? am întrebat. Cine i-a dat pastilele?

— Nu știu. Am încercat să aflu, dar n-am mai umblat prin cercurile alea de mult timp.

— Când te-au... bătut polițiștii, le-a scăpat vreo informație importantă?

— Doar că vor neapărat să pună mâna pe *tine*, a zis. Au declarat-o fără niciun ocol. Au și ei dreptate într-o oarecare măsură. E un pic suspect, dacă stai și te gândești. Tu dispari din oraș și iubita ta moare. Sau o fi fost invers?

— Stai o clipă, am spus luându-mi mâna de pe ea și privind-o în ochi. Doar nu crezi că i-aș face rău Lisei? E absurd să crezi așa ceva.

A râs. Era prima oară când râdea după ce o văzusem în biroul lui Ranjit, ascunsă în spatele palmierilor.

— Îmi pare bine să te văd râzând, am zis.

— E prima oară după noaptea aia. O vreme, am fost într-o stare de stupefacție și mai tot timpul buimacă. Normal că nu i-ai face rău. Nu te-aș iubi dacă ai fi capabil de un asemenea lucru.

S-a întors spre mare. Vântul îi răcorea fața de razele soarelui. Briza desena portative și note înspumate pe valurile paralele din gura golfului.

— Ce naiba s-a întâmplat, Karla? Vreau să știu ce crezi *tu* că s-a întâmplat.

— Ți-am spus că nu știu încă. Tu pe unde dracu umblai?

Clic-clic. Capul tăiat. Hijab Albastru.

— Am fost plecat într-o misiune. Știi ceva de Abdullah?

— Nu, dar are numărul meu de telefon. Mă sună întotdeauna când se întoarce în oraș.

— Abdullah are numărul tău?

— Normal.

— Nici eu n-am numărul tău.

— Tu nu folosești telefonul, Shantaram.

— E irelevant.

— Și ce anume ar fi relevant?
— Ei bine...
— Nu mă mai întorc la Ranjit, a declarat ea brusc posomorâtă.
— Poftim? Nu mă-nțelege greșit, mă bucur să aud asta, dar m-ai luat prin surprindere.
— Mi-am luat deja o cameră la Taj.
— La Taj?
— Da. O să-mi sosească și lucrurile până diseară.
— Nu te duci acasă, la Ranjit?
— Dă-mi voie să te avertizez, Shantaram, că dacă ai de gând să te dai la mine, acum e momentul.

Partea cea mai rea când ești îndrăgostit de o femeie mai inteligentă decât tine este că nu te sature niciodată de ea. Dar tocmai asta este și partea cea mai frumoasă.

— Poftim?
— Ce mi-ai spus cândva, a zis fără să aștepte un răspuns de la mine, despre *înainte* și *după*.
— Eu... păi...
— *După* doar ce-a început, Lin. *După* a început azi. Tu nu te poți întoarce acasă. Eu nu vreau să mă întorc acasă. Întrebarea care se pune este dacă te bagi în chestia asta împreună cu mine ori fără mine?

Mă simțeam ca un idiot pentru că nu înțelegeam ce îmi spunea și, privind înapoi la acel moment, presupun că așa și eram. Nu știam însă ce hotărâri luase și de ce îmi povestea toate acele lucruri atunci.

Secundele zburau precum polenul purtat de vânt. Era totul și era neantul.

— Abia am pierdut-o pe Lisa, am spus. Abia am pierdut-o.
— Lisa ar...
S-a oprit singură, a râs din nou și m-a fulgerat cu opt regine supărate.
— Doamne! a răbufnit ea. Nu încerc decât să te... conving... să vii cu mine.

— Dar eu...
— Du-te dracului!
— De ce, mă rog?
S-a ridicat iute și a strigat un taxi.
— Stai o clipă, Karla!
S-a urcat în taxi și a plecat.
M-am urcat pe motocicletă și am alergat după ea ca un smintit

până când am prins-o din urmă. Am urmărit-o până la hotelul Taj, dând ocoluri disperate taxiului, în speranța de a-i surprinde privirea. M-a ignorat cu încăpățănare.

Am oprit motocicleta, am privit-o cum urcă treptele impunătoare și intră în hotel. Apoi, m-am dus la recepție și i-am lăsat un mesaj.

Am plecat de lângă galionul falnic al hotelului printre râuri de trafic și mi-am întrebatoate sursele de încredere despre Concannon. Am colindat prin cazinouri ilegale, cuiburi de consumatori de opiu și hașiș, spelunci și case de pariuri. N-am reușit să aflu prea multe, dar umbla zvonul că Concannon ar conduce o rețea de heroină pentru Compania Scorpion.

Toată lumea le spunea Compania Scorpion în loc de banda Scorpion, confirmându-le astfel statutul de companie mafiotă în toată regula.

Trebuia să mă prezint la Sanjay. Aveam programare la ora 14:00, în ziua ulterioară sosirii din Sri Lanka, indiferent de dată.

Fără îndoială, Sanjay se așteptase să apar mai devreme. Aveam să-l găsesc prost-dispus, ceea ce nu mă deranja. De la moartea prietenului său, Salman, oricum era mai tot timpul indispus.

Am parcat motocicleta alături de multe altele, în fața Colegiului KC. I-am dat paznicului o bancnotă de o sută de rupii și l-am rugat să fie cu ochi-n patru la personajele periculoase.

— Sunt studenți, a zis el, în hindi. *Toți* sunt periculoși. Cine știe ce pun la cale?

— Mă refeream la unii ceva mai periculoși decât niște simpli puști.

— În regulă. S-a făcut, am grijă, a spus făcându-mi cu ochiul.

Am mers pe jos jumătate de cvartal până la vila lui Sanjay și am sunat la ușă. Mi-a deschis un gardian afgan înarmat care, recunoscându-mă, mi-a făcut semn să intru.

L-am găsit pe Sanjay în salonul de mese, din fundul casei. Prin ferestre se zărea grădina părăginită, înconjurată de ziduri masive. Sanjay era îmbrăcat în pijamale și un halat bleumarin cu monogramă pe buzunar.

Pe masă era întins un mic dejun suficient de îmbelșugat cât să sature trei namile de oameni, dar Sanjay bea ceai și fuma o țigară.

Era un singur scaun în încăpere, iar Sanjay nu s-a obosit să se ridice de pe el.

— Ai făcut treabă bună, a zis măsurându-mă din cap până-n picioare. Dar tu faci mereu treabă bună, n-am dreptate? O să trimit pe cineva să-ți aducă banii pentru misiune. Ți-am strâns toate

lucrurile de la fabrica de pașapoarte și le-am pus într-o cutie roșie, la ușa din față. Nu mai rămâne decât să ne luăm rămas-bun. Așa că, rămas-bun.

— Cum a fost compromisă misiunea? De ce-a trebuit să mă întorc mai devreme decât era preconizat?

A stins țigara, a luat o înghițitură de ceai, a așezat ceașca delicat în farfurioară și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Știi de ce mă bucur că pleci, Lin? a întrebat el.

— Pentru că îți dai seama că sunt făcut pentru lucruri mult mai mărețe?

A pufnit în răs. Îl cunoșteam de ani buni, dar era prima oară când auzeam acel răs. Probabil, îl păstrase pentru momentul despărțirii. S-a oprit brusc din răs.

— Pentru că nu ești un om de echipă, a zis mohorât, și nici nu vei fi vreodată. Ești o oaie neagră. Uită-te în jur. Toți și-au găsit rostul. Tu faci notă discordantă. Ești un hoinar, iar acum ai pierdut și ce-aveai aici.

— Din cauza morții Lisei ți-ai trimis omul să stea cu ochii pe mine la aeroport?

— Cum spuneam, nu ești om de echipă. N-aveam de unde să știu cum vei reacționa. Erai în Madras când s-a întâmplat.

— Când ai aflat vestea?

— La cinci minute de la sosirea poliției, firește. Dar misiunea era deja în derulare și era mult prea importantă ca s-o întrerup.

— Cinci minute?

— Știam că nu folosești telefoanele, așa că era puțin probabil să afli. Eu am decis să nu ți se spună nimic până la final și tot eu am decis să ai în permanență persoane de legătură lângă tine.

— Tu ai decis?

— Da, eu. Dacă nu-ți convine, n-ai decât să mă-njuri până te saturi.

— Nu mi-ai zis că mi-a murit iubita.

— *Tu* ești cel care a insistat să o țină departe de familia noastră. *Tu* ai ales să n-o cunoaștem, așa cum le cunoaștem pe mamele, surorile și soțiile fiecărui frate din Companie.

Îl priveam, măcinat de asemenea furie, încât aș fi fost în stare să sar la bătaie cu el. Inima-mi bubuia în piept, ca muzica tribală. Mă întrebam câți lideri trăiseră astfel de clipe de răscruce, neștiutori că moartea însăși se furișase în cameră, amăgită de o alarmă falsă.

— Te vei bucura în continuare de o mică protecție din partea mea,

a spus Sanjay, fiindcă nu ar da bine pentru mine ca un fost angajat să fie ucis în primele două săptămâni de la demisie. Dar te avertizez că această protecție atârnă de-un fir de păr. Nu mă obliga să ți-o retrag mai repede decât ar trebui. Și acum, ieși dracului de-aici și lasă-mă să-mi termin masa în liniște.

Eram în pragul ușii, gata să ies, când a adăugat ceva. Oamenii de genul ăsta au mereu ceva de adăugat: țin morțiș să aibă ultimul cuvânt, chiar și atunci când l-au avut deja.

— Îmi pare rău pentru iubita ta, a zis. E o treabă urâtă. Trebuie să fie cumplit pentru familia ei. Nu te lăsa împins în vreo prostie de dorința de răzbunare. Data viitoare, când o mai dai în bară, Compania te va lăsa să te arzi singur.

Am ieșit din casă, mi-am luat motocicleta și am pornit spre tarabele cu mâncare pentru funcționarii din Nariman Point. Eram încă furios. Și înfometat, pe deasupra. Înconjurat de o gloată de oameni, am mâncat chifle calde umplute cu ouă, cartofi prăjiți și legume picante și am băut o cană mare cu lapte.

De la întoarcerea din Sri Lanka, uitasem de mâncare și de somn. Aveam nevoie de mișcare. Trebuia să mă mențin în formă. În câteva ore, toți borfașii din sud vor afla că am părăsit oficial Compania. Erau câțiva care-mi purtau sâmbetele și doar statutul meu în Companie îi determinase să se abțină. Odată ce știau că sunt pe cont propriu, nu era exclus să mă atace.

La jumătate de oră distanță, pe râul rece al adevărului, se găsea o sală de forță în Worli. O serie de complexe de morărit fuseseră transformate în saloane de înfrumusețare și centre de sănătate. Un fost gangster al Companiei Sanjay, Comanche, își amenajase acolo o sală de forță, care servea drept casă și loc de muncă.

Era un tip pe cinste și un bun prieten. De două ori, ne încercaserăm cuțitele împreună împotriva unor bande rivale și, de ambele părți, fuseserăm răniți. Astfel de lucruri nu se uită niciodată.

Comanche era un afacerist independent în adevăratul sens al cuvântului. Permitea accesul membrilor oricărei grupări mafioate și polițiștilor, cu condiția ca nimeni să nu rostească vreo vorbă rea despre Compania Sanjay.

Am rămas doar în blugi și ghete și am tras de fiare o oră. După încă o jumătate de oră de box fără adversar, m-am mai calmat.

Puștii din sală, toți sârmani de prin zonă, au fost timizi la început, deși se înfoiau ca niște păuni, după obiceiul tinerilor masculi, ca să-mi arate că nu se tem de mine. Imediat ce s-au lămurit că sunt de

treabă, s-au apucat să boxeze alături de mine.

Odată spălat, îmbrăcat și înviorat, m-am uitat în oglinda pătată.

Aveam ochii limpezi și vioi. O senzație de liniște se așternuse peste mine, precum frunzele toamna. *Când totul în jur se prăbușește, mergi mai departe*, scria deasupra oglinzii.

— Îți trebuie un aparat pentru spate, i-am sugerat lui Comanche și i-am pus în palmă suficienți bani cât să cumpere unul.

Comanche s-a uitat la bani.

— Tare scump antrenamentul de azi, a observat el îngândurat.

— A fost absolut senzațional. Dar fă și tu o fereastră acolo, da? E o duhoare de te ustură ochii.

— Du-te dracului! a râs el. Pe bune, pentru ce sunt banii?

— Consideră-i un fel de abonament.

— Doar știi că e gratuit pentru oamenii Companiei.

— Nu mai lucrez pentru Companie, Comanche. Sunt liber-profesionist acum.

Nu făcusem această mărturisire decât unui prieten apropiat, iar după atâția ani petrecuți în frăție, până și mie mi se părea că sună ciudat.

— Cum?

— M-am retras, Comanche.

— Păi, bine, Lin, dar e...

— Stai liniștit. Sanjay a fost de acord. Chiar fericit, aș putea spune.

— Sanjay a fost de acord? *Sanjay?*

— De la el vin. N-a avut nimic împotrivă.

— Pe bune?

— Pe bune.

— În regulă.

— O să am nevoie de o nouă sală la care să mă antrenez, acum că n-o mai pot folosi pe a Companiei. Deci, ce zici? Mă primești la tine?

Era derutat și speriat, dar îmi era prieten și avea încredere în mine. Încetul cu încetul, fruntea i s-a descrețit și mi-a întins mâna.

— *Jarur*, a zis strângându-mi mâna. Ești bine-venit oricând aici. Totuși, dată fiind situația, te-aș sfătui să pleci din Bombay cât mai repede.

— Poate că voi pleca, am spus îndepărtându-mă. Dar oare mă va lăsa Ea?

Capitolul 37

*Karla e încântată
să primească vizita lui Shantaram
la ora 20:00, în apartamentul ei.*

Biletul era scris de mâna ei: îmi plăcea scrisul ei cursiv și clar mai mult decât orice altă caligrafie. Aș fi vrut să-l păstrez, dar eram în război cu lumea interlopă: dacă ar fi încăput pe mâna unui dușman, aș fi fost nevoit să-l recuperez cu forța.

Am urcat pe motocicletă, am ars biletul și am pornit agale spre biserica afgană ca să mă întâlnesc cu Naveen.

Am parcat motocicleta în spatele unui stații de autobuz. Pe vremea când lucram pentru Compania Sanjay, o lăsam pe unde voiam. Acum, că eram liber-profesionist, trebuia să găsec locuri mai ferite.

Naosul comemorativ din biserică era ornat cu steaguri și flămuri prăfuite și cu numele sculptate în piatră ale soldaților care își pierduseră viața în cele două războaie afgane.

Era o biserică și o capelă militară, înălțată ca monument în cinstea celor căzuți. În strane, se observau încă șanțuri mici în care soldații neuitați își sprijineau armele când se rugau, înainte și după ce executau ordinul de a ucide afgani, un popor a cărui limbă nu o cunoșteau și a cărui cultură nu o înțelegeau.

Biserica tristă era aproape pustie. O doamnă în vârstă ședea într-o strană din spate și citea un roman. Un bărbat, însoțit de un băiat, a îngenucheat în fața altarului. Vitraliul rotund de deasupra altarului părea să plutească peste capetele lor.

Naveen Adair părea să studieze vulturul de alamă pe care se sprijinea suportul Bibliei. Era tânăr, însă plin de încredere în forțele sale. Își ținea mâinile la spate, respectuos, dar pășea apăsător dintr-o parte în alta: un tânăr care luase în mână hățurile propriei vieți.

Și-a dat seama că îl priveam și m-a urmat în grădina goală din spatele bisericii.

Ne-am așezat la umbra unui copac, pe un postament din piatră și ciment.

Era liniște. Lumina difuză a amurgului se îngemăna cu lumina vitraliului din altar, îmbrăcând grădina sumbră într-o aură solemnă.

— Îmi pare rău de Lisa, frate, a zis el.

— Și mie. Mă lași o clipă, te rog?

Simțeam nevoia să tac.

Simțeam nevoia să mă gândesc în liniște câteva secunde.

Nu îmi îngăduisem nicio pauză de gândire, dar, odată ce începusem să mă gândesc, nu-mi venea să mă mai opresc.

Lisa. Lisa.

— Ce spuneai mai devreme, Naveen?

— ...și raportul poliției. Asta e tot ce știm deocamdată, a încheiat Naveen.

Nu auzisem nimic, în afară de ultimele cuvinte.

— Iartă-mă, Naveen. Nu sunt în apele mele. Va trebui să repeți ce-ai zis.

Mi-a zâmbit, întocmai ca un prieten bun care-mi înțelegea durerea.

— Bine. Dar, mai întâi, ridică-te în picioare.

— Poftim?

— Ridică-te în picioare.

— De ce?

— Ridică-te naibii odată!

S-a ridicat și m-a tras după el.

— Îmbrățișează-mă, mi-a zis.

— Nu-i nevoie.

— Cu atât mai mult. Hai, ia-mă în brațe.

— Zău, nu-i nevoie. Sunt bine.

— Fii serios, frate. Ți-a murit iubita acum o săptămână. Vino și îmbrățișează-mă odată.

— Naveen...

— Ori îmbrățișezi indianul din mine, ori te bați cu irlandezul din mine, a zis el. Astea sunt singurele două opțiuni în situația de față.

Stătea cu brațele deschise. Nu aveam cale de scăpare.

M-a îmbrățișat ca un frate, ca fratele meu din Australia, și n-am mai rezistat.

— Descarcă-te, mi-a spus în timp ce lacrimile mele se scurgeau pe umărul lui. Descarcă-te.

Lacrimi într-o grădină luminată de vitralii. Lacrimi pe umărul unui frate benevol.

— Du-te naibii, Naveen.

— Descarcă-te.

M-am descărcat. Apoi, m-am desprins din îmbrățișare.

— Ți-e mai bine acum? m-a întrebat.

— Să te ia naiba, Naveen. Da, mi-e mai bine.

Ne-am așezat din nou pe postament și mi-a povestit puținele informații pe care reușise să le obțină. M-am ferit să îl întrerup prea

des.

— Unde operează rețeaua de droguri a lui Concannon?

— Nu știu încă, mi-a răspuns zâmbind pentru prima dată. Vrei să pui mâna pe el?

— Vreau să vorbesc cu el.

— Să vorbești?

— Da, mai întâi să vorbesc, pe urmă să-l las pe el să-mi povestească cine a mers acasă la Lisa împreună cu el.

— Îl bănuiești pe Concannon că i-ar fi dat drogurile Lisei?

— După spusele paznicului, el a plecat după un sfert de oră. Celălalt bărbat a mai stat o oră după aceea. Vreau să aflu cine e celălalt bărbat.

— Bine. Mă ocup de asta.

— Paznicul mi-a dat numărul mașinii negre cu care au venit în acea noapte, am spus întinzându-i hârtia pe care notasem numărul. Mi-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să găsești proprietarul.

— Măine îți aduc numele. Dar s-ar putea să nu-ți fie de prea mare folos. Mulți folosesc mașini înmatriculate pe numele altora.

— Didier mi-a rezervat o cameră la hotelul Amritsar, pe Metro. Îmi lași un mesaj acolo sau mă găsești la Kayani, între orele 13:00 și 14:00. Ne-am înțeles?

— Ai plecat din apartament?

— Da. Și nu mă mai întorc acolo.

— Unde mergi de-aici?

— Mă văd cu Karla la opt. Mă duc să-mi cumpăr o cămașă și să mă cazez. Tu ce planuri ai?

— Trebuie s-o iau pe Diva la șapte și jumătate. Sunt liber până atunci. Te superi dacă vin cu tine?

— Mi-ar face plăcere să-mi ții companie.

Am scos motocicleta din spatele stației de autobuz, am pornit motorul și Naveen s-a urcat în spatele meu.

— Am învățat și eu să merg pe motocicletă.

— Serios?

— Da. Am pus ochii pe un 350 de colecție. E supertare și extrarapidă.

— Aha.

— Și niște motocicliști de curse m-au învățat să fac cascadorii.

— Motocicliști de curse?

— Da. Niște puștani plini de bani care concurează pe motociclete japoneze. Prieteni de-ai Divei. Excelenți motocicliști.

— Am înțeles.

— Vrei să-ți arăt ce pot să fac cu motocicletă ta?

— Te rog să nu-mi jignești motocicletă, Naveen.

— Bine, a râs el. Abia aștept să ți-o arăt pe-a mea.

Am luat-o pe Fashion Street. Un tarabagiu mi-a adus o cămașă nouă și câteva tricouri la motocicletă, după care am pornit spre intersecția de la Metro.

Am parcat motocicletă pe o străduță din spatele hotelului, care trecea pe sub o galerie ce unea etajele 1–4 de pe tot cvartalul.

Amritsar era o clădire curbată, care se înălța ca un perete de stâncă din marea traficului clocotitor din intersecție.

La parter, erau amplasate magazine de articole sportive și papetării, un magazin de muzică și restaurantul Kayani, deservite de străduța din spatele hotelului. De la etajul întâi în sus, întreaga clădire era legată printr-o rețea de coridoare și scări mascate, care duceau de la balcoanele cu obloane dinspre stradă până la ultimele apartamente private de la capătul cvartalului. Dacă știai bine traseele, puteai trece într-un alt cod poștal, în aceeași clădire, în timp ce polițiștii sau răufăcătorii îți băteau încă la ușă.

Se zvonea că Amritsar ar avea douăzeci și una de ieșiri. Eu m-aș fi mulțumit și cu trei. Primul lucru pe care îl face un fugar, când ajunge într-un loc nou, este să caute ieșiri de urgență. Înainte să mă prezint la recepție, am explorat clădirea împreună cu Naveen. Am găsit trei ieșiri convenabile, fiecare ducând în trei locuri diferite pe străzile adiacente. Excelent.

Când am ajuns la recepție, l-am găsit pe Didier jucând zaruri cu managerul hotelului. S-a ridicat să mă îmbrățișeze.

— Lin, mi-a șoptit el în timp ce mă strângea în brațe, nici n-ai apucat să te cazezi și sunt la un pas să-ți câștig o reducere.

— *Mai întâi* plătim, i-am răspuns tot în șoaptă, și pe urmă n-ai decât să câștigi reducerea.

— Bine gândit, mi-a răspuns dându-mi drumul.

M-am cazat cu unul dintre pașapoartele mele false și am aruncat o privire prin noul meu apartament.

Aveam un salon spațios din care se ajungea în dormitor și în baie prin niște uși înalte, din lemn. Bucătărioara era amplasată într-un colț.

În capătul opus al camerei, erau două uși cu geam care dădeau într-un balcon umbrit. M-am dus pe balcon, am tras obloanele și m-am uitat la intersecția aglomerată de dedesubt.

Priveliștea era superbă: o imensă jucărie mecanică, ce își executa programul într-un caleidoscop de lumini, sunete și mișcări. În față, se întindeau copacii de la Bombay Gymkhana, ale căror umbre acopereau strada ca un tunel.

La o privire mai atentă, am observat că zidurile care mă despărțeau de camerele vecine erau subțiri. Camerele păreau nelocuite.

Managerul hotelului era chiar lângă mine.

— Stă cineva în apartamentele vecine? am întrebat.

— Momentan, nu. Măine așteptăm două grupuri de turiști.

— Măine e incert, am spus în hindi. Noi suntem aici acum. Aș dori să închiriez toate cele trei apartamente dinspre stradă pe un an întreg. Plata în avans.

— *Trei apartamente?* au exclamat simultan Didier și managerul.

— Da, toate cele trei apartamente, am confirmat. Începând din seara asta. Plata pe un an în avans. Batem palma?

— O clipă, a zis managerul. Trebuie să mă consult cu lăcomia mea.

A stat pe gânduri câteva clipe, după care a luat decizia.

— Ca să vezi ce surpriză! a zis el. Brusc s-au mai eliberat niște camere.

N-are cum să nu-ți placă un om care își antropomorfizează propria lăcomie: măcar are cu cine purta o conversație.

— Cum vă numiți, domnule? l-am întrebat.

— Jaswant, mi-a răspuns. Jaswant Singh. Dumneavoastră cum ați prefera să vă spun?

— Spune-mi baba. Bine?

— Desigur, baba. Nicio problemă. Un an ați zis? În avans?

După ce am achitat, s-a retras și ne-a lăsat să inspectăm camerele.

Am demontat barierele despărțitoare dintre balcoane și ne-am plimbat dintr-o cameră în alta.

— De ce-ți trebuie trei *camere*, Lin? Refuz să le numesc *apartamente*.

— La capetele celor trei balcoane sunt pereți solizi. Dacă am toate camerele, n-are cum să se furișeze cineva până la mine.

— Am înțeles, a zis Didier.

— Eu n-am nevoie decât de două. Dacă vrei, poți s-o iei tu pe-a treia, Naveen.

— Eu? a rostit Naveen, mirat.

— Nu ți-ai găsit niciun sediu pentru biroul de detectiv, nu?
— Nu, lucrez de acasă.
— Ei bine, domnule detectiv, acum ai propriul birou, dacă dorești. S-a uitat întrebător spre Didier, care a ridicat din umeri zâmbind.
— Ideea asta ți-a venit pe moment? m-a întrebat Naveen.
— Da.
— Pentru că ți-a rămas o cameră liberă?
— Da.
— Super. Cum aș putea să refuz? a zis Naveen strângându-mi mâna. Mă bucur să te am vecin de balcon.
Didier a venit lângă noi și și-a pus mâinile peste ale noastre.
— Acesta este începutul unei...
— Drace! a strigat Naveen trăgându-și repede mâinile. O să mă omoare!
— Cine-ar omori un detectiv? a întrebat Didier.
— Diva. Dacă nu mă duc s-o iau la timp, o să-mi mănânce sufletul două zile. Iau una dintre chei când cobor. E bine camera din dreapta?
Era exact camera pe care intenționam să i-o cedez.
— A ta e, Naveen.
— Te-ntâlnești cu Karla? m-a întrebat Didier când am rămas singuri.
— Da, la opt.
— Am câteva probleme de rezolvat, așa că te voi părăsi și eu. Dar îți stau la dispoziție mai târziu. O să te aștept la Taj câteva ore, în caz că aflu vreo noutate.
— Mulțumesc, Didier.
— N-ai pentru ce.
— Cum să nu? Proprietarul clădirii ți-e prieten, iar asta e una dintre zonele tale, fiindcă ești prieten cu capul mafiei locale, motiv pentru care sunt protejat aici. Îți mulțumesc din suflet pentru ajutor!
— Te iubesc, Lin! Te rog să nu te superi că ți-o spun, dar noi, francezii, nu avem lacăt la inimă. Te iubesc! Vom rezolva misterul morții dragei noastre Lisa și vom merge mai departe cu capul sus.
A plecat. Am mai trecut o dată prin toate camerele pe care le închiriam instinctiv. Era primul meu cămin, după cel pe care îl întemeiasem alături de Lisa. Încercam să o iau de la capăt: să plantez un copac nou într-un loc nou.
M-am întors pe balcon, m-am rezemat de balustradă și am urmărit morișca de lumini roșii, galbene, albe, ce părea să arunce artificii în

punctul în care cele cinci mari bulevarde se intersectau și se despărțeau.

O cioară a aterizat lângă mine, m-a privit câteva secunde, și-a înfocat penele, după care și-a luat zborul. Niște adolescenți traversau strada la semafor, răsând fericiți, îndreptându-se spre prăvăliile ieftine de pe Fashion Street.

Clopotul unui templu a răsunat în depărtare, urmat de un murmur difuz. Apoi, s-a auzit Adhanul, de undeva din apropiere, limpede și frumos intonat.

Acesta să fie locul? m-am întrebat. Îmi doream un loc al meu. Orice loc. Îmi doream un cămin.

Oare aici o voi găsi? Îmi doream o relație. Voiam să ofer tot ce aveam unei singure iubiri și să fiu la rândul meu iubit.

Aici să fie? Mă uitam la răscruce, sperând să găesc un răspuns, în vreme ce luminile galbene, roșii și albe desenau dragoni din șirurile șerpuitoare de mașini.

Capitolul 38

Am ajuns mai devreme de ora fixată. La fel și vedetele care veneau la Taj în limuzinele lor, pentru a participa la lansarea unui film nou. Am parcat motocicletă sub un palmier vizavi de hotel și am așteptat ca minutele leneșe să se scurgă odată până la ora opt, până la întâlnirea cu Karla.

Prin ușile late ale hotelului, se zărea panoul cu sponsori. Invitații de seamă pozau fotografiilor în fața numelor celebre care îi plăteau la secundă. Bliț, bliț, bliț, privește-ncoace, privește-ncolo: fotografiile de cazier ale privilegiaților prinși în flagrant.

Fluxul de limuzine a încetat, fotografiile s-au îndreptat iute către alte subiecte, iar panoul cu sponsori a fost demontat. Holul spațios și elegant în care minți luminate dezbătuseră idei strălucite în după-amiezile ploioase de la Bombay, decenii ploioase la rând, a redevenit tărâmul sterp al afacerilor.

Și ce dacă e mai devreme? Am ocolit hotelul până la ușa din spate, păzită de un cunoscut de-al meu, și am urcat până la ușa Karlei. Am bătut și mi-a deschis.

Era desculță. Purta o salopetă de casă din mătase neagră, fără mâneci, cu buzunare cu fermoare și un fermoar în față.

Părul era strâns într-un coc la ceafa, prins cu deschizător de

scrisori în forma unui pumnal micuț de Damasc. Karla.

— Ai venit mai devreme, a remarcat zâmbind, dar fără să mă invite înăuntru.

— Așa sunt eu. Ori vin prea devreme, ori prea târziu.

— E o mare calitate când ești șomer. Vrei să intri?

— Bineînțeles.

— Rish! a strigat ea peste umăr. Interviuul a luat sfârșit.

A deschis ușa larg și l-am zărit pe Rish, unul dintre partenerii Lisei de la galerie. Bărbatul a venit fuga la mine.

— Îmi pare foarte, Lin, a spus el prinzându-mi mâna între palme. A fost un șoc pentru toată lumea. Draga de Lisa! Ce pierdere cumplită!

S-a strecurat pe lângă Karla, m-a ocolit și a zbughit-o pe coridor. Era un coridor extrem de lung.

— Un om năucit, a zis Karla uitându-se după Rish, își ia deseori un nebun drept tovarăș. Intră, Shantaram. A fost o zi lungă.

A intrat din nou în apartament și s-a așezat pe divanul de lângă fereastră.

— Fă-mi ceva de băut, te rog, a spus ea după ce am încuiat ușa în urma mea. Îmi place când nu trebuie să-mi prepar singură băuturile.

— Ce-ai prefera?

— Vreau un Happy Mary.

— *Happy Mary*?

— Da. E un fel de Bloody Mary, dar fără cheștiile alea roșii. Și gheață, multă, multă gheață.

Am preparat băuturile și le-am dus lângă ea.

— Toastăm pentru ceva anume? a întrebat ea.

— Pentru cei care fug mâniați?

A răs.

— Ce zici pentru vremurile de altădată, Shantaram?

— Pentru prieteni dispăruți, am contraatacat.

— Pentru prieteni dispăruți, a convenit ea ciocnind paharul cu al meu. Trebuie să ieși din starea asta, a adăugat sorbind din pahar înainte de a-l lăsa jos.

— Sunt bine.

— Ești bine, pe dracu! Ți-am întins patru momeli – nebun, fericit, sânge, gheață – și n-ai mușcat din niciuna. Nu-ți stă-n fire. Nouă nu ne stă-n fire.

— Nouă?

A zâmbit văzând că mă frământ.

— De ce ești atât de pornit să afli cine i-a dat drogurile Lisei?

— Pe tine nu te interesează?

A luat din nou paharul, l-a studiat cu atenție, a luat o înghițitură de un deget și și-a întors spre mine toate reginele.

— Dacă aflu cine-a făcut-o sau dacă aflu tu, probabil îmi voi dori să-l omor. E genul de adevăr care îi împinge pe unii oameni la crimă. Ești sigur că vrei să-ți asumi acest risc?

— Vreau doar să aflu ce-a pățit Lisa. Îi datorez măcar atât, Karla.

Și-a pus palmele pe coapse, a oftat lung și s-a ridicat iute-n picioare.

A traversat camera până în locul unde se afla biroul, a scotocit în poșetă și a scos o tabacheră de alamă la fel ca a lui Didier.

Cu spatele la mine, și-a aprins o țigară de marijuana și a tras din ea cu nesaț.

— Nu credeam că o să-mi trebuiască astă-seară, a bombănit ea între două pufăieli.

Ochii îmi alunecau pe trupul ei, pe silueta ei înveșmântată în negru: iubirea urla în mine.

— Aveam de ales între asta, a zis ea tot cu spatele la mine, și a-ți sparge o sticlă în cap.

— Îhî... Cum? Ce-ai zis?

A stins țigara, a mai scos două din tabacheră, a închis-o, a pus-o la loc în poșetă și s-a întors pe canapea.

— Poftim, a zis aruncându-mi țigările. Prinde.

— Sunt deja fumat.

— Du-te dracului, Shantaram! Fumează țigările.

— Bine.

Am început să fumez. De câte ori încercam să spun ceva, îmi împingea țigara spre gură.

— Știi ceva? am zis când mi-a permis. M-ai dat dracului de două ori într-o singură zi.

— Dacă te-ajută cu ceva, mi-a răspuns, n-ai decât să mă dai și tu dracului chiar acum.

— Nu, n-am...

— Haide! Zi ce-ai de zis! Descarcă-te! O să te simți mai bine. Zi „Du-te dracului, Karla”! Zi „Termină dracului cu prostiile, Karla”! Hai, încearcă! *Du-te... dracului... Karla.*

Mă uitam la ea.

— Nu pot, am spus.

— Ba poți dacă încerci.

— Nu pot să dau dracului un apus de soare. Sau o galaxie.

Mi-a zâmbit din nou, dar i se citea înverșunarea în privire. Nu-mi dădeam seama ce îi trecea prin minte.

— Hai să lămurim o treabă, am zis. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Lisa. Vreau să găsesc un soi de împăcare, atât pentru Lisa, cât și pentru noi. E așa greu de înțeles?

— E o pantă abruptă de la împăcare la răzbunare, a spus ea. Mulți se precipită pe ea.

— Nu sunt genul care să se precipite.

A râs.

— Știi totul despre tine, Lin.

— Totul?

— Aproape.

— Serios?

— Pune-mă la încercare, s-a pisicit ea.

Am pufnit în râs, apoi am realizat că nu glumea.

— Chiar vrei?

— Fumează-ți naibii țigara, a spus ea.

Am fumat.

— Culoarea preferată, a început ea. Albastru cu verde: frunze pe fundalul cerului.

— Fir-ar. Mai departe. Anotimpul preferat?

— Musonul.

— Ce altceva...

— Filmul preferat de la Hollywood, *Casablanca*, filmul preferat de la Bollywood, *Prem Qaidi*, mâncarea preferată, înghețata italiană, melodia hindi preferată, „Yeh Dunya Yeh Mehfil”, motocicletă preferată, actuala ta motocicletă, fie ea binecuvântată, parfumul preferat...

— Al tău, am spus înălțând brațele în semn de capitulare. Parfumul preferat e parfumul tău. Ești absolut senzațională.

— Normal că sunt. Sunt făcută pentru tine și tu ești făcut pentru mine. Știm amândoi lucrul ăsta.

O briză ușoară s-a furișat prin cameră, anunțându-și prezența cu un foșnet de perdele. Mi-am amintit deodată că fusesem în apartamentul vecin, cu ani în urmă, când venisem în vizită la Lisa.

Îmi pierdusem mințile? Sau era doar o prostie din partea mea să nu îi mărturisesc Karlei adevărul: faptul că nu înțelegeam relația ei cu Ranjit, că nu găsisem o cale de a deschide pumnul în care viața îmi strânsese amintirile vieții Lisei și gândurile morții ei? Nu voiam să

încep o relație cu Karla, încă doborât de durere. Voiam să fiu liber, să îi aparțin doar ei. Iar acest lucru nu avea să se întâmple prea curând.

— Lisa a fost...

— Taci, mi-a spus.

Am tăcut. A aprins cea de-a doua țigară și mi-a întins-o. Apoi s-a dus la micul bar, a luat câteva cuburi de gheață dintr-o găletușă și a umplut un pahar pe trei sferturi.

— Mai întâi se pune gheața, mi-a explicat ea turnând ușor votca peste cuburi, după care adaugi cu grijă Happy Mary.

A luat o înghițitură.

— Ah, a oftat ea. Mult mai bine așa.

A căzut pe gânduri câteva clipe.

— A fost o zi groaznic de lungă, a spus ea cu ochii-n tavan.

— Ce s-a-ntâmplat cu Ranjit, Karla?

M-a străfulgerat cu o privire trimisă de partea furioasă a divinului feminin. Mi-a înghețat inima în piept. Era magnifică.

— Ce-am zis?

Și-a arătat colții, vrând parcă să-i etaleze la o expoziție.

— Te-ai îndurat *în sfârșit* să arunci o otheadă prin perdeaua regretelor tale și să te interesezi *de mine* și de problemele *mele*? Astea-s momentele, Lin, când îți vine să spui „Du-te dracului”.

— Stai o clipă, am protestat. Nu te-am întrebat de Ranjit mai devreme, nu te-am întrebat de ce l-ai părăsit, fiindcă mi se părea evident. E un nesimțit. Voiam doar să știu dacă e vorba despre ceva anume. Te-a amenințat cumva?

A pufnit în hohote de râs și a lăsat paharul din mână. S-a pus în fața mea.

— Ridică-te, Shantaram.

M-am ridicat. Și-a strecurat degetele prin partea din față a pantalonilor mei, a apucat de curea și m-a tras spre ea.

— Uneori, a spus ea pe un ton serios, nu știu ce să mă mai fac cu tine.

Aș fi avut câteva sugestii, dar n-am apucat să le rostesc. M-a îmbrâncit înapoi pe divanul de la fereastră și s-a trântit lângă mine.

— Pentru noi, a trecut o săptămână de la moartea Lisei, a spus, dar pentru tine, doar o zi. Îmi dau seama de asta. Toți ne dăm seama. Te irită faptul că noi nu părem să înțelegem prin ce treci.

— Întocmai.

— Taci și sărută-mă.

— Poftim?

— Sărută-mă.

M-a prins de ceafă și și-a lipit buzele de ale mele într-un sărut moale și scurt. Apoi, m-a respins din nou.

— Uite care-i treaba, aici nu-i vorba nici despre Ranjit, nici despre Lisa. Știu că inima ta nu poate trece peste asta, fiindcă așa ești tu și te iubesc. Este...

— Mă iubești?

— Nu asta am spus mai devreme? Sunt făcută pentru tine și tu ești făcut pentru mine. Mi-am dat seama din prima clipă în care te-am revăzut, sus, pe munte.

— Eu...

— Dar îți cunosc și slăbiciunile. Avem câteva în comun, un lucru bun când începi o relație. Dar eu...

— O relație?

— Despre ce discutăm aici, Shantaram, dacă nu despre noi?

— Eu...

— Să revenim la slăbiciunile tale. Trebuie să...

— Tu ești unica mea slăbiciune, Karla, am încercat să-i explic, dar mi-a tăiat-o scurt.

— Eu sunt forța ta. Aș spune, chiar mai bine de jumătate din ea în momentul de față. Slăbiciunile se nasc din încăpățănarea cu care insiști să te autoflagezi din vinovăție și să te scalzi în rușine. Am așteptat să evoluezi, să te maturizezi, să te descotorosești de toate astea.

— Păi...

— Ai făcut progrese, m-a întrerupt ea cu o mână ridicată. Nimeni nu poate nega acest lucru. Dar mai ai mult de muncă. Ai tendințe de supraapreciere...

— Pe bună dreptate.

— Foarte amuzant. Nu-i nimic. Tendințe de supraapreciere? Floare la ureche. Se repară. Eu am tendințe criminale. Nimeni nu-i perfect. Dar Lisa s-a dus și, oricât de mult te-ai autoflagela, n-o vei aduce înapoi. Dacă ar fi posibil, stai liniștit că te-aș biciui eu. S-ar putea s-o fac oricum, dacă nu-ți revii din starea asta.

— M-ai zăpăcit de tot.

— Nu te mai gânde la Lisa. Măcar când ești împreună cu mine. Adineauri ți-am zis că te iubesc. N-am mai spus asta niciunui alt bărbat. Dacă n-ai fi atât de copleșit de vinovăție, ai reacționa.

Am sărutat-o cu toată forța pe care o mai aveam, cu toată ființa mea, cu toată dorința din mine.

— Așa e mai bine, a zis ea îndepărtându-mă cu blândețe. Momentan, pot să-mi mai aștept iubitul, dar am nevoie de prietenul meu între timp. Se întâmplă prea multe deodată. Revino-ți și regăsește-ți credința, Shantaram. Trebuie să ai încredere în mine, chiar dacă nu îți pot spune nimic până când nu se termină.

— De ce nu?

— De-aia, a zâmbit ea. Pentru că ești curios și loial. Iar unele dintre lucrurile pe care o să le auzi despre mine, până când termin ce-am de terminat, ar putea să îți se pară nebunești sau chiar mai rău. Așa că am nevoie de credința ta.

Vorbea serios. Era absolut sinceră. Nu era o glumă sau una dintre șotiile ei. Era covârșitor, frumos și înfricoșător. Era o delectare. *Imaginează-ți, mi-am zis, să te bucuri de asta tot timpul.*

M-a apucat de cămașă și mi-a apropiat fața de a ei.

— Privește-mă în regine și zi-mi că ai înțeles, mi-a poruncit. Te iubesc, dar am prea multe pe cap acum ca să mai suport și văicărelile tipului pe care-l iubesc. Zi-mi c-ai înțeles.

— Am înțeles, am spus plonjând în acea lagună verde, atât de apropiată, atât de adâncă.

— Minunat. Acum, pleacă.

— Ai spus-o pe un ton așa de serios, am zis uitându-mă la ea descumpănit.

— A trebuit s-o spun cât încă mai pot.

— Da, dar eu...

Ne-am dus amândoi la ușa și m-a îmbrâncit afară, fără măcar o îmbrățișare, un sărut sau o strângere de mână. Ușa s-a închis și m-am trezit umblând pe coridoarele de marmură de unul singur.

Ce se petrecea? Ceva nu era în ordine. Nimic nu era în ordine.

Am alergat înapoi la ușa ei și am apăsat pe sonerie. A răspuns atât de rapid, încât m-a speriat.

— Ascultă-mă, am zis încercând să termin cât mai repede ce aveam de spus. Tu ești aleasa. Ai fost din prima clipă când...

— ...te-am văzut pe stradă, a completat ea rezemându-se de tocul ușii. Zâmbeai și era cât pe ce să sari în fața unui autobuz. Îmi amintesc că îi zâmbeai unui copil de pe trotuar. Era și un câine care se gudura la picioarele tale. Știi ceva despre tarot?

— E banda aia de mafioți chinezi, nu?

A pufnit într-un râs vesel. Am auzit un clopot de templu sunând în sufletul meu.

— Am știut-o din clipa în care te-am tras din calea autobuzului, a

zis ea. Când m-am uitat în ochii tăi, s-au aprins toate luminițele. Iar timpul...

— ...s-a oprit, am continuat preț de câteva secunde bune. Și efectul...

— ...a durat zile-n șir, a spus ea îndreptându-se ca să se uite în ochii mei. Lin, mi-aș dori nespun să fii alături de mine și să mă susții cu încrederea ta. Dar trebuie să înțelegi că nu te pot implica în asta, bine?

— Culoarea preferată, am zis bifând pe o listă imaginară, roșu-sângeriu.

S-a sprijinit din nou de tocul ușii, relaxată, pe buze mijindu-i acel zâmbet ușor superior.

— Anotimpul preferat, iarna, am continuat. La Basel, mai exact. Filmul preferat, *Key Largo*, mâncarea preferată, friptura la grătar, melodia preferată, „The Internaționale”, mașina preferată – fiindcă nu ești încă pasionată de motociclete –, Chevrolet Camaro din 1967, negru mat cu interior roșu-sângeriu...

M-a sărutat. Am închis ochii. O lumină plutea în mintea mea. Lumina s-a stins în valuri, prăbușindu-se peste marginea lumii. Dragostea este precum apa, veșnic în căutarea mării. Dragostea este precum timpul, veșnic în căutarea sensului. Dragostea este trecutul și viitorul.

— Termină! a spus îmbrâncindu-mă.

A dus palma la gură și și-a șters marea de pe buze. Am dat să spun ceva, dar mi-a tras o palmă zdravănă.

— Nu care cumva să te omoare cineva, m-a amenințat ea. Vreau să mai apuc să fac asta.

— Să mă săruți sau să mă pălmuești?

— Ambele, dar poate în altă ordine.

Mi-a trântit ușa în nas.

Dragostea. Dragostea e precum ecoul marmurei pe un coridor pustiu de hotel.

Didier mă aștepta în holul de la recepție.

— Speram să îți petreci noaptea cu Karla, mi-a zis când am ieșit din hotel.

M-am oprit și m-am întors spre el.

— Ideea e că am vești grave. Am descoperit unde își desfășoară Concannon afacerea cu droguri.

Noaptea începea încurajator. Eram într-o dispoziție prielnică.

— E sigură informația?

- A fost văzut acolo, azi la ora trei.
- Unde?
- Într-o casă deținută de Scorpioni.
- Cea de pe Marine Lines?
- Cum de-ai ghicit?
- L-am urmărit pe Vishnu și pe oamenii lui până acolo, după ce m-au bătut. E una dintre vizuinile lor.
- Ce-ai de gând să faci?
- Mă duc și sun la ușă.
- Cu o grenadă în mână? m-a întrebat Didier gânditor.
- Nu. O să-l suni pe Vishnu și o să-l anunți că vin în vizită astă-seară la zece.
- Ce te face să crezi că am numărul lui Vishnu?
- Didier, am oftat eu.
- Bine, recunosc. Didier are toate numerele de telefon sau poate face rost de ele. Totuși, crezi că e înțelept să intri singur în cușca leilor?
- Cred că o să dorească să discute. E un tip vorbăreț.
- Fără supărare, dar de ce-ar vrea să discute cu tine?
- Pentru că am părăsit Compania Sanjay și sunt încă în viață. Sigur o să vrea să stăm de vorbă.
- Prea bine, a cedat el. O să-l sun.
- L-am urmărit cum se întoarce în hotel și i-am făcut semn unuia dintre portarii sikh.
- Da, baba? a spus bărbatul întinzându-mi mâna.
- Am dat mâna și i-am strecurat niște bani, așa cum procedam de nenumărate ori.
- Pentru tine și ceilalți băieți, când ieșiți din tură.
- Mulțumesc, baba. Au fost câteva recepții astă-seară, cu mulți oaspeți de seamă, dar bacșișuri slăbuțe. Vă pot ajuta cu ceva?
- Fii cu ochii pe domnișoara Karla. Dacă auzi ceva important, lasă-mi mesaj la hotelul Amritsar, pe Metro.
- *Thik!* a răspuns întorcându-se repede la colegii săi. S-a făcut!
- Didier s-a întors cu o expresie gânditoare, ca un pescar care studiază ploaia.
- S-a rezolvat, m-a anunțat el. Vishnu te așteaptă. N-avem prea mult timp la dispoziție. Trebuie să facem rost repede de mai multe arme și gloanțe.
- Se uita disperat după un taxi.
- Nu mă duc înarmat. Și nu te iau cu mine.

— Lin! a protestat bătând din picior. Dacă mă privezi de această aventură, am să scuip pe mormântul tău. Cuvântul lui Didier e definitiv.

— Mormântul meu? Cum se face că eu mor mereu înaintea ta?

— Și o să dansez pe el, ca Nureev.

— Bine, fie. Te iau cu mine.

— N-ar fi bine să mai strângem câțiva băieți?

— Cine crezi c-ar fi dispus să vină? am întrebat, pornind motocicleta.

— Ai dreptate, a spus căutând în continuare un taxi.

— Urcă, i-am zis.

— Pardon?

— Urcă, Didier. N-am chef să depind de un taxi, în caz că trebuie s-o ștergem de-acolo în grabă.

— Știi că mi-e groază de motociclete.

— Urcă odată.

— Dacă mașinile s-ar răsturna într-o rână, nici în alea nu m-aș urca. Groaza mea se bazează pe anumite principii fizice.

— În cazul tău, Didier, nu e groază. E motofobie.

— Serios? a-ntrebat curios.

— Fără îndoială.

— Motofobie. Ești sigur?

— N-are de ce să-ți fie rușine. Am mulți prieteni motofobici. Dar există un tratament pentru asta.

— Zău?

— Da. Urcă pe motocicletă, Didier.

Capitolul 39

Am parcat motocicleta la o stradă distanță de casă și am așteptat pe o alee lăturalnică pustie. Luna scria poezii din copaci pe șosea. O pisică neagră și slabă s-a furișat printre fâșiile de lumină și întuneric, în căutarea unui adăpost.

— Mulțumesc, Soartă, a spus Didier. Ce puteai să-mi scoți în cale, în afară de-o pisică neagră?

Ne-am apropiat de poartă. M-am oprit, cercetând strada cu atenție. Treceau mașini, dar în rest era liniște.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Didier? l-am întrebat, ca să mă asigur că nu se răzgândise între timp.

— Cum *îndrăznești!* a răspuns el indignat.

— *Gata, gata.* Scuze.

Am deschis poarta și m-am dus la ușa principală. Mă pregăteam să apăs pe sonerie, dar m-a oprit Didier. A zâmbit, a stat o clipă pe gânduri, apoi a apăsat singur pe buton.

Un bărbat a venit spre ușă. Era construită din fragmente de vitraliu și sticlă jivrată. Se deslușea o siluetă masivă: un bărbat înalt care mergea încet, în baston. Hanuman.

A deschis ușa, a dat cu ochii de mine și a pufnit disprețuitor.

— Iarăși tu!

— Povestește-mi despre Pakistan, i-am zis.

M-a înșfăcat de umăr, de parcă ar fi fost un grepfrut, și m-a îmbrâncit pe culoar. Indivizi solizi cu priviri sadice au scos capul din camerele de la capătul holului. Alte gorile și-au făcut apariția pe scări. Hanuman m-a împins spre una dintre ușile de la capătul holului.

— *Madachudh! Bahinchudh! Gandu! Saala!* îmi strigau toți abia stăpânindu-se să se repede asupra mea.

Fiecare armă din lume reprezintă o dorință criminală. Iar noi eram înconjurați de oameni înarmați care ne doreau răul. Mă temeam, pentru că nu mă așteptasem să văd atâtea arme și pentru că infractorii, prin natura lor, nu respectă regulile.

Lângă mine stătea o namilă păroasă, în maiou alb. A ridicat ușor o pușcă de calibrul 12, cu țeava tăiată, și a îndreptat-o spre mine. Hanuman m-a percheziționat. Mulțumit că nu a găsit niciun pistol, mi-a ridicat cămașa ca să arate cele două cuțite pe care le purtam la spate, după care a tras-o la loc în jos, înăbușindu-și un căscat. Gangsterii au pufnit în hohote de râs. Apoi, s-a întors spre Didier, care i-a pus palma în față, oprindu-l. Și-a scos pistolul automat din buzunar și i l-a dat lui Hanuman.

S-a deschis o ușă, puțin mai în față. A apărut Vishnu.

— Se pare că ai un talent unic de a te face detestat, mi-a zis. Vino încoace, înainte să stârnești o rebeliune printre oamenii mei.

A intrat înapoi în cameră. Hanuman mi-a dat un brânci și l-am urmat pe Vishnu în biroul său.

Era mobilat cu un birou de mahon, două scaune pentru musafiri tapițate cu catifea și alte câteva din lemn înșirate în spatele lor. Afize politice și religioase se înghesuiau unele într-altele pe pereți, în schimb cărțile lipseau cu desăvârșire. Pe un monitor așezat pe birou se derulau imagini din casă.

Vishnu s-a oprit în pragul ușii ca să discute cu Hanuman. Uriașul stătea aplecat și clătina din cap.

Când a revenit la mine și la Didier, Vishnu era singur. Era o dovadă de mare încredere din partea lui, sau de prostie. A turnat whisky și gheață în trei pahare și ne-a întins câte unul. Apoi, s-a așezat pe fotoliul cu spătar înalt din partea opusă a biroului.

— Domnul Levy, presupun? a întrebat el, după ce am luat loc pe scaunele pentru musafiri. Nu am avut ocazia să ne cunoaștem, dar am auzit multe despre dumneavoastră.

— *Enchanté, monsieur*, a răspuns Didier.

— Soția mea este bolnavă, a zis Vishnu întorcându-se spre mine. Am angajat un doctor și două asistente ca să aibă grijă de ea. De-aia o țin aproape de mine. De-aia au vrut să te omoare oamenii mei. Pentru că soția mea e aici. Și tot de-aia și eu mă gândesc să te omor. Ți-ai pierdut mințile de tot de-ai venit aici?

— Îmi pare rău că ți-e bolnavă soția și că îi deranjez liniștea, am zis ridicându-mă să plec. Voi găsi o altă cale.

— Te dai bătut atât de ușor? m-a înțepat Vishnu.

— Ascultă, Vishnu, credeam că aici e cazinoul tău secret, clubul tău. Habar n-aveam că aici locuiești. O să găsesc o altă cale.

— Stai jos, mi-a zis Vishnu. Spune-mi despre ce e vorba.

— Înțeleg ce-ai simți dacă soția ta ar păți ceva, am spus reluându-mi locul pe scaun, pentru că și iubita mea a pățit ceva. A murit. Individul de la care a luat drogurile ce au ucis-o se află sub protecția ta. Am intrat în bârlogul tău ca să-ți cer să mă lași să port o discuție cu el, afară, pe stradă.

— Atunci, de ce nu-l aștepți pur și simplu afară?

— Nu sunt genul care să stea la pândă. Îmi place să intru pe ușa din față. De-aia am cerut să vorbesc cu tine. Individul lucrează pentru tine și n-am vrut să trec peste capul tău.

— Ce anume te interesează?

— Mă interesează ce știe el. Numele celui-lalt bărbat care era cu el și care i-a dat pastilele iubitei mele.

— Și ce ești dispus să-mi oferi în schimb?

— Orice îmi ceri și să fie echitabil pentru amândoi.

— O favoare? a întrebat cu un rânjet larg.

— Nu e lucru mic, am zis. Lasă-mă să discut cu omul tău și voi face orice-mi ceri și e echitabil pentru amândoi. Îți dau cuvântul meu.

— Trabuc? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, a zis Didier, luând unul și adulmecându-i aroma. Vishnudada, în cazul în care intenționați să ne ucideți, să știți că ar fi o moarte aproape perfectă pentru mine.

Vishnu a răs.

— Cândva, când aveam șaptesprezece ani, am făcut un gest asemănător, a zis aruncându-mi un zâmbet strâmb. Am dus o tavă cu ceaiuri până în sufrageria donului local, am pus tava pe masă și cuțitul la gâtul donului.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? a întrebat Didier captivat de poveste.

— L-am avertizat că, dacă acei *goondas* ai lui îmi mai abuzează sora, o să mă furișez în casa lui la fel de discret și o să-i tai beregata.

— V-a pedepsit? s-a interesat Didier.

— Oh, da. M-a recrutat în banda lui, a răspuns Vishnu și a luat o înghițitură de whisky. Totuși, oricât de mult mi-ar reaminti de tinerețile mele, nu pot fi de acord cu ceea ce ați făcut venind în casa mea. Cine este acest om despre care susții că ar fi sub protecția mea?

— Irlandezul. Concannon.

— În acest caz, ai sosit prea târziu. S-a dus.

— Dar a trecut chiar azi pe aici, domnule, a zis Didier, pe un ton calm.

— Aveți dreptate, domnule Levy. Dar a trecut și s-a dus. Nu asta e natura afacerilor noastre? A plecat acum trei ore. Nu știu unde s-a dus sau dacă o să-l mai văd vreodată și, sincer, puțin îmi pasă.

— Atunci, ne vom lua rămas-bun. Ne cerem scuze soției pentru deranj.

— E adevărat, a întrebat Vishnu făcându-mi semn să mă așez la loc, că nu mai lucrezi pentru Compania Sanjay?

— Adevărat, am răspuns.

— Scuzați-mi curiozitatea, Vishnudada, a intervenit Didier încercând să schimbe subiectul, dar o cunoșteți pe fata care-a murit? Eu am avut privilegiul de a o cunoaște. Era o minune de fată, un înger printre oameni. Pierderea ei este absolut insuportabilă.

— Și această vizită este insuportabilă, domnule Levy. Ordinea trebuie păstrată. Regulile trebuie respectate.

— A fost un gest regretabil din partea noastră, a răspuns Didier. Dar iubirea este un sfetnic prost și un servitor și mai prost.

— Îmi permiteți să vă împărtășesc părerile mele despre proști? a întrebat Vishnu ridicându-se ca să ne umple paharele, dar fără a mă

scăpa din ochi.

— Cu mare plăcere, a spus Didier pufăind din trabuc.

— Dacă înalți o casă frumoasă, a zis Vishnu luând loc în fotoliu, proștii o să smulgă podeaua ca să poată sta în țărână. Dacă o reconstruiești mai trainică decât înainte, vor aduce țărâna de afară, ca să poată sta în ea. Dețin o companie de construcții, deci știi foarte bine cum stau lucrurile. Ce părere ai, Shantaram?

Ce părere am? *Ești un grandoman și o să ai parte de o moarte violentă.*

— Aș zice că urăști proștii.

— Fii serios! a protestat Vishnu. Toată lumea urăște proștii. Până și *proștii* îi urăsc pe proști. Ideea este că unii sunt făcuți să conducă, iar majoritatea, să urmeze ordine. Ai făcut un pas mare în direcția corectă.

— Ce pas?

— Acela de a părăsi Compania Sanjay. Acum, nu ne mai desparte decât un pas mic pe noi doi. Dacă ai accepta să mi te alături și să-mi spui tot ce știi despre Compania Sanjay, ai trece de la statutul de subordonat la cel de lider. Te-aș face putred de bogat.

M-am ridicat de pe scaun.

— Ne cerem încă o dată scuze pentru deranj. Nu aș fi venit dacă aș fi știut că familia ta e aici. Oamenii tăi ne vor lăsa să plecăm, fără să-i trezim pe toți cei de la etaj?

— Oamenii *mei*? a râs Vishnu.

— Oamenii tăi.

— Oamenii mei nu se vor atinge de voi, a zis. Ai cuvântul meu.

Am dat să plec, dar m-a oprit din drum.

— Irlandezul nu e singurul care știe adevărul, a zis.

M-am întors spre el.

— A existat un șofer. Șoferul meu. Mașina neagră îmi aparține.

— E a ta?

— Irlandezul mi-a cerut-o cu împrumut pentru seara respectivă. Înțeleg că fusese împușcat cu o zi înainte, dar tot a ținut să iasă în oraș. I-am dat mașina cu tot cu șofer.

— Unde-l găsec pe șofer?

— N-o să-ți spună nimic.

— Poate că o să-mi spună, am mârâit printre dinți.

— E mort. Dar a apucat să-mi spună tot ce s-a întâmplat înainte să-și dea duhul.

— Ce dorești de la mine, Vishnu?

— Știi bine ce doresc. Vreau să împiedic Compania Sanjay să mai umple străzile Bombay-ului cu arme și artificieri din Pakistan.

— E un pic exagerat, am încercat să protestez, dar m-a întrerupt ridicându-se furios, cu pumnii în șold.

— Nu poți nega, pentru că lucrurile astea se întâmplă pretutindeni, a rostit ridicând vocea amenințător. Bani de la arabi, antrenamente în Pakistan, o armată care s-a pus deja în mișcare în toată lumea. Sunt pe cale să cucerească prima lor țară, Afganistanul. Și nu va fi ultima țară cucerită de armatele islamice. Dacă nu vezi realitatea, înseamnă că ești tâmpit.

— Tu îți deranjezi soția acum. N-am chef să intru într-o dezbatere politică acum, Vishnu. Vreau doar să pun mâna pe irlandez.

— Lasă-i pe irlandezi și pe soția mea, idiotule! Zi-mi ce părere ai despre ceea ce se întâmplă. Amândoi trăim aici de atâta vreme, încât am apucat să simțim dragostea maternă a Indiei. De ce parte a baricadei te situezi?

M-am uitat spre Didier. A ridicat din umeri.

— Adeverata luptă, am răspuns, se duce între suniți și șiiți. Musulmanii ucid o sută sau chiar mai mulți musulmani la fiecare non-musulman, moschee după moschee, piață după piață. Nu avem nicio miză în războiul lor. Ar trebuie să stăm deoparte și să ne vedem de treburile noastre. Și, mai presus de toate, n-ar trebui să le invadăm țările și să le bombardăm orașele, cât timp ei sunt implicați în vrajba lor personală. De fapt, n-ar trebui să facem asta în niciun moment.

— Indienii au o miză, a spus Vishnu, pe un ton serios, frământându-și mâinile. Cașmirul. De-asta ne tot atacă. Vor să facă din Cașmir un stat islamic independent. Care-i poziția ta referitoare la Cașmir?

— Cașmirul e un război imposibil de câștigat. ONU ar trebui să trimită trupe în zonă ca să apere populația, până când se rezolvă conflictul.

— Ai privi situația cu aceeași lejeritate dacă ar fi vorba despre un stat al țării tale?

— Are dreptate, s-a amestecat Didier gesticulând cu trabucul în mână.

M-am uitat la el, apoi la Vishnu.

— Eu n-am țară. Nici iubită nu mai am. Ai vreo informație care să mă ajute să îl găsesc pe cel care a ucis-o?

Vishnu a răs și ochii i-au fugit spre ceasul de pe perete. Am

realizat prea târziu că nu făcea decât să tragă de timp.

Ușa din spatele nostru s-a deschis și a intrat Dilip Fulger, urmat de alți șase polițiști. Doi m-au înșfăcat pe mine, doi pe Didier.

Sergentul Dilip s-a apropiat de mine, burta-i imensă aproape explodând din cămașă.

— Te-am căutat îndelung, Shantaram, mi-a zis. Am câteva întrebări mai puțin plăcute pentru tine.

M-am uitat la Vishnu, care zâmbea. Dilip a început să ne împingă spre ieșire.

— Așteaptă! a strigat Vishnu arătând spre Didier. Am nevoie de domnul Levy. Avem mai multe lucruri de discutat.

— *Jarur!* a răspuns Dilip.

Polițiștii i-au dat drumul lui Didier. S-a uitat la mine, întrebându-mă din priviri dacă ar trebui să luptăm și să murim, atunci și acolo. Am clătinat din cap. Mi-a aruncat un zâmbet stins, încercând să-mi încurajeze inima deja năpădită de frică. Totul era în ordine. Amândoi trecuserăm prin arestul sergentului Dilip și știam la ce să ne așteptăm: bocancul și bastonul, plus epuizarea, ca unic moment de răgaz.

Capitolul 40

Polițiștii m-au scos afară din casă în îmbrânceli și înghionteli. Scorpionii rânjeau și îmi aruncau ironii. Danda mi-a tras un șut înainte de a trânti ușa în urma mea.

Opt mâini și câțiva bocanci m-au aruncat pe burtă pe bancheta din spate a jeepului. Au gonit ca nebunii până la secția de poliție de la Colaba, m-au azvârlit din mașină, m-au jucat bine în picioare, apoi m-au târât în curtea pietruită.

Am trecut pe lângă birourile în care se desfășurau interogatoriile obișnuite și m-au dus la bulău, unde se desfășurau interogatoriile excepționale.

M-am ridicat și m-am opus arestării. Am reușit chiar să dau câteva lovituri sănătoase. Evident că polițiștilor nu le-a convenit asta. M-au lovit de câteva ori și m-au aruncat într-o celulă mare și întunecoasă.

Erau patru bărbați speriați în celulă, printre care mă număram și eu. Ceilalți trei stăteau ghemuiți într-un colț, legați cu un lanț. Erau murdari pe față și aveau cămașile sfâșiate. După toate aparențele,

erau acolo de ceva vreme.

Polițiștii m-au legat la baza gratiilor, obligându-mă să mă chircesc pe genunchi.

Bang! Un șut a venit din senin. Salut, Fulger. Șut, pumn, baston, pumn, șut, șut, baston, șut, pumn, pumn, baston.

La fel ai bătut-o și pe Karla, lașule, mi-am zis în sinea mea, căutând o imagine de care să mă agăț. O să-ți primești răsplata de la karma. O să primești tu ceea ce meriți.

S-a oprit brusc, ca un ultim trăsnet, și am auzit vuietul furtunii îndepărtându-se.

Imediat ce m-am crezut în siguranță, am riscat să arunc o privire înspre Dilip Fulger. Se uita țintă la cei trei bărbați ghemuiți în colț și gâfâia ca o locomotivă. I se citea o fericire sadică pe chip.

Am înțeles ce se petrecea. Eu fusesem doar uvertura. Ceilalți erau opera propriu-zisă.

Cei trei au înțeles ce urmează și au început să cerșească milă. Aveam timp să mă mișc, să răsuflu și să evaluez pagubele produse.

Spre norocul meu, nu mă alesesem nici cu fracturi, nici cu rupturi. Brațele și picioarele erau funcționale. Se putea și mai rău. Știam asta din experiențele trecute.

În momentul în care sergentul Dilip s-a apucat să-i bată pe ceilalți deținuți, doi polițiști m-au descătușat de gratii și m-au dus în biroul sergentului, ca să decidă ce sumă să-și însușească din banii găsiți asupra mea. Mi-au luat totul, firește: a trebuit să le dau tot ce aveam ca să-mi răscumpăr hainele de pe mine, obiectele personale și cuțitele. Mi-au aruncat lucrurile-n stradă și pe mine după ele, doar în chiloți.

M-am trezit în miez de noapte, pe strada pustie, lângă un refugiu pietonal. Mi-am adunat hainele una câte una și m-am îmbrăcat. Am rămas câteva minute împietrit, cu ochii la secția de poliție, cuprins de acea încăpățănare care se naște uneori din nedreptate.

Stăteam în mijlocul străzii fluorescente, bătut și plin de sânge. Auzeam urletele celorlalte victime ale sergentului Dilip. Girofarul de la colț m-a colorat în roșu, pulsând lent. M-am uitat spre locul din care răsunau urletele.

Un Ambassador negru a oprit lângă mine. Geamurile erau coborâte. L-am văzut pe Farid pe scaunul din față, lângă șoferul Companiei, pe numele său Shah. Pe bancheta din spate stăteau Faisal, Amir și Andrew Dasilva.

Dasilva stătea cu cotul pe fereastră. Când l-am văzut că bagă

mâna sub bordul mașinii, am scos instinctiv un cuțit. Gangsterii au izbucnit în râs.

— Poftim banii, mi-a zis Dasilva întinzându-mi un pachet pe fereastră. Treizeci de miare, pentru misiunea din Sri Lanka.

Am întins mâna să iau pachetul, dar nu i-a dat drumul.

— Ai două săptămâni de protecție din partea lui Sanjay, mi-a spus rânjindu-mi în față. După aia, ce-ar fi să-ncerci să mă ucizi? Vedem ce se întâmplă.

— Nu vreau să te omor, Andy, am răspuns smulgându-i pachetul din mână. Mă distrez prea bine umilindu-te în fața prietenilor tăi.

— Bună replică, a râs Amir. O să-mi fie dor de tine, Lin. *Challo!* Hai să mergem.

Ambassadorul negru s-a îndepărtat, lăsând un fum albastru prin ceața fluorescentă. Am vârât banii în cămașă. Urletele au reînceput.

O migrenă începea să se resimtă în jurul ochiului drept. Vânățiile de pe spate și de pe umeri făceau cunoștință unele cu altele.

Am trecut din nou pe sub arcada masivă a secției de poliție, am urcat treptele care duceau la terasa lungă și am intrat în biroul sergentului Dilip.

— Cheamă-l, i-am strigat polițistului somnoros care stătea de pază.

— Du-te-n mă-ta, Shantaram! mi-a răspuns, tolănindu-se în scaun. Șterge-o până nu te vede aici.

Am băgat mâna în cămașă, am scos câteva bancnote de o sută de dolari și i le-am azvârlit pe masă.

— Cheamă-l.

Polițistul a înșfăcat banii și a ieșit în goană din birou.

Dilip Fulger și-a făcut apariția în câteva secunde. Nu știa dacă sunt pus pe hartă ori vreau să-i ofer vreo mită de împăcare sau ce ar fi preferat dintre cele două. Sadismul se scurgea din el precum unsoarea, iar cămașa îi era pătată de sudoare.

— Asta e ziua mea norocoasă, a zis el învârtind o cravașă între degete.

— Vreau să plătesc cauțiunea celor trei deținuți, am spus.

— Poftim?

— Vreau să plătesc cauțiunea celor trei deținuți. Cu bani gheață.

— Care trei? a întrebat Dilip, cu o privire bănuitoare.

— Aia trei pe care-i stâlcești în bătaie.

A râs. De ce râd oamenii când tu nu faci nicio glumă? Ah, da: când tu însuți ești o glumă.

— N-am nimic împotriva, a rânjit el, dacă oferi o sumă corespunzătoare. Te-ai răzgândi dacă ți-aș spune că unul dintre ei a violat mai multe fetițe, dar nu știu care dintre ei, până când nu obțin o mărturisire? Tu alegi.

Uite ce se întâmplă când vrei să faci o faptă bună. Îmi țiuiau urechile și mă durea fața. Era genul de durere furioasă care te săgetează prin tot corpul și nu se oprește până când nu se-ntâmplă un lucru foarte bun sau foarte rău. Țiuitul nu voia să înceteze. Un pedofil? Soarta este întotdeauna mai înțeleaptă și mai dreaptă decât noi, oamenii.

— Aș vrea, am hârâit eu, apoi mi-am dres glasul, aș vrea să te plătesc ca să nu-i mai bați. Batem palma?

— Batem palma pentru cinci sute de dolari, mi-a răspuns, când faci rost de ei.

Știa că mă curățase până la ultimul sfanț. Iar polițistul celălalt nu îi pomenise nimic despre hârtiile de o sută de dolari. Dilip a scos un geamăt surprins în clipa în care am scos bancnotele din cămașă și i le-am aruncat pe birou.

— Mai am optzeci de prizonieri la etaj, mi-a zis. Nu dorești să plătești și pentru ei?

În momentul acela, bătut și cu mintea tulbure, gândindu-mă că trupul Lisei trecuse pe acolo și toți polițiștii o văzuseră moartă, că Dilip Fulger o bătuse pe Karla, încătușată probabil de aceleași gratii ca mine, nu îmi păsa câtuși de puțin. Voiam doar ca țipetele să înceteze un timp.

I-am mai aruncat niște bani pe masă.

— Astă-seară nimeni nu pățește nimic, am zis.

A răs din nou și a adunat banii. Polițiștii din pragul ușii râdeau și ei.

— Profitabilă noapte, a spus Dilip. Ar trebui să te bat mai des.

Am ieșit din birou și am traversat terasa lungă.

Am trecut pe sub arcada care dădea în stradă, conștient că nu făcusem altceva decât să cumpăr liniștea pentru o noapte și că noaptea următoare vor fi iarăși bătuți, și alții vor fi bătuți după ei, noapte de noapte.

Nu rezolvasem nimic, căci pacea nu poate fi cumpărată cu toți banii din lume, iar cruzimea nu va dispărea până când binele nu va triumfa.

O limuzină neagră a oprit în fața mea și din ea au coborât Karla, Didier și Naveen. Fericirea mea era precum un ghepard ce aleargă

liber prin savana alinării. Teama a fugit, speriată de iubire.

M-au îmbrățișat și m-au ajutat să urc în mașină.

— Ești bine? m-a întrebat Karla punându-mi o mână răcoroasă pe față.

— Sunt bine. Cum ați aflat că mi-au dat drumul?

— Am așteptat. Ne-a sunat Didier și am așteptat vizavi, în față la Leo's. Am văzut când te-au dat afară din secție, dar am zis să te lăsăm câteva minute.

— A fost ideea Karlei, a adăugat Naveen. Ne-a spus: „Lăsați-l să-și tragă pantalonii pe el în liniște”. Tocmai ne pregăteam să venim spre tine când a oprit Ambassadorul negru.

— Iar după ce-a plecat, te-ai întors în secție, a completat Didier.

— Un gest cam îndrăzneț din partea ta, a spus Naveen zâmbind. Așa că am rămas la pândă și ne-am gândit cum să te scoatem de acolo. Pe urmă, te-am văzut că ieși singur.

— Avem noutăți, m-a anunțat Didier.

— Am stat de vorbă cu Vishnu după ce-ai plecat. Mi-a spus cine-a mers la Lisa împreună cu Concannon.

— Ranjit, mi-a răspuns Karla sec, luând țigara din mâna lui Didier.

— Ranjit *al tău*?

— Conform certificatului de căsătorie, da, a răspuns Karla. Dar, conform ultimelor descoperiri, sunt mai mari șanse să rămân văduvă înainte să apuc să divorțez.

Ranjit? Mi-am amintit cât de speriat era când am trecut pe la biroul lui ca să o caut pe Karla. Se gândea că am aflat. *De-aia era atât de înspăimântat.*

— Unde e?

— A fugit din oraș, m-a informat Karla. I-am sunat pe prietenii lui. I-am înnebunit pe toți, dar nu l-a văzut nimeni de ieri dimineată. Secretara i-a rezervat un bilet de avion către Delhi. Parcă s-a evaporat imediat ce-a ajuns acolo. Nu e nicăieri de găsit.

— Îi dăm noi de urmă, a zis Naveen. E prea bogat ca să nu se facă remarcat.

Karla a răs.

— Ai dreptate. Iese el din vizuină mai devreme sau mai târziu.

— Gata, acum te poți liniști, Lin, a spus Didier. Misterul a fost dezlegat.

— Mulțumesc, Didier, am zis înapoiindu-i Karlei plosca. Nu e încă dezlegat, dar cel puțin știm cine-l poate dezlega.

— Întocmai, a concluzionat Karla. Dar, până dăm de urma lui Ranjit, să ne concentrăm pe problemele ceva mai presante. Arăți cam bătut, Shantaram.

— Mă scuzați că intervin, a spus șoferul în uniformă. Doriți să vă dau trusa de prim-ajutor?

— Tu ești, Randall?

— Eu sunt, domnule Lin. Vreți să vă dau trusa și un prosop curat?

— Da, mulțumesc. Cum ai ajuns să conduci mașina asta neagră și imensă în Bombay?

— Domnișoara Karla mi-a oferit șansa să o servesc, mi-a răspuns Randall întinzându-mi trusa de prim-ajutor peste banchetă.

— Termină, Randall, a râs Karla. În mașina asta, nu se servesc decât băuturi și truse de prim-ajutor.

M-am uitat la Karla. A ridicat din umeri, a desfăcut capacul ploștii și a turnat câteva picături de votcă pe o bucată de tifon, după care mi-a dat plosca.

— Bea, Shantaram.

— Orice poruncește domnișoara Karla, am zis, amuzat de cum îl transformase pe barmanul de la Mahesh în șofer de limuzină.

Mi-a curățat o parte din rănile de pe față, cap și încheieturi, cu o mână de cunoscător, căci mai făcuse asta pentru mulți luptători. Unul dintre cei mai buni prieteni ai Karlei de pe vremea lui Khaderbhai era antrenor de lupte. El o învățase tot ce știa și, la rândul ei, Karla devenise un bun antrenor.

— Încotro, domnișoară Karla? a întrebat Randall. Chiar dacă nu destinația e importantă, ci călătoria.

— Unde vrei să mergem? m-a întrebat Karla.

Unde voiam să mergem? Voiam să-mi iau adio de la Lisa, alături de prietenii mei, și să tai una dintre ramurile durerii. Vestea că Ranjit îi oferise pastilele letale îmi conferea liniștea necesară de a-mi lua rămas-bun.

— Aș dori ceva în mod special. Dar aș vrea s-o faceți și voi împreună cu mine, dacă nu vă deranjează.

— Desigur, nicio problemă, de acord, mi-au răspuns toți trei, fără măcar să întrebe despre ce era vorba.

— Didier, crezi că se supără amicul tău, Tito, dacă-l trezim?

— Din câte știu eu, Tito nu doarme niciodată, mi-a răspuns. Cel puțin, nimeni nu l-a văzut vreodată dormind.

— Grozav. Să mergem.

Didier i-a explicat lui Randall cum să ajungă la colonia

pescărească din spatele pieței Colaba. Am parcat lângă un șir de cărucioare înclinate și ne-am strecurat pe străduțe și alei întunecoase în căutarea lui Tito. L-am găsit citind Durrell la lumina unei lămpi cu gaz. Se simțea singur, ne-a mărturisit, așa că ne-a pus o taxă pe timp: zece la sută din două ore. Am fumat o țigară de marijuana cu el, am vorbit despre cărți, după care mi-am recuperat lucrurile.

— Care este următoarea destinație? a întrebat Randall când am revenit la mașină.

— Clădirea Air India, am zis. Vom organiza o înmormântare în ceruri.

Capitolul 41

Paznicul de noapte și-a amintit de mine, a acceptat câțiva bani și ne-a lăsat să urcăm pe acoperișul clădirii pustii.

Arcașul roșu se rotea agale. Era o noapte senină, iar orizontul înstelat, mai întins decât marea. Valurile de dedesubt păreau fragile, crestele lor înspumate se profilau ca niște fâșii de alge plutitoare de la înălțimea cuibului nostru ceresc.

În timp ce admiram arcașul și priveliștea, m-am apucat să încropesc o mică vatră. Naveen m-a ajutat să adun cărămizi și țigle sparte de pe vastul acoperiș de ciment. Am construit o bază din țigle și am împrejmuț-o cu pietre și cărămizi.

Făcusem rost de un ziar de la paznic. I-am rupt foile și am început să le răsucesc între degete și să fac grămăjoare cât de cât compacte. Odată pregătirile terminate, am scos capacul cutiei pe care i-o încredinșasem lui Tito spre păstrare.

Jucăria mecanică era o mierlă albastră, prinsă de un dispozitiv cu spații pentru degete, asemănător cu o foarfecă. Am apăsat pe mânerul foarfecei și pasărea a început să miște din cap și să cânte. Era a Lisei. O avea de când era copil. I-am dat-o Karlei.

Tot în cutie se găsea tubul galben cu un capăt de alamă, în care se aflau vechile mele inele de argint. Îl făcusem special pentru Lisa, ca să-l folosească pe post de prespăpăier. I l-am dăruit lui Naveen. Iar săculețul din catifea albastră, plin cu pietricele, scoici, amulete și monede, i l-am oferit lui Didier.

Am rupt fotografiile și le-am aruncat în vatra improvizată, cu alte obiecte inflamabile, precum sandalele împletite și cutia pe care scria

„motive pro”, ruptă în bucăți mărunte. Eșarfa gri, diafană, a ajuns în vârful moviliței, încolăcită ca un șarpe.

Am aprins grămăjoarele de hârtie de la bază și focul s-a întetit numaidecât. Didier i-a dat o mână de ajutor cu un strop de alcool din propria-i ploscă. Karla i-a urmat exemplul. Naveen îl ațâța făcându-i vânt cu o bucată de țiglă.

Karla m-a prins de mână și m-a dus la marginea acoperișului, de unde se zărea marea.

— Ranjit, am murmurat.

— Ranjit, a murmurat ea.

— Ranjit, am mârâit.

— Ranjit, a mârâit ea.

— Cum rezisti?

— Sunt bine. Am alte probleme pe cap. Tu?

— Ranjit, am zis scrâșnind din dinți.

— I-a plăcut de ea de la bun început, a spus Karla. Eu eram atât de preocupată să îl fac faimos, încât nici n-am băgat de seamă ce relație strânsă era între ei.

— Adică Ranjit era înamorat de Lisa?

— Nu știu. E posibil. Nu l-am întrebat niciodată despre viața lui amoroasă, iar el nu mi-a spus niciodată nimic. Poate l-a influențat faptul că *noi* o plăceam atât de mult. Ranjit are un spirit competitiv foarte dezvoltat. Dar, ca oricărui bărbat competitiv, i-a dispărut toată vitejia în momentul în care lucrurile s-au complicat.

— La ce te referi?

— O să-ți povestesc eu, într-o zi, după ce îl găsim. Problemele mele cu Ranjit sunt neimportante acum și n-au avut nimic de-a face cu Lisa. Problema lui era teama de succes. E surprinzător de frecventă. Ar merita să primească un nume.

— Fatigabilitate pe fond de ambiție? am sugerat.

— Merge, a zis ea râzând ușor. De ce crezi că s-a dus Ranjit la Lisa în noaptea aia?

— Rohypnolul este un drog al violului, dar, uneori, partenerii îl iau împreună pentru că le place. Deci, ori Ranjit e violator și planul lui a dat greș, ori aveau o aventură și nu le-a ieșit cum au plănuit. Chestia e că, deși știam că îl admiră pentru politica lui, nu mi-am imaginat nicio clipă că sunt atât de apropiați.

— Îi admira politica? a pufnit Karla.

— Ce ți se pare atât de amuzant?

— O să-ți explic la un moment dat. Ia zi, Shantaram, cum a decurs

revederea cu Dilip Fulger?

— După tiparul obișnuit. Nimic nou.

— Polițiștii cruzi sunt preoți cruzi, a meditat ea. Îți smulg mărturisirea, fără să-ți ierte păcatele.

— Tu cum te mai simți, subțirico?

— Binișor. Am niște vânătaii pe spate precum testele lui Rorschach. Una arată ca doi delfini care fac dragoste. Dar e posibil să fie doar vreo nălucire de-a mea.

Îmi doream nespus să văd acea vânătaie. Să o sărut. Să îl strivesc în pumni pe cel care i-a făcut-o.

— Bănuiesc că ai cheltuieli mari cu închirierea limuzinei, salariul lui Randall, apartamentul de la Taj, am spus. Am deoparte cam cincizeci de mii de dolari. Pot să-ți găsesc o locuință sigură, îți plătesc mașina și pe Randall și orice altceva îți mai trebuie. Ar trebui să fii mai prudentă acum că Ranjit s-a făcut nevăzut.

— Ascultă, mi-a spus. Ți-am povestit că am lucrat cu economiștii și analiștii de la ziarul lui Ranjit. Am reușit să strâng niște bani.

— Bine, dar...

Îmi luase doi ani să strâng acei bani, cu ajutorul celor mai bune sfaturi care se pot cumpăra cu banii șefului, și chiar o sumă substanțială din banii șefului.

Mi-am amintit conversația de pe motocicletă, cum o bătusem la cap să agonisească niște bani și să plătească avansul la o casă. Iar ea lucra cu economiști și analiști financiari în tot acest timp. Și nu a suflat o vorbă despre asta. Ba chiar m-a ascultat răbdătoare până la capăt.

— Joci la bursă?

— Nu... tocmai.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Manipulez bursa.

— O *manipulezi*?

— Un pic.

— Ce înseamnă un pic?

— Mă folosesc de împuternicirea de vot ca să influențez valoarea teoretică a tuturor acțiunilor lui Ranjit din telecomunicații, electricitate, asigurări și transporturi. Îmi creez un fond de capital, pentru șaisprezece minute, după care îl închid.

— Un fond de capital?

— Am cumpărat în draci, împreună cu alte șase persoane la șase telefoane, timp de șaisprezece minute.

- Și pe urmă?
- Pe urmă, am transferat valoarea acțiunilor în companii independente la care cumpărasem deja acțiuni preferențiale.
- Poftim?
- Recunosc, am manipulat de câteva ori piața de capital. N-am făcut nimic grav. Mi-am tras partea și am dispărut.
- Câți bani ai făcut?
- Trei milioane.
- De rupii?
- De dolari.
- Ai câștigat trei milioane la bursă?
- Le-am sustras, mai exact. Nu e mare lucru dacă ești putred de bogat, ceea ce eram cu ajutorul acțiunilor lui Ranjit. Așa că, liniștește-te. Banii nu sunt o problemă. Sunt puși în patru conturi separate. N-am nevoie nici de banii lui Ranjit, nici de ai tăi. Am nevoie de ajutorul tău.
- Trei milioane? Și eu te băteam la cap...
- Să fiu soție de Bombay de la Londra, mi-a continuat ea ideea. Mi-a plăcut la nebunie. Pe bune. Eu...
- Stai o clipă. Ai zis că ai nevoie de ajutor?
- A revenit în oraș o veche dușmană de-a mea. Madame Zhou.
- Mi-e greață de femeia aia, deși n-am văzut-o decât o dată în viață.
- Greța e o nimica toată pe lângă ce simt eu, a continuat Karla. O urăsc de moarte!
- Madame Zhou era un traficant de influență, care storsese secrete de la clienții importanți ai bordelului ei, Palatul Fericirii, timp de peste un deceniu. Când a atras-o pe Lisa în labirintul său de cearșafuri murdare, Karla a reușit să o scoată de-acolo, a turnat benzină în Palatul Fericirii și l-a ars din temelii.
- A dat de știre tuturor că mă caută, a zis Karla. Iar de data asta n-a mai pus doar gemenii la treabă.
- Îi cunoșteam pe gemeni, bodyguardii lui Madame Zhou și tovarășii ei nelipsiți. Ultima oară când îi văzusem, erau plini de sânge, pentru că eu eram pe punctul de a pierde o bătaie extrem de haotică împotriva lor, iar Didier îi împușcase.
- Îi urăsc pe gemenii ăia, am zis, și nu i-am văzut decât o dată, împreună.
- De data asta, a spus Karla, cu ochii pierduți în noapte, și-a adus cosmeticienii personali cu ea. Doi aruncători de acid.

În anii aceia, majoritatea răzburilor se plăteau cu acid. Deși se limitau, în general, la arsuri simbolice, aruncătorii de acid ofereau și servicii mai complexe, în schimbul unor sume considerabile.

— Când s-a întors la Bombay?

— Acum două zile. A aflat cumva de moartea Lisei. Știe că din cauza Lisei i-am făcut palatul scrum. Vrea să se uite în ochii mei și să râdă, înainte să mă ardă și ea pe mine.

Stelele cutreierau pe pășunile lor întunecate. Primii zori răzbăteau printre toate umbrele. Lumina difuză începea să trezească valuri în creste scânteietoare: foci incandescente, ieșite la joacă.

Am întors capul ușor, ca să îi pot admira profilul, în vreme ce sufletul ei vorbea cu marea.

De câteva zile, trăia într-o permanentă stare de teamă. Descoperise trupul neînsufletit al dragei noastre prietene, fusese bătută de polițiști, se despărțise definitiv de Ranjit, din motive doar de ea știute, aflase că aruncătorii de acid ai lui Madame Zhou sunt pe urmele ei, totul culminând cu vestea că Ranjit era împreună cu Lisa când aceasta își găsise sfârșitul.

Era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoșteam, dar fusesem atât de absorbit de propria vinovăție și durere, încât uitasem să-i fiu alături, acolo unde îmi era locul, când avea nevoie mai mare de mine.

— Karla, nu...

— O facem sau nu? a întrebat Didier, de lângă vatră. Noi suntem gata.

Didier și Naveen se îngrijiseră bine de foc. Pulberea de cenușă, răcită de evantaiul improvizat al lui Naveen, era suficientă să luăm fiecare câte un pumn.

Ne-am dus în colțul dinspre mare și am împrăștiat ultimele ei rămășițe în același loc în care și ea ar fi ales să le împrășteie pe ale mele.

— Adio și salut, suflet frumos, a rostit Karla lăsând cenușa să i se strecoare printre degete. Următoarea ta viață să fie mai fericită și mai lungă!

Odată cu cenușa ei purtată de vânt, au zburat spre cer și gândurile noastre despre ea. Eram atât de furios pe soartă, încât îmi venea să plâng.

— Ar fi bine s-o ștergem de-aici, a sugerat Naveen curățând resturile micului rug.

— O clipă, am spus. Madame Zhou s-a întors în oraș, împreună cu niște aruncători de acid, și întreabă de Karla.

— Aruncători de acid? a spus Didier dezgustat și înfiorat, în același timp.

— Cine-i Madame Zhou? a întrebat Naveen.

— O femeie oribilă, a răspuns Didier dând pe gât ultimul strop de alcool din ploscă. Ca să-ți faci o idee, imaginează-ți un păianjen de dimensiunea unei femei mărunte.

— O vom păzi pe Karla nonstop, am propus, până când vom reuși s-o azvârlim pe Madame Zhou și pe aruncătorii ei de acid în mare. O să...

— Vă mulțumesc și vă accept ajutorul, Didier și Naveen, a intervenit Karla. Vă sunt recunoscătoare. Dar tu, Lin, n-ai cum să mă ajuți.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-o să fii aici. Tu o să pleci.

— Serios?

— Da.

— Când plec?

— În dimineața asta.

— La revedere, Lin, a zis Didier venind repede să mă îmbrățișeze. Nu mă trezesc niciodată mai devreme de după-amiază, așa că o să-ți ratez plecarea.

— Plecarea?

— Te duci pe munte, m-a informat Karla. O să stai două săptămâni cu Idriss.

— Pa, Lin, mi-a zis Naveen. Ne vedem când te întorci.

— Stați o clipă.

Porniseră deja spre ușă. M-am dus după ei. În momentul în care s-au închis ușile liftului, Karla a oftat.

— De câte ori se închid ușile liftului, cu mine înăuntru... a dat ea să spună.

Didier i-a întins plosca.

— Parcă nu mai aveai nimic în ea, a zis Karla luând o dușcă.

— Asta e de rezervă.

— Vrei să te însori cu mine, Didier, dacă reușesc să divorțez de Ranjit sau să-l omor?

— Sunt deja însurat cu viciile mele, dragă Karla, i-a răspuns Didier. Sunt niște iubite teribil de geloase.

— Halal noroc am, a zis Karla. Toți bărbații din viața mea fie sunt

niște vicii, fie sunt însurați cu viciile.

— Eu în ce categorie mă încadrez? a întrebat Naveen. Acum fac și eu parte din viața ta.

— În ambele, i-a replicat Karla. Motiv pentru care am mari speranțe în ce te privește.

Am ajuns la mașina Karlei, iar Randall ne-a deschis portiera. I-am anunțat că vreau să fac o plimbare să îmi recuperez motocicletă, pe care o lăsasem în apropierea casei Scorpionilor. Karla m-a condus până la dig ca să-și ia rămas-bun.

— Rezistă, mi-a spus punându-mi o palmă pe piept.

Degetele ei erau precum adevărul atingându-mi pielea.

Imaginează-ți cum ar fi să te bucuri de asta în fiecare zi.

— Din fericire, sunt un tip rezistent.

A răs. S-a auzit dangătul clopotului de la templu.

— Aș vrea să-ți fiu alături când Madame Zhou va ieși din bârlogul ei.

— Îmi ești de ajutor dacă stai două săptămâni pe munte, Lin. Lasă lucrurile să se liniștească. Lasă-mă să-mi pun planul în aplicare. Lasă-mă să fac ce-am de făcut fără să te amestec și pe tine. Dacă dorești, poți să stai și mai mult de două săptămâni cu Idriss.

— Mai mult?

— Dacă simți nevoia.

— Cum rămâne cu noi doi?

A zâmbit și m-a sărutat.

— O să vin în vizită.

— Când?

— Când te vei aștepta mai puțin, mi-a răspuns îndreptându-se spre mașină.

— Ce-ai de gând să faci cu Madame Zhou?

— Vom fi mișoși, mi-a răspuns prin geamul mașinii, până când o vom găsi.

Am privit limuzina cum se îndepărta și am pornit pe faleză. Plimbăreții matinali dădeau vioi din coate și își etalau șosetele până la gleznă, uitându-se concentrați la drumul pavat.

Dimineața se înălța din spatele clădirilor estice de pe care începeau să se scuture vălurile întunecoase. Ici și colo, lătrau câinii dornici de acțiune. Stoluri de porumbei își testau abilitățile, năpustindu-se spre pământ precum trena diafană a unei dansatoare și dispărând din nou în văzduh.

Eram mohorât ca un cortegiu funerar. Încă simțeam cenușa între

degete. Frânturi din viața Lisei pluteau peste mare și faleză.

Totul lasă o amprentă. Fiecare lovitură se răsfrânge în pădurea sufletului. Fiecare nedreptate rupe o ramură și fiecare pierdere doboară un copac. Curajul sublim ce sălășluiește în noi, speranța care ne definește, ne îndeamnă să mergem mai departe, oricât de mult ne-ar răni viața. Mergem, înfruntăm marea, vântul și adevărul usturător al morții, și ne continuăm drumul.

Iar fiecare pas, fiecare răsuflare, fiecare dorință împlinită reprezintă o datorie față de acele vieți și iubiri care nu mai sunt binecuvântate, asemeni nouă, cu strălucirea și dinamica sursei: sufletul din ochii lor, sufletul pe care noi l-am iubit.

Partea a VII-a

Capitolul 42

— Dă-mi voie să încep lecțiile prin a îți spune unde a greșit Khaderbhai în învățăturile pe care ți le-a dat, a zis Idriss, după trei nopți de frământare și nesomn și trei zile de trudă pe munte.

— Dar...

— Știi, știi. Te interesează Răspunsuri Mari la întrebările Mari. De unde venim? Ce suntem? Există o finalitate a vieții? Suntem liberi sau dirijați de un plan divin? O să ajungem și la ele, oricât de iritante ar fi.

— Iritante sau irezolvabile, Idriss?

— Întrebările Mari au doar răspunsuri mărunte, iar la Răspunsurile Mari se poate ajunge doar prin întrebări mărunte. Dar, mai întâi de toate, avem nevoie de puțin R și R.

— Relaxare și Recuperare?

— Nu, Remediere și Redresare.

— Redresare? am întrebat mirat.

— Redresare, a repetat el. Este datoria oricărei ființe umane să îi îndrepte pe ceilalți spre redresare, indiferent dacă discuția dintre ei este privată și de natură spirituală. Tu mă vei ajuta în acest sens, iar eu te voi ajuta pe tine.

— Nu sunt o ființă spirituală, am zis.

— Ba ești o ființă spirituală. Dovadă stă faptul că purtăm această discuție, chiar dacă nu ai ochi să observi.

— Fie. Dar, dacă mă primiți în club, ar fi bine să vă revizuiți criteriile de selectare a membrilor.

Ședeam într-un colț al terasei din piatră albă, cu vedere spre cei mai înalți copaci din vale. Bucătăria era în stânga, spațiile principale, în spatele nostru.

Era după-amiaza târziu. Păsărelele țopăiau ciripind de pe o creangă pe alta, foindu-se printre frunze.

— Îți cauți refugiu în umor, mi-a spus el.

— Nu vreau să-mi ies din formă. Doar o cunoști pe Karla, Idriss. Știi că îi place să ridice ștacheta.

— Nu-i adevărat. Fugi tot timpul, mai puțin când vine vorba despre această femeie. Fugi de toate, inclusiv de mine, dar nu de ea. Dacă ea n-ar fi aici, ai fugi și din Bombay. Fugi chiar și atunci când stai pe loc. De ce te temi?

De ce mă temeam? Aveam atâtea lucruri din care să aleg. De moartea în închisoare, de pildă. I-am spus și lui, dar nu m-a crezut.

— Nu de asta te temi, mi-a zis întinzându-mi bongul. Dacă ar păți Karla ceva, te-ai teme?

— Bineînțeles.

— La asta mă refeream. Toate celelalte sunt lucruri pe care le cunoști, lucruri cărora le poți supraviețui la nevoie. Dar Karla și familia ta, acestea sunt esența temerilor tale, n-am dreptate?

— Ce vrei să spui?

Idriss s-a așezat comod, zâmbind mulțumit.

— Porți teama în tine, Lin. Teamă ar trebui ținută afară și s-o lăsăm să pătrundă în noi, doar atunci când este nevoie. În restul timpului, suntem creați de natură și de cultură în așa fel încât să înflorim în tihnă, căci omul nu poate păstra legătura cu divinitatea, dacă este măcinat de frică.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să fii redresat.

— Dar dacă mie-mi *place* să nu fiu redresat? Dacă, în cazul meu, partea mea incorigibilă este cea mai bună? Dacă sunt cumva incorigibil? Există reguli de implementare a acestei proceduri?

A răs.

— E posibil să ai dreptate. S-ar putea să fie partea ta cea mai bună. Totuși, n-ai de unde știi până când nu te supui redresării.

— Să mă *supun*?

— Da, să te supui.

— Vezi tu, Idriss, în momentul în care discuția alunecă spre zona sectantă, partea mea incorigibilă iese la iveală și mă trage de-acolo.

— O să încerc o altă abordare, a zis Idriss lăsându-se pe spătarul scaunului. Să presupunem că tu cunoști bine o persoană, o persoană cu anumite calități plăcute, dar care nu face decât să ia și niciodată nu oferă nimic înapoi. Mă urmărești?

— Da.

— Minunat. Să presupunem că această persoană este nemiloasă cu cei care nu-i sunt apropiați și nu ezită nicio clipă să profite de

succesul, talentul sau banii altora, dar nu muncește niciodată și nu aduce nicio contribuție pozitivă. Ascultî?

— Îl cunosc pe tipul ăsta, am rîs. Zi mai departe.

— Ei bine, în acest caz, este datoria ta, ca persoană mai redresată, să vorbești cu el și să încerci să îi moderezi comportamentele dăunătoare. Însă acest lucru nu va avea sorți de izbândă decât dacă persoana respectivă este dispusă să se supună sfatului tău. Dacă este prea orgolioasă ori prea greu de corijat, nu-ți poți îndeplini datoria și trebuie să te reorientezi spre o persoană mai receptivă.

— În regulă, am înțeles. Totuși, eu nu aș numi-o supunere, Idriss. Aș numi-o compromis.

— Ai dreptate. E și una, și alta. O poți numi și punct comun sau înțelegere, și exprimare liberă, dar niciuna dintre acestea nu ar fi posibilă, fără o doză de supunere din partea tuturor părților implicate. Civilizația înseamnă supunere pentru o cauză nobilă. Smerenia este calea spre supunere, iar supunerea este calea spre redresare. Înțelegi ce spun?

— Până acum, sunt de acord cu tine.

— Slavă Divinității, a oftat el și s-a relaxat, lăsându-și mâinile moi în poală. Nici nu-ți poți închipui câți mă pun să repet la nesfârșit, să le dau exemple peste exemple, doar ca să le scot dracului orgoliul și prejudecata din cap, măcar pentru un minut.

Era pentru prima oară când îl auzeam că înjură. Mi-a văzut sclipirea din ochi.

— Trebuie să înjur, să spun prostii și să urlu din când în când, mi-a explicat, altminteri îmi ies dracului din minți.

— Am înțeles...

— N-am idee cum reușesc tantricii. Toată penitența corporală la care se supun, sacrificiile și ritualurile epuizante pe care le fac, zi de zi, până la finalul vieții. Noi, învățătorii, scăpăm ușor comparativ cu ei. Dar tot o luăm razna uneori, din cauza presiunii de a fi amabili cu toți. Aprinde bongul, te rog. Unde rămăseserăm?

— La greșelile lui Khaderbhai, i-am reamintit aprinzându-i bongul. A pufăit de câteva ori, și-a regăsit echilibrul și s-a uitat la mine.

— Spune-mi ce știi despre mișcarea spre complexitate, mi-a zis fixându-mă cu privirea.

— Khaderbhai spunea că, dacă faci o fotografie universului, o dată la un miliard de ani, mergând înapoi până la Big Bang, observi că universul devine din ce în ce mai complex. Fenomenul acesta, mișcarea continuă spre complexitate, de la Big Bang și până acum,

este trăsătura definitorie a universului ca întreg. Așadar, dacă această mișcare spre complexitate definește întreaga istorie a universului...

— ...atunci, ca punct de referință, poate oferi o definiție obiectivă a Binelui și a Răului, care să fie universal acceptată, m-a completat Idriss. Orice lucru care tinde spre complexitate este Binele. Orice lucru care se opune complexității este Răul.

— Iar un foarte scurt test de moralitate, am adăugat, ar fi să-ți pui întrebarea: *Dacă toți oamenii din lume ar face exact ce fac eu, sau s-ar gândi să facă ce fac eu, ne-ar ajuta să avansăm spre complexitate ori ne-ar ține pe loc?*

— Excelent, a spus Idriss zâmbind și suflând fumul printre dinți. Ești un elev bun. Dă-mi voie să te întreb ceva. Ce este complexitatea?

— Mă scuzați, domnule.

— Idriss. Mă cheamă Idriss.

— Idriss, pot să te-ntreb și eu ceva?

— Firește.

— Conceptul de Bine și Rău este absolut necesar?

— Bineînțeles.

— Bun. Atunci, ce le răspunzi oamenilor care afirmă că Binele și Răul sunt concepte arbitrare, demarcate din punct de vedere cultural?

— Răspunsul meu este foarte simplu, a zis el pufăind fericit. Le spun să se ducă dracului.

— Asta-i răspunsul tău?

— Categorical. Te întreb pe tine, ai fi dispus să angajezi o persoană, care nu crede în lucruri precum Bine și Rău, să aibă grijă de bunicul sau de copilul tău?

— Cu tot respectul, Idriss, dar invoci o prejudecată culturală, nu îmi oferi un răspuns. Binele și Răul sunt arbitrare sau nu?

S-a aplecat spre mine.

— Întrucât avem un destin, ceea ce este un adevăr incontestabil, călătoria noastră este una morală. Înțelegerea Binelui și a Răului, precum și a diferențelor dintre ele este un pas esențial pe care trebuie să îl facem pentru a ne asuma rolul de apărători ai propriului destin. Suntem o specie tânără, prin urmare, destinul nostru este un pas uriaș. Abia ce am conștientizat asta.

— N-am înțeles prea bine, am zis ridicând ochii din notițele mele. Este obligatoriu să ne raportăm la Bine și la Rău în această etapă a evoluției noastre spirituale? Asta vrei să spui?

— Dacă nu ar exista Binele și Răul pe lume, a spus el lăsându-se iar pe spate, de ce am mai avea legi? Și ce altceva sunt legile dacă nu o veșnică tentativă de a determina ce este Răul, dacă nu chiar Binele?

— Tot nu pricep. Sper să ai răbdare cu mine, dar în toate câte ai spus, am putea înlocui Binele și Răul cu alte cuvinte, cum ar fi *corect și greșit* sau *pozitiv și negativ*. Poate că ar fi preferabil așa.

— Ah, înțeleg, a spus apropiindu-se din nou de mine. Te referi strict la semantică. Credeam că discutăm despre arhitectura culturală a Binelui și a Răului...

— Nu.

— Prea bine. În acest caz, termenii de Bine și Rău sunt necesari pentru că ei fac referire directă la Divinitate.

— Și dacă oamenii nu cred în Divinitate?

— Le zic să se ducă dracului. N-am timp de irosit cu ateii. Țștia nu au suficientă disponibilitate intelectuală.

— Nu?

— Bineînțeles că nu. Faptul că lumina are atât caracteristici fizice, cât și metafizice înseamnă că este o ineptie să le negi pe cele metafizice. Pe lângă asta, absența dubiului este un defect intelectual. Întreabă orice om de știință sau ascet. Îndoiala este parașuta agnosticilor. De-aia agnosticii aterizează mai lin decât ateii, când aud glasul Divinității.

— Divinitatea vorbește?

— În fiecare zi, fiecăruia dintre noi, prin intermediul sufletului.

— Ah, bun, am zis mai nelămurit decât la începutul discuției. Poate c-o să mă lămuresc mai bine pe parcurs. Scuze pentru întrerupere.

— Nu-ți mai cere scuze întruna. Ți-am cerut să definești complexitatea.

— N-am reușit niciodată să-l prind pe Khaderbhai în această capcană. L-am întrebat de câteva ori, dar s-a fofilat de fiecare dată.

— Dar care sunt gândurile tale?

Gândurile mele? Voiam să fiu alături de Karla. Voiam să știu că este în siguranță. Iar dacă tot eram exilat în vârf de munte, aș fi vrut mai degrabă să ascult vorbele învățătorului, decât pe ale mele. Învățasem însă, după trei zile de discuții, că nu există scăpare din fortăreața minții sale.

Am luat o gură de apă, am pus paharul cu grijă înapoi pe masa de lângă noi și am urcat în ringul metafizicii.

— Inițial, mă gândeam că, de fapt, complexitatea se referă la lucrurile complicate. Cu cât erau mai complicate, cu atât complexitatea era mai mare. Creierul este mai complex decât un copac, un copac este mai complex decât o piatră, o piatră este mai complexă decât spațiul. Dar...

— Dar?

— Cu cât mă gândesc mai mult la complexitate, cu atât îmi stăruie în minte două lucruri: viața și voința.

— Cum ai ajuns la ele?

— Mi-am imaginat o specie extraterestră, mult mai evoluată, care călătorește prin spațiu. M-am întrebat ce anume ar putea căuta. Bănuiesc că i-ar interesa locurile în care există viață. Iar cele în care există o voință pe deplin dezvoltată, cred că li s-ar părea fascinante.

— Foarte bine, a spus Idriss. O să fie o plăcere să-ți povestesc mai multe despre acest subiect. Mai fă-mi un bong. Hei, Silvano!

Tovarășul de nedespărțit al ascetului a traversat terasa albă și s-a apropiat de noi.

— *Ji?*

— Ai grijă să nu fim deranjați o perioadă. Și mănâncă ceva. Iar ai sărit peste masa de prânz. Ce-nseamnă asta? Mai rămâne să te razi pe cap. Nu te transforma într-un habotnic.

— *Ji*, a răs Silvano retrăgându-se, cu ochii la mine.

De când revenisem pe munte, Silvano aproape că nu se dezlipise de mine. Era săritor și mereu binedispus.

Uitătura lui furioasă era rodul exclusiv al iubirii ocrotitoare pe care i-o purta lui Idriss. Fie că era dimineață ori seară, el era un suflet bun și fericit, ce își găsisse căminul.

— Complexitatea, a reluat Idriss, după plecarea lui Silvano, reprezintă gradul de sofisticare al exprimării unui grup de caracteristici pozitive.

— Se poate să fii mai explicit?

— Un lucru este complex în măsura în care exprimă grupul de caracteristici pozitive.

— Caracteristici *pozitive*?

— Grupul de caracteristici pozitive include Viața, Conștiința, Libertatea, Afinitatea, Creativitatea, Dreptatea și multe altele.

— De unde vine acest grup? Cine a întocmit lista?

— Sunt universal recunoscute și nu mă îndoiesc că ar fi recunoscute și de specia extraterestră evoluată de care pomeneai. Dacă te uiți la opusurile lor, vei observa de ce sunt caracteristici

pozitive: Moartea, Inconștiența, Sclavia, Dușmănia, Distrugerea și Nedreptatea. Înțelege ce spun, nu-i așa? Caracteristicile pozitive sunt universale.

— Bun. Presupunând că accept acest grup de caracteristici pozitive, cum îl cuantificăm? Cine-l cuantifică? Cum stabilim ce este *mai pozitiv* și *mai puțin pozitiv*, Idriss?

O pisică neagră s-a așezat lângă noi, arcuindu-și spinarea.

Bună, Midnight! Cum ai ajuns aici?

Pisica mi-a sărit în brațe, testându-mi răbdarea cu ghearele, după care s-a culcat.

— Ne putem privi din două perspective, a spus Idriss uitându-se la copacii invadați de păsări. Prima spune că suntem un accident cosmic, o întâmplare, și norocoșii supraviețuitori ai adevăraților stăpâni ai pământului, dinozaurii, după încheierea Jurasicului. Conform acestei perspective, suntem singuri, căci un astfel de accident este improbabil să se repete. Trăim într-un univers care ne acceptă, alături de alte miliarde de planete populate doar de microorganisme, metanogeni, archaea, bacterii care stăpânesc mările alcaline.

O libelulă s-a învârtit zumzăind în jurul lui câteva secunde. S-a jucat puțin cu ea, mormăind în barbă. Apoi, i-a făcut semn cu degetul spre pădure și libelula s-a făcut nevăzută.

— Cealaltă perspectivă, a continuat Idriss, spune că suntem pretutindeni, în orice galaxie, iar în această galaxie din sistemul nostru solar, cam la două treimi distanță de centrul Căii Lactee, noi suntem norocoșii asupra cărora s-a produs evoluția. Care explicație crezi că e mai plauzibilă?

Ce cred? M-am întors la puntea ideatică.

— Aș paria pe a doua. Dacă s-a întâmplat aici, este foarte probabil să se fi întâmplat și altundeva.

— Exact. E puțin probabil să fim singuri. Iar, dacă universul ne creează pe noi și pe alte ființe asemeni nouă, înseamnă că, atunci când „supa” e gata, grupul de caracteristici pozitive devine mult mai semnificativ.

— Pentru noi?

— Pentru noi și pentru ele însele.

— Discutăm despre distincții necesare și contingente?

A râs.

— Unde-ai învățat? m-a întrebat văzându-mă parcă pentru prima dată.

— Deocamdată, aici.

— Foarte bine, a zâmbit el. Nu există nicio distincție între ele. Totul este contingent și, în același timp, necesar.

— Scuze, nu pricep.

— Să încercăm o explicație mai simplă, a zis aplecându-se din nou spre mine, fiindcă sunt sătul de maieutica socrato-freudiană. Khaderbhai era înnebunit după ea, odihnească-se-n pace, dar eu prefer să spun ce-am de spus și după aceea să dezbat. Îți convine așa?

— Desigur. Spune.

— Bun. Din punctul meu de vedere, fiecare atom existent are un set de caracteristici cu care l-a înzestrat lumina în momentul Big Bangului. Printre acele caracteristici se numără și cele pozitive. Tot ce există sub formă de atom are caracteristici pozitive.

— Totul?

— De unde tonul acesta nesigur?

— Nesigur sau neîncrezător, Idriss?

S-a aplecat în față și a luat bongul.

— Și de tine te îndoiești?

Dacă mă îndoiam de mine? Firește. Decăzusem: eram unul dintre cei decăzuți.

— Da.

— De ce?

— În momentul acesta, pentru că nu plătesc pentru ceva ce-am făcut.

— Și asta te frământă?

— Foarte tare. Deocamdată, nu am plătit decât un avans. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, va trebui să plătesc și restul, cu dobândă probabil.

— Poate că deja plătești, dar nu îți dai seama.

Zâmbea trimițându-și aura senină spre mine.

— Poate că da, am zis, dar nu suficient.

— Fascinant, a spus întinzându-mi bongul să îl aprind. Cum te înțelegi cu tatăl tău?

— Îmi iubesc tatăl vitreg. E un om bun și inteligent. E una dintre cele mai minunate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. L-am trădat prin viața pe care mi-am ales-o. I-am trădat integritatea prin ceea ce am devenit.

Nu știam de ce am spus-o ori cum se revărsaseră cuvintele din urna rușinii. Încuiasem durerea pe care i-o pricinuisem aceluiași om

minunat în spatele unei uși de oțel. Unele dintre relele pe care le facem altora îngenunchează atât de multă vreme în sufletul nostru, încât oasele se transformă în piatră: o sperietoare într-o capelă.

— Scuze, Idriss! M-am pierdut cu firea.

— Minunat, a zis Idriss cu blândețe. Trage un fum.

Mi-a dat bongul. Am fumat și m-am liniștit.

— Bun, a zis Idriss strângându-și picioarele sub el. Hai să încheiem discuția înainte să mă trezesc pe cap cu vreun flăcău simpatic care are nevoie de sfaturi în dragoste. Ce naiba are tineretul din ziua de azi? Nu știu că dragostea *trebuie* să fie dificilă? Ești gata?

— Da, am spus, deși nu eram deloc gata. Spune.

— Grupul de caracteristici pozitive se regăsește în fiecare particulă a materiei vii, exprimat la propriul său nivel de complexitate, iar cu cât este mai complexă structura materiei, cu atât mai complexă este manifestarea grupului de caracteristici pozitive. Înțelegi ce vorbesc?

— Da.

— Foarte bine. La nivelul nostru de complexitate umană, se petrec două lucruri extraordinare. Primul, deținem cunoștințe non-evolutive. Al doilea, suntem capabili să ne depășim natura animală și să ne comportăm ca specia unică de animale-umane ce suntem. Înțelegi?

— Înțeleptule! a strigat Silvano alergând spre noi. Pot să ți-l răpesc pe Lin o secundă? Te rog!

Idriss a râs fericit.

— Desigur, Silvano, desigur. Mergi cu el, Lin. Continuăm discuția mai târziu.

— Cum dorești, Idriss, am spus. Îmi voi consulta notițele și voi fi pregătit la următoarea discuție.

Silvano a traversat terasa și a luat-o pe panta mai lină care cobora de pe munte.

— Repede! mi-a strigat din față.

A cotit pe o potecă adiacentă care urca abrupt până la un spațiu între copaci. Acolo era o moviliță din vârful căreia se vedea apusul de soare. Obosiți și gâfâind din greu, ne-am așezat unul lângă celălalt și am admirat priveliștea.

— Ia uite, a zis Silvano arătând spre un punct situat la centrul orizontului.

Era o clădire, o biserică cu turlă, după toate aparențele.

— Am ajuns la timp.

Pe măsură ce soarele roșu cobora, razele de lumină făceau să

scânteieze ornamentele din vârful turlei.

Din locul în care mă aflam, nu reușeam să disting dacă ornamentul era o cruce sau o cruce într-un cerc, însă lumina care radia din turlă era precum un caleidoscop de culori ce îmbrăcau toate casele și clădirile din vale.

A dispărut în penumbra amurgului.

— Superb, am zis. Când ai descoperit-o?

— Ieri, mi-a răspuns cu un rânjet încântat, pornind înapoi spre tabără și spre înțeleptul său protejat. Muream de nerăbdare să-ți arăt și ție. Nu știi cât va mai dura. O zi-două, după care își va pierde splendoarea.

Capitolul 43

Când am revenit pe terasă, am dat cu ochii de Stuart Vinson și Rannveig, care stăteau de vorbă cu Idriss, pe aceleași scaune pe care stătusem eu mai devreme. Cum spusese Idriss? *O să mă trezesc pe cap cu un flăcău simpatic care are nevoie de sfaturi în dragoste.*

I-am lăsat să discute în liniște și am trebăluit puțin în bucătărie. Spălam vasele când și-au făcut apariția Stuart Vinson și Rannveig. Fata a luat un prosop și s-a apucat să șteargă vasele. Grămăjoare de lumânări, ca niște miniaturi din ceară ale muntelui, au învăluit tot spațiul într-o lumină galbenă. Vinson ne urmărea din prag. Rannveig i-a aruncat o privire de gheață. Tânărul a înțeles mesajul și a început să așeze vasele la locul lor.

— Știi, i-am zis fetei, am mai găsit o variantă pentru Rannveig în engleză. Poate fi și *runway* ca podium pentru defilările de modă.

— Prefer pista de aeroport, mi-a răspuns tânăra sec. Dar îți mulțumesc pentru sugestie. M-am întâlnit cu Karla.

— Serious?

— Aș avea mai multe să-ți povestesc, dar între patru ochi. Putem merge într-un loc mai ferit?

— Bineînțeles.

— Stuart, a zis fata dându-i prosopul. Mă duc să vorbesc cu Lin. Vino după mine peste douăzeci de minute.

M-am șters pe mâini și am condus-o la un copac doborât, unde mulți se retrăgeau ca să citească sau să discute. Ne-am așezat. Am aruncat o privire spre Vinson, care spăla vasele îmbufnat.

— Am mințit, a spus Rannveig.

— În ce privință?

— Karla n-a zis și n-a făcut nimic despre care să-ți vorbesc în particular. Mi-a zis doar să-ți transmit că o să vă revedeți în curând și că-și păstrează credința și-și schimbă credința zilnic, pentru orice eventualitate.

— Super, am zis zâmbind. Despre ce vrei să-mi vorbești de fapt, Rannveig?

— Despre iubita ta, Lisa, mi-a răspuns pe tonul cel mai serios.

Îmi căuta privirea, neștiind dacă depășise măsura sau nu.

— Din cauză că și iubitul tău a murit dintr-o supradoză?

— Da, a răspuns ea, lăsând ochii în pământ, apoi ridicându-i repede spre Vinson.

— Stai liniștită.

— Când am aflat vestea, am avut un șoc. Nu o întâlnisem decât o dată, dar m-a lovit ca un pumn în stomac.

— Și pentru mine, la fel. *Tu* cum te mai simți?

— Cum ți se pare?

Se mai împlinise și prinsese puțină culoare în obraji. Ochii ei uluitori, ca o lumină albastră prin gheață albastră, erau limpezi. Măinile, care altădată nu își găseau astâmpărul, stăteau acum cuminti în poale ca niște pisicuțe adormite.

Purta un tricou azuriu, o vestă bărbătească și o pereche de blugi decolorați. Era desculță. Nu avea bijuterii și nu se machiase. Chipul său oval era dominat de nasul puternic și buzele pline.

— Arăți foarte bine, i-am spus.

S-a încruntat. Poate își imagina că îi fac avansuri.

— Nu mă dau la tine, am liniștit-o râzând. Sunt luat, în viața asta și în alte câteva, trecute și viitoare.

— Serios? Ai găsit pe altcineva după...

— Înainte. Și după. Da.

— Deci ești legat de cineva? Ca înainte?

— Oh, da. Dar nu ca înainte.

— Mai bine?

— Mai bine. Și pentru tine va fi mai bine.

S-a uitat către Vinson care ștergea vasele.

— Cei din familia mea din Norvegia sunt catolici fervenți. Iubitul meu reprezenta tot ce urau ei mai tare, așa că, pentru a le arăta că sunt independentă, l-am urmat în India.

— El ce căuta aici?

— Trebuia să mergem la un ashram, dar, odată ajunși la Bombay,

nu ne-am mai urnit de acolo.

— Mai fusese aici?

— Da, de câteva ori. Acum îmi dau seama că o făcea numai pentru droguri.

— Ai suferit când a murit. Încă suferi, nu-i așa?

— Nu îl iubeam, dar îmi plăcea mult și chiar am încercat să țin la el.

— Și Vinson?

— Cred că mă îndrăgostesc de el. E prima dată când simt asta pentru cineva. Dar nu-mi îngădui să mă apropii de el. Nu pot. Știu că el și-ar dori. Și eu mi-o doresc, dar nu pot.

— Ei bine...

— Cum te împaci cu situația? m-a întrebat cu o expresie imploratoare pe față. Cum ai reușit să ai o nouă relație?

Cum am reușit? Bună întrebare pentru un bărbat despărțit de un munte de femeia iubită.

— Cred că Stuart va fi generos, am zis. Nu te va presa. E timp destul. Din câte observ, e mult mai fericit decât atunci când l-am cunoscut.

— Ar putea fi chiar mai fericit. Și eu, la fel. Ți se întâmplă vreodată să rămâi agățat în amintiri?

— Firește.

— Zău?

— Da. E un lucru normal. Suntem ființe emoționale. Și nu e nimic în neregulă, atât timp cât e doar o chestie ocazională, nu un stil de viață. Te macină trecutul?

— Da. Îl văd în minte, când nu mă gândesc. Parcă e încă lângă mine.

— Bărbatul cu care vorbești mai devreme, Idriss, i-a spus ieri cuiva că poți elibera spiritul unui decedat dacă pui mâncare pe o farfurie și o lași pe malul unui râu ca să se hrănească ciourile și șoarecii din ea.

— Cum funcționează treaba asta?

— Nu știu prea bine, dar se pare că, în felul acesta, spiritul se liniștește și poate porni spre următoarea etapă a călătoriei.

— În momentul de față, aș fi dispusă să încerc absolut orice. Cum mă relaxez o clipă și nu mă mai gândesc, mă trezesc cu el lângă mine.

Pornisem discuția despre împăcarea spiritelor morților ca să-i mai ridic moralul, dar cuvintele acelea deschiseseră o ușă în ochii ei,

scoțând la iveală spaima care sălășluia în ea. Tremura toată. Și-a strâns brațele pe lângă corp.

— Uite cum facem, Rannveig. La plecare, va trebui să traversați un râu ca să ajungeți la șoseaua principală. Ți pregătesc o farfurie cu mâncare pe care s-o lași pe mal, dacă vrei. Ți plăceau dulciurile prietenului tău?

— Da.

— Minunat. Avem o mulțime de dulciuri pentru cină. Poate că, dacă va fi mulțumit, va pleca mai departe și te va lăsa în pace.

— Mulțumesc. Chiar vreau să încerc.

— O să fie bine, am liniștit-o. Devine mai tolerabil pe măsură ce trece timpul.

— Meditezi?

— Doar când scriu. De ce?

— Mă gândeam că mi-ar prinde bine să mă apuc de meditație, a zis ea absentă, apoi s-a întors spre mine. Ce părere ai despre el?

— Despre Vinson?

— Da, despre Stuart. N-am nici tată, nici frate aici ca să le cer părerea. Cum ți se pare?

L-am privit cum așază ultimele farfurii și oale pe rafturi și șterge chiuvetele din inox.

— Îmi place. Și sunt absolut convins că e nebun după tine. Dacă simți că nu ești sufletul lui pereche, Rannveig, rupe relația cât mai repede. Fă-o spre binele lui.

— Ești vreodată deprimat? Stuart mi-a povestit mai multe despre tine. Despre viața ta. Ai vreodată zile în care îți vine să te sinucizi?

— Niciodată în captivitate. Iar într-un fel sau altul, mi-am petrecut aproape toată viața în captivitate.

— Vorbesc serios. Nu ai momente în care tot ce-ți dorești este să termini cu toți și cu toate?

— Ascultă, m-am întâlnit ocazional cu sinuciderea, însă doar ne-am salutat de la distanță. Eu sunt mai degrabă genul de om care preferă să se bată până la ultima suflare.

— Dar viața e atât de cumplită uneori, a spus ea uitându-se la mine.

— Toate au un rost, până și chestiile rele. Toate ne însuflețesc și sunt minute minunate din experiențe minunate. Sunt scriitor. Sunt obligat să cred în puterea iubirii. Sinuciderea nu este o variantă.

— Nu pentru tine.

— Nici pentru tine. Dacă analizezi mai bine, îți dai seama că nu ai

dreptul să-ți iei propria viață. Nimeni nu are acest drept.

— De ce nu? a întrebat Rannveig, cu ochii mari, inconștienți de cruzimea întrebării ei.

— Gândește-te puțin, Rannveig. Un nebun are dreptul să ia viața unui necunoscut?

— Nu.

— Nu. În momentul în care te bântuie dorința de sinucidere, *tu ești* și nebunul și necunoscutul care riscă să sufere de pe urmă răului pe care vrei să ți-l faci. Oricât de grea ar fi viața, nu ai dreptul să ucizi necunoscutul în care te-ai putea transforma la un moment dat în viața ta. Restul vieții tale ți-ar spune că nu este o opțiune.

— Dar trist ești câteodată?

Era atât de sinceră, încât îmi venea să o iau în brațe.

— Bineînțeles. Toată lumea are momente de tristețe. Dar tu ești tânără și ai o viață atât de bogată în față. O comoară măsurată în minute. Nu avem dreptul să le distrugem sau chiar să le irosim, așa cum fac eu. Avem doar dreptul să le trăim. Așa că scoate-ți tâmpeniile astea din cap! Sinuciderea nu e o variantă, ne-am înțeles? Nu-ți mai face atâtea griji! O să treacă totul. Vinson e băiat bun. O să aibă răbdare să te aduni și să decizi ce simți, indiferent care va fi concluzia. O să treacă totul. Ridică-te și luptă.

— Știi că ai dreptate, dar, uneori, norii zăbovesc puțin mai mult peste soare.

— Ești o fată bună și serioasă care a trecut prin aceeași ușă în flăcări ca și mine. Te-a doborât. La fel am pățit și eu. Ți-ai revenit. Te-ai pus pe picioare. Uită-te la mine. Am fost fugărit de poliție prin tot orașul și bătut măr. Tu arăți mult mai bine decât ultima oară când ne-am văzut. Vorbește cu Idriss înainte să pleci. E un tip nemaipomenit.

— Tu ești un criminal, mi-a zis ea sec.

Era o afirmație.

— Da... așa e.

— E posibil ca o femeie care *nu* este criminală să iubească un criminal? Ai întâlnit asemenea cazuri?

Da, dar rareori.

— Firește.

Părea neîncredătoare, dar nu doream să o conving.

— Va trebui să discuți cu Vinson despre crimă și pedeapsă, i-am zis. Nu mă privește pe mine cum își câștigă banii altcineva.

— Știi că Stuart a omorât un om?

— Dacă vrei să vorbim despre Vinson, am spus uitându-mă la oamenii care trebăluiau pe terasă, ar fi frumos să-l invităm și pe el la discuție.

— Nu acum, a spus ea cu blândețe. Nu încă.

M-am ridicat, și ea, odată cu mine.

— Ți dorești, a întrebat ea pe un ton șovăitor, îți dorești frecvent să fi făcut altceva?

— Sunt doar regrete.

— Regrete, a repetat ea, absentă.

— Ai auzit de noțiunea de *dovadă de viață* în cazul răpirilor?

— Nu.

— Când o persoană este răpită, negociatorul cere o dovadă că persoana în cauză este încă în viață. Un telefon, o filmare. Dovadă de viață.

— Am înțeles.

— Regretul este dovada sufletului. Dacă nu l-ai simți, nu ai fi persoana drăguță care ești, iar Vinson nu ar fi nebun după tine. Regretul e un lucru bun. E și mai bun când începe să se estompeze, ceea ce se va și întâmpla în scurt timp.

Ne-am întors pe terasă. Vinson ni s-a alăturat, cu un zâmbet tern pe față ca o plajă pustie.

— Mă duc să vorbesc cu Idriss, Stuart, l-a anunțat Rannveig trecând pe lângă el. Vino să mă iei peste douăzeci de minute.

— Bine, iubire, a răspuns el cu un rânjet larg, urmărind-o cu privirea ca un cățeluș neajutorat.

— Ce te aduce pe vârful de munte, Vinson? l-am întrebat.

— A fost ideea lui Rannveig. A discutat cu Karla. Karla aia e mare figură, nu? Nu înțeleg nici jumătate din ce spune.

— Jumătate e mai mult decât bine, Vinson. N-am întâlnit o minte mai ageră ca a ei.

— Cum v-ați cunoscut?

— Mi-a salvat viața. Uite, tocmai s-au apucat să aprindă focul principal. Putem aștepta acolo, cât timp Rannveig discută cu Idriss. Ți convine?

— Mai întrebi?

Majoritatea ucenicilor de pe munte erau implicați în pregătirea meselor sau a idolilor pentru rugăciuni. L-am rugat pe unul dintre ei să aranjeze o farfurie pentru fantoma insistentă a lui Rannveig și să i-o lase lui Silvano.

Nu stătea nimeni lângă foc. M-am așezat împreună cu Vinson pe

niște cutii de lemn, uitându-mă prin foc la cea care îi înflăcăra inima lui Vinson, Rannveig, care purta o conversație ininteligibilă cu Idriss, la doar douăzeci de metri distanță.

— Oricum, aveam de gând să vin, a zis întorcându-se spre mine. Voiam să-ți spun că-mi pare nespus de rău pentru pierderea suferită. Lisa era o fată nemaipomenită.

— Mulțumesc, Vinson. Am înțeles că ai participat la slujba organizată de Karla și îți sunt recunoscător pentru asta.

— N-ai pentru ce, frate. A fost o onoare pentru noi să fim de față acolo pentru Lisa.

— Cum se mai simte Rannveig?

— Of, a rostit scărpinându-și barba scurtă și schimonosindu-și gura, de parcă s-ar fi chinuit să își smulgă cuvintele cu cleștele.

A oftat și și-a lăsat brațele să cadă moi pe lângă corp.

— Suferă. Suferă groaznic. Uneori, mă gândesc că i-ar prinde bine să o trimit la un medic, la un psiholog sau ceva de genul, dar pe urmă îmi dau seama că nimănui n-o să-i pese de ea la fel de mult ca mie.

— Cu excepția lui Rannveig însăși.

— Da, firește. Oarecum. Când e mai bine.

— Acum, de fapt.

— Dar nu e sută la sută refăcută, frate.

— Ea trebuie să fie propriul său protector. Așa cum și tu ești pentru tine, Vinson. Înțelegi? Fii cât mai îngăduitor cu ea. Las-o să exploreze.

— Să exploreze?

— Dacă vrea să facă ori să încerce ceva, sprijin-o cât poți de mult. Dă-i timp și libertate. Dacă e să fiți împreună, își va da seama, mai devreme sau mai târziu.

Sfat de la un bărbat ce nu putea fi alături de femeia iubită, fiindcă nu reușea să se smulgă din ghearele negre ale morții. Cine naiba eram eu să dau sfaturi?

— Cine-s eu să-ți dau sfaturi? am zis. Fă cum știi tu mai bine. Uneori, mai și greșim. Toți greșim. Probabil, n-o să ne oprim niciodată. Dar, dacă ne dăm toată silința, la un moment dat, s-ar putea să reușim să ajutăm pe cineva. Ești de acord cu mine?

— Amin, frate! a exclamat bătând palma cu mine. L-am văzut pe Concannon zilele trecute. Mă întâlneam cu unul dintre traficanții mei la Nuli Bazaar. A intrat împreună cu câțiva indivizi. Mergea în baston, unul negru, cu măciulie în formă de craniu de argint. Cu

toate astea, bag mâna-n foc că ascunde o sabie în el.

— Categorie. Ți-a zis cumva unde stă?

— Nu. Umblă vorba că ar avea o casă, undeva departe, tocmai în Khar. Dar e numai un zvon. Știi câte zvonuri umblă pe seama lui. A întrebat de tine.

— Ce-a zis?

— *Unde-i pușcăriășul australian?*

— Ce i-ai spus?

— I-am zis: *E o întrebare-capcană?* Norocul meu că are simțul umorului. Pe urmă, am șters-o de-acolo imediat. Părea relativ în regulă când l-am cunoscut, dar acum nu știu cum să-l mai ocolesc.

— Nu-ți face griji în privința lui Concannon. Sunt destui pe listă înaintea ta.

Idriss și Rannveig s-au ridicat în picioare. Am dat ocol focului și ne-am dus lângă ei. Silvano era la un pas în spate, cu pușca pe umăr.

— Sigur nu vreți să stați peste noapte? a întrebat-o Idriss ținând-o de mână.

— Mulțumim, domnule, dar nu putem. Menajera lui Stuart s-a molipsit cu o tuse urâtă și vreau să fiu sigură că nu e nimic grav. S-a purtat atât de frumos cu mine și am lăsat-o singură acasă.

— Cum doriți. Transmite-i gândurile noastre de bine. Și mai treci pe la noi oricând dorești.

Fata a îngenuncheat pentru a atinge pământul de la picioarele învățătorului. Stuart i-a strâns mâna prietenește.

— Mulțumim pentru ospitalitatea cu care ne-ați primit, domnule, a zis el.

— Sunteți bine-veniți aici, a zâmbit Idriss.

Silvano a chemat doi tineri la el.

— Ei doi coboară tot acum pe poteca mai sigură, a spus el. O să vă conducă ei, unul cu torța în față, celălalt, în spate.

— La ei e farfuria pentru spiritul iubitor de dulciuri, i-am zis lui Rannveig. E învelită într-o pânză roșie. O să ți-o dea când ajungeți jos și o să-i spună șoferului unde să oprească. Veți găsi malul râului cu ajutorul unei torțe.

— Îți mulțumesc, mi-a răspuns ea, visătoare. Îți mulțumesc pentru tot.

Și-au luat rămas-bun și au dispărut în bezna de dincolo de foc.

I-am visat în acea noapte și încă de câteva ori în săptămâna ce a urmat. Și Didier m-a vizitat în vis, ca să-mi reamintească de

prioritățile mele. Și Abdullah, motociclistul-fantomă, mi-a apărut în vise ce alergau peste acoperișuri. Și Lisa, care mă striga în ecouri de regrete și remușcări, ale ei și ale mele.

Lumea de la poalele muntelui se schimba, firește, așa cum se întâmplă cu toate lucrurile, dar nu puteam stabili o legătură cu ea decât în acele vise. Nu eram doar fizic despărțit de viața pe care mi-o creasem și de oamenii care îmi deveniseră prieteni: muntele era refugiul inimii mele din fața acelei lumi care se estompa tot mai mult în aerul curat și proaspăt și nu îmi revenea în minte decât prin intermediul vizitatorilor și al viselor.

Erau vise apăsătoare. Mă trezeau în majoritatea nopților și dimineților înainte ca razele soarelui sau trilurile păsărilor să mă smulgă din somnul dulce. Iar cuvintele ce m-au trezit în acea noapte îi aparțineau lui Rannveig, care mă întreba despre regrete.

M-am ridicat în capul oaselor și am ascultat foșnetul nocturn al pădurii. O siluetă în robă albă a traversat terasa.

Era Idriss cu toiagul său lung. S-a oprit la marginea luminișului, de unde se zăreau licărele orașului la orizont.

A rămas nemișcat o vreme, probabil, împăcându-se cu propriile năluci ori mergând pe firul subțire dintre regret și pocăință. Apoi, s-a întors pe neauzite în peștera sa, cu chipul măcinat de tristețe.

Regretul este fantoma iubirii. Regretul este un eu mai bun pe care îl trimitem, uneori, în trecut, deși suntem conștienți că nu mai putem schimba nimic din vorbele ori faptele noastre. O facem pentru că așa e omenește: e o trăsătură a speciei noastre. O facem pentru că ne pasă, trași de sforile rușinii ce nu pălește și nu dispare decât în marea regretului.

De-a lungul vieții, regretul, mai mult decât iubirea, ne învață că răul naște rău, iar compasiunea naște compasiune. Iar odată ce și-a îndeplinit scopul, regretul se stinge în neantul în care sfârșesc toate celelalte.

M-am întins la loc, întrebându-mă dacă Rannveig lăsase farfuria pe malul râului și dacă spiritul pe care îl reînvia la nesfârșit cu regretele ei reușise să se elibereze de ea.

Capitolul 44

Am văzut nenumărați vizitatori urcând asudați până la tabăra de pe munte, dar strălucitori ca pietrele în apa limpede de izvor, la

plecare. Învățătorul era veșnic blând și senin. Nimic nu îi ștergea zâmbetul binevoitor de pe buze. Nimic nu îi întrerupea transa empatică cu pacienții săi. Cu excepția momentelor în care juca cărți cu mine și Silvano, în spatele perdelei de la lavoar.

Odată intrat în lavoarul care era și sală de jocuri, calmul său dispărea și îl auzai blestemând prostia și pe *ignoranții dezinformați*.

Discipolii de partea cealaltă a perdelei îi auzeau diatribele și înjurăturile, însă bucata de pânză era suficientă pentru a-i păstra demnitatea desăvârșită pe care o afișa în public.

Era un loc destul de pașnic: o închisoare deschisă. Nu exista autoritate și nici ziduri, cu excepția celor pe care trebuia să te cațări pentru a ajunge acolo. Cu toate acestea, lanțurile care îi legau pe discipolii lui Idriss erau pe atât de strânse.

Îl iubeau și nu s-ar fi putut despărți de el fără suferință și lacrimi. Era un om remarcabil prin puterea lui de a se face iubit.

— Cunoștințele non-evolutive, a zis el, într-una din rarele noastre ore netulburate, la două săptămâni după sosirea mea pe munte. Fă-mi un rezumat.

— Iarăși, Idriss?

— Iarăși, minte obraznică, mi-a răspuns aplecându-se spre mine ca să-i aprind țigara de marijuana. Cunoașterea nu este cunoaștere până când nu este dovedită prin împărtășire. Iarăși.

— Bine. Într-o lume în care merele cad din copaci, deținem suficiente cunoștințe *evolutive* pentru a ne feri din calea merelor, pentru a prinde unul sau a-l aduna de pe jos și a-l mânca. Toate celelalte lucruri pe care le știm, viteza de cădere, calculele care ne permit să trimitem o rachetă pe Marte, sunt non-evolutive. Nu sunt esențiale evoluției. Atunci, de ce le avem? La ce ne folosesc? Cum ți s-a părut rezumatul?

— Satisfăcător. Ai omis să menționezi că, dacă extrapolăm toate ramurile cunoașterii non-evolutive, toate științele, artele și filosofia la extremele lor logice, descoperim mecanismele de funcționare ale tuturor lucrurilor.

— Și?

— Ei bine, în sine, nu reprezintă mai nimic. În momentul acesta, de pildă, pornind de la istoria noastră pe pământ, științele și filosofii ne oferă mijloacele de autoanihilare și, odată cu noi, a majorității celorlalte specii. Așadar, în sine, cunoștințele noastre nu reprezintă nimic. Însă, combinate cu capacitatea noastră de a ne depăși condiția animală și de a ne exprima natura umană unică, o

natură foarte plăcută, de altfel, ele reprezintă totul.

— Nu mi se pare.

— Te uiți direct la ea, dar nu o vezi. Toate animalele au o natură animală. A noastră se aseamănă mult cu cea a cimpanzeilor Bonobo, dar și noi ne comportăm ca niște cimpanzei în momentele de stres maxim.

— Poți fi mai explicit?

— Atunci când ne exprimăm natura noastră pur umană, creăm lucruri omenești, lucruri ce nu există în lumea animală. Lucruri precum democrația și justiția. Nu există un Front Democratic al Cimpanzeilor. Nu există Curtea de Justiție a leilor și a zebrelor.

— Așa e, dar...

— Noi, oamenii, și doar noi ne putem modifica comportamentul prin idei, sentimente, credință și artă. Lucruri ce izvorăsc eminentamente din umanitatea noastră. Noi ne creăm pe noi înșine. Chiar nu realizați?

— Natura noastră animală este încă foarte vizibilă, Idriss. Până și eu mi-am manifestat-o în câteva rânduri.

— Este adevărat că natura noastră animală se manifestă foarte frecvent și nu întotdeauna în cele mai plăcute moduri. Majoritatea știrilor negative, al căror autor este omul, sunt expresia acestei naturi animale ce se manifestă fără constrângeri. Dar lucrurile pe care le întâlnim în paginile de artă sau de știință ale aceluiași ziar țin mai degrabă de natura noastră umană.

— În brânșa mea n-am ocazia să văd prea multe lucruri pozitive.

— Putem fi orice dorim, inclusiv îngeri. Binele pe care îl putem face, atunci când hotărâm să ne ajutăm aproapele, este nemaîntâlnit în lumea animală. Iar când eurile noastre ne vor elibera mintea de vanitate și lăcomie, nu numai că vom săvârși miracole, dar vom deveni miracolele în care am fost meniți să ne transformăm.

Fusese un discurs lung și, ca mai toate discursurile sale lungi, s-a încheiat cu o întrebare.

— Care crezi că este diferența dintre soartă și destin?

Soarta, îmi spusese cândva Karla, *și destinul, fratele ei geamăn.*

— Nu mă pot împăca cu ideea că nu suntem stăpânii destinului nostru, iar soarta se poate juca cu noi, de parcă am fi niște soldăței de tinichea.

— Soarta nu se joacă cu noi, mi-a replicat Idriss terminându-și țigara de marijuana. Soarta ne răspunde.

— Cum?

A răs.

Era o zi atât de luminoasă, cu un cer atât de senin, încât purtam amândoi ochelari de soare. Nu-i vedeam ochii, nici el, pe ai mei. Mă ajuta mult, căci, deseori, când mă uitam în ochii lui ca frunzele ruginii ale toamnei, mă simțeam ca un copil într-un pârâu și trebuia să mă dezmeticesc rapid când mă smulgea din apa răcoroasă cu câte o întrebare.

Odată treburile casnice terminate, discipolii se retrăgeau la umbră, unde pălăvrăgeau și râdeau. Bolta cerului părea mai înaltă decât de obicei, dând impresia de mai mult spațiu și lumină.

— Te interesează cum acționează soarta pentru că vrei să te lupți cu ea, nu-i așa? m-a întrebat Idriss. Când te simți amenințat, primul tău instinct este acela de a lupta. Crezi că soarta se luptă cu tine și cauți ceva care să te ajute să o domini. Am dreptate?

— Aș vrea să câștig în luptă dreaptă, am zis, dar am senzația că soarta trișează.

— Și cum anume trișează soarta?

— Cred că soarta și timpul sunt în cădășie.

— Fără îndoială, a răs Idriss. Soarta este doar o altă denumire pentru karma, care este o altă denumire pentru timp, care este o altă denumire pentru iubire. Iar toate acestea sunt denumiri pentru un câmp de tendințe care se propagă în tot universul. De fapt, nu cred că exagerez spunând că este universul.

— Un câmp de tendințe, Idriss?

— Întocmai.

— Și din ce e alcătuit acest *câmp de tendințe*?

— Din energie întunecată, probabil, dar nu compoziția sa e importantă. Important este ceea ce *este*, așa cum tu nu *ești* una cu atomii care te alcătuiesc.

— Bun, un câmp de tendințe din energie întunecată, am repetat, chinându-mă să îl urmăresc. Și ce face acest câmp?

— Câmpul de tendințe este cel care ne dirijează spre complexitate, și asta face de la singularitate încoace. Din acest punct de vedere, el *este* universul. În momentul în care apare conștiința obiectivă, născută dintr-o complexitate suficientă, se creează o legătură între câmpul de tendințe și fiecare conștiință individuală care intră în contact cu el.

— Ce fel de legătură?

— Câmpul de tendințe este cel care răspunde nevoii noastre de divinitate. Nu putem cunoaște divinitatea în mod direct. Nu putem

cunoaște în mod direct nici sursa acestui univers, nici câmpul său de tendințe, nici alte universuri infinite ca acesta, care se extind la nesfârșit precum florile, ofilindu-se și reînflorind în grădina creației eterne, undeva în mintea lui Dumnezeu. Nu putem cunoaște aceste lucruri. Nu știm nici măcar tot ce e de știut despre *propriul* nostru univers, darămite despre multiversul infinit sau divinitatea care l-a creat. *Putem* însă cunoaște câmpul de tendințe într-un mod foarte direct, oricând dorim.

— Cum?

Idriss a râs din nou și și-a mai aprins o țigară de marijuana.

— Nu e rândul tău să vorbești?

Mă lua ușor peste picior cel puțin o dată la fiecare discuție: ca să mă țină-n priză, probabil, ori ca să-mi smulgă o mărturisire. Orice guru, chiar și cei care pretind că nu sunt guru, sunt excelenți psihologi care știu să-ți smulgă adevărul.

— Știu că te întrerup des, Idriss, și-mi cer scuze pentru asta, dar o fac doar atunci când nu înțeleg. Momentan, totul e limpede. Zi mai departe, te rog.

— Prea bine, a zis strângându-și picioarele sub el, pe scaunul pliant. Să continuăm. Când s-a produs Big Bangul, o parte dintre caracteristici au fost transmise universului tocmai creat. De pildă, spațiul, timpul, materia, gravitația, toate sunt exemple de caracteristici cu care Big Bangul a înzestrat universul. Iar câmpul de tendințe, care ne împinge spre complexitate, a fost tot unul dintre darurile Big Bangului. Aș mai vrea să adaug că fiecare caracteristică pozitivă a fost transmisă fiecărei particule de materie. Ai înțeles?

— Spațiu, timp, materie, gravitație, fizică clasică, fizica particulelor, câmp de tendințe, caracteristici pozitive, toate s-au împărțit la Big Bang.

— Exact, a chicotit Idriss. O prezentare extrem de concisă. Câmpul de tendințe funcționează după un foarte simplu program semi-boolean – *Dacă aceasta, atunci aceea* – care guvernează totul, pretutindeni. Algoritmul de bază, *Dacă se întâmplă aceasta, atunci rezultă aceea*, se aplică la absolut orice, inclusiv entropiei. Dacă se întâmplă să se trezească o conștiință obiectivă, atunci se produce o legătură cu câmpul de tendințe.

— Entropia nu este în opoziție cu complexitatea?

— Nu. Entropia este în opoziție cu ordinea. Oricum, entropia infinită nu se aplică decât într-un sistem închis. Iar din pricina găurilor negre din univers, care cine știe unde duc, acesta nu este un

sistem închis.

— Scuze că mă întorc la ceva ce-am discutat deja. Să înțeleg, din spusele tale, că indiferent ce faci în viață, bun sau rău, poți intra oricând în legătură cu acel câmp de tendințe?

— Dacă te armonizezi cu acel câmp de tendințe, dezvoltând și explorând caracteristicile pozitive care există în tine, câmpul de tendințe îți va răspunde constant cu energie și susținere. Dacă te opui câmpului de tendințe, printr-o atitudine negativă, nedreaptă, dușmănoasă și ignorantă, îți vei compromite legătura cu el și vei resimți spaima existențială, indiferent cât de bogat, de celebru sau de influent ai fi.

— Calmul existențial, în locul spaimei? La asta te referi?

— Dacă păstrezi legătura cu câmpul de tendințe, vei avea parte de liniște sufletească. Viața înseamnă legături, lumea înseamnă legături, și ambele suferă când legăturile se rup.

— Cam toți cei pe care îi cunosc, exceptându-i pe prietenii mei apropiați, au o anumită spaimă existențială. Face parte din condiția umană?

— Nimic nu face parte din condiția umană, cu excepția umanității noastre. La începuturi, eram câteva sute. Câteva sute, fără gheare și colți feroși, dar pe acestea le-am luat de la prădătorii care au încercat să ne vâneze. Am învățat, prin colaborare și iubire, să nu ne temem de nicio creatură și de niciun loc de pe pământ sau mare. Suntem sublimi și cruzi. Însă putem fi orice ne dorim, de la ucigași de vecini, la salvatorii vecinilor din galaxia noastră. Noi ne putem modela destinul. Avem uneltele necesare. Totuși...

Freamătul care se stărnise în rândul discipolilor i-a atras atenția înțeleptului. Am întors capetele și i-am zărit pe Naveen și pe Diva. Discutau cu un grup mic de persoane.

— Ce fată frumoșică, a remarcat Idriss. O cunoști?

— O cheamă Divya Devnani, dar sfatul meu este să-i spui Diva.

— Tatăl ei e cumva omul de afaceri Mukesh Devnani?

— Chiar el.

— În acest caz, bănuiesc că fata are necazuri. Vino cu mine și prezintă-mă.

— Am înțeles, domnule.

Le-am făcut cunoștință. Când Idriss a luat-o pe Diva de mână și a condus-o la șezlongul comod pe care îl eliberasem eu, m-am dus împreună cu Naveen la același buștean pe care șezusem alături de Rannveig, cu câteva săptămâni înainte, și discutaserăm despre crimă

și pedeapsă.

Naveen a deschis discuția legată de crimă și pedeapsă.

— Concannon își mută de colo-colo afacerea cu droguri. E foarte greu să-i dai de urmă, dar au început să-mi vină informații despre el. De asemenea, s-a pus o recompensă pe capul lui Ranjit.

— Zău așa? Cât?

Naveen m-a fixat cu o privire de detectiv.

— De ce te interesează?

— Eram doar curios, am răspuns zâmbind. Dacă se strâng bani, cunosc și eu câteva persoane care ar dori să contribuie.

— Chiar așa e, a spus el zâmbind. Umblă vorba că un antreprenor și un politician, ambii din zonă, s-au bătut între ei care dă mai mult ca să-l lichideze pe Ranjit, după care și-au unit forțele ca să dubleze miza.

— Vestea asta ar trebuie să-l țină departe de Bombay o perioadă. Vorbește cu cineva care cunoaște Goa dacă poți. Am să rog și eu niște foști prieteni din Companie, care sunt la Delhi, să verifice dacă se ascunde cumva acolo.

— S-a făcut. Pe celălalt front, săptămâna trecută, la Colaba, au avut loc două încăierări între oamenii lui Sanjay și Scorpionii. S-a lăsat cu împușcături. Două prăvălii au fost distruse. Războiul pe care l-au pornit Scorpionii la Leo's e din ce în ce mai încins. Una dintre casele lor de pe Marine Lines a fost făcută scrum. Ziarele scriu că a fost un act de răzbunare. O asistentă medicală și-a pierdut viața în incendiu. E agitație mare în presă. L-au arestat pe Sanjay, dar n-au putut să-l rețină din lipsă de probe.

Fusesem în acea casă. Știam că soția lui Vishnu este bolnavă. De aceea, se afla o asistentă la fața locului, o asistentă care murise. Știam că Vishnu nu se va opri până când focul nu va arde direct în fața lui Sanjay.

— Ah, da. S-a întors prietenul tău, Abdullah, a adăugat Naveen. A zis că o să vă vedeți când cobori de pe munte. Te sfătuiește să mai rămâi aici cel puțin o săptămână.

— O săptămână?

— Așa a zis el.

— Zici că m-am uitat la o emisiune de știri. Mulțumesc că ai urcat până aici ca să-mi povestești toate astea.

— De fapt, a spus el zâmbind, am venit cu o prietenă de-a ta.

L-am privit în ochi. A clătinat din cap în semn de încuviințare.

— Unde e?

— Acolo, în a doua peșteră. M-a rugat să nu-ți spun imediat că e aici și știi că nimeni n-o refuză pe Karla.

Capitolul 45

Am luat-o la fugă peste pietrele albe, alunecoase, și m-am oprit la intrarea în peșteră. Am aruncat un ochi înăuntru. Karla stătea pe un scăunel din lemn și admira o statueta a zeiței Lakshmi pe care o ținea în palmă.

Stăteam în fața peșterii, cu fața în vânt, la fel cum făcuse ea prima oară când o revăzusem pe munte.

— Spune-mi o glumă, Karla.

S-a întors alene spre mine. O vedeam cu colțul ochiului că zâmbea.

— Știi vreo glumă bună sau nu? am întrebat.

— Câte bancuri cu polițiști există?

— Nu te-am văzut de trei săptămâni și tu vii la mine cu bancuri cu polițiști?

— Au trecut doar șaisprezece zile și opt ore. Vrei banc ori nu?

— Bine, fie. Câte bancuri cu polițiști există?

— Niciunul. Tot ce se spune e pură realitate.

— Vino-ncoace, i-am zis.

M-a sărutat, cu brațele pe după gâtul meu, ridicată pe vârfuri, cu trupul lipit de al meu, ca doi copaci încolăciți.

— Sunt așa fericit să te văd, i-am spus. De ce i-ai zis lui Naveen să mai tragă de timp?

— Eram un pic cam nădușită după urcuș și voiam să mă fac frumoasă, pentru tine.

— Hai cu mine într-un loc.

Am dus-o pe Karla pe Culmea lui Silvano și ne-am așezat pe iarba aspră de unde se vedeau copacii din vale. Briza sufla intermitent peste stâncă, înălțându-se în valuri de aer cald. Copacii de pe margine se legănau împrăștiindu-și umbra pufoasă.

— Povestește-mi totul, mi-a zis ea.

— Ce coincidentă. Exact asta voiam să-ți spun și eu.

— Tu primul.

— N-am prea multe de povestit. În general, e liniște și pace aici. E ca un fel de parc tematic pentru cei cărora le plac treburile casnice. Oamenii ăștia au o adevărată pasiune pentru astfel de îndeletniciri.

— Tu cum te descurci?

— Binișor. Suport mai ușor treburile casnice decât regulile.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să stai aici, Shantaram, și te iubesc pentru asta. Știu că ți-ai dori să fii în altă parte.

Nu îmi explicase de ce-mi ceruse să părăsesc orașul, dar nici n-am întrebat-o. Eram bucuros să o am lângă mine.

— Partea bună e că nu te plictisești niciodată. Urcă o mulțime de oameni să stea de vorbă cu Idriss și nu stau mai mult de o oră sau două.

— Ce gen de oameni?

Era relaxată. Se sprijinea în palme și zâmbea fericită în lumina soarelui.

— Acum câteva zile, a venit un politician. Era însoțit de o grămadă de bodyguarzi, înarmați de parcă porneau la război. Avea nevoie de sfaturi. Idriss i-a sugerat să lase bodyguarzii și mașinile blindate și să umble printre oameni într-o cămașă simplă, pantaloni și sandale.

— Ce-a răspuns politicianul?

— I-a zis că, dacă ar face așa ceva, ar fi asasinat. *Asta-i problema ta*, i-a spus Idriss. *Du-te și rezolv-o.*

— E senzational Idriss, a spus Karla. Ar trebui să se apuce de *stand-up comedy*.

— Au mai venit șase sadhu ai lui Shiva, care au stat mai mult timp. Aștia preferau să fumeze oxigenul în loc să-l respire. S-au certat cu Idriss zi și noapte, după care s-au apucat să-și agite tridentele lui Shiva pe deasupra capetelor, amenințând să omoare pe toată lumea. Într-un final, a trebuit să intervin împreună cu Silvano ca să-i potolim.

— Ați folosit pușca lui Silvano?

— Bineînțeles că nu. Doar nu era să împușcăm o mână de asceți. I-am plătit să plece.

— Isteață mișcare. Cum te-mpaci cu Silvano?

— Excelent. E băiat de treabă.

— Eram sigură că o să-ți placă. Seamănă mult cu tine.

— Cu mine?

— Oh, da!

Am meditat câteva clipe la aspectul ăsta.

— E simpatic. Mi-ar plăcea să-l avem în echipă.

— Echipa noastră? Avem și echipă acum?

— M-am tot gândit la asta. Cred că am putea...

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, a spus ea. Cum te-nțelegi

cu Idriss?

Voiam să vorbesc despre noi și despre ce vom face împreună în Orașul-Insulă sau în altă parte. Voiam să vorbesc despre noi și să o sărut.

— Aș prefera să discutăm despre noi, am zis zâmbind.

— Cum te înțelegi cu Idriss? a repetat ea.

— Idriss e... formidabil, trebuie s-o recunosc.

— A reușit să-ți deschidă vreo ușă?

O întrebare mare și, în același timp, amuzantă: îmi petrecusem aproape întreaga viață închizând uși și făcând tot posibilul să le țin închise. Erau prea multe lucruri în trecutul meu pe care nu doream să le scot la lumină.

— Uși mintale, firește, am zis. Dar în cazul în care mă întrebi dacă sunt alt om, atunci răspunsul e nu. Sunt tot eu.

Karla privea în zare, la valea și la satul cu clopotniță care scânteia în depărtare.

— Ai reușit să dai de Madame Zhou? am întrebat.

— A intrat în pământ, mi-a răspuns Karla cu privirea ațintită spre locul în care pământul se sărută cu cerul.

— N-ai aflat chiar nimic?

— Nimeni n-a văzut-o și n-a auzit de ea de când au început să o caute Didier și Naveen. Bănuiesc că e încă în oraș. E o femeie vicleană. Dacă nu vrea să fie găsită, știe cum să se facă invizibilă.

— Nimeni nu e invizibil. Dacă e prin zonă, îi vom da de urmă. Abdullah mi-a transmis un mesaj prin Naveen. Mi-a...

— Ți-a zis să mai stai aici o săptămână. M-a sunat și mi-a zis. De-aia l-am târât pe Naveen după mine până aici.

— Dar Diva?

— Asta-i altă problemă. Am vrut să-l cunoască și ea pe Idriss. Am planuri pentru Diva și ceva îmi spune că Idriss va fi o conexiune cosmică pentru ea.

— Apropo de conexiuni cosmice, am spus trăgând-o peste mine ca să o sărut.

Îi simțeam mirosul pământului în păr. Razele calde ale soarelui se strecurau printre frunze mângâindu-ne tandru, iar vântul scutura copacii de pe margine cu răsufierea sa fierbinte.

— Putem dormi aici la noapte, Shantaram?

— Putem să dormim chiar acum.

— Minunat. Atunci, hai să ne întoarcem la copii și să ne destindem.

— Dar eu...

Am vorbit cu Naveen și cu ceilalți discipoli. Idriss a discutat cu Diva două ore, după care a insistat ca săraca fată bogată să rămână acolo peste noapte, într-o peșteră sărăcăcioasă, alături de celelalte fete de pe munte.

Într-un stil absolut necaracteristic, Diva a acceptat numaidecât invitația, pentru ca apoi, în stilu-i caracteristic, să îl trimită pe Naveen la mașină să îi aducă toate lucrurile indispensabile.

După ce am luat cina și am spălat vasele, o parte dintre discipoli au plecat, alții s-au retras în peșteri ca să studieze sau să se odihnească. Eu și prietenii mei, fiind păsări de noapte, am zăbovit în jurul focului și am băut ceai negru excesiv de dulce, îndoit cu un strop de rom.

M-am ridicat și le-am urat somn ușor lui Idriss și lui Silvano, care ședeau împreună cu mine, de partea cealaltă a focului.

Naveen, Diva și Karla vorbeau și râdeau dincolo de flăcările tremurânde ce desenau o frumusețe misterioasă.

— Diva este o femeie remarcabilă, a spus Idriss privind-o cum râde la vorbele Karlei.

În discuția privată cu Idriss, tânăra îl făcuse pe înțelept să râdă cu asemenea poftă încât abia reușise să își potolească hohotele. Văzând-o cum râde lângă foc, bătrânul a scos un chicotit ușor.

— Nu ți se pare remarcabilă?

Am privit-o cum stătea alături de Karla. Nu mi se părea deloc extraordinară.

— Eu văd o fată foarte răsfățată, am răspuns. Isteață, frumoasă și răsfățată.

— E posibil să ai dreptate, a râs Idriss. Dar gândește-te ce va deveni și ce ar putea realiza.

A plecat la culcare, urmat de Silvano.

Când m-am alăturat celui alt grup, Diva a tras-o pe Karla de braț și s-au dus împreună pe scaunele pliante dinspre partea de est a pădurii.

Le deslușeam cu greu profilurile aplecate peste marginile scaunelor în timp ce discutau. M-am așezat lângă Naveen.

— Mă bucur să te văd că zâmbești, mi-a zis el.

— Zâmbeam?

— Da, zâmbeai. Cel puțin, până să plece Karla.

A ațâțat focul cu un băț, stârnind o ploaie de scânteii.

— Ce te frământă, puștiule?

— Nu e ceva urgent. Putem discuta și mâine dimineață, a spus el răscolind cenușa.

— Nu există moment mai potrivit decât prezentul. Ce se întâmplă?

— Îmi fac griji pentru ea, a spus el uitându-se spre cele două fete, din a căror conversație răzbăteau până la noi doar râsetele.

— Pentru Karla?

— Nu, a răspuns el încruntat. Pentru Diva.

— Din ce cauză?

— Taică-său s-a încurcat cu niște nenorociți. Nenorociți *rău de tot*. Sunt bani grei la mijloc, iar ăia sunt iuți la mânie.

— Stai o clipă. Mukesh Devnani e unul dintre cei mai bogați oameni din Bombay.

— A acceptat o grămadă de bani negri de la cineva. Se săturase să construiască doar centre pentru convenții și visa să ridice orașe întregi. Singurii care au suficienți bani pentru a-i îndeplini visul...

— Sunt indivizii iuți la mânie. Presupun că-și vor banii înapoi cu dobândă.

— Corect. Ciudat e că și Ranjit e amestecat în toată treaba asta.

— Ranjit? În ce fel?

— Ziarul lui a dus o campanie întreagă împotriva unuia dintre orașele care urmau să fie construite de Mukesh. Din cauza articolelor negative, cei din guvern s-au răzgândit și i-au anulat autorizațiile de construcție. Afacerea a picat. Situația a devenit atât de critică, încât, de câte ori îl vizitează poliția, nu știm dacă vin ca să-l apere sau ca să-l aresteze.

— Trebuie neapărat să-și plătească datoriile, chiar dacă îl duce la faliment.

— Asta spun și eu. I-am explicat și lui, pe tonul cel mai politicos posibil. Dar e o șmecherie la mijloc. N-am reușit să aflu despre ce-i vorba. Nu prea mai trec pe la vila din Juhu. Tot ce știu sunt frânturi de informații pe care le-am strâns în cele câteva dăți când am mers pe la el la birou. Mă tem că vor încerca să o răpească pe Diva. Mama ei a murit acum șase ani, așa că Diva e singurul lui copil și moștenitor și e ținta preferată a celor care ar vrea să-i facă rău lui Mukesh. E logic, oricât de crud ar părea. Sunt foarte îngrijorat, frate.

— Ești sigur că e chiar atât de grav?

— Absolut sigur. Mă sperie rău. Situația asta mă depășește complet. Țin mult la fata asta, chiar dacă taică-său e un nemernic.

— Plecați din oraș.

— Am încercat, dar și-a dat și ea seama că taică-său are probleme

și nu vrea să plece.

— Ai putea s-o ascunzi o perioadă.

— Cum? Unde? E vedetă, frate. Mai mult o apăr de ziariști decât de agresori. Iar ei îi place la nebunie. A trebuit să-i interzic să mai pună mâna pe telefon. Se apuca și suna paparazzi ca să le spună unde-o găesc. Se cunoaște cu ei. Le face cinste cu băuturi. Unuia chiar i-a nășit copilul.

M-a pufnit râsul. M-am oprit imediat, văzând că lui Naveen nu-i ardea de glume.

— Din punctul ei de vedere, discreția înseamnă să nu angajezi un avion care să scrie anunțuri pe cer, lucru pe care, de altfel, l-a și făcut când a împlinit optsprezece ani. Ea mi-a spus cu gura ei. Oriunde ne-am duce, ar fi aceeași situație.

— Ai s-o ascunzi în mahala, i-am sugerat. Dacă e de acord, firește. M-am ascuns și eu acolo la un moment dat, un an și jumătate. E unul dintre cele mai protejate locuri pe care le știu.

— Crezi că ar fi dispuși să o primească?

— Șeful mahalalei mi-e prieten. E mort după petreceri, așa că se va înțelege de minune cu Diva. Dar nu e un loc pentru oricine, iar Diva e departe de a fi oricine.

— Ai vorbit serios în privința mahalalei?

— Cât se poate de serios, dacă nu cumva știi tu un loc mai bun unde să ascunzi o divă de Bombay departe de lumea dezlănțuită. Dar nu-ți pot promite nimic. Trebuie să discut mai întâi cu prietenul meu.

Naveen s-a uitat din nou înspre fete. Râdeau ca nebunele, acoperindu-și gurile cu palmele ca să înăbușe zgomotul.

Beau ceva. Părea delicios.

— Ascultă, Naveen, dacă nu-ți vine nicio altă idee mai bună până cobor de pe munte, am să vorbesc cu Johnny Trabuc. Bine?

— Nu știi cum aș putea s-o conving pe Diva, dar sunt de acord. Am să te rog să discuți cu prietenul tău. Vreau să am cât mai multe opțiuni, în cazul în care amicii tatălui ei își pierd răbdarea de tot.

— S-a făcut. Hai să mergem la fete să vedem ce beau.

Am stat de vorbă o vreme, patru prieteni legați atât prin credință, cât și prin teamă; de circumstanțe, dar și de prietenie.

Eu și Karla am profitat de prima pauză în discuție, le-am urat noapte bună celor doi, am luat câteva pături, niște apă și o cutie cu mâncare și am pornit, la lumina torței, spre Culmea lui Silvano.

Am încropit un cort din două pături, iar pe celelalte le-am întins pe

pământ. Ne-am întins amândoi pe o parte, față în față. Am deschis cutia cu mâncare, scoțând la iveală *pakoda* prăjite, ananas, prăjituri cu nuci de caju și linte, alune și șarlotte bengaleze în castronele de lut.

Karla i-a pus capacul la loc și a scos tot ce avea în geantă pe pătură: două ploști, un portțigaret, o brichetă de aur cu un ceas micuț montat în ea. Limbile ceasului arătau ora 00:37.

— A stat ceasul, am remarcat întinzând mâna după el.

— Nu-l întoarce, m-a oprit ea repede. Îmi place așa cum e acum.

— Karla, peste o săptămână, mă întorc și am...

— Lasă-mă pe mine să vorbesc prima.

— Bine.

— Am de gând să investesc niște bani într-o afacere împreună cu Didier și Naveen. Vor să extindă agenția de detectivi și mi se pare o idee bună.

— Am înțeles. Eu mă gândeam mai degrabă la o afacere de spălare de bani. Am relațiile necesare și le pot cumpăra măcar banii, dacă nu și loialitatea. Aș putea câștiga bani frumoși pentru noi.

— Am destui bani.

— Știu. Și ar fi bine să ții de ei.

— Nu știu cât vom mai rămâne la Bombay, a spus ea luând o înghițitură din ploscă și întinzându-mi-o. Hai să ne bucurăm de viață cât de mult și de prudent putem.

— Profesia de detectiv nu se află tocmai în top zece meserii lipsite de riscuri. Cred că nici în top o sută nu o găsești.

— E totuși mai sigură decât să te ocupi de crime și pedepse, Shantaram.

Crimă și pedeapsă. De câte ori auzisem ori mă gândisem la acea sintagmă, acel ecou al râsului sortii, în ultimele zile? De câte ori mai trebuia să o aud?

— O să fiu sincer cu tine. Nu mă văd într-o afacere cu detectivi, am zis.

— Tu vei fi asociat ocult, ca și mine.

— Serios?

— Da. Cu cât mai ocult, cu atât mai bine.

— Adică?

— Tu vei discuta cu persoanele la care Didier și Naveen nu au acces. Dacă trebuie să vorbim cu astfel de oameni, cine crezi că o s-o facă, dacă nu tu sau eu? Sau tu și cu mine împreună?

— Karla, am zis, zâmbind, nevrând altceva decât să o dezbrac, să

mă dezbrac și să punem capăt discuției. Nu pot să trec de la a comite crime la a rezolva crime. Sunt infractor de meserie.

— Ne specializăm pe persoane dispărute, a spus Karla luând încă o înghițitură din ploscă.

— Karla, am răs, noi doi *suntem* persoane dispărute.

A răs și ea.

— Cazuri la care polițiștii au renunțat, a spus ea.

— Dacă poliția a renunțat la ele, bănuiesc că au avut motive întemeiate.

A ales o țigară de marijuana din tabacheră și a aprins-o.

— Nu neapărat. Uneori, vor să scape de un caz și, uite-așa, un caz care *poate* fi rezolvat rămâne nerezolvat. Uneori, sunt plătiți să închidă ochii. Soți fugiți de-acasă, mirese dispărute, fii risipitori, noi vom fi biroul ultimei șanse pentru iubirile pierdute.

— Nu mi se pare o afacere bănoasă. Presimt că n-aș vedea un dolar.

— Probabil că nici n-o să vezi dolari. Cel puțin, la început. Va consuma mai mulți bani decât va aduce. Dar afacerile de pază privată și detectivi particulari vor înflori în țara asta. E un pariu sigur. Și, din fericire, am suficiente fise ca să pot juca în liniște o perioadă. Dacă te deranjează, n-ai decât să îți socoteala banilor pe care-i cheltuiesc și să-ți achiți datoria când afacerea se va dezvolta.

— Apropo de persoane dispărute, ai aflat ceva de Ranjit?

— Nu încă. Umblă vorba că ar fi fost văzut pe un iaht în Maldive. O să verific. Deocamdată, am de profitat de pe urma împuternicirii de vot pe care mi-a lăsat-o. Slavă Domnului că a fost un șef atât de incompetent, iar eu, nu. Tot serviciul lui de știri mă ajută să îl caut. Ce ironie, nu?

— Tot la Taj ești cazată?

— Da. E bine pentru moment. Au pază bună la intrare, iar eu am pază și mai bună la etaj.

— Te-ai văzut cu Didier?

— Am stat mult împreună. E speriat bine de aruncătorii de acid. Știi cât e de vanitos.

— El nu-i spune vanitate. Îi zice bun-gust, și cred că suntem amândoi de acord cu asta.

— Oricum ar fi, trebuie să scap odată de femeia aia.

A împins toate lucrurile de pe pătură și s-a întins pe spate, cu un braț sub cap.

— Deci, Shantaram, acum că ți-am împărtășit toate planurile

mele, ești alături de mine sau nu?

Soarta te conduce spre lucrul râvnit, iar timpul are grijă ca totul să se întâmple la momentul nepotrivit. Eram alături de ea, în acea afacere cu detectivi sortită eșecului? Nu. Nu aș fi putut colabora cu poliția și nu aș fi putut da pe nimeni pe mâna poliției, ceea ce mă făcea un detectiv absolut incompetent.

Știa și ea acest lucru. Mi-o simțise în ochi și în răsufare: acea răsufare grea, de neliniște, din cauză că ne aflam pe cărări diferite.

— Nu te mai stresa, mi-a zis. Ziua de mâine este exact ca tine. Niciodată punctuală.

Vântul în lumina lunii îi picta o dantelă de frunze pe piele. Iubirea din toate viețile trecute, fiecare dată când ne iubiserăm și ne pierduserăm: lumină de stele pe chipul ei. Pe cerul meu nu exista nicio stea în acea noapte: niciun licăr care să mă ghideze pe marea a ceea ce noi eram și nu eram în același timp. Dar nu-mi păsa. Ea dormea în brațele mele, iar eu navigam deja spre casă.

Partea a VIII-a

Capitolul 46

Nu m-am asociat cu Karla, Didier și Naveen în afacerea Biroului Iubirilor Pierdute. Puteți spune că sunt încăpățânat. Naveen așa a zis. Puteți spune că sunt nebun. Didier așa mi-a zis. Puteți spune că sunt un spirit liber. Karla nu mi-a zis așa ceva. De fapt, ea n-a mai vorbit cu mine deloc. Nu mi-a răspuns nici măcar la mesaje. În schimb, mi-a trimis un mesaj prin Naveen, în care mă sfătuia să mă țin departe de ea până când îi va trece supărarea. Eu însă m-am înfierbântat și mai tare și am cumpărat portofoliul de afaceri ilicite al lui Didier. Devenise om de afaceri serios, asociat în Biroul Iubirilor Pierdute, la doar două uși distanță de mine, și hotărâse să renunțe la orice ilegalitate. Am renunțat la rețelele de droguri și proxenetism și m-am concentrat pe operațiunile de schimbare de bani. A durat o vreme până am înțeles toate detaliile. Cumpăram bani albi care deveniseră bani negri, îi spălăm printr-o bancă clandestină și fixam mici marje de câștig săptămânale la o cifră zilnică de afaceri mare: dădeam lovitura sau eșuam lamentabil. Semăna oarecum cu bursa de valori, dar mai puțin înșelătoare și coruptă.

Când, în cele din urmă, Karla a binevoit să îmi răspundă, spre seara celei de-a doua zile de la întoarcerea de pe munte, am dat o fugă să mă întâlnesc cu ea la digul din Juhu, locul unde vorbiserăm despre Lisa, propria noastră iubire pierdută, cu săptămâni în urmă.

În timp ce plimbăreții treceau pe lângă noi, cu zâmbete fericite pe chipuri, și soarele se pregătea să apună, Karla mi-a explicat, printre lacrimi, că nu este supărată pe mine, ci doar îngrijorată din cauza lui Ranjit și a Lisei.

— Ce căuta Ranjit la Lisa în noaptea aia? Ce treabă avea ea cu el? De când m-am întors la Bombay, numai la asta mă gândesc.

A plâns o vreme în brațele mele, după care s-a liniștit.

— De ce nu reușesc să înțeleg, Shantaram?

Karla era de două ori mai isteață decât oricine altcineva. Misterul,

care ardea în mine cu flacără mocnită, o mistuia în schimb pe ea: nisip în vânt pentru ea, nisip într-o clepsidră cu numele lui Ranjit pe ea pentru mine. Trebuia să îi spun să renunțe, așa cum îmi spusese și ea cândva.

— O să-l găsim, am spus. Și vom afla ce s-a întâmplat. Dar, până atunci, trebuie să încetăm să ne mai gândim la asta, altminteri o să înnebunim și mai tare.

A zâmbit.

— Ceva nu-i în ordine, a zis ea. Ceva ce-ar trebui să văd, dar nu reușesc. E chiar în fața mea. Dar ai dreptate. Trebuie să mă potolesc, altfel îmi pierd mințile.

Amurgul sângeriu, ultima binecuvântare a cerului, ștergea orice imperfecțiune și păcat de pe toate chipurile și siluetele de pe faleză: un ocean de lumină crepusculară ce scotea la iveală doar frumusețea dinlăuntrul nostru.

Brizele blânde se fugăreau jucăușe de-a lungul digului, strecurându-se prin fustele și cămășile trecătorilor. Au început să apară primele mașini cu farurile aprinse.

Umbrele frunzelor de palmier i se legănau pe față, creionându-i linia arcuită a gâtului până la buze, cu fiecare mașină care trecea. Karla.

— Orgoliul nu te lasă să te asociezi cu mine, Didier și Naveen? m-a întrebat.

— Nu.

— Orgoliul este singurul păcat pe care nu îl putem vedea în noi.

— Nu sunt orgolios.

— Pe naiba, nu ești! Nu mă deranjează. Îmi place orgoliul la un bărbat. Și la o femeie, de altfel. Dar nu-l lăsa să-ți pună piedică. Sunt convinsă că o să punem afacerea asta pe picioare.

— Cum, Karla?

— E posibil să nu mai fim aici peste o săptămână. Dar e la fel de posibil să fim aici și peste trei ani. În trei luni, afacerea asta va începe să meargă. Securitatea privată se va dezvolta încontinuu în India în următorii cincizeci de ani. Îți garantez. Am studiat problema doi ani cu consilierii lui Ranjit.

— Nu glumești, nu?

— Când vine vorba despre dragoste, nu glumesc niciodată.

— Dragoste? am zis rânjind ca un nerod.

— Fii atent, m-a împuns ea. Vorbesc lucruri serioase aici.

— Gata, sunt atent.

— Bani nu se vor scurge dinspre bogați înspre săraci. Se vor scurge dinspre săraci înspre bogați, mai repede ca oricând, și acolo vor rămâne. Este o situație atât de scandalos de nedreaptă, încât securitatea privată nu poate decât să câștige ca afacere. Pricepi?

— Într-un mod bizar. Și agenția de detectivi?

— Suntem birou, nu agenție. Preluăm un singur gen de cazuri. Iubiri pierdute. Nu ne pitim și nu pândim lumea din întuneric. Investigăm cazuri de persoane dragi dispărute. În felul acesta, ne facem intrarea în domeniul mai vast al protecției private. O să ne dezvoltăm extrem de repede.

— Cum?

— Dacă vrem să creștem, trebuie să ni-i câștigăm ca prieteni pe toți marii jucători. Dacă reușim să dăm de urma vreunei persoane dragi lor, vor apela tot la serviciile noastre și pentru alte probleme. În plus, o să aflăm o mulțime dintre secretele lor.

— Văd că te-ai gândit la toate aspectele.

— Nu era normal?

— Ascultă, îți înțeleg logica și îmi dau seama de ce...

— Serios? Afacerea asta e curată, e corectă, ceea ce nu se poate spune despre activitatea ta.

— Corectă? Acum vorbim despre ce-i *corect* și ce nu?

— Știi, ideea este că orice s-ar întâmpla pe parcurs, succese, eșecuri, chestii distractive, pentru mine, în acest moment, contează să fie un lucru corect și să aibă un impact, altminteri e absolut ne semnificativ.

— Să găsești iubiri pierdute?

— Ai prefera să pierzi iubiri *găsite*?

A rostit cuvintele cu încrâncenare, crezând că nu o luam în serios. M-au rănit profund.

— La mine te referi? La noi doi?

— Tu ești cel care refuză să se implice, Shantaram, nu eu.

— Karla, sunt al tău, trup și suflet, dar știi bine că nu pot colabora cu polițiștii.

— Poți evita asta.

— Ce anume pot evita? Să dau oamenii pe mâna poliției sau să depun mărturie la procese?

— Didier va fi omul de legătură cu poliția. El singur spune că abia așteaptă să poarte o discuție cu polițiștii în care să nu fie el cel interogat.

— Nu e vorba doar despre asta, Karla. Riscurile sunt prea mari.

Sunt căutat de autorități peste tot, mai puțin aici, și asta datorită faptului că știu pe cine să mituiesc. Îmi văd de treabă. Poliția nu mă arestează, fiindcă nu mă ocup de droguri sau prostituție, nu mai fac escrocherii, nu bat oameni nevinovați, nu fac scandal când mai primesc câte o bătaie de la ei și le bag regulat sume frumoase în buzunar.

— Paradisul pe pământ, mi-a replicat plină de ironie Karla, ridicând din sprâncene.

— În momentul de față, sunt tolerat. Dar situația s-ar putea schimba, ceea ce m-ar obliga s-o șterg de-aici cât mai repede. Știi și tu asta. Nu mă pot implica în ceva serios și nici tu n-ar trebui s-o faci. Credeam că am înțeles amândoi acest lucru.

— Ți-am explicat că sunt partener ocult, mi-a spus ea străfulgerându-mă cu reginele. Dar pot oricând să mă fac auzită, dacă nu ești alături de mine.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Parcă mă provoca să spun ceva nepotrivit și poate exact asta am făcut.

— Ai aflat ceva despre Ranjit?

Mi-a întors spatele. Am încercat să schimb repede subiectul, temându-mă că am ofensat-o.

— Uite ce-ți propun, am zis. Pleci de la Taj și te muți în apartamentul de lângă mine.

— Lângă tine?

— Vorbesc serios, Karla. Sunt trei apartamente cu balcon și toate dau la strada principală. Parcă spuneai că-ți place protecția.

A căzut pe gânduri, arătându-mi două regine din colțul ochiului.

— O să dormim unii la alții? m-a întrebat știind că nu mă pricep la acel joc.

— Lăsăm acest subiect pentru o conversație ulterioară. Am cumpărat yale noi pentru ușile tale și le-am montat deja.

— Ușile *mele*?

— Bineînțeles. Dacă ești de acord să-mi accepți oferta.

— Ai fost convinsă că nu te voi refuza.

— Hm...

— Câte yale ai montat?

— Te referi la ușa *principală*?

— Despre câte uși vorbim?

— Despre toate. Baie, dormitor, balcon, absolut toate.

— În regulă, a spus ea zâmbind. Mi-ai mai pregătit și alte surprize?

— Ți-am pus o trusă de prim-ajutor și una de chirurgie în baie. La nevoie, poți coase o rană mărișoară.

— Cine spunea că a murit romantismul? a râs ea.

— Pe lângă asta, ți-am mai luat una-alta.

— Una-alta, zici?

— Da. Zona e plină de magazine bune. I-am cerut managerului să îți aducă un frigider în cameră și l-am umplut cu votcă, sucuri, lămâi și cea mai puturoasă brânză pe care am găsit-o.

— Super.

— Și ți-am lipit un cuțit sub sertarul biroului. Dacă îl deschizi cum trebuie, nu se observă că îl scoți de-acolo.

— Nu se observă că-l scot, zici?

— De asemenea, patul tău e pe structură metalică. Are țevi vopsite la margini.

— Patul meu are țevi metalice, a râs ea.

— Le-am verificat capacele. Cele de la cap s-au deșurubat ușor. Am băgat un sul de bancnote într-una și un cuțit subțire în cealaltă. Pentru orice eventualitate.

— Ingenios.

— Și ți-am cumpărat un sitar.

— Un sitar? De ce?

— Habar n-am. E un magazin de instrumente muzicale la parter și nu m-am putut abține.

— Știi...

— Nu oferă room-service, am întrerupt-o. Dar ai magazinul de sitare la parter, managerul hotelului e mai scrântit decât mine și, în concluzie, ar fi bine să te muți acolo. Ești dispusă să accepți oferta?

— Dragule, pentru tine *sunt* dispusă să accept orice.

— Serios?

— Foarte serios.

— Atunci, vecina, hai să te instalăm în noul tău apartament.

S-a întors cu mine pe motocicletă. Ne-am ținut după Randall până la hotel. A trebuit să-mi înfrânez impulsul de a-l depăși. Nu a fost prea greu. Karla îmi pusese brațul stâng pe umăr, dreptul în poală și capul lipit de spatele meu. Mi-ar fi plăcut să tot merg până când ar fi cedat motocicleta.

— Știi, i-am zis când ne-am văzut într-un colț ferit pe treptele hotelului Taj, aș fi fost în stare să merg cu tine cât mai departe de aici sau până când s-ar fi săturat motocicleta.

— Am lucruri de rezolvat, Shantaram, a zâmbit ea. În momentul

de față, iubirea pierdută e atuul nostru. Primul caz oficial al biroului nostru este Ranjit și o să-l găsim pe guzgan și-n gaură de șarpe.

— Caz oficial?

— Da, ne-am înregistrat la poliție ca birou. Am reușit să urgentez lucrurile cu ajutorul omului lui Ranjit. E corporatist și s-a bucurat mult să mă vadă. De la dispariția lui Ranjit, i-au scăzut mult fondurile. M-am dus la el înarmată cu verzișori. E băiat de treabă, numai că uneori ochii îi sunt mai lacomi decât mintea.

Era rândul meu să rîd.

— Hai să discutăm mai târziu despre asta, a spus Karla trăgându-mă lângă ea și ținându-mă într-o îmbrățișare perfectă, ca o cochilie într-o cochilie.

— Somn ușor, mi-a urat dezlipindu-se ușor de mine.

— Poftim?

— O să ai nevoie de somn, mi-a zis ea, dacă refuzi să te asociezi cu mine la birou și vrei să lucrezi pe cont propriu.

— Stai un pic. Adică nu pot să vin mai târziu să te văd?

— Categorie nu, mi-a răspuns desprinzându-se din îmbrățișare și urcând ultimele trepte care duceau la camera ei. Oricum, nu va pleca nicăieri.

— Ce nu va pleca?

— Dorința, mi-a spus din ușă. Mai știi ce e aia dorință, Shantaram? O fată frumoasă, distracție multă, zero inhibiții?

S-a închis ușa. Iar eram în ceață. Apoi am zâmbit. *Afurisită mai ești, Karla.*

M-am întors amărât la Amritsar și l-am găsit pe manager într-un impas: scotocea de zor într-o cutie pe a cărei etichetă scria Quandary Inc.

— Care-i problema, Jaswant?

— Trebuia să fie un fazer în cutie, a zis cu o privire absentă, în timp ce mâinile îi scotoceau printre ambalajele de protecție. Aha, iată-l!

A scos jucăria victorios, dar s-a întunecat imediat la față.

— E complet greșit! a exclamat el. Emițătorul de fotoni e amplasat greșit. Lipsește și scutul deflector. Nu mai poți avea încredere în nimeni.

— E o jucărie, Jaswant, i-am spus.

— O replică, m-a corectat el. Dar nu una corectă.

— E replica unei jucării, Jaswant.

— Nu pricepi. Am un prieten parsi care m-a asigurat că poate să-

mi facă unul *real*, dacă fac rost de o replică perfectă a originalului. N-o să accepte să lucreze cu porcăria asta, doar e parsi.

Se uita la mine, copleșit de tristețe, așa cum se întâmplă mereu, chiar și atunci când tristețea este nejustificată.

— Te rog, Jaswant, l-am implorat sincer, nu-ți face un pistol cu laser.

— Fazer, m-a corectat el. Ți-ar prinde bine să ai și tu unul. Se vântură vizitatorii prin camerele tale mai ceva ca la Palatul Buckingham.

— Doar cei care au cheie.

— În cazul acesta, sunt doi deținători de chei deja înăuntru.

L-am găsit pe Naveen pe un scaun la biroul pe care îl cumpărasem de la magazinul de trofee de la parter. Cânta la chitara mea mai bine decât mine, dar asta nu era o mare performanță.

Am băgat capul în dormitor și l-am văzut pe Didier întins pe patul meu, pantofii săi italieni eleganți așezați pe covor, cu șireturile vârâte înăuntru.

— Câți mișto, Naveen, i-am zis trântindu-mă pe-un scaun.

— Mișto chitară, mi-a răspuns în acordurile unei balade tradiționale din Goa.

— Am descoperit-o atârânănd degeaba în magazinul de muzică de la parter.

— Rușinos loc pentru o asemenea minunăție, a zis el trecând de la baladă la melodia „Comfortably Numb” a formației Pink Floyd. E un instrument pretențios și pățimaș, exact ca Diva.

— Ai găsit vreo soluție pentru Diva?

— Nu prea, mi-a răspuns fără a se opri din cântat. De-aia am apelat la terapia prin chitară.

— Am vorbit cu Johnny Trabuc azi-dimineață și e totul aranjat. Un clan Bihari tocmai s-a mutat și a eliberat șase case. Am rezervat două colibe la câțiva metri de locuința lui Johnny. Una pentru ea și una pentru tine.

— Abia aștept, a spus Naveen punând chitara deoparte.

— Ai mare dreptate, i-am zis. M-am interesat azi în zona Fortului. Taică-său s-a băgat în niște belele uriașe. Agenții de pariuri i-au stabilit cota de cincizeci la unu. Lumea vorbește deja despre el de parcă ar fi mort. Se vorbește mult și despre Diva. Oamenii se întreabă dacă știe despre afacerile necurate ale lui taică-său și unde sunt banii.

— Așa este, a confirmat Didier sărind din pat cu o neașteptată

agilitate și ducându-se pe vârfuri la frigiderul micuț.

Îl cumpărase ca dar de casă nouă, îl umpluse cu bere și își pusese o sticlă de coniac pe noptieră pentru el. Ne-a aruncat câte o bere, apoi s-a tolănit la loc pe pat.

— Am făcut și eu niște săpături, a zis el. Sunt cel puțin două grupări periculoase pe urmele tatălui Divei, și amândouă au strâns relații cu poliția.

— Știu, a spus Naveen.

— Una dintre ele este *chiar* poliția, a continuat Didier. Cred că are legătură cu fondul de pensii al polițiștilor. Acest mogul al afacerilor și-a făcut o hoardă întreagă de dușmani. Ar trebui să fugă din Bombay și să se ascundă pe vreo insuliță necunoscută. În definitiv, și-ar permite să-și cumpere una.

— E unul dintre cei mai încăpățânați oameni pe care i-am cunoscut vreodată, a bombănit Naveen. Se ambiționează să le țină piept. Are impresia că nimeni nu poate trece de gărzile lui de corp. E drept că e înconjurat de oameni înarmați zi și noapte, dar...

— Dar ce?

— Sunt două echipe de securitate în vila lui, polițiști și gărzi private. Din ce mi-am dat seama, niciunii dintre ei nu sunt dispuși să încaseze vreun glonț pentru cel mai bogat și mai corupt personaj din Bombay. O parte dintre băieții ăia locuiesc în mahala și visează ca într-o zi să se mute cu familia într-un apartament de o cameră de mărimea toaletei lui Mukesh. Dacă poliția primește ordin să se retragă, cred că toată armata lui privată o să dea bir cu fugiții. Am încercat să-l avertizez, dar nu vrea să m-asculte.

— Ba te-a ascultat, l-a contrazis Didier. Doar și-a lăsat fata în grija ta.

— Ieri, mi-a zis „fiule”, a spus Naveen. A fost un moment extrem de ciudat. Abia ne cunoaștem.

S-a dus la ferestrele cu obloanele trase. L-a ridicat pe unul și lumina de neon de la cinematograful Metro i-a colorat fața în roșu.

— Mi-a zis: „Ține-mi fata protejată, aproape de inima ta și departe de mine, fiule”.

— E o responsabilitate uriașă pe umerii tăi, a observat Didier.

— Și un efort uriaș, am adăugat. Diva e groaznic de dificilă. Cel mai bine, frate, ar fi să plecați din oraș.

— Sunt perfect de acord, a spus Didier. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— N-o să fie de acord. O cunosc eu. Dacă o duc cu forța la

aeroport, o să țipe ca din gură de șarpe.

— Dacă nu reușești s-o scoți din oraș, am zis, și știi că există riscul de a fi răpită de cei care vor să-i facă rău tatălui ei, atunci măcar ascunde-o undeva, până când se mai potolesc lucrurile. Mahalaua e singurul loc unde nimeni nu ar căuta-o pe cea mai bogată fată din oraș. Dacă nu, sper să ai tu o idee mai bună.

— N-am niciuna.

— Nici eu, a zis Didier.

— Unde e Diva acum? am întrebat.

— La întâlnirea săptămânală. Se vede cu prietenele în fiecare săptămână la President.

— Serious? a întrebat Didier.

— Da. Își zic Clubul de Bârfă Diva, a explicat Naveen.

— Absolut fascinant, a exclamat Didier.

— În fiecare săptămână, se adună ca un grup de piranha și sfâșie orice fată pe care o cunosc și nu face parte din gașca lor.

— Îmi faci și mie rost de o invitație la una dintre reuniunile astea? l-a rugat Didier ridicându-se din pat și venind lângă noi. Mi-ar plăcea la nebunie să fiu de față.

— Ar trebui să termine în jur de ora zece, ne-a informat Naveen. Mergeți cu mine s-o iau?

— Eu sigur vin, a spus Didier încălțându-se și legându-și șireturile.

— O să am nevoie de amândoi, a insistat Naveen, dacă vreau s-o conving să plece de la Mahesh și să trăiască în mahala o săptămână. S-ar putea să trebuiască să o imobilizați cât timp îi *explic* ideea.

— Ești sigur că vrei s-o faci acum? am întrebat.

— Nu există moment mai bun decât prezentul, a zâmbit tânărul detectiv, deși privirea îi era gravă. E suficient de târziu s-o duc în mahala și s-o instalez acolo fără să aflu prea multă lume. Ce părere aveți?

— Didier este gata. Spre clubul de bârfă, de urgență!

Capitolul 47

Am găsit-o pe Diva flancată de dive în holul hotelului President. Au tăcut toate trei la vederea noastră, cu o expresie oripilată, bine exersată pe chipuri.

Didier purta un sacou mototolit din olandă albă și pantaloni bleu

din catifea reiată. Eu purtam cizme, blugi, un tricou și o vestă fără mâneci. Iar Naveen era îmbrăcat cu pantaloni militari și o cămașă maro din velur. În spate căra un rucsac voluminos.

Frumoasele tinere ne-au dat de înțeles că nu eram o privilegiște plăcută ochiului.

— El e? a întrebat una dintre fete îndreptând acuzator o unghie falsă în direcția lui Naveen.

— În carne și oase, a răspuns Diva fără a binevoi să facă prezentările.

— Obsedatul de motociclete, a spus cealaltă tăindu-mă de pe listă.

— Și fustangiul desfrânat, a spus prima eliminându-l și pe Didier.

— Mă scuzați, mademoiselle, a intervenit Didier. Nu fustangiu.

Pantalongiu.

— Pantalongiul desfrânat, a spus fata.

— Și armăsarul, a încheiat Diva arătând spre Naveen. Fără Făt-Frumos călare pe el.

Fetele au început să chicotească.

— Care-i faza cu rucsacul? s-a interesat Diva. Sper că pleci spre Himalaya.

— Nu sunt alpinist, i-a replicat Naveen fixând-o cu privirea.

— Oooh! au chicotit fetele. Motănelul a scos ghearele.

— Trebuie să plecăm, Diva, i-a zis Naveen.

— Ce-ar fi să te cațări într-un copac și să nu mai cobori? i-a replicat Diva pe un ton sfidător.

Fetele au chicotit din nou.

Naveen fierbea de furie, însă era sincer speriat. Date fiind primejdiile care o pândeau, era o imprudență să se expună în holul acela bine luminat.

Se aștepta să dea năvală o șleahță de răufăcători și să o răpească în orice clipă.

Iar puternicul și curajosul Naveen știa că nu avea cum să se opună. Îl cunoșteam suficient de bine cât să-mi dau seama că era neobișnuit cu acel sentiment și că-i dispăcea profund.

Didier a întrerupt momentul de tăcere stâjenitoare cu o plecăciune elegantă în fața tinerelor.

— Permiteți-mi să mă prezint, domnișoarelor, a zis întinzându-le cartea de vizită. Numele meu este Didier Levy. M-am născut în Franța, dar, de câțiva ani, sunt oaspetele încântătorului vostru oraș. Împreună cu asociatul meu, celebrul detectiv Naveen Adair, reprezentăm Biroul Iubirilor Pierdute și vă stăm oricând la dispoziție

dacă aveți un mister de dezlegat.

— Uau! a spus una dintre fete citind cartea de vizită primită.

— Nicio problemă nu este prea neînsemnată, a declamat Didier, și nicio bârfă prea mărunțică pentru Biroul Iubirilor Pierdute.

— Trebuie să plecăm, a repetat Naveen făcând semn către ușă.

Diva și-a sărutat prietenele pe obraz și ne-am îndreptat spre ieșire. Am trecut pe sub arcada care ducea în stradă.

Naveen s-a oprit brusc și s-a uitat la mine. Am aruncat o privire în jur și am constatat că Didier lipsea. M-am întors în hotel și l-am smuls dintre cele două fete.

— Ne vedem marțea viitoare! le-a strigat el. Vă asigur că știu bârfe despre oameni celebri care vă vor plăcea mai mult decât un orgasm.

Fetele au izbucnit în hohote de râs.

Ne-am regrupat cu Diva și Naveen.

— Cărți de vizită? am întrebat.

— M-am gândit că e bine să fiu pregătit, s-a apărât Didier.

— Arată-mi și mie una, am zis.

— Și mie, a cerut Naveen.

Ne-a întins câte una, fără nicio tragere de inimă, și le-am studiat la lumina lămpii stradale.

BIROUL IUBIRILOR PIERDUTE

Didier Levy, maestrul iubirii

Naveen Adair, maestrul celor pierduți

Pe spatele cărții era imprimată o poză a ceea ce presupuneam a fi o ureche ciulită, însoțită de cuvintele:

GURILE SLOBODE SUNT AJUTOARE INDISPENSABILE

Apart. 7, Hotelul Amritsar, Metro, Bombay

— Vi se pare prea... prozaic? a întrebat Didier îngrijorat.

— *Maestrul celor pierduți?* a zis Naveen. Zici că ai copiat-o din Tolkien.

— Care-i treaba cu urechea? am întrebat curios, deși ar fi fost mai înțelept să-mi țin gura.

— Tu, Lin, ai de protestat, s-a zbârlit Didier, pentru că i-ai smuls urechea unuia acum câteva luni.

— Nu i-am smuls-o de tot, doar parțial, m-am apărât. Și de ce-ai scris apartamentul 7, și nu camera 7?

— Stai o clipă, s-a amestecat Diva împungându-mă în piept cu mânuța ei ca o furcă miniaturală. I-ai smuls urechea cuiva?

— Naveen, am zis, poți să intervii oricând.

— Diva... a dat să spună Naveen.

— Nu discut cu voi, a amenințat Diva, până nu stau jos. Unde-i limuzina?

— Nu mai ai limuzină, i-a explicat Naveen. Am trimis și șoferul și mașina înapoi acasă.

A râs, dar cum niciunul dintre noi nu râdea și-a încleștat degetele în cămașa lui Naveen și a început să-l scuture până când a rupt-o.

— Tu... idiotule... *ce-ai făcut?*

— Ai încredere în mine, Diva, a spus tânărul îndesându-și cămașa sfâșiată în pantaloni.

— Să am încredere în tine? Am avut încredere în tine și m-ai lăsat fără mașină. Ai idee ce distanță poate parcurge o fată pe tocurele astea? De-ai există limuzine, tâmpitule, pentru tocure ca astea! Unde-mi e cutia de pantofi pe patru roți, Naveen?

— Se poate să continuăm discuția în altă parte? E o străduță izolată ceva mai în față.

— Cred că ți-ai...

— Te rog, domnișoară Diva, a intervenit Didier. Sunt convins că realizezi că niciunul dintre noi trei nu s-ar afla aici și nu ar face apel la bunăvoința ta, dacă nu ar ține la tine și nu ar considera că așa este prudent.

S-a uitat la fiecare dintre noi și a zbughit-o din loc. A cotit pe alee și s-a oprit pe la jumătatea ei, cu spatele la un zid.

A ridicat un picior și l-a sprijinit de perete. Purta o fustă galbenă elegantă, o bluză albă cu guler înalt și pantofi cu toc și baretă în jurul gleznei. Fusta avea crăpătură laterală, iar poziția în care stătea îi scotea în evidență picioarele scurte și delicate. Știa foarte bine cum să pozeze, doar o făcuse pentru toate revistele din țară.

M-am uitat la Naveen. O privea cu ochii iubirii: dorință dezbrăcată de lăcomie. *Noi, bărbații duri, când ne îndrăgostim, ne îndrăgostim rău de tot*, spusese cândva Didier. Nu exista îndoială că Naveen Adair, indiano-irlandezul, era un bărbat dur care se îndrăgostea.

Naveen nu a menajat-o câtuși de puțin. Era încăpățânată și mândră. Știa că, dacă vrea să aibă vreo șansă să o convingă de pericolele care o pândeau, trebuia să fie brutal de sincer cu ea.

I-a înșirat fiecare afacere ilicită care îi lega tatăl de vreun gangster, politician sau polițist corupt care îi purta sâmbetele. A coborât piciorul de pe perete și s-a îndreptat de spate, străduindu-se să se țină tare.

— Amenințarea este cât se poate de reală, domnișoară Diva, i-a spus Didier, cu blândețe. Am cercetat toți trei problema și am ajuns la concluzia că ești în primejdie.

— Sunt oameni răi, a subliniat Naveen. Iar tatăl tău este înconjurat de oameni buni în care nu are încredere. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care te-a lăsat în grija mea și mi-a spus să te țin departe de casă.

— Mami, a murmurat ea invocând o nălucă.

— Te sfătuiesc să pleci, domnișoară Diva, a zis Didier. Cât mai repede și cât mai departe. Aș fi onorat să mă ocup de toate detaliile. Lin vă va face documente false. Avem bani suficienți. În felul acesta, vei fi protejată până când se rezolvă problema.

— Nu plec nicăieri cât timp tata e încă aici, a spus Diva bosumflată. Dacă îl bagă la închisoare? O să aibă nevoie de mine. Fac orice altceva îmi cereți, dar nu plec din Bombay.

— Alternativa este să te ascunzi în mahalaua de aici, a spus Naveen. Am tot încercat să-ți vorbesc despre asta.

— În mahala? Mai întâi îmi zici că tata e un escroc vânat de alți escroci care e posibil să încerce să mă răpească ori să mă ucidă, amenințare cu care m-am confruntat de când mă știu, și pe urmă...

— Situația e foarte, foarte gravă, a insistat Naveen. Până și eu sunt speriat, Diva. Ascultă ce-ți spunem, te rog.

— Am trăit și eu acolo un timp, am zis. Vei fi în siguranță. Și nu va dura mult.

— În mahala? a repetat, căutând în ea forța de a se împotrivi, dar fără folos.

— Ai vreo persoană apropiată, în care să știi că poți avea încredere absolută? a întrebat Didier.

Mica celebritate a sărit ca arsă. Întrebarea o șocase mai mult decât fărâdelegile tatălui său și primejdiile care o pândeau. S-a tras înapoi un pas și și-a recăpătat calmul.

— Am multe rude îndepărtate, dar niciuna cu care să am o relație strânsă. Mama a fost singură la părinți, ca și mine, iar fratele tatei a murit acum doi ani. De la moartea mamei, am rămas doar eu și tata. Nu plec nicăieri.

— Șederea în mahala nu va fi plăcută, a avertizat-o Didier. Oamenii sunt civilizați, ce-i drept, dar condițiile sunt rudimentare. Ești sigură că asta alegi?

— Nu plec nicăieri.

— V-am spus eu, a zis Naveen îndreptându-și rucsacul pe umăr.

I-am lăsat discutând și m-am dus să arunc un ochi în capătul aleii.

Strada în care dădea aleea ducea la arcadele albe și ferestrele rotunde ale clădirii World Trade Centre, după care se întindea mahalaua.

Era liniște. Vagabonzii se culcaseră deja. Câini agitați, dornici să se impună, alergau, săreau și lătrau. Un autobuz aproape gol a trecut prin fața mea. Afișe de film îi împodobeau capetele precum flămurile pe un elefant de război.

Stâlpii de iluminat marcau intrarea în mahala, la capătul străzii. Știam cât de grea era viața în acel loc. Știam cât de mare era răsplata. Mahalaua era ca o meduză, un dom care pulsa pentru o cauză comună: filamentele iubirii și ale suferinței comune atingeau fiecare existență.

Diva s-a apropiat agale de mine, împreună cu Naveen și cu Didier. Naveen a cuprins-o pe după umeri. Nu s-a opus.

Poate că îi spusese că rucsacul pentru care îl ironizase era plin cu lucrurile ei pe care le adunase în grabă de la Mahesh. Poate că, pe măsură ce alte iubiri i se închideau în față, se deschidea în sfârșit către el.

Când a ieșit la lumină, i-am citit spaima pe chip.

— O să fie bine, i-am zis forțând-o să mă privească în ochi. Te așteaptă o experiență incredibilă și niște vecini senzaționali.

— Din câte-am înțeles, cartierul s-a îmbunătățit simțitor după plecarea ta, m-a înțepat ea, dar fără malițiozitatea de altădată. Ai vreun sfat prețios pentru mine, mahalagiule?

— Cu cât te împotrivești mai puțin, i-am zis în timp ce am trecut de latrine și ne apropiam de cărarea largă care ducea spre mahala, cu atât te vei acomoda mai bine.

— La fel mi-a zis și psihologul meu, a bombănit ea, înainte să-l dau în judecată pentru hărțuire.

— În mahala, nu vei fi hărțuită decât cu dragoste, i-am răspuns. Dar o să dureze un timp până te obișnuiești cu asta.

— Dați-i drumul, a spus curajoasa fată speriată. În seara asta, accept oricâtă dragoste mi se oferă.

Capitolul 48

Cărarea era dificilă: pământ prăfos și pietre. În dreapta, un gard

de sârmă proteja mărfurile etalate în vitrinele luminate ale clădirii World Trade Centre. În stânga, se întindea un câmp pe care femeile și copiii mergeau să se ușureze printre buruieni, tufe și resturile lăsate de alții în urmă.

O femeie stătea ghemuită, în întuneric, la adăpostul câtorva tufiguri. Câțiva copii stăteau pe vine pe pietrele de la marginea cărării. La trecerea Divei, copiii au zâmbit și i-au strigat: *Bună! Cum te cheamă?*

În locul în care cărarea începea să coboare spre mare, ți se înfățișa prima priveliște a mahalalei: o mantie zdrențăroasă aruncată peste porțiuni de coastă, în apropierea turnurilor strălucitoare ale bogaților, de-a lungul micului golf.

— Să dea dracu'! a exclamat Diva.

Noaptea, mahalaua părea desprinsă din vremuri demult apuse. Casele erau luminate de lămpi cu petrol. Nu exista electricitate, nici apă curentă. Șobolanii mișunau pe ulițe în valuri negre seară de seară, devorând mormanele de gunoaie lăsate ca un fel de ofrande întunecate.

Mirosul de petrol, ulei de muștar aproape ars, de tămâie și de sare de la marea din apropiere, de săpun, simbol al unei curățenii deznădăjduite, și de sudoare cinstită, de cai, capre, câini, pisici, maimuțe și șerpi, toate aceste arome au asaltat-o pe Diva în timp ce ne îndreptam spre casa lui Johnny Trabuc, la lumina lanternelor.

Avea ochii mari și buzele strânse într-o încruntare înverșunată. Se ținea de brațul lui Naveen, băjbâind pe tocurile înalte pe cărarea denivelată.

Johnny Trabuc ne aștepta îmbrăcat în hainele sale de biserică.

— Bine ai venit, Aanu, a spus împreunându-și palmele și făcând o plecăciune în fața Divei. Eu sunt Johnny Trabuc. Sper să nu te deranjeze că-ți spun Aanu. Am spus tuturor că ești verișoara mea Aanu, venită în vizită de la Londra.

— Bine, a zis Diva șovăind.

— Ca să-ți dea pace, a continuat el, le-am spus că ești un pic ticnită. Așa, nimeni nu va fi surprins de temperamentul tău coleric.

— Temperamentul meu coleric?

— Da, Shantaram mi-a...

— Shantaram, aha?

— De asemenea, le-am spus unora că ești căutată pentru că ai furat ceva și nu trebuie să se afle că ești aici.

— În regulă.

— Ah, da. În afară de clădirea parlamentului, nu există loc mai bun ca acesta pentru hoți.

— Ce gând încurajator, a zis Diva zâmbind.

— Ai fi surprinsă să afli câți oameni celebri se ascund în mahala. Am avut un jucător de crichet la un moment dat. Nu-ți pot dezvălui numele lui, dar când am jucat împreună, mi-a zis...

— Taci, Johnny!

Soția lui Johnny Trabuc, Sita, a ieșit din casă, sariul roșu-auriu fluturând mățâsos în jurul siluetei sale subțiri.

— Nici măcar nu știi despre ce vorbeam, a protestat Johnny, ofensat.

— Taci oricum, s-a răstit Sita. Și lasă biata fată în pace.

Și-au făcut apariția alte două femei și au condus-o pe Diva la coliba pregătită pentru ea, la doar câțiva pași depărtare. Naveen și Didier le-au urmat. M-am uitat spre Johnny.

— Vii, Johnny?

— O las câteva clipe pe Sita, să-i treacă nervii, mi-a răspuns.

— Necazuri în paradis? am întrebat guraliv ca de obicei.

— N-ai idee, mi-a zis Johnny trecându-și degetele prin părul său castaniu și des. Sita mă scoate din minți.

— Mă duc să pregătesc câteva țigări de marijuana pentru Diva. O să aibă mai mare nevoie de ele decât de pături, dacă doarme aici la noapte. Mergem în casă, eu rulez țigările și tu-mi povestești ce se întâmplă.

S-a pus pe vorbit. Într-o jumătate de oră, am aflat mai multe despre Sita decât s-ar cuveni să știe cineva despre soția altui bărbat. I-am luat apărarea o dată, pe bună dreptate, dar m-am oprit când Johnny a început să plângă.

Apoi, întreaga discuție s-a concentrat asupra lui Johnny. Suferința lui se asemuia cu Drumul Crucii, la fiecare oprire fiind întâmpinat de o imagine dojenitoare. La final, am ajuns la o singură concluzie.

— Contracepție, i-am zis rulând în continuare țigări pentru Diva.

— Ce tot spui acolo?

— Ea mai vrea un copil și tu, nu. Contracepție.

— Deja folosesc cel mai sigur contraceptiv, s-a plâns el foindu-se stânjenit pe scaun. N-am mai făcut sex de șase luni.

— Asta nu mai e contracepție, Johnny. E *disconcepție*. Nu-i de mirare că e atât de țâfnoasă.

— Sita consideră că sexul e pentru a face copii. Eu spun că e și pentru a face copii, și pentru a face dragoste, uneori. Nu vrea să

accepte niciun fel de contraceptiv. Când am încercat să discut cu ea despre prezervative, m-a făcut pervers.

— E o acuzație cam dură.

— Ce mă fac? Ai văzut ce frumoasă e, *na*?

Sita fusese botezată după o zeiță milostivă ce se jertfise pe sine și, în mare parte, se ridica la înălțimea numelui. Dar era iute la mânie și avea o limbă teribil de ascuțită. Am căzut pe gânduri amândoi, în vreme ce țigările pentru Diva se înmulțeau vizibil.

— Ai putea să faci ce fac femeile, i-am sugerat, și să stai de vorbă cu ea.

— E o soluție... riscantă, a zis el. Altceva?

— Sau ai putea să faci ce fac bărbații.

— Ce fac bărbații? a întrebat el mijind ochii neîncrezător.

— Se prefac că nu observă și speră ca ea să cedeze înaintea lor.

— O să aplic metoda masculină, a concluzionat el lovindu-se cu pumnul în palmă. E mult mai inofensivă decât adevărul.

— Nu fi așa sigur, am zis strângând mănunchiul de țigări. Femeile au un talent ocult, vrăjitoresc, diavolesc de a-ți citi gândurile. Așa că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să faci cum vrea ea.

— Firește, a șuierat el printre dinți. Așa se răzbună ele pe bărbați.

— Adică?

— Ne transformă temporar în femei. E o cruzime, Lin, să ne pună să discutăm cu ele. E înfricoșător și știi că bărbații nu reacționează cum trebuie când le e frică. Le trezește instinctul de luptă.

— Apropo de chestii înfricoșătoare, hai să vedem cum s-a acomodat Diva.

Am găsit-o înconjurată de câteva tinere, a căror oră de culcare trecuse demult, care îi puneau întrebări despre tot ce purta și toate obiectele care se revărsau din rucsacul strâns de Naveen.

Johnny și Sita acoperiseră podeaua de pământ cu o folie de plastic albastru, acoperită la rândul ei de pături din petice. În colț, se găsea o oală din lut cu apă, acoperită cu o farfurie din aluminiu pe care era pus un pahar în poziție răsturnată.

Oala conținea rezerva zilnică de apă a Divei, pentru băut, gătit și spălatul vaselor. În alt colț, era amplasat un aragaz pe petrol cu două ochiuri. În bufetul metalic, cu picioare lungi, se aflau două țigări, ceva de mâncare și o cutie cu lapte. Un alt dulap metalic, cu trei etajere, servea drept șifonier.

Lampa cu petrol era așezată pe dulap. Lumina difuză părea să plutească peste toate chipurile și colțurile. În afară de ghirlanda din

flori artificiale, atârnată de un stâlp de bambus, nu mai găseai nimic altceva în colibă.

Pereții erau făcuți din rogojini din trestie, golurile și crăpăturile fiind astupate cu foi de ziar. Acoperișul era o simplă placă din plastic întinsă peste structura de bambus a colibei.

Acoperișul din plastic negru era atât de jos, încât a trebuit să mă aplec ca să nu mă lovesc cu capul de el. Cândva, petrecusem timp îndelungat în atmosfera înăbușitoare și umedă a unei astfel de locuințe. Știam că o zi caniculară pe străzile orașului este un infern în bordeiul neîncăpător, fiecare răsuflare devine un chin, iar sudoarea ți se scurge pe corp ca stropii de ploaie de pe frunze.

Am privit-o pe Diva Bombay-ului cum șade pe păturile din petice și pălăvrăgește cu fetele.

Nu mințisem: în cazul meu, situația se ameliorase, dar numai după ce, mai întâi, devenise atât de cumplită, încât simțeam că nu voi mai putea îndura nicio clipă aglomerația sufocantă, zgomotul constant, lipsa apei, armatele de șobolani și zumzetul nesfârșit al foamei și al viselor spulberate.

Nu îi puteam spune că zilele cele mai bune vor urma doar după ziua cea mai crâncenă. Și nu îi puteam spune că pentru ea, Diva, ziua cea mai crâncenă avea să vină în doar douăzeci și patru de ore.

— Ți-am adus câteva provizii, i-am spus întinzându-i țigările și un sfert de sticlă de rom autohton.

— Un bărbat de mare gust și rafinament, a zâmbit ea acceptând darurile. Ia loc lângă noi, Shantaram. Fetele tocmai îmi explicau pe cine trebuie să pupi în fund ca să te poți ușura în liniște aici.

— Poate cu altă ocazie, Diva, am refuzat invitația. Mai rămân cu Naveen și Didier până adormi, așa că voi fi prin preajmă. Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, mi-a răspuns. Poate de tata, dacă reușești să-l aduci aici.

— Am strica tot ce-am realizat până acum, am zis zâmbind. Dar, imediat ce se vor liniști lucrurile, sunt sigur că Naveen vă va ajuta să vă revedeți.

— Sper, a spus ea. Când le-am văzut prima oară pe fetele astea numai piele și oase, m-am gândit că ar putea câștiga milioane dacă le-ar vinde dieta prietenelor mele. Pe urmă, mi-am dat seama că sunt doar moarte de foame. Ce se întâmplă aici?

— Bun venit în cealaltă lume.

— Dacă stau aici o săptămână, e timp berechet să schimb toate lucrurile astea.

Una dintre fete i-a tradus cuvintele din engleză în hindi. Fetele au izbucnit în aplauze și urale. Diva era triumfătoare.

— Vezi? a zis ea. Revoluția deja a început.

Focul rebel din ochi încă îi ardea, însă chipul nu îi putea ascunde teama ce i se cuibărise în suflet.

Era o fată inteligentă. Știa că niciunul dintre mine, Didier și Naveen nu am fi insistat asupra unei măsuri atât de drastice, cum era să stea o săptămână în mahala, dacă nu ne-am fi temut de ceva și mai drastic pe străzile orașului.

Eram sigur că simțea lipsa luxului desfătător din vila familiei, singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată. Naveen spunea că era veșnic ticsită de prieteni, mâncare, băutură, distracție și servitori. Pe de altă parte, nu era exclus să se fi simțit abandonată de propriul tată, care o pasase în grija lui Naveen.

I-am privit zâmbetul curajos și sigur în timp ce vorbea cu fetele. Se temea pentru tatăl ei, asta era limpede, poate chiar mai mult decât pentru propria viață. Și era singură într-o lume necunoscută: un turist străin în orașul natal.

M-am dus în coliba vecină și m-am așezat pe covorul albastru tocit, alături de Didier și Naveen. Jucam pocher.

— Joci și tu o mână? m-a întrebat Didier.

— N-am chef, Didier. Sunt ușor împrăștiat astă-seară. Nu-mi permit să mă bat cu un jucător de talia ta.

— Cum dorești, mi-a zâmbit Didier cu blândețe. Atunci, o să-mi continui lecția. Tocmai îl învățam pe Naveen cum să trișeze cu onoare.

— Trișerie onorabilă?

— Să trișeze onorabil, m-a corectat Didier.

— Și cum să depistez un trișor, a adăugat Naveen. Știai că există fix o sută patru modalități de a trișa? Câte două pentru fiecare carte din pachet. E absolut fascinant. Didier ar putea ține un curs la facultate despre asta.

— Trișatul la cărți e simplă magie, a spus Didier modest. Iar magia e simplă trișerie la cărți.

I-am lăsat să își vadă de treabă și am început să beau dintr-una din ploștile de urgență ale lui Didier. Era o noapte grea pentru mine, deși nici pe jumătate la fel de grea ca pentru Diva.

Simțeam cum domul mahalalei se strânge în jurul meu, năpădindu-mă cu mirosuri, sunete și un vârtej de amintiri sfidătoare. Mă reîntorsesem în pântecul omenirii. A răsunat o tuse în apropiere,

cineva a țipat în somn, un copil s-a deșteptat, un bărbat îi explica cu blândețe soției despre datoriile pe care le aveau la Marathi. Mirosul de tămâie se înălța din zecile de case dimprejur.

Inima mea încerca să-și armonizeze bătăile cu celelalte douăzeci și cinci de mii, licurici nestatornici până când vor învăța să lucească și să se stingă în aceleași unde de lumină. Dar nu reușeam să mă conectez. Ceva în viața ori în inima mea se schimbase. Lipsa acea parte din mine care se deprinsese cu atâta ușurință cu acel lac al conștiinței care era mahalaua.

După evadarea din închisoare, îmi căutasem un cămin, pribegisem prin țări și orașe, în speranța că îl voi recunoaște când îl voi găsi. În schimb, când o găsisem pe Karla, găsisem dragostea. Nu știam pe atunci că acea căutare și rezultatul ei sunt complementare.

Le-am urat noapte bună lui Didier și Naveen, am mai aruncat un ochi în coliba Divei, deja adormită în brațele noilor sale prietene, și am pornit pe străduțe, copleșit de o tristețe inexplicabilă.

Un câine singuratic mi-a ținut de urât, alergând vesel înaintea mea, apoi revenind în fugă la mine și izbindu-se de picioarele mele. Când am ieșit din mahala și am pornit motorul motocicletei, câinele s-a alăturat unei haite care urla.

Am pornit spre hotelul Amritsar cu gândul să mă apuc de scris. Trecând pe autostrada pustie, l-am recunoscut pe Arshan, tatăl lui Farzad, capul celor trei familii căutătoare de comori.

Arshan nu se afla la vânătoare de comori, ci privea lung către secția de poliție de la Colaba, aflată pe trotuarul de vizavi. Am întors motocicleta și am oprit în dreptul lui.

— Salut, Arshan. Ce mai faci?

— Bine, bine, mi-a răspuns absent.

— E o oră cam târzie, am observat. E periculos cartierul ăsta. Pe o rază de douăzeci de metri, ai o bancă, o secție de poliție și un magazin de haine de firmă.

A zâmbit ușor, dar nu și-a dezlipit ochii de la secția de poliție.

— Aștept pe cineva, a îngăimat.

— Poate că persoana nu mai vine. Vrei să te duc eu undeva?

— Nu, nu-i nevoie, Lin. Du-te.

Era atât de absent, încât mâinile îi tresăreau instinctiv, stăpânite parcă de gânduri violente, iar pe chip i se întipărise o grimasă inconștientă de durere.

— Mă văd obligat să insist, Arshan, am zis. Nu arăți deloc bine.

Încetul cu încetul, s-a trezit la realitate, a scuturat din cap, și-a

pierdut privirea absentă și mi-a acceptat oferta.

Nu a rostit o vorbă pe drumul spre casă și abia a reușit să îngâne „Mulțumesc” și „La revedere” odată ajuns la ușa casei.

Farzad a deschis privind-și tatăl cu îngrijorare.

— Ce e, tată? Ești bine?

— Sunt bine, băiete, i-a răspuns Arshan punând o mână pe umărul fiului său.

— Nu vrei să intri puțin, Lin? m-a întrebat Farzad.

Era o invitație îndrăznească din partea lui, căci puștiul încă lucra pentru Companie, iar Sanjay nu ar fi privit cu ochi buni această ospitalitate.

— Nu, mulțumesc, Farzad, am răspuns. Poate ne vedem zilele astea să mai stăm de vorbă.

Întors la Amritsar, am aruncat toate hainele de pe mine și am făcut un duș lung. Diva, obișnuită probabil cu băi înspumate pline de uleiuri aromatate în vila tatălui ei, va trebui să se spele în ligheane micuțe și, asemeni tuturor fetelor din mahala, va trebui să se spele complet îmbrăcată.

Biata copilă, mi-am zis în timp ce mă îmbrăcam, dar mi-am reamintit imediat că Naveen era la doi pași de ea, gata oricând să-i sară în ajutor. Mă întrebam cât timp îi va lua detectivului indiano-irlandez să-și recunoască dragostea.

Mi-am făcut un sandvici de ton fără pâine, cu roșii și ceapă între felii de parmezan, am dat pe gât două beri și am mai aruncat o privire prin hârtiile cu escrocheriile lui Didier.

Își notase pagini întregi cu numele principalilor jucători, marje de profit lunare, salarii și mite. După ce le-am citit, le-am împins spre capul patului și mi-am luat jurnalul.

Mă chinuiam de ceva vreme să scriu acea povestire despre oameni fericiți și iubitori care fac lucruri fericite și iubitoare. O poveste de dragoste. O fabulă.

Am încercat să mai aștern câteva rânduri alături de cele deja scrise. Am recitit primul paragraf.

Când vine vorba despre adevăr, există două tipuri de iubiți: cei ce găsesc adevărul în iubire și cei ce găsesc iubirea în adevăr. Cleon Winters nu a căutat niciodată adevărul în nimic și în nimeni, căci nu credea în adevăr. Totuși, în clipa în care s-a îndrăgostit de Shanassa, adevărul a fost cel care l-a găsit pe el, iar toate minciunile pe care și le spusese de-a lungul timpului s-au transformat în lăcuste care au

devorat câmpul îndoielilor. Când a primit primul sărut de la Shanassa, Cleon a căzut într-o comă profundă, petrecând șase luni în inconștiență, scufundat în lacul adevărului pur.

Am continuat povestirea, dar, după un timp, personajele au început să se schimbe, transformându-se în persoane cunoscute: Karla, Concannon, Diva.

Chipurile lor au început să se estompeze, ochii mi-au devenit grei și fiecare rând, un efort de voință. Pluteam pe o mare de chipuri reale și imaginare.

Jurnalul a căzut pe podea. Paginile s-au desprins din copertă zburând în toate direcțiile. Ventilatorul de deasupra patului amesteca paginile poveștii mele fericite cu rezumatele activităților ilegale ale lui Didier. Paginile lui s-au așternut peste ale mele și ale mele s-au amestecat cu ale lui, iar vântul a preschimbat infrațiunea în iubire și iubirea în infrațiune în visul meu.

Capitolul 49

Confirmările vor apărea constant, îmi spusese Idriss. Dacă au apărut, eu nu le-am văzut nici măcar în vis. Idriss se referea la lucruri spirituale, însă tot ce-mi venea în minte din lumea spiritului era natura. Nu izbutisem să mă conectez la câmpul de tendințe despre care pomenise, iar din locul în care mă aflam, pe marginea lumii, unicul meu sentiment de apartenență era față de Karla.

Studiasem toate religiile care îmi ieșiseră în cale. Învățasem rugăciuni în limbi necunoscute și mă rugasem alături de credincioși ori de câte ori mi se dăduse ocazia. Dar m-am simțit întotdeauna mai legat de oameni și de puritatea credinței lor decât de principiile religioase pe care le urmau. Nu rareori mi se întâmplase să împărtășesc totul cu ei, mai puțin pe Dumnezeul lor.

Idriss vorbea despre intervenția divinității în limbajul științei și despre intervenția științei în limbajul credinței. A reușit să îmi ofere o înțelegere stranie, acolo unde discursurile lui Khaderbhai despre cosmologie nu făceau decât să îmi ridice și mai multe întrebări. Idriss îmi propunea o călătorie, ca orice învățător, și îmi doream să învăț din mers, dar singura cale spirituală care mi se înfățișa ducea mereu către pădure, unde discuțiile încetau vreme suficientă pentru ca păsările să își găsească copacii, către oceane, râuri și deșerturi. Iar

fiece zi frumoasă în care mă trezeam și fiecă noapte trăită și scrisă purtau înăuntrul lor vidul mic și nepieritor al întrebărilor.

Am făcut duș, am băut o cafea, am făcut ordine prin camere și am coborât la motocicletă parcată în pasajul de sub clădire. Aveam întâlnire cu Abdullah la micul dejun. Doream să-l văd și mă temeam să-l văd: teama ca prietenia noastră să nu fi apus în ochii lui. Am pornit la drum cu gândul la Diva Devnani, fata bogată refugiată într-o mahala foarte săracă, al cărei tată privea cum i se scurge nisipul printre degete. Mi-am notat să-i cumpăr niște rogoz și o sticlă de rom de cocos când mai treceam pe la ea.

Am parcat motocicletă lângă a lui Abdullah, vizavi de restaurantul Saurabh, și am ridicat ochii ezitant. Privirea care m-a întâmpinat era la fel de sinceră ca întotdeauna. M-a îmbrățișat și ne-am înghesuit amândoi pe o băncuță la o masă de unde aveam amândoi vizibilitate spre ușă.

— Ai ajuns subiect de discuție, m-a informat el în timp ce înfulecam *mașala dosas*⁶ și găluște în sos de mango. Dasilva a pus pariu că nu apuci sfârșitul lunii.

— Au mai pariat și alții?

— Bineînțeles că nu, mi-a răspuns Abdullah între îmbucături. L-am altoit pe Dasilva cu o nuia de bambus până și-a retras pariul.

— Foarte bine.

— Important e ce spune Sanjay, iar deocamdată Sanjay te vrea în viață.

— La fel cum o pisică vrea ca șoarecele să rămână în viață ca să se poată juca cu el?

— Mai degrabă ca un tigră și un șoarece. El crede că Scorpionii sunt pisica și te urăsc chiar mai mult decât Dasilva.

— Deci, până la urmă, ce reprezintă pentru Sanjay, o țintă sau o distracție utilă?

— A doua variantă. Nu se așteaptă să rezisti prea mult timp în afara Companiei. Dar ești util într-un mod unic.

— Adică?

— Cât timp ești în viață, ești enervant.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. De fapt, părerea mea este că tu vei fi enervant și după moarte. E o calitate unică.

— Mulțumesc din nou.

⁶ Clătite de orez umplute cu legume. (N.red.)

- Cu plăcere.
- Cum stau în privința afacerilor?
- Sanjay nu crede că vei supraviețui destul de mult cât să pui pe picioare o afacere.
- Asta am înțeles. Dar, dacă apuc, să zicem, ziua de poimăine și vreau să pornesc afacerea, care va fi situația mea?
- Sanjay m-a asigurat că te va autoriza și pe tine, ca și pe alții, dar pentru o cotă mai mare.
- Și lumea mai vorbește despre lipsa de suflet a capilor mafiei. Pot să falsific pașapoarte?
- Nu crede că o să...
- ...supraviețuiesc destul timp. Dar dacă se întâmplă minunea?
- Sanjay a spus că nu ai voie să pui piciorul în fabrica de pașapoarte. Tânărul Farzad l-a rugat personal pe Sanjay să-i permită să învețe de la tine în particular. Sanjay a zis că nu crede că...
- ...presupun c-o să supraviețuiesc destul timp, dar nu i-a interzis?
- Ba da, i-a interzis să ia legătura cu tine.
- Dar dacă-mi cumpăr propriile ustensile?
- Nu crede că...
- Abdullah, am oftat, puțin îmi pasă dacă Sanjay se gândește că nu apuc iarna. Singura opinie care mă interesează pe tema asta e a mea. Vreau doar să-i transmiți lui Sanjay, când ai ocazia, că, într-una din zilele astea, s-ar putea ca el însuși să aibă nevoie de un pașaport bun făcut de mine. Dacă e de acord, mă apuc de treabă. La asta mă pricep și e o infracțiune anarhistă. Vezi, poate reușești să-l convingi, da?
- *Jarur, frate.*
- Mi-a crescut inima să-l aud că mă numește frate, dar nu-mi dădeam seama dacă se împăcase cu dezertarea mea din Companie sau propriile gânduri trădătoare îl făceau să se simtă mai apropiat de latura mea de renegat.
- O să preiei toate afacerile lui Didier? m-a întrebat.
- Nu pe toate. Nu mă bag în trafic de droguri. N-are decât s-o preia Compania pe asta, dacă dorește. Nici prostituția nu mă interesează. Pot să preia ei toate rețelele lui Didier din sudul Bombay-ului. Am șters toate datoriile și am eliberat toate fetele. Presupun că le găsiți în locurile lor obișnuite, făcând ce știu ele mai bine. Compania poate renegocia cu ele și să le convingă să se întoarcă.
- Se va rezolva în seara asta, a rostit el, cu vocea sa groasă său

adânc. Până la urmă, fără droguri și prostituție, ție ce-ți mai rămâne?

— Toți bișnițarii de valută ai lui Didier au rămas alături de mine. Am suficienți bani cât să acopăr cincisprezece zone de la Fântâna Flora până la piața Colaba, timp de o lună. Dacă toate merg bine, o să mă descurc. Pe lângă asta, mă specializez pe ceasuri și tehnică. Orice bișnițar de pe bulevard o să vină la mine mai întâi. Cred că pot pune pe picioare o afacere de acest gen.

— Ceasuri? a zis Abdullah încruntat.

— Se fac bani buni din ceasurile de colecție.

— Da, Lin, dar *ceasuri*? a pufnit aproape nervos. Ai fost soldatul lui Khaderbhai.

— Nu sunt soldat, Abdullah, am răspuns. Sunt gangster, și la fel ești și tu.

— Te-ai numărat printre fiii lui. Cum poți să stai liniștit și să-mi vorbești despre ceasuri?

— Bine, am spus încercând să mai destind atmosfera. Ce-ai zice să facem un drum până la Naruman Point, ne așezăm *acolo* și-ți vorbesc despre ceasuri?

S-a ridicat de la masă, a ieșit din restaurant și s-a dus spre motocicletă. Nu achita nota de plată în niciun restaurant din sudul Bombay-ului. Am plătit, le-am lăsat un bacșiș chelnerilor și am alergat după el.

— Un drum e absolut necesar, a zis el.

L-am urmat până la Universitatea din Bombay, ne-am parcat motocicletele, am traversat pasajele umbroase și am intrat pe terenurile de joc descoperite Azad Maidan, situate în spatele campusului și al altor clădiri.

Terenurile imense erau despărțite de șosea printr-un gard din fier cu țepușe în vârf, cu un singur punct de acces la care se ajungea pe o cărare lungă ce traversa toate peluzele universității. Lacul de lumină al soarelui poleia în auriu fiecare suprafață și formă.

Am mers de-a lungul gardului alături de Abdullah, la doar câțiva centimetri de buruienile ciufulite care creșteau la bază.

Îmi amintea de plimbările pe care le făceam zilnic, la închisoare, alături de ceilalți deținuți, mergând și vorbind, mergând și vorbind în cerc ani la rând.

— Cât de grav a fost? l-am întrebat. Am auzit câteva chestii când eram pe munte. Care-a fost treaba cu incendiul de la casa Scorpionilor?

A strâns din buze. Se aștepta să-l întreb despre bătaia de la

Colaba și incendiul de la casa lui Vishnu, în care murise o asistentă. Știam de ce se afla asistenta acolo. Eram curios dacă Abdullah sau altcineva din Companie știau că erau civili în casă. Nici eu nu știam în momentul în care bătusem la ușă și nu vorbisem despre asta cu Abdullah sau cu altcineva.

A scos un pufăit lung pe nas și a strâns din buze îngândurat.

— Lin, o să am încredere în tine ca în fratele meu. Nu e o opțiune, ci o obligație.

— Abdullah, doar mă știi, mie-mi plac chestiile succinte. Nu vreau detalii intime despre nimic, mai puțin despre intimitate, dacă am de ales. Și nu vreau să-ți încâlci jurământul pentru mine, deși te iubesc pentru că ești dispus să faci acest gest. Eu vreau doar imaginea de ansamblu, ca să știi cine cu cine se împușcă.

— Farid a fost, mi-a mărturisit Abdullah. L-am sfătuit să nu facă așa ceva. Focul ucide la grămadă. Eu vreau să-iucid unul câte unul, cu mâna mea. Să-iucid pe absolut toți, o dată pentru totdeauna. Incendiul a fost ideea lui Sanjay. Farid a îndeplinit ordinul și toți Scorpionii au scăpat, mai puțin o asistentă care nici nu știu ce căuta acolo.

— Farid unde-i acum?

— E tot aici, alături de Sanjay. Refuză să părăsească orașul, deși ar fi mult mai înțelept să o facă.

— Mai știi câteva cazuri de genul.

— Poftim?

— Nu contează. Vorbeam de unul singur. Scorpionii vor riposta cu toată forța, Abdullah. L-am cunoscut pe șeful lor, Vishnu, și nu e de glumit cu el. E inteligent și cu legături în politică. Asta înseamnă că are aliați în cele mai neașteptate posturi. Nu-i subestimați capacitatea de răzbunare.

— Ce vrea?

— Vrea ce vrei și tu, până la un punct. Vrea să-l vadă pe Sanjay mort. Dar vrea să vadă întreaga Companie moartă odată cu Sanjay. Și are o obsesie cu Pakistanul.

— Pakistan?

— Da, Pakistan, am repetat. Țară vecină, oameni drăguți, limbă plăcută, muzică mișto, poliție secretă. Pakistan.

— Asta nu-i bine, a meditat Abdullah. Sanjay are mulți prieteni în Pakistan. Ei i-au trimis gărzile afgane care îl protejează.

Ne apropiam de cotul gardului. Doi tineri ședeau pe o pătură pe iarba deasă și caldă, cu câteva cărți deschise în față. Un cârd de ciori

se învârteau în jurul lor, ȗopăind la soare și căutând viermi.

Abdullah a întors capul, parcă pentru a evita cuplul.

— Stai o clipă, am zis. Ți știi pe ăia doi.

Vinson și Rannveig au ridicat privirile și au zămbit la apropierea noastră. Le-am făcut cunoștință cu Abdullah și m-am aplecat să iau o carte de jos – *Eroul cu o mie de chipuri* de Joseph Campbell.

— Cum a ajuns să vă placă Campbell?

— L-am studiat la facultate, mi-a răspuns Rannveig. Acum îi țin un curs concentrat lui Stuart.

— Mă depășește complet, a rânjit Vinson fluturând o mână pe deasupra buclelor sale blonde.

— Carlos Castaneda, am zis citind copertile celorlalte cărți. Robert Pirsig, Emmett Grogan, Eldridge Cleaver și Buddha. Bună alegere. Ai mai putea adăuga Socrate și Howard Zinn. Nu știam că ești studentă aici.

— Nu sunt, mi-a răspuns Rannveig repede.

— Teoretic, eu sunt studentul, a zis Vinson. M-am înscris acum doi ani, dar n-am trecut pe la niciun curs. Încă mai am permisul de bibliotecă.

— Lectură plăcută, copii, le-am urat întorcându-mă să plec.

— A funcționat, m-a anunțat Rannveig. Farfuria cu mâncare.

M-am întors din drum.

— Zău?

— Da. Iubitorul de dulciuri a dispărut. Ți mulțumesc.

— Ce tot spunei acolo? a întreat Vinson cu fața nedumerită a unui copil de zece ani.

Lucrul care îmi plăcea cel mai mult la Vinson era faptul că expresia îi trăda absolut orice sentiment. Orice ar fi simțit sau gândit i se oglindea imediat pe față.

— Ți explic eu mai târziu, i-a zis Rannveig făcându-mi cu mâna.

— Tipii ăia se ocupă cu vânzarea sau cumpărarea de ceasuri? m-a întreat Abdullah, după ce ne-am reluat turul terenurilor de sport, îndreptându-ne spre intrarea în campus.

— O luăm de la capăt cu discuția asta?

Abdullah a scos un mârâit. Există oameni care mârâie. Cunos și eu câțiva. Teoria mea este că mârâitorii au un plus de ADN de urs pe care noi, ceilalți, nu îl avem în structura noastră.

— Ți-am făcut rost de arme, mi-a zis morocănos. Zi-mi unde vrei să ți le trimit.

— Știi un tip care mi le păstrează pentru un comision de zece la

sută. O să-ți dau toate detaliile. Mersi, Abdullah! Să-mi spui cât îți datorez.

— Armele sunt cadou de la mine, mi-a răspuns ofensat.

— Ah, da! Scuze, frate! Foarte frumos din partea ta. Apropo de arme, mă întâlnesc cu Vikrant, cuțitarul meu, la docul Sassoon. Te pot ajuta cu ceva?

Ne apropiam de pasajul care ducea din campus în stradă. M-a oprit înainte să intrăm în gloata de studenți care trecea pe acolo.

— Ar fi ceva, mi-a zis Abdullah, dar s-a oprit brusc strângând din buze și pufăind cu putere pe nas. Sanjay ne-a interzis să fim prieteni cu tine sau să luăm legătura cu tine, din motive care nu privesc Compania.

— În regulă.

— Înțelegi ce înseamnă asta?

— Cred că da. Înseamnă că, data viitoare când ne vom întâlni fără ascunzișuri, Sanjay va fi mort.

— Fii încrezător și curajos, mi-a spus el îmbrățișându-mă pătimaș, apoi ținându-mă cu brațele întinse, ca un toc de ușă solid. Sunt ochi care te pândesc.

— Ba bine că nu.

— N-ai înțeles. Eu i-am plătit pe unii să stea cu ochii pe tine o vreme.

— Serios? Pe cine?

— Pe Cicliștii Ucigași.

— I-ai plătit pe niște psihopați să mă păzească?

— Exact.

— Un gest foarte amabil din partea ta. Și costisitor, pe deasupra. Psihopații nu se vând ieftin.

— Ai dreptate. Am luat din vistieria lui Khaled ca să pot să-i plătesc.

— Și Khaled ce-a zis?

— A fost de acord. Din câte mi-am dat seama, singurul mod în care-l pot convinge să revină la Bombay și să-și asume adevăratul lui destin este să-i mut comoara de la munte la oraș, puțin câte puțin.

— Glumești, nu?

M-a privit din cap până-n picioare profund jignit.

— Eu nu glumesc niciodată.

— Ba glumești, am râs. Doar că nu te prinzi. Ești un tip foarte amuzant, Abdullah.

— Serios? a zis strâmbându-se nemulțumit.

— Ai angajat niște psihopați să mă păzească. Ce glumă e mai bună decât asta? În plus, Lisa râdea mereu în compania ta, ai uitat?

Lisa.

Primea în zare peste terenurile de sport cu maxilarul încleștat și cu ochii ficși. Studenții jucau crichet, fotbal, stăteau adunați în grupuri, faceau roata sau dansau fără motiv.

Lisa.

— Ai fost fratele ei rakhi, i-am zis. Nu mi-a mărturisit niciodată asta.

— Se vor petrece schimbări mari, a zis Abdullah fixându-mă cu privirea. Data viitoare când mă vei vedea, e posibil să fie la înmormântarea mea. Sărută-mă ca un frate și roagă-te ca Allah să-mi ierte păcatele.

M-a sărutat pe obraji, și-a luat rămas-bun în șoaptă și s-a strecurat cu agilitate prin valul de studenți care se revărsa prin pasaj.

Terenurile înconjurate de gardul cu țepi semănau cu o uriașă plasă verde, făurită înadins de soare pentru a prinde mințile strălucite. M-am uitat spre colțul îndepărtat în care îi întâlnisem pe Vinson și Rannveig, dar nu mai erau acolo.

Când m-am întors la motocicletă, Abdullah deja dispăruse. Era ziua în amiaza mare și nu dorea să dea explicații de ce fusese văzut în compania mea. Mă întrebam când și cum va avea loc următoarea noastră întâlnire.

M-am întors la portul Sassoon și la fierăria lui Vikrant. I-am înmănat faimosului cuțitar cele două bucăți ale sabiei moștenite de la Khaderbhai.

Strategia de negociere a lui Vikrant era să-ți prezinte cea mai ieftină soluție, să te convingă să o accepți, după care să-ți demonstreze de ce nu putea fi aplicată soluția cea mai ieftină. Apoi, firește, îți expunea a doua soluție mai puțin ieftină și hibele ei. Apoi, următoarea soluție și hibele ei.

De-a lungul anilor, am încercat să scurtez acest proces și să trecem direct la soluția cea mai scumpă și fără hibe, dar nu te puteai înțelege cu Vikrant.

— Trebuie neapărat să enumerăm toate soluțiile, Vikrant? Nu se poate să-mi oferi de la bun început varianta de lux? Nu mă interesează cât costă. E enervant, pe bune!

— Ca în toate lucrurile de pe lumea asta, a zis cuțitarul, există o cale corectă și o cale greșită de a fi enervant.

— Poftim?

— Eu, de pildă, sunt enervant de *profesionist*. În cazul meu, este un defect profesional. Tu, pe de altă parte, ești enervant fără să ai vreo justificare.

— Ba nu!

— Ba da! Mă enervezi chiar în clipa asta.

— Du-te dracului, Vikrant! Îmi repari sabia sau nu?

A studiat sabia pe îndelete, abținându-se să zâmbească.

— Se rezolvă, a concluzionat el. Dar numai dacă mă lași s-o fac în stilul meu. Mănerul are o fisură majoră. Se impune o soluție extremă.

— Super. Poți să te-apuci de treabă.

— Nu, a spus ținând sabia în palme. Trebuie să-nțelegi la ce mă refer. Dacă o repar în stilul meu, nu se va mai rupe niciodată și va rezista în timp, dar nu va mai fi aceeași sabie pe care au purtat-o în luptă strămoșii lui Khaderbhai. Va arăta diferit și se va simți diferit în mână. Sufletul ei nu va mai fi același.

— Am înțeles.

— Vrei să aperi istoria, m-a întrebat cuțitarul îngăduindu-și un zâmbet, sau vrei ca istoria să te apere pe tine?

— Ce amuzant ești, Vikrant! Vreau ca sabia să reziste. E o chestiune de încredere și nu sunt sigur dacă următorul pe mâna căruia va încăpea o va duce la reparat dacă se rupe din nou. Vreau soluția de lux. Fă-o trainică și cosmetizeaz-o, dar ține-o ascunsă până când termini. Mă întristează prea tare.

— Sabia ori încrederea?

— Ambele.

— *Thik*.

— În regulă. Ți mulțumesc pentru mesajul pe care mi l-ai trimis prin Didier referitor la Lisa. A însemnat mult pentru mine.

— Era o fată nemaipomenită, a oftat fluturând din mână. S-a dus într-o lume mai bună.

— O lume mai bună, am repetat gândindu-mă cât de ciudat este să ne imaginăm că există o viață mai bună decât cea pe care o avem.

Am evitat lumea bună și mi-am petrecut ziua și seara trecând pe la bișnițarii și negustorii de valută pe care îi aveam înșirați de la Fântână până la Point și până la mangrovele de la Colaba Back Bay.

Am tras cu urechea la zvonurile despre clanurile chineze, apoi m-am întors pe bulevard, mi-am notat toate sumele și estimările schimbătorilor de valută, le-am confruntat cu notițele lui Didier, am aflat care erau principalii prădători, care restaurante ne acceptă și

care nu, cât de des vin polițiștii să-și primească partea, care erau oamenii în care mă puteam încrede și fetele în care nu mă puteam încrede, care magazine erau doar un paravan pentru alte afaceri și cât costă metrul pătrat de trotuar pentru afaceri clandestine în Colaba.

Infracțiunile sunt profitabile, altminteri nimeni nu le-ar mai comite. Deseori, profiturile sunt mai mari și mai rapide decât pe Wall Street. Dar Wall Street are poliția de partea sa. Iar poliția era ultima mea oprire înainte de a porni spre mahala, să îi văd pe Naveen și Diva.

Când am intrat în birou, Dilip Fulger mi-a făcut semn către un scaun.

— Nu ți-am zis să te-așezi, a spus el. Ce dracu' mai vrei și tu?

Mă măsură din priviri, rememorând cu plăcere ultima bătaie pe care mi-o trăsese și sperând să mă vadă că șchiopățez.

— Fulger-ji, am început politicoș, voiam doar să știu dacă mai ești dispus să primești mită de la mine, acum că lucrez pe cont propriu, sau dacă trebuie să apelez la inspectorul-adjunct Patil. Aș spera ca noi doi să ne putem continua colaborarea, fiindcă inspectorul-adjunct e o mare pacoste. Dacă-i spui ce-am zis, o să neg totul.

Ceilalți polițiști au pufnit în răs. Dilip le-a aruncat o privire furioasă.

— Aruncați-l pe nenorocit în arest! a lătrat spre polițiștii care stăteau în ușă. Și trageți-i și-o mamă de bătaie ca să-i băgați mințile-n cap.

Polițiștii s-au oprit din răs și au venit spre mine.

— Am glumit, a răs Fulger făcându-le semn oamenilor lui să mă lase în pace. Am glumit.

Polițiștii au răs din nou. Am răs și eu. Era o situație oarecum comică.

— Cinci la sută, i-am zis.

— Șapte și jumătate, a spus Dilip. Și-ți pun și-un scaun la dispoziție data viitoare când mai ajungi în arest.

Polițiștii au răs. Am răs și eu, pentru că aș fi fost dispus să îi dau până la zece la sută.

— S-a făcut. Ești un negociator nemilos, Fulger-ji. Nu degeaba ți-ai luat nevastă marwari.

Marwari sunt un neam de negustori din Rajasthan, în nordul Indiei. Sunt recunoscuți ca oameni de afaceri abili și extrem de vicleni. Soția marwari a sergentului Dilip avea reputația de a toca

banii cu mai mare viteză decât reușea Fulgerul să îi scoată de la victimele sale prin bătaie.

S-a uitat la mine dezgustat de apariția soției sale în acea discuție. Am văzut cum i se strâmbă gura. Fiecare sadic are un sadic în spatele său. Când află care este acela, simpla pomenire a numelui său este suficientă pentru a obține rezultatul scontat.

— Dispari de-aici!

— Mulțumesc, sergent-ji!

Am trecut pe lângă polițiștii care mă încătușaseră și mă bătuseră cu câteva săptămâni înainte. M-au salutat din cap și mi-au zâmbit cu amabilitate. Și aceasta era o situație comică, în felul său.

Capitolul 50

Am parcat la marginea mahalalei și m-am îndreptat spre casa lui Johnny. Nu era acolo, așa că m-am dus la colibele învecinate, în care erau cazați Naveen și Diva. Ca de obicei, i-am auzit înainte de a-i vedea.

— Ai idee ce trebuie să îndure o femeie aici ca să poată să *se cace*? întreba Diva când am pătruns în micul spațiu gol din fața colibelor.

— Conversația asta e interminabilă, am zis. Tot despre asta vorbești și ultima oară când ne-am văzut.

— Tu știi, domnule *Kharab Dhandha* Shantaram? m-a întrebat ea, folosind termenul care însemna *afacere murdară*.

— Da, bineînțeles că știu. Doar am trăit aici. Nu e corect ce se întâmplă.

— Nu e deloc corect, a spus Diva întorcându-se din nou spre Naveen și împungându-l cu un deget în piept. O femeie nu poate să se cace în timpul zilei, de exemplu.

Erau mai multe persoane în grup. Naveen și Didier stăteau în fața colibeii lui Naveen. Diva era împreună cu Sita, soția lui Johnny, și cu alte trei fete din casele vecine.

— Eu doar... a dat să spună Naveen.

— Imaginează-ți că ți se spune că nu poți să te căci cât e lumină afară, fiindcă ești bărbat și te-ar putea vedea cineva când te caci. Nu ți-ai ieși din fire?

— Eu...

— Nouă asta ni se spune, fiindcă suntem femei. Iar când, în sfârșit, avem și noi voie să ne căcăm, după ce apune soarele, trebuie

să ne cățărăm pe tot felul de bolovani și s-o facem într-un loc mizerabil, în beznă, fără o lanternă măcar, fiindcă ne-ar putea vedea careva că ne căcăm.

— Eu...

— Femeile sunt agresate în bezna aia. Sunt tot soiul de descreierați care dau târcoale pe-acolo. Descreierați cărora nu le pasă că locul e plin de căcași. Cărora le place așa. Nu glumesc și n-am de gând să tolerez așa ceva. Am așteptat o dată să se lase noaptea ca să mă cac, n-o mai fac a doua oară. Am șters-o de-aici în seara asta! Nu mai stau!

Naveen se gândea dacă să mai spună „eu” o dată. Se uita la Didier. Didier se uita la mine. Eu mă uitam la nodul fascinant de pe unul dintre stâlpii din bambus.

S-a stârnit o mică agitație și Johnny și-a făcut apariția de pe una dintre ulițele pe care le foloseam drept scurtături.

A dat cu ochii de noi și s-a oprit. Stătea cu gura căscată. Avea brațele întinse în față de parcă ar fi ținut o creangă.

— Ce s-a-ntâmpat, Johnny? l-a întrebat Sita în marathi.

— Nu... nu pot...

— Ce este, Johnny? l-am întrebat.

Era încordat și părea gata s-o ia la picior. Chipul îi era schimonosit. Sita s-a dus la el și l-a luat de acolo. Un minut mai târziu, s-a întors și ne-a chemat pe mine și pe Naveen.

Didier și fetele au rămas alături de Diva.

— Ce mama mă-sii se petrece? a izbucnit Diva. Am plecat de-aici. Alo! A uitat chiar toată lumea ce-am spus eu mai devreme?

Johnny zăcea într-un scaun din plastic și sorbea dintr-o sticlă cu apă rece.

— Sunt toți morți, a băiguit el.

— Cine-i mort? a întrebat Naveen.

— Tatăl lui Aanu, adică al Divei, și toți ceilalți care mai erau în vilă. Absolut toți. Și grădinarii și animalele de companie. A fost un masacru oribil.

— Când s-a petrecut?

— Adineauri, a găfăit Johnny. Lin, cum o să-i spunem fetei așa ceva? Eu nu pot să-i spun. Pur și simplu nu pot.

— Ai verificat dacă e adevărat?

— Da, Naveen, normal c-am verificat. Poliția și presa sunt pe jar. O să se dea la știri cât de curând și-o să afle atunci. Să mai așteptăm? Ce ne facem?

— Pornește radioul, Johnny, am zis.

Sita a dat pe postul local de știri.

Cuvinte oribile precum „masacru” și „carnaj” se revărsau din boxele radioului. Mukesh Devnani și șapte dintre angajații săi fuseseră uciși. Animalele de companie fuseseră ucise. Nimeni nu fusese cruțat.

Divya Devnani, repetau cuvintele la nesfârșit, unica moștenitoare a imperiului Devnani, era posibil să-și fi pierdut viața în masacru, carnaj, masacru.

— N-o putem lăsa să afle în felul ăsta, am zis. Unul dintre noi trebuie să îi spună.

— Îi spun *eu*, s-a oferit Naveen cu o lumină caldă în ochi.

— Bun, am spus. E o chestiune neplăcută și tu ești cel mai potrivit. Dar nu aici. Să mergem pe stâncile de la malul mării. Știu un loc liniștit acolo.

Diva n-a opus rezistență, dar, în momentul în care am ajuns la pietrele negre de la țârm, a încercat să se întoarcă în mahala. Cred că intuise că veștile rele găsiseră un loc în care să se înece.

Naveen a cuprins-o în brațe și i-a spus adevărul. Tânăra s-a smuls din îmbrățișare și a pornit clătînându-se pe picioare de-a lungul malului pietros.

Naveen a urmat-o îndeaproape, prinzând-o de câteva ori când tălpile goale i-au alunecat între pietre.

Mergea fără țintă, cu ochii în gol, picioarele stăpânite de instinctul de a fugi cât mai departe de suferință și de teamă.

Asistasem la o scenă similară în timpul unei revolte din închisoare: un bărbat atât de copleșit de o spaimă, încât se tot izbea de zid în speranța că se va deschide o ușă. Minteă Divei era altundeva, în căutarea acelei lumi dispărute.

Fără să-și dea seama, s-a lăsat întoarsă din drum de Naveen și condusă spre mine. S-a așezat fără vlagă pe un bolovan și, încetul cu încetul, a reușit să-și revină. A izbucnit în hohote de plâns.

Am lăsat-o în grija lui Naveen, care o iubea, și m-am întors după Sita și cele trei fete. Sita plecase, în schimb, am dat de Karla și de cei doi George Zodiac.

M-am uitat la Didier. Ascunzătoarea lui din mahala era un mister pentru toată lumea.

— M-am gândit că i-ar prinde bine să primească sprijin din cât mai multe părți, mi-a zis. Mai ales că ne vom petrece noaptea aici, în acest... centru comunitar.

Karla a venit la mine și m-a sărutat.

— Cum se simte?

— A lovit-o ca un topor în moalele capului, i-am zis, dar a început să-și revină. E fată puternică. Mă bucur că ești aici. Am lăsat-o împreună cu Naveen pe malul mării. Nu m-aș duce peste ei chiar acum. E foarte afectată, iar Naveen l-a cunoscut pe taică-su.

— Didier este mult prea gentilom ca să țină un secret, a spus Didier, și să lase o fată fără prietenii ei într-o noapte atât de cumplită ca asta.

— Didier este mult prea speriat de fantome, a zis Karla, ca să stea singur aici.

— Fantome?

— Evident, a zis Didier. Locul acesta e bântuit. Simt prezența spiritelor.

— Indiferent de motiv, mă bucur că ești aici.

— A trecut ceva timp, a spus Karla. Care sunt ultimele evenimente? Holeră, febră tifoidă?

Cu ani în urmă, pe vremea când trăiam în mahala, avusese loc o epidemie de holeră. Karla venise să mă ajute să o eradicez. Se obișnuise cu șobolanii, îngrijise bolnavi și frecase în genunchi diareea de pe podelele de pământ.

— Știu că pare ciudat, dar perioada petrecută cu tine aici e una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele.

— Și ale mele, a mărturisit ea uitându-se în jur. Dar ai dreptate, e foarte ciudat. Ce fac fetele alea cu coliba Divei?

— O împodobesc. Ca să-i mai ridice moralul când se întoarce.

— În noaptea asta, spiritele morților se vor înălța din mormânt și vor lua cu asalt orașul sălbatic, a spus ea. E absolut sigur.

— Ce tragedie, a murmurat Scorpion venind lângă noi.

— Biata fată, a zis Gemeni. I-am păstrat apartamentul de la Mahesh în caz că vrea să se întoarcă.

— Nu pomeniți nimănui despre locul ăsta, le-am zis. Johnny și oamenii lui își asumă un risc imens ascunzând-o aici. Nimeni nu trebuie să știe unde e Diva. E clar?

— Cât se poate de clar, m-a asigurat Gemeni.

— Mda, a bâiguit Scorpion. Numai să nu...

— Numai să nu ce?

— Numai să nu-mi smulgă cineva informația cu forța.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Dacă mă stâlcește cineva în pumni ca să afle, până la urmă tot

o să le spun. Așadar, jur să păstrez secretul câtă vreme integritatea mea fizică nu este amenințată.

M-am uitat la Gemeni.

— E una dintre regulile lui Scorpion, mi-a explicat ridicând din umeri.

— O regulă excelentă, a adăugat Scorpion. Dacă toți oamenii ar ciripi de la primul pumn, n-ar mai exista tortura.

— Lumea Turnătorilor, a spus Karla. Știi tu ce știi, Scorp.

Un bărbat venea spre noi pe una dintre ulițe, pe o bicicletă încărcată de pachete.

— Ah! a strigat Didier. Au sosit ajutoarele umanitare!

Bărbatul a descărcat o saltea de burete, un geamantan, o masă de cărți pliantă, patru scaune pliante din pânză și doi saci cu băutură. M-am uitat la băutură.

— Sunt pentru Diva, a zis Didier surprinzându-mi privirea în timp ce număra sticlele. Fata trebuie să se facă pulbere diseară și nu numai.

— Alcoolul e un remediu universal, Didier.

Diva a apărut brusc din întuneric.

— Trebuie să mă îmbăt, a zis ea.

Didier mi-a aruncat o privire triumfătoare.

— Sunteți de acord, a spus Diva, ciudații mei prieteni, pentru că niciunii dintre voi nu îmi sunteți de fapt prieteni, dar prietenii mei nu sunt aici și cine știe dacă o să-i mai văd vreodată, cum n-am să-l mai văd pe tata niciodată, sunteți de acord să mă ajutați să mă îmbăt, să mă curățați când o să mi se facă rău și să mă duceți la culcare când n-o să mai știu pe ce lume sunt?

S-a lăsat un moment de liniște.

— Firește, a decretat Didier. Haide, biet copil suferind! În seara asta, ne vom vărsa lacrimile în berile tuturor și vom scuipa soarta în față.

Diva a plâns, cum era de așteptat. A îndrugat vrute și nevrute, a dat din mâini, a țipat, s-a învărtit prin colibă, s-a împiedicat de păturile de pe jos și le-a luat pe fete la dans.

În clipa în care vocile plângărețe și muzica ritmată au ajuns la apogeu, Diva a început să se înmoaie. Naveen a prins-o înainte să se prăbușească și a dus-o în brațe pe patul din pături. Brațele fetei atârnavă pe lângă corp ca două aripi frânte. Odată ajunsă în pat, s-a ghemuit cu genunchii la piept și a adormit.

De pază în coliba vecină, Didier s-a pus pe jucat cărți cu Naveen și

cu cei doi George. Partida era jalnică: Scorpion nu se prindea că este păcălit, Didier și Gemeni nu știau decât să trișeze, iar Naveen nu-și putea lua gândul de la fata adormită din coliba de alături.

M-am dus să arunc o privire la patul Divei. Câteva fete din vecini dormeau lângă ea, ca să îi țină companie. Anju, o fată de optsprezece ani, o cuprinsese pe după umeri. Alta își întinsese brațul peste abdomenul Divei. Altele trei se cuibăriseră lângă ele. Frățiorul uneia dintre ele dormea la picioarele lor.

Am curățat fitilul lămpii cu gaz ca să nu se stingă și am aprins de la flacără o spirală antițânțari și un bețișor aromat. Am pus spirala pe un suport deasupra bufetului metalic și am tras în urma mea ușa ușoară din placaj, prinsă în balamale din sfoară.

Am pornit pe ulițele adormite și m-am întors la marea și la stâncile negre ca noaptea. Am rămas o vreme privind și ascultând. În locul acela, Diva aflase și realizase că pierduse totul.

Când am ajuns în vârful zidului închisorii, între posturile de gardă, m-am simțit eliberat de orice neliniște. Toată spaima a dispărut știind că, chiar dacă paznicii m-ar fi împușcat, aș fi căzut în partea bună.

În momentul în care am coborât pe frânghia din cabluri spre libertate și am luat-o la fugă, neliniștea a pus stăpânire pe mine și revelația a ceea ce pierdusem m-a izbit atât de tare, încât mi-au tremurat mâinile săptămâni în șir.

Eu alesesem exilul, iar Diva era obligată să îl accepte pe al ei. Tragedia ei era sfâșietoare: tatăl îi fusese ucis și, odată cu el, toți cei care îi erau alături. Era genul de tragedie care îl îngenunchează chiar și pe cel mai puternic. Speram ca tânăra celebritate, ascunsă în lumea reală, să aibă prieteni care să-i redea echilibrul odată întoarsă în lumea ireală.

Am auzit un sunet. Am întors capul și am zărit-o pe Karla cocoțată pe niște pietre la marginea mahalalei. Venise să mă caute.

Mi-a făcut cu mâna. Un val răzleț s-a spart de stâncile din apropiere. Pâraie albe se prelingeau pe bolovani negri de pe țârm. Un al doilea val a împodobit pietrele cu ghirlande de spumă când am urcat înapoi spre lumină și spre iubire.

M-am oprit alături de ea în vârf și am privit amândoi marea măturând țârmul durerii Divei.

Ne-am întors printre colibe din care se auzeau murmurele și zumzetele somnului: tați care dormeau afară pentru a oferi mai mult spațiu familiei, scăldați în lumina argintie a lunii.

Înghesuiți în coliba vecină, am discutat în șoaptă cu Didier, cu cei doi George și cu Naveen, căci niciunul dintre noi nu se îndura să o lase singură pe Diva, în cazul în care s-ar fi trezit.

Bombay-ul Divei nu avea să mai fie niciodată la fel: o parte dintre oamenii pe care îi cunoscuse înaintea tragediei se vor dovedi prieteni adevărați, alții se vor înstrăina, ademeniți de ispitele presei. Cert este că, în clipa în care se va întoarce la destinul ei, va găsi totul schimbat. Naveen, născut și crescut la Bombay, înțelegea probabil toate acestea mai bine decât noi, ceilalți. Totuși, în inimile noastre de proscriși, Orașul-Insulă ne era cămin tuturor. Am așteptat împreună în acea noapte de veghe ca zorile de un roșu-aprins să ajute un nou surghiunit să se trezească și să-și croiască drum spre liman.

Partea a IX-a

Capitolul 51

Calmul de după furtuna stârnită de moartea Lisei și masacrul de la vila Devnani a ținut câteva săptămâni lungi, tihnite și încărcate de treburi. Era o senzație plăcută. Avusesem parte de suficiente furtuni într-un singur an.

Diva și-a acceptat rolul de fată de mahala, iar mahalaua și-a acceptat rolul de gazdă al Divei. Niciuna dintre părți nu prea avea de ales: tinerele localnice erau fascinate de Diva, căreia îi serveau în permanență drept gardă de onoare, iar asasinii tatălui ei nu fuseseră încă identificați, astfel că Diva se vedea obligată să rămână în locul cel mai sigur din oraș.

Ziarele continuau să discute pe tema masacrului și a moștenitoareii dispărute. Tribunalul numise un director executiv care să administreze companiile deținute de tatăl Divei și să trateze cu diversele consilii de administrație până când va fi găsită moștenitoarea.

Erau douăzeci și cinci de mii de locuitori în mahala și aproape toți știau cine era Diva. Niciunul nu a sunat vreun ziarist și nu a încercat să încaseze recompensa pentru găsirea ei. Se afla sub aripa protectoare a mahalalei și, în masa de colibe și ulițe, ea era Aanu, una de-a lor. Era ferită de criminali înarmați și reporteri insistenți.

Cei doi George o țineau într-o petrecere continuă și în jocuri de pocher la ultimul etaj de la Mahesh. Vedete, care altădată le închiseseră geamurile în nas la semafor, petreceau mai mult timp în apartamentele lor decât în compania propriilor psihologi.

În momentul în care viceprimarul a spart banca, a declarat pocherul ca recreație orășenească, scoțându-l de sub incidența legii jocurilor de noroc. Când un inspector financiar local a câștigat o sumă similară, jocul de pocher a fost înregistrat drept instituție filantropică. Iar când cea mai frumoasă starletă de la Bollywood a câștigat șase mâini la rând, ușurându-i de bani pe toți, mai puțin

banca, a crescut într-atât popularitatea jocului, încât toți actorii de la Bollywood au încercat și au eșuat pe rând să îi bată recordul și să răzbune umilința suferită de bărbați.

Cât despre Didier, acesta s-a dedicat Biroului Iubirilor Pierdute cu o sârguință surprinzătoare. Se trezea devreme, lucru care m-a făcut să tresar de spaimă prima oară când l-am văzut energic și pus pe treabă pe la ora opt dimineața. Didier afirmase mereu că o oră de soare pe zi este suficientă pentru oricine, iar cea mai potrivită este aceea dinaintea apusului.

Versiunea matinală a persoanei nocturne pe care o cunoșteam a fost un pic ciudată la început. Era punctual. Muncea. Ba chiar făcea glume.

— Știi, mi-a zis Naveen la câteva săptămâni după ce deschiseseră biroul, mă bucur nespun că ne-ai sfătuit pe mine și pe Didier să ne asociem. Omul e obsedat de muncă.

— Posibil. Nu știu ce să zic.

— Tu ești nostalgic.

— Nu se poate numi nostalgie dacă prima versiune a fost mai bună. N-am chef ca Didier să se transforme într-un corporatist.

Însă noul Didier chiar a devenit corporatist. Își făcea treaba de detectiv cu cea mai mare seriozitate, iar afacerea începea să prindă avânt. A dat anunț în cel mai mare cotidian, unul dintre ziarele lui Ranjit, în care oferea recompensă oricui i-ar fi adus informații despre Ranjit, proprietarul dispărut al Ranjit Media, o Iubire Pierdută.

Anunțul nu i-a adus nicio informație nouă, în schimb, a popularizat în asemenea măsură Biroul Iubirilor Pierdute, încât s-a trezit rapid cu vreo doisprezece clienți, fiecare înarmat cu un dosar cu rapoartele poliției și pozele unei persoane dragi dispărute. Iar când doi dintre dispăruți au fost găsiți în tot atâtea săptămâni, datorită relațiilor lui Didier și talentului investigator al lui Naveen, biroul a atras și mai mulți clienți, toți dispuși să plătească în avans cu bani gheață.

Firește, Karla avusese dreptate: o piață este o necesitate care se autosatisface. Iubirile pierdute, uitate sau abandonate de secțiile de poliție cu personal insuficient, sunt un ghimpe în suflet, chiar și pentru polițiști, și o necesitate care cere să fie satisfăcută. Biroul se descurca bine: iubirile pierdute erau găsite și reunite cu inimi ce nu se îndurau să renunțe la ele.

Vinson și Rannveig treceau ocazional pe la petrecerile celor doi George. Vinson era fericit, dar nu se dezlipea de Rannveig decât dacă

il gonea ea ori îi spunea să aștepte undeva.

Fata cu ochii albaștri de gheață părea să se fi împăcat cu moartea fostului ei iubit. Nu mai pomenea niciodată de el. Dar, cu toate că spiritul lui părea să fi dispărut pe râul acceptării, o umbră continua să îi întunece chipul tânăr. Îți dădea impresia că fiecare expresie sau gest al mâinii exprima nehotărâre.

Cu toate astea, arăta bine și sănătoasă. Pe deasupra, adoptase stilul vestimentar al Karlei, un *salwar kameez* vaporos și colanți de bumbac. I se potrivea de minune, mai ales când își prindea părul în coadă. Iar în rarele clipe când își afișa zâmbetul fericit și sincer, frunzele îndoielii se dădeau la o parte dezvăluind privirilor cerul senin a ceea ce ar fi putut deveni dacă ar fi scăpat de toate acele frământări interioare.

În urma misterioasei dispariții a lui Ranjit, Kavita Singh fusese promovată din editorialist în redactor-adjunct al ziarului-vedetă. Votul prin împuternicire al Karlei jucase un rol important în această numire. Faptul că editorialele Kavitei erau cele mai citite din oraș jucase un rol decisiv.

După doar două săptămâni sub conducerea Kavitei, ziarul își schimbase direcția. Nu mai tindea nici spre dreapta, nici spre stânga, ci drept înainte, spre ceva cu totul nou. Tonul articolelor era jovial și optimist. Bombay-ul era un loc minunat în care să trăiești. *Gata cu toate comparațiile stupide cu alte orașe*, scrisese ea în primul său editorial. *Deschideți ochii și observați cât de minunat este acest gigantic experiment social în care trăim și cât de autentic îl păstrează iubirea.*

Citorilor le-a plăcut la nebunie. Uneori, oamenilor care se nasc și trăiesc într-un loc trebuie să li se reamintească frumusețea acestuia, iar articolul Kavitei trezise multe flăcări în inimile locuitorilor, flacăra mândriei, despre care nici nu bănuiau că mocnește în ei, până când nu o aprinsese Kavita. Tirajul ziarului a crescut cu nouă procente. Kavita avea un succes inimaginabil.

Karla a răs îndelung și cu poftă în momentul în care campania de mândrie civică a căpătat o asemenea amploare, încât s-a transformat într-o cascadă de acțiuni sociale în tot orașul. Nu am întrebat-o de ce și nici ea nu mi-a spus.

S-a mutat în apartamentul de lângă mine, căruia i-a dat o cu totul altă înfățișare, după o săptămână întreagă de modificări și livrări. Cele trei camere, salonul, dormitorul și dressingul s-au transformat într-un cort beduin.

Valuri de muselină albastră și albă, prinse de fasunguri, mascau tavanul. Toate corpurile de iluminat au fost scoase și înlocuite cu felinare antice pentru trenuri.

A scos tot mobilierul din camere, cu excepția patului și a biroului din salon. A cumpărat o masă de la magazinul de muzică de la parter și i-a tăiat picioarele în așa fel încât să poată sta turcește la ea, direct pe podea.

A acoperit fiecare centimetru de linoleum, chiar și pe cel din baie, cu covoare persane și iraniene. Zăceau unele peste altele, prea obosite parcă să se mai lupte pentru un loc la picioarele ei.

Balconul, care dădea spre intersecția de la Metro, era drapat în sariuri de mătase roșie, domolind căldura albă a zilei cu faldurile lor purpurii.

Nu dormeam unul la altul, dar asta nu mă deranja. Era raiul pe pământ, cele mai fericite zile pe care le trăisem de când îmi aruncasem viața în prăpastia rușinii, cu nouă ani înainte.

Libertatea, fericirea, dreptatea și chiar dragostea sunt părți ale aceluiași întreg, liniștea interioară. Prima dată când am amenințat o persoană ca să fac rost de bani pentru droguri, am depășit o limită pe care singur o trasasem pe pământul vieții mele. Însă, odată cu mutarea Karlei la Amritsar, am lăsat lopata din mână și, măcar o perioadă, am încetat să mai sap morminte de rușine. Luam mesele împreună aproape zilnic. Fiecare se ocupa de afacerile sale, dar încercam să ne vedem cât mai mult posibil.

Când eram liberi, ne urcam pe motocicletă și cutreieram prin Orașul-Insulă. Când avea chef să șofeze, Karla se urca la volanul mașinii ei, în timp ce Randall se relaxa și bea suc pe bancheta din spate. Am mers la cinema de câteva ori, în vizită la prieteni și la câteva petreceri.

Dar în toate serile petrecute împreună, Karla se întorcea singură în cortul ei beduin și trăgea toate zăvoarele pe care i le montasem pe ușă.

Mă scotea din minți, firește, dar în modul cel mai plăcut cu putință. Oamenii se deosebesc în astfel de situații, dar pentru mine important nu este cât aștepți un lucru prețios, ci calitatea așteptării. Iar orele acelea petrecute în compania Karlei erau o încântare.

Uneori, foarte rar, în clipele de așteptare, mă tenta să mai fac o gură de aerisire în peretele camerei. Alteori, gândul că mă aflam la doar un metru de ea, despărțit de un perete subțire, îmi întindea corzile chitarei insuportabil de tare. Și, ca și când toate astea n-ar fi

fost suficiente, afacerile mele nu făceau decât să amplifice tensiunea deja existentă.

Crima este un demon, spunea Didier, iar *adrenalina*, *drogul ei preferat*. Fiecare crimă sau infracțiune oricât de mărunță, cum ar fi schimbul valutar la negru, îți aduce o doză de adrenalină. Oamenii cu care faci afaceri sunt măcar un pic periculoși – polițiștii chiar un pic mai mult –, iar în cazul fiecărei crime există o pradă și un prădător.

În anii aceia, schimbul valutar la negru era aproape legal în sudul Bombay-ului și practicat fățiș de cam jumătate dintre tutungeriile din Colaba. Erau două sute zece tutungerii în sudul Bombay-ului, toate autorizate de Consiliul municipal și de Compania Sanjay. Eu dețineam paisprezece dintre acestea, cumpărate de la Didier și aprobate de Sanjay. În mod normal, ar fi fost o afacere lipsită de riscuri, dar infractorii sunt, prin natura lor, periculos de imprevizibili.

Câteodată, o luam și pe Karla cu mine când mergeam în control la prăvălii. Dădeam prima tură între micul dejun și prânz, una după prânz, și una seara târziu, înainte să mă culc. Era important ca șeful să-și facă simțită prezența.

Conducerea unei afaceri ilegale necesită un grad sofisticat de cooperare, de regulă obținută prin mită, și roluri și reguli bine stabilite. Eu aduceam banii negri, Compania Sanjay stabilea rolurile și aplica regulile.

Totuși, orice vânzător de valută de pe stradă are doza sa de mândrie. Revolta, născută din frustrare ori din teamă, este oricând o posibilitate. Trădarea vreunuia dintre vânzătorii mei nu numai că ar fi atras mânia lui Sanjay, dar m-ar fi costat întreaga afacere. Rolul meu era să previn orice tentativă de revoltă, stabilind o relație amical-autoritară cu negustorii.

Crima este o ocupație feudală, iar odată ce-ai înțeles asta, ai înțeles aproape totul. Compania Sanjay reprezenta castelul din vârful dealului, cu un șanț de apărare plin de crocodili gangsteri, și Sanjay, mare senior feudal. Dacă voia o fată, o lua fără să ceară voie. Dacă voia să omoare un om, îl omora.

Întrucât cumpărasem franciza din bazar, eu eram un soi de baron jefuitor, iar negustorii erau șerbii. Nu aveau alte drepturi decât cele conferite de Companie.

Crima este o metropolă medievală care trăiește în paralel cu orașul strălucitor și în care monarhia este absolută, iar execuțiile publice, o realitate. În calitate de baron jefuitor, ce își vizita șerbii pe „poneiul”

său metalic, aveam dreptul să-mi impun autoritatea.

Primul lucru pe care trebuie să-l înveți în momentul în care conduci o franciză infracțională este să emani un aer de supremație incontestabilă. Dacă tu nu crezi în tine, nimeni de pe stradă nu va crede. Sunt indivizi mult prea versați. Trebuie să degajezi încredere, genul de încredere care să elimine din mințile celorlalți orice tentativă de a-ți submina poziția.

La Bombay, acest lucru se realizează prin multe urlate și uneori lovituri, de obicei din cele mai neînsemnate motive, până când conflictul este aplanat, iar vocea ta răsună ultima și cel mai tare.

Odată ce-ai trecut de această etapă, nu-ți mai rămâne decât să observi. Unul mănâncă *paan*, altul urăște *paan*-ul, altul ascultă muzică religioasă la un difuzor în formă de King Kong. Țstuia îi plac băieții, ăluia, fetele, ăstuia îi plac fetele cam prea mult, ăla e sigur pe el chiar și de unul singur, celălalt se ascunde așteptând să-i vină colegii în ajutor, ăsta bea, gândește, fumează, se îneacă, trage cu ochiul, vorbește, se plimbă, iar ăsta este singurul care îți va ține piept în confruntare directă, până la ultima lovitură de cuțit.

— Ai auzit ce-a pățit Abhijeet? m-a întrebat Francis, omul meu din Regal Circle, imediat ce-am oprit lângă el.

— Da.

Abhijeet era un puști de pe stradă care escroca turiștii de pe bulevard, încercase să treacă de un baraj al poliției cu prea mare viteză, pe un scuter furat. Se ciocnise de un pilon de pod, iar podul se dovedise mai rezistent.

— Idiot afurisit, a zis Francis înmânându-mi banii. Acum, c-a murit, mă enervează și mai tare decât când era în viață. Și era cel mai enervant idiot de pe lume.

— Observ că, de atâta enervare, mi-ai dat o pungă puțin cam ușurică, am zis verificând din ochi banii pe care mi-i dăduse.

— Cum să fie *ușurică*, baba? a protestat pe-un ton suficient de ridicat încât să-l audă și vânzătorii din jur.

M-am uitat la fețele celor de pe stradă.

— Nu face asta, Francis, l-am avertizat.

— Nu fac nimic, baba, a țipat el. Tu m-ai acuzat și...

L-am apucat de guler și l-am târât spre o alee la câțiva pași depărtare.

— Prăvălia mea!

— Dă-o dracului de prăvălie!

L-am îmbrâncit pe alee.

— Hai s-o facem, am zis.
— Ce să facem?
— Mă înșeli de față cu prietenii tăi. Acum, că ești singur, spune adevărul. Unde-s banii?
— Baba, mă...
I-am tras o palmă.
— N-am...
L-am lovit și mai tare.
— În cămașă, a zis el. Banii sunt în cămașă.
Avea o grămadă de bani ascunși în cămașă. Am luat partea pe care mi-o datora și i-am lăsat restul.

— Nu-mi pasă cum faci bani, Francis, atâta vreme cât nu-i furi de la mine. Și n-ai să te mai dai niciodată în spectacol în fața amicilor tăi, e limpede?

Forța brută este o imagine înfricoșătoare, îndeajuns de înfricoșătoare cât să pună pe fugă hienele. Nu e plăcut să ții în frâu niște infractori. Dar trebuie să știe că reacția ta va fi rapidă și violentă și să se teamă de ea. În caz contrar, se întorc toți împotriva ta și se va lăsa cu vărsare de sânge. Nu mi-am încheiat turele până când nu am strâns suficientă valută încât să merite să bat la ușa băncii clandestine din Ballard Pier.

Bancherii clandestini nu sunt infractori, sunt civili care comit infracțiuni. Neasumându-și foarte multe riscuri, nu riscă să fie băgați la închisoare. Sunt persoane discrete, în ciuda averilor colosale, căci pentru ei banii sunt mai presus de faimă. Și sunt profund apolitici: țin la păstrare banii negri ai oricărui partid, indiferent dacă se află la guvernare ori nu.

Atât Compania Sanjay, cât și Scorpionii erau clienți ai băncii din Ballard Pier. Tot acolo își țineau prada mulți polițiști, mahării din serviciile armate și, firește, politicienii. Erau bani proveniți din construcții, din zahăr, din petrol și din fonduri negre. Dintr-un motiv sau altul, era cea mai protejată bancă din oraș.

La rândul ei, banca avea grijă de clienții săi. De câte ori unul dintre aceștia intra într-o încurcătură, banca limita pe cât posibil daunele, în schimbul unui comision. Fiecare scandal era lichidat și încuiat într-un seif. Erau mai multe mizerii în banca de la Ballard Pier decât aur nedeclarat.

Toată lumea din oraș avea de profitat de pe urma mâinii invizibile a băncii și toată lumea ar fi avut de suferit dacă mâna s-ar fi transformat în pumn. Banca ascundea atâtea secrete și bani secreți,

încât era mult prea coruptă ca să se prăbușească.

Pentru găinarii ca mine, care aveau acces la ghișeul unei mici filiale, banca reprezenta o modalitate facilă de a scăpa de dolari și de alte valute, de a încasa echivalentul în rupii la negru și de a lăsa banca să trimită mai departe valuta către sindicatul cumpărătorilor din sudul Bombay-ului.

Cu excepția asociațiilor, care ar fi avut prea mult de pierdut, nimeni altcineva nu cunoștea identitatea acelor cumpărători. Unele zvonuri spuneau că sindicatul fusese fondat de un grup de producători și actori. Altele susțineau că aparținea, de fapt, uneia dintre filialele lojei masonice din Bombay.

Indiferent cine ar fi condus-o, erau oameni extrem de deștepți. Controlau peste optzeci la sută din dolarii negri din sud, câștigau mai mulți bani decât oricine altcineva din rețea și nu riscau să petreacă nici măcar o oră după gratii.

După ce-mi plăteam toate datoriile, mica mea afacere de schimbare de bani îmi aducea douăzeci de mii de rupii pe lună. Dacă aș mai fi locuit în mahala, aș fi fost bogat ca un rege. În oraș, erau doar mărunțiș.

Odată ce infracțiunile încep să devină profitabile, înveți că cheia supraviețuirii nu este să faci bani, ci să-i păstrezi. Cu fiecare rupie pe care-o câștigi, sunt o sută de mâini care se întind încercând să ți-o ia. Nu poți apela la poliție, fiindcă deseori polițiștii sunt cei care ți-i iau.

Iar când banii-ți vin în sacose și nu arzi de nerăbdare să-i cheltuiești, deoarece ești genul precaut, care pune deoparte pentru zile negre, problema cea mai presantă este găsirea unui loc în care să-i ții la păstrare.

Prima regulă este să nu-i pui pe toți în același loc. Dacă lucrurile o iau razna și ești nevoit să renunți la o parte din ei, e bine să ai o rezervă îndestulătoare. Țineam acasă o parte, în eventualitatea în care ar fi trebuit să fug în grabă. Altă parte o lăsasem la Tito, omul lui Didier. Mi-a cerut o dobândă preferențială de doi la sută. El spunea tot zece la sută, dar nu-mi încasa decât doi.

— Scuză-mă, a zis după ce din obișnuință a tot ținut-o cu „zece la sută”. Nu reușesc deloc să mă concentrez.

— Ascultă, Tito. Dacă vine cineva la tine și-ți spune că sunt închis în vreun beci și torturat și folosește parola *300 de spartani*, să-i dai banii, da?

— Am reținut, a spus. Pentru zece la sută.

Capitolul 52

În India, orice femeie trecută de o anumită vârstă este numită automat „tușă”. Tușa Semiluna, care conducea o bancă clandestină în piața de pește, avea în jur de cincizeci de ani și o asemenea putere de seducție, încât niciun bărbat nu rezista mai mult de zece minute în compania ei fără să o ceară în căsătorie. Tușa Semiluna, văduvă de mulți ani, își folosea cu măiestrie armele din arsenal și profita de minutele oricărei tranzacții pentru a obține profituri de două cifre.

Deocamdată, izbutisem să mă fofilez după doar nouă minute: băteam palma și o ștergeam de acolo.

— Bună ziua, Tușă Semiluna, i-am zis întinzându-i un teanc de rupii învelit în hârtie asistentului ei, care stătea în spatele tejghelei de pește. Ce mai faci?

A împins un scaun spre mine cu piciorul. S-a oprit fix la picioarele mele. Era o mișcare exersată. De fapt, o făcea de fiecare dată când primea un client.

După decenii întregi în care uleiul de pește se îmbibase în beton, suprafața se transformase într-un veritabil patinoar. Era un chin să mergi pe acolo. Era un chin și să stai pe loc. Aveai senzația că peștele mort, pătruns în piatra din jurul patului de funii al Tușei Semiluna, dorea să cădem. Iar oamenii cădeau, în fiecare zi.

M-am așezat pe scaun, conștient că din banca clandestină a Tușei Semiluna nu scapi ușor. Ședeam la capătul unei mese lungi de tranșat, din inox. Era una dintre multele astfel de mese din piața de pește, un spațiu de dimensiunea unui teren de fotbal, acoperit de valuri de table înclinate și panouri transparente murdare.

Lucrul încetase, iar strigătele făcuseră loc unei liniști asemănătoare, probabil, cu icnetul peștilor sufocați în aerul nostru, așa cum și noi ne sufocăm în aerul lor.

O auzeam pe Tușa Semiluna cum înghite. Auzeam ticăitul ceasului de pe perete. Îl auzeam pe asistentul Tușei cum numără banii încet și temeinic.

Era întuneric, dar umbra era mai înăbușitoare decât străzile însorite de afară. Mirosul pătrunzător mă obligase inițial să închid gura, dar începea să se transforme într-un zumzet surd de pește scos din apă.

Cineva stropea cu furtunul în capătul îndepărtat al pieței. Sânge și

bucăți de pește alunecau la picioarele noastre, îndreptându-se spre rigola săpată în beton.

Tușa Semiluna stătea în papuci lângă rigolă și lângă patul său de funii, acoperit cu o pătură țesută de mână, la fel de argintie ca un pește din cioburi de oglindă.

— Umblă vorba, Shantaram, a zis ea, că ți-a furat inima o femeie.

— E pe jumătate adevărat, am răspuns. Cum o mai duci?

Și-a întins mâinile pe lângă corp. S-a lăsat ușor pe patul din funii, cu brațele încordate. Apoi, s-a descălțat de papuci și picioarele ei și-au început recitalul.

Nu știam dacă era yoga sau contorsionism, însă picioarele Tușii Semiluna erau ca doi pitoni în căutarea unei prăzi pe care să o sugrume. Se deplasau la dreapta, la stânga, la nord, la sud, se răsuceau deasupra capului ei și se întindeau suficient de mult cât să traverseze un pârâu, înainte de a reveni sub ea pe pătura argintie, cu tălpile prehensibile lipite de coapsele olimpiene.

Totul a durat în jur de treizeci de secunde. Dacă ar fi fost un spectacol, aș fi aplaudat. Dar nu era un spectacol, iar eu nu eram un spectator.

A început să rotească din umeri.

— Cum merg afacerile, Tușă Semiluna? am încercat.

Prea târziu. S-a aplecat lent spre mine arcuindu-și spinarea ca o felină. Sâniile i-au ieșit la vedere, cu semiluna tatuată pe fiecare dintre ei, și nu s-a oprit până când luna nu a fost plină.

Părul extrem de lung i-a căzut pe pat în jurul genunchilor îndoțiți, ascunzând luna ca o cortină și revărsându-se până aproape de asfaltul mânjit de sânge.

A ridicat ochii spre mine, amenințându-mă cu mistere și cu lucruri pe care niciun om nu ar trebui să le cunoască, apoi și-a încolăcit brațele la spate până când mâinile i s-au încleștat în jurul propriului gât, cu degetele unduindu-se precum anemonele ce se împreunează în lumina acelei luni răsturnate.

Nu se poate spune că nu avea un farmec aparte. Eu însă o plăceam mai mult pe ea decât faimosul său spectacol.

Tușa Semiluna era întotdeauna înarmată, ceea ce este invariabil interesant, din orice punct de vedere. Avea un mic pistol automat, primit cadou de la comisarul-șef. Eram curios să aflu motivul, să aflu povestea. Știam că trăsesese cu el de două ori, de ambele dăți pentru a salva o persoană agresată de bătăuși din altă zonă a orașului.

Le citea oamenilor norocul în palmă și câștiga mai mulți bani ca

ghicitoare decât ca negustoreasă de pește și bancher clandestin la un loc.

De asemenea, câștigase trei ani la rând campionatul feminin de lupte din mahalaua pescarilor. Era un concurs care se adresa exclusiv femeilor, al cărui ring era mărginit de spinările soților, taților și fraților participantelor. Nimeni nu avea voie să vadă luptătoarele până când nu se desemna campioana.

Aș fi vrut să aflu mai multe amănunte despre acel eveniment. Eram curios cum ajunsese comisarul-șef să îi dea arma. Ce nu mă interesa era un spectacol de zece minute.

— O femeie găsește întotdeauna o cale, a zis ea îndreptându-și spatele și aruncând o privire la ceas. Te vei gândi la mine cel puțin o dată când vei face dragoste cu această femeie care ți-a furat inima.

— Aici te înșeli, Tușă Semiluna. E imposibil să se-ntâmplesse asta.

— Ești convins? m-a întrebat fixându-mă cu privirea.

— Categorie! Fără supărare, Tușă Semiluna, dar iubita mea e mult mai tare decât tine. Ești o femeie minunată, cu o mulțime de calități, dar ea e o zeiță. Chiar și într-o luptă adevărată, te-ar face praf. Ne-ar face praf pe amândoi cu un deget și ne-ar pune să-i mai și mulțumim pentru bătaia încasată. Sunt nebun după ea, Tușă.

S-a uitat fix la mine câteva secunde, probabil ca să mă testeze, după care s-a lovit cu palmele peste coapse și a pufnit în răs. Mi-a plăcut atât de mult, încât am răs și eu cu ea.

— Totul e-n ordine, a anunțat asistentul ei, încuind teancul de rupii de la mine într-o cutie metalică și notând suma într-un catastif.

— Nu ești primul care rostește astfel de cuvinte, mi-a zis Tușă. Dar nici nu sunt mulți. Câțiva doar. Majoritatea cerșesc un spectacol gratuit și născocesc tot soiul de minciuni ca să ajungă la mine.

— Bieții de ei nu sunt tocmai de condamnat, ținând cont de calitatea spectacolului.

A răs.

— Mulțumesc, Shantaram. Așa a început legenda mea de chiromantă. A inventat-o un soț necredincios, ca să mă poată ține de mână și să privească fazele lunii. Unii dintre ei au nevoie disperată de asta. Chiar și bărbați pe care-i cunoști. Prietenul tău Didier mă vizitează săptămânal.

— Nu mă miră, am spus. De ce faci asta, Tușă Semiluna?

Am realizat brusc că era posibil să o fi ofensat.

— Iartă-mă, m-am scuzat repede. A fost o întrebare de scriitor și, prin urmare, impardonabil de grosolană.

A răs din nou.

— Shantaram, asta-i o întrebare pe care o poți pune doar când vei avea puterea s-o faci. Deci, ai această putere?

— Iubitei mele o să-i placă la nebunie replica asta.

— Adu-o și pe ea data viitoare, a spus hotărâtă.

— Dacă depășește cele zece minute și te cere-n căsătorie?

— Normal că mă va cere. Și tu o să mă ceri într-o bună zi.

— Credeam că am lămurit această chestiune, am spus încruntat și nedumerit.

— Tu scrii povești, Shantaram. Într-o zi, îmi vei dedica una mie, iar aceea va fi o declarație de dragoste. Iar femeia care ți-a furat inima îmi va cere mâna din pură iubire fericită.

— Nu orice iubire e fericită?

— Nu, a răs ea. Există și genul tău de iubire. Al tău și al altor câțiva ca tine, care mi-ați devenit prieteni dragi.

— Nu vreau să fiu nefericit în dragoste, am zis încruntat. Nu vreau să fiu nefericit în nicio situație.

— Eu vorbesc despre dragostea autentică, mi-a răspuns ea. Dragostea autentică este mai dureroasă, dar mai prețioasă decât orice altceva.

— M-ai derutat de tot, am zis. Dar mă bucur că am purtat această discuție, Tușă Semiluna. Dacă nu ai de gând să mă împuști pentru nesimțirea mea crasă, dă-mi te rog un avans de două minute. Cam atât o să-mi ia să ajung la ușă pe alunecuşul ăsta.

— Du-te, Shantaram, a răs ea. De azi înainte, ești client VIP. Fie ca Zeița să-ți țină armele ascuțite și dușmanii înfricoșați.

Am plecat patinând pe suprafața lucioasă, până când am ajuns la arcada de lumină de unde începea piața descoperită.

Mi-am curățat tălpile ghetelor și am întors o ultimă dată capul spre ea. Făcea yoga pe pat.

Ridicase o talpă foarte sus și o ținea în palmă, ca o flacără ce plana în spațiul de deasupra capului ei. Tușă Semiluna: femeie de afaceri, gangster și stăpâna minutelor. Avea dreptate. Karla probabil o va cere în căsătorie.

Cea de-a treia bancă a mea, propria rezervă Didier, era partida de pocher pe care cei doi George o țineau în apartamentul lor.

Jocurile care generează mulți bani au nevoie de o bancă care să finanțeze casa. Indiferent dacă pierzi ori câștigi, casa își oprește un procent din joc, dar casa și joacă, fiindcă suma pe care o poți câștiga, dacă joci bine, este mai mare decât comisionul pentru organizarea

jocului.

Cea mai bună metodă de a ține casa pe profit este să ai un dealer bun, care să știe când să se arunce, și încă un jucător implicat în joc, care pare independent, dar în realitate cedează casei toate câștigurile.

Totuși, chiar și cu toate aceste aranjamente, este posibil să apară un norocos care să spargă banca. Se mai întâmplă. Uneori, se întâmplă trei nopți la rând.

Dar apariția unui asemenea norocos este un eveniment îndeajuns de rar întâlnit cât să facă rentabil un joc bine condus cinci nopți din șapte, iar George Gemeni se pricepea să conducă jocul.

Am pus banii în bancă, alături de Didier și Gemeni, ca să putem porni partida. Câștigurile mele săptămânale reprezentau cu aproximație echivalentul dobânzii pe care aș fi obținut-o dacă îmi investeam banii într-un fond bine administrat.

Gemeni renunțase să mai trișeze. Era o cerință obligatorie, impusă de mine și de Didier. Dacă nu jucam cinstit, nu mai avea niciun rost să jucăm.

Iar Gemeni s-a supus. Juca fiecare partidă pentru casă cu o corectitudine ireproșabilă. Cinstea și talentul i-au atras o mulțime de prieteni, iar nouă, o mulțime de bani.

Gemeni nu putea renunța la pocher, căci prietenul său milionar se dovedise un scârțar și jumătate. Scorpio acceptase să plătească pentru apartamentul de la Mahesh fiindcă era singurul loc din oraș unde se simțea în siguranță și nici nu voia să se mute în altă parte, unde milionarii trăiau în siguranță.

Cerceta însă fiecare chitanță și factură cu cea mai mare minuțiozitate, căutând să economisească fiecare bănuț posibil chiar și acolo unde cheltuielile se ridicau la mii de dolari.

Refuza să finanțeze petrecerile lui Gemeni care, ca să nu renunțe, și-a anunțat musafirii să-și aducă propriile băuturi și petrecerile au continuat. Erau mai ieftine și mai grosolane, dar mai populare ca oricând. Hotelul a devenit punctul în care spuma societății se întâlnea cu drojdia societății, iar toate barurile și restaurantele erau pline ochi.

Scorpion îi limitase cheltuielile lui Gemeni pentru mâncare, băutură și servicii la o sumă fixă. De asemenea, îi stabilise o alocație săptămânală de două sute de dolari.

Gemeni câștiga două sute de dolari la fiecare oră de joc și juca cu o asemenea măiestrie, de parcă ar fi fost în transă. Avea încredere în el. Pierdea elegant, cu o glumă ori un vers dintr-o melodie, și câștiga

fără să jubileze.

— Mă gândeam să înființez un grup de sprijin, un fel de Alcoolicii Anonimi, pentru cei ca mine care nu se pot abține să nu trișeze. I-aș zice Trișorii Anonimi. Problema este că n-aș putea avea încredere în nimeni. Când vine vorba despre jocul de cărți, nu te poți baza pe nimeni. Înțelegeți la ce mă refer?

— Haide, Gemeni! Cinicul este o persoană supărată pe propriul suflet, iar tu nu ești un cinic.

A mijit ochii căzut pe gânduri.

— Te iubesc, frate! a zis zâmbind în gol.

— Și eu te iubesc! Uite, tu ai reușit de unul singur. Te-ai lăsat de înșelătorii și joci mai bine ca oricând.

— N-a fost ușor, a zis el cutremurându-se de parcă l-ar fi trecut un fior rece. La început, m-am pus pe citit. M-am apucat de Keats și am căzut într-o stare de tristețe din aia psihedelică, pe urmă m-am molipsit de la Kerouac și-am umblat tot amețit ca un cimpanzeu beat îndrugând vrute și nevrute. Am dat peste Fitzgerald, m-am împleticit prin Hemingway, m-am transpus în Deronda cu George Eliot, m-am drogat cu Virginia Woolf, m-am amețit cu Djuna Barnes și mi-am pierdut complet mințile cu Durrell. Pe urmă, am trecut la filme și, după trei zile cu Humphrey Bogart, m-am pus pe picioare.

— Țasta da grup de sprijin, Gemeni.

— Da, nimic nu se compară cu scriitorii și actorii când ești pe marginea prăpastiei.

— Că bine zici. Mă bucur că te-a ajutat.

S-a uitat la mine dând la o parte cortina oricărei rețineri.

— E frumos să privești de pe partea cealaltă, Lin. Nu m-aș fi gândit vreodată că voi spune așa ceva, dar e un sentiment aproape plăcut să nu trișezi.

— Bravo, Gemeni. Așa te vreau.

— Crezi? Uneori, e straniu să fiu cinstit. Înțelegi ce vreau să spun?

— Bineînțeles, am râs eu. Ține-o tot așa. Arăți excelent. Îți priește să ai noroc și să stai mai puțin la soare, campionule. Cu Scorpion cum te mai împaci?

— Ei...

— Chiar așa rău?

— Stă prea mult timp singur. E aproape mereu singur în apartamentul prezidențial. N-am voie să intru acolo.

— N-ai voie?

— Nimeni n-are, cu excepția angajaților. Acolo mănâncă. Pe

cuvântul meu c-aș păzi ușa să nu fie deranjat dacă ar avea o femeie cu el înăuntru. Dar n-are. Iar noi doi, eu și Scorpion, nu suntem obișnuiți cu singurătatea.

— Poate că are nevoie de-o pauză.

— Înainte împărțeam totul, de la o bucată de pâine până la alunele dintr-un pachet. Împărțeam absolut totul frățeste. Ne certam ca orbii, dar nu l-ai fi văzut pe unul să mănânce ceva în absența celuilalt. De trei zile, n-am mai luat masa împreună. Îmi fac griji pentru el, Lin.

— S-a gândit să plece din Bombay?

— Mie nu mi-a zis nimic. De ce?

— Moștenirea asta îi dă emoții. Trebuie să meargă mai departe, dar probabil n-o să facă acest pas dacă nu-l împingi tu.

— Unde să-l împing?

— Oriunde trăiesc bogătașii. Sunt un grup unit și își poartă de grijă unul altuia. O să fie protejat acolo, iar tu o să te poți liniști un pic.

— Eu abia reușesc să trăiesc cu *un* milionar. Imaginează-ți să trebuiască să îndur un cartier întreg.

— Du-l în Noua Zeelandă, i-am sugerat. Vă cumpărați o fermă lângă o pădure.

— Noua Zeelandă?

— O țară frumoasă, cu oameni frumoși. Un loc minunat în care să-ți pierzi urma.

— Sunt foarte îngrijorat, Lin. Ieri am pierdut un joc care era ca și câștigat.

— Ieri ai jucat vreo trei sute de jocuri.

— Știi, dar mi-e teamă că-mi scapă situația de sub control. Mă simt atât de neputincios că nu-l pot ajuta. Știi și tu cât de mult îl iubesc.

Era mai bine să fi tăcut. Cine știe ce impact va avea sfatul meu asupra celor doi George. Dacă aș avea trei dorințe, una dintre ele ar fi să învăț când să tac.

— Poate că i-ar prinde bine să-l scoți la aer. Plimbați-vă un pic în jurul hotelului. Ca pe vremuri, doar că acum aveți bodyguarzi. Poate așa își mai revine.

— Nu-i o idee rea, a zis Gemeni meditativ. Aș putea să-l păcălesc.

— Sau să-l inviți deschis.

— Nu. Va trebui să-l păcălesc. Dacă am fi morți de sete în deșert, ar trebui să-l păcălesc să bea apă, fiindcă ar fi convins că CIA-ul a pus-o acolo intenționat. Stai liniștit, am deja un plan.

— Nu mi-l spune, te rog, am zis lăsând partea mea de bani pentru bancă pe masă și îndreptându-mă spre ușă. Am alergie la planuri.

S-ar fi convenit să-mi fac griji pentru prietenii mei. Îmi dau seama de asta acum. Ca majoritatea celor din oraș, trăiam cu impresia că banii lui Scorpion puteau să le rezolve toate problemele. Mă înșelam amarnic. Banii erau un pericol – cum de multe ori sunt – care nu le amenința doar prietenia, ci și viețile.

Capitolul 53

Am părăsit hotelul și am pornit spre restaurantul Starlight de pe plaja Chowpatty. Restaurantul era un local temporar, amplasat pe o mică fâșie de plajă care se afla chiar unde începea digul.

Funcționa de trei luni. O vedetă de cinema și un întreprinzător local avuseseră ideea de a deschide restaurantul ca dar pentru oraș, pe o bucată părăginită de plajă publică, așa că au creat un colț de Goa, cu palmieri, mese cu umbrele din stof și nisip fin în care să-ți afunzi tălpile.

Mâncarea era grozavă, iar chelnerii, rapizi și prietenoși. Faptul că era ilegal și se putea închide în orice moment îi conferea un soi de farmec vinovat, astfel că inspectorii responsabili cu închiderea clădirilor ilegale așteptau zile la rând ca să prindă o masă.

Antreprenorul, al cărui dar excentric și costisitor pentru oraș îl costase o grămadă de bani pe care știa că nu îi va mai recupera niciodată, îmi era prieten. Karla mă aștepta la o masă rezervată.

S-a ridicat de pe scaun. Flacăra lumânării de pe masă i-a învăluit chipul ca o mână delicată. M-a prins în brațe și m-a sărutat.

Era îmbrăcată într-un *cheongsam* roșu, despicat într-o parte până la șold. Părul îi era strâns la spate într-o cascadă de bucle și cârlionți și fixat cu o săgeată de sarbacană, împodobită cu o bijuterie roșie la un capăt. Purta mânuși roșii. Era frumoasă. Și noaptea era frumoasă, până când a rostit numele lui Concannon.

— Pardon?

— Concannon mi-a scris o scrisoare, a repetat ea uitându-se la mine cu patru regine verzi.

— Și abia *acum* îmi spui?

— Aveam alte lucruri mai importante de discutat.

— Vreau s-o citesc.

Era abordarea greșită, dar eram mult prea furios. Concannon mă

adusese în acea stare.

— Nu.

— *Nu?*

— Nu.

— De ce nu?

— Am ars-o, mi-a răspuns ea scurt. Putem merge în altă parte, unde să dau fum de țigară doar spre tine?

Am urcat pe colina Malabar, din vârful căreia se vedea restaurantul pe care doar ce îl părăsisem. Luminițele de pe Marine Drive cuprindeau ca o centură pânțelele marelui ocean, mama tuturor ființelor.

A stat tăcută o vreme, suflându-mi fumul în nas, apoi s-a mai îmbunătățit și m-a fixat doar cu două regine.

— Ce se întâmplă?

— Ce *nu* se întâmplă, Karla?

Ședeam pe un monument din piatră, suficient de înalt cât să ne ofere o panoramă perfectă a mării printre copaci. Un alt cuplu stătea în întuneric, la câțiva metri distanță, și vorbea în șoaptă.

Mașinile și motocicletele înaintau lent, pregătindu-se pentru virajul strâns care ocolea grădina zoologică și urca panta abruptă până la intersecția Kemps Corner. Mirosul leilor prizonieri plutea prin aer, ca și răgetele lor triste.

Mașinile de poliție treceau din jumătate în jumătate de oră. În zonă locuiau câteva personaje foarte bogate. O limuzină cu geamuri negre a încetinit în dreptul nostru.

M-am tras spre Karla simțindu-i trupul și greutatea, gata să o împing cât colo și să scot cuțitele. Mașina a trecut mai departe, continuându-și drumul pe colina Lion-Sorrow.

— De ce-ai ars scrisoarea?

— Dacă ai o infecție în corp, pe care sistemul imunitar nu este în stare să o elimine, o combați cu antibiotice. Scrisoarea era toxică, așa că am ars-o în focul antibiotic. Gata, s-a dus.

— Nu-i adevărat. E încă în memoria ta. Totul e în memoria ta. Tu nu uiți absolut nimic. Ce scria în ea?

— Există deja în *două* memorii, a lui și a mea, a spus ea. Ce rost are să mai existe și într-o a treia?

A tras rapid o gură de aer. Cunoșteam acea respirație. Nu căuta oxigen, ci își strângea muniția. Era furioasă și pregătită să-și descarce nervii pe mine.

— Ne privește pe amândoi, am zis ridicând brațele. Înțeleg că o

scrisoare e o chestie intimă, dar aici e vorba despre un dușman. Trebuie să înțelegi asta.

— Mi-a scris-o în speranța că ți-o voi arăta. E o stratagemă de-a lui. El te tachinează și te chinuiește, nu eu.

— Tocmai de-aia vreau să știu ce-a scris.

— Tocmai de-aia n-ar trebui să știi. E suficient că ți-am zis că n-a fost deloc plăcută și că trebuie să știi cu ce se ocupă. Nu ți-aș ascunde-o niciodată, pentru că trebuie să știi, dar nu vreau s-o citești. Și tu trebuie să înțelegi *asta*.

Nu înțelegeam și nici nu-mi plăcea situația. Din câte reușisem să aflăm, Concannon nu era străin de moartea Lisei. Încercase să-mi crape capul cu o bătă. Nu mă simțeam trădat, doar exclus. Fusesem exclus din mult prea multe dintre strategiile și uneltirile Karlei.

Ne-am întors acasă în tăcere și ne-am sărutat de noapte bună. Situația mă nemulțumea profund. Nu-mi puteam ascunde tristețea și dezamăgirea. M-a oprit când eram aproape în pragul ușii.

— Zi ce-ai pe suflet, mi-a spus. Ce te frământă?

Stătea la intrarea în cortul de beduin. Eu stăteam la intrarea chiliei mele monahale: camera unui fost deținut, gata să apese pe accelerația motocicletei.

— Scrisoarea lui Concannon, am zis. Ar fi trebuit să mi-o arăți. E un secret bizar pe care nu vreau să-l ții în tine.

— Un... *secret*? a zis ea măsurându-mă din cap până-n picioare și lăsând capul într-o parte. Știi ceva? Am un program groaznic de încărcat mâine.

— Poftim?

— Și răspoi mâine, la fel.

— Și...

— Da, și atunci.

— Ia stai un pic, am spus. Nu eu ar trebui să fiu supărat?

— Tu nu ești niciodată cel care ar trebui să fie supărat.

— Nici măcar când am dreptate?

— Mai ales atunci. Oricum, în cazul de față, nu ai dreptate. Iar acum suntem amândoi nervoși.

— N-ai dreptul să fii furioasă pe mine. Concannon are legătură și cu Lisa, și cu Ranjit. Tot ce ține de el nu trebuie să fie secret.

— Ar fi indicat să ne oprim aici, a zis ea, înainte să spunem ceva regretabil. Ținem legătura. Îți strecor un bilețel pe sub ușa dacă mă simt deprimată.

A închis ușa după ea și a tras toate zăvoarele.

Am intrat în cameră. Un minut mai târziu, a bătut la ușă Abdullah, întrerupându-mi plimbarea nervoasă prin cameră. Mi-a zis să mă pregătesc și să cobor în stradă.

Era parcat lângă motocicletă mea, împreună cu Comanche și alți trei din Companie, toți pe motociclete. Am pornit motorul și i-am urmat până la Fântâna Flora, unde am oprit pentru a lăsa să treacă o cisternă cu apă care se deplasa cu viteza melcului.

— Nu te interesează unde mergem? m-a întrebat Abdullah.

— Nu. Sunt bucuros să umblu împreună cu tine.

A zâmbit. Ne-a condus prin Colaba până la portul Sassoon, aproape de intrarea în baza navală. Am parcat în fața unei porți mari și umbrite, încuiate pe ziua respectivă.

Abdullah a trimis un copil să ne cumpere ceai. Ne-am rezemat de motociclete în așa fel încât nicio porțiune de stradă să nu rămână neacoperită.

— Fardeen a fost ucis, m-a anunțat Abdullah.

— *Inna lillahi wa inna ilayhi raji'oon*, am rostit cuvintele împăciuitoare *Din Dumnezeu venim și la Dumnezeu ne întoarcem*, dar profund răscolit de veste.

— *Subhanahu Wa Ta'aala*, a răspuns Abdullah. *Fie ca Allah să ierte faptele rele ale sufletului ce se întoarce și să le primească pe cele bune.*

— *Amin*, am răspuns.

Fardeen era un om atât de politicoș și amabil și un arbitru atât de corect al disputelor altora, încât fusese poreclit Politicianul. Era un luptător neînfricat și un prieten credincios. Toți, cu excepția cu Fardeen, aveau cel puțin un dușman în Companie. El era singurul pe care-l iubeam toți.

Dacă Scorpionii îl uciseseră ca răzbunare pentru incendierea casei lor, atunci își aleseră unicul om din Compania Sanjay a cărui moarte sfâșiasse fiecare inimă cu un pumnal otrăvit.

— E mâna Scorpionilor? am întrebat.

Însoțitorii lui Abdullah – Comanche, Shah, Ravi și Tony Înaltul – au răs amar.

— L-au răpit undeva între Fântâna Flora și Bazarul Chor, a zis Abdullah ștergându-și o lacrimă de mânie cu podul palmei. N-am mai ajuns la destinație. I-am găsit motocicletă în Byculla, parcată pe marginea străzii.

— L-au dus undeva, a continuat Tony, l-au legat, l-au torturat și i-au tatuat conturul unui nenorocit de scorpion pe piept și l-au

înjunghiat prin el. Mi se pare destul de limpede că ei sunt vinovații.

Tony Înaltul, poreclit astfel pentru a-l deosebi de celălalt Anthony din Companie, Micul Tony, a scuipat o înjurătură la picioarele sale. Tatuajul fusese o cruzime. Fardeen era musulman, iar religia sa interzicea tatuajele. Însemnarea trupului lui Fardeen oferea o nouă perspectivă asupra acestui război: nu era un conflict între bande rivale, ci între religii rivale.

— Drace! am zis. Cu ce vă pot ajuta?

Au răs din nou, de data aceasta sincer amuzați.

— Suntem aici ca să te ajutăm noi *pe tine*, frate Lin, a zis Abdullah.

— Să mă ajutați?

Au răs iarăși.

— Ce se petrece, Abdullah?

— S-a pus o recompensă pe capul tău.

— E o *ofertă limitată*, a adăugat Comanche. O singură noapte, douăzeci și patru de ore.

— Începând de când?

— De azi la miezul nopții până mâine la miezul nopții, a răspuns Shah.

— Câți bani?

— Un lakh, a zis Ravi. O sută de mii de rupii. Asta înseamnă că, dintre noi toți de-aici, tu ești singurul care-și cunoaște valoarea de piață.

În anii aceia, suma reprezenta echivalentul a aproximativ șase mii de dolari: suficienți cât să-ți cumperi o camionetă în America și suficienți cât să trezească interesul tuturor asasinilor din sudul Bombay-ului.

M-am gândit la câteva persoane pe care le cunoșteam, prieteni, de altfel, care m-ar fi ucis pe gratis dacă le-ar fi venit ideea, din pura plăcere de a ucide.

— Vă mulțumesc, băieți!

— Ce intenționezi să faci? m-a întrebat Abdullah.

— Trebuie să stau departe de Karla, am zis. N-am chef să fie prinsă la mijloc.

— Bine gândit. Vrei să-ți aduc ceva de-acasă?

De ce ai avea nevoie când ești vânat de asasini?

Lucram mai tot timpul pe străzi. Eram veșnic pregătit pentru orice. Aveam ghete bune, blugi buni, un tricou curat, vesta norocoasă cu buzunare interioare, bani americani, bani indieni, două cuțite la

spate și o motocicletă care nu mă dezamăgea niciodată.

Îmi lipsea arma, dar știam de unde să fac rost.

— Nu-i nevoie. Mă descurc până când se încheie termenul. O să fie o noapte interesantă. Mulțumesc că m-ați avertizat. Ne vedem în douăzeci și patru de ore. *Allah hafiz.*

Am ridicat piciorul de sprijin al motocicletei și am dat să pornesc motorul.

— Hei, stai! a strigat Tony Înaltul.

— Unde dracu' pleci? a zis Ravi.

— Știu eu un loc.

— Un loc? a bombănit Abdullah încruntat.

— Da, un loc, am replicat. *Allah hafiz.*

— Hei, stai! a mai zis o dată Tony Înaltul.

— Despre ce loc e vorba? s-a interesat Ravi.

— Un loc cu o intrare pe care o știe toată lumea și o ieșire pe care o știu doar eu.

— Ce dracu' zici acolo? a intervenit Comanche.

— Îmi iau arma, am spus, niște fructe și câteva beri, și stau cuminte acolo douăzeci și patru de ore. Ne vedem mai târziu. Nu vă faceți griji pentru mine.

— N-o să se întâmple asta, a zis Ravi clătînând din cap.

— Sanjay ne-a interzis să te ajutăm, a spus Abdullah. Dar într-o perioadă de criză ca aceasta, când un membru al Consiliului a fost ucis, mulți tineri care nu fac parte din Companie patrulează pe străzi și pe toată granița de sud a orașului împreună cu noi. Până și Comanche, care s-a retras demult din Companie, a venit să ne dea o mână de ajutor.

— Chiar așa e, a confirmat Ravi.

— Nimic nu te împiedică să mergi împreună cu noi în patrulare, a reluat Abdullah. Și nimic nu te împiedică să stai alături de noi în următoarele douăzeci și patru de ore, în semn de solidaritate cu Compania Sanjay.

— Dacă asta vrei... a spus Tony.

— ...noi nu te putem opri, a continuat Ravi.

— Haide, Lin, păzește împreună cu noi granița de sud, douăzeci și patru de ore, a insistat Abdullah bătându-mă pe umăr. Oferă-ne sprijinul tău în aceste momente grele pentru Companie.

Era o ofertă generoasă, una memorabilă, dar nu mă lăsa inima s-o accept.

— Dacă vreunul dintre voi încasează un glonț din cauza mea? am

întrebat. Cum o să mă simt?

— Dar dacă încasezi tu un glonț și-l salvezi pe unul dintre noi? mi-a replicat Abdullah și a pornit motocicletă. De asta ce zici?

Ceilalți și-au pornit motocicletele și am plecat împreună. Odată motoarele încălzite, am adoptat o viteză redusă și am început să batem străzile și bulevardele, grupați doi în față și trei în spate.

Bărbații au capacitatea de a ignora emoțiile. Bărbații sunt animați de conștiința datoriei și ignoră orice lucru care le-ar putea zădărnici îndeplinirea acelei datorii.

Era o nouă recompensă pe capul meu și habar n-am cine-o pusese, dar am îndepărtat acest gând, concentrându-mă strict asupra ideii de supraviețuire. Poate faptul că exista deja o recompensă pe capul meu, pusă chiar de guvernul țării mele, îmi ușura munca și-mi permitea să-mi îndrept toată atenția asupra prietenilor mei și a misiunii de a dejuca potențialele atacuri ale Scorpionilor.

Nu era prima oară când participam la o patrulă în sudul Bombay-ului. De-a lungul timpului, și alte bande încercaseră să pună stăpânire pe acel loc turistic. Patrulasem nopți la rând în așteptarea atacurilor, atacuri care uneori aveau loc – atacuri care ar fi avut consecințe mult mai grave dacă nu am fi fost capabili să răspundem cu patrule mobile în mai puțin de treizeci de secunde oriunde în sudul Bombay-ului.

Două echipe a câte patru oameni patrulau în ture de patru ore, ceea ce era un interval acceptabil pentru motocicliști.

Gura de dragon a Orașului-Insulă este cam de dimensiunea Manhattanului. Parcurgeam zeci de circuite în acele ore. Din fericire, Bombay-ul este împânzit de străduțe și alei înguste pe care se pot strecura motocicliștii. Toate acestea ofereau o rețea de scurtături care îți permiteau să economisești minute bune și o infinitate de intrări și ieșiri pe arterele principale.

Momentele în care ne opream pentru a discuta cu oamenii erau la fel de importante ca timpul petrecut pe motocicletă. Orice zvon se poate transforma într-o lovitură împotriva inamicului. În războaiele teritoriale, avantajul terenului propriu este asul de pică. Atenția la detalii este asul de inimă roșie. Susținerea comunității, care te simpatizează și care are tot atâta încredere în tine ca și în poliție, este chinta roială.

Adevărul este că, după asasinarea lui Fardeen, poliția și-a unit forțele cu Compania Sanjay, acordându-le oamenilor Companiei o

amnistie temporară de a purta arme.

Conform surselor lui Didier, Scorpionii intenționau să se impună în sud printr-un amestec de violență și naționalism religios. Din punctul lor de vedere, polițiștii ar trebui să îi sprijine în încercarea lor de a controla sudul Bombay-ului, pentru că ei se considerau patrioți, spre deosebire de Compania Sanjay, o adunătură de trădători.

Poliția fusese instruită să reacționeze prompt în chestiuni de natură religioasă, ceea ce i-a oferit lui Dilip Fulger o scuză extrem de convenabilă. S-a aliat cu Compania Sanjay, care îl plătea cu o fervoare mai mult decât patriotică, și a trimis jeepurile în patrulare pentru a-i aresta pe Scorpionii care tulburau liniștea comunității.

Imunitatea în fața agresiunii polițienești, pe durata armistițiului, crea o stare de tensiune. Cei mai mulți dintre noi am fi preferat agresiunea. Situația e clară atunci când toată lumea joacă după aceleași reguli. Lucrurile devin mult mai tulburi în momentul în care polițiștii se transformă în personaje pozitive.

Era o senzație stranie să vezi jeepul poliției oprind lângă tine la semafor și polițiștii care se străduiau să-ți zâmbească și să intre în discuție cu tine, când știai că fusesesi bătut în spatele aceleiași mașini, chiar de acei oameni.

La finalul patrulării, care fusese lipsită de incidente, am oprit lângă mausoleul lui Haji Ali, la intersecția dintre Tardeo și Pedder Road,

Tot ce se întindea la sud de acel punct, de la o mare la alta, reprezenta teritoriul Companiei Sanjay. Mormântul sfântului era teren neutru, iar gangsterii din întregul Bombay se manifestau pașnic în preajma acestui altar, chiar și cei din bande rivale.

Abdullah i-a încredințat motocicletele unei persoane de legătură de la un service învecinat și ne-a condus pe podul terestru până la micul mormânt insular.

Nu era prima dată când îndeplineam acel ritual: o plimbare nocturnă până la mormântul sfântului, înaintea unei bătălii.

Haji Ali, pe vremuri un bogat negustor uzbec, pe numele său Ali, își donase toate averea săracilor și pornise în pelerinaj la Mecca.

A colindat prin lume pe cât era posibil în vremurile acelea. Nu era un lucru ușor de realizat în secolul al XV-lea, însă el a mers pretutindeni cu boccea în spate și a învățat tot ce se putea învăța.

Om cu gusturi rafinate, s-a stabilit la Bombay și a devenit renumit în oraș și dincolo de acesta pentru evlavie sa. A murit în timp ce-și efectua pelerinajul anual. Sicriul în care se afla trupul său

neînsuflețit s-a pierdut pe mare, însă a ajuns în mod miraculos pe țărmul Bombay-ului în locul în care i s-a ridicat monumentul.

În sezonul de vârf, marea inunda o dată pe zi calea de acces spre Haji Ali, acoperind-o cu apele sale amenințătoare. Era ca și când sfântul spunea uneori „Ajunge, vă rog!” și se elibera de lumea noastră de păcate și regrete, apoi se odihnea în liniște pentru a-și reface forțele de protector al orașului.

În acea noapte, cărarea peste apă era uscată și aproape pustie. Vântul tăios bătea în rafale furioase. Șase gangsteri singuratici se îndreptau spre mormântul insular, în vreme ce luna își reflecta umbrele lungi pe oglinda mării joase.

Rocile rotunde care mărgineau alea la picioarele noastre erau complet dezgolite: creaturi negre ce se agățau de limba de pământ în căutare de refugiu, cu spinările încovoiate spre mare.

Tămâia care ardea în mănunchiuri groase precum copitele de cămilă umplea aerul cu miresmele cucerniciei.

Nu am respectat ritualul obișnuit. Gangsterii care porneau la război se îndreptau spre altar, meditând la răul pe care îl săvârșiseră în trecut, se rugau pentru iertarea păcatelor la mormânt, apoi plecau pregătiți să înfrunte infernul. De data asta, nu am urmat acei pași.

Mă gândeam la Karla și la faptul că ne despărțiserăm supărați.

Nu mă gândeam cine pusese recompensa pe capul meu. Lista suspectilor era lungă și nu aș fi putut să o scurtez doar gândindu-mă la ea. A scurtat-o Abdullah în locul meu, în timp ce ne întorceam spre mal.

— Nu m-ai întrebat cine a pus recompensa.

— Mă gândeam ca mai întâi să supraviețuiesc celor douăzeci și patru de ore și pe urmă să afl, am răspuns.

— De ce nu vrei să afl acum?

— Pentru că, atunci când voi afla, voi dori să mă răzbun pe acea persoană. Ar fi mai bine să amân răzbunarea pentru momentul în care voi scăpa de amenințarea asasinilor.

— Irlandezul e vinovatul.

— Concannon?

În sfârșit, venise rândul meu să râd.

— Mă bucur să observ că nu ți-ai pierdut buna dispoziție, a remarcat Ravi, care mergea cu un pas în spatele nostru împreună cu Shah, Comanche și Tony Înaltul.

— Nu e deloc amuzant, am zis râzând în continuare, dar în același timp e foarte, foarte amuzant. Îl cunosc pe individul ăsta,

Concannon. Asta e versiunea lui de farsă. O farsă mafiotă ca să vadă dacă reușesc să scap cu viață. De-aia recompensa expiră în douăzeci și patru de ore. Se joacă cu mine.

Nu puteam explica mai mult de atât, fiindcă râdeam în hohote. Toți, mai puțin Abdullah, au înțeles la ce mă refeream și am pufnit în răs. De câte ori încercau să se astâmpere, își aminteau cât de mult și-ar fi dorit să se fi gândit ei primii la acea variantă. După care se apucau să enumere tot felul de amici paranoici cărora ar fi vrut să le facă aceeași farsă și iar izbucneau în răs.

— E bestial tipul ăsta, a zis Ravi. Trebuie neapărat să-l cunosc. O să-l omorâm, se subînțelege, dar aș vrea să fac cunoștință cu el înainte.

— Și eu, a spus Tony Înaltul. E același pe care l-a împușcat Abdullah în picior?

— Unul și același.

— De două ori, l-a corectat Abdullah. În același picior. În astfel de momente, realizezi că îndurarea este o virtute care ar trebui răsfrântă asupra virtușilor, nu irosită pe un diavol ca individul ăsta.

Băieții lui Abdullah au răs și mai tare. Într-un fel, era un semn îmbucurător. Unul dintre oamenii noștri, un om iubit de toți, fusese ucis, eu mă aflam sub amenințarea morții, dar nu eram într-atât de speriați încât să nu mai putem râde. Tinerii luptători s-au cumițit sub privirea severă a lui Abdullah și ne-am continuat drumul spre mal.

Vizita la mormântul lui Haji Ali înaintea unei bățalii era o insultă adusă sfântului al cărui sicriu fusese purtat de valurile miraculoase până pe țărmurile Orașului-Insulă, binecuvântându-l pentru vecie, și o știam cu toții.

Dar mai știam, ori ne plăcea să credem, că sfinții iartă tot ceea ce lumea prigonește. Și eram convinși în acele minute că în ciuda sacrilegiului comis, el știa cât de mult îl iubeam: sfântul îndurător ce își făcea somnul de veci pe mare.

Capitolul 54

După ce am supraviețuit, farsa lui Concannon a fost o binecuvântare, căci a scos toți șerpii veninoși din jungla artificială din Colaba. Abdullah și Didier au trecut pe la toți bătaușii care se interesaseră de recompensa pusă pe capul meu și i-au altoit bine, ca

să țină minte în cazul în care s-ar fi repetat povestea respectivă.

L-am vânat pe Concannon prin tot orașul, verificând fiecare indiciu, oricât de mic. Căutările mele m-au purtat până în cele mai mărginașe cartiere, pe drumuri aproape inaccesibile. Am petrecut mult timp pe motocicletă, mare parte din el cu gândul la Concannon. Însă irlandezul se dovedea de fiecare dată o nălucă, un zvon, ecoul unui râs. În cele din urmă, am fost nevoit să mă impac temporar cu ideea că, dacă nu putea fi găsit, nu reprezenta o amenințare la adresa mea.

Karlei încă nu-i trecuse supărarea. M-a ținut la distanță și nu ne-am văzut zile întregi. Am încercat să-i răspund cu aceeași monedă, dar n-am reușit. Tot mai consideram că fusese o greșeală din partea ei să-mi ascundă scrisoarea de la Concannon, mai ales după ce autorul oferise bani în schimbul asasinării mele. Mă durea gestul ei, dar dorul de ea mă chinuia și mai tare. Zilele petrecute împreună erau cam toate momentele bune de care avusesem parte.

Vrei să știi cum îți dai seama că ți-ai găsit sufletul-pereche? m-a întrebat odată un contrabandist nigerian. Nu poți să rămâi supărat pe acea persoană. N-am dreptate?

Avea dreptate, dar nu în totalitate: sufletele-pereche pot rămâne supărate o vreme, iar Karla încă mai era supărată. Partea bună a acelei atitudini glaciale era faptul că nu trebuia să discut despre farsa lui Concannon. Știam că aflase ce s-a întâmplat. Știam că i s-ar fi părut amuzantă și ar fi găsit o mie de moduri de a mă tachina.

Madame Zhou era încă de negăsit. Nimeni nu o văzuse și nu auzise nimic despre ea de câteva săptămâni. Cuvântul *acid* îmi ardea mintea de câte ori mă gândeam la el. Nu voiam să o sâcâi pe Karla și nici nu mă interesa cu cine dorea să se întâlnească. Tot ce voiam era să o știu în siguranță până când s-ar fi hotărât să ia din nou micul dejun împreună cu mine, așa că o supravegheam de la distanță, ori de câte ori îmi permitea timpul.

Petrecea multe ore la birou, în compania Kavitei Singh, sau la galeria de artă a Lisei. Îi știam fiecare mișcare, fie că era zi ori noapte, însă nu puteam vorbi cu ea. Tăcerea aceasta începea să mă scoată din minți și eram tot mai irascibil.

Vânzătorii mei de valută preferau să-mi arunce pachetele cu bani, ca să stea departe de mine. După a treia ceartă în tot atâtea zile, oamenii au început să-mi sugereze tehnici de managementul furiei. Acestea variau de la prostituate, droguri și bătaii până la explozii.

— Cea mai sigură metodă ca să uiți de o femeie este să arunci ceva

în aer, mi-a sugerat un amic. Câte-am mai aruncat și eu la viața mea! Lumea zice că e terorism, dar așa procedez eu când vreau să uit de-o femeie.

Cum nu voiam să arunc nimic în aer, dar eram în continuare pus pe ceartă și tulburat, am decis să apelez la ajutorul unui profesionist.

— Ai aruncat ceva în aer din dragoste? l-am întrebat pe frizerul meu, Ahmed.

— De curând?

Frizeria lui Ahmed, Casa Stilului, se număra printre ultimele supraviețuitoare în fața asaltului de saloane moderne de coafură. Avea trei scaune din piele roșie și din crom. Erau scaune masculine, înzestrate cu puteri hipnotice, cărora niciun bărbat nu le putea rezista mult timp.

Oglinzile din față erau tapetate cu poze ale victimelor anterioare, toate îmbufnate și nemulțumite. Erau clienți care acceptaseră să se lase fotografiați în schimbul unui tuns gratis. Păreau puse acolo pentru a te avertiza să nu ceri și să nu accepți un tuns gratis la Casa Stilului.

Ahmed avea un simț al umorului macabru, trăsătură frecventă printre frizeri. Dar era democrat până în măduva oaselor, motiv pentru care toți îl apreciam în mod deosebit. Accepta orice opinie, iar libertatea de exprimare era garantată în frizeria lui. Era singurul loc pe care-l știam în oraș unde musulmanii puteau să-i numească pe hinduși fanatici, iar hindușii să-i facă pe musulmani fanatici fără să se stârnească vreun scandal.

Îți crea dependență. Era un soi de bazar al prejudecăților, ai cărui clienți se agățau cu înverșunare de reverele bigotismului. Aveai senzația că toți cei care călcau pragul Casei Stilului erau injectați cu serul adevărului. Iar totul era uitat și iertat în clipa în care clientul pune piciorul în stradă.

Ahmed mă rădea cu un brici la fel de ascuțit ca mustața unui Ciclist Ucigaș. Când trăiești de partea cealaltă al legii, nu mulți sunt cei de mâna cărora te-ai lăsa bărbierit cu un brici tăios. Aveam încredere în Ahmed, care era atât de dedicat meseriei sale, încât nici prin gând nu i-ar fi trecut să măucidă cu un brici. Ar fi fost o încălcare a codului frizerilor.

Dacă voia să mă omoare, ar fi folosit una dintre armele lui, cum era și cea pe care o cumpărasem de la el cu câteva luni înainte și care stătea la adăpost în seiful lui Tito. Protejat de legile breslei sale, mi-am încredințat gâtul pe mâinile lui.

La final, mi-a învelit fața în niște prosoape suficient de fierbinți cât să-ți smulgă mărturisirea unei crime. Satisfăcut de pedeapsa aplicată, Ahmed a îndepărtat giulgiul de prosoape cu o mișcare de toreador.

M-a periat bine, mi-a dat cu pudră pe gât și mi-a oferit o gamă întreagă din propriile sale aftershave-uri, *Ambrosia de Ahmed*.

Eram calm, dezmiertat de mâinile abile ale lui Ahmed. Mă simțeam vindecat și senin. Tocmai îmi aplicasem pe față ambrosia lui Ahmed, când pe ușă a intrat Danda și m-a făcut jigodie.

Eu, Danda și un aftershave.

Nu l-am lăsat să își termine diatriba. Puțin îmi păsa cum mă făcea și de ce mă făcea așa. Puțin îmi păsa ce voia și de ce voia acel lucru. L-am înșfăcat de cămașă și i-am tras o palmă udă de colonie direct peste urechea roșie. Am continuat să-l plesnesc până când a izbutit să scape din strânsoare și a rupt-o la fugă, luând cu el și o mostră a iritării mele.

Am deschis ușa frizeriei și am făcut cu mâna.

— *Allah hafiz*, Ahmedbhai.

— Stai! a strigat Ahmed alergând după mine.

Mi-a scos gulerul vestei pe care îl vârase în interior și l-a îndreptat cu grijă.

— Așa mai merge.

La ieșire, am dat nas în nas cu George Gemeni. M-a apucat de vesta meticulos aranjată cu câteva secunde mai devreme.

— Slavă Domnului, a exclamat Gemeni tușind, gâfâind și strângându-mă în brațe. Te-am căutat peste tot.

— Cum ai aflat unde sunt?

George Gemeni știa că este o întrebare profesională.

— Mi-a zis un pește de pe First Pasta Lane. Te-a urmărit. Cică ești irascibil de la o vreme. A pus pariu că nu mai rezști două zile fără să mergi la vreo „fată”.

— Mă simt bine, am spus. M-am vindecat.

— Minunat, a răspuns el agitat.

— Care-i problema?

— Scorpion, a zis el repede. A înnebunit. Trebuie să mă ajuți.

— Imposibil. Scorpion n-avea cum să înnebunească. Era deja nebun.

— Nu, nu, nu. Asta întrece orice nebunie de-ale lui. A luat-o razna de tot, omule.

— Poate c-ar fi mai indicat să mergem într-un loc să discutăm

despre asta.

Ne-am așezat la cafeneaua Madras. Am luat *idli sambar* și două ceaiuri tari, îndulcite. În ciuda milioanelor amicului său, Gemeni nu își pierduse apucăturile din vremurile când trăia pe stradă: mai întâi mâncarea, apoi conversația.

În timp ce-și sorbea ceaiul, ca să spele ultima aromă de chili și nucă de cocos, mi-a spus o poveste. Începea, asemenea multor povești indiene, cu o procesiune religioasă.

Cu o zi înainte, avusese loc o procesiune pe străzi spre slăvirea unui sfânt local, întâmplător mare amator de hașiș. Străzile erau ticsite de asceți și preoți. Era singura zi din an când poliția nu putea sancționa consumul de hașiș, tocmai pentru că cei care-l consumau erau asceți și preoți.

Era o sărbătoare ideală pentru cei doi George Zodiac, iar Gemeni profitase de această ocazie pentru a-l ademini pe Scorpion să-și părăsească cuibul de vultur de la Mahesh și să ia puțin aer proaspăt. Totul mersese bine inițial, după spusele lui Gemeni.

Pe ritmurile străzii, Scorpion își regăsise atitudinea șmecherească, în timp ce se plimba împreună cu Gemeni. Ba chiar și cheful de vorbă. Le povestise celor patru bodyguarzi, angajați de la hotel, despre aleile și scurtăturile pe care le foloseau cândva și despre aventurile pe care le trăise alături de Gemeni.

După care, la un colț, dăduseră nas în nas cu un *sadhu*, un ascet, care le bloca drumul. Omul stătea cu mâinile ridicate, într-una ținea un toiag noduros, iar cealaltă îi era vopsită în roșu sacru.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat curios.

— I-am zis, „Namaste, *ji*. Vrei să facem schimb de droguri? Am marfa din Manali”.

— A fumat cu voi?

— N-a avut prilejul. Înainte să apuce să-mi răspundă, Scorpion a dat să plece, dar l-a oprit *sadhu*.

— Ce voia?

— A zis: „Dă-mi o mie de dolari.”

— Cât?

— O mie de dolari.

— Ce-a spus Scorpion?

— I-a zis: „Ai înnebunit?”

— Avea o mie de dolari la el?

— Exact asta l-a întrebat și *sadhu*, a răspuns Gemeni. „Ai o mie de dolari la tine?”

— Avea?

— Avea douăzeci și cinci de mii, Lin. El singur mi i-a arătat, ca să-mi explice de ce luase bodyguardii cu el.

— Ce i-a spus Scorpion?

— Și-a ieșit din pepeni, că doar știi cum e, și i-a zis: „Nimeni nu dă o mie de dolari unui necunoscut. Îți dau o sută, numai să mă lași în pace”.

— N-a fost foarte frumos din partea lui, am remarcat. Și guru ce-a spus?

— A rămas calm, ca orice guru, și i-a răspuns: „Dacă mi-ai da o mie de dolari, le-ai observa lipsa din bogăția ta?”

— Și Scorpion cum a reacționat?

— I-a zis: „Asta e irelevant”.

— Și sadhu?

— I-a spus: „Slăbiciunea ta este lăcomia. Doar această trezire la realitate merită, doar ea, o mie de dolari”. O să țin minte vorbele astea, Lin, câte zile voi mai avea de trăit.

— Avea dreptate guru.

— Așa este, a zis Gemeni uitându-se spre ușă, tânjind după o țigară. I-a zis-o cu zâmbetul pe buze. N-o să uit în veci zâmbetul acela. Era ca un soi de față de pocher spirituală. Nu m-ar mira ca tocmai acel zâmbet să-l fi întărâtat pe Scorpion.

— Ce s-a-ntâmplat pe urmă?

— Scorpion a dat să treacă de sadhu cu forța și s-a produs un fel de încăierare. Bodyguardii i-au strigat să se potolească. În secunda următoare, guru a căzut și s-a izbit cu capul de muchia unui zid. S-a rănit rău. I s-a luat o bucată întreagă de piele de pe frunte, chiar deasupra sprâncenei. Bodyguardii au sărit să-l ajute. I-am dat batista mea și m-am oferit să-l chem pe doctorul hotelului.

Gemeni a făcut o pauză și a aruncat o privire în stradă. Tânjea să se întoarcă acolo, în vârtoarea de înșelăciuni și măiestrie care îl ajutase să reziste atâta vreme.

— Fumăm o țigară după ce-ți termini povestea, Gemeni, i-am promis. Știu eu cum ești. Dacă ieșim în stradă, în câteva secunde te faci nevăzut. Așa că nu mai spune uscate și verzi și treci la subiect.

— Nu se zice „verzi și uscate”?

— Nu te face că nu pricepi.

— Sadhu l-a blestemat, a spus Gemeni înfiorat.

Îl năpădisese brusc frica, lucru care îmi dispăcea, fiindcă îl plăceam pe Gemeni.

— Și?

— Asta-i tot.

Nu există răbdare mai neprihănită decât cea pe care le-o arătam persoanelor dragi care complică lucrurile mai mult decât e cazul. I-am adresat un zâmbet îngăduitor.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— L-a blestemat sadhu. I-a zis că lăcomia o să-i vină de hac. I-a zis că, din clipa în care i-a vărsat sângele, banii lui Scorpion sunt blestemați și nu-i vor aduce decât suferință și regrete.

— Și pe urmă?

— Bodyguardii au luat-o la sănătoasa imediat.

— Și Scorpion?

— A fugit și el. L-am găsit mai târziu la hotel.

— Și sadhu?

— Am mai stat o vreme cu el. Am încercat să-l conving să vină cu mine la hotel. Mai târziu, și-au făcut apariția și alți asceți. Mi-a zis să plec de-acolo fiindcă, de furie, vor fi în stare să mă omoare. Am fugit, ce era să fac? Știi cât de periculoși sunt asceții ăștia.

— Iar acum Scorpion crede că e blestemat?

— Chiar e blestemat, a bombănit Gemeni. Personalul hotelului nu mai urcă la etajul nostru. Zic că e blestemat și refuză să-l mai servească cu ceva.

— Cum vă descurcați?

— Scorpion a discutat cu cei de la conducerea hotelului și a angajat oameni noi azi. Niște lituanieni, cred. Oameni foarte de treabă. Nu pricep o iotă din ce zic. Noii bodyguardii sunt ruși. Nici de la ăștia nu înțeleg o boabă, și unde mai pui că vorbesc engleză! Scorpion s-a încuiat iar în apartament. Numai că, de data asta, s-a încuiat de-a binelea.

— Gata cu pocherul o perioadă, am zis. Îl lămuresc eu și pe Didier. Hai să-l căutăm pe sadhu respectiv și să-l rugăm să ridice blestemul.

Mă gândeam că sadhu era om sărac. Mă gândeam că, dacă îl găseam, îl puteam ruga să-l ierte pe nesocotitul care îl atinsese cu asemenea lipsă de cuviință și să ridice blestemul contra unei sume frumoase de bani.

Guru pe care-i cunoșteam, și nu erau puțini la număr, ar fi acceptat într-o clipită. Planul meu ar fi funcționat cu certitudine. Nu știam pe atunci că pentru Gemeni, iubitorul și inocentul meu prieten, acest lucru va conduce la râuri demult interzise, și pe bună dreptate.

— Fantastic! Ești genial, Lin. Blestemul ăsta îl distruge pe

Scorpion. Și pe mine mă cam roade, trebuie să recunosc. Una dintre regulile mele spune să te ferești de blestemul unui sadhu ca de o grenadă. M-a prins și pe mine în zona de radiații spirituale, dacă pot spune așa, și aș vrea din tot sufletul să rezolvăm această problemă.

— I-ai putea cere ajutorul lui Naveen Adair, am sugerat. Are biroul chiar lângă apartamentul meu, la Amritsar.

— Bună idee! Dar, mai întâi, o să fac eu câteva săpături. Dacă nu reușesc să-l găsec pe guru, o să apelez la Naveen. Îl punem noi pe picioare pe Scorpion.

— Excelent, am zis. Vrei să te duc undeva?

S-a uitat pe fereastră la motocicletă pe care o parcasem ilegal lângă bordură.

— Nu, mulțumesc, a zis zâmbind. Doar știi că nu mă dau în vânt după motociclete. Am să iau un taxi până la hotel. Mersi mult, Lin. Eram sigur că o să mă simt mai bine dacă discut cu tine despre toate astea.

Am apucat-o pe bulevardele din sud, ca să-mi fac turele și să mi se simtă prezența, cu gândul la cei doi George Zodiac și la cât de fericiți erau înainte ca un mesager elegant al sorții, îmbrăcat în costum închis la culoare, să îl îmbogățească pe unul dintre ei.

Asemeni lui Scorpion, nici eu nu eram obligat să rămân la Bombay. Cunoșteam bine câteva zone din Africa, din misiunile mele de contrabandă. Aveam oameni de legătură în Lagos și în Kinshasa. Întotdeauna se găsea un loc pentru un bun falsificator de pașapoarte.

Aveam prieteni în Singapore. Îmi propuseseră să conduc o operațiune cu valută indo-chineză. Se puteau câștiga bani frumoși, într-un oraș sigur, unde nu te deranja nimeni dacă respectai regulile locale și nu făceai rău cuiva.

Cântăream deseori aceste variante. Dar, mai devreme sau mai târziu, le respingeam pe toate. Nu știu sigur ce anume mă reținea, orașul sau femeia.

Așezat solemn pe motocicletă, am pornit spre hotelul Amritsar, în speranța că o voi găsi acolo pe Karla. Informatorii mei îmi spusese că plecase de la galerie cu o oră înainte. Aveam un cadou de împăcare pentru ea.

Câțiva prieteni care cântau într-o formație de jazz mă anunțaseră că țin un concert pe malul mării, în Colaba Back Bay. Era o experiență unică: cadoul ei preferat.

— Tocmai a plecat, mi-a zis Didier ridicând ochii de la biroul lui

acoperit de hârtii. N-a stat decât câteva minute. Nu era singură. Era și Taj cu ea.

— Cine dracu' mai e și Taj ăsta?

— Un artist înalt, chipeș, cu părul lung și negru. A realizat statuia lui Enkidu care-i expusă în față la Jehangir luna asta. E foarte talentat.

— Artiștii ăștia, am zis amintindu-mi despre cine era vorba.

— Într-adevăr, a confirmat Didier. Ce ne atrage oare atât de mult la muzicieni și pictori?

— E sexy, am spus. Pictorii ne dezbracă, muzicienii ne oferă orgasme.

— Artiști afurisiți, a șuiertat Didier.

— Așa e. A zis când se-ntoarce?

— Păi...

— Păi, ce?

— Păi...

— Încep să mă tem de ce-o să-mi răspunzi.

— A zis că se-ntoarce... peste două zile. Nu cred că m-a mințit. Și-a luat armele cu ea. Și pe înaltul Taj.

Am amuțit preț de câteva secunde. Bănuiesc că scrâșneam din dinți ori strângeam pumnii, fiindcă Didier s-a ridicat de la birou și a venit să mă îmbrățișeze.

— Orice s-ar întâmpla, Lin, a zis el ținându-mă de umeri, alcoolul este întotdeauna remediul ideal. Hai să ne-mbătăm ca regii. Ai vreun loc preferat în care să-ți lași grijile?

— Știi ceva, Didier? Ai dreptate. Ar trebuie să mergem oricum acolo.

— Să mergem?

— Să îi vedem pe Aum Razaan, formația lui Raghav. Diseară țin un concert neoficial la Back Bay. Speram să o duc pe Karla. Hai să mergem noi doi și să ne distrăm.

— Acum vorbești pe limba mea, Lin, a spus Didier vesel. Numai că eu o să iau un taxi până acolo. Fără supărare.

Capitolul 55

Am pornit singur spre locul de întâlnire. Trecând prin dreptul secției de poliție din Colaba, în drum spre Cuffe Parade, l-am zărit pe Arshan în mijlocul șoselei. Ținea în mână un cuțit lung, cu lama

zimțată, și țipa.

Am oprit motocicleta și m-am dus la el. Începuse să se strângă o mulțime de privitori, dar ezitau să se apropie de el. Deocamdată, polițiștii nu-l remarcaseră sau preferau să-l ignore.

— Ce mai faci, unchiule? am zis întinzând o mână spre el.

— Lașul ăsta! a țipat el. Mi-a bătut băiatul, iar acum Farzad zace în spital cu hemoragie craniană. Hai afară și luptă-te cu mine! Mă auzi, Dilip Fulger?

— Ușurel, Arshan. Liniștește-te și nu mai țipa.

Nimeni nu câștigă într-o luptă directă cu poliția. Chiar dacă ai suficiente arme și muniție ca să pui pe fugă câțiva polițiști, se întorc mereu cu mai multe întăriri. Iar dacă îi bați, apar mai mulți, care fie te omoară, fie te lasă aproape mort. Asta înseamnă să ai forțe polițienești: ai acceptat un grup de oameni care nu-și permit să nu câștige.

Face parte din înțelegerea tacită pe care o încheie cu orice oraș care îi angajează: polițiștii își riscă viețile zilnic, la fel ca și infractorii, și nu pot tolera un atac direct la adresa lor. În cazul unui atac, atât polițiștii, cât și infractorii, ripostează. E o regulă. Iar polițiștii au întotdeauna ultimul cuvânt.

L-am tras pe Arshan cu blândețe din mijlocul drumului și l-am condus spre trotuar. I-am luat cuțitul din mână și i l-am pasat unui băiat de stradă.

După colț, era o stație de taxiuri. L-am urcat într-unul dintre ele și i-am zis șoferului să aștepte. Mi-am parcat motocicleta într-un loc ferit și am chemat un alt băiat să stea cu ochii pe ea. Când am revenit la taxi, l-am găsit pe Arshan plângând.

Am urcat lângă șofer și l-am ghidat spre vila din apropiere de Cuffe Parade. Arshan stătea întins pe bancheta din spate, cu brațele peste față. În momentul în care a pornit taxiul, l-am văzut pe sergentul Dilip sub arcada de la intrarea în secție, cu pumnii în șolduri.

Arshan i-a cerut șoferului să oprească înainte să ajungem la casă, invocând că vrea să discute cu mine. Ceainăria la care stătusem împreună cu Concannon după bătaia cu Scorpionii era în apropiere. Ne-am așezat într-un loc adăpostit sub un paravan din plastic albastru, legat între doi copaci.

Arshan a luat câteva sorbituri lacome de ceai.

— Spune-mi ce-a pățit Farzad.

— Avea deseori migrene. De furie, m-am dus o dată la poliție ca să mă cert cu Dilip, dar m-ai luat tu de-acolo și m-ai dus acasă.

Migrenele s-au agravat din ce în ce mai mult. Într-un final, l-am convins să meargă la un consult, unde i-au descoperit un cheag mare de sânge. Din spusele medicilor, s-a format în urma loviturilor pe care le primise la cap.

— Cumplită situație. Îmi pare nespus de rău, Arshan.

— Și-a pierdut cunoștința în timp ce i se făceau analizele. L-au dus imediat la terapie intensivă și acolo a rămas de atunci. De șaptezeci și două de ore, nu mai răspunde.

— Nu mai răspunde?

— E în comă, Lin.

— La ce spital e internat?

— La Bhatia.

— E un spital bun, am zis. O să-și revină.

— O să moară, m-a contrazis Arshan.

— N-o să moară, fiindcă n-o să-l lași tu. Dar, dacă te ucide sergentul Dilip, n-o să mai aibă pentru ce trăi. Promite-mi că nu mai faci o asemenea nebunie.

— Nu... nu pot.

— Ba poți și trebuie. Mulți oameni depind de tine.

— Nu înțelegi, a zis. Am găsit-o.

— Ce anume?

— Am găsit comoara.

Clopotele răsunau în depărtare: oamenii se rugau la templul din zonă și zornăiau din niște clopote mici.

— *Comoara?*

— Da.

— Când s-a întâmplat?

Arshan se uita pierdut la picioare, ceașca goală alunecându-i din mână. Am prins-o la timp și am pus-o pe pământ.

— Acum două săptămâni.

— Presupun că familiile sunt în al nouălea cer, chiar și într-un moment trist ca acesta.

— Nu le-am spus încă.

— Cum? Trebuie neapărat să le spui.

— Inițial, a murmurat el vorbind mai mult pentru sine, nu am spus nimănui, fiindcă-mi plăcea prea mult atmosfera din casă. Căutarea era atât de distractivă. Toată lumea era fericită. Sunt convins că această comoară ne va schimba. N-are cum să nu ne schimbe. E inevitabil. Așa că am ținut-o secret.

A tăcut, rătăcind printre amintirile unei comori pierdute.

— Și acum?

— Când s-a îmbolnăvit Farzad și l-am văzut întins pe pat, incapabil să simtă când îl sărut, mi-am dat seama că am ținut-o secret din lăcomie. În adâncul inimii mele, secretul era mult prea minunat ca să-l împărtășesc. M-am simțit fericit o vreme să știu că e a mea și numai a mea.

— E o reacție omenească, am spus. Acum ai ocazia să te revanșezi ca un om de onoare.

— Nu pricepi? N-am protestat în niciun fel la bătaia pe care i-a tras-o polițistul lui Farzad, de teamă să nu periclitez căutarea. Mi-am sacrificat propriul fiu de dragul comorii.

— Nu tu ți-ai lovit fiul în cap. Eu am primit o mulțime de lovituri în cap de la Dilip și n-am pățit nimic. E vorba de ghinion aici și de proastă sincronizare. N-are cum să fie vina ta.

— Am fost atât de... egoist.

— Acum îți permiți să fii generos și s-aduci cei mai buni doctori din lume să-l consulte pe Farzad. Comoara asta poate contribui la vindecarea lui.

— Chiar crezi?

— Nu știu. Nu știu nimic. Dar cred că ar trebui să încerci. Totuși, indiferent de ce alegi să faci, trebuie să le spui celorlalți despre comoară. Cu fiecare zi care trece, încrederea lor se zdruncină tot mai tare. Trebuie să le spui imediat, Arshan. Diseară.

— Ai dreptate, a zis el îndreptându-se de spate. Ai mare dreptate.

— Hai să lămurim un lucru înainte de toate. Mie nu-mi trebuie nicio bucățică din comoară. Aș vrea să nu mai aud niciodată pomenindu-se despre ea în prezența mea.

— Adică?

— Adică n-am nevoie de ea, n-o vreau și nu vreau să mai aud de ea. Înțelegi ce spun, da?

— Ești un om ciudat, Lin, a zis el, dar îmi placii mult.

L-am condus până la ușa casei. Dinăuntru se auzea vocea Anahitei. Îi pregătise o muștruluală zdravănă și se apucase să o recite încă dinainte de a deschide ușa.

— Șapte pâini am copt pentru rugăciunile pentru Farzad, s-a auzit din spatele ușii. Și tu n-ai fost în stare nici măcar s-ajungi acasă la timp!

Când a deschis ușa, în plin discurs acuzator, și i-a văzut chipul, a pufnit în lacrimi și l-a luat în brațe.

— Ce este? a bolborosit ea. Ce s-a întâmplat, dragostea mea?

— Am ceva să-ți mărturisesc, iubire, a zis Arshan sprijinindu-se de ea și trecând prin draperia roșie care ducea la domul excavat. Cheamă-i și pe ceilalți.

— Imediat, scumpule, a zis ea ajutându-l să înainteze.

— Îmi cer scuze pentru pâini, draga mea, a spus Arshan absent.

— Nu-ți mai bate capul cu ele, scumpule.

M-am furișat afară din casă. Din fericire, plecarea mea a trecut neobservată.

În timp ce stăteam pe trotuar, așteptând să prind un taxi care să mă ducă unde îmi lăsasem motocicletă, am auzit strigăte și urale de fericire din casa cu trei familii.

Mi-am recuperat motocicletă și l-am plătit pe puștiul care o păzise. Mi-a dat banii înapoi, și ceva în plus, ceea ce nu era semn bun.

Îmi folosise motocicletă pe post de recuzită, în absența mea. Era un Migrator. Specialitatea lui era să stea pe motocicletele sau în mașinile altora și să-și desfășoare afacerile. Tocmai vânduse niște droguri, rezemat de motocicletă mea, iar acum își împărțea câștigul cu mine. Pe vremea când lucram pentru Compania Sanjay, nici prin cap nu i-ar fi trecut să-mi folosească motocicletă pentru afacerile proprii. Era un gest de indisciplină și o știa prea bine. Se întreba dacă o știam și eu sau nu.

L-am apucat de gulerul cămășii și i-am îndesat banii în buzunar.

— Cine gura mă-tii te crezi, Sid, de-mi folosești motocicletă?

— S-au stricat rău afacerile de stradă, Linbaba. Pe strada Mohamed Ali nu poți să faci o mișcare din cauza afganilor și Scorpionii te pândesc de sub pat. Nu mai știe omul unde să-și vândă drogurile.

— Cere-ți scuze!

— Iartă-mă, Linbaba!

— Nu mie, motocicletei. Trebuia să ai grijă de ea, nu s-o exploatezi. Cere-i scuze!

S-a aplecat spre motocicletă, cu palmele împreunate, în timp ce eu continuam să-l țin de cămașă. Era alunecos rău puștiul și o știam amândoi. Dacă izbutea să scape, doar cu motocicletă îl mai prindeam.

A dus palmele la frunte.

— Îmi cer iertare, motocicletă-jî, pentru necuviința mea, a rostit cu ardoare. Promit să te tratez cu respect pe viitor.

A întins mâna să o mângâie, dar l-am tras înapoi.

— Ajunge, am zis. Nu cumva să se mai întâmple.

— Am înțeles, domnule.

— Și zi-le și celorlalți Migratori să nu se atingă de ea.

— Da, domnule.

Am plecat spre concertul din Back Bay pe o rută care nu trecea prin fața casei lui Arshan. Voiam să-mi iau gândul de la comoară și de la tânărul Farzad, care zăcea în comă pe un pat de spital. Eram trist, îndeajuns de trist cât să-mi prindă bine un concert de jazz.

Am parcat lângă motocicletă lui Naveen, aproape de un grup de cincizeci ori șaiszeci de studenți așezați pe malul mării. Am rămas în picioare, cu mâinile în buzunare, la marginea grupului. Printre acordurile muzicii, gândurile îmi fugeau la Karla, știind cât de mult i-ar fi plăcut să fie acolo.

— Muzicieni afurisiți, a mormăit Naveen venind lângă mine.

Se uita la Diva, care-l sorbea din priviri pe talentatul și foarte chipeșul chitarist Raghav. Era băiat de treabă și un prieten de-al meu, dar avea și Naveen dreptatea lui.

— Așa este, am confirmat.

Diva era de nerecunoscut pentru oricine altcineva cu excepția prietenelor ei, tinerele bogate care stăteau deoparte împreună cu Didier pe peluza de la Back Bay.

Nu era deloc machiată. Purta în frunte un *bindi* din sticlă, în urechi, cercei de alamă, iar brățările erau din plastic. Hainele și sandalele erau cumpărate de la o prăvălie de mahala, reprezentând ultimul răcnet în materie de modă pentru fetele acelea.

I se potrivea stilul, ca, de altfel, tuturor fetelor din mahala. Însă prezența bogatelor sale prietene mă neliniștea.

— Au venit și fetele? am întrebat.

— N-am putut scăpa de gura lor, a oftat Naveen. Diva zice că au jurat să nu sufle o vorbă despre ea. A trebuit să cedez. De două săptămâni, n-a pus piciorul afară din mahala, Lin. Avea nevoie de un moment de relaxare.

— E posibil să ai dreptate. Studenții s-ar putea să n-o recunoască. I-a ieșit de minune deghizarea.

— Stai s-o auzi cum înjură, a zis Naveen. Zilele trecute, am intrat peste ea în mijlocul lecției. Fetele o învățau cum să răspundă avansurilor unui bărbat. A fost extrem de instructiv. Vrei să auzi câteva exemple?

— Am trăit acolo, am spus. Știu că încep cu *lauda lasoon* și se termină cu *saala lukka*. Dă Doamne să nu își reverse Diva cunoștințele asupra mea.

— Amin.

— Au fost și prietenele ei în mahala?

Naveen a râs, eu m-am încruntat. Era în joc siguranța lui Johnny Trabuc și a familiei sale. Nu era nimic amuzant în asta.

— Ți se pare amuzant? am întrebat.

— Da, a răspuns el.

— De ce?

— Fiindcă am pus un pariu cu Didier dacă divele Divei intră în mahala.

— Te mai întreb o odată, domnule detectiv, de ce?

A oftat ușor stânjenit.

— Didier încerca să le convingă pe fete să vină în mahala și să organizeze o noapte cu povești de groază. Au fost de acord, chiar dacă le speria mai rău ideea de mahala decât cea legată de poveștile de groază. I-am zis lui Didier că-n ziua în care vor veni în mahala eu o să mă întrec cu Benicia.

Era un pariu riscant. Naveen învățase câteva cascadorii și șmecherii de la motocicliștii din Colaba și se descurca binișor, dar de-aici și până la a se-ntrece cu Benicia era cale lungă.

Era o spanioloaică care trăia la Bombay de câțiva ani. Cumpăra bijuterii din Rajasthan și le vindea unor cumpărători din Barcelona. Nu avea iubit și era discretă, motiv pentru care era învăluită într-o aură misterioasă, însă toată lumea știa că era invincibilă pe motocicleta ei cu motor de 350 de centimetri cubi capacitate.

— O cunoști pe Benicia?

— Nu încă.

— Chiar vrei să-ți ții pariul?

— Firește, a râs el, după care a redevenit serios. Doar nu te gândești să le mituiești pe amicele ei să nu intre în mahala, nu?

— Nimeni n-ar trebui să meargă acolo, am răspuns. Diva este musafira lui Johnny și a familiei lui. Până când nu vor fi prinși ucigașii tatălui ei, nimeni n-ar trebui să vadă unde locuiește ca să n-o pună-n pericol.

— Mda. Ai dreptate, bineînțeles, a spus Naveen rigid. La asta mă gândeam și eu. O să-ncerc să le opresc pe fete, dar e posibil ca Didier să le fi convins deja. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Naveen. Îți dau cuvântul meu că, dacă divele vin în mahala și tu o convingi pe Benicia să se ia la întrecere cu tine, pariez o mie de dolari pe victoria ta, chiar aici și acum.

— Pe bune?

Am scos banii din buzunar și i i-am dat.

— S-a făcut, a zis Naveen întinzându-mi o mână.

— S-a făcut, am confirmat strângându-i mâna.

— Cum te-mpaci cu Karla?

— Binișor, am spus cât de cât convingător. Tu cum te-mpaci cu Diva?

— Mă scoate din minți, a mărturisit fără ezitare.

— Ea știe?

— Ce să știe, că-mi pierd mințile? a întrebat Naveen cu fața frământată de griji profesionale.

— Că o iubești, am spus căutând o reacție pe chipul lui.

Era un tânăr de treabă. Închisese dragostea în colivia maxilarului său încleștat și nu trăda nicio emoție. Se uita la Diva de mahala cum aplauda pe ritmurile muzicii.

Câțiva studenți se plimbau de la un grup la altul, vorbind și râzând. Alții șușoteau în intimitate. Unii se țineau de mâini, alții se țineau în brațe, alții se sărutau. În Bombay-ul acelor ani, asta era manifestarea supremă a sexualității, mult mai inocentă decât te-ai fi așteptat de la niște puști excitați de douăzeci de ani.

Era plăcut să privești iubirea tandră pe care o împărtășeau, în timp ce mințile lor moleșite se relaxau după sarcina apăsătoare de a prelua frăiele orașului, iar muzica se răsfrângea blând din blocurile înalte din zonă, în care locuiau mulți dintre ei.

Aceia erau copiii viitorului. Purtau haine moderne, își pasau sticle de rom ieftin și ascultau muzică pe malul mării. Pe lângă asta însă, erau studenți străluciți și nu le păsa că în grupul lor se amestecau toate religiile și castele.

Erau deja ceva nemaivăzut pe țărmurile Orașului-Insulă, iar în momentul în care le va veni rândul să conducă companii și consilii, acei tineri vor naviga după alte stele.

Cele două prietene ale Divei stăteau aplecate spre Didier și se agățau de el chicotind ca nebunele. Nu ascultau muzica. Fiecare propoziție rostită de Didier le făcea să-și vâre nasul în cămașa lui ca să-și înăbușe hohotele de râs.

Când m-a zărit, și-a cerut scuze de la fete și a venit la mine.

— De ce-ai întârziat atât? m-a întrebat strângându-mi mâna.

De ce-am întârziat?

Din cauza atacului sinucigaș al lui Arshan asupra secției de poliție și a unei comori de legendă.

— Îți povestesc mai târziu. Cum merge treaba?

Didier nu a auzit întrebarea. Făcea un gest scandalos în direcția fetelor.

— Cum merge treaba, Didier?

— Sunt două domnișoare acolo care ar dori să te cunoască mai bine decât s-ar cuveni.

A fluturat din mână, de parcă ar fi făcut un truc magic. Ne-am uitat la fetele așezate la câțiva metri distanță de noi. Făceau ceva ciudat cu fețele. Poate că zâmbeau, dar nu eram sigur.

Nu știi ce le povestise despre mine, cert este că sentimentele lor se schimbaseră din frică în fascinație. Au ridicat mâinile și au început să dea din ele. Nu-mi dădeam seama dacă mă salutau sau mă alungau.

Afișau din nou acea expresie ambiguă speriată-zâmbitoare. Bărbații nu reușesc niciodată să citească ce transmit chipurile fetelor frumoase. S-au ridicat, cu mișcări surprinzător de atletice pentru niște domnișoare inactive, și au venit agale spre noi, cu picioarele goale prin iarbă. Nu erau deloc inactive.

Divele erau dansatoare: dansau și exersau împreună. Erau foarte talentate. Asta era partea pe care reușeam să o înțeleg. Bărbații înțeleg întotdeauna când femeile frumoase își unduiesc șoldurile.

— Dacă te întreabă cumva despre omul pe care l-ai omorât, mi-a zis Didier în timp ce fetele alunecau pe iarba scânteietoare în razele lunii, mă lași pe mine să vorbesc.

— N-am omorât pe nimeni, Didier.

— Pe bune? a spus Didier neîncrezător. De ce mi se pare mie mereu că ai făcut-o?

— Bună, a zis una dintre fete.

— Bună, a zis și cealaltă.

— Îmi pare așa bine să vă văd aici, fetelor, am spus. Am cu cine pierde timpul până când se-ntoarce nevastă-mea de la biserică.

— Nevasta ta? a spus una.

— Biserică? a adăugat cealaltă.

— Da. E cu copiii. Patru la număr, toți sub patru ani. N-aveți idee ce bucuros sunt că sunteți bone. Sunt niște draci împieliați și avem și noi nevoie de-o scurtă pauză.

— Oribil!

— Nu sunteți bone? am întrebat nevinovat. Didier mi-a zis că lucrați luna, miercurea și vinerea, pentru douăzeci de rupii pe oră.

— Oribil! au exclamat amândouă și s-au dus să se așeze lângă doi băieți frumușei și bine îmbrăcați care cântau la tobe *tabla* împreună

cu formația.

— Uite ce-ai făcut! mi-a reproșat Didier.

— *Omul pe care l-am omorât? l-am atacat eu. Te las pe tine să vorbești?*

— Lin dragă, a mormăit el, Didier este un artist al înfloriturilor, toate lumea o știe. Între noi fie vorba, tu nu ești tocmai un izvor de inspirație. Am folosit și eu o licență poetică. Dacă le spun oamenilor adevărul, doar mie și lui Naveen ni se pare că ești o persoană interesantă. Deși nu sunt foarte sigur în privința lui Naveen.

— Ce mai e și asta? Săptămâna aberațiilor despre Shantaram? Termină cu prostiile, Didier. Am înghițit destule pe ziua de azi.

N-a apucat să răspundă, pentru că s-a auzit un țipăt.

— Cred că e un incendiu.

Ne-am întors spre locul în care se ridicau flăcările, undeva pe coastă, nu departe de noi.

— E colonia de pescari, a observat Naveen.

— Au luat foc bărcile, am confirmat.

— Rămâi cu Diva! i-a strigat Naveen lui Didier în timp ce eu am rupt-o la fugă spre motocicletă.

— Am eu grijă de fete! a strigat Didier prinzându-le în brațe pe cele două dive. Fiți atenți, vă rog, să nu muriți pe-acolo!

Capitolul 56

Împreună cu Naveen, ne-am strecurat prin gloate de oameni care ieșiseră din mahala și se îndreptau spre incendiul din golful vecin. Am oprit motocicletele în mijlocul drumului, lângă parapetul despărțitor. Se vedeau limpede bărcile care ardeau.

Plaja, pe care locuiau pescarii în colibe lor modeste, era cufundată în beznă, însă golful se unea printr-o străduță cu șoseaua principală, iar luminile felinarelor îți ofereau imaginea rece a incendiului, la doar douăzeci de metri depărtare.

Din bărcile solide nu mai rămăseseră decât niște siluete negre, desfigurate. Tăciunii roșii încă ardeau pe marginile lor.

Ambarcațiunile erau distruse, dar focul nu se întinsese până la locuințe. Oamenii se agitău disperați să le salveze.

Eu și Naveen ne-am astupat nasul și gura cu batistele, am traversat strada în fugă și ne-am alăturat brigăzii de căldări. Am nimerit între două femei. Luam găleata de la una și i-o dădeam

celeilalte. Se mișcau cu asemenea viteză, încât nu era ușor să țin pasul cu ele.

Dinspre plajă, se auzeau țipetele femeilor și ale copiilor prinși în spatele perdelei de foc. Se retrăseseră în apă ca să scape cu viață.

Pompierii alergau prin flăcări și fum ca să-i salveze. Pompierii intrau în casele cuprinse de foc ca să salveze copii. Pompierii luau foc, mânecile și pantalonii li se aprindeau imediat din cauza uleiului și a benzinei scurse între colibele înghesuite.

Unul dintre salvatori a ieșit dintr-o coloană de fum cu un copil în brațe, îi ardea părul, dar nu îi dădea atenție. A trecut pe lângă mine. Nu am putut întrerupe ritmul găleților pentru a-i veni în ajutor.

Mirosul cărnii arse mi-a pătruns în minte, în timp ce întindeam găleată după găleată, înțepenit ca leșul unui cal descoperit în preria amintirilor.

Există o limită a lucrurilor cumplite pe care le poți vedea și trăi într-o viață de om? Firește că există: limita este unu și nimic.

Șirul de găleți s-a oprit. Oamenii au căzut în genunchi sau au înălțat ochii spre cer. Ploua. Nu observasem.

Mirosea în continuare a piele arsă și, dintr-un motiv neștiut, gândul mi-a fugit la capul tăiat de pe marginea șoselei din Sri Lanka. Nu părăsisem încă preria trecutului.

Ploua torențial. Focurile sfârâiau. Pompierii au demolat construcțiile riscante și au reușit să stingă incendiul. Oamenii dansau. Dacă aș fi fost mai bine dispus, sau dacă aș fi avut-o pe Karla alături, aș fi dansat și eu.

M-am dus pe plajă și am privit dincolo de bărcile arse, către zidul de copaci de la marginea plajei. Siluete cenușii au început să iasă din fum și din beznă.

Siluete cenușii, năluci sau demoni, se îndreptau încet către noi.

Bărcile, îmbibate cu ulei de pește de o sută de ani, ardeau mocnit cu un fum negru-albăstrui.

Oamenii care înaintau împleticindu-se prin pâcla întunecată și prin ploaie erau mânjiți de negreală, căci ei porniseră incendiul. Era murdari de cenușă, fum și praf de la copacii în spatele cărora se ascunseseră.

Ploaia le brăzda fețele transformându-i în tigri cenușii care avansau lent printr-o junglă de fum. A durat câteva secunde până mi-am dat seama că erau Scorpioni.

Hanuman, inconfundabil datorită staturii sale, venea în coada grupului șchiopătând.

TimpuL chiar încetinește uneori, în clipa în care iubirea și teama se combină cu istoria, chiar dacă e vorba doar despre istoria unui locșor neînsemnat precum golful pescarilor din Colaba. Bătăile inimilor se preschimbă în ciocane și deodată totul ți se înfățișează limpede. Te afli deja altundeva: într-un loc mort. Iar simțurile nu-ți sunt niciodată mai ascuțite, niciodată nu vezi vârtejurile de fum cu mai mare claritate decât în acele clipe.

I-am văzut pe Scorpionii îndreptându-se spre noi. Am văzut oamenii încă dansând în spatele meu. Am văzut copii, câini și bătrâni așezați pe nisip. Am văzut pompieri răsfirați printre colibe, în uniformele lor fumegânde.

Scorpionii erau cam la șazeci de metri distanță, toți înarmați cu securi și cuțite. Incendiul reprezentase actul întâi, iar acum veneau să încheie piesa.

Mi-am scos cuțitele din teci și am luat-o la fugă spre ei. Nu știam ce fac. După judecata mea, cel mai important lucru în acel moment era să le ofer oamenilor din spatele meu șansa de a reacționa și de a fugi. Strigam. Țipam, probabil, din toți rărunchii.

După al treilea sau al patrulea pas, am încetat să mai gândesc și sunetul a pățit ceva. Nu mai auzeam nimic. Dorințele, aripi fără păsări, mă străpungeau ca niște sulite de lumină.

Aveam un cuțit în fiecare mână și alergam surd printr-un tunel. Nu-mi auzeam nici măcar propria răsufare. Mi se părea că durează la nesfârșit, dar știam că apropierea se va produce mult prea rapid.

Alerga cineva alături de mine. Era Naveen, dar nu alerga împreună cu mine, ci încerca să mă prindă de vestă și să mă trântască la pământ. M-am prăbușit cu asemenea forță, încât m-am reîntors în lumea reală și toate strigătele, țipetele și sirenele mi-au țiuit deodată în urechi. Naveen era pe jumătate căzut peste mine.

Îmi arăta ceva. M-am uitat în direcția brațului său și am văzut polițiști, o mulțime de polițiști, care alergau și trăgeau focuri de armă. Scorpionii au fost doborâți ori au ales să se predea. Dilip Fulger deja îi aplica șuturi unuia dintre ei.

Eu și Naveen eram în continuare lungiți pe jos. Zâmbea, plângea și râdea în același timp. Mă ținea de umeri, într-o strânsoare de fier.

Din acea noapte, indiano-irlandezul m-a iubit și nu mi-a dat niciodată ocazia să mă îndoiesc de sentimentele lui. Uneori, cel mai curajos gest pe care-l facem este cel pe care nu-l facem niciodată. Iar, uneori, scânteia care aprinde dragostea unui frate, la oamenii care nu sunt frați de sânge, nu este altceva decât o intenție pură.

Am patrat amândoi în zona golfului până la sosirea lui Abdullah și a lui Tony Înaltul. I-am relatat lui Abdullah tot ce știam, după care ne-am întors la concertul de jazz.

Formația își încheiase recitalul și nu mai rămăsese decât o mână de puști prin preajmă. Ne-au informat că Didier, favoritul fumătorilor, lăsase vorbă ca s-a dus să se întâlnească cu un anume Johnny Trabuc.

Diva s-ar ridicat imediat când ne-a văzut apropiindu-ne de coliba ei.

— Ce naiba faci, idiotule? a întrebat ea.

— N-am pățit nimic, am zis.

— Nu cu tine vorbeam, s-a răstit ea. Cu celălalt idiot. Ce naiba te-a apucat să te duci să te lupți cu focul? Te-ai scrântit de tot?

— N-aveai ce să pățești în grija lui Didier, i-a răspuns. N-am lipsit decât o oră.

— De tine cine avea grijă? a zis ea mergând spre el și împungându-l cu un deget în piept.

Pe fața lui Naveen a răsărit un rânjet fericit.

— De ce te hlizești așa?

— Îți pasă dacă pătesc ceva rău, a zis el îndreptând un deget spre nasul ei sfidător. Ții la mine.

— Normal că țin la tine. Halal detectiv ești!

— Uau, a exclamat Naveen.

— Asta-i tot ce poți spune?

— Uau!

— Dacă mai spui asta o dată, îți trag o tigaie peste față, l-a amenințat Diva. Închide gura și sărută-mă.

Au fost la un pas să se sărute dacă nu ar fi răsunat brusc un zângănit groaznic de oale și tigăi și voci gălăgioase. Trecea cineva prin mahala și nu se sfia să-și facă simțită prezența.

Naveen a lăsat-o pe Diva în grija Sitei, pregătită să o ia la fugă pe ulițele mărginașe până pe malul mării. Eu, Didier, Johnny Trabuc și Naveen ne-am îndreptat atenția către singura străduță care venea dinspre partea principală a mahalalei.

O voce care vorbea în engleză le acoperea pe celelalte. Era Kavita Singh. Și-a făcut apariția zâmbitoare în fața colibei Divei, urmată de un întreg alai de femei care-o aclamau. Diva s-a întors împreună cu Sita să o salute.

— Special pentru tine, a zis Kavita întinzându-i Divei un ziar. Uită-te la prima pagină a ediției de azi. O s-apară și la chioșcuri în câteva

ore, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să fii prima care o vede.

Diva a citit articolul, s-a uitat la fotografiile tatălui ei, mi-a dat ziarul și s-a prăbușit în brațele lui Naveen.

Banda responsabilă pentru masacrul de la reședința Devnani fusese arestată. Își recunoscuseră crima și erau acum la închisoare. Era vorba despre o organizație criminală afro-chineză, care conducea toată rețeaua de trafic de droguri farmaceutice din Bombay și până în Lagos.

Conform spuselor polițiștilor, arestarea bandei și soluționarea crimelor era o mare victorie la care contribuiseră ofițeri din mai multe țări. Directorul executiv interimar al Devnani Industries, Rajesh Jain, făcea încă o dată apel ca moștenitoarea dispărută să iasă din ascunzătoare și să-și preia moștenirea.

Scăpată de amenințare, Diva era liberă să plece de la lumina lămpilor cu petrol și să se întoarcă în lumea iluminată electric.

— Vrei să tragi o dușcă din ploscă, Lin? m-a întrebat Didier.

Discutase și răsese cu Kavita până atunci. Expresia de pe chipul femeii îmi transmitea că îi întrerupsesem și îi puneam la încercare răbdarea.

— De unde-ai știut că Diva e aici? am întrebat-o.

— Între tine și Karla există o conexiune psihică, a mârâit ea sorbind din plosca lui Didier. Tu să-mi spui.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ce-ar fi să te duci acasă la tine, Lin? a zis ea. Presupun că ai și tu o casă.

Habar n-aveam de ce era atât de supărată pe mine și nici nu-mi păsa.

— Pa, Kavita!

Am ieșit în stradă și tocmai mă pregăteam să îmi pornesc motocicleta, când o altă motocicletă a tras lângă mine și m-a strigat cineva. Era Ravi, soldatul Companiei, care patrulase cu mine în noaptea în care se pusese răscumpărarea pe capul meu.

— M-a trimis Abdullah după tine, m-a informat Ravi cu mâinile pe ghidon, fără să se dea jos de pe motocicletă. Scorpionii l-au ucis pe Amir. A murit și Farid.

— Pacea fie cu ei, am spus. Ce s-a întâmplat?

— Scorpionii l-au târât pe Amir afară din casă și l-au omorât în plină stradă.

— Fir-ar a dracului de treabă!

— Farid și-a ieșit din minți și a dat buzna înarmat în celulele

poliției.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Polițiștii au dat bir cu fugiții și Farid a împușcat trei Scorpioni închiși pentru incendiere. Namila de Hanuman l-a salvat pe Vishnu. A încasat șase gloanțe până s-a curățat, dar, gata, s-a zis cu el! A murit și Danda odată cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu Farid?

— S-au întors polițiștii înarmați până-n dinți și l-au ucis. Cică l-ar fi împușcat de șaiszeci de ori.

— *Y'Allah*, am zis.

— Nu mai umbra pe străzi, frate. E ca-n vestul sălbatic acolo. Ne-mpușcăm precum cowboy-ii și indienii, iar eu am prea mult sânge de indian în mine ca să suport nebunia asta.

A plecat în trombă, un curier singuratic într-o zonă militarizată. Era speriat și furios: o combinație fatală.

Era pentru prima oară când îl vedeam pe Ravi speriat. Se număra printre cei care nu-și pierdeau cumpătul cu una, cu două. În fiecare bandă există astfel de persoane. Însă pierderea impulsivului Amir, primul la dans pe orice muzică și primul la bătaie, și a lui Farid Reparatorul, campion la box, ambii membri în Consiliul Sanjay, îl îngrozea pe tânărul gangster.

Muriseră Scorpioni. Muriseră oameni ai Companiei. Mulți alții îi vor urma în hăul roșu întunecat. Ravi își trăia viața de la o noapte la alta. Era război. Totul în jur se prăbușea.

Am pornit spre Amritsar. Aveam nevoie de somn, apoi să aflu ce rămăsese neatins pe străzi. Trebuia să aflu dacă afacerea mea mai funcționa și câți dintre vânzătorii își luaseră tălpășița.

Am parcat motocicletă în pasajul care împărțea hotelul în două. Presupun că-mi intrase în obișnuință să parchez acolo, căci n-am fost deloc atent în jur când mi-am pregătit motocicletă pentru repaus pe seara respectivă.

M-am ridicat și am dat cu ochii de Madame Zhou la doar câțiva pași de mine, flancată de cei doi gemeni credincioși.

O mai însoțeau doi bărbați scunzi și slabi, cu o privire de foame nepotolită în ochi. Își țineau mâinile în buzunarele jachetelor. Aceia erau aruncătorii de acid.

— Nu vă supărați, doamnă, am spus, dar dacă-i văd pe aruncătorii dumitale de acid că scot mâinile din buzunare, o iau razna. La final, îți garantez că n-o să fiu singurul mort sau ars.

A răs. Probabil, ca să fie sigură că-mi dau seama că râde, a aprins

o lumină sub vălul care-i ascundea fața. Era un tub fluorescent, pe baterii, de genul celor folosite la petreceri, prins în jurul gâtului ei ca un colier, pe sub vălul de dantelă neagră.

Vălul era prins de o mantilă rigidă, de deasupra capului, făcut din ceva negru, lucios: păianjeni morți, era prima mea bănuială. Vălul negru se suprapunea cu rochia din tafta neagră care cădea până la pământ ascunzându-i picioarele.

Presupun că era încălțată cu pantofi cu platforme foarte înalte, fiindcă femeia mărunță era aproape cât mine. Tubul fluorescent strălucea pe sub văl, luminându-i fața de jos în sus.

Bănuiesc că se voia a fi o dezvăluire dramatică a legendarei sale frumuseți. Nu era cazul. Femeia râdea în continuare.

— Sunt extrem de obosit, doamnă, am zis.

— Prietenul tău Vikram a murit astă-seară, m-a anunțat ea repede stingând lumina.

Abia atunci i-am înțeles intenția. Lumina nu era acolo spre a fi aprinsă, ci stinsă. Cufundat în întuneric, chipul ei părea să fie doar o umbră care respira.

— Vikram?

— Da, cowboy-ul, a confirmat ea. A murit.

Mă uitam furios la chipul invizibil, cu gândul la aruncătorii ei de acid și la Karla.

— Nu te cred.

— Țasta-i adevărul, a zis ea.

A înclinat ușor capul într-o parte, studiindu-mă cu ochi inexistenți.

Mă uitam la aruncătorii de acid. Le văzusem victimele. Pe unele le cunoșteam: oameni cu chipuri șterse de trăsături, sub o mască întinsă de piele, cu găuri tăiate în locul nasurilor și al gurilor inexistente, ca să poată respira, și lipsiți de ochi.

Cerșeau pe bulevard, comunicând prin atingeri. Amintirea lor mă umplea și mai tare de furie, ceea ce-mi prindea bine în clipele acelea de spaimă.

— De unde știi asta?

— E deja o informație publică, mi-a răspuns. Poliția investighează cazul. Cel mai probabil, s-a sinucis.

— Nu se poate.

— Ba se poate, a șoptit ea, și ăsta-i adevărul. Și-a injectat o cantitate de heroină suficientă cât pentru o săptămână întreagă. A lăsat chiar și-un bilet de adio. Am o copie la mine. Vrei să-l vezi?

— Știi ceva, doamnă, n-am avut ocazia să te întâlnesc decât de două ori, dar regret acele întâlniri din tot sufletul.

— Eu i-am dat drogurile, a spus Madame Zhou.

Ah, nu! îmi striga mintea. *Te rog, nu!*

— Cea mai ieftină crimă pe care am comis-o vreodată, a reluat ea. Mi-aș dori ca toți cei pe care-i urăsc să fie niște drogați. Ce simplă ar fi viața mea atunci!

A pufnit în răs. Respiram apăsător. Era greu să stai cu ochii pe toți patru: cinci, dacă puneam la socoteală și păianjenul de dimensiunea unei femei mărunte, care era Madame Zhou.

Pasajul boltit era întunecos și pustiu. Nu circula nimeni pe stradă.

— M-a înșelat, a continuat ea, cu niște bijuterii! Nimeni nu mă înșală pe mine, mai ales când e vorba despre bijuterii. Consider-o ca un avertisment, Shantaram. Stai departe de ea!

— Ce-ar fi să revii cu altă ocazie și să discuți față în față cu Karla? Mi-ar plăcea la nebunie să asist la acea discuție.

— Nu la Karla mă refeream, neghiobule, ci la Kavita Singh. Stai la distanță de Kavita Singh!

Am scos încet cuțitele din teci. Gemenii și-au scos bătele ascunse în mâneci. Aruncătorii de acid s-au așezat în poziție de aruncare.

Madame Zhou era la doar un pas de mine. Dacă îmi luam elanul necesar, aș fi putut s-o iau pe sus și s-o azvârl peste aruncătorii de acid. Era un plan. Un plan aflat la o fracțiune de secundă de îndeplinire.

— Hai să terminăm odată cu chestia asta, am zis.

— Nu în seara asta, Shantaram, a spus ea îndepărtându-se. Sunt convinsă că nu e prima oară când auzi vorbele astea.

S-a retras încet, clătinându-se pe platforme, trena rochiei măturând pe jos și sperind și trimitând șobolanii înapoi în găurile lor întunecoase.

Aruncătorii de acid au zbughit-o rapid. Gemenii s-au retras lent, în ritm cu Madame Zhou, urmărindu-mă cu priviri sângeroase.

O amenințase pe Karla, iar acum își îndreptase atenția spre Kavita. A durat mult timp după plecarea ei, până când am scăpat de dorința de a alerga după ei și de a rezolva situația o dată pentru totdeauna. Dar avusesem parte de suficienți morți: suficienți morți pentru o singură seară.

Am urcat în cameră, am băut ceva, am fumat ultimul chiștoc din drogurile divine rămase de la Lisa, am dansat pe muzică o vreme, apoi am deschis jurnalul, hotărât să mai scriu câteva pagini.

Farid și Amir s-au dus. Hanuman și Danda s-au dus. Bărți și colibe mistuite de flăcări. Vikram s-a dus și el. Vikram, pasager în trenul iubirii, s-a dus.

Schimbarea este sângele timpului. Lumea se schimba, în discordanță cu timpul, și plutea pe sub mine, asemeni unei balene ce ieșea când și când la suprafață pentru o gură de aer. Piesele de șah se mutau singure. Nimic nu mai era la fel și-mi dădeam seama că nimic nu va mai fi bine mult timp de atunci încolo.

Cei abia morți devin și strămoși. Respectăm lanțul vieții și al iubirii atunci când sărbătorim viața, nu când jelim moartea. Toți știm asta și toți o rostim atunci când ne părăsesc cei iubiți.

Totuși, chiar dacă știm că moartea este adevărul suprem și ne cântăm singuri povești frumoase, nu putem nega durerea pierderii, ci doar să o înlocuim cu o tandrețe sfâșietoare.

Plânsul este benefic. Nu este o reacție rațională și nici nu are cum să fie. Este puritatea mai presus de rațiune. Este esența ființei noastre și oglinda a ceea ce vom deveni. Iubire.

Am plâns pentru Vikram. Știam că nu fusese ucis, ci eliberat: un prizonier al propriului suflet, veșnic pe fugă. Dar am umplut fântâna goală cu dans și lacrimi.

Am delirat și am aiurat și am scris lucruri bizare, care ar fi trebuit să fie adevărate, în jurnalul meu. Mâna îmi alerga peste pagini, ca un animal în cușcă. Când mi s-au încețoșat ochii, iar cuvintele negre au început să se amestece cu dantela neagră a vălului lui Madame Zhou, am adormit într-o pânză de coșmaruri: prins fără scăpare și așteptând moartea să se furișeze până la mine.

Partea a X-a

Capitolul 57

Păcatul înseamnă separare și nimic nu ne separă mai mult de alții decât un păcat major precum războiul. Lupta pentru câștigarea controlului asupra operațiunilor clandestine în sud a dezbinat prietenii, a făcut ca dușmanii să lovească fără niciun avertisment și polițiștii să pledeze pentru pace, căci toată acea vrajbă nu făcea decât să strice socotelile tuturor.

Scorpionii s-au regrupat sub comanda lui Vishnu și au mai adus douăzeci de oameni din statul nordic Uttar Pradesh. Erau luptători de stradă experimentați, mânați de o puternică ură patriotică, care, la doar o săptămână de la sosire, au reușit să pună stăpânire pe zona Fântânii Flora și cartierul Fort, care aparținuseră Companiei Sanjay.

Compania Sanjay, văzându-și imperiul cucerit bucată cu bucată, a reacționat prompt la invazia nordicilor: și-au ucis liderul la nicio sută de metri de locuința lui.

Hussein Doi, primul soldat al lui Khaderbhai cu decenii în urmă, s-a pus în fața mașinii lui Sanjay când acesta pleca de la vilă. A tras cu arma prin parbriz până când i-a ucis pe Sanjay și pe cei doi paznici afgani ai săi.

A redenumit Compania după numele lui, așa cum procedează deseori regicizii, și l-a ridicat pe băiatul-rege Tariq la rangul de membru deplin în Consiliul proaspetei Companii Hussein. Prima decizie a lui Tariq, în calitate de membru, a fost să ceară pedeapsa cu moartea. *Ucideți-i până la ultimul*, se pare că ar fi zis băiatul. *Nimiciți-i și luați-le tot ce au*.

Luați-le tot ce au a devenit noul motto al Companiei Hussein, înlocuind mai vechiul *Adevăr și Curaj*.

Păcatele s-au adunat unele peste altele până ce cumplita povară a sfâșiat și ultimul veșmânt al toleranței, iar bucățile zdrențuite de onoare și credință și-au luat zborul pe aripile vânturilor iernatice, lăsând ura dezvelită, în văzul tuturor.

Karla a început să vorbească din nou cu mine, dar era mult mai ocupată decât înainte: prea ocupată să ia mai mult de-o masă în compania mea, o dată la două zile. Mi s-a părut că moartea lui Vikram a afectat-o fizic o vreme, dar poate că doar îmi arăta adevărul pe care refuzam să-l înfrunt.

Nu mai zâmbea și nu mai râdea. Semăna cu acea Karla pe care-o cunoscusem: Karla care nu zâmbea. Și nici vorbă să dormim unul la celălalt.

Era un test de rezistență special conceput pentru foști deținuți sau muzicieni. Călcam printre pânze de testosteron, adrenalină și feromoni, rupt de femeia pe care o iubeam și cu care nu puteam face dragoste, dar cu care vorbeam în fiecare zi.

Eram în continuare irascibil. Nu mai observa nimeni, pentru că irascibilitatea era noua trăsătură dominantă în sudul Bombay-ului.

Valoarea unui bărbat este dată de distanța dintre eul său mundan, minut cu minut, și eul său devotat. Îi eram devotat Karlei, însă distanța dintre noi îmi lăsa eul devotat absolut singur, să păzească o lumânare bătută de vânt, în timp ce eul mundan era afară și hoinărea pe străzi.

Întâmplător, în perioada aceea, fiecare stradă din oraș era un carnaval al hoinarilor.

Teama este sărăcia adevărului, iar lăcomia este sărăcia credinței, îmi spusese Idriss la un moment dat. Teama și lăcomia au pândit cu rândul pe străzile și prin mahalalele din sudul Bombay-ului săptămâni în șir: șase săptămâni interminabile, pline de tensiune, jafuri, extorcări și sânge vărsat pe alei lăturalnice.

Hașiș, marijuana, amfetamină, barbiturice, psihotrope, toate erau de cinci ori mai scumpe decât în mod normal. Funcționarii publici mai ageri au profitat de ocazie și au ridicat valoarea mitei, declanșând un val de acte de corupție care le-a adus mici averi, și au dublat tariful de zece rupii pe care-l cereau polițiștii dacă depășeai viteza legală. Avariția se plătea scump sub clar de lună, iar frica era singurul tovarăș constant pe străzi.

Am cunoscut un puști simpatic, proaspăt recrutat de Compania Hussein. O oră mai târziu, am aflat că fusese ucis. La câteva zile distanță, aceeași soartă a avut-o un alt luptător al lui Hussein, care a trecut în decurs de câteva ore de la o strângere de mână la un pumn de țărână.

Ambele morți m-au îndurerat, deși nu eram cu nimic implicat. Mi se strângea sufletul de fiecare dată când vedeam un nou recrut

pătruns de entuziasmul războiului.

Cicliștii Ucigași primeau contracte de la Compania Hussein și îi eliminau sârguincios pe oamenii Scorpionilor. Scorpionii i-au atacat pe oamenii lui Hussein pe motociclete. Oamenii lui Hussein au aruncat în aer un bar al Scorpionilor.

Scorpionii au spart o bancă din sudul Bombay-ului și au scăpat nevătămați. Ca răzbunare, oamenii Companiei Hussein au jefuit o mașină care transporta bani pe teritoriul Scorpionilor și au scăpat nevătămați. Ambele bande au folosit banii furați pentru a-i mitui ori a-i amenința pe oficialii băncii și pe paznici. În lipsa martorilor, ambele cazuri au fost clasate.

Oricine avea o armă de vânzare cerea de trei ori prețul normal. Cei care aveau nevoie de o armă vindeau bijuteriile de nuntă ale soțiilor ca să-și poată cumpăra una. Era securilor și a cuțitelor, a confruntărilor ochi în ochi, s-a sfârșit odată cu anotimpul rece, când s-a trecut la împușcăturile ochi pentru ochi.

Într-un război de stradă, orice colț întunecos te poate ucide, iar colțurile întunecoase ucideau în jur de patru oameni pe săptămână, cât au durat ostilitățile. Am plătit doi dintre cei mai buni luptători ai lui Comanche să o păzească de la distanță pe Karla în acele săptămâni. M-am oferit să o păzesc eu, dar m-a refuzat.

Războiul din sudul Bombay-ului s-a încheiat într-o singură zi, la fel de brusc cum a izbucnit, cu un armistițiu între Compania Hussein și Compania Scorpion, și cu o discuție între Hussein și Vishnu. Nu știu ce și-au spus între patru ochi, însă declarația pe care au dat-o la final nu a fost doar una de pace, ci de înfrățire și acceptare.

Cele două Companii au căzut de acord să fuzioneze. Numele nou formatei Companii era o problemă, căci unele voci din cadrul Companiei Khaderbhai-Sanjay-Hussein au declarat că preferă să-și tragă un glonț în cap decât să se numească Scorpioni.

Proaspăta bandă mafiotă și-a luat numele de Compania Vishnu. Deși avea mai mulți oameni, Vishnu deținea un teritoriu mult mai mic decât al lui Hussein, astfel că au ajuns la concluzia că, numind Compania după el, ar potoli revoltele de stradă și ar descuraja alte bande să profite de haosul din sudul Bombay-ului.

Ambii lideri prezidau ședințele Consiliului și fiecare recunoștea autoritatea celuilalt. Locurile în Consiliu au fost distribuite în mod egal între membrii celor două bande și toate prăzile de pace, împărțite frățește.

Era un echilibru fragil între încrederea limitată și ura nelimitată.

În sprijinul procesului de cooperare, nepoți și nepoate din ambele tabere au fost trimiși să trăiască cu dușmanul și să consolideze armistițiul, cu riscul propriilor capete.

În momentul în care acei ostatici au intrat în sânul familiilor însărcinate să îi trateze ca pe rude de sânge și să-i omoare în cazul în care înțelegerea ar fi căzut, războiul de șase săptămâni s-a terminat într-o zi și străzile au revenit la nelegiuirile lor inofensive.

Odată pacea reinstaurată, mi-am achitat datoria față de cei doi luptători de la sala lui Comanche, angajați să o protejeze pe Karla. Au luat banii, dar m-au anunțat că nu vor mai putea lucra pentru mine în viitor.

— De ce?

— Fiindcă ne-a angajat Karla ca agenți de teren la Biroul Iubirilor Pierdute.

— Agenți de teren?

— Da, Linbaba. Nu-i așa că-i mișto? Sunt agent de teren și investighez cazuri de persoane dispărute. Am bătut palma deja. Ți dai seama că doar acum câteva săptămâni dădeam bețivii afară din barul lui Manny?

— Mie-mi *place* barul lui Manny, am zis ofensat.

— Eu țin un jurnal, a zis celălalt luptător. Vreau să scriu un scenariu pentru un film de Bollywood. Despre cazurile pe care le investigăm și alte chestii de genul. Domnișoara Karla e tare de treabă. Pa, Lin! Mulțumim pentru bonus!

— Pa!

Mi-am făcut vizita obișnuită pe la vânzătorii mei de valută. Am fost prietenos și amabil cu cei care au meritat, dar nesuferit și violent cu cei care au făcut prostii.

Armistițiul părea să reziste. Am văzut Scorpioni pe motociclete alături de oamenii lui Hussein. Oameni din ambele bande conduceau rețelele de pariuri, prostituție și droguri, cot la cot, ca niște frați născuți din vărsare de sânge.

Am luat o pauză și m-am rezemat de motocicletă ca să admir apusul de soare pe Marine Drive. Câțiva toboșari făceau repetiții pe trotuarul larg. Era ultima săptămână din sezonul festivalurilor și toți toboșarii din Bombay se pregăteau pentru procesiunile și nunțile pentru care fuseseră tocmiți.

Copiii se smulgeau din mâinile părinților ca să danseze și să țopăie pe lângă toboșari. Părinții stăteau în spatele lor, bătând din palme și legănând din capete pe ritmurile molipsitoare. Copiii săreau precum

greierii scuturându-și brațele și picioarele subțirate. Încurajați de public, toboșarii se forțau să atingă o intensitate semiistică, trimițându-și bătăile inimii dincolo de mare, până la soarele în amurg. Am continuat să-i privesc pe măsură ce inserarea se transforma în noapte, vărsând cerneală neagră peste valuri.

Ce facem cu noi, Karla? mi-am zis. Ce facem cu noi?

Am întors motocicletă și am plecat spre Leopold's. Speram să o găsesc acolo pe Kavita și să-i povestesc discuția cu Madame Zhou. În cele câteva săptămâni care se scurseseră de la întâlnirea sumbră cu Madame Zhou de lângă hotelul Amritsar, încercasem în mai multe rânduri să iau legătura cu Kavita, de fiecare dată fără succes. În momentul în care privirile reci ale personalului de la recepția ziarului au ridicat un zid inaccesibil în calea mea, am realizat că mă evita. Nu știam de unde venea aversiunea Kavitei, nici cu ce o jignisem, dar am hotărât să las soarta să ne reunească. Totuși, faptul că Madame Zhou îi pomenise numele era un motiv de îngrijorare și simțeam că era de datoria mea să o avertizez. În cele din urmă, am aflat de la unul dintre oamenii mei de legătură că se întâlnea cu Didier la Leopold's, în fiecare după-amiază, între orele trei și patru.

Didier însuși devenise un soi de iubire pierdută la Leopold's, iar frecvențele sale absențe îi ofensau profund pe chelneri. Aceștia își manifestau dezaprobarea tratându-l cu o politețe desăvârșită, căci știau că nimic nu îl enerva mai mult decât asta.

A încercat să îi insulte, doar-doar îi va convinge să renunțe la acea atitudine insuportabil de protocolară. A apelat chiar la câteva injurii pe care le păstra special pentru situațiile de urgență. Dar oamenii nu se lăsau înduplecați, iar cruda lor politețe îi înfigea un ghimpe-n suflet la fiecare *vă rog* respingător și *mulțumesc* impardonabil.

— Lin, m-a întâmpinat el așezat la masa lui obișnuită, alături de Kavita Singh. Care-i infrațiunea ta preferată?

— N-am încheiat discuția asta? am zis.

M-am aplecat să o sărut pe obraz pe Kavita, dar a dus paharul la gură exact atunci, așa că m-am mulțumit să o salut cu un semn din mână. I-am strâns mâna lui Didier și am luat loc lângă el.

— Nu, n-am încheiat-o, mi-a răspuns Kavita dând pe gât jumătate de pahar.

— V-am zis deja, rebeliunea.

— Nu, nu, asta e runda *a doua*, a spus Didier zâmbind enigmatic. Eu și Kavita am decis să jucăm un joc. Le cerem tuturor să aleagă o a doua infrațiune preferată, după care ne verificăm teoriile despre ei

pornind de la cele două răspunsuri.

— Aveți *teorii* despre oameni?

— Lasă prefăcătoră, Lin, a intervenit Kavita zâmbind. Doar nu o să-mi spui că nu ți-ai făcut o teorie despre mine.

— Sincer, nu. Și care e teoria voastră despre mine?

— Ah, a zis Didier. Aș strica jocul. Mai întâi, trebuie să alegi o a doua infracțiune preferată, și abia apoi ne putem confirma teoriile.

— Fie, am zis. A doua infracțiune preferată? *Opunerea la arestare*. A ta care e, Kavita?

— Erezia.

— În India, erezia nu e considerată infracțiune, am obiectat așteptând sprijin din partea lui Didier. Așa permissive sunt regulile jocului vostru?

— Mă tem că da. Accepti orice răspuns îți dau oamenii.

— Și a ta, Didier? Prima a fost sperjurul, dacă nu mă-nșel.

— Așa este, a confirmat el vesel. Ar trebui să joci și tu împreună cu noi.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar mai bine nu. Deci, care-i a doua ta preferință?

— Adulterul.

— De ce?

— Pentru că implică dragoste și sex, firește, mi-a răspuns. Dar și pentru că este singura crimă pe care o înțelege absolut orice adult. Mai mult decât atât, din cauză că nu avem voie să ne căsătorim, este una dintre puținele pe care un homosexual nu le poate comite.

— Asta pentru că adulterul este un păcat, nu o crimă.

— Sper că n-ai de gând să ne ții o prelegere despre religie și păcate, Lin, m-a ironizat Kavita.

— În niciun caz. Am folosit cuvântul în sens general, nu strict religios.

— Putem cunoaște și alte păcate, cu excepția alor noastre? m-a întrebat Kavita încleștându-și fălcile provocator.

— Asta-i profundă! a exclamat Didier. Îmi place. Chelner, încă un rând!

— Dacă oamenii nu cred că există o înțelegere unanimă în absolut nimic, e treaba lor. Dacă acceptăm un limbaj comun, atunci putem discuta despre păcat într-un mod elocvent și nereligios. Asta e tot ce spun.

— Atunci, ce este păcatul? a întrebat Kavita.

— Păcatul reprezintă orice lucru care rănește iubirea.

— Oh! a strigat Didier. Superb răspuns, Lin! Hai, Kavita, eliberează fiara din tine! Ripostează, fată!

Kavita s-a lăsat pe spătarul scaunului. Era îmbrăcată într-o fustă neagră și o bluză neagră fără mâneci, cu fermoarul desfăcut într-un decolteu adânc. Părul negru, tuns scurt, ce ar fi trecut drept șic în orice alt oraș al lumii, îi cădea ciufulit peste chipul ei de treizeci de ani, nemachiat și suficient de frumos cât să-ți vândă orice.

— Dar dacă întreaga ta viață e un păcat? a zis Kavita pe un ton sarcastic. Dacă fiecare suflare a ta rănește iubirea?

— Marele har al iubirii, am răspuns, este tocmai că șterge păcatele.

— Te-ai apucat s-o citezi pe Karla? m-a înțepat ea. Ce convenabil! Se înfuriase și nu pricepeam din ce motiv.

— De ce nu? am zis. Merită să o citez.

— Sunt convinsă, mi-a replicat ea morocănoasă.

Se simțea o notă de agresivitate în glasul și în tonul ei. La momentul respectiv, n-am înțeles ce se ascundea, de fapt, în ea.

Venisem la Leopold's special pentru a o avertiza în privința obsesiei pe care Madame Zhou o dezvoltase pentru ea. Nu-mi stătea gândul la jocul inventat de ea și Didier. Așteptam doar o pauză în discuție ca să-i pot spune ce aflasem. Dacă aș fi fost puțin mai atent, următoarea ei remarcă nu m-ar fi luat pe nepregătite.

— Păcat? Iubire? Cum poți rosti aceste cuvinte, fără să te trăsnească ceva în moalele capului?

— Hei, stai o clipă, Kavita. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că gândul tău a fost mereu la Karla, chiar și atunci când erai în pat cu Lisa.

— De unde dracului ai mai scos-o și pe-asta?

Didier a schimbat subiectul, ca să evite furtuna.

— A doua infracțiune preferată a lui Naveen este *adăpostirea unui fugar*. Cu asta, i-am făcut profilul complet. Vrei s-auzi la ce concluzie am ajuns?

— Ține-ți gura, Didier! l-a apostrofat Kavita.

— Dacă ai ceva de spus, am zis, spune-o odată, Kavita!

— N-ai idee câte ți-aș spune, a zis Kavita punând paharul pe masă.

— Dă-i drumul!

— Lisa voia să te părăsească pentru mine, mi-a zis. A fost o perioadă cu Rosanna de la galerie, din curiozitate, după care s-a cuplat cu mine. Eram împreună de câteva luni. Dacă te-ar fi părăsit

mai repede, ar fi încă în viață.

Aha, mi-am zis, în sfârșit, am dezlegat misterul. În mod evident, nu observa ironia propriilor acuzații. Mă învinovăța că m-aș fi gândit la Karla în timp ce eram cu Lisa, când Lisa avea o relație cu ea în timp ce era cu mine. Gelozia nu are oglindă, iar ura este surdă la adevăr.

— În regulă, Kavita, am spus ridicându-mă de la masă. Am venit aici doar ca să te anunț că m-am întâlnit cu o psihopată acum câteva seri, pe numele ei Madame Zhou, care m-a avertizat să stau departe de tine. După cum stau lucrurile, nu va fi o problemă.

Am ieșit din local.

— Te rog, Lin! a strigat Didier în urma mea.

M-am urcat pe motocicletă, am trecut pe la vânzătorii mei de valută, apoi pe la banca clandestină și înapoi. Am dat o raită pe la ascunzătorile mele private de bani. Orele au trecut cu repeziciune, am discutat cu o mulțime de oameni, însă gândul îmi era tot la Lisa. Minunata Lisa.

Dragostea este mereu o floare de lotus, indiferent unde o descoperi. Dacă Lisa ar fi găsit dragostea sau doar plăcerea alături de Kavita, o femeie pe care am simpatizat-o întotdeauna, m-aș fi bucurat pentru ea.

Ne îndepărtaserăm atât de mult unul de celălalt, încât nu mi-a putut mărturisi despre relația cu Kavita?

Lisa era veșnic surprinzătoare și te lăsa întotdeauna cu o mică nedumerire. Dar mă lăsasem furat de sărutări și o susținusem mereu, indiferent de direcția în care se îndrepta mintea ei de Vărsător. Mă durea gândul că nu fusesem îndeajuns de apropiați. Mă durea și mai tare gândul că poate Kavita avea dreptate și Lisa ar fi vie și fericită, dacă m-ar fi părăsit mai devreme și și-ar fi clădit o viață alături de Kavita: poate, dacă aș fi fost mai sincer, iar ea, mai dornică să-mi spună adevărul.

Durerea era atât de intensă, încât a fost o bucurie să primesc un mesaj de la Tuareg. Mă obliga să conduc ore întregi, printr-un trafic infernal, pentru a face o vizită uneia dintre cele mai primejdioase minți din oraș.

Capitolul 58

Tuaregul era un specialist care se retrăsese din activitate, după ce lucrase ani buni pentru Compania Khaderbhai. Era membru de rang

înalt în Consiliu, cu drept de vot, însă nu participa niciodată la ședințe, dat fiind că era tortionarul Companiei.

Sarcina sa era să-și convingă victimele să colaboreze și să extragă informații. Era o sarcină pe care mulți din Companie o doreau executată, dar niciunul nu era dispus să și-o asume, cu excepția Tuaregului. Însă acesta nu o făcea dintr-o plăcere sadică: pur și simplu, descoperise că are talent pentru tortură.

Cândva fusese psihiatru, adept al lui Freud, într-o țară nord-africană. Nimeni nu știa unde. Când a ajuns la Bombay, s-a angajat în Compania Khaderbhai. Se folosea de cunoștințele sale psihiatrice pentru a descoperi cele mai profunde temeri ale subiecților săi, pe care mai apoi le amplifică până când aceștia cedau. Rata lui de succes, după cum singur se lăuda, era mai ridicată decât psihanaliza freudiană.

Nu-l mai văzusem de câțiva ani, de când renunțase la tortură și se mutase în Khar. Din câte aflasem, conducea o casă de pariuri ilegală într-un vechi magazin de jucării.

În orice altă zi, biletul prin care mă ruga să-l vizitez mi-ar fi trezit o oarecare temere: Tuaregul era un om de temut. În ziua aceea, însă, mă bucuram să am un motiv de neliniște care să-mi limpezească mintea.

Am luat-o spre nord, către Khar, un cartier relativ mărginaș în perioada aceea. Bombay-ul se extindea cu asemenea viteză, încât zona de sud, inima creatoare a orașului, începea să devină doar o zvâcnire imperceptibilă în vârtoarea de acțiuni și activități care bătea în inima mai mare, suburbiile nordice.

Pe terenurile altădată virane, se înghesuiau deja o mulțime de case și spații comerciale. Se construiau fabrici de confecții, mărci de renume ridicându-se din moloz și dărâmături. Magazinele de lux de pe străzile principale concureau cu tarabele vânzătorilor de falsuri, ce se oglindeau în vitrinele strălucitoare ale numelor celebre pe care le copiau.

Am trecut pe lângă case și centre comerciale, pe jumătate construite și deja cumpărate, de parcă speranța însăși își găsisse în sfârșit prețul. Linii lungi de trafic aglomerat uneau acele petice de aspirații cu hectare de ambiție: străzi înțesate de mașini care brăzdau, asemeni cicatricelor, chipul și fruntea acestui loc în care am transformat Pământul.

Locuința Tuaregului era spațioasă și modernă: un palat marocan. Omul tuciuriu, în haine negre, care mi-a deschis ușa părea un

profesor universitar bărbos: un savant ce-și căuta distrat ochelarii aflați pe capul său.

— *Salaam aleikum*, Tuareg! am zis.

— *Wa aleikum salaam*, Shantaram! mi-a răspuns trăgându-mă de vesta fără mâneci. Chiar trebuia să vii pe motocicletă? Hai înăuntru, că-mi sperii vecinii.

M-a condus prin locuința plină de arcade, ca și când casa ar fi fost stupul, iar noi, albinele.

— Nu te supăra, dar trebuie să te prezint mai întâi soției mele ca să văd dacă e de acord cu prezența ta.

— Am... înțeles.

Am mai trecut pe sub câteva arcade până într-un loc unde etajul al doilea al casei se contopea cu acoperișul înalt.

În mijlocul camerei, am văzut o femeie urcată pe o platformă cu trei trepte. Purta o burkha dintr-un material negru lucios, împodobită cu bijuterii negre. Fața îi era acoperită de un văl din dantelă: ochii ei mă puteau cerceta în voie, fără ca eu să-i pot cerceta pe ai ei.

Nu știam dacă s-ar fi convenit să spun ceva. Tuaregul mă invitase la el și eu mă prezentasem. Habar n-aveam la ce să mă aștept din partea femeii acoperite cu bijuterii negre.

Judecând după poziția capului, am tras concluzia că m-a măsurat de sus până jos de mai multe ori. Nu cred că-i plăcea ce vedea. Și-a aplecat capul în cealaltă parte, părând să analizeze problema.

— O oră, a decretat ea, cu capul încă înclinat, trecând pe sub o arcadă care ducea la altă arcadă, care ducea la altă arcadă.

Tuaregul m-a condus pe sub alte arcade până în camera *majlis*, decorată cu covoare groase și perne moi rezemate de pereți. Câțiva tineri din familie ne-au servit cu suc de nucă de cocos și humus cu lămâie verde și cu sparanghel, după ce ne-am așezat confortabil pe jos.

Când am terminat gustarea, tinerii ne așteptau deja cu ceai fierbinte, servit într-un samovar cu gâtul lung. Ne-am spălat pe mâini cu apă caldă cu aromă de mandarine, turnată de nepoți și verișori, apoi ne-am sorbit ceaiul printre cuburi de zahăr.

— Sunt onorat de ospitalitatea pe care mi-o arăți, Tuareg, i-am spus când am rămas singuri și împărțeam o narghilea cu tutun turcesc, Kerala și hașiș de Himalaya.

— Eu sunt cel onorat, mi-a răspuns, că ai dat curs invitației mele.

Am înțeles imediat la ce se referea: promptitudinea cu care

răspunsesem la chemarea lui era o reacție nemaîntâlnită la actualii și foștii oameni ai Companiei. Cât timp fusese membru secret al Consiliului, era respectat de la distanță: odată retras, nu se mai bucura de nicio autoritate.

Era o atitudine de neînțeles pentru mine. Toți profitaseră de pe urma muncii lui și s-ar fi putut retrage în orice moment, dar nu o făcuseră. Eu mă ocupasem de falsificarea pașapoartelor pentru Companie, domeniu în care serviciile Tuaregului nu erau niciodată necesare. Totuși, era aceeași Companie care mă protejase ani la rând în Bombay, așa că cine eram eu să-i judec pe alții?

Eram de acord cu metodele lui? În niciun caz. Însă un om nu este definit doar de faptele lui. Am învățat asta pe propria-mi piele.

— Știi, a remarcat el pufăind mulțumit din narghilea, că ești unul dintre singurii patru oameni care mi-au strâns mâna în toți anii în care am muncit pentru Companie? Ești curios cine sunt ceilalți trei?

— Khaderbhai, Mahmoud Melbaaf și Abdullah Taheri, am sugerat. A răs.

— Corect. Tata avea o vorbă: când pleci la luptă, să ai un viking în față și un persan în spate. Chiar dacă vikingul nu câștigă, nu vei muri singur, fiindcă persanul îți va fi alături până la moarte.

— Cred că, la nevoie, *toți* suntem mai bătaioși decât ne-am închipui, am spus.

— Te-ai apucat să filosofezi, Shantaram?

În realitate, eram destul de fumat. Vasul narghilelei era mare cât o floarea-soarelui, iar pe mine mă aștepta un drum lung la întoarcere. Trebuia neapărat să mă dezmeticesc. Din puținele discuții pe care le purtasem cu el, învățasem că Tuaregul nu-și ieșea niciodată din rol.

— Vreau să spun că, atunci când este în primejdie un lucru la care ținem, luptăm. Nu contează cine suntem și de unde venim. Nimeni nu deține monopolul.

A răs din nou.

— Mi-ar fi plăcut să fi purtat mai multe astfel de discuții cu tine, a zis el, și să le putem purta și pe viitor. Dar, după această zi, nu vei mai pune piciorul aici decât dacă viața ta ori a mea atârnă de asta. Asta este o ocazie specială, din motive speciale. Țin mult la intimitatea mea. Ne-am înțeles?

Al doilea val de droguri își făcea simțită prezența: timpul a căscat și s-a dus la culcare. Chipul Tuaregului s-a înțețoșat, când fioros, când blând, deși stătea neclintit.

Calmează-te! mi-am spus. *Nu de tortionar trebuie să-ți fie frică, ci*

de psihiatru.

— Am înțeles, am zis sperând ca, în realitate, vocea mea să nu fi sunat la fel de pițigăiată și stridentă cum îmi sunase mie-n cap.

— Bun, a zis el trăgând încă un fum din narghilea. Irlandezul. Vrei să-l găsești, iar eu știu unde e.

Concannon. Preț de o secundă, ideea de a-mi găsi torționarul prin intermediul unui torționar profesionist mi s-a părut ironia supremă. Eram atât de drogat, încât am pufnit în râs.

— Scuze, Tuareg, am zis redevenind serios. Mă bucur să aud că știi unde este și aș dori să aflu și eu această informație. Nu râd de vorbele tale. Irlandezul te face să râzi, indiferent cât de mult l-ai urî și ai vrea să-l rănești.

— Exact ca vărul meu, Gulab, a observat Tuaregul. Până când nu ne-am adunat trei din familie și nu i-am dat o lecție, nu a revenit pe calea cea dreaptă.

— Și-acum, tot dreaptă e?

— Foarte dreaptă. E un adevărat sfânt.

— Sfânt, zici?

— Întocmai. A fost un miracol că a supraviețuit gloanțelor *mele*, nu mai vorbim despre celelalte pedepse. Lumea crede că e binecuvântat. În mod cert e binecuvântat cu o carieră nouă. Împarte binecuvântări lângă o moschee din Dadar. Sfatul meu cu privire la irlandez este să-l omori cu prima ocazie.

— Ascultă, Tuareg, nu...

— Vorbesc serios, a stăruit el. Habar n-ai cine-i individul ăsta, nu-i așa?

— Sunt mereu dispus să aflu mai multe, am zis încercând să mă dezmeticesc.

— El este adevărul.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— E un căutător al adevărului, ca și mine.

— Adică îi convinge pe oameni să mărturisească lucruri, așa cum făceai tu.

— Nu adevărul este periculos, a spus el, ci cel care știe cum să îl găsească. Un astfel de om este irlandezul. Am citit despre el. E foarte priceput la ceea ce face. E un fel de versiune tânără a mea.

A râs și a mai tras un fum.

— Nici nu-ți imaginezi câtă frică zace în tine, a continuat el, după o scurtă pauză, până când nu te ajută cineva să descoperi.

Era un joc, un joc psihologic, iar mie îmi displăceau jocurile. Nu i-

am răspuns. El mă invitase în casa lui și știam că, mai devreme sau mai târziu, va termina cu ocolişurile și va trece la subiect. Mi-a făcut semn spre narghilea, îndemnându-mă să trag din ea. Am tras.

— Pe vremea lui Khaderbhai, a reluat el, eram omul cel mai puternic din Companie, chiar dacă nu participam la nicio ședință de Consiliu. Khaderbhai știa că puteam scoate adevărul și din piatră seacă, ca izvoarele sacre, și chiar din propria-i gură. În momentul în care și-a dat seama cât de priceput sunt, a avut două variante: să măucidă sau să se folosească de mine. E o lecție care-ți va prinde bine pe viitor.

M-a fixat cu privirea câteva secunde.

— N-am nevoie de sfaturi despre cum săucid, am răspuns imediat.

A răs fluturând furtunul narghilelei.

— Trage! mi-a poruncit.

Am pufăit tare până când tăciunii de pe fundul vasului s-au aprins ca niște sori micuți, am tras adânc în piept, am dat deoparte narghileaua și am expirat o coloană de fum care s-a înălțat în valuri ondulate spre pereții camerei boltite.

— Minunat, a spus el. Niciodată să n-ai încredere într-un om care nu ține la hașiș.

— Fiindcă ar fi prea sănătos la cap? am sugerat eu.

— Fiindcă hașișul îl face săvorbească, mi-a explicat el. Să ne continuăm discuția.

— De acord. Zi mai departe.

— Ura irlandezului nu este îndreptată împotriva ta. Niciodată n-a fost. Ura lui îl vizează pe Abdullah. Te atacă pe tine pentru că știe că asta îl rănește pe Abdullah.

— Ce știi despre asta?

— Știu că acesta este motivul pentru care s-a dus în vizită la iubita ta în noaptea în care a murit.

Nu mi-am putut ascunde uluirea.

— Da, știi despre ultima noapte din viața iubitei tale.

— Cum ai aflat?

— Mai întâi, mai trage o dată, mi-a spus arătând spre narghilea, înțelegi că, pentru a trăi anumite revelații și a le pătrunde însemnătatea, trebuie să fii într-o stare de transă?

Aha, mi-am zis. În sfârșit, m-am prins.

— Înțeleg că faci experimente psihologice pe mine. Aș prefera să măincluzi și pe mine, ca să terminăm odată.

Îi plăcea să râdă, ca pedeapsă psihanalitică, și avea un râset aparte, strident și inconsistent, ce nu varia niciodată ca intensitate sau ton. Niciun lucru nu era mai amuzant decât altul, iar râsul nu era niciodată hohotit ori chicotit, ci veșnic același.

Râsul, ca și mersul, îți spune totul despre o persoană, îmi explicase, la un moment dat, Didier.

— Mi-aș dori nespus să mai putem avea încă o întrevvedere, mi-a mărturisit Tuaregul. Ai dreptate. A fost un mic experiment. Te rog să mă ierți!

— Încetează cu testele, Tuaregul!

— Gata, gata, a râs el. Am atât de puțini vizitatori în ultima vreme și nu ies aproape deloc din casă. Mi-e dor de experimentele mele. Revenim la irlandez?

— Da, te rog.

— A ucis un om, împreună cu Abdullah.

— Ce... ce-a făcut?

— În realitate, mai mulți și-au pierdut viața atunci.

Imposibil. Nu puteam crede așa ceva.

— De unde știi toate astea?

S-a încruntat ușor nedumerit, gata să râdă din nou.

— Oamenii au tendința de a-mi spune diverse lucruri, a spus el.

— Știi ce, Tuaregul, nu vreau să-mi spui mai multe. O să aflu totul de la Abdullah.

— Stai o clipă! Ai puțină răbdare. Informația asta mi-a fost *spusă* de bunăvoie, nu *smulsă* de mine. E un lucru pe care trebuie să-l aflu despre Abdullah.

— Refuz să vorbesc despre Abdullah în lipsa lui. Îmi pare rău, dar asta e.

— Minunat, a spus el. A fost tot un mic test. Îmi cer scuze, dar duc lipsă de subiecți.

— Ce naiba mai e și asta, Tuaregul? Mă inviți în casa ta și mă trezesc că am nevoie de un *cuvânt de siguranță* ca să pot vorbi cu tine?

— Nu, nu. Dă-mi voie să continui. A existat un om de afaceri care refuza să plătească taxa de protecție către Companie. Voia să dea Compania în judecată pentru extorcare, ceea ce-l scotea din minți pe Sanjay. Abdullah era împreună cu irlandezul când au rezolvat problema. Îl las pe el să-ți spună ce-a aflat din povestea aia. Tot ce pot să-ți spun eu este că e vorba despre o chestiune urâtă rău.

— Și ce legătură au toate astea cu fata?

Lisa. Lisa. Nu mă înduram să îi rostesc numele în stupul Tuaregului.

— Asta o știe doar o altă persoană.

— Există ceva ce tu nu știi?

— Ceva ce nu știu... încă.

S-a uitat la mine. Cred că îi făcea plăcere compania mea. Nu sunt sigur cum se reflecta asta asupra mea.

— Știi ce este un secret, Shantaram? m-a întrebat, tremurul din zâmbet făcând să i se miște barba lungă și cenușie.

— Ceva ce tu nu-mi spui? am răspuns optimist.

— Secretul este un adevăr nespuns, mi-a zis. Iar Abdullah ți-a ascuns acest secret. Știu asta pentru că l-am întrebat ieri despre toată treaba asta.

— De ce l-ai întrebat?

— Simpatică întrebare, a zis. Ce te-a făcut s-o pui?

— Termină, Tuareg, te rog! De ce l-ai întrebat despre mine? Pentru că are legătură cu iubita mea?

— Irlandezul, Concannon, știe că Abdullah ține la tine. Crede că ți-a spus despre crima pe care au comis-o împreună. Asta îi dă două motive să te omoare. Contractul de douăzeci și patru de ore pe capul tău nu a fost o glumă. A fost o tentativă foarte serioasă de a te elimina. A vrut să te omoare ca să-l rănească pe Abdullah. Oricum intenționează să-l omoare și pe Abdullah.

— Am înțeles. Îți mulțumesc, Tuareg. Unde-l pot găsi?

A râs din nou. Speram să-mi explice și mie poanta. Stăteam sub o arcadă, în mijlocul unei mulțimi infinite de arcade și eram atât de drogat, încât îmi simțeam picioarele moi ca niște meduze.

— Există doar două tipuri de oameni pe lume, a spus el zâmbind sincer pentru prima dată, cei care folosesc pe ceilalți și cei care sunt folosiți.

Mă gândeam că erau probabil mult mai multe tipuri de oameni, cu siguranță mai mult de două, dar mi-am dat seama că, probabil, el vorbea despre cu totul altceva: motivul pentru care mă chemase la el.

— Presupun că informația asta mă va costa, am spus.

— Este adevărat că aș vrea să-ți cer o favoare în schimb. Dar cred că este una pe care vei fi dispus să mi-o acorzi.

— Cât de dispus?

— Vreau să-mi spui tot ce știi și tot ce ai reușit să afli despre Ranjit Choudhry.

— De ce?

— Aș dori să-l iau sub tutela mea înaintea altcuiva.

— Sub tutela ta?

— Da, am o clădire specială, nu departe de aici.

Uneori, soarta îți oferă un pumn de nisip și îți promite că, dacă-l strângi suficient de tare, îl vei transforma în aur.

— Știi ceva, Tuareg, am zis, pregătindu-mă să mă ridic pe picioarele de meduză, îți mulțumesc pentru ofertă, dar am să-i găesc singur pe irlandez și pe Ranjit.

— Așteaptă, a strigat Tuaregul. Scuză-mă! A fost ultimul test. Jur că a fost ultimul. Nu ești curios să afli rezultatele testului la care te-am supus azi?

— Ți-am mai zis că n-am venit aici în calitate de subiect.

— Firește, a zis trăgându-mă lângă el. Nu pleca încă. Mai bea un ceai fierbinte.

Nepoții și verii au debarasat vasele murdare și au adus un nou samovar fierbinte.

— Te rog să mă ierți! a spus Tuaregul. Dacă nu, o să mă psihanalizez singur un an întreg..

Am răs.

— Nu glumesc, a insistat el. Trebuie să mă ierți.

— Te iert, am zis.

— Nu mă simt iertat. Chiar m-ai iertat?

— Fii serios, Tuareg. Termină cu asta. Cine naiba sunt eu să iert pe cineva?

— E mai binișor. Îți mulțumesc! Strict financiar vorbind, fără niciun test la mijloc, pot plăti o sumă considerabilă pentru un... interviu privat cu Ranjit Choudry.

— Sună tentant, dar... am dat să spun, însă n-am apucat să-mi termin ideea.

— Sunt două familii, cu fete batjocorite, care ar plăti bani grei dacă Ranjit ar ajunge pe mâinile mele.

— Nu.

— Înțeleg, a spus el cu blândețe. A fost un test la care nici nu mă gândisem. Îți mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Uite adresa irlandezului.

A scos o bucată de hârtie din mânecă și mi-a întins-o.

— În seara asta va avea doar doi sau trei oameni care-l vor însoți. Va fi vulnerabil. Miezul nopții e momentul perfect să dai lovitura.

— Mulțumesc, am spus. Dar tot nu ți-l dau pe Ranjit dacă-l găesc.

— Am înțeles asta. Ai nevoie de ajutor ca să-l răpești pe irlandez?
— Nu vreau să-l răpesc. Vreau să-l oblig să își regândească opțiunile.

— În acest caz, Allah fie cu tine. Să mai fumăm o ultimă narghilea.

— Ar cam trebui s-o iau din loc.

— Mai stai, te rog! O lulea, doar atât.

Nepoții și verii au înlocuit vechea narghilea cu una nouă, umplută cu apă pură de Himalaya, după spusele lor, după care au adăugat ierburi pure de Himalaya.

— Am instruit mintea, a spus Tuareg tolănindu-se pe pernele de mătase, cu tava de ceai și curmale între noi, și am torturat mintea. Știi ce-am descoperit? Nu există nicio diferență între cele două. E distractiv, nu?

— Nu pentru pacienți.

A râs din nou.

— Știi care este adevărul evident, dar nerostit, când vine vorba despre psihiatrie? m-a întrebat.

— Rata de succes? am zis.

— Nu, a spus. Rata de succes nu face decât să-i indice pe cei care pot fi ajutați și pe cei care nu pot. Adevărul nespus este că putem *modela* comportamentul uman mai ușor decât îl putem *înțelege*. În momentul în care poți să faci pe oricine să facă orice, începi să te întrebi ce suntem de fapt.

— Nu poți face pe oricine să facă orice, Tuareg. Nici măcar tu. Realitatea este că unii dintre noi sunt imprevizibili și incontrollabili, ceea ce-mi place.

— Ai trăit-o pe pielea ta, a spus ridicându-se de pe perne. Știi cum e.

— Ce-am trăit?

— Tortura, mi-a răspuns cu ochi strălucitori.

— Deci asta urmăreai cu ultima narghilea?

— Ai trăit-o, a insistat el. Spune-mi ce-ai învățat. Nu-ți fie teamă să mi te destăinui.

— Am învățat că oameni despre care poți crede că sunt slabi se dovedesc puternici și viceversa.

— Așa este. Îmi permiți să te... *chestionez* pe tema asta?

— Prefer să nu, am spus încercând să-mi urnesc meduzele din loc.

— Am preluat magazinul de jucării, pentru că asta vreau să fac, mi-a zis. Am acceptat afacerea cu pariuri a Companiei doar ca să se știe că le-am rămas loial. În realitate, este magazinul de jucării pe

care mi-l doream. Infracțiunile sunt doar o fațadă.

— Am înțeles.

— Numele meu adevărat este Mustafa, a continuat el mărturisirile. Khaderbhai m-a poreclit Tuaregul. Mi-a zis că înseamnă Părăsit de Dumnezeu și este numele dat Oamenilor Albaștri, pentru refuzul lor de a se lăsa subjugați. Dar numele meu real este Mustafa.

— Nu...

— Poftim, ți-am făcut și eu două mărturisiri. Acum suntem frați.

— Bine...

— Bazându-mă pe caracterizarea pe care ți-am făcut-o după întâlnirea de azi, știi exact ce să-ți fac în caz că pomenești cuiva despre casa mea.

S-a uitat la ceas.

— Ah, a spus. Văd că s-a terminat întrevederea.

Capitolul 59

Se întâmplă ceva straniu când conduci o motocicletă sub influența drogurilor – imprudență pe care nu ar comite-o niciun om întreg la cap și anume timpul dispare. Am revenit la Colaba din îndepărtatul Khar, fără să am măcar o vagă amintire a drumului. Dacă destinația este călătoria, înseamnă că eu nu am mai ajuns.

Nu știi ce s-a-ntâmplat pe drum, dar mă simțeam eliberat de griji și golit de nevoi în momentul în care m-am întors în Orașul-Insulă. Ori, poate, era din cauză că aveam adresa lui Concannon și nu trebuia decât să aștept miezul nopții pentru a-i face o vizită.

Am încercat să dau de Karla. Nu mă evita, dar nici nu căuta să-mi iasă-n cale. Știam că, uneori, seara târziu, bea un pahar cu Didier la Leopold's.

Am parcat în fața restaurantului și am intrat sperând să nu mi se citească dezamăgirea pe față, în clipa în care l-am văzut pe Didier singur la masă. Mi-a aruncat un zâmbet larg. I-am zâmbit și eu și m-am dus spre el. Pe de o parte, era mai bine că lipsea Karla, mai ales dacă intenționez să mă răfuiesc cu Concannon în acea noapte.

Didier s-a ridicat să mă întâmpine și mi-a strâns mâna călduros.

— Mă bucur așa mult să te văd, Lin. Chiar mă întrebam pe unde umbli. M-am simțit groaznic mai devreme, când ai plecat după discuția cu Kavita. M-a rănit profund. Nu te-ai gândit o clipă și la sentimentele mele?

- Știi de relația dintre Lisa și Kavita? l-am întrebat.
- Normal că știam, a pufnit el. Didier știe totul. Care-ar mai fi rostul lui Didier dacă nu ar ști toate lucrurile scandaloase care au loc?
- Nu sunt sigur că-ți înțeleg întrebarea. Ce-ar fi să ne limităm la a mea?
- Da, Lin, știam de relația lor. Primul gând, în seara când m-a păcălit Lisa, a fost că s-a dus la Kavita. Am verificat, dar Kavita era la altă petrecere, pe-aici prin zonă.
- De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-a spus ea?
- Chelner! a strigat Didier.
- Încerci să eviți întrebarea.
- De fapt, au fost *două* întrebări, Lin. Chelner!
- Iar te eschivezi.
- Nicidecum, a protestat Didier. Pur și simplu, prefer să amân răspunsurile după ce voi da pe gât două pahare de tărie. Nu înseamnă că mă eschivez. Chelner!
- Vă pot servi cu ceva, domnule? a întrebat Sweetie pe-un ton dulceag.
- Termină cu politețurile astea, s-a repezit Didier. Și adu-ne două beri reci.
- Sunt aici să vă servesc, domnule, a spus Sweetie îndepărtându-se servil.
- Era enervant de politicos, iar Didier era nervos la culme.
- Dispari din fața mea, a zbierat Didier. Și adu-mi dracului odată băuturile alea!
- Sweetie zâmbea grețos de dulce în timp ce se retrăgea.
- Știi că te transformi într-un englez veritabil când ești furios? am remarcat eu.
- Porcii aștia! a protestat Didier. Se poartă frumos cu mine doar pentru că știi că mă deranjează. E ca o grevă, dar pe dos. Este cea mai abjectă formă de curtoazie, iar curtoazia ne definește, n-am dreptate?
- Dragostea ne definește, Didier.
- Firește că da! a bombănit el bătând din picior pe sub masă. Tocmai de-aia politețea pe dos este atât de dureroasă. Te rog, Lin, dacă tot ești aici, fă-i mai morocănoși și mai nepoliticoși. Te implor.
- O să mă străduiesc, Didier. Dar nu-i ușor să intru în pielea ta. E posibil să te fi *înflorit* și eu puțin, cum mi-ai făcut tu cu divele Divei. De care dintre rolurile tale să mă folosesc?

— Lin, îmi rănești sensibilitățile.

— Totul îți rănește sensibilitățile, Didier. E unul dintre motivele pentru care te iubim. Ce-mi rănește mie sensibilitățile este faptul că nu mi-ai spus despre Lisa.

— E o problemă atât de delicată, Lin. Nu poți s-o trănțești așa, în gura mare. Iubita ta este bisexuală și are o iubită lesbiană. Cum trebuia să deschid subiectul? Cu o glumă, poate? Hei, Lin, ți-a mâncat limba pisica?

— Nu mă refeream la sex. Lisa mi-a spus că e bisexuală de când ne-am cuplat. Mă refeream la relații. Din punctul meu de vedere, toți trei știți un lucru pe care ar fi trebuit să-l știu și eu și pe care l-am aflat abia acum.

— Îmi pare rău, Lin! Uneori, un secret este mult prea prețios pentru a fi divulgat. Mă ierți?

— Gata cu secretele, Didier. Ești fratele meu. Dacă o chestiune îl afectează pe unul dintre noi, nu mai facem nimic pe la spate.

Nu s-a putut abține să chicotească.

— Noi doi, pe la spate?

Ochii săi albastru-deschis au sticlit, ca un far care cheamă călătorul acasă. Grijile au dispărut din nou printre răsete.

Viciile îi săpaseră găuri în obraji, însă pielea îi era încă netedă, gura, încă hotărâtă, și nasul, imperial. Își tunsese scurt părul cărlionțat și îl pieptăna cu cărare pe o parte. La sugestia Divei, bănuiam eu.

Tunsoarea îl făcea să semene cu Dirk Bogarde la aceeași vârstă și îl prindea de minune. Nu mă îndoiam că va fi asaltat de admiratori la petreceri.

— M-ai iertat?

— Didier, întotdeauna ești iertat înainte de a păcătui.

— Sunt așa fericit că ai trecut pe aici, Lin, a zis lovindu-se cu palmele peste coapse. Plutesc lucruri mari în aer. Poți să mai stai sau o ștergi repede, ca de obicei?

— Al tău sunt până la miezul nopții.

— Excelent!

Sweetie a trântit o bere rece pe masă, în dreptul meu.

— *Aur kuch?* a mârâit chelnerul. Altceva?

— Dispari de-aici, s-a răstit Didier.

— Desigur, domnule Didier-*sahib*, a spus Sweetie. Doriți să vă mai servesc cu ceva, domnule Didier-*sahib*?

— Acum te-nțeleg, i-am spus. E groasă rău treaba. Va trebui să

faci ceva absolut spectaculos ca să le recâștigi obrăznicia.

— Asta știi și eu, a oftat Didier. Dar ce anume?

Un bărbat a venit spre masa noastră. Era înalt și lat în umeri, cu un păr blond tuns foarte scurt și un nas mic turtit în mijlocul feței, care îi dădea un aspect bidimensional.

În momentul în care s-a apropiat amenințător de mult, am băgat de seamă că nasul fusese turtit ca o plăcintă: rupt de atâtea ori, încât cartilajul se deformatese definitiv. Ori era un bătăuș foarte slab, ori luase parte la atâtea bătăi, încât teoria probabilităților lăsase un ciot în locul în care fusese cândva un nas.

Indiferent de răspuns, priveliștea care plana amenințător deasupra mesei noastre nu era deloc plăcută. Mai precis, priveliștea care plana amenințător asupra mea.

— Cum poți sta la aceeași masă cu jegul ăsta de poponar? m-a întrebat necunoscutul.

— Se numește gravitație, i-am replicat. Caută cuvântul în dicționar într-o după-masă liberă.

Apoi, s-a întors către Didier.

— Îmi faci greață! a șuierat bărbatul.

— Nu încă, a zis Didier. Dar se mai întâmplă.

— Ce zici dacă îți mut fața? a zis bărbatul înalt, cu fălcile încleștate.

— Ușurel, i-am spus. Iubitul meu e iute la mânie.

— Du-te-n mă-ta! mi-a zis bărbatul corpulent.

Un al doilea necunoscut ne privea de la distanță. L-am supravegheat cu coada ochiului și mi-am concentrat atenția la luna turtită de deasupra mesei noastre.

— Știi ce le facem celor de teapa ta la Leningrad? l-a întrebat bărbatul înalt pe Didier.

— Ce le faceți peste tot în lume celor de teapa mea, a răspuns Didier calm, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu o mână în buzunarul hainei. Până când vă vom opri.

Leningrad. Ruși. M-am uitat mai bine la celălalt bărbat, care stătea la câțiva pași în spate. Purta o cămașă neagră, subțire, ca și amicul lui. Părul scurt, șaten, era ușor ciufulit, ochii de un verde-deschis erau luminoși, iar gura expresivă, arcuită într-un zâmbet vag. Își ținea degetele vârate prin găicile blugilor decolorați.

Era mai suplu și mai rapid decât prietenul său și mult mai calm. Acest lucru îl făcea cel mai periculos om din restaurant, în afară de Didier, pentru că toți ceilalți prezenți acolo, inclusiv eu, erau

îngrijorați. M-a privit fix în ochi și mi-a zâmbit amical.

M-am întors din nou spre bărbatul a cărui față acoperea câteva lămpi de tavan.

— Să te văd! a strigat rusul înalt, lovindu-se cu pumnul în piept. Hai să ne batem!

Clienții s-au ridicat iute de la mesele învecinate. Rusul a împins într-o parte mesele și scaunele și s-a pus provocator în mijlocul spațiului liber.

— Haide, micuțule! l-a tachinat el pe Didier.

Didier și-a aprins o țigară.

— Dublă monstruozitate! a urlat rusul înalt. Și poponar, și jidan. Un *jidan poponar*. Cel mai oribil soi de poponar.

Chelnerii au format un perimetru generos. Erau gata să sară la bătaie, în cazul în care țipetele s-ar fi transformat în violență, dar niciunul nu dorea să fie primul care lovește și o încasează de la matahala de rus furios.

— Hai, micuțule. Vino încoace.

— Imediat ce-mi termin țigara, i-a răspuns Didier imperturbabil.

Oh, drace, mi-am zis, conștient că mai erau și alții în restaurant care-și spuneau același lucru. Didier trăgea satisfăcut din țigară, ridicând o moviliță de scrum în scrumiera din sticlă.

În acea liniște deplină, tovarășul rusului a venit repede lângă mine. Își ținea palmele la vedere și îmi făcea semn spre scaunul de lângă mine.

— E ocupat? m-a întrebat el politicoș. Mai durează un minut până-și termină prietenul tău țigara și aș prefera să stau jos.

— E o țară liberă, Oleg, am răspuns. De-aia trăiesc aici.

— Mulțumesc, a zis el așezându-se confortabil. N-aș vrea să mi-o iei în nume de rău, dar nu ți se pare ușor stereotipic? Dacă sunt rus, trebuie neapărat să mă cheme Oleg?

Avea dreptate. Când are omul dreptate, nu mai ai ce comenta, chiar dacă plănuiești să-l înjunghii în pulpă.

— Eu sunt Lin, am zis. Nu sunt singur că-mi face plăcere să te cunosc.

— Asemenea, mi-a replicat. Mă cheamă Oleg.

— Îți bați joc de mine?

Aveam în continuare mâna pe cuțit.

— Nu, a răs el. Chiar așa mă cheamă. Oleg. Prietenul tău evreu poponar o să-și ia o chelfăneală zdravănă.

Ne-am întors amândoi spre Didier care își examina scrupulos

țigara.

— Eu pariez pe evreu, am zis.

— Pe bune?

— Întotdeauna pariez pe evreu.

— Câți bani? a întrebat el cu o sticlire neastâmpărată în ochi.

— Tot ce-am la mine.

— Și ce-nseamnă tot?

— Trei mii, am spus.

— Dolari americani?

— Nu lucrez cu ruble, Oleg. Se termină țigara. Te bagi sau nu?

— Mă bag, a spus întinzându-mi mâna.

Am dat drumul cuțitului, i-am strâns mâna și am pus-o la loc pe cuțit. Oleg i-a făcut semn chelnerului. Didier aproape că-și terminase țigara. Chelnerul s-a uitat stupefiat la Oleg, apoi la mine.

Era speriat. Rusul înalt încă îl aștepta pe Didier în spațiul dintre mesele goale. Nimeni nu mai servea. Chelnerul, pe numele său Sayed, era nedumerit. I-am făcut semn din cap și a venit iute la noi, fără să-l scape din ochi pe rusul furios.

— Aș dori o bere rece, te rog, i-a spus Oleg politicoș. Și o porție de cartofi prăjiți de casă.

Sayed a clipit de câteva ori și s-a uitat la mine.

— Nu te-ngrijora, Sayed, i-am zis. Nici eu nu pricep ce se petrece.

— Aha, a spus chelnerul ușurat. Aduc imediat berea și cartofii prăjiți.

A șters-o rapid, dând din cap și din brațe.

— Stați liniștiți, le-a zis celorlalți în hindi. Nimeni nu știe ce se petrece.

Chelnerii s-au relaxat, urmărind cu atenție ultimele secunde din țigara lui Didier.

— Sper ca prietenul tău să câștige, a spus Oleg. Deși mă-ndoiesc profund.

Didier și-a stins țigara.

— Chiar speri ca prietenul meu să câștige? am întrebat surprins.

— *Chert, da*, a spus Oleg.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă *categoric, da*, în rusă.

— Aha.

— *Chert, da*. Aș plăti trei mii de dolari ca să-l văd pe idiotul ăsta bătut măr, dacă mi-ar sta în fire.

— Dar nu-ți stă în fire.

— Tu abia l-ai cunoscut. Eu lucrez cu imbecilul de câteva săptămâni. Dar nu mă lasă sufletul să plătesc pe cineva să-l bată. Nici măcar pe unul ca el. Am pățit-o pe pielea mea și nu mi-a plăcut.

— Am înțeles.

— Dacă prietenul tău câștigă, o să fie ca și când aș fi plătit pentru asta, fără să-mi atrag karma negativă.

Didier s-a ridicat alene și a plecat de la masă.

— După ce-ți achiți datoria, Oleg, noi doi trebuie să purtăm o discuție serioasă.

Didier și-a scuturat scrumul de pe jacheta mototolită de catifea neagră și și-a ridicat gulerul. S-a îndreptat spre rus cu mâinile în buzunare.

Rusul își agita pumnii, pumni de dimensiunea craniilor pe care le lovea frecvent, și se mișca încet înainte și-napoi.

Eram cu mâna pe cuțit. Dacă lui Oleg i se năzărea să-i sară în ajutor, eram gata să-l compostez înainte să se ridice pe de scaun. Însă Oleg și-a pus palmele după ceafă și s-a lăsat pe speteaza scaunului, ca la spectacol.

Didier s-a apropiat la un pas și jumătate de uriaș. Apoi, ca un balerin, a sărit într-o piruetă înaltă, fără să scoată mâinile din buzunare. Odată ce săritura și-a atins apogeul, a desfăcut larg brațele și a coborât cu boltă, izbindu-l pe rus cu genunchii în piept și cu pistolul în moalele capului.

Didier s-a ridicat cu mișcări grațioase, a vârat mâinile la loc în buzunare și s-a postat la câțiva pași în fața uriașului. Rusul s-a frânt din genunchi, de parcă i s-ar fi scurtcircuitat creierul, cu brațele bălăbănindu-se pe lângă corp și a aterizat direct în nas pe podea.

— Scoate banii, Oleg, am zis în timp ce Didier s-a dus la tejea ca să se revanșeze față de conducerea restaurantului.

— Uau, a exclamat Oleg. Tipul ăla participă la bătăi fără mănuși și fără reguli în Rusia.

— În acest caz, bătăușul tău fără mănuși a fost făcut lat de o mișcare de balet și o armă de calitate. Scoate banii.

— Nicio problemă, a zis el rânjit de uimire. Sunt rus. Noi am inventat armele de calitate.

Oleg a scos un teanc din buzunar, a smuls câteva frunze din salată și a vârat restul în buzunar.

— Ești o adevărată enigmă, Oleg.

— În realitate, sunt doar șomer.

Faptul că George Scorpion își angajase bodyguarzi ruși, iar

Leopold's fusese asaltat de ruși nu putea fi o coincidență.

— Nu cumva ați lucrat ca gărzi de corp la ultimul etaj de la Mahesh?

— Ba da. Azi ne-a dat afară javra!

— Mi-e prieten, chiar dacă e javră.

— Scuze! Dacă-l cunoști, știi ce zgârcit e. A socotit fiecare minut cât am lucrat pentru el și ne-a pus în mână câte două sute de dolari, după ce l-am păzit ca pe ochii din cap. Amuzant, nu?

— Erau mai mult de două sute de dolari în teancul ăla.

— I-am câștigat la o partidă de pocher, organizată de un tip, Gemeni.

— Aha.

— Da. A dat norocul peste mine și am spart banca.

Oleg, pocheristul băftos, spărsese banca. Dintre toate partidele de pocher din lume, a trebuit să nimerească exact la a mea.

Sayed a adus băuturi și mâncare, cu un zâmbet larg pe față.

— Domnul Didier a fost fenomenal, mi-a șoptit el. Nu l-am mai văzut dansând atât de bine de ani buni. L-a pus la podea pe individul ăla dintr-o singură lovitură.

— Ce faceți cu uriașul, Sayed? am întrebat.

— Îl scoatem în stradă, mi-a răspuns ștergând apa de pe masă și întinzându-i lui Oleg condimentele.

Oleg mi-a făcut semn cu un cartof dat prin ketchup.

— Pot să m-apuc să mănânc? a întrebat. Mor după cartofii prăjiți de casă.

— Amicul tău e aruncat în stradă, Oleg.

— Nu mi-ai răspuns. Da sau nu?

— Revin imediat, am oftat și l-am lăsat să se înfrupte.

Știam cum vor decurge lucrurile. Rusul leșinat va fi scos din restaurant și abandonat la treizeci de centimetri de linia de obligație juridică, ceea ce îl va plasa pe trotuarul din zona comercială.

Negustorii îl vor arunca în șanț, aproape de tarabele lor.

Astfel, va ajunge în zona taxiurilor. În cele din urmă, va fi târât în mijlocul drumului, de unde, dacă nu moare lovit de un autobuz, îl va lua ambulanța.

Cândva, fusesem și eu acel om, acel om aflat la mila lumii. Am chemat un vânzător pe care îl cunoșteam și i-am dat bani să-l urce pe rus într-un taxi și să-l trimită direct la spital.

Didier încă primea laude și plătea generos pentru neplăcerile provocate la Leopold's. M-am întors la masă căutând din privire un al

treilea rus. Știu că poate părea paranoic faptul că mă uitam după un al treilea rus, dar trăiam în vremuri nebune și, din experiența mea, e întotdeauna prudent să iei în calcul existența unui al treilea rus.

— Există cumva și al treilea rus? l-am întrebat pe Oleg după ce mi-am reluat locul pe scaun.

S-a șters la gură cu un șervet și s-a întors spre mine, cu o expresie sinceră în ochii săi de un verde-deschis.

— Dacă mai era și al treilea, o ștergeam de-aici demult, a zis el. Toată lumea se teme de ruși. Până și rușii se tem de ruși. Crede-mă. Doar sunt rus și știu ce vorbesc.

— De ce te-a concediat Scorpion?

— E prietenul tău și n-aș...

— Dar e și nebun. Hai, zi-mi!

— A luat-o razna din cauză că a fost blestemat de nu știu ce ascet. Personal, ori îl omor pe ăla care m-a blestemat, ori îl pun să-și ridice blestemul. Dar noi, rușii, vedem lucrurile altfel.

— Până la urmă care-a fost motivul?

— Fostul meu patron a angajat degustători de mâncare.

— Degustători?

— Ai întâlnit vreodată un degustător?

— Nu, Oleg, dar evident ai întâlnit tu.

— Niște puști indieni foarte simpatici. Sarcina lor era să-i guste mâncarea ca să fie sigur că nu era otrăvită.

Știam că lucrurile nu merg deloc bine în cuibul de vultur al lui Scorpion. Gemeni îmi ceruse ajutorul, dar nu luasem în serios obsesia lui Scorpion pentru acel blestem. Dacă vorbele lui Oleg erau adevărate, înseamnă că Scorpion avea probleme grave. Era un om bun, prins într-o situație dificilă, și aici intervin prietenii.

Aveam însă adresa lui Concannon în buzunar și așteptam să treacă orele, să se facă odată miezul nopții, așa că am uitat de necazurile prietenului meu.

— Ți-ai dat demisia sau ai fost concediat?

— I-am zis că nu-i las pe copii să-i guste mâncarea. M-am oferit s-o fac eu. Și-așa mi-e foame întruna. Nu i-a plăcut că l-am criticat și ne-a dat afară pe amândoi.

— Cine v-a plătit să veniți aici și să începeți scandalul?

— Nu pe mine, *pe el*, mi-a răspuns. M-a rugat să bem un ultim pahar împreună. Am acceptat, în speranța că nu-l voi mai vedea vreodată. Când eram pe drum, mi-a zis că a primit bani să îl ciufulească pe-un francez într-un bar.

— Și te-ai gândit să-i ții companie?

— Mă temeam că, dacă nu stau cu ochii pe el, cine știe pe cine omoară nebunul. Aș avea probleme cu viza din cauza asta.

— Ești așa un filantrop.

— Cine ești tu să mă judeci?

Îmi zâmbea, prietenos ca un cățeluș. Avea dreptate din nou, iar când omul are dreptate, nu mai ai ce comenta.

— Du-te dracului! i-am zis. Dacă ai venit să-mi rănești prietenul, trebuie să treci de mine mai întâi.

— Te *înțeleg* perfect, a spus făcându-mă să-mi pierd toată înverșunarea.

— Poftim?

— Te *înțeleg* perfect, a repetat Oleg. Vino și-mbrățișează-mă!

M-a ridicat cu sila, cu o forță mai mare decât aș fi bănuț, și m-a strâns în brațe.

Soarta nu luptă niciodată cinstit. Soarta te ia prin surprindere. Lumea se bălăcea prin lacurile timpului, și fiecare lac prin care cădeam mă ducea tot mai aproape de îmbrățișarea, sălbatică și tandră, a fratelui meu pierdut din Australia.

M-am smuls din strânsoare și m-am așezat pe scaun. A ridicat mâna să mai comande o bere, dar l-am oprit.

— Zici că ești șomer? l-am întrebat.

— Da. Ai vreo ofertă pentru mine?

— Trei sau patru ore de muncă.

— Începând de când?

— În foarte scurt timp.

— Ce am de făcut?

— Să dai buzna într-un loc și să ieși de acolo. Împreună cu mine.

— Unde să dăm buzna? Nu dau spargeră la bănci.

— Într-o casă, am răspuns.

— De ce trebuie să dăm buzna?

— Fiindcă cei dinăuntru nu mă au la suflet.

— De ce?

— Chiar îți pasă?

— E irelevant pentru ce mă interesează pe mine.

— Și ce anume te interesează?

— Toți banii pe care i-am pierdut astă-seară la pariu, a zis. De două ori pe-atât.

— Aha, *asta* te interesa. Bine, fie. Te bagi?

— O să murim?

- Îți pasă?
- *Normal* că-mi pasă. Îmi pasă și de *tine* și doar ce te-am cunoscut.
- Nu cred.
- Așa suntem noi, rușii, afectuoși.
- Mă refeream că nu cred că vom fi omorâți.
- În regulă. Câți oameni avem de înfruntat?
- Trei. Dar unul dintre ei e un irlandez, Concannon, și ăla face cât doi.
- De ce naționalitate sunt ceilalți doi?
- Ce contează?
- Prețul se fixează în funcție de naționalitate. Toată lumea știe asta.
- N-am făcut verificări, dar am auzit acum ceva vreme că ar lucra cu un afgan și un indian. Nu-i exclus să fie și ei acolo.
- Deci, sunt trei în total.
- Probabil doi și un irlandez care face cât doi.
- Un irlandez, un afgan și un indian?
- Tot ce se poate.
- Împotriva unui rus și-a unui australian, a meditat el.
- Dacă așa vrei să pui problema.
- Mai dublăm o dată suma.
- *Încă o dată?*
- *Chert, da.*
- De ce?
- Un afgan și un rus în aceeași cameră valorează mai mulți bani.
- Vrei douășpe mii ca să lupți alături de mine o seară? Las-o baltă. Didier venea spre masa noastră, într-un ropot de aplauze. A făcut câteva plecăciuni către clienții restaurantului înainte să ia loc.
- Uite cum facem, a zis Oleg aplecându-se spre mine. Vin cu tine la noapte. Dacă mă achit de sarcină, mă plătești, dacă nu, nu-ți iau niciun ban.
- Didier, dă-mi voie să ți-l prezint pe Oleg, am zis. O să-ți placă la nebunie băiatul.
- *Enchante, monsieur*, a spus Didier afectat.
- Nu vă deranjează că stau la masa dumneavoastră, monsieur? a întrebat Oleg politicos. Având în vedere că am venit aici cu țicnitul ăla?
- Cine *n-a intrat* la Leopold's cu un țicnit? Didier poate distinge un om de caracter de la cincizeci de metri și îl poate împușca direct

în inimă de la aceeași distanță.

— Văd că ne înțelegem de minune, a observat Oleg, punându-și mâinile pe masă, relaxat.

— Chelner! a strigat Didier. Mai adu un rând!

Am ridicat mâna ca să-i opresc pe chelneri.

— Noi plecăm, frate, i-am zis. Ești bine?

— Dar, Lin, s-a bosumflat Didier, eu cum îmi mai sărbătoresc victoria? Cu cine beau?

— Cu următorul țicnit care intră pe ușă, frate, i-am răspuns și l-am îmbrățișat.

Capitolul 60

Am pornit spre Parel și zona fabricilor dezafectate. Conform informației pe care o aveam de la Tuareg, Concannon își desfășură afacerea cu droguri într-un complex de fabrici părăsit, închiriat pe bucăți.

Noaptea, locul acela era un oraș-fantomă, însemnând că nu puțini erau aceia care pretindeau că văzuseră fantome bântuind prin aglomerația de clădiri abandonate, după căderea întunericului. *Știi ce sunt fantomele?* m-a întrebat odată Johnny Trabuc. *Oameni săraci care mor.*

— Pare pustiu, a remarcat Oleg, după ce am parcat motocicleta și am luat-o spre șirul de fabrici tăcute și cenușii.

— Noaptea, în mare parte, așa și este, am spus. Irlandezul lucrează în a patra clădire, fabrica 4A. Vorbește în șoaptă.

Ne furișam pe lângă gardul de sârmă, încărcat de panouri, pe care își făceau publicitate tot felul de escrocherii imobiliare falimentare și bursa de valori.

— Cel puțin, a șoptit Oleg, o să fie o bună sursă de inspirație pentru scrierile mele.

M-am oprit. L-am oprit și pe Oleg punându-i o palmă în piept.

— Scrierile tale? am întrebat.

— Exact.

— Ești jurnalist, Oleg?

— *Chert, na*, a răspuns el, în șoaptă.

— Ce înseamnă?

— *Categoric, nu*, în rusă. E antonimul lui *chert, da*.

— Ai de gând să mă-nveți rusa acum? am șoptit eu. Ești jurnalist

sau nu?

— Nu. Sunt scriitor.

— Scriitor?

— Da.

— Scriitor rus? Faci mișto de mine?

— Sunt scriitor, a zis el. Sunt rus. Deci, se poate spune că sunt scriitor rus, dacă vrei s-o iei așa. Mai mergem să ne batem sau nu?

Stăteam aplecat cu mâinile pe genunchi, chinându-mă să iau o hotărâre. Eram împărțit între a-i înfrunta pe cei doi-plus-doi din fabrica 4A de unul singur, ori alături de un scriitor rus. Nu era o decizie ușoară, sau poate că indecizia face parte din natura scriitorului.

— Scriitor rus, am șoptit.

— Ai ceva cu scriitorii ruși?

— Cine n-are ceva cu scriitorii ruși?

— Zău? Ce-ai cu Aksionov? Toată lumea îl place pe Aksionov.

— Du-te naibii!

— Dar cu Turgheniev? Turgheniev e atât de amuzant!

— Da, amuzant ca Gogol.

— Gogol nu era rus, a șoptit Oleg răgușit. Era cazac ucrainean. Unul dintre marii autori cazaci.

— Gata, ajunge!

— Stai o clipă, a zis el prinzându-mă de mână. Nu cumva ești scriitor? Aha, am ghicit. Ce ți-e și viața asta! Doi scriitori porniți în misiune.

— Ah, rahat!

— Apropo, a zis el. Care-i obiectul misiunii noastre?

Cu sprijinul rusului, aveam o șansă să-i luăm prin surprindere pe cei trei, să mă răfuiesc cu Concannon și să ieșim de-acolo fără să pățească cineva ceva, în afară de mine și de Concannon. Fără Oleg, aș fi fost obligat să-i tai pe oamenii lui Concannon, adică exact motivul pentru care aveam nevoie de el. Dar era scriitor. Scriitor rus.

— Și să nu-l uităm pe Lev Luntz, a șoptit Oleg optimist. Mor după el.

— Taci dracului odată!

M-am îndreptat de mijloc și am aruncat o privire în jur. Strada lată și lungă era mărginită pe o parte de un gard viu, în spatele căruia se afla linia ferată. Pe partea noastră, barăcile fabricii Nissen erau cufundate în tăcere și se întindeau până în zare, ca niște pietre funerare.

Nu se zărea țipenie de om și până și câinii vagabonzi își vedeau de treburile lor. Părea un loc liniștit, ca mai toate locurile primejdioase, dacă nu-ți este teamă de ele. Încercam să absorb acea liniște, fiindcă îmi era frică și voiam să-l opresc pe Concannon fără vărsare de sânge, dar știam că nu va fi ușor.

— Apropo, de ce m-ai ales pe mine? a întrebat Oleg. De ce n-ai apelat la prietenul tău, Didier, sau la altcineva?

— Ești sigur că vrei să știi?

— Normal că vreau, a spus căutându-mi privirea. M-aș putea inspira pentru scrierile mele.

— Pentru că am prieteni care nu ar ezita să vină cu mine, dar ar putea fi răniți, ceea ce m-ar durea profund. În schimb, nu mă doare dacă pățești tu ceva. Înțelegi ce spun, nu?

— Înțeleg, a zis el rânjind fericit. E un motiv întemeiat. Dacă aș fi în locul tău, și eu ți-aș cumpăra viața.

— Nu-ți cumpăr viața, Dostoievski. Ți cumpăr *timpul* pentru o bătaie. E limpede?

— Foarte limpede, a spus el vesel. Mă bucur că am purtat această discuție.

— Mai avem o chestiune de discutat, am spus. Dacă te apropii de iubita mea, te tai!

— Ai iubită? a șoptit el, neîncrezător.

— Ce vrei să insinuezi?

— Păi...

— Dacă te prind că încerci s-o cucerești cu farmecele tale de scriitor rus, te tai.

— Am reținut de prima oară că mă tai, a șoptit el. Nu e o chestie pe care s-o uiți.

Rânjea cu gura până la urechi și nu reușeam să deslușesc ce se ascundea în spatele aceluși rânjet. Ori era un tip vesel prin natura lui, ori știa ceva ce eu nu știam.

— Ce e? am zis încruntat.

— Pe bune, ai iubită?

— Ține-ți textele rusești departe de ea.

— Gata, am înțeles, a rânjit el.

— Ce tot rânjești?

— E foarte distractiv să faci ceva despre care merită scris împreună cu un alt scriitor. Ar trebui să colaborăm la o povestire. Am niște idei trăsnet.

— Termină cu prostiile. S-ar putea să ne ia dracu' pe-aici.

Irlandezul ăsta e nebun de legat și al naibii de rezistent. Fii pe fază.

— Bun. Ușurel. Sunt în joc douăsprezece mii de dolari. Hai să-i caftim bine pe irlandez și pe ceilalți doi.

A luat-o la fugă spre fabrica 4A, de unul singur. Rușii ăștia!

Am zbughit-o după el și l-am prins din urmă exact la intrare. Ne-am strecurat pe lângă peretele curbat al barăcii imense ca să aruncăm o privire printr-una dintre ferestre.

Concannon și alți doi bărbați jucau cărți pe capota unui Pontiac Laurentian de un roșu imaculat, acoperit parțial cu o prelată.

— Ești gata? l-am întrebat pe Oleg.

— Gata pentru ce? Care-i planul?

— Intrăm pe ușă și eu îl provoc la bătaie pe irlandez.

— N-ar fi mai bine să ne *furișăm*?

— Dacă eram genul care se furișează, aș fi luat o armă la mine.

— Nu ți-ai luat nicio *armă*?

Am deschis ușa și am intrat în fabrica goală. Oleg se ținea la un pas în spatele meu. Ne-am oprit la câțiva metri de Concannon și acoliții lui.

Afganul își ținea mâinile în poală. Indianul își ținea mâinile în poală. Nu-mi dădeam seama dacă aveau arme sau nu.

Știam, în schimb, unde erau mâinile lui Concannon. Aplaudau.

— Ești mai comic decât o măicuță beată, a aplaudat el. Auzisem c-ai fi murit. Observ că a fost doar un zvon răuvoitor.

— Hai să-i punem capăt odată, am zis. Doar tu și cu mine.

— Vrei să ne *batem*, băiețică?

Continua să rânjească. Știam din proprie experiență cât de mult poți ajunge să detești un rânjet fericit.

— Vreau să încetezi cu porcăriile și să mă lași în pace. E valabil și pentru prietenii mei. Dacă ești de acord, mă așez la masă și te bat la pocher de uiți cum te cheamă.

— Și dacă nu sunt de acord?

Stele reci filtrate prin lumina încărcată de umiditate îi străluceau în ochi.

— Atunci, nu rămâne decât să ne batem, chiar aici și acum, și să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

S-a lăsat pe spate în scaunul din plastic și a zâmbit.

— Îndreaptă arma spre el, Govinda, a ordonat Concannon.

Indianul era cel înarmat. Afganul s-a ridicat, fără să lase cărțile din mână.

— Da, șefu', a zis Govinda.

— Ridică-te, Govinda, și du-te lângă prietenul lui.

— Da, șefu’.

Govinda s-a ridicat și a plecat de lângă mașină.

— Ține arma îndreptată spre pușcăriașul australian în timp ce mergi, băiete, l-a avertizat Concannon. E un drac împielit. Dacă-l vezi că schițează vreo mișcare, împușcă-l.

— Da, șefu’, a spus Govinda, zâmbindu-mi.

Ochii îi străluceau ca două opale în lumina difuză din fabrică. Odată ajuns lângă Oleg, i-a vârât pistolul în stomac. Oleg zâmbea în continuare. După toate aparențele, eu eram singurul care nu zâmbea.

— Eu vin aici să-ți vorbesc ca de la bărbat la bărbat și tu mă ameninți cu arma? am zis.

Nu i-a picat bine, fiindcă știam amândoi că aveam dreptate. Vedeam cum începe să se enerveze.

— E doar o măsură de precauție, a spus el stăpânindu-și furia.

— Dacă nu ești atent, Concannon, vor mai muri și alții pe lângă noi.

Am spus asta cu dedicație pentru slugile sale.

— Govinda sigur o să moară, am continuat. Și afganul.

M-am întors spre afgan.

— *Salaam aleikum!* am zis.

N-a vrut să-mi răspundă.

— *Salaam aleikum!* am repetat insistând asupra uneia dintre cele mai pașnice învățături islamice, conform căreia unei urări de pace trebuie să i se răspundă cu o urare similară sau chiar mai omenoasă.

— *Wa aleikum salaam!* a răspuns și el în cele din urmă.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

A deschis gura să răspundă, dar Concannon l-a oprit.

— Nu-i spune, păgân tâmpit! Nu vezi că se joacă cu tine? De când trăiește aici, a învățat cum să vă sucească mințile debile de necredincioși ce sunteți. Dacă vreți să vedeți un maestru în acțiune, uitați-vă cum mă joc cu mintea *lui*.

S-a ridicat și s-a dus în fața mașinii ca să fie mai aproape de mine.

— Dacă îl vezi că face o mișcare cât de mică, împușcă-i prietenul, i-a poruncit Concannon lui Govinda. Te ajut eu mai târziu să-i tranșezi cadavrul.

— Da, șefu’.

S-a postat în fața mea, legănându-se de pe un picior pe altul, cu buzele strânse într-o umbră de zâmbet.

— Știu ce vrei să știi, a zis el venind spre mine.
— Vreau să încetezi, nimic mai mult.
— Da' de unde! Vrei răspunsul la o întrebare foarte importantă pentru tine.

— Ce dracu' tot spui acolo?
— O întrebare, a cântat el. O întrebare, o întrebare.
— Hai, zi, care-i aia?
— Ascultă-mă bine, Govinda, i-a poruncit fără să-și desprindă ochii de la mine. Dacă vezi că face o mișcare, găurește-i amic! De javra asta mă ocup eu.

— Da, șefu.
— În realitate, te interesează un singur lucru, a spus el aplecându-se spre mine. I-am tras-o drăgălașei tale americance, în seara aia înainte să o las cu Ranjit, sau nu i-am tras-o?

Simțeam cum mi se umflă venele pornind de la fâlcile încleștate, prin ochi și până la frunte. Asudam de furie și de dorința de a-l răni. Era un sentiment nou, diferit, care nu intrase odată cu mine pe ușă. În clipa în care Concannon a adus spiritul Lisei în încăpere, ea a devenit miza centrală a acelei dispute.

— Știi ceva, Concannon? am zis ațâțându-l pentru a-l forța să contraatace. Nici măcar Marea Foamete nu a reușit să scoată englezul din tine, fiindcă, în realitate, ești doar un englez cu accent irlandez.

S-a năpustit la beregata mea, dar m-am ferit și m-am retras spre mașină.

— Hai să vedem care pe care! am spus devenind tot mai destins. Eu zic că e numai gura de tine. Hai să terminăm odată cu tâmpenia asta. Dacă mă bați și ești dispus să dai mâna cu mine și să ne mpăcăm, voi recunoaște bucuros că îmi ești superior. Dar, dacă înving eu, vreau să stai dracului departe de mine și de prietenii mei. Ți se pare un târg cinstit, Govinda?

— Da, șefu', a răspuns el mecanic.
— Ține-ți gura, tembelule! a urlat Concannon.
— Pistolarul tău pare om prudent, am zis. Hai să ne-ntrecem fără arme. E cinstit așa, Govinda?

— Taci dracului! a urlat Concannon. Să nu mai aud pe nimeni vorbind!

M-a măsurat cu atenție câteva secunde.

Am dreptate? Am dreptate acum, când, reamintindu-mi zâmbetul de pe chipul dușmanului meu, descopăr o umbră de șovăială la omul

pentru care bătaia era o plăcere?

— Bine, a spus el. Dacă ai chef de bătaie, pușcăriașule, ai nimerit exact unde trebuie. Te deranjează dacă pun niște muzică? Îmi place să am un fond muzical când stălesc pe cineva în bătaie. Mă gândeam să scot un album cu hiturile mele preferate.

A apăsat pe butonul unui CD player conectat la difuzoarele mașinii. Din Pontiac a început să răsunе muzică irlandeză. Concannon și-a luat poziția de luptă, cu mâinile ridicate.

— Hai să te văd! mi-a zis.

M-am năpustit spre el, m-am lăsat în genunchi și l-am lovit în pulpa în care îl împușcase Abdullah. I-am aplicat două lovituri în alunecare. A scos un geamăt și s-a prăbușit într-un genunchi.

M-am ridicat de jos și am reușit să pătrund pe sub garda lui, țintindu-i un ochi. I-am permis să mă izbească în ceafă. Am simțit lovitura, dar nicio durere. Am strâns pumnul și i l-am înfipt în orbită.

S-a retras numaidecât. Îl zgâriasem îndeajuns cât să fie obligat să închidă ochiul sângerând.

Orb de un ochi și beteg de un picior, a dat să mă atace cu o combinație de lovituri din reflex, exact cum mă avertizase Naveen. M-am eschivat și m-am apropiat suficient de mult cât să îmi înfig degetele în clavicula lui. M-am lăsat pe ea cu toată greutatea și l-am obligat să se prăvălească la podea. Osul s-a dislocat cu un scârțâit și brațul îi zvâcnea de durere.

În închisoare, nu te bați de dragul de a te bate. În închisoare, te bați ca să câștigi, ca să supraviețuiești.

— Deci, d-ăsta-mi ești? a zis încercând să se îndepărteze de mine și frecându-se la ochiul rănit.

— Exact.

A venit din nou spre mine. M-am lăsat la podea, l-am apucat de boașe și le-am răsucit violent în cădere. Am rămas cu mâna încleștată în ele. S-a prăbușit ca un bolovan la pământ, chinuindu-se să își apere moștenitorii. M-am ridicat în genunchi și l-am lovit cu toată forța. N-a fost suficient, așa că l-am mai lovit o dată.

S-a clătinat dintr-o parte în alta, așezat în fund pe podea. Râdea și se ținea de boașe cu mâna zdravănă. Râdea, legănându-se înainte și înapoi, ca un bebeluș pe o păturică.

— Omul ăsta e martor că ai trișat, a spus el arătând spre Oleg.

— Dar băta aia de plumb cu care m-ai lovit data trecută? A fost cumva vreun gest de mare onoare? Recompensa de douăzeci și patru de ore pe care ai pus-o pe capul meu a fost cinstită? Acum ai ocazia

să taci și să ascuți ce-am de spus. Lasă-mă în pace, Concannon.

— Ai trișat, băiete, a repetat el încercând să râdă. Va trebui să mărturisești acest păcat.

— Dacă nu-mi dai pace, o să am un păcat și mai mare de mărturisit.

— Îmi plăceai mai mult când erai mort, băiețică, a răs el cu un ochi umflat și plin de sânge. Govinda, împușcă-l dracului pe pușcăriaș! Trage-i un glonț în cap jigodiei!

Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Govinda a mișcat mâna. Oleg a scos un cuțit, l-a brăzdat pe obraz și i-a smuls arma din mână înainte s-o scape. Govinda a slobozit un urlat de durere, dându-și seama că fața sa de erou de filme de acțiune suferise o mică remodelare. Oleg l-a pocnit cu propria armă, închizându-i gura.

Afganul stătea în continuare cu cărțile de joc răsfirate în mână, ca un mic evantai. Eu aveam cuțitul în mână. Oleg, pistolul.

— Amice, dac-aș fi în locul tău, aș lua-o la sănătoasa, i-a zis Oleg, zâmbind, cu arma pe lângă corp. Șterge-o chiar dacă ai o mână grozavă.

Afganul a lăsat cărțile și a dispărut.

— Mi-ai dislocat clavicula, javră, a zis Concannon cu capul aplecat într-o parte. Nu pot să ridic mâna. Dac-aș putea, te-aș face praf dintr-un pumn. Știm amândoi asta.

— Lasă-mă... în... pace.

— Drăgălașa Lisa, a zis el.

L-am mai lovit o dată. A aterizat pe spate, cu brațele pe lângă corp, dar nu și-a pierdut cunoștința.

Ce fac acum? m-am întrebat. *Să-l omor? Nu pot, decât dacă încercă el primul să mă omoare.*

Concannon zăcea întins pe jos, cu un ochi tumefiat și clavicula fracturată. Nici măcar nu încercase să se ridice. Totuși continua să trâncănească și să chicotească, de parcă totul ar fi fost o glumă pe care nu se putea abține să și-o repete.

Oleg era nemulțumit. Voia să-i pună căluș, dar i-am atras atenția că pe el se va răzbuna karma, în cazul în care irlandezul murea sufocat. S-a mulțumit să-l lovească. Băiatul chiar știa să dea cu pumnul. Odată ce l-a trimis pe Concannon în lumea viselor, l-am lăsat în grija vătămatului Govinda. L-am avertizat că o să piardă mai mult de un obraz dacă îl mai prind prin zona de sud.

— Arma rămâne la mine, i-a zis Oleg. Dacă vii s-o recuperezi, cu ea te omor.

Am alergat la motocicletă în tăcere. Am ținut să-i mulțumesc înainte de a ne urca pe ea.

— Uite șase mii din seara asta, am zis. Măine, îți dau și cealaltă jumătate. Mă găsești la Leo's la ora cinci. Îți rămân dator pentru ajutorul dat.

— N-aș vrea să-l văd pe irlandez beat, a spus el uitându-se peste umăr.

— Eu sper să nu-l mai văd în niciun fel, am zis. Te-ai descurcat grozav, Oleg.

— Mulțumesc, a spus zâmbind.

— Am remarcat că ești extrem de zâmbitor.

— Sunt fericit aproape mereu. Asta-i crucea mea și încerc să mi-o port cu cât mai mult umor. Am și eu tristețile mele, dar nu mă împiedică să fiu fericit. Vrei să scriem o povestire împreună?

— Chiar ești scriitor?

— Bineînțeles.

— Ai scos câteva replici foarte istețe când eram în fabrică.

— Replici?

— Când i-ai zis afganului să plece chiar dacă avea o mână bună. Și lui Krishna, că o să-l omori cu propriul pistol.

— Le-am învățat din filmele rusești, a zis. Nu știi nicio replică din vreun film rusesc? Sunt senzaționale. Excelentă sursă de inspirație.

Ne-am întors la Colaba. I-am strâns mâna lui Oleg și l-am lăsat la ușa unui hotel frecventat de turiști de pe bulevard.

Vanitatea se ascunde sub masca mândriei. L-am abandonat pe Oleg în stradă, după ce-mi salvase viața spunându-mi că nu am nevoie de nimeni, nici măcar de un om destoinic ca el. Adevărul este că l-am abandonat tocmai pentru că-mi plăcea de el, iar Karla l-ar fi plăcut la fel de mult, dacă nu chiar mai mult. Mi-e rușine să o recunosc, dar am lăsat un om bun în stradă din gelozie, deși Karla nici măcar nu îl întâlnește.

Capitolul 61

Trebuia să dau de urma lui Abdullah. Trebuia să aflu ce făcuse ori nu făcuse împreună cu Concannon, oricât de mult m-ar fi mâhnit. Am trecut pe la moscheea Nabila, pe la bazarul Nuli și prin toate celelalte locuri în care Abdullah găsea alinare în tovărășia unor criminali nemiloși.

— Unde-i Abdullah? am tot întrebat în huruitul motorului.

Oamenii puternici care își riscă viețile în mod constant cer să fie tratați cu respect. Căutările mele s-au lovit de câteva obstacole.

— Du-te-n mă-ta, Lin! Nu vrei să arunci un ochi pe țeava puștii mele? Poate-l găsești acolo.

— Du-te dracului! Unde-i Abdullah?

În cele din urmă, l-am găsit la un festival nocturn de cântăreți sufi. Psalmodiau interminabilul *Ali Munna*. Ritualul putea dura ore întregi, la cum stăteau așezați în cerc și își pasau bongul de la unul la altul.

Am reușit să-i surprind privirea lui Abdullah. S-a ridicat imediat și a venit spre mine călcând cu atenție, în picioarele goale, printre cântăreți.

Am ieșit într-o parcare prăfuită, acoperită cu pietriș și mărginită de copaci.

— *Salaam aleikum!* m-a salutat el sărutându-mă pe obraz.

— *Wa aleikum salaam!* Ce naiba ai făcut, Abdullah? Ai omorât un om împreună cu Concannon? De-aia l-ai împușcat de două ori atunci? Ca să-i închizi gura?

— Vino cu mine, mi-a zis Abdullah grav, apucându-mă de braț și trăgându-mă după el.

Ne-am retras câțiva pași, sub o boltă mare din crengi de magnolie, scuturate când și când de briza ușoară. Ne-am așezat pe pietroaiele amplasate în spațiul liber ca bariere pentru mașinile parcate.

În cort, cântăreții își continuau scandările, la doar câțiva metri distanță. O cioară, care-și părăsise cuibul prea devreme ori prea târziu, a croncănit de pe o creangă de deasupra noastră.

Două becuri puternice, prinse printr-o grămadă de cabluri, marcau intrarea în cort. Era o reuniune religioasă spontană, ai cărei membri se întruneau ocazional, în locurile permise, risipindu-se fără urmă în zori.

Era o manifestare pașnică și lipsită de pericole, căci toată lumea credea că tulburarea unei asemenea devoțiuni pure, odată începută, aducea un blestem pe capul vinovatului și al neamului său, vreme de șapte generații. Nimeni nu era dispus să-și asume acest risc, nici chiar membrii bandelor rivale. Uneori, generațiile nenăscute încă sunt cele care ne ocrotesc.

— Pe vremea aia, acceptam contracte și din afara Companiei noastre, mi-a explicat Abdullah. Așa hotărâse Sanjay. Cred că avea el motivele lui politice, dar e numai o bănuială. Prima misiune a fost

asasinarea unui om de afaceri.

A făcut o pauză. Nu l-am zorit. Veneam după un drum lung și o zi de coșmar.

— Irlandezul își vindea serviciile oricărei Companii. Sanjay l-a angajat și m-a trimis cu el, ca să mă asigur că totul decurge cum trebuie.

S-a oprit din nou.

— Dar n-a decurs cum trebuie, am zis eu.

— Soția și fiica lui erau acasă. Din informațiile noastre, n-ar fi trebuit să fie acolo. Știam că ne-au văzut și ne pot identifica, dar nu m-a lăsat inima să le omor.

— Bineînțeles că nu.

— Dar... Concannon le-a ucis, fără ca eu să mă împotrivesc. Am stat și le-am ascultat țipetele în timp ce le omora, iar blestemul ăsta mă va urmări toată viața.

Abdullah, Abdullah, invincibilul Abdullah. Îl simțeam înstrăinându-se de mine, așa cum face dragostea uneori, când podul este prea îndepărtat, iar pământul care duce la el se transformă în nisip.

— Ce-ați făcut, frate?

— Le-a tăiat gâtul, mi-a mărturisit.

— Oh, Doamne!

— Au scris toate ziarele despre asta. Nu se poate să nu fi văzut.

Soțul strangulat, soția și fiica ucise, banii furați: îmi aminteam povestea. Îmi aminteam cât de mult îmi displăcuse povestea.

— După această întâmplare, a continuat Abdullah, i-am zis lui Concannon că, dacă-l mai văd, îl omor cu mâna mea. I-am tăiat orice legătură cu Compania și Sanjay a început să dea contractele Cicliștilor Ucigași.

— De ce n-ai suflat o vorbă? Nenorocitul ăla a pus o recompensă pe capul meu.

— Mi-a fost rușine.

— *Rușine?*

Rușinea. Știam prea bine ce este rușinea. Dar el era fratele meu, iar iubirea de frate nu cunoaște limite.

— Trebuia să-mi spui, Abdullah. Noi doi suntem frați.

— Și dacă mă respingeai pentru faptele mele josnice?

Soarta te pune în postura de judecător la fel de des ca în cea de inculpat. Eram un pușcăriaș evadat, un contrabandist, iar Abdullah mă urcase în scaunul judecătoresc, cu ciocânelul în mână. I-aș fi

tras una cu el.

— Trebuia să-mi spui.

— Știu, a zis cu bărbia în pământ.

— Gata cu secretele! Zău așa, tu și Didier m-ați adus la exasperare cu secretele voastre.

— Gata cu secretele! a repetat el.

— Juri pe onoarea ta de soldat?

— Jur!

— Bun. Fii cu ochi-n patru. I-am făcut o vizită lui Concannon astă-seacă. Ori se va potoli, ori va ieși din peștera lui și mai turbat decât până acum.

— Te-ai dus fără mine?

— Stai liniștit. N-am fost singur.

— L-ai bătut bine? a întrebat înviorându-se.

— S-a lăsat cu mulți pumni. Fii cu ochi-n patru, te rog.

— Sunt mândru de tine, Lin.

— Măcar unul dintre noi să fie, am replicat. Speram să ne rezolvăm problema altfel, dar nu se poate raționa cu el.

— Nu vii înăuntru cu mine, să cântăm? m-a invitat el.

— Nu, mersi. Mă duc acasă. Poate dau de Karla. Pe curând, frate!

Am pornit înapoi spre Orașul-Insulă, făcând un ocol pe Marine Drive înainte de a reveni la Amritsar. Șoseaua era pustie. Digul era pustiu. Casele de pe partea stângă erau cufundate în somn și își trimiteau visele senine către ocean.

Am zărit un bărbat care cânta la chitară. Stătea sub un felinar, pe refugiul din mijlocul bulevardului.

Era Oleg. Am oprit lângă el.

— Ce faci aici?

— Cânt la chitară, mi-a răspuns fericit.

— De ce cânți la chitară în mijlocul drumului?

— E o acustică ideală aici, a zis cu veselia lui iritantă. Am marea în spate și clădirile în față. E perfect. Cânti la chitară? Ar trebui să facem un duet aici. Am putea...

Am plecat, am ajuns până la Nariman Point, am întors și iar am oprit lângă el.

— Ai chef să te faci mangă? am întrebat fără să opresc motorul.

— Cu tine? a întrebat neîncrezător.

Am plecat, am ajuns până la Nariman Point, am întors și iar am oprit lângă el.

— Da, mi-ar plăcea să mă fac mangă, a zis.

— Treci pe motocicletă, Oleg.
— Mă lași să conduc eu?
— Să nu te mai prind că vorbești așa despre motocicletă mea.
— Bine, a zis urcând în spatele meu cu chitara atârnată pe umăr.
E bine să știu până unde mă pot întinde.

— Ține-te bine!
— Ne batem cu cineva după ce ne-mbătăm?
— Nu.
— Nici măcar între noi?
— Dă-te jos de pe motocicletă, Oleg.
— Nu, nu, a spus el. Ideea e că vreau să fiu treaz dacă mă bat cu tine. Am văzut eu că lupti murdar.
— Du-te-n mă-ta!
— Noi, rușii, nu știm să luptăm murdar. De-aia ne iau toți de fraieri.

— Dacă mai pronunți o dată cuvântul *rus*, te arunc de pe motocicletă.

— Cum ai vrea să zic? Doar sunt rus.
— Să le zicem oameni R, am zis.
— De acord, a spus ținându-se strâns de mine. Noi, oamenii R, suntem ageri.

Era un pasager agreabil și îmi plăcea să călătoresc cu el. Era bine dispus când am parcat motocicletă și am urcat în apartamentul meu de la Amritsar. Exact când eram în dreptul ușii, am văzut-o pe Karla plecând undeva.

Purta o rochie neagră, de seară, fără mâneci, și teniși înalți. Avea părul împletit într-un coc mic și fixat cu un os de pește-spadă pe care îl cumpărase de la piață. Îl curățase, îl lustruise și îi pusese în capătul mai gros unul dintre inelele ei, care reflecta luminile din camera ei.

— Măiculiță! a exclamat Oleg aruncând o privire în cortul de beduin.

— Karla, ți-l prezint pe Oleg. E scriitor rus și un om bun prins în colțul nepotrivit. Oleg, ea e Karla.

Karla m-a măsurat din cap până-n picioare, cu capul aplecat într-o parte, aidoma femeii în burkha neagră, lucioasă, din casa cu arcade a Tuaregului. Simțeam că e ceva rău la mijloc: mai rău decât de obicei. S-a uitat la Oleg și a zâmbit.

— În colțul nepotrivit, zici?
— Karla, a spus Oleg sărutându-i mâna. Ce nume încântător! Am

și eu o iubire specială. Îi spun Karlesha. Așa o alint eu. E o onoare să te cunosc. Dacă flirtez cu tine, iubitul tău a amenințat că mă taie.

— Zău așa? a zâmbit Karla.

— L-am invitat pe Oleg la mine ca să ne îmbătăm împreună, am intervenit eu. A fost o noapte lungă și grea. Vrei să ni te alături?

— Mă întrebi dacă *aș vrea* sau dacă *aș fi dispusă*?

— Karla!

— E o întrebare legitimă, a zis Oleg.

M-am întors spre el.

— Ziceam și eu doar așa...

— Nu, mulțumesc! mi-a răspuns Karla stingând luminile din cameră și încuind o parte din zăvoarele pe care i le montasem la ușă. O clipă. Aș avea o ofertă pentru tine, Oleg.

S-a întors spre el, cu toate cele șaisprezece regine.

— Ce fel de ofertă? a întrebat Oleg prietenos.

— Avem nevoie de agenți de teren și tu pari numai bun.

— Agent de teren?

— Haide, Oleg, să deschidem sticla uitării și să ne-mbătăm, am propus.

— Avem biroul în camera de lângă a mea, a spus Karla rezemându-se de tocul ușii. Avem nevoie de agenți de teren cu tupeu. Ai tupeu, Oleg?

— Pot să fiu și tupeist, a răspuns el. Dar ce te face să crezi că sunt omul potrivit?

Karla a arătat cu degetul spre mine.

— Nu mi te-ar fi prezentat, dacă n-ai fi fost. Zi, batem palma?

Oleg s-a uitat la mine.

— Mă tai dacă accept?

— Normal că n-o să te taie, a zis Karla.

S-a întors înapoi spre Karla.

— Super! a zis Oleg. Concediat și angajat de două ori într-o singură zi. Știam eu c-o să mă îmbogățesc în orașul ăsta. Când încep?

— Măine la zece, a zis Karla. Pune-ți o cămașă frumoasă.

Oleg i-a aruncat un zâmbet seducător. I-a zâmbit și Karla. Îmi venea să-l gâtui pe Oleg cu o cămașă frumoasă.

— În regulă, am spus. Ne mai vedem.

M-am dus s-o sărut, s-o strâng în brațe, să miros oceanul, să mă întorc acasă, dar ea mi-a pus o mână în piept ținându-mă la distanță.

— Intră în cameră, Oleg, i-am zis aruncându-i cheile.

A deschis ușa și a rămas cu gura căscată.

— Sfinte minimalism! a exclamat el singur în decorul meu. Parcă-i dintr-o carte de-ale lui Soljenițan.

— Ce se întâmplă, Karla? am întrebat odată rămași singuri.

S-a uitat la fața mea, de parcă ar fi fost un labirint din care mai ieșise și cu alte ocazii. Se uita fix la buzele mele, la frunte și la ochi.

— Plec pentru câteva săptămâni, m-a anunțat.

— Unde pleci?

— Știi că e drăguț și exasperant în același timp că mă așteptam să întreb asta?

— Nu te mai eschiva, am spus. Unde pleci?

— Nu vreau să știi, mi-a răspuns arzându-mă cu reginele.

— Dar eu vreau să știu. Vreau să știu ce ușă trebuie să sparg în caz de nevoie.

A răs. Oamenii râd foarte des când eu vorbesc serios.

— O să petrec câteva săptămâni cu Kavita, m-a informat. Doar noi două.

— Ce dracu te-a apucat? am rostit fără să mă gândesc de două ori ce spun.

A lăsat din nou capul într-o parte.

— Ești gelos, Shantaram?

Nu eram. Privind înapoi, realizez că eram mai gelos pe scriitorul rus, fiindcă mi se părea un tip extraordinar, decât pe Kavita.

Dar Kavita îmi adusese niște acuzații urâte și abia atunci mi-am dat seama că încă mă dureau. În mintea mea, Karla nu mă părăsea pentru un alt iubit, mă părăsea pentru cineva care mă ura.

Nu i-am mărturisit în acea seară vorbele pe care mi le aruncase Kavita. Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să-i spun totul. Dar fusese o noapte prea grea.

— M-am întâlnit cu Madame Zhou în pasajul de sub hotel, i-am spus, și m-a avertizat să stau departe de Kavita. Ți se pare prudent să pleci împreună cu ea?

— Ce vrei de la mine? a răbufnit ea furioasă plină de îndârjire și de mândrie.

— Vreau să-ți fiu omul cel mai apropiat, Karla. E un păcat să te folosești de asta ca să mă rănești. Nu te mai juca cu mine! Zi-mi să te las în pace sau zi-mi să te iubesc cu toată ființa mea.

Era iritată. Rareori se întâmpla să nu-și poată stăpâni reacțiile feței ori ale corpului.

— Ți-am zis mai demult că trebuie să ai încredere în mine și că va deveni tot mai greu pe parcurs.

— Nu te duce, Karla!

— Rămân la Kavita, m-a informat. Nu sta treaz să mă aștepți.

A plecat. Am urmărit-o cum coboară scările, apoi am fugit în cameră și m-am uitat pe fereastră cum traversează strada până la stația de taxiuri din fața cinematografului Metro.

Oleg a venit lângă mine. Karla s-a urcat într-un taxi și a dispărut.

— Ești înamorat lulea, frate, mi-a zis Oleg compătimitor. Să știi că ai o votcă de tot rahatul, dar romul e bunicele. Hai, trage o dușcă!

— Trebuie să mă spăl mai întâi, am spus. Ți las dușul pregătit după aia. Fă-te comod!

A aruncat o privire prin camera golașă, al cărei parchet strălucea precum capacul unui sicriu lăcuit.

— Bine, a zis.

Am stat în duș, reglând apa la diferite intensități. Apa din hotel era adusă în cisterne și pompată în bazinele de alimentare cu sistem gravitațional de pe acoperiș. Toți cei din clădire împărțeau acele bazine.

Ca să nu fac risipă de apă, o opream din când în când și mă rezemam de perete, până în momentul în care confruntarea cu Concannon mi-a revenit în minte cu asemenea intensitate, încât m-a trecut un fior de greață și am repornit apa vindecătoare.

În lumea pe care ne-am creat-o, a fi bărbat sau a fi femeie e o minciună. O femeie este întotdeauna mai presus de orice idee i s-ar impune, iar bărbatul este mai presus de orice datorie i s-ar impune. Bărbații sunt capabili de empatie, iar femeile, să conducă armate. Bărbații cresc copiii, în timp ce femeile explorează exosfera. Nu suntem două entități separate: suntem versiuni fascinante ale celuilalt. Iar uneori și bărbații plâng la duș.

A durat un timp până am reușit să-mi șterg emoțiile de pe față. Mai târziu, când Oleg făcea duș, mi-am curățat arma gânditor și am ascuns-o într-un sertar secret de la capul patului.

— Ce săpun de rahat ai! a remarcat el în timp ce se ștergea cu prosopul, îți aduc eu unul R. Ți cad și negii de pe tine după ce te speli cu el.

— Ar fi o chestie dac-aș avea negi, am zis întinzându-i sticla. Mie-mi place săpunul meu.

Mi-a dat sticla înapoi, am luat o dușcă, i-am pasat-o la loc, a luat o dușcă, mi-a dat-o înapoi, am mai luat o dușcă, și tot așa...

- Ți-a plăcut să joci în mijlocul celui de joc de pase.
- Sper să nu te superi. E așa plăcut să pui o haină curată pe tine. N-am mai ieșit din ale mele de o veșnicie.
- Păstrează-l, am spus. Mai am unul.
- Am observat. Și două perechi de blugi. Nu-ți place să ai prea multe bagaje. Dacă împrumut una de la tine, te superi dacă le suflec manșetele? Îmi place cum arată suflecați.
- N-ai decât să le sufleci până-n vârful Uralilor, am zis. Numai las-o mai moale cu zâmbetul ăla. Zău așa, dacă mă mai amețesc un pic, o să-nceapă să mă sperie.
- Am reținut. Mai ușor cu zâmbetul. Noi, oamenii R, suntem extrem de flexibili. Ai ceva muzică?
- Sunt scriitor, i-am răspuns dându-i sticla. Normal că am muzică.
- Aveam un sistem audio cu CD conectat la niște difuzoare performante.
- Îmi plăcea, fiindcă orice ascultam se armoniza cu același ocean de sunete, cu aceeași simfonie de semnale venite dintr-o lume străină de a noastră.
- Ai un sistem de căcat, a zis Oleg.
- Ești al dracului de critic.
- Încerc doar să-mi fac o listă mentală cu obiectele de care să-ți fac rost și să fie mai puțin de rahat.
- Ce vrei să asculți, Oleg?
- Ai Clash?
- În clipa în care am pus *Combat Rock*, a sărit de pe scaun și și-a luat chitara.
- Du-te la ultima melodie, mi-a zis. *Death Is a Star*. Pe-aia știi și eu s-o cânt. Hai să cântăm împreună.
- Am făcut un jam session ruso-australiano-indian, pe muzica îndepărtaților Clash, într-o cameră de hotel din Bombay. Am repetat la nesfârșit, până când ne-am sincronizat perfect, și am râs de fericire ca niște copii când am reușit. Iar corzile mi-au redeschis tăieturile de la degete și sângele vărsat în bătaia cu Concannon a lăsat dăre pe corpul chitarei mele.
- Eram prea beți pentru a mai continua și tocmai începeam să uităm de acel eveniment și de orice altceva, când m-am trezit cu un curier în cameră. Purta uniforma kaki, ca toți curierii, și ținea un mesaj în mână.
- Tu de unde-ai mai apărut? am întrebat clătînându-mă pe

picioare ca să-l pot distinge mai bine.

- De afară, domnule, mi-a răspuns.
- E în regulă, atunci. Cu ce-ți pot fi de folos?
- Am un mesaj pentru dumneavoastră.
- Nu-mi plac mesajele.
- Eu îmi fac doar datoria, domnule.
- Ai și tu dreptate. Cât îți datorez?

Am plătit curierul și m-am așezat pe scaun uitându-mă la mesaj. Nu voiam să-l citesc. Englezii au vorbă: *E o veste bună să nu primești vești.* Nemții spun: *Nu e o veste rea să nu primești vești.* Sunt de acord cu nemții. Ceva în interiorul meu – încă nu m-am lămurit dacă e partea care mă salvează sau mă duce la pierzanie – îmi șoptește mereu să rup mesajul înainte de a-l citi, indiferent de expeditor, și, uneori, chiar așa procedez. Trebuia totuși să-l citesc, în eventualitatea în care ar fi privit-o pe Karla. N-a fost cazul. Era de la George Gemeni.

Dragul meu prieten, Lin. Eu și Scorp am pornit în explorare. Îl căutam pe gurul despre care ți-am vorbit ca să ridice blestemul. Naveen ne-a oferit o pistă de încredere, așa că, de mâine, vom începe cercetările în canalele din Karnataka. Ține-ne pumnii! Te iubesc, frate!

Mi se părea o scrisoare veselă și plină de optimism, lucru care m-a bucurat nespus. Nu-mi dădeam seama că, în realitate, era un strigăt de ajutor. Am lăsat scrisoarea pe masă, am pus niște muzică reggae bună la sistemul meu de toată jena și ne-am pus pe dansat. Oleg dansa din plăcere, zic eu, dar poate că până și rusul zâmbăreț avea demoni de care trebuia să se elibereze. Gândul meu fugea la lupta cu Concannon și dansam pentru iertarea acelei victorii: pentru că îmi înfrânsesem dușmanul și o regretam.

Luna, sora noastră singuratică, filtrează durerea și răul din soare și le răsfrânge asupra noastră, inofensive, fără văpaie și fără prihană. În noaptea aceea, am dansat împreună cu Oleg pe balcon, sub razele lunii, am cântat, am strigat și am răs împăcându-ne cu faptele săvârșite de-a lungul vieții și cu pierderile suferite. Iar luna a binecuvântat doi nebuni decăzuți, într-o zi decăzută, cu lumină solară purificată de o oglindă cerească din piatră.

Partea a XI-a

Capitolul 62

Oleg s-a mutat la mine. Mi-a cerut voie să doarmă pe canapeaua mea și am acceptat, ceea ce însemna că trebuia să-mi cumpăr o canapea. L-am luat cu mine la cumpărături. A durat mult până când a ales una. Era din piele verde și suficient de lungă cât să se poată întinde-n voie, lucru pe care-l făcea frecvent, după ce am adus-o acasă.

Când nu era agent de teren, cu tupeu, plecat împreună cu Didier și Naveen în căutare de iubiri pierdute, îl găseai pe canapea, cu mâinile încrucișate pe piept, analizând probleme din propriile stepe psihologice. Tuaregului i-ar fi plăcut la nebunie de el.

— Zilele trecute, nu tu ziceai că-ți poți modifica visele? m-a întrebat Oleg, întins pe canapea, la o săptămână după ce începuse lucrul la Birou. Că le poți modifica *în timp ce visezi*?

— Întocmai.

— Vrei să spui că, în timp ce visezi și ești complet cufundat în somn, tu ești în stare să modifice cursul viselor?

— Da. Tu nu poți?

— Presupun că majoritatea oamenilor nu pot.

— Stai să-ți explic altfel. Coșmarul e un vis pe care nu-l pot controla, iar visul e un coșmar pe care îl pot controla.

— Uau. Și cum funcționează asta?

— M-ai întrerupt în plin proces de creație, Oleg, l-am atenționat, încercând să pun capăt discuției.

— Scuze, mi-a zis dând din picioarele goale la capătul celălalt al canapelei. Te las să-ți vezi de treabă. Nu mai scot un sunet.

Lucram la o nouă povestire. O abandonasem pe cea fericită, despre oameni fericiți. Nu avea cum să se termine bine. Încercam să schițez câteva paragrafe despre Abdullah și mă gândeam la poveștile construite în jurul lui. Găseai în el izvoare nesecate de inspirație, fiecare poveste mai paradoxală decât cealaltă, și totuși nu scrisesem

niciodată despre el.

619

În acea după-amiază, am simțit impulsul de a-l imortaliza, de a-l zugrăvi în cuvinte, iar cuvintele se așezau pe hârtie unul după altul. Paragrafele înfloreau precum tufele de hortensii în paginile jurnalului meu.

La ani distanță de la acea după-amiază însoțită în camera de la Amritsar, un scriitor mi-a spus că le poartă ghinion celor vii să scrie despre oameni în viață. Nu știam asta pe atunci și eram fericit în paginile închinat lui Abdullah: îndeajuns de fericit cât să uit de amenințări și crime, de dușmani care se ascund într-un zâmbet, de Kavita și Karla și de tot restul lumii, câtă vreme îmi puteam vedea netulburat de scris.

— Despre ce e povestirea? m-a întrebat Oleg.

Am pus jos stiloul.

— Despre un scriitor care omoară o persoană care îl întrerupe din scris. Vrei să știi care-i misterul în toată povestea?

S-a pus picior peste picior, sprijinindu-se cu mâinile pe coapse.

— Mor după mistere, a spus el.

— Misterul este de ce i-a luat scriitorului așa mult timp să facă acel gest.

— Ești sarcastic, a zis. Ar trebui să citești Lermontov. Cei din Caucaz sunt renumiți pentru sarcasmul lor.

— Nu mai spune, am zis punând mâna pe stilou.

— Chiar îți poți modifica visele?

Mi-a alunecat stiloul din mână spre el, planând deasupra cotului meu de pe birou. Speram să se transforme într-un caduceu cu care să-l trimit în lumea somnului.

— Mă interesează cum funcționează. Mi-ar plăcea să-mi pot modifica visele. Am *unele* vise pe care aș vrea enorm să le pot trăi în reluare.

Am pus capacul stiloului, am închis jurnalul și m-am dus să iau două beri din frigider. I-am aruncat una. M-am lăsat pe spătarul scaunului și am ridicat doza în semn de toast.

— Pentru mistere! am zis.

— Pentru mistere!

— Acum, Oleg, așază-te comod și spune-mi ce te frământă.

— E vorba despre Karla ta, a spus luând o gură de bere. Înțeleg perfect prin ce treci. Și eu o am pe Karlesha mea la Moscova.

- Și tu de ce nu ești la Moscova?
- Nu-mi place Moscova, a răspuns luând încă o dușcă. Prefer Sankt-Petersburg.
- Dar o iubești pe fată.
- Așa e, dar ea mă urăște.
- Te *urăște*?
- Mă urăște de moarte.
- De unde știi?
- L-a plătit pe taică-su să pună pe cineva să mă lichideze.
- A trebuit să-l plătească? Dar ce e taică-su, bancher?
- Nu, e polițist. Unul cu grad înalt.
- Și ce s-a-ntâmpat?
- E o poveste lungă, a oftat el uitându-se la perdelele albe care fluturau în ușa balconului însorit.
- Du-te naibii, Oleg! Dacă tot mi-ai stricat povestea, măcar compensează cu a ta, cât o fi ea de lungă.
- A scos un râset amar. Una dintre cele mai pure expresii ale umanității noastre: râsul amar.
- M-am culcat cu sor-sa, a mărturisit Oleg cu ochii la bere.
- Bun. Nu e chiar un gest elegant, dar sunt lucruri mult mai rele pe care le poți face surorilor unora.
- Stai, că e mai complicat. Sunt gemene, dar nu identice.
- N-am idee unde vrei să ajungi, Oleg.
- S-a auzit un strigăt de pe hol. Era Didier.
- Ești acasă, Lin? a întrebat el intrând pe ușa descuiată.
- Didier! am spus, fericit. Ia loc! Pofțim și-o bere. Oleg se aventurează pe un teritoriu care depășește sfera canapelei mele. Tu ești persoana cea mai potrivită să-l ghideze.
- Am o mulțime de întâlniri, Lin, și...
- Iubita mea de la Moscova mă urăște, a spus Oleg sec și deznădăjduit, fiindcă nu e geamănă identică și m-am culcat și cu ea, și cu geamăna ei non-identică în același timp.
- Fascinant, a exclamat Didier așezându-se comod în scaun. Iartă-mi indiscreția, Oleg, aveau aceeași... aromă?
- Tu, indiscret? am răs. Mă șochezi Didier.
- E ciudat că mă întrebi asta, a murmurat Oleg uitându-se la fața lui Didier. *Aveau* într-adevăr același miros. Exact același. Era același... peste tot.
- Este un fenomen rarism, a zis Didier meditativ. Ai observat cumva lungimea inelarului comparativ cu a arătătorului?

— Nu se poate să trecem peste asta și să ajungem la partea unde tatăl fetei a încercat să-l omoare? am propus eu gândindu-mă că aveam mult de lucru.

— Fabulos, a zis Didier. A încercat să te omoare?

— Da. Să vă povestesc cum s-a întâmplat. Eram îndrăgostit de Elena. Nu s-a întâmplat absolut nimic între mine și soră-sa, Irina, până într-o seară când eram beat, eram *razbit* de tot.

— *Razbit!* a întrebat Didier.

— Beat turtă. Eram amețit rău și Irina s-a băgat lângă mine în pat, în pielea goală, în timp ce Elena era în vizită la vecini.

— Splendid, a exclamat Didier entuziasmat.

— Era beznă, a continuat Oleg. Erau trase storurile la ferestre. Mirosea exact ca Elena. N-am simțit nicio diferență.

— Te-a sărutat? a întrebat Didier, un maestru al investigațiilor sexuale.

— Nu. Și nici n-a scos vreun cuvânt.

— S-ar fi dat de gol. Isteață fată.

— Elena n-a fost de aceeași părere când a intrat în cameră, a aprins lumina și ne-a prins făcând dragoste.

— N-ai ce scuză să mai găsești într-o situație ca asta, am spus.

— M-a dat afară din propriul meu apartament, s-a plâns Oleg. Nici nu știu dacă e legal să faci așa ceva. Mai plătesc chiria și-acum, din Bombay. Taică-su a amenințat că mă bagă la răcoare dacă nu renunț la femeia iubită.

— Mă îndoiesc că Elena s-a simțit foarte iubită în clipele alea, Oleg.

— Mă refeream la *Irina*, a zis Oleg. Când am făcut dragoste cu ea, cât eram eu de beat, a fost cel mai frumos lucru din viața mea. Era o adevărată maniacă, dar în sensul bun al cuvântului. Eram nebun după ea. Încă mai sunt.

— Minunat, a spus Didier. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am reușit să-i trimit un mesaj Irinei, în care o rugam să fugă în lume cu mine. A fost de acord. Urma să ne întâlnim la miezul nopții, în gara Paveletsky. Dar ea i-a spus totul Elenei, care a venit la mine și m-a rugat să nu o iau pe Irina de-acasă. Am refuzat-o. M-am întâlnit cu Irina la gară. Când să plecăm, m-a oprit și m-a întrebat dacă sunt absolut sigur că pe ea o iubesc, și nu pe sora ei.

A făcut o pauză, părând a-și croi loc prin desigurul amintirilor.

— Și? a zis Didier bătând ușor din picior. Mai departe.

— Stăteam împreună în întuneric. M-a întrebat cum pot fi sigur că

pe ea o iubesc, și nu pe Elena. Știți momentul acela în care o femeie îți cere să spui adevărul? Iar tu ești perfect conștient că acela e ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci?

— Mda, am confirmat amândoi.

— Am spus adevărul.

— A ieșit rău? am întrebat.

— I-am zis că sunt absolut convins că pe ea o iubesc, fiindcă, pentru a înlătura orice îndoială, mă mai culcasem o dată cu Elena când venise la mine, cu doar două ore înainte. Nu simțisem nimic pentru ea. Nici măcar nu-mi prea plăcuse. Așadar, eram sigur că Irina era aleasa și nu era doar o halucinație a minții mele bete din acea noapte.

— Rahat! am zis.

— *Merde!* a confirmat Didier.

— Mi-a tras un pumn, a spus Oleg.

— Îmi vine să-ți trag și eu unul, a spus Didier. Unei femei nu poți să-i spui adevărul gol-goluț.

— Ți-ai săpat singur groapa, am râs. Nu te-a iertat niciuna dintre ele?

— Taică-su a pus niște indivizi foarte dubioși pe urmele mele. A trebuit s-o șterg repede de-acolo.

— Ghinion, am zis. Așa-ți trebuie dacă te-ai înamorat de două fiice de polițist.

M-am întors spre Didier, care stătea cu picioarele încrucișate și cu bărbia sprijinită în mână.

— Ai vreun sfat? am întrebat.

— Didier are o soluție, a zis. Trebuie să-ți pui pe sub cămașă două tricouri dintr-alea cum poartă oamenii normali, timp de două săptămâni. Nu trebuie să te speli cu săpun ori șampon, doar cu apă. Nu te mai dai cu parfum și nu te atingi de nimeni care e dat cu parfum. Și nu-ți speli tricourile.

— Și pe urmă? a întrebat Oleg nelămurit.

— Pe urmă, pui tricourile în două pachete și trimiți unul fiecăreia dintre gemene. Pe pachet nu scrii decât *Leopold's – Bombay*.

— Bun. Și pe urmă?

— Apoi, faci copii după o poză a Irinei și le împarți chelnerilor de la Leopold's și-i promiți o recompensă celui care o va identifica primul și te va suna.

— De ce crezi că va veni? l-a întrebat Oleg.

Avea aceeași lumină în zâmbet ca tinerii de pe munte veniți să îl

asculte pe Idriss.

— Mirosul, a spus Didier. Dacă te iubește, atracția mirosului tău o va aduce la tine. Va veni după tine ca un pelerin care simte miros de feromoni. Dar numai dacă te iubește și tu o iubești pe ea.

— Uau, Didier! a zis Oleg bătând entuziasmat din palme. Mă apuc imediat.

S-a ridicat de pe canapea, mi-a luat celălalt tricou din dulap și l-a tras peste cel pe care îl purta deja.

— De ce i-ai zis să împartă doar poza Irinei? De ce nu și pe-a Elenei? l-am întrebat pe Didier.

— Din cauza partidei de sex, mi-a explicat Didier. N-ai fost atent la ce-a zis? Irina este Elena, dar fără inhibiții.

— Bine spus, a confirmat Oleg aranjându-și tricourile.

— Exact, a spus Didier adulmecându-l pe Oleg ca să fie sigur că nu e dat cu parfum. Partida de sex cu Irina a fost excepțională. Ce vrei să-ți spun mai mult?

S-a ridicat în picioare și și-a netezit mânecile.

— Gata, misiunea mea s-a încheiat, a spus din prag. Fă cât mai mult efort fizic, Oleg. Urcă-te prin cele mai periculoase locuri, sari, ia-te la hartă cu un polițist, ceartă-te cu un bătauș și, mai presus de toate, flirtează cu cât mai multe femei, dar fără să te culci cu ele până când nu trimiți tricourile. Trebuie să-ți simtă mirosul de leu, de lup, de primată, de bărbat înfometat de sex și de femei care tânjesc după el. *Bonne chance*.

A ieșit din cameră, dându-și eșarfa albastru-gri după umăr, cu un gest teatral.

— Uau! a exclamat Oleg.

— Știi că te-am rugat să nu mai folosești întruna cuvântul cu R?

— Da, a spus el șovăitor.

— De azi înainte, îl includ și pe *uau* pe listă.

— Ai o listă?

— Acum, da.

— Drace, a rânjit el. Există o listă de cuvinte interzise. Frate, mă faci să-mi fie dor de Moscova. Și nici măcar nu-mi place Moscova.

Avea dreptate. O listă de cuvinte interzise?

— Știi ce? Dă-o dracului de listă, Oleg! Zi tot ce vrei tu, l-am anunțat.

— Pe bune?

— Da.

— Uau! Sunt iarăși rus.

- Parcă voiai să te plimbi cu motocicletă mea, nu-i așa?
- Mă lași?
- N-o să se întâmple. Dar e una veche la parter. Am văzut-o abandonată acolo când am parcat-o pe-a mea. A fost a unui chelner de la Kayani. Nu-mi plăcea cum se purta cu ea, așa că am cumpărat-o de la el. M-am ocupat de ea de câteva săptămâni încoace.
- *Kruto*, a exclamat Oleg căutându-și pantofii.
- Poftim?
- Ca să nu mai zic *uau* întruna. *Kruto* înseamnă mișto, în rusă.
- *Kruto*?
- Exact. *Kruto*, frate.
- Știi să mergi pe motocicletă?
- Ți bați joc de mine? a pufnit el în timp ce-și lega șireturile. Noi, rușii, mergem pe orice.
- În regulă. Am câteva ture de făcut. Poți să vii cu mine dacă vrei și tot n-ai nimic de făcut.
- Inspirație pentru o nouă poveste, a zis el. Mersi.
- Poveștile mele sunt poveștile mele. Vii cu mine, te uiți și pe urmă uiți ce-ai văzut, da?
- Dar dacă descopăr un personaj grozav? Știu eu, o persoană cu care vorbești și care-i numai bună de pus într-o povestire?
- Am căzut pe gânduri. Oleg era băiat de treabă.
- Bine, te las să-ți alegi un personaj.
- Super!
- Dar să nu fie Tușa Semiluna.
- Cred c-ar fi un personaj pe cinste.
- Tocmai de-aia nu ți-o dau. Ești gata de plecare?
- Sunt gata de orice. E mottoul familiei mele.
- Oh, nu! Te rog să nu te-apuci să-mi povestești despre familia ta de ruși!
- Cum dorești. Dar n-ai idee câte personaje rusești pierzi. Eram dispus să ți le dau pe gratis.

Capitolul 63

Am dat două ture prin sud, colindând fără grabă pe străzile Orașului-Insulă. Rareori a trebuit să schimbăm vitezele, fiindcă am trecut pe roșu cu fiecare ocazie, fără să ne amendeze vreun polițist, și am luat-o pe toate scurtăturile necunoscute.

Oleg s-a arătat încântat de prima lui vizită la banca clandestină. I-a întrebat dacă aveau camere de închiriat. I-a plăcut de Tușa Semiluna. Și ea l-a plăcut pe Oleg: suficient de mult cât să îl plimbe prin două cicluri lunare.

L-am smuls din mrejele ei după nouă minute și treizeci de secunde, despărțirea de Tușa Semiluna dovedindu-se cu atât mai dificilă cu cât încercam să fugim mai repede de acolo.

Noaptea începea să pună stăpânire pe lumini în momentul în care am intrat în virajul ce ne ducea prin fața hotelului President de pe Cuffe Parade. Am auzit sunetul insistent al unui claxon în spate.

I-am făcut semn cu mâna dreaptă șoferului că ne putea depăși. Cum țiuitul claxonului nu voia să înceteze, am oprit sub un pâlț de platani iluminați de un felinar, încă verzi, deși sezonul musonului trecuse demult.

Din stradă, se deschidea o alee exact în locul în care oprisem. În caz de nevoie, îmi oferea o cale de scăpare inaccesibilă unei mașini. Oleg a tras în spatele meu, iar după el, o limuzină. Am pus imediat mâna pe cuțit.

Geamul fumuriu a coborât și am văzut-o pe Diva, în compania celor două dive ale ei.

— Salut, puștoaico! am zis. Ce mai faci?

S-a dat jos din mașină. Șoferul s-a agitat disperat să-i deschidă portiera, dar era prea târziu. Diva i-a făcut semn să-și vadă de treabă.

— Stai liniștit, Vinodbhai, i-a spus ea zâmbind. Mă descurc și singură.

Bărbatul a făcut o plecăciune și a aruncat o privire furișă spre amicele Divei. Apoi, a lăsat ochii în pământ și s-a postat cuminte lângă mașină.

Era remarcabil din partea ei să adauge apelativul onorific *bhai* la finalul numelui său. Era o adresare respectuoasă, probabil singura de care va mai avea vreodată parte, în afara cercului de rude și prieteni care cunoșteau valoarea omului în uniformă.

Era un gest superb, ceva ce transcendea ideea de clasă socială, și o apreciam pe tânăra moștenitoare pentru el.

— Lin, a spus ea venind să mă îmbrățișeze. Ce bine-mi pare să te văd!

Era prima oară când mă îmbrățișa. Sincer vorbind, era prima oară când nu mă întâmpina cu o insultă.

— *Kruto!* am zis. Uite că mai sunt și oameni bucuroși să mă vadă.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, a spus ea punându-mi o palmă pe piept. După incendiul ăla, a trebuit să preiau compania tatei și n-am mai avut ocazia s-o fac. Am tot ținut să-ți mulțumesc și să-ți spun cât de recunoscătoare vă sunt ție, lui Naveen, lui Didier, lui Johnny Trabuc, Sitei, lui Aanu – *adevărata* Aanu – și lui Priti și lui *dudhwallah* Srinivasan și...

— Începi să mă sperii, Diva, am zis. Unde-ți sunt colții de tigroaică?

A râs. Au râs și divele din limuzina cu aer condiționat.

— Cine-i prietenul tău? a întrebat cântărindu-l bine pe Oleg din priviri.

— Oleg, l-am prezentat eu. Scriitor rus și agent de teren la Biroul Iubirilor Pierdute.

— Diva Devnani, a zâmbit ea și i-a întins mâna. Încântată de cunoștință.

Oleg i-a sărutat mâna.

— Oleg Zaminovic, a spus el. Toți din familie credem că e un nume inventat de străbunicul, dar el ne-a inventat și pe noi, așa că nu-i purtăm pică.

— Eu sunt Charu, a zis una dintre dive.

— Și eu Pari, a adăugat cealaltă.

Oleg a făcut o plecăciune galantă de pe motocicletă.

— Urcă-n mașină, l-a invitat una.

— Da, da, bineînțeles, a spus cealaltă.

Portiera limuzinei s-a deschis fără zgomot, de parcă cineva ar fi făcut asta cu puterea gândului.

— Ce idee minunată, a zis Oleg aruncându-mi o otheadă șmecherească.

— Super! a spus Diva. Totul e aranjat. Eu și Lin mergem înainte în mahala cu motocicletă, iar Oleg vine cu fetele.

— Stai o clipă! am intervenit. Ai uitat ceva în toată afacerea asta.

— Nu te mai agita, Lin, a spus Diva. Am mers cocoțată pe rezervorul motocicletei unuia dintre servitorii noștri de când aveam trei ani.

— Mă refeream la motocicletă lui.

Oleg s-a uitat în limuzină la cele două fete cu rochii scurte, și mai scurte cum stăteau așezate pe bancheta de spate. Pe urmă, s-a uitat la mine.

— Motocicleta nu se abandonează, Oleg.

— Ai uitat sfatul lui Didier? a spus Oleg implorându-mă ca de la

bărbat la bărbat. Știi la ce mă refer, Lin. Chestia cu tricourile mirositoare. Ar trebui să-ncep din seara asta. Tu... tu ce zici?

S-a uitat încă o dată în limuzină. Erau incontestabil fete frumoase și vizibil interesate de Oleg.

— Parcheaz-o pe trotuar, lângă poartă, i-am zis. Dă-i paznicului o sută de rupii să stea cu ochii pe ea până mâine, când vin eu după ea.

— Super! a exclamat.

A urcat-o iute pe trotuar și a oprit protestele paznicului cu o sumă frumoasă de bani.

A zbughit-o spre limuzină, mi-a aruncat cheile motocicletei, a urcat și a tras portiera după el.

Diva stătea lângă motocicleta mea și-mi zâmbea. Noaptea era o șopârlă ce se târa pe trotuar, pe lângă noi. Oamenii o recunoșteau din când în când și se opreau să o privească.

— De ce zâmbești? am întrebat-o.

— Zâmbesc, a spus ea, pentru că nici nu-ți închipui ce om bun ești.

M-am încruntat. Oamenii, prietenii, dușmanii se transformau mult prea repede în jurul meu. Aveam senzația că sunt ultimul care se trezește din somn în timpul unui atac.

— Charu și Pari sunt fete fără obligații și cu gusturi diverse, mi-a zis.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Și pe tine te plac, mi-a spus. N-am încercat să le descurajez această pasiune.

— Poftim?

— Te consideră un bărbat interesant, a repetat ea. Asta zic.

— Toți oamenii sunt interesați, am răspuns.

— Ești înamorat rău de Karla, nu-i așa? a spus ea zâmbind, fără să-și arate colții de tigroaică.

— De ce mergem în mahala?

— Se organizează o petrecere pentru femei și sunt onorată să spun că eu sunt invitata specială. Mi-ar face plăcere dacă ai veni cu mine. Zi-mi dacă nu e cea mai bună ofertă pe care ai primit-o în ultimele douăzeci de minute.

A venit rândul meu să râd. Poate că se schimbasesc cu adevărat. Oamenii se mai schimbă uneori.

— Invitata de onoare?

— Hai, Cisco, să-i dăm bătaie, a zis ea urcându-se pe motocicletă în spatele meu.

Am lăsat motocicletă la marginea mahalalei și am luat-o pe ulițele decorate cu flori. Ghirlandele lungi și groase se întindeau de la o casă la alta. Eli, nepotul lui Johnny, ne-a condus prin întunericul străpuns doar de lumina câte unei lămpi cu gaz. Se oprea în dreptul fiecărui buchet spectaculos și își trecea lanterna peste împletiturile de flori, ca să putem admira fiecare boboc. Era îmbrăcat în hainele bune, ca pentru ceremoniile religioase, la fel ca toți cei pe care-i întâlneam pe ulițe.

Într-un final, am ajuns la un spațiu deschis unde se țineau nunțile și sărbătorile în mahala. Scaune de plastic erau aranjate într-un semicerc larg în jurul unei scene micuțe. Lumea începea să se adune.

Femeile se strângeau într-o adevărată grădină de rochii colorate, cu flori de frangipani împletite în păr, iar râsetele lor răsunau precum păsările la apusul soarelui.

Charu și Pari și-au făcut apariția însoțite de Oleg. La câțiva pași în urma lor, veneau Kavita, Naveen și Karla.

Karla.

A dat cu ochii de mine și mi-a zâmbit. Ce senzații poate trezi în tine surâsul unei femei: ce avânt curajos, ce ploaie...

Oamenii au rugat-o pe Diva să țină o cuvântare. A găsit un spațiu liber din care i se putea vedea trupul mic, însă discursul ei a fost foarte scurt.

— Vreau să vă mulțumesc din suflet tuturor, a rostit ea în hindi. Pentru că ospitalitatea voastră mi-a salvat viața, știu că împreună putem realiza orice. De acum încolo, vă voi fi alături mereu. Susțin mutarea mahalalei în partea cealaltă a orașului, în locuințe decente, sigure și confortabile. Vă promit că voi depune toate eforturile pentru a vedea acest proiect dus la bun sfârșit.

Femeile și bărbații aclamau, iar copiii țopăiau frenetic, de parcă pământul le-ar fi ars tălpile. Formația s-a pus pe cântat cu asemenea patos, încât nimeni nu se mai înțelegea cu nimeni.

Se amenajase un spațiu pentru mâncare dintr-o folie lungă de plastic albastru întinsă pe jos. Marginile erau presărate cu frunze de bananier în care lumea să fie servită cu mâncare. Eu mâncasem deja, dar era nepolitic să refuz și purta ghinion.

Ne-am ghemuit unii lângă alții. Charu și Pari trebuiau să stea într-o parte, fiindcă fustele lor de firmă erau mult prea scurte, dar nu păreau deloc deranjate. Aveau ochii mari de uimire, de parcă ar fi văzut leii din Africa.

Era prima lor experiență în lumea săracă. Erau dezgustate,

speriate și îngrozite de potențialii germeni din mâncare. Dar erau și fascinate, iar un indian fascinat este ca și cucerit.

Soarta a făcut să fiu flancat de Kavita, în dreapta, și de Karla, în stânga.

Se serveau *biryani* de legume, pastă de cocos, condimente bengaleze, delicatese de Cașmir, legume *tandoori*, iaurt de castraveți și roșii, *dhal* galben, conopidă gătită la wok, bame și morcovi. Toate ne erau oferite de un șir interminabil de persoane care ne zâmbeau binevoitoare.

— Curios moment pentru o petrecere, i-am zis Karlei.

— Dacă ai avea măcar o vagă idee, mi-a răspuns Kavita aplecându-se spre mine, vrând parcă să-mi fure privirea, ori sufletul, ori altceva, ai ști că asta e perioada dintre schimburi și singurul moment în care se pot reuni muncitorii din tura de noapte și cei din tura de zi.

Era o reacție absurdă din partea ei. Eu trăisem în mahala, ea, nu, și nu prea avea ce să mă învețe.

— N-ai de gând să termini cu prostiile, Kavita?

— De ce-aș face-o, cowboy-ule?

— Ce-ar fi să-mi dați niște *chutney* picant în loc să vă ciondăniți, a intervenit Karla făcând-o pe conciliatorul.

I-am întins mâncarea, reușind să-i surprind privirea pentru o fracțiune de secundă.

— Ai dat bir cu fugiții când a murit Lisa, mi-a reproșat Kavita. Și-acum faci la fel.

— Bine, Kavita, varsă-ți veninul.

— E cumva o amenințare? a zis ea privindu-mă cu dispreț printre pleoape.

— Cum ar putea adevărul să fie o amenințare? Sunt sătul de acuzațiile tale. Am venit în orașul ăsta târându-mi propriile cruci. N-am chef să-mi mai pui tu altele în spinare.

— Tu ai ucis-o, a zis ea.

Nu mă așteptam la asta.

— Liniștește-te, Kavita, i-a zis Karla.

— Nici măcar nu eram aici. Nici măcar nu eram în țară. Răul s-a întâmplat sub paza ta.

A tresărit. Era rănită și nu asta intenționasem. Nu voiam decât s-o opresc să mă mai rănească. I s-au umezit ochii, precum domurile de zăpadă ale sufletului, lacrimi înghețate.

— Am iubit-o, a spus ea, când domurile s-au spart. Tu n-ai făcut

decât să te folosești de ea cât timp ai așteptat-o pe Karla.

— Țasta-i momentul ideal să vă potoliți și să vă bucurați de sărbătoare, a spus Karla în cele din urmă. Terminați odată cu ciorovăielile voastre și comportați-vă ca niște oaspeți bine educați. N-am venit aici pentru noi. Am venit pentru Diva, care a suferit cumplit în ultima vreme.

O vreme, m-am prefăcut că mănânc, iar Kavita, că s-a potolit. Niciunul dintre noi nu-și juca rolul credibil.

— Tu trebuia să mori singur pe patul ăla, a strigat ea când nu s-a mai putut stăpâni.

— Termină, Kavita! i-a zis Karla.

— N-ai nimic de comentat, Lin?

— Termină, Kavita!

— Asta-i tot ce poți să spui?

Am dat să mă ridic, dar s-a agățat de mâneca mea.

— Ai idee ce zicea despre *tine* în timp ce făcea dragoste cu mine?

Ar fi trebuit să mă opresc, dar nu am făcut-o.

— Știi ceva, Kavita? i-am zis. Tu lucrezi la un ziar care vinde creme pentru tenul alb într-o țară plină de oameni cu tenul măsliniu. Vorbești despre protecția mediului, dar primești bani din reclame de la companii petroliere și miniere. Îi cerți pe cei care poartă blănuri naturale, dar faci reclamă lanțurilor de fast-food care vând pui și hamburgeri umflați cu hormoni. Economiiștii voștri le iartă greșelile bancherilor, oricât de catastrofale ar fi acestea, pagina voastră de opinii îngrădește opiniile, iar criticile voastre sunt ca un purice pe elefantul intoleranței. Femeile din paginile voastre sunt niște păpuși, iar bărbații, niște înțelepți. Mușamalizați la fel de multe infracțiuni pe câte relatați. Ați făcut campanii împotriva unor nevinovați doar ca să vă vindeți ziarul mai bine și o știm amândoi. Așa că nu-ți mai da aere de sfântă și lasă-mă în pace!

S-a uitat la mine cu o îndârjire care nu trăda absolut nimic, dar poate că nimic era tot ce avea, fiindcă nu scotea un cuvânt.

M-am ridicat, mi-am luat rămas-bun și am pornit singur prin mahala. Naveen m-a prins din urmă pe o uliță plină de prăvălii.

— Lin! a strigat el. Așteaptă!

— Cum te descurci cu iubirea pierdută? l-am întrebat.

Am atins un punct nevralgic, fără măcar să-mi dau seama. A eliberat furia din cușcă.

— Ce vrei să spui cu asta? a mârâit el.

— Știi ceva, Naveen? Îmi ești foarte simpatic, dar astă-seară n-am

chef s-o faci pe bosumflatul cu mine.

Am plecat singur, dar, când am ajuns la motocicletă pe care o lăsasem pe strada largă de la marginea mahalalei, unde copiii încă se jucau, cineva mi s-a furișat în spate.

M-am răsucit brusc și am prins un gât într-o mână și cuțitul în cealaltă înainte să realizez că era Karla.

— Nu reușesc niciodată să te iau pe nepregătite, Shantaram, a zis după ce i-am dat drumul.

— Așa e. Mereu te prind.

Nu s-a îndepărtat de mine.

— Dacă te mai furișezi așa pe la spatele oamenilor, o să te-alegi cu o criză de isterie, fato, am zis ținând-o de talie.

— Criză de isterie? Ce exprimare de american!

— N-ai tu idee cât de american aș putea fi astă-seară.

— Ar rezolva problema crizelor de isterie?

— Puțin probabil. Poate c-ar fi bine să-ți prind un clopoțel la brățară.

— Poate că da, a tors ea ca o pisică.

Am sărutat-o, rezemându-ne de motocicletă, și m-am rugat să nu mi mai dea drumul niciodată.

— Ușurel, a zis ea. Ești gata să iei Troia cu asalt, iar corăbiile nici n-au sosit încă.

— Crezi că mi-ai putea explica la orizontală ce înseamnă asta? am zis.

— În actualul *meu* apartament sau în actualul *tău* apartament? a răs ea.

— În orice apartament actual.

A răs din nou.

— N-a sunat cum trebuie, am spus repede. N-am mai fost împreună de când eram pe munte. Ți se pare mult timp? Mie mi se pare o veșnicie.

Parcă spuneam glume. Râdea cu tot mai mare poftă la fiecare cuvânt al meu. M-a implorat să mă opresc, fiindcă nu mai putea să respire.

— Îmi pierd mințile din cauza ta, Karla. E senzația aia pe care-o ai când te simți perfect împlinit lângă cineva. Eu n-o am decât cu tine.

S-a oprit din răs și m-a privit din cap până-n picioare. Nu știu ce îi face pe oameni să mă măsoare din cap până-n picioare, dar o pățesc foarte des.

M-a sărutat. Am sărutat-o. Ploaie, val și acel loc lăuntric în care

dansăm mai bine decât în realitate: m-a sărutat.

Mi-a tras o palmă.

— Fir-ar! Ce-am făcut să merit asta?

— Revino-ți, mi-a zis. Am mai purtat discuția asta. Ți-am mai zis o dată. Ori joci alături de mine, ori joc pe cont propriu. Tu alegi.

— Corect. Sunt perfect de acord. Ce jucăm?

— Te iubesc, Shantaram, mi-a zis desprinzându-se de mine. Am nevoie de Kavita în momentul de față. Am un plan despre care nu-ți pot spune nimic, ai uitat? Am nevoie de ea și am nevoie ca tu să te ridici deasupra dușmăniilor meschine și să fii un om mai bun.

A dispărut în mahala, în lătrăturile câinilor.

Nu înțelegeam mai nimic, cu excepția rolului meu, și nici acesta nu eram sigur care era. Dar știam măcar că fusesem reprimat în lumea Karlei. Încă îi simțeam palma. Și sărutările.

Capitolul 64

După acea noapte, nu l-am văzut pe Oleg două săptămâni. Își găsisse o nouă canapea provizorie, iar prietenele Divei, o nouă jucărie. A doua zi după dispariția lui, am luat un taxi și m-am dus să recuperez motocicleta veche pe care o abandonase în stradă. Am vorbit puțin cu motocicleta și i-am promis că, deși inima mea îi aparținea alteia, o voi proteja pe viitor, în special de scriitorii ruși. M-a dus acasă fără niciun incident, în murmurul lin al motorului: o motocicletă curajoasă, ce nu era încă pregătită să moară.

Mi-am făcut turele de dimineața până noaptea, am ajutat oameni cumsecade împovărați de împrumuturi și am încasat bani de la datornicii mai puțin cumsecade, am schimbat glume amuzante și insulte și mai amuzante, am tras o palmă ocazională câte unui vânzător obraznic și am îngenuncheat în rugăciune alături de alții, am mituit polițiști și soldați ai Companiei în schimbul binecuvântărilor pământești, am făcut donații la biserici și la temple în schimbul binecuvântărilor cerești, am hrănit cerșetorii din fața moscheilor, am gonit un proxenet agresiv aciat pe teritoriul meu și m-am clasat pe locul al treilea într-un concurs de aruncare a cuțitului, în care m-am înscris ca să aflu cine erau aruncătorii mai buni decât mine: nu strică niciodată să știi acest lucru. Într-un fel sau altul, zilele de aur s-au transformat în nopți de argint.

La vreo două săptămâni de la dispariția lui Oleg în misiunea sa

olfactivă, când mă îndreptam spre Leopold's, cu gândul la orezul lor condimentat și îndeajuns de flămând cât să-l înfulec, un bărbat a sărit în fața motocicletei, oprindu-mă în plin trafic.

Era Stuart Vinson.

— Lin! a strigat el. Te-am căutat peste tot. Oprește naibii blestemăția asta gălăgioasă.

— Ușurel, Vinson, l-am atenționat mângâind tandru rezervorul motocicletei. Ai grijă cum vorbești.

S-a uitat nedumerit la mine, apoi la motocicletă.

— Poftim?

— Calmează-te, i-am zis. Ești un adevărat ambuteiaj ambulant.

Mașinile șerpuiau pe lângă noi ca să ne ocolească, iar secția de poliție din Colaba era în apropiere.

— Nu glumesc, Lin! Hai să ne vedem la Leopold's, te rog. Merg chiar acum acolo.

S-a strecurat iute prin trafic în direcția restaurantului, iar eu am obligat traficul să se strecoare pe lângă mine când am făcut o întoarcere ilegală ca să-mi parchez motocicleta.

L-am găsit pe Vinson cicălindu-l pe Sweetie să-i facă rost de o masă liberă. Pe masa lui Didier nu era decât semnul de „rezervat”. I l-am dat lui Sweetie și m-am așezat. Vinson mi s-a alăturat imediat.

Nu arăta prea bine. Fața lui, care altădată plesnea de sănătate, era suptă, iar optimismul din ochi fusese înlocuit de cearcăne vineții.

— O bere i-ar prinde bine, i-am zis lui Sweetie.

— Ai impresia că ești singurul meu client? a mormăit chelnerul în barbă ducându-se spre bucătărie.

— Îmi zici *înainte* sau *după* bere? l-am întrebat pe Vinson.

Din punctul meu de vedere, era o întrebare cât se poate de întemeiată. Văzusem ambele variante și știam ce înseamnă: aceeași poveste spusă de doi maniaci diferiți.

— A dispărut, mi-a zis el.

— Bun. Deci alegi *înainte* de bere. Te referi la Rannveig, nu?

— Da.

— Cum adică a dispărut?

— Era lângă mine și în clipa următoare a dispărut. Am căutat-o pretutindeni. Nu știu ce să mai fac. Speram că... poate a luat legătura cu tine.

— N-am văzut-o. Habar n-am unde e. Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei zile. Am căutat-o peste tot, dar...

— Acum trei zile? Ce dracu', frate? De ce nu mi-ai spus mai

devreme?

— M-am gândit să nu apelez la tine decât în ultimă instanță, mi-a spus. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am vorbit cu o mulțime de oameni.

Ultima instanță: ultima persoană care te-ar putea ajuta. Nu mă imaginasem niciodată în această postură. Nu fusesem niciodată în această postură. Eram întotdeauna printre primii chemați când cineva avea nevoie de ajutor.

A sosit berea. Vinson a dat-o pe gât, dar degeaba.

— Dumnezeu mare! s-a smiorcâit el. Unde poate fi?

— Ai putea apela la ajutorul lui Naveen, i-am sugerat. Cu asta se ocupă, să găsească iubiri pierdute.

— Poți să-l suni tu?

— Știi că nu folosesc telefonul. Dar, dacă vrei, te duc la el.

— Da, te rog, a spus. Fac orice. Mi-e așa frică pentru ea.

Ne-am ridicat să plecăm. Nici nu pusesem gura pe bere. I-am lăsat un bacșiș lui Sweetie, dar nu îndeajuns de dulce.

— Du-te dracului, Shantaram! mi-a zis punând la loc semnul de „rezervat”. Cine mai bea berea asta? Zi tu, cine?

L-am dus pe Vinson, îndrăgostitul deznădăjduit, la Biroul Iubirilor Pierdute, la două uși distanță de apartamentul meu, și l-am lăsat în grija lui Naveen.

Relația noastră se mai răcise. Știam că îl rănisem cumva, dar nu mi dădeam seama cum. L-am dus pe Vinson la biroul de detectivi, pentru că aveam încredere în competența lui Naveen și speram să înțeleagă asta.

Mi-a aruncat un zâmbet absent când am intrat, după care s-a întors spre Vinson, cu fața frământată de o mulțime de întrebări serioase.

Am mâncat o conservă rece de fasole verde, am băut o cană mare de lapte și am pus deoparte rația de prânz de urgență, alături de jumătate de pahar cu rom. Am lăsat ușa deschisă și m-am așezat în scaunul meu preferat. Era un fotoliu cu spătar curbat, tapițat cu piele bleumarin, decolorată. Era scaunul managerului. Jaswant Singh îl moștenise de la fostul manager care, la rândul lui, îl moștenise de la cineva cu foarte mult bun-gust în materie de scaune de scriitor. Îl cumpărasem de la Jaswant, căruia îi oferisem în schimb un scaun directorial nou-nouț.

Jaswant era înnebunit după noul lui scaun, pe care îl înconjurase cu tot soiul de luminițe colorate. L-am pus pe al meu într-un colț, de

unde aveam vedere spre balcon și vizibilitate perfectă spre hol, biroul managerului și scări. Acolo am scris unele dintre cele mai inspirate pagini.

Eram în plină activitate scriitoricească, când Naveen a bătut la ușă.

— Pot să te deranjez câteva minute? m-a întrebat.

Era un bărbat inteligent, curajos și devotat. Avea un suflet bun și cinstit. Avea toate calitățile pe care ni le-am dori la un fiu ori un frate. Dar mă prinsese în timp ce scriam.

— Câte minute? am întrebat.

— Puține, mi-a răspuns.

— Desigur, am zis lăsând jurnalul deoparte. Intră și ia loc!

S-a așezat pe canapea și a aruncat o privire în jur. Nu era mare lucru de văzut.

— Întotdeauna lași ușa deschisă?

— Doar când sunt treaz.

— E o cameră foarte... a zis el încercând să găsească un epitet pentru o locuință de om veșnic pe fugă. Parcă e o tabără militară, dacă înțelegi la ce mă refer. Mă gândeam că o să devină mai primitoare cu cât locuiești mai mult în ea. Dar nu e cazul.

— Karla spune că e decorată în stil Sic Fugar.

— Îi place cum arată?

— Nu. Ce te frământă, Naveen?

— Diva, a oftat el cu capul în pământ.

— Ce-i cu ea?

— Mi-a oferit un loc de muncă, a spus cu fața întunecată de suferință. De-aia am fost așa irascibil în ultima vreme.

— Și ce-i rău în asta?

— Nu înțelegi. M-a chemat la o întrevedere. Unul dintre angajații ei m-a condus tocmai pe acoperișul clădirii ei de pe Worli Seaface. Acolo sunt birourile. Nu o văzusem de ceva timp. Ea... amândoi am fost ocupați.

L-am văzut cum strânge din buze, înăbușind ceea ce ar fi vrut să spună. Am așteptat câteva secunde, după care l-am îndemnat să continue.

— Așa, și?

— Arăta fenomenal. S-a tuns și îi stă minunat. Era îmbrăcată în roșu. Bătea vântul pe acoperiș. M-am uitat la chipul ei. Pentru o clipă, am sperat că m-a chemat acolo ca să-mi spună că...

A lăsat din nou ochii în pământ, privind-și mâinile.

- Și, când colo, te-a chemat ca să-ți ofere o slujbă.
- Da.
- Bine plătită?
- Exagerat de bine, din punctul meu de vedere.
- E de înțeles, am zis. Încearcă se te protejeze. Se simte legată de tine. Ați trecut prin multe împreună. Își face griji că umbli din nou pe străzi din cauza Biroului Iubirilor Pierdute.
- Așa crezi?
- Cred că acesta e modul ei de a-ți spune că ține la tine. Nu e un lucru rău, dimpotrivă.
- Poate că ai dreptate. În fond, a fost la un pas să mă sărute în seara aia, mai știi?
- Ți-a zis să taci și s-o săruți. Poate că asta ar trebui să faci.
- Știi, a spus el meditativ, nu e ușor să mă obișnuiesc cu noua Diva. Acum ceva timp, știam dinainte ce gândește și ce-o să spună. Noua Diva, fericită și zâmbitoare, e imposibil de citit. E ca zăpada pe radar. Am senzația că trebuie să mă reîndrăgostesc de aceeași femeie.
- Am citit o carte cândva. Se numea *Femeile pe înțelesul idioților*.
- Și ce-ai aflat din ea?
- N-am priceput o iotă. Mi-a confirmat totuși ceva ce am învățat din propria experiență dezastruoasă, și anume că n-ai cum să știi ce-i în mintea unei femei până când nu-ți spune ea. Iar ca să-ți spună, trebuie s-o întrebi. Cât de curând, va trebui s-o întrebi pe fata asta dacă simte ceva sincer pentru tine sau dacă e doar un foc de paie.
- Crezi că ar trebui să-i accept oferta?
- Bineînțeles că nu! Ai lucrat pentru tatăl ei. Acum ai propria afacere. O să te respecte mai mult dacă refuzi, decât dacă accepți. Va găsi ea o altă cale să te aibă aproape.
- S-a ridicat să plece, dar înainte s-a oferit să-și spele paharul. I l-am luat din mână și l-am pus pe masă.
- Ești un om bun, Naveen. Diva știe foarte bine cât de bun ești.
- A pornit spre ușă, dar s-a întors brusc, cu o piruetă de boxeur-balerin.
- Să nu uiți de cursa de diseară, mi-a zis.
- Ce cursă?
- N-ai aflat? Charu și Pari au mers în mahala, așa că a trebuit s-o provoc pe Benicia la întrecere. E totul aranjat.
- A fost de acord Benicia?
- Nu s-a opus deloc.

- Ai apucat s-o cunoști?
- Oarecum. Ne vedem pe seară.
- Stai un pic. Cum adică, *oarecum*?

S-a rezemat de tocul ușii ceva mai relaxat, dar continua să-mi evite privirea.

— Am fixat o întâlnire cu ea ca să cumpăr bijuterii, a zis. E singura modalitate de a ajunge la ea. E foarte inabordabilă. M-a invitat să iau loc pe un covor, într-un apartament vechi pe care-l închiriază pentru afacerea ei. Pe toată durata tranzacției a avut fața ascunsă sub un *niqab*.

- Ținută neagră completă sau doar masca neagră?
- Doar masca. Nici nu-ți imaginezi, frate, ce ochi poate să aibă.
- E musulmană?

— Nu. Am întrebat-o și a zis că nu. Doar că-i place să poarte *niqab*. De fapt, nici măcar nu e un *niqab* în adevăratul sens al cuvântului. Sunt ochelari de soare care-i maschează fața și îi lasă doar ochii descoperiți. Bănuiesc că i-a făcut la comandă. Dar ochii ăia, îți dau cuvântul meu...

— Un erou mascat, am zis. Karlei o să-i placă la nebunie.

— Ce ochi, frate! a repetat Naveen. Ce ochi!...

— Revino-ți! i-am zis. Cum au decurs lucrurile cu Benicia?

— Am bătut palma. Am cumpărat câteva bijuterii din Rajasthan, ca semn de bună-credință, după ce i-am explicat situația. A fost de acord, cu o singură condiție.

— Ah, da. Întotdeauna există o condiție.

— Trebuie să ies la o întâlnire cu ea.

— În caz de victorie sau de înfrângere?

— Indiferent dacă pierd, câștig sau ieșim la egalitate.

— Faci mișto de mine?

— Absolut deloc.

— Ai încurcat-o, Naveen. Diva n-o să fie prea încântată dacă mergi la întâlnire cu o femeie misterioasă, care, întâmplător, conduce o motocicletă clasică de 350 cc mai repede decât oricine altcineva din Bombay.

— Oricine altcineva în afară de mine, Lin. M-am antrenat intens. N-ai idee ce rapid sunt.

— O să-ți prindă bine când va afla Diva de înțelegerea ta.

— Nu mai există cale de-ntoarcere acum.

— Diva o să te caftească bine, dar măcar o să fii erou în ochii lui Didier. O să-și iasă din minți de fericire când o să afle.

— Știe deja. Toată lumea știe, mai puțin... Diva. Eram convins că și tu știi.

Nu știam. Nu mă informase nimeni. Eram cumva deconectat de la universul prieteniei la construcția căruia contribuise și eu.

— Unde se ține cursa?

— Clădirea Air India, Marine Drive, Pedder Road și înapoi. Dăm trei ture.

— Unde întoarceți pe Pedder Road? am întrebat.

— La ultimul semafor înainte de Haji Ali.

— Când se ține?

— La miezul nopții.

— Ce fericire pe polițiști!

— Polițiștii ne ajută. Vor dirija traficul în așa fel încât să nu apară incidente. Le suntem atât de recunoscători, dacă se poate spune așa, încât am acceptat să plătim exact cât ne-au cerut. N-a fost deloc ieftin. A trebuit să-i implicăm și pe ei. Avem nevoie de stațiile lor ca să se poată comenta cursa. Sunt o grămadă de bani băgați în asta.

— O parte dintre ei sunt ai mei, am răs eu.

— Știi, a spus el, șovăitor, m-am lăsat dus de val și nu m-am gândit nicio clipă cum va reacționa Diva când va afla despre întâlnirea mea cu Benicia.

— N-are valul nicio vină, Naveen.

— Vezi tu, dacă ar fi fost vechea Diva, care îmi aplica o lovitură în boașe imediat ce apucam să mă ridic, n-aș fi fost niciodată atât de neglijent.

— Ia-o și pe noua Diva la întâlnire. S-ar putea ca Beniciei să-i placă de ea, iar Divei îi plac bijuteriile.

— Nu e genul de întâlnire pe care a plănuțit-o Benicia.

— De unde știi?

— Ochii ei, a spus. A făcut o chestie... era... nu știu cum să-ți explic. Trebuia să fii de față ca să înțelegi ce vreau să spun. Dar n-am niciun dubiu că se gândește la ceva mai mult decât o simplă întâlnire.

— Și tu ai acceptat așa ceva?

— Ți-am zis că m-am lăsat dus de val.

— Atunci, când ieși la întâlnire cu Benicia, îi explici că ești îndrăgostit de altcineva. Îți ceri scuze că ar fi trebuit să-i spui asta când te-a invitat la „mai mult decât o simplă întâlnire” prin *niqab*-ul din ochelari de soare.

— Mă simt ca ultimul om.

— Lasă regretele. Vezi cum faci să câștigi cursa și să îndrepti lucrurile.

M-a îmbrățișat cu asemenea patimă, încât am avut senzația că eram într-un râu și apa până la piept se scurgea pe lângă mine, cu suficientă forță cât să mă dezechilibreze.

Apoi, a țâșnit afară pe ușă.

— Ne vedem diseară, la cursă! mi-a zis îndreptându-se spre scări.

— Stai! am strigat și am fugit după el până în capul scărilor. Fata aia, Rannveig, iubita lui Vinson.

— Da, a spus el cu un picior în aer, gata s-o zbughească precum o antilopă. Am vorbit cu el mai devreme. L-am lăsat în birou, cu Didier.

— E și prietena mea. Dacă vrei s-o găsești, încearcă o abordare spirituală. Eu de-acolo aș începe.

— Spirituală, am reținut. Altceva?

— Nu. Du-te!

A rupt-o la fugă pe trepte.

Dintr-un oarecare motiv, îmi venea să-nchid ușa, să trag toate zăvoarele, să-mi curăț arma, să-mi ascut cuțitele, să scriu și să mă îmbăt atât de rău încât să ratez cursa. În acel moment, nu aveam chef să mai aud nimic despre dramele sentimentale ale altora.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus spre ușă, dar Vinson mi-a luat-o înainte.

— Ai un minut liber?

— Cine dracu n-are un minut liber? am zis. Și cine nu știe că întotdeauna durează mult mai mult decât un minut? Toată lumea știe. Așa că lasă-ți la ușă smiorcăielile autocritice, intră, trânteste-ți fundul pe canapeaua lui Oleg, ia o bere și zi-mi ce te macină sau ce-l macină pe Oleg, dacă dorești să te aventurezi în presupuneri.

— Ești foarte bine dispus, mi-a zis el așezându-se pe canapea.

I-am aruncat o bere.

— E drăguță canapeaua asta, a spus. Dar cine mai e și Oleg ăsta?

— Spune, Vinson, care-i problema?

A început să vorbească despre fata din ținuturile nordice, ai cărei ochi aruncau sloiuri de gheață oriunde s-a fi dus. Se învinovăța că fusese exagerat de protectiv, că o făcuse se simtă prizonieră, că nu îi mărturisise iubirea pe care i-o purta și pentru multe alte greșeli.

— *Tu ești prizonier, omule, i-am zis.*

— *Eu?*

— Da. Ești legat în lanțuri de ceea ce faci. Ea e liberă ca pasărea cerului.

— La ce te referi?

— Nu vreau să vorbesc despre Rannveig în lipsa ei, am zis. Ți spun doar că mi se pare o fată sensibilă, iar ocupațiile tale o fac să sufere. Ultimul ei iubit a murit de la o supradoză de heroină, ai uitat?

— Eu nu iau heroină.

— Dar faci trafic de droguri, Vinson.

— N-am amestecat-o în afacerile mele, s-a apărat el. Habar n-are ce fac.

— Așa puțin cum o cunosc eu, sunt convins că e foarte important pentru ea cu ce te ocupi. Nu știu ce să zic, Vinson, dar cred că va veni un moment când va trebui să alegi între bani și Rannveig.

— Dar nu pot trăi, nu pot trăi în stilul actual fără bani. Trăiesc pe picior mare, Lin, și îmi place.

— Încearcă să trăiești pe picior mai mic.

— Da, dar Rannveig...

— Rannveig n-o să aibă nimic împotriva, câtă vreme păstrezi menajera. O place mult pe menajeră.

— Mai întâi de toate, trebuie s-o găsec.

— O s-o găsești. Sau te va găsi ea pe tine. E fată isteată și mai puternică decât pare. N-o să pățească nimic.

— Ți mulțumesc, Lin, a spus el ridicându-se să plece.

— Pentru ce?

— Pentru că nu mă consideri tâmpit că țin așa mult la ea. Polițiștii mă cred nebun.

— Polițiștii cred că oricine intră într-o secție de poliție de bunăvoie e nebun, și pe bună dreptate.

— Chiar crezi că se va întoarce la mine?

— E posibil să se întorcă la tine, dar să nu mai accepte ce faci.

A coborât scările încet, legănând îngrijorat din cap.

Credința înseamnă iubire necondiționată, iar iubirea înseamnă credință necondiționată. Eu, Vinson și Naveen eram bărbați îndrăgostiți, lipsiți de femeile iubite, iar credința era un ulm fără umbră. Speram ca Vinson să aibă noroc, iar Rannveig să-și dorească să fie găsită. Speram ca Diva să-i ofere lui Naveen adăpostul certitudinii. Speram ca planul Karlei, oricare ar fi fost acela, să nu distrugă definitiv puținul pe care-l aveam.

Capitolul 65

Aproape închisesem ușa, bucuros să scap de musafiri, când palma lui Didier a deschis-o la loc.

— Am o problemă, a zis trântindu-se pe canapea.

— Ar trebui să taxeze canapeaua asta la oră, am spus. E mai ocupată decât mine.

— E o petrecere specială diseară.

— Și?

— Un bal mascat.

— Închid ușa, Didier.

— Au mai rămas doar două costume la cel mai bun costumier. Le-am rezervat pe amândouă, dar nu mă pot hotărî pe care să-l aleg.

— Care sunt alea?

— Unul de gladiator și unul de balerină.

— Nu văd care-i problema.

— Nu vezi care-i problema? Amândouă i se potrivesc de minune lui Didier, motiv pentru care îi e imposibil să se hotărască.

— Am înțeles.

— Ce mă fac, Lin?

— Sfatul meu, am zis absorbind energiile canapelei lui Oleg, este să îmbini costumele. Te îmbraci în gladiator până la brâu și în balerină de la brâu în jos. Vei fi o *gladerină*.

— O gladerină, a exclamat țâșnind pe ușă afară. Trebuie să-ncerc numaidecât.

A alergat pe scări, iar eu am alergat la ușă și am reușit s-o închid, măcar temporar. Ar fi trebuit să mă simt fericit, dar nu era cazul. Nu-mi plăceau ușile închise. Nu-mi plăceau ușile închise nici în vise: cele la care băteam, noapte de noapte.

M-am așezat în scaun, dar nu reușeam să scriu. M-am uitat la ușa încuiată mai mult decât s-ar fi cuvenit și m-am trezit înapoi în cușcă.

Fiecare lovitură dată unui om înlănțuit, fiecare injecție menită să potolească revolta, fiecare șoc electric aplicat voinței este o insultă la adresa a ceea ce vom deveni când ne va fi sortit să se întâmple asta. Timpul este o membrană, un țesut conector, și poate fi vătămat. Timpul nu poate vindeca toate rănilile: timpul *este* totalitatea rănililor. Doar dragostea și iertarea vindecă toate rănilile.

Ura lasă întotdeauna o urmă pe vâl. Dar, uneori, ura nu îți aparține. Uneori, ești înlănțuit, iar ura din tine îi aparține altcuiva, a crescut într-o altă inimă și nu este suficient să se vindece vânătaia

pentru a uita.

Chiar dacă, poate, într-o bună zi, vom descoperi o cale de a împleni firele de iubire și credință pe care le găsim în drumul nostru, pe piele rămâne mereu stigmatul a ceea ce nu poate fi uitat: trecutul care te privește în ochi când te uiți la o ușă închisă.

O vreme, am fost fiul rătăcitor, care se îndepărta de prieteni și de iubire, care ținea sub cheie amintirile fricii, furiei, indignării, ale unei revolte din închisoare, ale capelei în flăcări, ale gărzilor în armuri, ale oamenilor dispuși să moară decât să mai îndure nedreptatea încă o zi, așa cum și eu eram dispus să mor în clipa în care am ajuns în vârful zidului și am evadat.

Și timpul va muri, ca noi toți, când universul va muri și va renaște. Timpul este o ființă vie, ca noi toți, se naște, trăiește și moare. Timpul are o inimă care bate, dar nu ne aparține, oricât de mult am sacrifica din noi pentru ea. Noi nu avem nevoie de timp. Timpul are nevoie de noi. Până și timpului îi place să aibă tovarăși.

Mi-am desprins ochii de la ușă și am luat-o la fugă spre câmpiile Karlei, lacurile Karlei, țărmurile și arborii Karlei, norii Karlei, furtunile Karlei care sfâșiau totul în cale, iar odată ajuns acolo, am scris versuri despre Karla și timp, care își disputau supremația asupra iubirii.

N-a dat niciun rezultat. Am însemnat totuși pagina, înainte de a închide jurnalul, căci, uneori, cele mai inspirate idei se nasc din lucruri care nu dau rezultate de la început.

Am ieșit pe balcon și am fumat una dintre țigările de marijuana pe care le aveam de la Didier.

Intersecția era destul de liberă. Freneticele mașini-insectă se întorseseră la stup. Era timpul să dau o ultimă tură pe la vânzătorii mei. Nu mai era mult până la întrecerea dintre Naveen și Benicia, dar nu aveam nicio tragere de inimă să mă urnesc din loc.

Karla, Didier, Naveen, Diva, Vinson, cei doi George Zodiac, Kavita: nu înțelegeam nimic din ce se întâmpla. Se petreceau atâtea schimbări, totul era învăluit într-o asemenea incertitudine, încât, deseori, aveam senzația că mă aflu de partea greșită a unui zid invizibil.

Mă simțeam pierdut în tot acel haos. Îmi petrecusem seara împărțind sfaturi în dreapta și-n stânga, când, de fapt, eu nu eram capabil să-mi dau mie vreun sfat. Nu puteam decât să-mi urmez instinctul ca s-o forțez pe Karla să aleagă, o dată pentru totdeauna: viața alături de mine, oriunde în lume, sau viața fără mine, în

Orașul-Insulă.

Nu știu ce făcea în Bombay, dar știam că nu eram inclus în planurile ei și mă simțeam nedreptățit. Eram pregătit să plec singur și să o aștept undeva, dacă nu voia să vină cu mine. Știam că o voi găsi la cursă. Voiam să o găsesc acolo. Trebuia să discut cu ea, chiar dacă asta însemna să ne luăm rămas-bun.

Mașinile vuiiau pe lângă mine, la viteze mortale. I-am văzut pe oamenii lui Hussein și pe Scorpionii alergând în direcții diferite. Un motociclist venea spre mine. L-am recunoscut de la două colțuri după ghidonul foarte înalt. Era Ravi.

Mi-am proptit motocicleta în piciorul de sprijin și i-am făcut semn să încetinească.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

— Incendiu la casa lui Khaderbhai, mi-a răspuns într-un suflu când a oprit lângă mine.

— La vilă?

— Da, frate!

— Nazeer e bine? Și Tariq?

— Nimeni nu știe. Toată lumea se agită să salveze moscheea, asta-i tot ce-am auzit. Doar cu motocicleta se poate ajunge acolo. Am înțeles că e blocat traficul pe Mohammed Ali. Nu ieși pe stradă la noapte, Lin.

Vila lui Khaderbhai, în flăcări.

L-am văzut pe băiat în tronul princiar, cu capul înclinat într-o parte și fruntea sprijinită în degetele sale lungi. Mi-am văzut prietenul afgan, pe Nazeer, cu părul său cărunț strălucind în lumina rugăciunilor matinale.

O mână nevăzută mi-a smuls ceva din piept, ceva lăuntric ce nu mi mai aparținea, și conexiunea a devenit tot mai slabă. Am simțit cum se scurge iubirea din mine, ca și când regretul tăia o venă. Și îmi era frică pentru noi toți.

Ravi a plecat. Am pornit motorul și m-am luat după el.

Uneori, în vremurile acelea, chemarea morții era la fel de puternică ca dorința de a trăi. Câteodată, mă cocoțam pe catargul fricii din inima mea, acea barcă ce plutea în derivă pe mare, și-mi deschideam brațele în fața furtunii, sfidând lumea.

Capitolul 66

Ravi mergea cu viteză, dar reușeam să mă țin aproape. Am traversat lin spinarea de dragon a străzii Mohammed Ali, dar ne-am lovit de un șir de mașini, camioane și autobuze, toate cu motoarele oprite.

A trebuit să o luăm pe trotuarul înțesat de pietoni care nu se puteau deplasa pe strada blocată. Mă bucuram să-l am în față pe Ravi care înghiontea trecătorii cu coarnele motocicletei. Evita brațe, picioare și capete de copii cu un soi de respect, fără să rănească pe nimeni și fără să se împotmolească. Îl auzeam repetând un cuvânt la nesfârșit.

Khaderbhai!

Îl striga fără contenire, în timp ce-și făcea loc printre trecători, de parcă ar fi fost o incantație. Oamenii se dădeau la o parte din drum la auzul lui.

Compania creată de Khaderbhai devenise crisalida Companiei Sanjay și fluturile de noapte al Companiei Vishnu, însă, când era vorba despre vărsări de sânge, doar numele lui Khaderbhai avea forța de a despărți valurile de oameni grăbiți.

Mă temeam așa tare să nu mă rup de Ravi și să fiu nevoit să-mi croiesc singur loc, încât mergeam foarte aproape de el și m-am izbit de câteva ori de roata lui.

De fiecare dată, claxona calm ca să mă liniștească, după care continua să strige acel nume uitat.

Khaderbhai!

Am ajuns la un colț în apropierea moscheii, însă zidul de motociclete, biciclete și cărucioare zădărniceau orice tentativă de înaintare pe trotuar. Oamenii păreau să se reverse de pretutindeni, prelingându-se printre spațiile minuscule dintre mașinile de pe șosea.

Printre copertinele clădirilor se zăreau fumul, flăcările și mașinile pompierilor. În față, drumul era o clădire impenetrabilă, un conglomerat din mașini și autobuze.

Am împins motocicletele până în dreptul unei uși, le-am legat una de cealaltă cu lanțul meu și am început să escaladăm zidul de biciclete, coșuri și cărucioare, ferindu-ne capetele de panourile atârinate în fața prăvăliilor.

Ne-am rostogolit pe toboganul de metal și am aterizat fix în spatele cordonului de poliție, unde se încheia blocajul. Polițiștii întinseseră o

sfoară pe care o legaseră de apărătoarea unei mașini Ambassador și de mânerul unui cărucior. Aceasta era bariera care oprise valul de oameni. Am trecut pe sub sfoară și ne-am furișat pe lângă magazinele de la parterul moscheii, înspre casa lui Khaderbhai.

Mașinile de pompieri își îndreptaseră furtunurile puternice către moschee, încercând să împiedice focul să se extindă. Moscheea părea neatinsă, dar, odată ce am trecut de șerpăria de furtunuri negre, am observat că vila lui Khaderbhai fusese înghițită de flăcări.

O mână de pompieri se chinuiau să stingă focul, însă majoritatea forțelor fuseseră redirecționate către moschee, pentru a evita o catastrofa și mai mare.

Luptători din mai multe companii mafiote se strânseseră pe trotuarul de vizavi și priveau flăcările care le pictau umbre sinistre pe chipuri. Majoritatea erau oamenii lui Hussein, alături de câțiva luptători de-ai lui Vishnu și gangsteri din alte companii. Erau în jur de douăzeci. Abdullah stătea în mijloc, cu o privire mistuită de ură.

Pompierii se chinuiau să-i țină pe loc, rugându-i să se retragă și să-i lase să-și facă meseria. Abdullah a rupt rândurile. I-a îmbrâncit pe trei cât colo și l-a trântit la pământ pe un al patrulea care încerca să-l împiedice să intre în clădire. A dispărut în flăcări.

Oamenii Companiei îi priveau pe pompieri, întrebându-se dacă vor riposta. Pompierii poartă uniformă. Iar pentru oamenii Companiei, orice persoană în uniformă se află în tabăra adversă.

Pompierii s-au retras luându-și răniții cu ei. Erau plătiți să salveze oameni, nu să se bată cu ei. Cei care *erau* plătiți să se bată cu oamenii, polițiștii, s-au repezit către pompierii care se îndepărtau.

Încăierarea cu polițiștii era o chestiune delicată. Mulți polițiști săreau la bătaie din plăcere, dar respectau câteva reguli cu sfințenie. Fără desfigurări și fără arme: doar o bătaie corectă, în care ambele tabere încasau o grămadă de pumni și de picioare.

Cam la asta se rezuma totul, cu două excepții. Prima, aveau o memorie foarte bună: mai bună decât majoritatea criminalilor pe care i-am cunoscut și care aplică mult mai des dictonul „uită și iartă”. A doua, în cazul în care situația scapă de sub control, ei pot să te împuște și să scape nepedeșiți.

Oamenii Companiei și-au pus armele deoparte, sau le-au aruncat, și s-au postat în fața casei în flăcări. Polițiștii au început să lovească în stânga și-n dreapta, gangsterii, la fel.

Există un moment de răscruce, firește, în fiecare secundă a vieții. La începutul încăierării, raportul de forțe era aproape egal, iar

gangsterii se țineau bine pe poziții. Am observat un alt grup de polițiști sărind în ajutorul colegilor. Ravi și încă un gangster, Tricky, au luat-o la fugă, aruncându-se în luptă cu prețul vieții. Aș fi putut să rămân pe loc. Aș fi putut să privesc totul de la distanță. Dar n-am făcut-o. Mi-am aruncat cuțitele în spatele unui cărucior și m-am năpustit spre acel spectacol degradant la care nicio ființă umană nu ar trebui să participe.

A fost o cursă scurtă. M-a lovit un polițist înainte să intru în luptă. A fost o lovitură bine țintită și foarte rapidă. Am auzit gongul, dar nu știam în ce rundă sunt. Mi-am urmat instinctul: ferește-te, ține garda sus și aplică lovitura de grație. M-am repezit cu pumnii spre el, însă polițistul era deja la pământ. Tony Înaltul, Tony cel înalt și slăbănog, îl secerase.

Ne-am alăturat cu forțe proaspete trupelor Companiei. Polițiștii au sărit în apărarea polițiștilor. Era o încâlceală generală de mâini și picioare. Polițiștii loveau alți polițiști. Oamenii Companiei își loveau prietenii.

Am prins un polițist de cămașă și l-am tras lângă mine. Mă gândeam că, dacă nu mă poate lovi pe mine, nu poate lovi nici pe altcineva.

M-am înșelat în ambele privințe. A reușit să strecoare un pumn peste cotul meu și m-a nimerit în acea parte a capului de unde se întrerup anumite funcții: acea parte care, odată demult, cânta melodii de la Clash, într-un apartament, împreună cu un scriitor rus.

Am căzut pe spate, cu degetele încleștate instinctiv în cămașa lui, și l-am tras după mine. Au căzut și alți polițiști odată cu el, târând alți gangsteri în grămadă. Fațada vilei arsese complet și începea să se prăbușească. Ne-am rostogolit peste un maldăr de lemne arse și cenușă.

N-am idee câți căzuseră peste polițistul de deasupra mea: copacul umanității fusese doborât. Mirosul de tămâie îmi ardea ochii, aprinsă parcă pentru morți, îmbâcsind aerul cu bucațele încinse de lemn de santal.

Pagini negre din cărți sfinte ardeau printre dărâmături. Mirosea a păr ars și a transpirație înțepătoare de la mormanul de trupuri adunate peste mine.

Gloanțele au început să zboare din interiorul vilei. Deodată, îmi părea bine să fiu la adăpostul atâtor trupuri.

— Explodează gloanțele din cauza căldurii! a anunțat un ofițer în marathi. Pocnesc la întâmplare. Nu trageți!

Polițiștii și oamenii Companiei nu erau dispuși să-și asume niciun risc. S-au ghemuit unii în alții, strivind singurul lor punct de sprijin, adică eu. Respiram scurt și repede ca un iepure. Gloanțele s-au potolit pe măsură ce încărcătoarele-fantomă s-au golit. Apoi, într-un final, arcada de deasupra noastră a cedat. Gloata prăbușită s-a tras puțin într-o parte.

Bucăți de scriptură s-au rupt din arcada decorativă și au căzut peste noi. Nu-mi puteam ridica brațele. Aveam degetele încă prinse în cămașa polițistului. Nu vedeam nimic. Respiram cenușa din aer, dar eram bucuros să am măcar puțin aer.

Apoi, totul s-a terminat. Gangsterii și polițiștii s-au ridicat împleticindu-se unul câte unul. Ultimul a fost polițistul întins peste mine. A încercat să se târască, dar îl țineam de cămașă. A continuat să se târască în genunchi, fără să se uite la mine, până când i-am dat drumul.

M-am ridicat, m-am frecat la ochi și m-am uitat la casa fumegândă, în care Khaderbhai îmi oferise ore de învățături, ore din viața lui, pentru a dezbate chestiuni filosofice.

Curtea boltită era o siluetă tremurândă, desenată în flăcări galbene și roșii. Pereții vilei se prăbușeau ca niște foi albe. Scheletul, o stea din grinzi de lemn, ardea ca o torță. Se năruise totul. Totul.

Nu puteam îndura ideea. Nu puteam accepta că locul pe care-l crezusem etern dispăruse în flăcări și cenușă.

Am întors privirea și l-am văzut pe Abdullah. Stătea într-un genunchi, în spațiul liber din apropierea moscheii. Îl ținea în brațe pe băiatul Tariq. Oamenii se țineau la distanță, emoționați și înflorați de atitudinea lui pioasă. Abdullah îl ținea părintește în brațe, însă capul băiatului coborâse deja în mormânt, iar brațele sale tinere și viguroase erau alge în oceanul timpului.

Bătaia a luat sfârșit. Polițiștii au ridicat o nouă baricadă la o distanță respectuoasă. Oamenii se repezeau prin ea ca să atingă mantia băiatului mort.

— Și Nazeer? am întrebat în clipa în care am reușit să străpung puhoiul de jelitori. L-ai văzut înăuntru?

— I-am ridicat trupul de pe băiat, a spus Abdullah, tot în genunchi, tot în lacrimi. Nazeer s-a dus. Nu mai este printre noi. Nu i-am putut salva trupul. Era mort și ardea când l-am luat pe Tariq de acolo.

Abdullah era el însuși pe moarte. O știam amândoi. Îi jurase lui Khaderbhai să îl apere pe băiat cu prețul vieții, iar acum băiatul era

mort. Trupul moale atârna precum un drapel zdrențuit pe genunchiul lui Abdullah. Indiferent de sacrificiu, Abdullah nu avea să renunțe până când cei vinovații de moartea celor doi nu vor vedea același steag în fața ochilor, înainte de moarte.

— Ești sigur că murise? am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochii scăldați în deșerturile iraniene.

— Bine, bine, am cedat, prea șocat pentru a mă contrazice cu el.

Nazeer era o coloană, o coloană din piatră: omul care rămâne în picioare pentru a istorisi povestea, mult timp după ce toți ceilalți s-au stins.

— Era deja mort când l-ai găsit?

— Da. Avea spatele ars, dar datorită sacrificiului său au rămas neatinsă fața și trupul lui Tariq. Au fost împușcați, Lin! Amândoi! Iar gărzile au dispărut.

Jelitorii, pradă unei exaltări violente, m-au îmbrâncit într-o parte ca să-l poată atinge pe regele mort. Mi-am croit loc prin mulțimea tot mai mare, pe care nicio funie a poliției nu ar fi putut-o opri. Oamenii se revărsau de pe fiecare scară, de pe fiecare alee. Am reușit să ajung la strada principală și am escaladat muntele șubred format din biciclete și cărucioare. L-am găsit pe Ravi lângă motocicletă mea.

— Ce bine-mi pare să te văd! mi-a zis. Îmi trebuie motocicletă. O să se dezlănțuie iadul la noapte.

Dacă prin iad se înțelegea pârjol și furie, avea dreptate. Indignarea sparge zăgăzurile cumpătării. Crima din vilă, care pusese în pericol și moscheea, avea să dezlănțuie haite de lupi, și o știam cu toții. Frumosul oraș, tolerantul Oraș-Insulă, era în primejdie.

Mă întrebam pe unde umbla Karla și dacă era la adăpost.

Am desfăcut lanțul, am eliberat motocicletele și am plecat spre Colaba.

Ravi s-a despărțit de mine la intersecția de la Metro, ca să-și întâlnească tovarășii. Am urcat în fugă treptele de la Amritsar să verific dacă era acasă Karla.

— Ți-ar prinde bine un duș, mi-a sugerat Jaswant. Și niște haine curate.

Tricoul îmi fusese sfâșiat aproape complet în timpul bătăii. Vesta era arsă și neagră. Aveam brațele și pieptul pline de cenușă și de zgârieturi.

— Ai văzut-o?

— S-a dus să vadă cursa.

— Mersi.

— Du-te dracului, baba! mi-a strigat în spate, în timp ce eu săream câte patru trepte o dată.

Trebuia să descopăr locul exact de unde Karla avea să urmărească legendara cursă. Bănuiam că va fi atrasă de cel mai periculos viraj: acolo unde moartea și soarta pândesc în fiecare seară cu un coș de picnic.

Nu a fost ușor să ajung acolo. În oraș, începea deja să se instaureze starea de urgență. A trebuit să-i mituiesc pe polițiștii de la patru puncte de control, ca să nu îmi confiște cuțitele.

Neînțelegerile interetnice pot provoca mii de pierderi de vieți omenești, oriunde în India, chiar și în tolerantul Bombay. Poliția bloca străzile în vreme ce o moschee era la un pas de a fi mistuită de flăcări, iar hindușii erau considerați vinovați.

Până să ajung la punctul de destinație, cursa deja se încheiase, iar polițiștii de la circulație erau înștiințați despre o potențială revoltă la bazarul Nuli. *Vine o gloată dinspre Dongri*, repeta o voce în marathi prin stații.

Am pornit spre magazinul de sucuri de la Haji Ali. Mă gândeam că acolo va sărbători sau își va îneca amarul Naveen, căci era unul dintre puținele localuri încă deschise publicului.

Oamenii se perindau pe străzi, unii alergau spre templul hindus, alții, spre cel musulman. Se zvonise că ar fi izbucnit incendii în zona preponderent musulmană din Dongri.

Trebuia să fac slalom printre ei și să opresc din când în când pentru a-i ocoli pe oamenii panicați care se repezeau direct în fața motocicletei. Am oprit la Haji Ali și am tras la o oarecare distanță de un șir de motociclete străine, parcate în față. Am aruncat o privire în zona de servire și i-am zărit pe Naveen și pe Kavita Singh așezați la o masă.

M-am uitat înapoi la grupul de motocicliști. Am observat o față subțire, cu fața mascată de un *niqab* din ochelari de soare, jachetă din piele roșie, blugi albi și teniși roșii: Benicia. Stătea pe motocicleta clasică de 350 cc, de culoare negru mat, cu semighidoane. Pe rezervor era pictat cuvântul *Ishq*, însemnând *Dragoste pasională*.

Erau în jur de douăsprezece persoane, toate îmbrăcate în haine din piele colorată, în ciuda zăpușelii de afară. Nu o cunoșteam pe niciuna. Apoi, cineva s-a întors spre mine. Era Karla.

Mi-a zâmbit, dar nu deslușeam nimic în privirea ei. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună *Mă bucur că ai venit sau Vezi să nu faci vreo prostie*. M-am dus la ea și am apucat-o de braț.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am zis.

Băieții pe motociclete japoneze mă măsurau din priviri, intrigați. Eram plin de cenușă, zgârieturi și arsuri.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Karla.

— Casa lui Khader s-a dus, am zis. Tariq și Nazeer au murit.

Un șoc psihic, dar suficient de intens pentru a o cutremura, a străfulgerat-o prin tot corpul. S-a lipit de mine, m-a prins de mijloc și am plecat amândoi spre motocicletă mea. S-a cocoțat pe motocicletă, cu spatele la grupul din fața barului de sucuri.

— Ești rănit, mi-a zis. Te simți bine?

— O nimica toată. Doar...

— Ai fost la locul incendiului?

— Da, am...

— *Smintitule!* a țipat ea fulgerându-mă cu reginele. Te joci cu focul când situația e și așa periculoasă? Nu știu de ce mă mai obosesc să te țin la adăpost când tu o cauți cu lumânarea.

— Dar...

— Dă-mi o țigară de marijuana, mi-a zis.

Am fumat amândoi. Îi ascultam pe polițiștii de la postul din apropiere, care vorbeau despre blocarea întregului oraș, ca plan de rezervă, în eventualitatea în care violențele s-ar fi extins dincolo de piața Crawford, care era destul de departe de locul în care ne aflam.

Voiam să o iau de acolo. Voiam s-o iau acasă cu mine, așa murdar și însângerat cum eram. Voiam să fac un duș și să intru în cortul ei de beduin.

Motocicliștii ne fixau cu privirea. Se îmbătaseră cu suc de pepene și cu o victorie care nu le aparținea. Puști dornici să impresioneze fetele: gesturi ce păreau a căuta un delict pe care nimeni nu îndrăznește să-l comită.

Foc, îmi trecea prin gând. S-a dus. S-a dus totul. Nazeer, Nazeer, Nazeer, te-au împușcat, frate, și ți-au dat foc!

— Băiatul e mort? a întrebat Karla agățându-se de un detaliu pentru a mă scoate din foc.

— Da. L-am văzut cu ochii mei. Era mort, dar neatins de foc. Nazeer s-a pus peste el ca să-l protejeze. Abdullah l-a scos pe Tariq din casă, dar pe Nazeer a trebuit să-l lase înăuntru.

— Fie ca universul să-i aducă alinare acestui suflet tânăr, a rostit Karla.

— Să aducă alinare ambelor suflete, am completat eu.

— Ambelor suflete, a repetat ea.

— Au fost împușcați, Karla. Iar paznicii lor sunt de negăsit.

Pentru o secundă, m-am uitat la ea cu aceeași privire pe care mi-o aruncase Abdullah, pe strada în flăcări, cu moștenirea dispărută în brațe.

— Bine, a spus ea. Bine.

Unul dintre motocicliști a venit spre noi. M-am pus în fața motocicletei.

— E totul în regulă, Karla? a întrebat el. Te supără cumva tipul ăsta?

— Nu, Jack, i-am răspuns amical. *Tu* mă superi pe mine. Vezi-ți de treabă!

Era probabil un puști simpatic, dar își găsisese momentul nepotrivit, în seara nepotrivită. În plus, nu făceam decât să port o discuție cu iubita mea.

— Tu cine dracu' mai ești?

— Sunt ăla care-ți spune să-ți vezi de treabă cât încă mai poți.

— Du-te înapoi, Abhay, i-a spus Karla fără să-și întoarcă fața spre el.

— Orice, pentru tine, Karla, a zis el, jacheta nou-nouță din piele scârțâind pe el ca niște trepte din lemn în momentul în care a făcut o plecăciune. Dacă ai nevoie de mine, sunt la câțiva pași.

S-a retras fixându-mă cu o uitătură dușmănoasă, până când a ajuns la amicii lui.

— Simpatic puști, am remarcat.

— Toți sunt simpatici, mi-a răspuns Karla. Se duc la petrecere în noaptea asta.

— La ce petrecere?

— La petrecerea la care te-am dez-invitat.

— M-ai dez-invitat?

— Da. Erai invitat și te-am dez-invitat din proprie inițiativă.

— Și cine mă rog m-a invitat înainte să mă dez-inviți tu?

A plecat capul ușor într-o parte.

— Gazda, dacă tot ții morțiș să știi.

— Despre ce petrecere vorbim?

— O petrecere specială. N-ai idee câte sfori am tras ca să te taie de pe listă. Ar trebui să te simți bine din cauza asta.

— Momentan, nu găsesc niciun motiv să mă simt bine.

Un alt motociclist s-a apropiat de noi, prin spatele Karlei, cu ochii pe mine. Îl supăra ceva. Am întins mâna și mi-am luat o față feroasă. S-a oprit.

— Nu face asta.

S-a retras.

— Ia-o ușurel, Lin, mi-a zis Karla cu buzele aproape lipite de gura mea.

— Mai ușor de-atât nu pot astă-seară.

— Sunt prietenii mei. Nu prieteni buni, nici prieteni apropiați, dar prieteni utili.

— Vino cu mine, Karla.

— Nu pot... a dat ea să spună.

— Ba poți.

— Nu pot.

— *Am câștigat, Lin!* a strigat Naveen alergând să mă îmbrățișeze. Mamă, ce cursă a fost! Fata aia e fenomenală, dar tot am bătut-o. M-ai văzut?

— Super, Naveen, am spus. Zi-le, te rog, amicilor tăi să se potolească.

— Cui, lor? a râs el. Așa-s ei, mai înfierbântați, dar sunt înnebuniți după motociclete.

— Apropo de motociclete, astă-seară fac tandem cu Benicia, m-a anunțat Karla.

— Ce... faci?

— Naveen o aduce pe Kavita la balul mascat și eu vin cu Benicia. Sper că nu te deranjează.

Ba chiar mă deranja foarte tare, atât de tare, încât îmi venea să iau ce motocicletă îmi pica în mână și s-o arunc în Dumnezeu.

— Mă găsești mai încolo, a zis Naveen uitându-se la mine și la Karla, când ești gata s-o luăm din loc.

S-a dat înapoi câțiva pași, după care a fugit la prietenii lui.

— Dacă nu reușesc să vorbesc cu tine decât atunci când sunt bătut sau ars, am zis, odată ce am rămas singur, cred că avem nevoie de un psiholog.

— Vorbește în numele tău, a spus ea îndepărtându-se de mine. Consilierea psihologică e pentru oamenii prea plictisiți ca să mai spună adevărul.

— Ironic, ținând cont că nici acum nu vrei să-mi spui adevărul.

— Nu-ți pot spune adevărul. Credeam c-ai înțeles asta.

— Nu mai înțeleg nimic. Chiar ai de gând să mergi cu tipii ăștia la petrecere?

A aruncat o privire peste umăr, apoi s-a întors spre mine.

— Nu e orice petrecere, a zis ea. Mă crezi că te-am scos de pe listă

tocmai pentru că te iubesc?

— Nu la asta mă refeream. Eram șocat cum poți merge la o petrecere, orice petrecere, oricât de importantă ar fi, după toate câte s-au întâmplat astă-seară.

Pentru o secundă, a rămas cu gura întredeschisă, cu buzele ușor depărtate, arătându-mi dinții, apoi a închis-o la loc. A făcut ochii mari. Cunoșteam bine privirea. Era amenințătoare: se abținea să spună ceva ce m-ar fi rănit. Nu-mi păsa.

— Nu au murit niște necunoscuți, Karla. E vorba despre Nazeer aici. Nu știi ce simți tu, dar eu, în acest moment, nu vreau decât să fiu cu tine.

— E groaznic ce-a pățit băiatul...

— Și Nazeer!

— Și Nazeer! Dragul de Nazeer!

A tăcut. Amintirea afganului voinic o făcea să șovăie. Amândoi am aprins aceeași lampă, la vederea chipului brăzdat și a zâmbetului fioros al lui Nazeer, în momentul în care ne-a deschis ușa vilei.

A tras aer în piept, mi-a zâmbit și mi-a luat mâinile în palme.

— Într-o oarecare măsură, este o ocazie foarte importantă, Lin. O să-mi deschidă o mulțime de uși secrete și o să-mi permită să-nchid una pe care n-ar fi trebuit s-o deschid de la bun început.

— Ce ușă?

— Nu încă. Ai încredere în mine, te rog. Te rog! Crede-mă când îți spun că petrecerea asta mi-ar putea da șansa să las totul în urmă, să fiu împăcată și să nu mai privesc înapoi.

— De ce e așa importantă petrecerea asta?

— Dumnezeule mare, Lin! Chiar nu poți s-o lași baltă? Nu vrei să ai încredere în mine deloc.

— Îmi oferi atât de puțin, Karla. E o seară grea pentru mine. Scuză-mă dacă am încrederea ușor zdruncinată.

M-a privit, poate puțin dezamăgită, poate doar mirată de dezamăgirea de pe chipul meu.

— Fie, a zis ea. E un *fetish party*.

— Și ce-i cu asta?

— E prima petrecere de acest gen la Bombay. Multe secrete vor ieși la iveală.

— Cât de multe secrete?

— Toate, firește, a spus ea blând, mângâindu-mă pe obraz. De-aia te-am dez-invitat.

— Poftim?

— Îmi placi așa cum ești. Te iubesc așa cum ești. Într-un fel sau altul, la asta se rezumă totul. N-am de gând să stric totul lăsându-te să umbli slobod prin Babilon.

— Dar *tu* te duci.

— Eu nu sunt ca tine, iubire. Și tu nu ești ca mine.

— Vino cu mine, Karla.

— Trebuie să plec, Lin, mi-a spus. Am lucruri de terminat. Ai încredere în mine.

— S-a terminat deja totul. Vino cu mine!

— Trebuie să plec, mi-a zis ridicându-se să plece, dar i-am prins încheietura între degete ca într-o brățară.

— În caz că n-ai auzit, au sunat deja trâmbițele. Zidurile s-au năruit. Este...

— Te-ai apucat să citezi din Biblie, a zâmbit ea. Ispititor, Shantaram. Mult mai ispititor decât petrecerea aia afurisită, dar tot trebuie să plec. Trebuie să fiu acolo.

— Nu glumesc. Țasta nu e momentul să petrecem. E momentul să ne-ntărim și să ne apărăm. Lucrurile vor degenera. Vor arde clădiri. Străzile vor fi în flăcări. Ar trebui să ne facem provizii, să stăm la adăpost, iar când se va termina totul, să ne mutăm într-un alt oraș.

Mă privea cu asemenea dragoste, încât înotam într-un râu de afecțiune pură, și nu aveam nici cea mai mică idee când mă îndepărtasem de țărnm.

— Sunt lucrurile care ne unesc, a spus ea, și ne fac demni de a fi împreună.

Mă simțeam leșinat. Karla era atât de aproape de mine. Luminile zbuciumatului bar de sucuri îi aprindeau flăcări de neon în ochi. Iar eu eram viu din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nu renunța la mine, mi-a șoptit.

— Dar...

— Să nu *îndrăznești* să renunți la mine, mi-a spus.

M-a sărutat. M-a sărutat cu o asemenea tandrețe sinceră, încât, când am deschis din nou ochii, ea plecase deja.

S-a dus repede la grupul de motocicliști care își ambalau motoarele, așteptând semnalul de plecare. S-a urcat pe o motocicletă, în spatele Beniciei.

Spanioloaica vitezomană și-a pus casca și și-a coborât viziera: un semicerc negru de lumini în zona ochilor. Era limpede că punea mare preț pe discreție, și nu aveai ce obiecta în această privință. Dar în

spatele ei era Karla, iar în această privință aveam multe de obiectat. Benicia s-a aplecat în față ca să apuce ghidonul jos, iar Karla s-a aplecat după ea. Apoi, s-a îndreptat brusc, s-a uitat în jur și mi-a întâlnit privirea, fără să o caute. Mi-a zâmbit.

Nu renunța la mine!

Și-a înfășurat brațele în jurul taliei Beniciei.

Kavita a urcat în spatele lui Naveen, care a făcut o buclă măiastră în fața barului și a oprit lângă mine.

— De ce nu vii și tu, Lin? m-a întrebat în timp ce restul băieților își ambalau motoarele.

A avut loc un incendiu, îmi răsuna în minte. Au murit oameni. A murit Nazeer. Sunt zone blocate în oraș. Dar el era fericit. Câștigase cursa. Nu îi puteam răpi această bucurie.

— Distracție frumoasă, Naveen! Ne vedem peste câteva zile.

— Absolut!

A început să-și tureze motorul.

— Priviți-l pe Neinvitat, a spus Kavita când Naveen era pe punctul de a pleca. Ce lucru monstruos din tine te-a privat de o invitație la o petrecere de weekend, Lin?

Naveen a accelerat și a demarat în trombă, urmat de amicii lui.

Am văzut-o pe Karla cu brațele desfăcute în aer, îmbătată de viteza Beniciei.

Nu renunța la mine!

Eram ars, zgâriat, bătut, negru de cenușă și rămăsesem singur cu morții într-un oraș care se pregătea să se transforme într-o închisoare.

Să nu îndrăznești să renunți la mine!

Capitolul 67

M-am întors la hotelul Amritsar, am urcat scările treaptă cu treaptă, simțindu-mi trupul mai greu decât voința.

— Ai avut dreptate, Jaswant, am spus trecând prin dreptul biroului său. Mi-ar prinde bine un duș.

— Ți-am zis eu. Dar nu mai e apă caldă și tot orașul ăsta a luat-o razna, așa că să-ți fie învățătură de minte pentru altă dată, baba. Noapte bună și somn ușor!

M-am pus la birou, am deschis jurnalul și m-am apucat să scriu tot ce simțeam și tot ce văzusem în acea noapte. Cenușa de pe mâini

și de pe brațe mânjea paginile. Stânga apăsa pe jurnal, lăsând amprente perfect aranjate și clar definite, în timp ce dreapta descria scena crimei.

Flăcări de cerneală neagră brăzdau paginile. Flăcări care se reflectau în ochii unui polițist, flăcări albastre care se răsfrângeau din muntele de biciclete cromate, flăcări de neon din țevile de eșapament ale motocicletelor, reflectându-se pe bocancii negri, răscolind scânteii răzlețe din virtuosul sens giratoriu al răzbunării.

Când n-am mai putut scrie, am luat o sticlă și m-am băgat în duș în stilul pușcărișilor, cu hainele pe mine.

Beam și îmi spălam hainele murdare, dezbrăcându-le strat cu strat, iar beam și îmi spălam trupul și mai murdar, pielea îmbibată de mirosul înțepător al fricii și al gemenei sale non-identice, frica violentă.

Au fost împușcați! Uciși! Arși! Sunt morți!

Curat, uscat și gol, am tras draperiile interzicând zilei să intre peste mine, am încuiat toate zăvoarele, mi-am împrăștiat armele prin toate locurile strategice din cameră, am pornit muzica din sistemul meu audio de toată jena, am rostit o rugăciune de mulțumire pentru sistemul audio de toată jena și m-am învârtit dintr-o parte-n alta.

Când petreci destul timp într-o celulă, înveți să te plimbi, căci plimbatul domolește acea voce interioară care te îndeamnă să fugi.

Să nu îndrăznești să renunți la mine!

M-am plimbat. Am mai băut. Muzica era tot mai puternică, ori poate doar mi se părea. Călare pe valurile lui Bob Marley, mă îndreptam spre un țărnm mai senin și tânjeam după zâmbetul Karlei. Mi-am dat seama brusc că nu aveam nicio fotografie a ei.

Am scotocit în zadar prin lucrurile mele și am decis că o țigară de marijuana mi-ar putea fi de ajutor. Am găsit, ce-i drept, o mulțime de lucruri despre care nici nu știam, printre care un greier prietenos care nu cânta și pe care l-am mutat pe balcon, dar nicio poză de-a Karlei.

Cu mintea tulbure, primul lucru pe care l-am notat în jurnal, la finalul căutării zadarnice, a fost o întrebare.

Oare Karla există aieva?

Am scris nenumărate lucruri. Am recitat poezie. *Când oropsit de soartă și stingher*⁷, am început să recit și ajunseseam până la *Iubit de toți ca el, ca el senin*, când au răsunat bătăi violente în ușa.

⁷ Sonetul 29, William Shakespeare, traducere liberă. (N.red.)

Mi-am continuat dansul războinic închinat celor morți, și bățile s-au oprit, iar bubuitul muzicii m-a umplut de energie și am putut din nou să scriu.

Am scris pagini întregi despre Nazeer. Morții preaiubiți nu ți se șterg niciodată din suflet, doar imaginea lor pălește, purtată pe râul amintirilor. Voiam să îl immortalizez pe Nazeer cât încă mai puteam. Voiam să immortalizez acei ochi, ce deseori aduceau cu ochii unui animal, al unui animal de pradă, imprezizibil și capabil de orice: acei ochi de munte, născuți înspre piscul planetei, ce luminau atât de rar peștera tandreții sale.

Am scris despre umorul ascuns în hăurile săpate pe fața lui de grimasele sale specifice. Am scris despre umbrele care îi întunecau chipul în orice lumină, ca și când sfârșitul în cenușă i-ar fi fost întipărit pe față de la bun început.

Am scris despre mâinile lui, acele gheare de varan, însemnate pe veci de trudele timpurii: șanțuri marțiene de cute și riduri pe degetele sale osoase, unele adânci precum tăieturile de cuțit.

L-am immortalizat pe Tariq. Am scris despre broboanele de sudoare ce-i apăreau deasupra buzei ori de câte ori se prefăcea a fi altcineva. Am scris despre siguranța mișcărilor sale, ca și când viața lui ar fi fost un nesfârșit ceremonial al ceaiului.

Am scris despre frumusețea lui. Băiatul stângaci începea să se metamorfozeze într-un bărbat chipeș: un chip ce ar fi tulburat visele fetelor și o privire ce ar fi sfidat orice bărbat care-i ieșea în cale.

Am încercat să scriu despre el și Nazeer, să îi păstrez, să îi salvez, în cuvinte care ar putea dăinui.

Am scris până când s-a epuizat ceva, sau poate totul, și am ajuns într-un punct în care cuvintele și gândurile se opresc și rămân doar emoțiile, sentimentele, o inimă însingurată care pulsează în hăurile reci ale oceanului lăuntric, și am adormit și am visat cum Karla mă scotea dintr-o casă în flăcări, pârjolindu-mi pielea cu sărutările ei fierbinți.

Partea a XII-a

Capitolul 68

Când m-am trezit, am descoperit cu dezamăgire că nu sărutările Karlei îmi ardeau pielea: adormisem cu fața pe statuia lui Shiva, al cărei trident îmi săpase o urmă adâncă în obraz. Am intrat la duș și m-am mai spălat o dată, hotărât să țin ușa încuiată câteva zile și, poate, să-i mai jelesc puțin pe cei morți. Dar, uitându-mă în oglindă, după ce m-am șters, am observat că urma tridentului nu dispăruse. Era atât de profundă, încât ar fi putut dura câteva zile până să se vindece. Îmi dădeam seama, privind dovada nesăbuiței mele, că, dacă mă îmbătasem în asemenea hal, încât să îmi înțep singur fața cu o furcă, ținând cont că eram înconjurat de atâția dușmani care mi-ar fi sfâșiat-o cu dragă inimă, era cazul să nu mă mai îmbăt.

Cu această hotărâre în minte, m-am gândit că, poate, Karla plecase mai devreme de la petrecerea pentru fetiști și rămăsese blocată pe undeva, prin Orașul-Insulă, din cauza violențelor. M-am echipat ca pentru război, mi-am verificat buzunarele și am ieșit în holul de la recepție. Ușa de la intrare era baricadată cu un morman de obiecte de mobilier. Hotelurile apelau frecvent la această practică, când poliția instaura starea de urgență, pentru a-și ține clienții la adăpost, iar pe hoți și pe insurgenți, la distanță.

— Tot Bombay-ul e în stare de asediu, m-a informat Jaswant, care citea un ziar. Mare noroc am avut c-am pus mâna pe ziarul ăsta. Și, nu, nu ți-l dau până când nu-l termin de citit.

— Unde?

— Nu ți-l dau. Mai sunt mulți alții la rând înaintea ta.

— Te întrebam în ce zone e blocat?

— Peste tot.

Starea de asediu însemna că era interzisă circulația pe străzi pe durata zilei: nimeni nu avea voie să iasă din casă.

— Cât timp o să dureze?

— De ce dracu' te interesează?

— Lasă-mă cu prostiile tale, Jaswant. Ce zice intuiția ta? O zi sau patru?

— Judecând după incendiile și violențele de astă-noapte, aș paria pe trei zile, mi-a răspuns. Dar, cum am spus și mai devreme, de ce dracu' îți pasă?

— Trei zile? Mă îndoiesc să am inspirație cât pentru trei zile.

— Inspirație! a zis Jaswant lăsând ziarul deoparte și învărtindu-se cu scaunul directorial către mine.

A apăsat pe un buton de pe birou și s-a deschis un panou în peretele din spatele meu. Era un dulap secret, plin cu alcool, țigări, snackuri, pachetele cu cereale, cutii de lapte, cutii cu zahăr cubic, borcane cu miere, conserve de ton și de fasole, chibrituri, lumânări, truse de prim-ajutor și multe alte chestii bizare puse la conservat în borcane.

A apăsat pe alt buton și o cascadă de luminițe colorate a început să se rotească în jurul dulapului.

— Auzi, mi-a zis uitându-se la urma tridentului de pe obrazul meu, luminat de beculețele lui colorate, știi că ai o *trishula* pe față?

— Să nu intrăm în detalii intime, Jaswant.

A fluturat din mână către dulapul desfătărilor.

— Iubesc relațiile strict profesionale, baba, a zis ridicând din sprâncene ca pentru a-și întări spusele. Am și muzică.

A apăsat pe alt buton și din difuzoarele de pe birou a început să răcnească muzică bhangra. Prespapierul dansa împreună cu capsatorul pe blatul din sticlă, zbânțuindu-se peste reflexia zâmbetului lui Jaswant.

— Noi, sikhii, am învățat să ne adaptăm la orice, a zberat ca să se facă auzit. Dacă vrei să fii sigur că supraviețuiești celui de-al Treilea Război Mondial, te muți într-un cartier sikh.

N-a întrerupt melodia până nu a ajuns la final și n-a fost deloc scurtă.

— Nu mă mai satur de ea, a oftat. Vrei să o mai asculți o dată?

— Nu, mersi. Vreau să-ți cumpăr toată pileala până nu mi-o ia Didier înainte.

— Didier nu-i aici.

— Nu vreau să risc.

— Cred că ăsta e... cel mai deștept lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Lumea nu-și etalează inteligența în prezența ta, Jaswant, fiindcă ai o atitudine nesuferită.

- Dă-o dracului de atitudine.
- Acuzarea și-a încheiat pledoaria.
- Chiria nu se plătește cu atitudinea.
- Pune mâna și ambalează-mi și mie niște chirie din asta, i-am zis.
- Gata, gata. Nu te mai ambala așa, baba, a zis venind lângă mine la fereastră și apucându-se să împacheteze produsele pe care i le indicasem.
- Țigări de marijuana deja rulate ai?
- Normal. Am pachete de câte cinci, zece, cincisprezece...
- Le iau.
- Cum adică le iei?
- Le iau pe toate.
- *Chee, chee!* Chiar nu te-a-nvățat nimeni arta afacerilor, frate?
- Dă-mi marfa, Jaswant.
- Nici măcar nu știi cât face.
- Cât face, Jaswant?
- O grămadă de bani.
- Batem palma. Pune-le pe toate laolaltă!
- Vezi? Iar greșești. Trebuie să te *lupți* pentru *preț*, altfel nu se mai poate numi preț. Mă înșeli pe *mine* când nu negociezi prețul corect, chiar dacă eu ies în câștig. Așa se face, frate.
- Zi-mi tu care-i prețul corect, Jaswant, și-atât îți dau.
- Nu pricepi la ce mă refer, mi-a zis el răbdător, explicând maimuței cum se fac afacerile. Scopul este să *descoperim* prețul corect împreună. Doar așa poți ști care este valoarea reală a unui lucru. Dacă nu respectăm în unanimitate regula asta, ne-a luat dracu' pe toți. Oamenii ca tine strică totul, fiindcă sunt dispuși să plătească oricât pentru orice.
- Plătesc cât costă, Jaswant.
- Dă-mi voie să-ți spun ceva. N-ai cum să ocolești sistemul, oricât de mult ai încerca. Negocierea este piatra de temelie a comerțului. Nu te-a învățat nimeni?
- Nu-mi pasă cât costă.
- Nu există persoană căreia să nu-i pese cât costă.
- Ei, uite că mie nu-mi pasă. Dacă nu-mi pot permite un lucru, nu-l vreau, iar dacă-l vreau, nu mă mai interesează cât costă. Bani sunt făcuți pentru a fi cheltuiți, nu?
- Banii sunt un râu, frate. Unii dintre noi se lasă duși de curent, alții trag la vâsle ca să ajungă la mal.

- Lasă-mă cu proverbele vechi sikh!
- Țasta-i nou. L-am inventat eu adineauri.
- Împachetează-mi lucrurile, Jaswant!

Jaswant a oftat prelung.

— Îmi placi, a zis el. N-am s-o declar niciodată public, fiindcă nu-mi place să epatez. Oamenii mă cunosc. Dar te plac și observ câteva calități interesante la tine. Totuși, observ și erori de judecată spirituală și, pentru că te plac, mă ofer să-ți echilibrez chakrele, cum se zice.

— Ai mai ținut discursul ăsta, nu-i așa? am zis luând cei doi saci cu chestii esențiale.

— De câteva ori.

— Și a dat roade?

— Să știi, Lin, că am limbă de aur, a zis. Cu ani în urmă, am jucat în Othello la...

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Jaswant.

— Iar începi! a spus. Exact ce încercam să-ți zic mai devreme. Te plac, dar când te porți ca un copil, deși nu ești copil, strici tot farmecul de a fi adult.

Muzica, maestre! A apăsat pe buton și melodia bhangra a început să răcnească din nou.

Mi-am pitit bine proviziile, am înfulecat două conserve reci de ton, mi-am ascuțit cuțitele în timp ce-am lăsat mâncarea să mi se așeze în stomac, și am făcut câteva flotări și tracțiuni în așteptarea întinericului care să-mi permită să umblu în voie prin oraș.

În cazul unui *bandobast* total, sau blocarea orașului, e imposibil să te descurci la lumina zilei. Cine colindă pe străzi în miezul zilei e o victimă sigură – sau va fi în scurt timp. Polițiștii erau speriați. Numărul lor era insuficient pentru a opri oamenii să se războiască unii cu alții când hotărau asta sau pentru a salva băncile. Pentru polițiști, starea de asediu stabilea o regulă clară: dacă ieși pe stradă, ești ca și mort.

— Trebuie să ies în oraș, Jaswant, l-am anunțat chiar înainte de miezul nopții.

— Ieși pe dracu', mi-a replicat. Nu stric baricada pentru tine.

— Dacă-o dărâm eu, fac o dezordine de nedescris, l-am amenințat îndreptându-mă spre mormanul care bloca ușa.

— Să nu-ndrăznești! a strigat el alergând să tragă baricada din ușă. Țasta-i un sistem de apărare extrem de complex. Prietenul meu parsi ar fi făcut unul și mai bun. Ce bine era dacă era aici! Dar chiar

și-așa e suficient ca să ne apere de zombi.

— Zombi?

— Toată lumea știe că așa începe, a spus el îngrijorat.

A urnit capodopera de scaune și bănci și a întredeschis ușa cât să mă strecor.

— O să ai nevoie de parolă, mi-a spus.

— Pentru ce?

— Ca să fiu sigur că ești tu și să te las să intri.

— *Deschide ușa*, cum ți se pare ca parolă?

— Mă gândeam la ceva un pic mai personal.

— Dacă mă-ntorc și nu-mi deschizi ușa, o dărâm.

— Cum?

— Balamalele sunt pe exterior, Jaswant.

— Balamale afurisite! a bombănit el. Prietenul meu parsi ar fi găsit o soluție pentru ele. Bag mâna-n foc că baricada *lui* antizombi e perfectă.

— Fă bine și deschide-mi ușa când mă întorc, Jaswant.

— Te rog să nu vii infectat, a spus el mutând baricada la loc, în dreptul ușii.

Noaptea este adevărul îmbrăcat în rochie violet, iar oamenii dansează altfel la acele ore. Cea mai sigură modalitate de a te deplasa noaptea prin Bombay, în timpul unei stări de asediu, presupunând că ești obligat să te deplasezi, este să mergi în spatele unei motociclete de poliție.

Cunoșteam un polițist cumsecade care avea nevoie de bani. Corupția este o taxă obligatorie în orice societate care nu își plătește oamenii suficient de bine pentru a o stârpi chiar ei. La punctele de control, urma să mă prezinte drept interpret voluntar care avertiza turiștii străini să nu circule pe străzi noaptea.

Și chiar am întâlnit, ici și colo, câte un turist bulversat: oameni cu rucsacurile în spate, nepregătiți pentru hoteluri baricadate într-un oraș-fantomă, și care erau fericiți să vadă un polițist însoțit de un străin ca și ei.

Am trecut lejer pe la majoritatea posturilor, răspunzând la întrebări cu un strigăt și un semn din mână, și am cutreierat prin orașul cufundat în tăcere, înarmat, în spatele polițistului pe care îl plăteam la oră să mă ajute să o găsesc pe Karla în timp ce-și făcea turele. Voiam să fiu lângă ea sau măcar să o știu la adăpost.

Legendele se scriu cu sânge și foc, iar străzile erau îndeajuns de roșii pentru a scrie multe povești proaspete. Polițistul care mă

escorta m-a informat că avuseseră loc confruntări violente în apropierea moscheii Nabila. Câteva persoane își pierduseră viața, multe fuseseră rănite. Moscheea nu pățise nimic. Oamenii spuneau că era un miracol, uitând câți pompieri fuseseră răniți pentru a salva lăcașul sfânt.

— Este o perioadă impresionantă, a strigat peste umăr polițistul Dominic, cu accentul său indian, în timp ce alunecam agale pe străzile pustii.

— Impresionant de înspăimântătoare, Dominic.

— Exact, a răs el.

— Hai să-ncercăm și la hotelul Mahesh, am sugerat.

— E o perioadă demnă de povestit nepoților, a spus el virând spre Mahesh, cu ochii la ferestrele întunecate de pe toate aleile goale. O perioadă în care nălucile colindau nestingherite pe străzile Bombay-ului.

N-am găsit-o pe Karla, dar am dat peste mașina ei. Când ne-am apropiat, l-am văzut pe Randall la volan și pe Vinson în spate. Randall a coborât geamul. Vinson tocmai dădea pe gât un pahar cu whisky.

— Salutare, Randall. Unde-i Karla?

— Nu știu, domnule. N-am mai văzut-o de când s-a urcat pe motocicletă cu domnișoara Benicia.

— Am găsit-o! a urlat Vinson, de pe bancheta din spate, ușor turmentat.

M-am întors repede spre el.

— Unde?

— La un ashram, mi-a răspuns el fericit.

— Karla, la un ashram? Poate doar ca să-l cumpere.

— Nu Karla. *Rannveig*. I-a dat de urmă Naveen. E la un ashram, la cam o sută șazeci de kilometri de Bombay. Dau o fugă până acolo imediat ce se mai liniștesc lucrurile.

M-am întors din nou spre Randall.

— Ce se întâmplă?

— Aveam instrucțiuni să o aștept pe domnișoara Karla la hotelul Mahesh, a zis. Dar au instaurat starea de asediu atât de brusc, încât am rămas blocat aici. Poliția nu mă lasă să circul și nu vreau să abandonez mașina în plină stradă.

— Și cu pasagerul ce e?

— Domnul Vinson a dat năvală în mașină după ce un hoț care voia să fure o mașină asemănătoare a fost împușcat. Era undeva în jurul

orei două după-amiaza.

— Ce noroc pe capul meu, Randall, că mi-ai deschis portiera! a zis Vinson scotocind prin dulăpiorul cu băuturi.

— Și de-atunci stați aici?

— Da, domnule, în speranța că se va ivi ocazia de a ne reîntâlni cu domnișoara Karla la Amritsar.

— Hotelul Mahesh e la doar cinci sute de metri de-aici, Randall. Asta nu-i noaptea în care să stai pe străzi. Ai fi mult mai protejată acolo.

— Nu voi părăsi mașina, domnule, decât dacă voi fi în pericol de moarte. Mi-e foarte bine aici. Poate domnul Vinson se încumetă să ajungă până acolo.

— Nici prin gând nu-mi trece, a zis Vinson cu limba împleticită. Vreau să rămân în viață, să-mi găsesc fata. E la un ashram. E o chestie supertare, frate.

M-am uitat la Dominic.

O să te coste, îmi spunea privirea lui, și pe bună dreptate. Nu era simplu ceea ce-i ceream.

— Transformați-o în mașină de presă, a spus el cu un semn din cap, și trecem de punctele de control.

— Aveți un stilou și niște hârtie albă? am întrebat. Sunteți în stare să faceți un însemn de presă?

Au început să se certe despre cum să arate însemnul, cum îi mai apucă pe oameni, chiar și atunci când sunt lucruri importante în joc. Totuși, în cele din urmă, au căzut de acord în privința unui model.

Randall l-a așezat pe bord, proptit într-un pantof de-al Karlei.

Dominic ne-a ajutat să trecem dintr-un post în altul. Randall saluta militărește. Vinson bea, ca să dea credibilitate rolului de jurnalist.

Ajunși în pasajul de la Amritsar, i-am dat lui Dominic banii conveniți și i-am mulțumit.

— Ești om cumsecade, Lin, mi-a zâmbit el în timp ce îndesa banii în buzunar. Dacă n-aș ști asta, te-aș împușca. Ne vedem peste două ore. Stai liniștit, că-ți găsim fata până la urmă! Doar suntem la Bombay. Bombay-ul găsește întotdeauna drumul spre iubire. Odihnește-te puțin.

A plecat, hârâitul motocicletei lui amintindu-le celor ascunși în spatele obloanelor și ușilor că era cineva acolo: un om curajos, care veghea asupra liniștii lor.

Capitolul 69

După plecarea lui Dominic, Randall a dat ocol mașinii pentru a-i deschide portiera lui Vinson. Nu a apucat să ajungă la ea, căci s-a auzit o voce. Am încremenit amândoi.

— Te-am avertizat, a spus Madame Zhou. Te-am avertizat să stai departe de Kavita Singh.

Gorilele ei, gemenii și aruncătorii de acid, au ieșit la iveală din întuneric. Eram pe punctul de a-i răspunde, când Randall a făcut un pas înainte și s-a așezat lângă mine.

— Te rog, a spus el în șoaptă.

— Mă descurc, am zis străduindu-mă să nu pierd din ochi niciuna dintre cele cinci minți diabolice. Madame Zhou ține frecvent spectacole aici, în pasaj, și, cum-necum, mă aleg întotdeauna cu bilet la ele.

Femeia a răs, dar era singura care râdea.

— Dă-mi voie, te rog, să vorbesc, a insistat Randall. Aștept demult momentul ăsta.

Părea serios. I-am îndeplinit rugămintea.

— Dă-mi voie să mă prezint, Madame, a spus el către silueta acoperită de văl. Sunt Randall Soares, unul dintre cei doi bărbați care se află aici în numele Femeii. În cazul în care Femeia pățește ceva rău, te voi ucide, și pe tine, și pe animăluțele tale de companie. Lasă-ne în pace sau vei muri!

Avea curaj, nu glumă. Eu n-aș fi îndrăznit să recurg la asemenea amenințări fățișe, căci Madame Zhou era recunoscută pentru răzbunările sale indirecte și îmbârligate. Speram ca Randall să nu aibă o familie la care să se poată ajunge pornind de la numele lui.

Randall ținea o mână în buzunarul jachetei. Aruncătorii de acid își țineau mâinile în buzunare. Eu aveam mâinile pe cuțite. Madame Zhou s-a retras spre capătul aleii și a dispărut, înghițită de beznă.

— Randall Soares, a rostit ea, al doilea cuvânt ieșind de pe buzele ei ca un sâsâit de șarpe. Randall Soares.

Animalele de companie s-au retras pe urmele ei. În pasaj, s-a lăsat tăcerea.

— Ia legătura cu toți cunoscuții tăi care poartă numele de Soares, l-am sfătuit. Femeia asta este cumplit de răzbunătoare.

— N-am familie, a răspuns Randall. Sunt orfan. Am fost abandonat la naștere și nu m-a adoptat nimeni de la orfelinatul pe care l-am părăsit la vârsta de șaisprezece ani. Madame Zhou nu are

cum să se răzbune pe o familie inexistentă.

— Chiar ai fi în stare să-i omori?

— Tu nu?

— Sper să-i pot pune capăt înainte să se ajungă la așa ceva. Ai lucrat în armată?

— Nu, în marina indiană.

— În marină? Cât timp?

— Șase ani, domnule.

— Ce s-a-ntâmplat? a strigat Vinson din mașină.

— Liliacul a nimerit în clopotnița greșită, domnule, i-a răspuns Randall deschizându-i portiera. Un pumn mic bătând la poarta iadului.

— Ce bine e să scot nasul la aer! a spus Vinson. Nici nu mai știu de câte ore stau închis în mașină. Trebuie să mă piș, frate, neapărat.

S-a dus iute la cel mai apropiat zid.

— Poartă-te civilizată, Vinson, i-am atras atenția. Mai ține-te până ajungem în cameră. Sunt motociclete parcate aici.

Randall a parcat mașina lângă zidul pasajului boltit, în așa fel încât să nu blocheze traficul pe cealaltă bandă și să poată ieși repede de acolo, în caz de nevoie.

— N-o să pățească nimic, i-am zis. Hai sus să-ți întinzi picioarele un pic.

— Minunat, domnule.

— Nu mă mai „domni” atât. Zi-mi Lin sau Shantaram. Cum vrei tu, numai lasă-mă cu „domnule”. Poți să-mi zici și „șefu” dacă-ți convine mai mult.

— Mulțumesc, domnule Shantaram, cu ochii plini de căldura amurgurilor din Goa.

— Pot să mă piș și eu undeva? a întrebat Vinson împleticindu-se pe trotuar.

L-am înșfăcat împreună cu Randall și l-am târât sus pe trepte. Am bătut cu putere la ușa hotelului.

— Deschide, Jaswant!

— Care-i parola? a răsunat glasul lui Jaswant de pe partea cealaltă a ușii.

— Deschide ușa, idiotule! am țipat chinându-mă să-l țin pe Vinson pe picioare.

— Ce dorești, Lin? m-a întrebat Jaswant prin ușa închisă.

— Ce *doresc*, caricatură de moșier punjab ce ești tu? Doresc să te spânzur cu turbanul tău și să te-njunghii cu propriul tău *kirpan*.

— Peste cadavrul meu botezat! a strigat el. Spune, ce vrei de fapt?

M-am uitat la Randall, care părea să se distreze pe seama situației. M-am uitat la Vinson, care se agita în brațele mele. El sigur se distra. M-am uitat la ușa încuiată a propriului meu hotel.

— Aș vrea să intru, am șuiert printre dinți, pe tonul cel mai amabil de care eram în stare la acea oră.

— Nicio problemă, a răspuns Jaswant. E vreunul infectat printre voi?

— Deschide dracului ușa, Jaswant!

Baricada s-a urnit din dreptul ușii, într-un cor de scârțâieli și trosnete. Ne-am strecurat înăuntru. Jaswant a pus sculptura abstractă la loc și s-a întors iute arătând spre Vinson, care se legăna pe picioare de beat ce era.

— El pare infectat.

— Mă trece o pișare de mor, a bolborosit Vinson.

— Are scurgeri lichide? a întrebat Jaswant trăgându-se alarmat un pas înapoi.

— O să aibă o scurgere chiar pe podeaua ta dacă mai dai mult din gură, am zis căutând să scap mai repede de el.

— Erau infectați pe stradă?

— Termină odată cu zombi ăia, am zis ducându-l pe Vinson spre camera mea. El e Randall.

— Bună, Randall! a spus Jaswant. Cum e pe-afară?

— Deocamdată, liniște, i-a răspuns Randall. Să știi că-s perfect de acord cu tine, trebuie să fim atenți la zombi. E bine să fii vigilent când e vorba despre morții-vii.

— Întocmai! a spus Jaswant întorcându-se la fotoliul său. Asta le tot spun și eu. Molime. Haos. Situații ca asta. Așa începe.

— Jaswant, am zis chinându-mă să-l țin pe Vinson pe picioare și să descui ușa camerei, ceea ce se dovedea neașteptat de dificil. O să am nevoie de mai multe provizii. Am musafiri, după cum vezi.

— Oho, și câți sunt! a râs el.

Am deschis ușa și am dat cu ochii de Didier, Oleg, Diva și divele Charu și Pari.

Erau toți costumați. Diva purta un costum cu imprimeu de leopard. Didier renunțase la bustul de gladiator, păstrând pe el doar coiful, tu-tu-ul și colanții. Oleg întruchipa un senator roman, în sandale și o togă încropită dintr-un cearșaf. Charu și Pari erau femei-pisică, echipate cu urechi și cozi lungi. Charu era o persană gri, iar Păru, o pisică neagră ca noaptea.

— Lin, a zis Didier tolănit lângă Diva, pe o saltea întinsă în mijlocul camerei. Am vrut și noi să ajungem la petrecere cu oarecare întârziere, așa ca vedetele, dar ne-au oprit la un punct de control. Așa că ne-am întors aici, exact când s-a extins starea de urgență în tot orașul.

— Bună, Lin! a zis Diva. Te deranjează că am dat năvală peste tine?

— Bineînțeles că nu. Îmi pare bine să te văd. El e...

— Randall, domnișoară Diva, a spus Randall. Frumusețea dumneavoastră este renumită.

— Uau! au exclamat Charu și Pari.

— Salut! Eu sunt Vinson, a zis Vinson, și mi-am găsit iubita. E la un ashram.

— Uau! au exclamat Charu și Pari.

— Ea e Charu și ea e Pari, și-a prezentat Diva prietenele.

— E la un ashram, a repetat Vinson dând mâna cu Pari.

— E posedată? a întrebat Pari.

— Sau are vreo boală incurabilă? a sugerat Charu.

— Poftim? a zis Vinson ținându-și cu greu echilibrul. Trebuie neapărat să mă piș.

L-am ghidat spre baie și am închis ușa după el.

— Arăți prost, Shantaram, a remarcat Diva ridicându-se și întinzând brațele spre mine. Vino încoace să te-mbrățișez!

M-a îmbrățișat, apoi și-a reluat locul pe saltea, alături de Didier. M-am uitat la saltea. Îmi părea cunoscută. Am aruncat o privire la patul din dormitor. Salteaua dispăruse. Patul era gol ca un coșciug din lemn. Salteaua mea sfârșise pe podea.

— Sper să nu te superi pe noi, mi-a zis Didier servindu-se din proviziile mele în caz de vreo invazie a zombilor. Din moment ce suntem blocați aici, dracu știe pentru cât timp, singura soluție viabilă a fost să mutăm salteaua aici.

— Jaswant! am strigat. Musafirii mei s-au înmulțit. Îți cumpăr toate rezervele.

— Nu așa se *procedează*, baba, mi-a răspuns el. Ți-am *explicat* doar.

— Jaswant, ori faci cum zic eu, ori îl trimit pe Didier să trateze cu tine.

— Îți accept scuzele, a strigat el. Ale tale sunt proviziile.

A adus mai multe cutii de carton în cameră și lăzi cu apă îmbuteliată. A revenit cu o butelie pe gaz și un aragaz mic, cu două

ochiuri.

Mi-a dat jurnalul și notițele la o parte și a montat aragazul, pe care l-a aprins cu un aprinzător cu baterii în formă de pistol. A dat gazul când mai tare, când mai încet, de parc-ar fi eliberat licurici dintr-o sticlă.

— Uau! au exclamat Charu și Pari.

Jaswant a făcut o plecăciune.

— Toate restaurantele sunt închise, n-ai de unde comanda mâncare, a zis el, așa că trebuie să gătiți singuri, cine știe pentru cât timp.

— O s-avem nevoie de mai multe țigări, i-am strigat din ușa camerei.

— Asta se rezolvă, mi-a zis. Dar o să coste scump din cauză că e orașul blocat.

— De câte faci rost, atâtea cumpăr, am zis.

— Iar începi! Chiar n-ai învățat nimic? Ești o amenințare la adresa negustorilor cinstiți.

— Didier!

— Gata, accept scuzele. Îți aduc marfa mai târziu. E în tunel.

— În tunel?

— Da.

— Există un tunel pe sub hotel?

— Normal că există un tunel. De-aia am și cumpărat hotelul. Sikhii vor supraviețui celui de-al Treilea Război Mondial, ai uitat ce-am discutat?

— Mi-l arăți și mie?

S-a uitat la mine, cu ochii mijiți.

— Mă tem că nu ai suficienți bani pentru asta, mi-a răspuns.

— Du-te dracului, Jaswant!

— Doar dacă...

— Du-te dracului!

— Doar dacă ne sparg zombi baricada și tunelul rămâne singura noastră salvare. Dacă aveam pistolul ăla cu fazer, ce liniștit stăteam acum!

— *Termină* odată cu zombi ăia!

— N-ai niciun pic de haz, mi-a replicat întorcându-se la biroul său. Să știi că aragazul e doar de închiriat. Ți-l trec pe nota de plată.

M-am uitat la baricada din ușă, cu gândul la Karla și la următoarea căutare, apoi m-am întors spre mulțimea adunată în apartamentul meu.

Oleg se apucase să scotocească prin cutii, din care a scos câteva oale și tigăi.

— Foarte utile, a spus el.

— Ce bine era dacă aveam un servitor cu noi! a oftat Pari.

Diva a pufnit în hohote de răs, tăvălindu-se pe saltea cu genunchii la piept.

— Ce nevoie avem de servitori? a zis Oleg. Ați mâncat vreodată mâncare rusească? O să vă placă la nebunie, pe cuvântul meu!

— Uau! au exclamat Charu și Pari.

Oleg trimisese tricourile la Moscova, câte unul fiecăreia dintre cele două gemene non-identice, astfel că, potrivit regulilor lui Didier, avea voie să se parfumeze din nou, în vreme ce aștepta sosirea Irinei, pelerinul său atras de feromoni.

Divele Divei îl plăceau mult. Toată lumea îl plăcea. Până și eu îl plăceam. Dar singurul meu gând se îndrepta spre Karla, blocată probabil în vreo clădire, singură și fără ajutor.

— Pot să te-ajut cu mâncarea? a ciripit Vinson ieșind din baie mort de beat.

— Nu v-aș sfătui, domnule Vinson, a spus Randall. Presimt că talentele gastronomice ale domnului Oleg sunt un sport pentru spectatori, nu un sport sângeros.

— Cum ziceai că te cheamă? l-a întrebat Diva aplecându-se peste Didier.

— Randall, i-a răspuns Didier. Ți-am povestit despre el. E o enigmă explicată în vorbe de duh.

— Mă numesc Randall, domnișoară Diva, a zis Randall. E o onoare să vă cunosc încă o dată.

— Așază-te lângă noi, Randall, l-a invitat ea bătând cu palma pe saltea.

— Îi permiteți și domnului Vinson să ia loc alături de noi? Într-un fel sau altul, mi-a fost incredințat în grijă și cred că i-ar prinde bine să se întindă puțin.

— Bineînțeles, a spus Diva mângâind salteaua. Treci încoace, Vinson!

— Mulțumesc din suflet, a spus Vinson în timp ce Randall îl întindea pe o parte pe saltea, cu o pernă de-a mea sub cap. Știți, iubita mea e la un ashram. Mă tem că am fost ușor încordat astăseară. Și ieri, de altfel, fiindcă e la ashram, ceea ce înseamnă că Dumnezeu e *iubitul* ei acum, sau ceva de genul, și n-am cum să mă măsoar cu El. Cine se poate măsura cu Dumnezeu? Pe de altă parte,

dacă tot e așa mare și tare, de ce nu-și găsește singur iubită și le fură pe-ale altora? Chestia asta depășește puterile mele de înțelegere.

— Vai, dragule, ce rău te-a lovit chestia asta!

— Pe toți ne lovește rău, domnișoară Diva, a spus Randall. E vorba despre pierderea sau recăștigarea iubirii.

Diva a întins brațul prin fața lui Didier și a pus o mână pe Randall.

— Dacă te plătesc dublu față de Karla, ești dispus să schimb taberele?

— Să lucrez pentru domnișoara Karla este mai presus de bani, a răspuns el. Este un privilegiu, așa că, cu tot respectul, am să rămân în tabăra în care sunt, alături de domnișoara Karla.

Diva l-a măsurat cu atenție din priviri, încercând să îi deslușească zâmbetul misterios.

— O să avem ocazia să ne cunoaștem mult mai bine, a zis ea, dacă tot suntem închiși aici.

— Fiecare minut petrecut în compania dumneavoastră este o onoare pentru mine.

I-am lăsat să-și savureze minutul în tihnă și m-am retras în dormitor, onorat să petrec un minut în singurătate. Diva a venit numaidecât după mine, m-a răsucit în loc și m-a apucat de reverul vestei.

— Spune-mi, Lin, știi dacă e ceva între Randall și Karla? m-a întrebat ea în șoaptă.

— Poftim?

— Fiindcă, dacă e, n-aș vrea să braconez pe teritoriul ei. Îmi place de Karla.

— Să braconezi?

— Dar, dacă nu e nimic între ei, Lin, vreau să știu. Tipul e supersexy. Te topești numai când se uită la tine.

Frumosul nostru Bombay e în flăcări, îmi spuneam. Clădirile se năruiesc. Oamenii mor.

— Cum spui tu, i-am răspuns nereușind să înțeleg de ce nu se pregătea pentru un asediu al orașului care putea dura câteva zile, dar bucuros să recunosc răgetul de tigru al vechii Diva.

— Deci, nu e nimic, da?

Se uita în ochii mei cu o privire nevinovată.

— Da.

— Sigur nu e nimic între el și Karla? Pe bune, tipul e așa de sexy, încât nici nu-mi vine să cred.

Lumile nu sunt făcute spre a se transforma atât de repede și într-un mod atât de straniu, dar întotdeauna se întâmplă așa. Era peste puterile mele de înțelegere. Karla pe motocicletă cu Benicia, Naveen pe motocicletă cu Kavita, Diva flirta cu Randall, camera plină de oameni care încercau să supraviețuiască furtunii. Aveam o singură funie în acea furtună: Karla, prinsă probabil undeva, așteptându-mă să vin.

— Ai drum liber, Diva.

A ieșit țopăind din dormitor. Am împins ușa închizând-o, fără să o încui. Nu voiam să mă audă când învârt cheia în yală și să se simtă ca niște musafiri nepoftiți. Din punctul meu de vedere, n-aveau decât să stea și o lună. M-am rezemat cu spatele de ușă, așteptându-mă ca cineva să o deschidă în orice clipă. Aveam nevoie de un minut de singurătate.

Kavita avea dreptate. Pe Karla nu o coborâsem niciodată de pe altarul închinat ei, nici măcar în momentele în care îi aprindeam Lisei lumânări de credință. Karla *a fost* altarul din prima clipă în care am văzut-o.

E un păcat să-ți oferi dragostea unei persoane dacă nu-ți poți oferi și inima? Am fost morți înăuntru, o vreme, sau am păstrat dragostea vie? Și-a tăiat aripile acea turturea în momentul în care a deschis fereastra? Să fi fost oare fericirea vieții în doi doar iluzia propriei mele fericiri? Trăisem o minciună alături de Lisa sau mințisem viața?

Hohote de răs răsunau din camera veselă de alături: o barcă de salvare plutind în derivă pe valurile irezistibilului. Preț de câteva minute de adevăr nepoftit, ușa din spatele meu s-a transformat în pereții unui confesional, iar păcatele săvârșite mai mult sau mai puțin intenționat mi s-au rostogolit prin inimă: Nazeer și Tariq, prieteni neglijăți, morți și arși, și Lisa, dragostea neglijată, pierdută pe vecie. Remușcarea creată de propriul meu egoism îmi ardea pielea. I-am implorat pe morți să mă ierte.

Răsete și pași apăsați bubuiau prin ușă, bătându-mă pe spate. Nu știam dacă este mântuire sau pedeapsă. Am decis că ambele erau la egalitate și m-am apucat să fac curat în dormitor, în eventualitatea în care vreunul dintre supraviețuitorii din camera vecină dorea să se culce.

Am acoperit cadrul de lemn al patului cu cearșafuri și o pătură, astfel încât să ofere cât mai mult confort somnorosului istovit. Am făcut ordine, mi-am pus cărțile într-un colț, chitara în altul și am șters podeaua cu o cârpă umedă.

Undeva, pe parcursul aceluia serviciu făcut musafirilor neașteptați, undeva în pacea și simplitatea aceluia gest necesar, râul regretelor s-a transformat în fluviu și am reușit să le eliberez pe Kavita și Lisa din gândurile mele.

Indiferent ce trăiseră împreună, indiferent spre ce se îndreptau, vii sau moarte, le-am eliberat. Mi-am amintit cum râdeau, cum le făceam pe amândouă să râdă. Am zâmbit la acel gând, iar zâmbetul a deschis fereastra cu grații și le-am lăsat să zboare libere.

Capitolul 70

Viața de fugăr își ridică propriile garduri. Sufrageria era ticsită de prieteni pașnici, dar și de arme periculoase. Le ascunsesem cu grijă în toate cotloanele, sertarele, dulapurile, toate piesele de mobilier, din balcon și până la ușa de la intrare, pregătindu-mă de orice atac. Ce nu luasem în calcul era o invazie a prietenilor.

Am revenit în sufragerie și mi-am strâns jurnalele și notițele al căror loc Jaswant îl sacrificase în favoarea aragazului său.

— Oameni buni, le-am zis întrerupându-le distracția.

Toată lumea a ridicat privirea spre mine. Zâmbeau.

— Mă așteptam la musafiri nepoftiți și, când colo, m-am trezit astă-seară cu musafiri poftiți.

Cuvintele mele au fost întâmpinate cu urale și aplauze.

— O clipă, vă rog. Ideea era că, din cauza acelor musafiri *nepoftiți*, știți voi la ce mă refer, am împrăștiat mai multe arme prin cameră.

Mă priveau complet nedumeriți. Cred că-și închipuiau că glumesc și așteptau poanta.

Am întins mâna până în vârful bibliotecii aproape goale și am luat de acolo o secure.

— Vedeți-vă de treburile voastre, le-am zis cu securea-n mână. Stați liniștiți. O să adun armele, ca să nu se rănească cineva din greșeală, bine?

Clipeau la fel de nedumeriți ca mai devreme. Didier purta mască pe față și tot îl vedeam cum clipește.

— Uau! au exclamat Charu și Pari.

Am pus arma pe cadrul de lemn și m-am întors în cameră, de unde am mai strâns câteva cuțite, un pistol, două bâte și un box. Ultima armă a fost un set de cuțite de aruncat, făcute de Vikrant, pe care îl ascunsesem după un colțar de balcon, aproape de locul în

care stătea Diva.

— Fie ești tragic de paranoic, a remarcat Diva, fie ai tragic de mare dreptate.

— N-am timp să fiu paranoic, am răs. Sunt prea mulți care vor să-mi facă felul.

Am păstrat pistolul în buzunarul vestei. Nu-l puteam ascunde în apartament, fiindcă niciunul dintre cei prezenți nu-mi inspira suficientă încredere.

E karma rea să lași pe cineva să fie ucis cu arma ta, îmi spusese cândva Farid, Farid Reparatorul, care nu mai era printre noi. Singura faptă mai gravă de atât este să-l omori tu însuși cu ea.

La nevoie, Didier și Oleg aveau propriile lor arme. Nu era exclus ca, în situația în care lucrurile se înrăutățeau, să fie nevoiți să facă uz de ele. Când se iscă revolte de stradă, ard cartiere întregi în Bombay și în alte orașe indiene. Iar în jurul focurilor, cu bâte și cuțite în mâini, o parte dintre incendiatori își așteaptă prada să o ia la fugă.

Mă înțelesesem cu Dominic să mai dăm o tură, două ore mai târziu. Trebuia să se ducă acasă, să mănânce ceva, să se odihnească și să se prezinte din nou la datorie. Odată cu instaurarea stării de urgență, fiecare polițist era obligat să acopere toate schimburile.

Plănuisem inițial să sar peste mâncare și să mă culc, dar, cum fusesem invadat de musafiri și privat de saltea, toate planurile mele au fost date peste cap.

M-am întors în sufragerie, m-am cocoțat pe masa de lângă aragaz și am dat iama în proviziile cumpărate de la Jaswant. Cu o mână mâncam o banană direct de pe mănunchi, cu cealaltă îmi îndesam migdale în gură. Am băut cam jumătate de pahar de miere dintr-un borcan, după care am spart trei ouă într-un pahar mare, am turnat lapte și pudră de turmeric peste ele și am dat tot amestecul pe gât.

Fetele mă urmăriseră cu atenție.

— Ce scârbos! a spus Charu.

Era o fată frumoasă. Pentru o secundă, am avut pornirea vanitoasă de a-i explica că trebuia să plec din nou la drum, că nu aveam unde mânca, nici timp să gătesc ceva. Dar eram îndrăgostit și nu mă puteam lăsa dominat de vanitate, acea umbră palidă a orgoliului.

— Vrei și tu unul? am întrebat-o arătându-i paharul.

— Scârbos! a zis Charu.

— E un truc magic sau ceva de genul? a întrebat Pari.

— Dacă vrei trucuri magice, domnișoară Pari, a intervenit Didier, e omul potrivit Didier.

— Uau, a spus Charu. Vreau să-mi arăți tot ce știi.

— Vezi să fie ceva palpitant, Didier, a adăugat Pari.

Lucrurile au revenit la normal. Toată lumea spunea câte ceva de o profundă superficialitate. M-am dus în dormitor, mi-am strâns armele tip pachet și le-am ascuns pe un pervaz mascat de măsuța de toaletă.

— Dacă am fi într-un film de groază, a zis Oleg, din pragul ușii, armele ascunse ar reprezenta un moment de suspans.

— Exceptând cazul în care ai ști de ele, am zis, pitindu-le bine, și atunci ai deveni *tu* momentul de suspans.

— Ce tare! a exclamat el. Ai jucat vreodată *Dragon Quest*? E super la modă în Rusia.

— Trebuie să plec, Oleg.

— Stai o clipă, a spus el repede, cum adică pleci? Credeam că nimeni nu pleacă. Trebuie să rămânem în grup. E prima regulă a supraviețuirii în astfel de situații.

— Oricât de ciudat ar suna, te las pe tine responsabil aici.

— Responsabil de ce?

— De camera mea, cât sunt plecat.

— În regulă, a zis el meditănd la noile sale responsabilități. Și ce-ar trebui să fac?

— Să ai grijă să nu pățească ceva jurnalele mele. Că ajung proviziile pentru toată lumea. Iar dacă vine Karla înaintea mea, nu cumva s-o scapi din ochi.

— Ești sigur că vrei să riști cu mine? m-a întreat. Sunt un moment de suspans, acum că știu unde ai ascuns armele.

— Termină cu aiurelile, Oleg!

— Scuze! a zâmbit el. E așa distractiv. Randall ne-a povestit că se fac niște experimente ciudate la un laborator din apropiere și unul dintre subiecți a evadat de curând. A scris în ziar. Fetele sunt speriate de moarte. S-ar putea să dea norocul peste mine astă-seară. Am voie s-o fac pe canapea?

M-am uitat la el, cu gândul la clădiri arse și prieteni arși.

— *Da* sau *nu*? N-am idee ce să-nțeleg din privirea ta, mi-a spus zâmbind.

— Ai de gând să scrii despre ce se întâmplă în seara asta, Oleg?

— Mai întrebă? Memorez totul ca un aparat de fotografiat temporal. Ce, tu nu vrei să scrii? E o situație neobișnuită și o adunătură de

oameni și mai neobișnuită. Adică...

— Nu cumva să adormi, Oleg! Când oamenii se apucă să aprindă focuri în Bombay, clădirile ca asta în care ne aflăm ard, de obicei. Nu e de glumă. Tocmai de-aia n-am pus gura nici pe băutură, nici pe țigări. E nasol rău și vreau să fii treaz atât cât sunt plecat.

— Nu-ți face griji pentru barca de salvare, mi-a zis cu un zâmbet. Îi găsești pe toți aici când te-ntorci înot.

— Ai compus replica asta un pic mai devreme, nu-i așa?

— *Chert, da.* Mulțumesc pentru încredere, Lin! Îți sunt recunoscător.

— Dacă se întoarce Karla, n-o mai lăsa să iasă de-aici.

— Mă jignești, a zis el. Am reținut asta de prima oară când mi-ai spus.

— Vreau s-o păzești pe ea mai presus de orice și de oricine. Ai priceput, da?

— Am priceput, a rânjit el. E din ce în ce mai bine.

Am intrat în sufragerie echipat de război. Didier juca piatră-foarfecă-hârtie cu Diva. Charu și Pari se chinuiau să-i explice regulile lui Vinson, care vedea prea multe mâini ca să înțeleagă ceva. Randall ținea scorul, trișând la modul cel mai politicos. Toată lumea râdea. Am ieșit în holul de la recepție.

— Iar mă pui să dau baricada la o parte? s-a smiorcăit Jaswant.

— Trage-o, Jaswant!

— E *bandobast* afară, dementule! În câteva ore, se luminează de ziuă și-o să fii țintă ușoară pentru oricine.

— Se zice pradă ușoară, Jaswant. Hai, deschide!

— Nu realizezi, a întrebat el, fără să-și piardă cumpătul, că de câte ori *deschizi* baricada, *șubrezești* baricada?

— Te rog, Jaswant!

— Dacă ar fi fost aici prietenul meu parsi, ar fi creat o baricadă mobilă, exact pentru astfel de situații.

— Deschide baricada, Jaswant! Iar dacă te prind că-mi ceri parola la întoarcere, pun un bijutier să ți-o graveze direct pe *kara*.

— Pun pariu pe fundul meu gras de punjabi că n-ai s-o faci, mi-a replicat Jaswant ridicându-și burtă voluminoasă în pieptul voluminos. Și-ți accept scuzele.

A tras baricada din fața ușii, dar m-a oprit înainte să apuc să ies.

— Dacă vine domnișoara Karla, mi-a zis, o să am mare grijă de ea.

— Te-am promovat la rangul de prieten, Jaswant.

— Se plătește o taxă de protecție, mi-a zis el în timp ce mă

strecuram pe ușa întredeschisă, pentru serviciile mele ca bodyguard. Ți-o trec pe nota de plată.

Am coborât treptele în fugă, m-am furișat pe lângă zid și l-am găsit pe Dominic așteptându-mă agitat în pasajul de sub bolta hotelului.

— Ai întârziat, mi-a spus, când am plecat. Nu-mi ajunge că trebuie să dau explicații de ce umbli după mine, acum mai trebuie să explic și de ce-am întârziat la serviciu.

— Ai reușit să dormi vreun pic? l-am întrebat.

— O oră. De ce?

— Eu am avut musafiri. Ce se mai aude? Cât de gravă e situația?

— Foarte gravă, mi-a răspuns, reflexia motocicletei sale alergând prin geamurile luminate de felinare. Au avut loc incendii în Dongri, Malad și Andheri. Sute de oameni au rămas fără locuințe și prăvălii. Gara Victoria e plină de refugiați care-și caută adăpost sau vor să fugă din oraș.

— Au avut loc încăierări?

— Liderii de tineret din comunitățile musulmane și hinduse și-au mobilizat oamenii. De câte ori izbucnește un incendiu în zona hindusă, studenții hinduși sunt transportați la fața locului în camioane. Formează un cordon de martori, astfel încât să nu se iște violențe. La fel procedează și musulmanii. Nu vor să se repete evenimentele de la ultimele revolte din Bombay.

— Și funcționează strategia lor?

— Deocamdată, studenții reușesc să mențină pacea. Ar trebui să facem recrutări în rândurile lor. Ne-ar prinde bine să avem oameni ca ei în poliție.

— Cine provoacă incendiile?

— De câte ori o stradă din Bombay e înghițită de foc, a spus el scuipând pe jos, în locul vechilor clădiri se ridică un mall sau un bloc de locuințe.

Speculanții se foloseau deseori de tensiunile sociale pentru a incendia străzi întregi de prăvălii mici care stăteau în calea planurilor lor. Angajau niște huligani care să poarte pe cap bentițe portocalii, când dădeau foc magazinelor musulmane și bentițe verzi, când dădeau foc străzilor de hinduși.

Dominic rostea adevărul cu cinism: realitatea îl doborâse deja. Avea treizeci de ani, era tată a trei copii, două fetițe de zece și opt ani și un băiețel de patru ani. Era un om cinstit și muncitor care-și risca viața zi și noapte în uniforma de polițist, deși își pierduse încrederea în sistemul pe care îl reprezenta, care îi dăduse uniforma și arma cu

care să o apere.

În timp ce colindam străzile, vorbea cu o amărăciune pe care o mai auzisem și altă dată în mahala, pe stradă, în micile magazine. Era glasul ostilității în fața dublei nedreptăți a unei inechități sociale care îi persecută pe săraci, spunându-le că soarta lor este să fie oropsiți.

Familia lui Dominic fusese hindusă pe vremea bunicului său. Se convertiseră la creștinism odată cu valul de convertiri născut de discursurile elegante și memorabil de etice ale doctorului Ambedkar, primul ministru indian al Justiției și un susținător înfocat al celor din castele inferioare.

Familia a avut de suferit imediat după convertire, dar, pe măsură ce Dominic și soția lui și-au întemeiat propria familie, au fost acceptați într-o comunitate creștină, așa cum mulți alții trecuseră la budism sau islamism ca să scape de discriminarea de castă.

Erau aceiași oameni, aceiași vecini, numai că mergeau în locuri diferite pentru a lua legătura cu Sursa. Totuși, fiecare religie detesta și uneori se opunea violent rupturilor în sânul propriei comunități, astfel încât convertirile au rămas o problemă aprig contestată.

Am mers pe traseul lui Dominic, de la Navy Nagar la intersecția Worli, verificând toate rutele posibile. Camioane pline de hinduși și musulmani care cântau au trecut pe lângă noi fluturându-și steagurile portocalii pentru hinduși și verzi pentru musulmani.

Politicienii și bogătașii sfidau starea de asediu și circulau pe străzile pustii în mașini cu escortă armată, depășindu-ne în viteză de parcă ar fi fost urmăriți de cineva. Ici și colo, câțiva oameni se aventurau să iasă pe străzi. I-am văzut, ne-au văzut și ei și au fugit. Exceptând aceste câteva cazuri izolate, orașul era aproape pustiu în apropierea zorilor.

Nu se zărea nici urmă de zombi. Erau însă nenumărați câini și șobolani flămânzi, în lipsa oamenilor care să lase resturi după ei. Animalele puseseră stăpânire pe multe străzi, urlând și chițâind în căutarea unor resturi de mâncare.

Dominic era extrem de prudent. Indienilor le plac câinii și șobolanii. Indienilor le place aproape orice. A oprit o dată, în fața unei turme de șobolani care blocau strada, asemenea oilor pe un drum de țară.

A ambalat motorul, a îndreptat farurile spre ei, a claxonat. Șobolanii nu se urneau din loc.

— Ai vreo idee? m-a întrebat.

— Ai putea trage un foc în aer ca să-i sperii, i-am sugerat. Așa

procedează poliția cu persoanele care blochează drumul.

— Nu-i o soluție.

Un câine vagabond jigărit s-a apropiat de noi, legănându-se pe picioarele subțiri. Câinele de stradă indian există de mii de ani, iar acesta de față știa să se descurce. S-a oprit și a început să transmită un complicat mesaj alcătuit din mârâieli și lătrături.

Șobolanii s-au risipit care încotro, un iureș de blăni cenușii, care alergau să caute resturi de mâncare în altă parte. Apoi, câinele a început să latre la noi.

Plecați de-aici, cred că ne spunea.

Ne-am continuat drumul.

— Amabil câine, mi-a zis Dominic peste umăr.

— Da. Mă bucur că n-avea prieteni. Treizeci și cinci de mii de oameni mor anual de rabie în India.

— Ești mult prea pesimist, mi-a zis virând către Worli Naka.

— Sunt realist, Dominic.

— Ar trebui să-l primești pe Iisus în suflet.

— Iisus este în toate sufletele, frate.

— Vorbești serios?

— Normal. Îl iubesc pe tip. Cine nu-l iubește?

— Mulți oameni, a răs el. Mulți îl urăsc pe Iisus.

— Imposibil. Minte de geniu, inimă bună, penitență aspră, ce-ți poți dori mai mult de-atât? Sunt oameni care nu-i plac pe unii *creștini*, dar nimeni nu-l urăște pe Iisus.

— Să sperăm că nu-l urăște nimeni astă-seară, a zis Dominic uitându-se cu atenție pe toate străduțele laterale.

Am ajuns la Worli Naka, o intersecție cu cinci intrări, puternic luminată, iar în mijlocul aceluia spațiu gol, de mărimea unui teren de fotbal, stătea un singur polițist aflat în patrulare.

Dominic a tras lângă el și a oprit motorul.

— Singur-singurel, Mahan? l-a întrebat în marathi.

— Da, domnule. Dar acum nu mai sunt singur fiindcă ați venit dumneavoastră, domnule. Cine-i albul?

— E interpret voluntar.

— Voluntar?

Mahan s-a uitat la mine bănuitor, urmărindu-mă cu atenție, nu cumva să fac vreo trăsnaie, căci, evident, doar un nebun s-ar fi oferit să umble pe străzi.

— Voluntar? E nebun?

— Dă-mi odată raportul, Mahan! s-a răstit Dominic.

— Da, să trăiți! E calm și liniște de când mi-am început tura, la...

S-a auzit un trosnet puternic în clipa în care un camion încărcat a trecut peste un limitator de viteză. Am întors capul și l-am văzut apropiindu-se din partea dreaptă.

Urișul camion avea în spate o semiremorcă din lemn, ale cărei margini ajungeau până la pieptul bărbaților înghesuți în ea. Steagurile portocalii scânteiau ca niște mici raze de soare în lumina felinarelor stradale.

Camionul a trecut peste un alt limitator de viteză, zgâlțâindu-i pe cântăreții din remorcă în două valuri, de la primele capete până la ultimii bărbați îngrămădiți lângă hayon.

Ram! Ram! scandau aceștia.

Am auzit încă un claxon în spate și, întorcându-ne, am observat un alt camion venind spre noi din stânga. Acesta era decorat cu steaguri verzi.

Allah hu Akbar! cântau pasagerii săi.

Ne uitam toți trei, când la camionul portocaliu, când la cel verde. Era limpede că cele două aveau să treacă unul pe lângă celălalt foarte aproape de locul în care ne aflam, în mijlocul străzii.

— Asta e, a spus Dominic proptindu-și motocicleta în piciorul de sprijin. Sfântă Fecioară, cea plină de har, ajută-ne!

— *Narayani*, a rostit și Mahan invocând tot ajutorul divinului feminin.

Am rămas alături de polițiști. Ne uitam în dreapta și în stânga, la cele două camioane care reduseseră viteza simțitor.

Mahan, polițistul care dirija intersecția de unul singur, era echipat cu o stație de transmisie și cu baston din bambus. A observat că îl priveam insistent.

— Nu se-ntâmplă nimic, mi-a zis. Stai liniștit. Îl avem pe domnul aici cu noi.

— Și domnul ne are pe noi, i-am răspuns în marathi.

— Așa e, a spus Mahan, tot în marathi. Îți place rachiul indian?

— Nu știu om căruia să-i placă rachiul indian, am răs.

A răs și el împreună cu mine.

Șoferii camioanelor hotărâseră să-și testeze aptitudinile și să treacă cât mai aproape unul de celălalt. Ajutoarele lor din cabină au rabatat oglinzile și au îndreptat steagurile. Alții stăteau aplecați peste margine, ghidându-i pe șoferi și bătând în panourile din lemn ale remorcii.

Camioanele, elefanți cocoțați pe țestoase, se deplasau unul spre

altul cu lentoarea unei țestoase, dar atât de aproape, încât numai divinitatea i-ar fi putut feri de un acroșaj. Ajunse la mică distanță de noi, camioanele s-au oprit unul lângă celălalt, cântăreți lângă cântăreți. Erau cel puțin o sută de oameni în fiecare remorcă. Credința lor era frenezie. Sudoarea lor, apă sfințită. Până la un punct, cântecele li s-au îngemănat, cuvintele reverberând în alte cuvinte, apoi s-au amestecat, portocaliul omagiind verdele, iar verdele omagiind portocaliul, și amândouă slăvind același Dumnezeu.

Eram încordat și pregătit să reacționez, însă nu era nicio fărâmə de mânie în cele două camioane. Tinerii studenți erau preocupați doar de frații lor și de a-și manifesta devoțiunea și cântau fără întrerupere.

Aveau o misiune de îndeplinit. Gloatele de rebeli îi împiedicaseră pe pompieri să stingă incendiile din cartierele musulmane și hinduse. Tinerii din camioane erau martori civili care își riscau viețile pentru ca autoritățile civile să își poată face datoria nestingherite.

Misiunea lor era sacră – aceea de a salva comunități – și nicio instigare nu le putea zădărnici eforturile. Camioanele s-au strecurat încet unul pe lângă celălalt, într-o erupție de cântece, dar fără nici cel mai mic gest de agresivitate.

În clipa în care camioanele s-au îndepărtat, împinse parcă de frenezia cântărilor, am zărit-o pe ea, pe Karla, stând singură în capătul îndepărtat al intersecției. Venise într-unul dintre camioane.

Era îmbrăcată în blugi negri, cămașă neagră, fără mâneci, și o haină roșie, subțire, cu gluga trasă peste părul ei negru. Avea geanta pe umăr, iar pantofii cu baretă la gleznă, prinși de cureaua acesteia. Era desculță.

Am privit-o cum face cu mâna camionului verde și am luat-o la fugă în direcția ei.

— Ce bine-mi pare să te văd, a zis ea și m-a luat în brațe. Credeam că o să-mi ia o veșnicie.

— Ce să-ți ia? am spus ținând-o strâns lângă mine.

— Să te gădesc, mi-a răspuns, reginele verzi scânteind în lumina felinarelor. Mă gândeam că ai rămas blocat pe undeva, cu cine știe ce personaje dezagreabile. Am venit să te salvez.

— Culmea! Și eu care mă gândeam că tu ai rămas blocată pe undeva cu cine știe ce personaje dezagreabile și am venit să te salvez! Sărută-mă!

M-a sărutat, apoi s-a lăsat pe spate ca să mă privească mai bine.

— Ai mai exersat cumva?

— Viața însăși e un exercițiu.

— Du-te naibii, Shantaram! Mă împungi cu propriile mele replici? Rușine să-ți Fiel!

— Te-aș împunge și cu altceva.

— Ai grijă, că s-ar putea să te pun să-ți duci promisiunea la îndeplinire, a răs ea.

— Nu vorbeam la mișto, i-am zis. Nu știi ce planuri ai sau ce mai ai de făcut, dar te rog să te întorci acasă cu mine, până când se termină nebunia asta. Ca să fii liniștită că *sunt* în siguranță.

A răs din nou.

— De acord. Hai să mergem!

— Vino să-ți fac cunoștință cu Dominic. Mi-e prieten și m-a ajutat mult.

— Unde ți-e motocicletă?

— E stare de asediu, am zis. Circul cu Dominic. Altfel nu aveam cum să ies să te caut.

— Tu, pe motocicletă, în spatele unui agent de circulație?

S-a uitat către Dominic și Mahan, aflați în capătul opus al străzii goale.

— Tot el ne duce acasă, i-am spus. Sper că nu te deranjează că ne înghesuim trei pe-o motocicletă.

— Absolut deloc, câtă vreme eu stau la mijloc, a zis ea și m-a luat de braț.

— Cum te-ai lipit de camionul ăla să te-aducă până aici?

M-a oprit în intersecția pustie, înainte să ajungem la Dominic. M-a apucat de gulerul vestei și m-a mai sărutat o dată.

Când m-am trezit din reverie, ea era deja cu un pas în față, în timp ce eu stăteam înlemnit ca un bleg. Polițiștii fluierau, cântau și se zbânțuiau.

Am ajuns la ei și le-am prezentat-o pe Karla.

— Încântat de cunoștință, domnișoară Karla, a spus Dominic. V-am căutat prin toate colțurile și coclaurile.

În India, a fi discret înseamnă să nu întrerupi pe cineva pentru a-i spune ceva indiscret.

— Ce drăguț din partea ta, Dominic, i-a răspuns Karla pe un ton pisicos. Aștept să-mi povestești mai multe despre *coclaurile* alea, când nu vei mai fi atât de ocupat să salvezi orașul.

Ne-am urcat toți trei pe motocicletă și am plecat. Spatele Karlei era lipit de pieptul meu. Se agățase cu degetele de vesta mea și mă trăgea cu putere spre ea. Apoi, și-a rezemat capul de pieptul meu și a închis

ochii. M-aș fi simțit mult mai bine dacă nu și-ar fi ținut picioarele încolăcite în jurul lui Dominic și tăpșile pe rezervor.

Am trecut nestingheriți de punctele de control. De fiecare dată, Dominic folosea aceeași formulă magică. *Nu întreba*, spunea el în marathi, în timp ce trecea prin barajul rutier cu mine în spate și cu picioarele Karlei pe post de ornamente.

Și niciunul dintre polițiști nu întreba. Nu schițau nici măcar un gest. *N-ai cum să nu-i placi pe polițiști*, mi-a zis cândva un deținut înțelept. *Gândesc la fel ca noi, acționează ca noi, luptă ca noi. Sunt niște proscriși care și-au vândut serviciile bogaților, dar spiritul de proscris e încă în ei.*

Dominic ne-a lăsat în pasajul din spatele hotelului.

— Îți mulțumesc, Dominic, a spus Karla ducând o mână la inimă. A fost o plimbare foarte plăcută.

I-am dat toți banii pe care-i aveam în buzunar, majoritatea dolari americani, dar și alte câteva valute pe care le purtam la mine pentru situații de urgență. În total, erau în jur de douăzeci de mii de dolari, bani care îmi treceau prin mâini zilnic, dar care, pentru un om obișnuit să trăiască cu cincizeci de dolari pe lună, reprezentau o sumă imensă. Îi ajungeau să-și cumpere mult visata casă cu o cameră, căci polițistul care ocrotea orașul în timpul asediului, ca mulți alții, de altfel, locuia într-o cazarmă sărăcăcioasă.

— E prea mult, mi-a zis încruntat.

Mi-am dat seama că îl jignisem.

— Sunt toți banii pe care-i am la mine, Dominic, am spus insistând să accepte. Ți-aș da mai mulți dac-aș avea. Sunt așa fericit. Îți rămân dator vândut. Sună-mă oricând ai nevoie de mine.

— Mulțumesc, Lin! mi-a zis vărând banii în cămașă, vizibil nerăbdător să-și termine tura și să fugă acasă să îi dea vestea soției.

A plecat. A trebuit s-o opresc pe Karla care o luase înainte prin pasaj.

— Stai, i-am spus apucând-o de cot. Madame Zhou și-a făcut un obicei din a se ivi din câte-un cotlon întunecat.

Karla s-a uitat la zorii care începeau să picteze orizonturi cenușii în jurul clădirilor.

— Mă îndoiesc că iese la lumina zilei, mi-a replicat continuându-și drumul. Nu-i face bine la piele.

Am urcat treptele care duceau la ușa baricadată de la etajul nostru.

— Parola? a strigat Jaswant.

- Absurditate, am răspuns.
- Ești *mediu* sau ce dracu? mi-a replicat Jaswant fără să urnească baricada din loc. De unde-ai știut?
- Deschide ușa, Jaswant! Am o fată infectată cu mine.
- Infectată?
- Trage... baricada... și deschide... ușa!
- N-ai pic de haz, baba, mi-a zis Jaswant și a mutat capodopera defensivă din dreptul ușii.
- A crăpat ușa și Karla s-a strecurat înăuntru.
- Nu pareți deloc infectată, domnișoară Karla, a exclamat Jaswant. Dimpotrivă, arătați absolut încântător.
- Mulțumesc, Jaswant, i-a răspuns Karla. Ai fost prevăzător și ți-ai făcut provizii?
- Doar știți cum suntem noi, sikhii, a zis Jaswant jucându-se cu câteva șuvițe din barbă.
- Deschide ușa un pic mai larg, i-am zis chinuindu-mă să intru prin deschizătura îngustă.
- A tras baricada puțin mai mult, am reușit cu greu să intru, după care a împins-o la loc.
- Care e raportul? m-a întrebat scuturându-și palmele de praf.
- Du-te naibii, Jaswant!
- O clipă! mi-a zis el serios. Sunt curios ce se întâmplă pe-afară. Vreau raportul de situație.
- *Raportul de situație?* am spus încercând să-l ocolesc și să merg în camera mea.
- Stai! a strigat punându-se în calea mea.
- Ce vrei?
- Nu mi-ai dat raportul. Care e situația pe străzi? Ești singura persoană care a fost afară în ultimele șaisprezece ore. Cât de grav e?
- Se simțea o îngrijorare sinceră în tonul său. După revoltele împotriva sikhilor, oamenii ieșiseră pe străzi cu capete tăiate de sikhi în mâini, pe care le țineau de păr ca pe niște sacoșe de cumpărături. Nu fusese doar o tragedie indiană, ci una umană.
- Bine, bine, am încuviințat ca să-i fac pe plac. Vestea proastă, în funcție de perspectiva din care privești, este că n-am văzut nici picior de zombi. Nici măcar unul prin toate locurile prin care-am umblat, dacă nu punem la socoteală bețivii și politicienii.
- Oh, a oftat el ușor dezamăgit.
- Vestea bună e că orașul e infestat de o puzderie de șobolani și haite de câini înfomețați.

— Bun, a zis el bătând din palme. Mă duc să-mi sun prietenul parsi. De ani întregi, mă sâcăie cu Planul de Prevenție a Pesteii. O să fie încântat când o să audă veștile.

L-am lăsat să își sune prietenul.

— Taxa de bodyguard rămâne valabilă, mi-a strigat el în timp ce forma numărul. Eu eram gata de intervenție, chiar dacă domnișoara Karla s-a întors odată cu tine. Ți-o trec pe nota de plată.

Am găsit camera descuiată. Dinăuntru se auzeau sunete ciudate. Am deschis-o larg, atent să nu fac zgomot. Din prag, l-am văzut pe Didier care trâncănea vrute și nevrute cu Charu, pe saltea, în vreme ce Oleg își testa parfumul natural pe Pari, pe canapeaua mea.

Sunetul ciudat venea de la Vinson, care se chinuia să cânte la chitara mea cu susul în jos. Stătea întins pe spate, cu picioarele ridicate pe perete. Nu ne-a băgat nimeni în seamă.

Am mai făcut un pas înăuntru ca să aruncăm o privire în dormitor. Diva și Randall erau lungiți pe patul din lemn, sărutându-se și cu mâinile, și cu buzele.

Îmi venea să-l plesnesc pe Randall și să-l iau de lângă fata pe care o iubea Naveen, dar am considerat că era treaba Divei să-l plesnească dacă nu-i convenea situația.

Karla m-a tras de vestă.

— Nu e loc aici să te adăpostești din calea apocalipsei, mi-a șoptit Karla trăgându-mă după ea de mână.

Ne-am dus la ușa camerei ei. Îmi bătea inima nebunește. A vârat cheia în broască, s-a oprit, a întors capul și s-a uitat la mine.

Eram obișnuit cu toanele imprevizibile ale Karlei. Totuși, cheia era în broasca ce deschidea ușa cortului de beduin, iar inima îmi era mult prea plină de speranțe ca să mă las pradă îndoielilor. Speram ca asedierea orașului și iconița din satir din camera mea să îmi înlesnească pătrunderea în cortul ei.

Mi-a zâmbit, a deschis ușa și m-a împins ușor înăuntru. A aprins câteva lumini secrete și a pus bețișoare parfumate în locurile potrivite. M-a apucat de gulerul vestei, în timp ce admiram voalurile de mătase albastră și roșie de deasupra capului, și m-a condus cu spatele până la piciorul patului.

M-a sărutat, profitând de acest prilej pentru a mă trânti pe saltea, cu picioarele atârându-mi peste margine.

A tras un taburet lângă pat, s-a așezat pe el și a început să îmi dezlege șireturile ghetelor. A desfăcut nodul cu degete tremurânde, a lărgit șireturile și mi-a scos prima gheată. A trântit-o pe jos și a

trecut la cealaltă, care a aterizat pe podea câteva secunde mai târziu.

M-a dezbrăcat de vestă și tricou, mi-a desfăcut cureaua și m-a lăsat gol.

— Știi care-i problema ta? mi-a zis studiindu-mă cu atenție. Ești mai excitat decât e cazul.

— E numai și numai vina *ta*, i-am răspuns, cu brațele sub cap, culcat peste pernele Karlei, în cortul ei de beduin.

— Am zis eu că e cineva de vină? Doar că, uneori, unei fete îi place să ațâțe.

Eram din nou derutat, dar nu mă deranja. Mă uitam fericit la faldurile de mătase de deasupra ei.

— Chiar ai venit după mine? am întrebat-o. Ai plecat de la petrecerea de fetișiști ca să mă cauți?

Se uita la mine de sus, cu mâinile în șolduri.

— Pentru tine, iubire, aș traversa golful Colaba înot, mi-a zis amuzată de mirarea mea. E drept că poate l-aș ruga pe Randall să mă însoțească, fiindcă nu sunt o înotătoare prea grozavă, dar cu siguranță aș veni după tine.

— Indienii înoată mai slab decât australienii, i-am spus, fiindcă nu se-ntâlnesc la fel de des cu rechinii.

Și-a deschiat nasturii cămășii negre și a aruncat-o cât colo.

— Știi, a spus ea scoțându-și blugii și rămânând în pielea goală, ar fi mai simplu pentru toată lumea dacă te-aș ține sub supraveghere de acum înainte.

A lăsat capul într-o parte, așteptând să-mi vadă reacția.

— Cred că n-ar trebui să ne mai despărțim niciodată, i-am răspuns serios. Ce părere ai?

— O să-mi afli părerea, mi-a zis lungindu-se lângă mine ca să mă sărute. Peste vreo șaisprezece minute.

Împăratul lumii și cerșetor la ospățul ei, în același timp. Ne răsuceam, ne zvârcoleam, ne încolăceam, ne schimbam pozițiile, ne atingeam și transpiram, după o veșnicie de singurătate.

Palmele mele pe pereți, izgonind umbrele. Picioarele ei pe pieptul meu, vorbindu-mi tandru cu tălpi și degete moi, în timp ce limbi mai aprige țipau de pretutindeni.

Lumea se rostogolea de pe pat. Spinarea mea ținută de podea. Genunchii ei înfiți în covor, cortul colorat în spatele ei, palele ventilatorului împrăștiind norișori de parfum de santal.

Karla aplecată peste mine, cu fruntea lipită de a mea, ochi în ochi, ridicându-mă după ea spre înlănțuirea sublimă. Pierdut în plăcerea

ei, uitând de a mea, redescoperind-o în ochii ei, regăsindu-mi casa: ochii Karlei, eliberați de spaime și obstacole, se întorceau acasă, la mine.

Cu brațele încolăcite, degetele împletite, picioarele în perfectă armonie carnală, întinși răsufulare peste răsufulare, stăteam înlănțuiți într-o îmbrățișare, ca doi fugari adormiți într-o pădure.

Capitolul 71

Nu am mai ieșit din cortul ei pe toată durata stării de asediu. În prima dimineață, m-am trezit și am văzut-o venind spre mine cu două cești de cafea pe o tavă. Mă deșteptam întotdeauna înaintea tuturor, chiar și la închisoare, mai ales la închisoare, așa că era o senzație stranie să văd pe cineva deja treaz și dezmeticit.

Purta un soi de halat, negru și complet transparent, prin care i se deslușea trupul gol. Părea să înoate într-o umbră la fiecare mișcare, îmbiindu-mă parcă să înot și eu împreună cu ea.

A pus tava pe o tobă mare pe care o folosea drept noptieră, m-a sărutat și s-a așezat lângă mine, pe pat.

— O să-ți spun ce s-a întâmplat, mi-a zis ea punând o mână pe genunchiul meu.

— Acum, de curând? am întrebat plin de speranță.

— Din ziua în care l-am întâlnit pe Ranjit, a zis ea.

— Ah, deci nu acum?

— Nu, nu acum. Știi cum l-am cunoscut pe Ranjit?

— La lupte de câini?

— Ai nevoie să afli asta, Shantaram.

— Nu, Karla, chiar n-am. Tu ești singurul lucru de care am nevoie.

— Știu, ai nevoie de mine, dar și să afli adevărul.

— De ce?

— De ce ai nevoie de mine sau să afli adevărul?

— Știu de ce am nevoie de tine. Pentru că tu reprezinți cealaltă jumătate a lumii mele. De ce e nevoie să revenim la ce-a fost cândva între tine și Ranjit?

— Cealaltă jumătate a lumii tale, a zâmbit ea. Îmi place cum sună. Trebuie să avem această discuție, pentru că m-am purtat urât cu tine și mă simt vinovată din cauza asta, chiar dacă tot ce-am făcut de-a lungul timpului a fost doar spre binele tău.

— Bine, dar...

— Nu-mi place să mă simt vinovată, în special față de tine, așa că vreau să mă revanșez cumva. Și singura modalitate de a mă revanșa este să-ți mărturisesc ce-am făcut ca să poți înțelege situația.

— Nu-mi pasă ce-ai făcut.

— Meriți să știi.

— Nu vreau să știu. Sincer, chiar nu-mi pasă.

A râs și și-a trecut degetele peste pieptul meu.

— Uneori, ești chiar mai amuzant decât adevărul.

— Și mai vesel, pe deasupra, am adăugat sărutând-o și înotând în umbra neagră împreună cu ea.

Puțin mai târziu, a mai adus două cești de cafea la capul patului și a redeschis discuția.

— Vreau să pun mutarea mahalalei pe agenda politică din Bombay, mi-a spus-o direct, fără menajamente.

— Excelentă cafea, am zis. E italiană?

— Bineînțeles. Nu încerca să schimbi subiectul.

— Vrei să muți mahalaua, am spus. Am înțeles, deși nu sunt foarte convins că vreau să înțeleg.

— Ce să-nțelegi?

— Te iubesc, Karla! Puțin îmi pasă ce-ai făcut...

— Vreau să se facă mutarea în condiții umane și să se acorde despăgubiri corecte locuitorilor din mahala, a spus ea. Înțelegi asta, da?

Mă imita, și încă foarte bine.

— Înțeleg. Eu doar...

— L-am cunoscut pe Ranjit într-un lift, a zis Karla.

— Karla...

— Mai exact, într-un lift blocat.

— E o metaforă perfectă pentru Ranjit. Un lift blocat.

— Am rămași blocați o oră între etajele 7 și 8, a continuat ea să-mi povestească.

— O oră?

— Șaizeci de minute interminabile. Doar eu și Ranjit.

— S-a dat la tine?

— Bineînțeles. A flirtat cu mine, s-a dat la mine, i-am respins avansurile. A mai făcut o tentativă. L-am respins și mai brutal. După care, s-a așezat pe jos și m-a întrebat ce vreau să obțin în viață.

Am sorbit din cafea brutalizându-l zdravăn pe Ranjit în gând.

— Era prima oară în viața mea când cineva îmi puneă acea întrebare, a continuat Karla.

- Nu-i adevărat. Te-am întrebat și eu același lucru, și nu o dată.
- M-ai întrebat ce vreau să *fac*, a replicat, cum și eu te-ntreb pe tine ce vrei să faci. El m-a întrebat ce vreau să *obțin*.
- E aceeași întrebare, doar liftul e altul.
- A răs și a clătinat din cap.
- Nu vreau să intru în această discuție acum, oricât de mult m-ar tenta să le trag un șut în fund koan-urilor tale.
- Ah, șuturile în fund, am zis serios. Când te apasă povara.
- N-am de gând să intru în jocul tău, Lin. Mai întâi îți spun tot ce-am de spus și pe urmă o să te „aforismez” în asemenea hal, încât o să ai impresia că te-ai îmbătat cu vin de casă.
- Juri?
- Fă-mi pe plac, te rog!
- Bun. Deci, ești blocată într-o căsnicie, scuze, într-un lift cu Ranjit și, când vede că nu te poate *obține* el pe tine, te întreabă ce vrei tu să obții. Ce i-ai răspuns?
- Primul lucru care mi-a venit în minte. *Vreau să obțin mutarea în condiții decente a locuitorilor mahalalei.*
- Și el ce-a zis?
- Mi-a zis: „Soarta ne-a adus împreună. Am de gând să intru în politică. Voi avea grijă ca proiectul tău să fie prioritar dacă accepți să te căsătorești cu mine.”
- Ți-a zis asta în lift?
- Cuvânt cu cuvânt.
- Și ai acceptat?
- Da.
- După o oră în lift?
- Da, a spus ea încruntată.
- M-a privit în ochi, reginele verzi cercetându-mi cerurile cenușii.
- Stai o clipă, a spus ea. Ți se pare imposibil ca un bărbat să mă ceară în căsătorie după o oră petrecută în lift, nu-i așa?
- N-am spus...
- Cea mai rapidă cerere pe care am primit-o vreodată a fost după fix cinci minute.
- N-am spus...
- Te-aș provoca să încerci să-mi bați recordul, dar știi că nu poți și nici nu te-aș lăsa.
- Fără supărare, dar trecând peste faptul că voia să pună mâna pe tine, ce alt motiv mai avea?
- Mi-a zis că voia să-și înfurie familia, iar asta era cea mai bună

cale. Demult căuta pe cineva exact ca mine.

— De ce voia să-și înfurie familia?

— Ranjit controla atât banii, cât și proprietățile familiei, dar frații și surorile lui strâmbau din nas la afacerile lui necinstite. Îl dăduseră deja în judecată de trei ori, ca să pună mâna pe banii pe care îi delapidă el. Își căuta o nevastă pe care să o poată folosi pe post de armă.

— Ca să-i vexeze pe ei?

— Întocmai. Nu-i putea înlătura de la moștenire, dar știa că nu se vor putea abține de la comentarii la adresa unei soții de altă naționalitate, mai ales dacă și respectiva soție îi ațâța un pic.

— Ați pus asta la cale într-o singură oră? Tu-i rezolvi lui problemele, el ți le rezolvă pe ale tale. O discuție absolut normală între doi necunoscuți într-un lift, nu?

— De câte ori îl provocam pe unul să mă insulte, îl lăsa fără moștenire. Eu eram reversul planului lui de pensionare.

— Tu ești drăgălașă chiar și-atunci când te străduiești să nu fii, am răs eu. Cum ai reușit să-i faci să te antipatizeze atât de mult?

— Sunt niște oameni groaznici. Foarte ușor ajung să urască o persoană. În plus, Ranjit mi-a destăinuit toate secretele lor murdare. De câte ori îi vedeam, le mai aruncam câte o înțepătură. Își ieșeau din minți, nu alta.

— Deci, când tu și Ranjit ați ajuns la parter, ți-a și pus verigheta pe deget?

A devenit brusc serioasă.

— M-am măritat cu Ranjit ca să te las să-ți vezi de viața ta. Mi-a luat doi ani să îl ajut să rupă relațiile cu familia lui și să-l împing spre o carieră politică pentru care nu avea nicio calitate, în afară de ambiție.

— Așadar, l-ai ajutat la modul cel mai necinstit să scape de familia lui și să poată delapida liniștit averea familiei, ca el să treacă, în schimb, pe agenda de priorități proiectul tău de mutare a mahalalei. Am înțeles bine?

— În mare măsură. Cel puțin, asta era înțelegerea noastră dacă ar fi respectat-o.

— Karla, nu-mi vine să cred ce... nebunie ai putut să faci cu Ranjit.

— Relația ta cu Lisa n-a fost tot o nebunie, în felul ei?

— Nu... tot timpul.

A pufnit în răs, apoi și-a întors privirea de la mine.

— Pe ultima sută de metri, Ranjit a retras proiectul meu și s-a retras din cursă din cauza câtorva amenințări amărâte primite de la adversari.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat gândindu-mă că retragerea lui de pe scena politică ar fi putut avea legătură cu moartea Lisei.

— În ziua aia, când m-ai căutat la biroul lui, tocmai avuseserăm o ceartă aprinsă. Se năruise totul. Toată munca mea. Își retrăsese candidatura. Tremura ca o frunză și era lac de sudoare. S-a dat bătut și știi că nu suport lașii. M-am dus și m-am așezat pe fotoliul din colț ca să-l las să-și vină în fire, după care i-am zis că, dacă ne vom mai găsi vreodată în aceeași cameră, nu cumva să se apropie de mine.

— Nici eu, nici tu nu știam că, în realitate, era speriat fiindcă își imagina că-am aflat că fusese la Lisa chiar înainte să moară.

— Am fost așa fericită când ai intrat în birou, mi-a zis Karla.

— La fel de fericită pe cât sunt eu acum? am zis și am sărutat-o.

— Mai fericită, a tors ea. Stăteam în fotoliu, cu toate planurile și eforturile mele năruite, când ai intrat tu. N-am fost niciodată mai bucuroasă să văd pe cineva. Mi-am zis: *Ah, eroul meu!*

— Dă-mi voie să-ți ofer un mic dejun eroic. Nu știu cum te simți tu, dar eu mor de foame.

— Mă ocup eu.

A adus un platou cu brânză, curmale și mere și vin în pahare roșii, înalte, cu picioarele ca niște gheare de șoim.

Mi-a povestit apoi despre Kavita Singh și despre cum dispariția lui Ranjit îi dăduse Karlei o ultimă șansă fiindcă avea împuternicirea de vot asupra acțiunilor lui Ranjit, pe care acesta nu o putea anula fără să scoată capul din ascunzătoare. Karla o numise pe Kavita redactor-adjunct, care îi promisese în schimb să îi promoveze proiectul de mutare a mahalalei pe prima pagină a ziarului.

Karla și Kavita colaboraseră și dezvoltaseră un program de estetizare a orașului, pentru a convinge opinia publică de faptul că mutarea locuitorilor mahalalei în condiții umane era o chestiune de mândrie civică. Iar toată această propagandă a fost făcută în paginile ziarului aflat încă în proprietatea lui Ranjit.

— Redactorul-șef ne-a dat mari bătăi de cap, mi-a zis ea. Ne-am chinuit săptămâni în șir să îl atragem de partea noastră. Ne-a pus piedici în tot ce voiam să facem. Dar, după ce-a acceptat o invitație la petrecerea de fetișiști, a fost foarte ușor.

— Ce-a fost ușor?

- Să îl supun, a zis ea. Vrei să împărțim o țigară de marijuana?
- Ce căutai pe motocicletă Beniciei aseară?
- Ce te roade mai tare, că eram împreună cu Benicia sau că eram pe motocicletă ei frumoasă?
- Ambele. Nu suport să te văd pe altă motocicletă decât pe a mea. Sau doar dacă o conduci tu.
- În acest caz, renegatul, va trebui să mă înveți să merg pe motocicletă. Primul pas, desfăci larg picioarele, nu-i așa?
- Suficient de larg cât să te ții în șa, am zâmbit.
- Hai, fumează o țigară cu mine, mi-a zis, întinzându-se pe pat, cu picioarele în poala mea.
- Acum?
- Orașul e blocat. N-avem unde merge. Jaswant e aprovizionat cu de toate. Am o armă. Relaxează-te și trage dintr-o țigară cu mine.
- Sunt foarte relaxat, i-am zis, dar hai să fumăm, dacă asta vrei.
- Unele uși, a spus ea încet, nu pot fi deschise decât prin pură dorință.
- Mai târziu, a adus fructe pe un platou din sticlă albastră și m-a hrănit din degetele ei. Dragostea înseamnă conexiune, iar fericirea este sinele conectat. Mi-a sărutat mâinile, cu părul răsfirat ca două aripi deschise în cinstea soarelui. Iar clipa binecuvântată de iubirea unei femei a vindecat răni.
- Supunere, a zis Karla așezându-se lângă mine cu un pahar cu vin în mână.
- Supunere?
- În materie de fetișuri, nimic nu-ți oferă satisfacție mai mare decât să obții supunerea fățișă a unui bărbat.
- Te referi la editorul-șef? am întrebat ușor derutat de trecerea bruscă la alt subiect.
- Te-ai amețit de la țigară? Normal că la el mă refer.
- Cum ai aflat de fetișul lui? Ți-a dat o carte de vizită?
- Când au sosit invitații, noi eram deja pregătiți să acoperim toată gama de fetișuri. Aveam fete cu măști și tot felul de costumații mortale. Le-am pus să defileze prin fața lui până când una i-a trezit o reacție. N-a durat mult deloc.
- Pe care-a ales-o?
- Pe dominatoarea îmbrăcată într-un sari din imitație de piele. E ținuta standard.
- Și pe urmă?
- Pe urmă, a fost filmat într-o cabină privată în timp ce era

dominat.

— Tu și Kavita l-ați filmat?

— Nu doar pe el. Am mai filmat un politician, un judecător, un afacerist important și un polițist.

— Voi ați pus la cale toate astea?

— Am avut o femeie în interior.

— Pe cine?

— Gazda.

— Și cine a fost gazda?

— Diva, mi-a răspuns.

— *Diva?* Diva noastră, care e alături, în pat cu Randall?

— Da, Diva noastră, care a plecat mai devreme, cu Charu și Pari, în timp ce tu dormeai. Au venit niște mașini după ele să le ducă acasă. Bodyguardii au bubuit în ușă ca apucații. Jaswant s-a speriat că sunt zombi care vor să dea năvală în hotel. Am dat baricada la o parte și...

— Adică vrei să spui că eu am dormit atât de buștean, încât am ratat toate astea?

— Da, războinicule. Diva a spus că arăți foarte drăgălaș.

— *Ce a spus Diva?*

— A venit să vorbească cu mine în timp ce fetele se pregăteau de plecare. A intrat aici și s-a așezat pe pat.

— Cât a stat?

— Cât să fumăm o țigară de marijuana, mi-a spus Karla.

— Așa mult?

— Și să bem un pahar de vin.

— Fără să vă sinchisiți că eu dormeam?

— Da. Voia să-mi spună că Kavita are o nouă admiratoare secretă și a luat-o un pic razna.

— Kavita a luat-o razna de dinainte, am zis. I s-a pus pata pe Lisa și nu-i mai trece. Știu că e o femeie isteță și competentă, dar și cu mine se poartă foarte ciudat. Cred că tocmai de-aia o place Madama Zhou așa mult – fiindcă sunt amândouă la fel de țicnite.

— Tot ce-a făcut Kavita a fost pentru noi, mi-a spus Karla. Ne-a fost alături de la bun început.

— Iar tu i-ai creat toate condițiile ca, într-o zi, să conducă un ziar de renume.

— Nu-ți permit s-o vorbești de rău, mi-a replicat. Nimănui nu-i permit să-mi vorbească de rău prietenii. La fel cum nu permit nimănui să te vorbească pe tine de rău.

— De acord! Dar e de datoria mea să te avertizez când simt o amenințare.

— Datoria ta? a râs ea.

— Da. Exact cum e și datoria ta să mă avertizezi pe mine. Revenind la ce discutăm, Diva a plecate cu fetele?

— Le-au luat bodyguarzii. Au trebuit să dea explicații de ce au lipsit toată noaptea de-acasă.

— Iar eu am dormit dus în tot timpul ăsta?

— Și încă cum! L-am ajutat pe Jaswant să pună baricada la loc, am făcut un duș, m-am pus iar în pat și tu te-ai bucurat foarte tare să mă vezi. Fetele m-au rugat să-ți spun la revedere din partea lor.

Mă simțeam straniu. Eu mă trezeam întotdeauna primul, indiferent cât eram de obosit, iar, dacă cineva din camera vecină scăpa un pix pe jos, săream din pat ca ars. De data asta, însă, ca prin minune, nu auzisem nici măcar o conversație purtată pe patul meu.

Era o senzație neobișnuită, de dezorientare, când toate simțurile și instinctele îți sunt încetinite și neclare și te miști ca un somnambul pe puntea unei corăbii care se clatină. A durat o vreme până m-am dumirit despre ce era vorba: sentimentul de pace interioară.

Pacea, îmi spusese cândva Idriss, reprezintă iertarea absolută și este opusul fricii.

— Ești treaz, Shantaram, sau visezi? m-a întrebat Karla scuturându-mă de bărbie.

— Sunt cât se poate de treaz.

— Bine, a râs ea. Unde rămăseserăm?

— Îmi povesteai cum tu și Kavita ați pus la cale petrecerea, i-am reamintit ținând-o strâns lângă mine.

— Eu, Kavita și Diva. În prezent, Diva e cea mai bogată fată din Bombay. Când s-a auzit că dă petrecerea pentru fetiști, toți bogătașii s-au urcat în limuzine și s-au înghesuit la ușa ei.

— Dar Diva nici măcar n-a fost acolo.

— Am aranjat în așa fel încât să fie întoarsă din drum la un post de control, ca să nu poată fi considerată responsabilă pentru ce s-a întâmplat la petrecere.

— Ca să-i ascundeți implicarea, am spus.

— Exact. Ca să-i ascundem implicarea, a spus Karla bătându-mă cu palma pe piept, în semn de confirmare.

Era prima oară când făcea acel lucru: prima oară când simțeam pe piele acel gest mărunt, născut din ființa ei, în clipele de relaxare

deplină.

— Deci, ați aranjat diverse jocuri fetișiste și ați montat camere de filmat ascunse?

— Aveam șapte ținte în vizor, printre care și redactorul, dar numai cinci au venit la petrecere.

— Ținte?

— Obstacole în calea progresului, pe care să le transformăm în instrumente ale schimbării.

— Și acum aveți...

— Cinci instrumente ale schimbării. Vom muta mahalaua și vom atrage o mai mare atenție asupra problemelor femeilor. Victorie deplină, în stil feminin.

M-am ridicat în capul oaselor. Mi-a întins un prosop cu parfum de ghimbir și ne-am șters pe mâini și pe față.

— Dacă indiviziiăștia pe care i-ați șantajat sunt așa șmecheri pe cum spui, înseamnă că sunt periculoși prin definiție, i-am zis. Ce-ați făcut voi e o bombă cu ceas.

— Am apelat la intermediari, mi-a răspuns rezemându-se din nou pe brațul meu.

— Care sper să fie intangibili.

— Sunt intangibili. I-am angajat pe Cicliștii Ucigași să trateze în locul nostru.

— Ah, acum m-am mai liniștit. Ai înnebunit. Cicliștii Ucigași?

— Eu nu discut direct decât cu ei. Iar ei negociază cu cealaltă tabără.

— Cum ați ajuns la ei?

— Chiar vrei să știi?

— Normal că vreau.

— Ei bine, a zis ea ridicându-se și strângându-și picioarele sub ea, eu și Randall i-am observat pe Cicliștii Ucigași urmărindu-te în două rânduri, așa că l-am trimis pe Randall să afle ce vor de la tine.

— I-a înfruntat de unul singur pe Cicliștii Ucigași?

— Bineînțeles.

— Omul ăsta e o comoară, am zâmbit. Mă bucur să-l știu lângă tine.

— Lângă noi, m-a corectat ea.

— Ce părere ai despre chestia asta dintre Diva și Randall? Naveen e mort după ea și aveam impresia că și ea îl place.

— Orașul e în stare de asediu, Shantaram. Multe lucruri sunt permise și iertate într-o asemenea situație excepțională. Cred că

indicat ar fi să nu ne băgăm nasul în treburile lor mai ales acum.

— Probabil că ai dreptate. Să revenim la Cicliștii Ucigași.

— Randall a aflat că erau angajați de Abdullah ca să stea cu ochii pe tine o perioadă și și-a făcut câțiva prieteni printre ei.

— Iar când ai descoperit că-și vând serviciile, ai decis să-i angajezi.

— Întocmai. Și chiar au fost fericiți să se ocupe de problema mea.

— Zău?

— Da, vor să-și mai repare imaginea de ucigași plătiți și să se implice în probleme civice.

— Adică să se transforme în *șantajști* plătiți.

— Ceva de genul, mi-a răspuns. E o schimbare uriașă pentru ei, dar cred că sunt hotărâți să o facă. Vor probabil să-și mai pună armele în cui.

— Aha.

— Aveam un plan în minte când i-am angajat pe Cicliști să ducă tratativele în locul nostru. Nu mă puteam baza pe nimeni altcineva în afară de ei, fiindcă alții ar fi cedat în fața presiunilor. Dacă soarta tot i-a pus să-ți păzească spatele, de ce să nu-l păzească și pe al meu?

— La tine, e mai puțin vorba de spate, cât de față.

— Exact. Șeful lor, Ishmeet, se ocupă de negocierile cu instrumentele schimbării.

— L-am cunoscut pe Ishmeet.

— E un gentleman desăvârșit, a spus ea.

— Da, are un suflet bun ca pâinea caldă.

— Iar prietenul lui, Pankaj, care, apropo, te place foarte mult, e absolut mortal. L-am invitat la petrecerea pentru fetișiști.

— Nici nu mă îndoiam. Chiar era nevoie să îmi ascunzi toate chestiile astea?

— Voiam să te protejez, mi-a zis, să te țin departe de foc.

— Ca pe un prost?

— Ca pe un suflet-pereche. Dacă planul eșua, voiam să fiu sigură că nu te atinge. Ai uitat că și tu ești căutat de autorități?

Îi descopeream o nouă frumusețe. Mă proteja, mă apăra cu o parte din sufletul ei.

S-a ridicat, a mai aprins șapte bețișoare parfumate, scânteile zburând ca licuricii prin camera colorată, și le-a pus în gura unui dragon din lut. O priveam cum se mișcă prin dormitor și mintea mi se lupta cu timpul, încercând să opresc totul, mai puțin *acea clipă*.

S-a așezat iar lângă mine și mi-a luat mâna între palme.

— Dacă ți-aș fi spus că vreau să conving întregul oraș de

importanța mutării mahalalei în condiții decente, m-a întrebat, m-ai fi susținut sau ai fi încercat să mă oprești? Sincer, cum ai fi reacționat?

— Aș fi încercat să te conving să plecăm de aici și să ne facem împreună un cămin.

— Tocmai de-aia te-am protejat, mi-a spus.

— De-aia?

— M-ai fi ajutat pentru că mă iubești, nu dintr-o convingere pură, iar asta te-ar fi făcut vulnerabil. Și pe mine, probabil.

Am meditat la această idee, fără să o înțeleg pe deplin. Mi-a venit în minte o întrebare firească.

— De ce-ai făcut-o, Karla?

— Nu ți se pare o cauză suficient de importantă?

Râdea de mine.

— De ce-ai făcut-o, Karla?

A fost rândul ei să cadă pe gânduri. A zâmbit și a ales răspunsul cel mai sincer.

— Ca să văd dacă pot, mi-a zis. Am vrut să văd dacă sunt în stare să fac asta.

— Sunt sigur că poți face orice îți propui. Dar ar fi trebuit să o facem împreună.

A răs din nou.

— Ești atât de iubit, mi-a spus ea. Sunt așa fericită să ți-o mărturisesc în sfârșit.

Era prea mult. Era împlinirea tuturor visurilor mele. Îndoiala, dușmanul iubirii, mă împingea spre buza prăpastiei. Am sărit.

— Te iubesc atât de mult, Karla, încât simt că mă înec în iubire și așa va fi mereu!

Bărbaților nu le place să-și mărturisească iubirea cu asemenea sinceritate: să pună pistolul în mâna unei femei și să-l îndrepte spre propria inimă, spunând *Uite, așa mă ucizi!* Dar mă simțeam bine. Mă simțeam împăcat.

— Și eu te iubesc, mi-a zis ea cu toate reginele verzi. Te-am iubit mereu, chiar și atunci când nu ți-am arătat-o. Sunt iremediabil legată de tine. Ai face bine să te obișnuiești cu ideea, fiindcă de-acum înainte vom fi inseparabili. Înțelegi asta, nu?

— Înțeleg, am spus trăgând-o lângă mine să o sărut. Te-ai gândit intens la chestia asta, nu-i așa?

— Doar mă cunoști, a tors ea. Știi că tot ce fac eu e intens.

Partea a XIII-a

Capitolul 72

I-am cedat temporar apartamentul lui Oleg. Chiria era plătită pe un an în avans și mă bucuram să știu că avea unde locui. Oleg era și mai bucuros. M-a trântit la pământ și m-a pupat în semn de recunoștință. *Așa fac rușii*, mi-a explicat el.

Karla mă însoțea pretutindeni, chiar și în turele pe la vânzătorii mei de valută, iar eu o însoțeam peste tot. Mergeam împreună pe motocicletă și Randall ne urma discret cu mașina.

Ocupația mea era destul de riscantă, dar nici activitățile Karlei nu erau mai prejos. Cercul ei de cunoștințe din lumea artei și a afacerilor era îngrijorător, ca de altfel mare parte din îndeletnicirile mele.

Oamenii nu erau obișnuiți să ne vadă împreună și reacționau în cele mai variate moduri. Prietenii mei din lumea *de jos* s-au dovedit mai puțin deranjați de această schimbare decât prietenii ei din lumea *de sus*.

— Trebuie neapărat să serviți ceaiul cu noi, domnișoară Karla, îi spuneau dealerii mei clandestini, la fiecare oprire. Luați ceaiul cu noi, vă rugăm.

— Accesul interzis, îmi ziceau dealerii ei legali, la fiecare birou de recepție. Nu aveți permis de acces.

Karla mi-a făcut rost de un permis de acces, insistând să fiu alături de ea oriunde. Am participat, astfel, la întâlniri cu afaceriști influenți, în săli și birouri cu pereți îmbrăcați în lambriuri, toate semănând cu interiorul aceluiași sicriu.

Costumul, mi-a zis Didier cândva, *nu e altceva decât o uniformă militară, fără onorurile de rigoare*. Iar, din câte am apucat să observ, „onoare” era un cuvânt rareori pronunțat în birourile luxoase și cluburile exclusiviste: de câte ori îl rostea Karla, insistând că votul ei va fi folosit doar pentru cauze onorabile, atmosfera din încăpere se mohora, fețele de pești-balon deveneau îngrijorate, iar cravatele

colorate începeau să palpite pe scaunele rotative precum algele într-o mare agitată.

Artiștii erau o cu totul altă poveste, relatată de un sculptor chipeș și voinic, ce aduna vreascuri pe maidanele⁸ milionarilor.

Galeria înflorise. Comerțul profită întotdeauna de pe urma scandalurilor. Aura ce înconjură operele contestate de fanatici, opere interzise sau amenințate cu interdicția, trezise apetitul unui grup de cumpărători bogați. Oameni ale căror averi le permiteau să nu stea niciodată la coadă își așteptau acum rândul răbdători și plăteau cu bani negri. Taj, sculptorul, administra galeria și făcea bani mai repede decât ar fi învățat ciocanul de crichet.

Într-o zi, la câteva săptămâni după instituirea stării de asediu, am intrat cu Karla în galerie și l-am găsit discutând cu un grup de clienți. Rosanna era la recepție și răspundea la telefoane.

Taj a salutat-o pe Karla din cap și și-a continuat discuția. Ne-am dus în camera din fund, care suferise modificări. În locul farurilor de motocicletă, era acum decorată cu vreo douăsprezece tuburi fluorescente roșii.

Ne-am așezat pe o canapea îmbrăcată în mătase neagră. Mai multe tablouri erau sprijinite de pereți, fiecare în husa lui. Anushka ne-a adus ceai și fursecuri.

Când nu își juca rolul de artistă avangardistă, Anushka era doar o tânără timidă, dornică să se facă plăcută, pentru care galeria reprezenta o a doua casă.

— Ce se mai întâmplă, Anush? a întrebat-o Karla, după ce fata s-a așezat pe covor, lângă noi.

— Nimic nou, a zâmbit ea.

— Acum trei zile, mi-ai zis că e gata expoziția dedicată artiștilor marathi, a zis Karla, dar nu văd să se fi făcut ceva.

— S-a produs o... neînțelegere, a spus Anushka.

— O *neînțelegere*? a mârâit Karla apăsând pe fiecare silabă.

A apărut Taj. S-a așezat lângă Anushka, cu picioarele strânse elegant sub el.

— Scuze, a zis. Trebuia să termin discuția cu clienții. E vorba despre o sumă mare de bani. Ce mai faci, Karla?

— Am auzit despre o anume neînțelegere, a spus ea pironindu-l cu o privire aspră pe Taj. Și aș vrea să înțeleg despre ce e vorba.

Taj a întors repede capul de la ea.

⁸ Citat din poezia „Preludii” de T.S. Eliot. (n.tr.)

— Cum merge treaba, Lin? m-a întrebat.

De câte ori îl vedeam pe Taj, mă gândeam la cele două zile misterioase pe care le petrecuse împreună cu Karla, undeva, în afara Bombay-ului: zilele despre care ea nu îmi povestise nimic, iar eu nu o întrebasesm.

Era genul de bărbat înalt, brunet și chipeș, care ne stârnea invidia nouă, celorlalți. Bărbații frumoși n-au nicio vină. Am cunoscut câțiva tipi chipeși care erau și oameni de treabă, și prieteni buni, iar noi, urâții, îi iubeam, dar tot eram un pic invidioși pe frumusețea lor.

E vina noastră, firește, nu a lor. Era vina mea și în cazul lui Taj. Cert este că, de câte ori dădeam cu ochii de el, îmi venea să-l iau la întrebări.

— Merge bine, Taj. *Tu cum o mai duci?*

— Ah... minunat, a spus el șovăitor.

— Lămurește-mă, Taj, a intervenit Karla, care e problema cu expoziția.

— Nu ne putem ameți un pic mai întâi? a spus el făcându-i semn Anushkăi, care s-a ridicat numaidecât să caute niște droguri recreaționale. De patru ore nu fac decât să discut cu cumpărătorii. Mi se învârte capul de atâtea cifre.

— Unde e? a întrebat Karla.

— Îl aduce Anushka imediat, a zis Taj arătând speriat către ușă.

— Nu mă refeream la drog, ci la expoziția dedicată artiștilor marathi. Unde e?

— În depozit, a răspuns Taj uitându-se insistent spre ușă, de parcă ar fi vrut să o grăbească pe Anushka telepatic.

— În depozit?

A revenit Anushka, pufăind dintr-o țigară uriașă de marijuana pe care i-a dat-o repede lui Taj. Sculptorul a întins o mână rugător spre Karla, implorând-o să aibă răbdare în timp ce trăgea cu nesaț din țigară, ridicând un norișor de fum în jurul lui. Într-un final, mi-a oferit-o și mie.

— Știi că nu fumez când sunt cu Karla pe motocicletă, am zis refuzându-i cadoul. Ți-am mai explicat asta. Nu-mi mai tot întinde țigara.

— Vreau eu, a zis Karla smulgându-i țigara dintre degete. Și vreau și-o explicație, Taj.

— Uite ce e, a spus Taj suficient de drogat, cât să aibă senzația că se simte bine din nou. Oamenii cred că nu e indicat să dedicăm o întreagă expoziție unui grup de artiști de o singură limbă.

- Și cine sunt acești oameni?
- Oameni de-aici, de la galerie, a zis Taj. Oameni cărora le *place* expoziția artiștilor marathi, dar nu se simt *confortabil* cu organizarea ei.
- Ați avut o expoziție a artiștilor bengalezi de-a lungul a două săptămâni, a observat Karla.
- Nu e același lucru, a spus Taj.
- Explică-mi care e diferența.
- Ideea e că...
- Iubesc orașul ăsta și mă bucur că trăiesc în el, a spus Karla aplecându-se spre el. Ne aflăm pe pământ marathi, trăim într-un oraș marathi, prin bunăvoința poporului marathi, care ne-a oferit un loc minunat în care să ne ducem zilele. Această expoziție este pentru ei, Taj, nu pentru tine.
- Dar motivele sunt pur politice.
- Nu-i adevărat, a ripostat Karla. Oamenii ăștia sunt artiști buni, unii dintre ei chiar extraordinari. Tu singur ai recunoscut-o cu gura ta. I-am ales personal, împreună cu Lisa.
- Firește că sunt buni, a spus Taj, dar nu asta e ideea.
- Pentru mine, pentru tine, Anushka, Rosanna și toți ceilalți din echipă care nu s-au născut la Bombay, ideea este să ne arătăm recunoștința făcând cunoscute talentele unui oraș care ne-a primit cu brațele deschise.
- Ceri prea mult de la noi, Karla, s-a lamentat Taj.
- Nu renunț la expoziția asta, Taj, a replicat Karla. A fost ultimul meu proiect împreună cu Lisa.
- Și mi-aș dori din suflet să-ți împlinesc dorința, a suspinat Taj, dar e imposibil.
- Unde sunt operele?
- În depozit, cum ți-am spus mai devreme.
- Trimite-le la galeria Jehangir, a ordonat Karla.
- Pe toate? a întrebat Taj disperat. Sunt câteva tablouri excepționale printre ele. Dacă știm când și cum să le punem la vânzare, unul câte unul...
- Trimite-le la galeria Jehangir, a spus Karla. Oamenii de acolo sunt îndeajuns de integri pentru a organiza expoziția și o merită mai mult decât tine.
- Karla, te rog! a implorat el.
- Nu mai avem ce discuta, a zis ea ridicându-se de pe canapea și trăgându-mă după ea.

Taj s-a pus în fața ei cu statura lui impresionantă.

— Mai gândește-te, Karla.

A apucat-o de braț.

I-am dat un brânci.

— Ține-ți mâinile acasă, Taj! i-am zis printre dinți.

— Faci o mare greșeală, Karla, a spus el. Începem, în sfârșit, să câștigăm bani mulți aici, la galerie.

— Nu-mi trebuie bani, că am destui, i-a replicat Karla. Vreau *respect*. Am terminat-o cu voi. Galeria îți aparține, Taj. N-ai decât să fii tu cât de apolitic vrei. Nu vreau să mai am de-a face cu voi. Vezi că tu ești responsabil pentru operele marathi până mi le trimiți, așa că ai grijă să nu pățească ceva înainte să ajungă la Jehangir. Mult noroc și la revedere!

Am plecat. Următoarea oprire era la unul dintre oamenii mei.

— Știi că e homosexual? m-a întrebat Karla ținându-se cu o mână de umărul meu.

— Cine să fie homosexual?

— Taj.

— Taj e homosexual?

— Nu știi?

— Eu nu știu aproape nimic, dacă nu mă informează cineva.

— Erai gelos pe el, nu?

Am meditat la întrebarea ei cam un kilometru.

— Vrei să spui că nu poți fi atrasă de un bărbat homosexual?

A meditat la întrebarea mea cam un kilometru.

— Ai dreptate, se poate, a zis. Dar nu de acest bărbat homosexual.

— Și totuși ai dispărut împreună cu el două zile.

— Am mers la un spa. Ca să beau sucuri naturale și să-mi încarc bateriile pentru bătălia care urma să înceapă. Taj a venit ca să-mi țină de urât și să rezolvăm diverse probleme care țineau de galerie.

— Eu nu eram bun să-ți țin de urât și să rezolvăm probleme?

— Ai uitat că te protejam de planurile mele? mi-a șoptit ea în ureche. Pe lângă asta, Didier îl place foarte mult.

— Didier și sculptorul?

— Taj i-a făcut deja câteva schițe nud lui Didier. Sunt chiar bunicile.

— Vrea să-i facă o statuie lui Didier?

— Da.

— Îmi va face capul calendar cu asta.

— Oho, și-ncă cum! Am promis că vom fi prezenți la dezvelire.

— Cred că voi absenta. L-am văzut deja pe Didier dezvelit.

— Îl va înfățișa pe Didier ca pe *David* de Michelangelo, dar la patruzeci și nouă de ani.

— În acest caz, sigur voi absenta.

Am redus viteza și am oprit pe marginea trotuarului unui bulevard spațios și destul de pustiu. Dacă circuli suficient de des pe străzile din Orașul-Insulă, îți formezi o anumită conexiune cu ele.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Karla.

— E ceva dubios cu traficul, am zis uitându-mă în jur.

— Ce-i așa dubios?

— Faptul că e inexistent. L-a blocat poliția din cine știe ce motiv.

Câteva mașini au trecut în goană pe lângă noi, cu girofarurile pornite, roșii precum sângele proaspăt. A urmat al doilea grup. Apoi al treilea. I-am urmărit cum brăzdează noaptea ca niște linii luminoase, după care s-a făcut liniște și traficul și-a reluat cursul normal.

— Se îndreaptă spre Bandra, am zis pornind motorul și plecând încet de pe loc. Erau mașini de poliție și de presă. Sigur s-a întâmplat ceva grav.

— Ți pasă? mi-a spus Karla cuprinzându-mă cu un braț pe după umăr.

— Deloc, i-am strigat. O să-ți fac cunoștință cu o persoană cum n-ai mai întâlnit. Trebuie să las niște bani la bancă.

Tușa Semiluna s-a întrecut pe sine ca să o impresioneze pe Karla. La un moment dat, chiar m-a gonit de acolo sub pretext că reprezentarea respectivă se adresa doar femeilor.

Am traversat cu greu porțiunea de ciment îmbibat în ulei de pește, rezistând ispitei de a întoarce capul.

— Ce mișto! a zis Karla, după ce ne-am reîntâlnit în piața Colaba. Femeia e o yoghină desăvârșită. Trebuie neapărat să o picteze cineva.

— Poate unul dintre tinerii tăi pictori?

— Bună idee, a râs ea. Cred că noi doi, Shantaram, vom face niște chestii senzaționale împreună.

— Ai mare dreptate.

O tânără prostituată, care lucra în sensul giratoriu din Regal Circle, traversa piața îndreptându-se spre coliba ei din mahalaua pescarilor. O chema Circe și era o tipă aprigă.

Tactica ei, în cazul în care nu scotea destui bani, era să sâcăie bărbații în asemenea hal să facă sex cu ea, până când aceștia ori cedau insistențelor ei, ori o plăteau ca să nu-i mai sâcăie.

- Salut, Shantaram! a zis ea. O partidă lungă, la preț dublu?
- Bună, Circe, am spus încercând să trec mai departe, dar mi s-a pus în cale, cu mâinile în șold.
- Trage-mi-o, cretinule, mai scurt, mai lung, numai trage-mi-o!
- Pa, Circe! am zis ocolind-o.
- Și-a apucat sariul galben în mâini și iar mi-a sărit în față.
- Trage-mi-o sau scoate banii! a zis prinzându-mă de braț și încercând să se frece de mine.
- Karla i-a tras un brânci în piept cu ambele mâini, trimițând-o ghem pe jos.
- Vezi-ți de drum, Circe! a mârâit ea în hindi, cu pumnii ridicați.
- Circe s-a ridicat de jos, și-a aranjat sariul și a plecat, evitând privirea Karlei.
- Aha, deci asta e metoda, am zis.
- Simpatică fată. De când cu petrecerea pentru fetișiști, nu-mi ies în cale decât oameni pe care i-aș fi trecut pe lista de invitați.
- Sunt convins. Eu mi-am terminat treburile. Încotro acum, domnișoară Karla?
- Acum, dragostea mea, vom urca pe cele mai înalte culmi ale corupției și lăcomiei umane.

Capitolul 73

Am pornit spre sud, către hotelul Taj Mahal, unde Karla avea o ședință cu acționarii conglomeratului media al lui Ranjit.

Amurgul se reflecta auriu în ochii sikhilor din echipa de securitate care a întâmpinat-o pe Karla la hotel. Purta sandale din plastic transparent și o salopetă cenușie pe care o decupase singură ca să-și lase umerii goi și o legase la mijloc cu o centură împletită din fibre de cânepă neagră. Părul îi fusese coafat de vânt, în șaua motocicletei, și nu-i stătea deloc rău.

Eu eram îmbrăcat în blugi negri, o vestă de denim și un tricou cu fața lui Keith Richards, pe care-l împrumutasem de la Oleg și care nu părea deloc adecvat pentru o întâlnire de afaceri. Dar nu-mi păsa câtuși de puțin: nici ei nu erau îmbrăcați adecvat pentru lumea mea.

Ședința urma să se țină în sala de conferințe. Am urcat într-un lift minuscul. Imediat ce s-au închis ușile, i-am întins Karlei plosca mea. A luat câteva guri din ea și mi-a înapoiat-o când ușile s-au deschis într-un coridor îngust care ducea la sala comorilor, decorată cu o

opulență greu de descris.

Fotoliile și canapelele din piele, fiecare valorând cât o mașină de familie, erau aranjate cu spatele la lambriurile din lemn de mahon, importate din țări îndepărtate, unde mahonii sunt uciși pentru carnea lor. Paharele din cristal te orbeau cu scânteierile lor, covoarele erau groase și moi ca niște bureți, pereții erau împodobiți cu tablouri scumpe ale unor afaceriști de marcă, iar chelnerii cu mânuși albe îndeplineau conștiincioși toate cerințele oaspeților.

Erau șase oameni de afaceri în încăpere, toți bine îmbrăcați și bine întreținuți. Când am intrat în salon, au înlemnit cu toții, la vederea Karlei.

— Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, doamnă Karla, a spus unul dintre afaceriști.

— Nespus de rău, doamnă, au zis și ceilalți.

M-am uitat la Karla. Le studia cu atenție privirile și fețele. Nu știu ce citea pe ele, dar era limpede că nu îi plăcea.

— A pățit ceva Ranjit, a zis ea.

— Nu ați aflat?

— Ce să aflu?

— Ranjit a decedat, doamnă, a zis unul dintre bărbați. L-a împușcat cineva astă-seară, în Bandra. S-a întâmplat de curând. Au anunțat la știri.

Am realizat atunci că toată acea cavalcadă roșie de mașini de poliție și de presă, care trecuse în goană pe lângă noi, se grăbea să ajungă la locul în care fusese împușcat Ranjit. Karla s-a întors spre mine, evident gândindu-se la același lucru.

— Ești bine? am întrebat-o.

A încuviințat din cap, cu buzele strânse.

— Dacă nu vă deranjează, domnilor, a spus ea ferm, am să vă rog să amânăm ședința pentru patruzeci și opt de ore.

— Desigur, doamnă Karla.

— Orice doriți, doamnă Karla.

— Nu e nicio grabă, doamnă Karla.

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea suferită.

În lift, s-a lipit de mine și a plâns în hohote, cu fața îngropată pe pieptul meu. Liftul s-a zgâlțâit brusc și a rămas între etaje.

S-a oprit din plâns, s-a șters la ochi și s-a uitat în jur cu un zâmbet larg.

— Bună, Ranjit! a zis ea. Hai, arată-te și înfruntă-mă ca o fantomă adevărată!

Liftul s-a repornit și a continuat să coboare.

— Adio, Ranjit! am spus.

Odată ce am ieșit în stradă, lângă motocicletă, am luat-o de mână.

— Ce vrei să faci?

— Dacă e posibil, dacă nu l-au luat încă, a zis ea, aș vrea să-l identific acolo, nu la morgă.

Am pornit în viteză spre Bandra, cu Randall pe urmele noastre. Am tras lângă un spațiu destinat presei, aproape de barul de dans în care îl găsisem glonțul de argint pe Ranjit.

Trupul neînsuflit era în clubul de noapte. Polițiștii se codeau să ridice cadavrul, pentru că unul dintre renumiții jurnaliști de televiziune nu sosise încă. Împreună cu Randall și Karla, ne-am înghesuit în mulțime, cu vedere la reflectoarele montate de echipele de filmare la intrarea în bar.

Mă simțeam prost. Nu voiam să văd trupul lui Ranjit scos pe o targă. În plus, locul era înțesat de polițiști.

M-am uitat la Karla. Reginele verzi aruncau fulgere analizând întreaga scenă, carele de televiziune, reflectoarele, polițiștii.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Trebuie, mi-a răspuns, din datorie față de familia lui Ranjit. E modul meu de a mă revanșa față de ei pentru ce le-am făcut.

Karla s-a avântat printre jurnaliști. Blițurile camerelor scânteiau. Mă țineam la jumătate de pas în spatele ei, cu Randall lângă mine.

— Faceți loc, spunea Randall calm, în marathi și hindi, trecând printre polițiști și jurnaliști. Fiți respectuoși, vă rog! Fiți respectuoși!

Polițiștii și presa au lăsat-o pe Karla să intre în club, dar pe mine și pe Randall ne-au oprit la ușă. Am așteptat-o zece minute interminabile până când s-a întors la noi. Își ținea capul sus și privirea semeată, dar se sprijinea pe brațul unui ofițer superior.

— Cumplită tragedie, doamnă, i-a spus ofițerul. Ancheta e abia la început, dar, după toate aparențele, soțul dumneavoastră a fost împușcat de un tânăr care...

— Nu pot discuta despre asta în aceste momente.

— E de înțeles, doamnă, a spus ofițerul repede.

— Vă rog să-mi iertați impolitețea, a spus Karla întrerupându-l cu o mână ridicată. Vreau doar să se consemneze că am identificat trupul lui Ranjit. Trebuie să îi informați familia de urgență. Odată ce l-am identificat, puteți duce la îndeplinire această sarcină atât de neplăcută, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— În acest caz, consemnați că am făcut identificarea și îi veți informa familia?

— Da, doamnă, a zis ofițerul salutând-o militărește, și promit să-mi duc sarcina la îndeplinire.

— Vă mulțumesc, domnule! a spus Karla strângându-i mâna. Bănuiesc că veți dori să îmi puneți câteva întrebări. Am să trec pe la biroul dumneavoastră oricând mi-o veți cere.

— Da, doamnă. Aceasta este cartea mea de vizită. Încă o dată, condoleanțe!

— Vă mulțumesc!

Când am plecat spre motocicletă, câțiva fotografi au încercat să o surprindă pe Karla. Randall i-a ținut la distanță și le-a dat niște bani ca să nu mai zbiere că era încălcată libertatea presei.

Pe drumul de întoarcere, a plâns, cu obrazul lipit de spatele meu. Imediat ce am oprit la un semafor, Randall a țâșnit din mașină și i-a oferit șervețelele pe care le păstra într-o cutie ceramică roșie. Karla le-a luat înainte să se facă verde. Cred că acel gest mărunț, dar foarte atent, a salvat-o, căci s-a oprit din plâns, s-a agățat de mine și nu a mai vărsat niciodată o lacrimă pentru Ranjit.

Capitolul 74

Ne-am întors la hotelul Amritsar și la cortul de beduin. M-a lăsat să o dezbrac și să o pun în pat: una dintre comorile celui îndrăgostit. A dormit peste zori și amiază, peste amurgul violet, și s-a trezit sub lumina lunii solitare.

S-a întins, a dat cu ochii de mine și s-a uitat în jur.

— Cât am dormit?

— O zi întreagă, i-am zis. E aproape miezul nopții. Ai ratat ziua de mâine.

S-a ridicat repede în fund, ciufulindu-și părul într-o coafură perfectă.

— Miezul nopții?

— Da.

— M-ai privit în somn?

— N-am avut timp. Am compus o declarație foarte convingătoare pentru poliție, am semnat-o în locul tău și le-am trimis-o. Au fost foarte mulțumiți de ea. Nu mai e nevoie să treci pe la secție.

— Ai făcut tu toate astea?

— Cum te simți? am întrebat-o zâmbind.

— Bine, a zis ea târându-se jos din pat. Mă simt bine. Fac pipi pe mine.

Când a revenit în cameră, făcuse duș și îmbrăcase un halat de mătase albă. Încercam să gădesc o modalitate de a o convinge să vorbească despre Ranjit, care nu mai era printre noi, și despre ce simțise la vederea trupului său neînsuflețit, când s-a auzit o bătaie în ușă.

— Țasta-i Naveen, mi-a zis Karla. Îi deschizi tu?

— Îl recunoști după cum bate la ușă?

Am deschis ușa și l-am invitat pe tânărul detectiv în cort.

— Ce e, puștiule? l-am întrebat.

— Îmi pare rău pentru Ranjit, Karla! a zis el.

— Cineva trebuia să-l omoare, a răspuns Karla aprinzându-și o țigară de marijuana. Mă bucur că n-am fost eu aia. Stai liniștit, Naveen! M-am odihnit bine și mi-am revenit.

— Îmi pare bine să te văd pe picioare.

S-a uitat la mine, apoi la Karla, apoi iar la mine.

— Ce e, Naveen? l-am întrebat.

— Scuze, a spus. Încă nu m-am obișnuit cu ideea că sunteți nedespărțiți.

— Aha.

— Lumea din hotel a pus pariuri, a zis el fericit, pe cât va dura până te muți înapoi cu Oleg. El a tras trei...

— Alte noutăți, Naveen? am întrebat trăgându-mi blugii pe mine.

— Ah, da! Dennis își încheie starea de transă diseară. O să se strângă o groază de oameni acolo. Mă gândeam că ți-ar prinde bine, Karla, să iei puțin aer.

Karla părea interesată să-l vadă pe Dennis trezindu-se din somnul de doi ani, dar nu eram convins că era pregătită mintal pentru o astfel de distracție. Nici în privința mea nu eram foarte convins. Stătusem treaz aproape o zi și o noapte ca s-o veghez și să-i mituiesc pe polițiști să o lase în pace. Iar în tot acest timp mă frământaseră nenumărate întrebări despre Ranjit și Lisa, întrebări la care doar Ranjit ar fi putut să-mi răspundă.

— Vrei să ieșim sau stăm în casă? am întrebat-o.

— Să ratez reînvierea? În cinci minute sunt gata, a spus Karla.

— Bine, atunci vin și eu, am zis trăgând un tricou pe mine. Nu vezi în fiecare zi pe cineva revenind din morți.

Am coborât în pasajul de sub hotel și l-am găsit pe Randall așezat

pe bancheta din spate a mașinii. Citea *Bury My Heart at Wounded Knee*⁹, cu fața colorată într-un alb albăstriu de la luminile de interior.

Karla îi cedase mașina de tot, fiindcă oricum se ținea coadă după ea, chiar și atunci când era cu mine, în eventualitatea în care ar fi avut nevoie de el. Randall acceptase darul și transformase banchetele spațioase din spate într-un dormitor, dotat cu un mic frigider pe baterii și un sistem audio mai performant decât al meu.

Era desculț, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și cămașă albă descheiată la gât. Ochii lui arămii, decolorați după atâtea generații trăite la mare și la soare, străluceau de fericire. A coborât din mașină și și-a pus sandalele.

Era chipeș, înalt, inteligent și curajos. Privindu-i zâmbetul cu care a întâmpinat-o pe Karla, dinții albi precum un șir de scoici pe o plajă perfectă, mi-am dat seama de ce îl plăcea Diva atât de mult.

— Ce mai faceți, domnișoară Karla? a întrebat el strângându-i mâna câteva clipe.

— Sunt bine, Randall, i-a răspuns ea. Ai ceva pentru mine în barul tău cu bunătați? Am visat urât azi-noapte și m-am trezit însetată.

— Imediat, a spus el.

A deschis portiera și a scos o sticlută de votcă.

— Pentru spiritele celor plecați dintre noi, a spus ea dând sticla pe gât din două înghițituri. Acum, să mergem, să trezim morții!

— Vă referiți la trezirea lui Dennis Baba Adormitul, domnișoară?

— La cine altul? a spus ea melancolică. În loc de priveghi, o să avem parte de o reînviere. Mergem?

— Cu cea mai mare plăcere, a zis el întristat de tragedia prin care trecuse Karla, dar bucuos să o vadă pe picioarele ei. Să pornim spre resuscitarea psihică.

— La drum! a adăugat Naveen.

Mă uitam la tânărul detectiv irlandezo-indian, care pălăvrăgea cu Randall în timp ce acesta pregătea mașina, și mă întrebam ce gânduri îi treceau prin minte: de trei săptămâni, Randall ieșea cu femeia de care era Naveen îndrăgostit. Îl plăceam pe Randall și îl plăceam pe Naveen, poate la fel de mult pe cât păreau să se placă și ei. Randall l-a îmbrățișat pe Naveen. Naveen l-a îmbrățișat pe Randall. Părea un gest sincer, care mă deruta: în cazul unei încăierări între cei doi, n-aș fi știut cui să-i țin partea.

⁹ Carte scrisă de Dee Brown (1970), care descrie istoria indienilor din vestul Americii, de la sfârșitul secolului al XIX-lea. (N.red.)

— Las motocicletă aici și vin cu Randall, a anunțat Naveen când eu și Karla ne-am urcat în șa.

Am trecut printre panglici satinată de trafic până la cartierul de case vechi din Colaba, aproape de docul Sassoon. Mirosul nocturn de vietăți marine moarte ori muribunde ne-a însoțit de-a lungul docului, persistând până la casa cu verandă în care se odihnea Dennis.

Strada forfotea de lume. Autobuzele uriașe care-și urmau traseele obișnuite se strecurau prin masa de credincioși, care se mișcau în valuri de capete și umeri ca să lase balenele din metal să treacă.

Ne-am croit loc până în față, cu vedere la veranda pe care urma să iasă Dennis, odată trezit din lunga sa comă autoindusă.

Oamenii țineau în mâini lumânări și candelă. Unii țineau bețișoare de tămâie. Alții cântau.

Dennis și-a făcut apariția în pragul camerei sale. S-a uitat câteva secunde la verandă, de parcă ar fi fost un râu pavat cu plăci roșii, apoi și-a îndreptat privirile spre gloata de evlavioși adunată în stradă.

— Salutare, tuturor de aici și de pretutindeni! a spus el. Moartea este un loc atât de liniștit. Am fost acolo și vă pot confirma că este foarte multă liniște, exceptând momentele când îți tulbură cineva starea de euforie.

Oamenii au izbucnit în urale și strigăte, invocând numele diverselor divinități. Dennis a făcut câțiva pași șovăitori. Mulțimea țipa și cânta. A traversat balconul, a coborât treptele până în stradă și s-a prăbușit în mijlocul spectatorilor.

— Țsta, da, divertisment, a spus Karla.

— Zici? am întrebat privind-i pe credincioși potopindu-l cu lacrimi pe Dennis, care revenise la poziția orizontală.

— Se ridică el, m-a asigurat Karla rezemându-se de mine. Cred că spectacolul abia acum începe.

Dennis s-a ridicat brusc în fund, împrăștiind mulțimea venită să-i primească binecuvântarea.

— Acum am înțeles, a spus el. Știu ce-am de făcut.

— Ce? au întrebat câteva voci.

— Morții, a spus Dennis, vocea sa puternică amuțind foșnetul mulțimii. Trebuie să slujesc morții. Și ei au nevoie de călăuzire.

— Morții, Dennis? a întrebat cineva.

— Doar morții, a zis Dennis.

— Cum îi slujești pe morți? a întrebat altcineva.

— Mai întâi de toate, a spus Dennis rugător, îmi permiteți să fumez ceva tare? Trezirea la viață mi-a stricat toată euforia. E cineva

amabil să-mi pregătească un bong?

Câteva zeci de persoane s-au oferit să-i îndeplinească dorința, transformând o sarcină simplă într-una mai complicată decât era cazul. În cele din urmă, Billy Bhasu s-a lăsat pe vine alături de suferindul călugăr al somnului și i-a înmănat bongul.

Dennis fuma. Oamenii se rugau. Cineva trăgea clopotele la un templu. Altcineva lovea din cimbale pentru degete, în timp ce o voce slabă recita mantră sanscrită.

— Tipul ăsta, a zis Karla, face cât o întreagă distribuție de film.

A întors capul peste umăr și s-a uitat la Randall, aflat la jumătate de pas în spatele nostru.

— Ce părere ai, Randall? l-a întrebat.

— Mai rar așa spectacol cum am văzut acum, domnișoară Karla. Canonizare spontană.

— Dennis e un fenomen, a spus Naveen. Omul e centrul propriului său univers.

Dennis s-a ridicat cu greu în picioare. Câțiva bărbați voinici purtând o lectică și-au croit loc prin mulțime cu strigăte și mormăieli. Era același postament pe care erau transportați morții către locul de incinerare, numai că pe acesta fusese montat un scaun îmbrăcat în piele falsă argintie.

Tinerii au pus lectica jos, l-au ajutat pe Dennis să se așeze pe scaun, au ridicat-o pe umeri și l-au purtat pe Dennis în lungul marș până la monumentul Poarta Indiei.

Dennis zâmbea binevoitor și, cu bongul într-o mână, împărțea binecuvântări capetelor înălțate spre el.

— Îl iubesc pe băiatul ăsta, a zis Karla. Hai să ne ținem după alai.

Ne-am învârtit pe lângă și prin jurul procesiunii, șerpuind pe străduțele umbroase care duceau la monument. Mulțimea devenea tot mai numeroasă, pe măsură ce toboșari, dansatori și trompetiști ieșeau din casele învecinate și se alăturau alaiului. Până să ajungem la capăt, erau deja mai mulți oameni care habar nu aveau ce se petrecea, decât cei care făcuseră parte din parada inițială.

Iar când am ajuns într-un punct care ne oferea o vedere de ansamblu, l-am zărit pe Dennis în centrul unei frenezii generale, mai mult sau mai puțin conștiente, care îi aclama reîntoarcerea, după ani de penitență tăcută.

La o sută de metri distanță, în saloanele hotelului Taj Mahal, oamenii care domneau peste lumea de sus se adunaseră la consultări: guvernul favorabil mediului de afaceri, selectat de ei și

ales de săraci, și afaceriștii de succes aruncau plase într-o nouă mare de corupție comercială.

La cinci sute de metri distanță, Vishnu, conducătorul nou-intitulatei Companii 307, după numărul dat în codul penal indian tentativei de crimă, domnea peste lumea de jos, ducând o campanie nemiloasă de epurare a musulmanilor din bandă. Singurii cărora li se permitea să rămână erau cei care acceptaseră să-i divulge informațiile pe care le dețineau despre Pakistan și despre planurile defunctului Sanjay.

După incendiu, Abdullah se făcuse nevăzut și nimeni nu știa unde se ascundea și ce punea la cale. Restul de musulmani din Compania originară s-au regrupat în inima bazarurilor musulmane din Dongri și și-au consolidat relațiile cu traficanții de arme pakistanezi.

Răzmerițele traumatizaseră orașul, așa cum se întâmplă întotdeauna: apelurile la calm făcute de lideri de tot soiul nu aveau cum să liniștească ecourile fricii. Mai presus de oroarea violenței civile, plutea revelația sumbră a faptului că un astfel de lucru se poate întâmpla oricând, chiar și într-un loc atât de frumos și primitiv precum Orașul-Insulă.

Karla bătea din palme pe ritmurile cântecelor. Randall și Naveen legănau din cap pe muzică. Iar sute de săraci și suferinzi se îngrămădeau prin mulțime pentru a atinge jilțul care îl purta pe Dennis, ajuns pe culmile gloriei.

Luminile străluceau pe imensul monument al Porții, dar, din punctul în care ne aflam, construcția părea subțire ca un fir de ață: ochiul de ac prin care nu a putut trece cămila rajului britanic.

În zare, marea strălucea ca o oglindă neagră, aruncând scânteii din sutele de bărcuțe legănate pe valurile sale: amprente de lumină lăsate pe sticla apei.

Rugăciuni deznădăjduite răsunau dinspre turnul Troian lăsat de britanici în Orașul-Insulă: sunete care, ca oricare, se înălțau și se stingeau în infinitul cerului.

Fiecare sunet pe care îl rostim este veșnic. El își continuă călătoria prin spațiu și timp mult după dispariția noastră. Căminul nostru, Pământul nostru, transmite universului toate strigătele, țipetele, rugăciunile și cântecele noastre. În seara aceea, în spațiul acela de o stranie sacralitate, universul cu urechea ciulită asculta rugăciuni și țipete de durere, însuflețite de speranță.

— Hai să plecăm, a zis Karla, urcându-se în spatele meu pe motocicletă.

Am ocolit încet Poarta, dându-le timp lui Randall și Naveen să ne prindă din urmă. Cântecul răsunau tot mai puternic, curățând, măcar temporar, aerul ostil al Orașului-Insulă, cu puritatea rugilor lor.

Capitolul 75

Fericirea detestă să fie prinsă într-un vid. Fiindcă eram atât de fericit alături de Karla, tristețea din ochii lui Naveen mi-a trezit o compătimire mult mai profundă decât ar fi făcut-o în vremurile când tristețea era un vid și în sufletul meu. Dragostea lui curajoasă părea să fi bătut în retragere și nu-mi dădeam seama dacă era în convalescență sau înfrântă.

Odată ajunși la hotelul Amritsar, l-am apucat pe Naveen de mânecă și l-am tras pe holul din spatele biroului lui Jaswant ca să-l iau la întrebări.

— Ce-i cu tine?

— Ce să fie?

— Randall se întâlnește cu femeia pe care-o iubești, iar tu îl strângi în brațe ca pe un frate? Chiar nu pot să-ți înțeleg reacția.

S-a zbârlit, așa cum se zbârlesc animalele tinere și periculoase, mai mult din reflex decât din furie.

— Știi ceva, Lin? Sunt probleme intime în care nu trebuie să-și bage nasul oricine.

— Lasă-mă dracului cu prostiile astea, indian-irlandez căpos ce ești! Ce se-ntâmplă?

Convins de sincera mea îngrijorare, Naveen s-a mai relaxat și s-a rezemat de perete.

— Nu mă pot adapta la lumea aia, mi-a zis. Nu pot nici măcar să *intru* în lumea aia, decât dacă pun întrebări incomode sau ajut la arestarea cuiva.

— Despre ce lume e vorba?

— *Lumea ei*, a rostit el sumbru, de parcă vorbea despre infern.

— Nu e nevoie să trăiești în *lumea ei* ca să fii *iubitul ei*, i-am spus. Randall iese cu ea fără să-i fie rușine că locuiește într-o mașină.

— Țta e felul tău de a mă consola?

— Nu vreau să te consolez, ci să te fac să pricepi că tu ai stricat totul când ai ieșit la întâlnirea aia cu Benicia. Trebuie să îndrepti lucrurile. Trebuie să-i recâștigi dragostea, frate.

A lăsat capul în pământ, ca un boxer aflat la jumătatea unui meci de șase runde, pe care știa că nu îl poate câștiga. Aveam remușcări. Nu voiam să-l deprim: voiam să-l fac să înțeleagă că îi era superior lui Randall. Voiam să îi reamintesc că și Diva știa acest lucru.

— Ascultă, puștiule...

— Nu, a zis el. Nu mai insistă. Știu ce vrei de la mine, dar n-am de gând să mă lupt cu asta, nici acum, nici pe viitor.

— Dacă nu-i spui ce simți acum, o să ți-o ia altcineva înainte. Și o să fie numai și numai vina ta, fiindcă ai avut șansa să îndrepti lucrurile și n-ai făcut-o.

A zâmbit, a ridicat capul din pământ și s-a uitat în ochii mei cu o urmă de resemnare pe chip.

— Ești un prieten bun, Lin, mi-a spus. Dar insiști degeaba. Eu sunt un bărbat liber, Diva e o femeie liberă și așa trebuie să fie.

— Gata, nu te mai bat la cap, i-am zis cicăindu-l în continuare, dar nu mi te imaginez cedând atât de ușor.

— Pacea se obține doar atunci când cedează cineva, a spus el ridicând din umeri.

L-am pironit cu privirea, vrând parcă să-i smulg adevărul cu forța.

— Ți-ai pregătit replica asta pentru Karla, nu-i așa?

— Da, a mărturisit el zâmbind. Dar, în cazul de față, e valabilă. Nu vreau să mai port discuția asta și ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai deschide-o de-acum înainte. Vorbesc serios. N-am nimic împotriva lui Randall. E un tip de treabă. Prefer să-l știu pe el lângă Diva decât pe vreun nenorocit.

— De acord, am zis aparent mai trist decât el. Hai să vedem ce face Karla.

Karla stătea pe jos împreună cu Didier și invocau spiritele cu ajutorul unei tăblițe Ouija.

— Ah, trebuie să mă opresc, a spus Didier la sosirea noastră. Emani o energie perturbatoare, Lin.

— Una dintre calitățile tale cele mai de preț, a zis Karla. Vino încoace, Shantaram! Hai să vedem dacă reușim să perturbăm spiritele din hotelul Amritsar.

— Sunt prea multe spirite în orașul ăsta pe care le-am cunoscut personal, am spus zâmbind. Trecând de la lumea spiritului la cea a trupului, Didier, vezi că te-așteaptă pe biroul lui Jaswant lada de vin pe care-ai comandat-o. Ai face bine s-o iei de acolo până când nu te taxează. E mort după vinul roșu.

Didier a sărit în picioare și s-a năpustit afară pe ușă.

— Vinul meu! a țipat în fugă. Jaswant!

Naveen a ieșit după el ca să-i dea o mână de ajutor. M-am dus repede la Karla, am culcat-o pe covor, m-am întins lângă ea și am sărutat-o.

— Observi ce șiret sunt? am întrebat-o când mi-am dezlipit buzele de ale ei.

— Știi foarte bine cât ești de șiret, mi-a replicat ea, fiindcă eu sunt și mai șireată.

Sărutări fără consecințe și așteptări: sărutări oferite ca daruri, hrană pentru ea, hrana iubirii pentru mine.

S-a auzit un ciocănit în ușa deschisă. Era Jaswant, iar Jaswant nu era omul de care să scapi cu una, cu două.

— Ce e, Jaswant? l-am întrebat privindu-l cum stă în pragul ușii.

— Sunt niște persoane care vor să vorbească cu tine, a șoptit el. Bună ziua, domnișoară Karla!

— Bună, Jaswant! i-a răspuns ea. Ai mai slăbit cumva? Arăți foarte bine.

— Da, fac tot posibilul să mă păstrez...

— Despre ce oameni e vorba? l-am întrerupt eu.

— Oameni. Care te caută pe tine. Oameni înspăimântători. Femeia, cel puțin, îți face părul măciucă.

Madame Zhou, a fost primul meu gând. Am sărit în picioare în același timp cu Karla. M-am apucat să-mi caut armele. Karla s-a dat cu ruj pe buze.

— Ruj? am întrebat mirat.

— Dacă-ți imaginezi că o să dau ochii cu femeia aia fără să fiu rujată, a zis ea aranjându-și părul în oglindă, nu pricepi o chestiune elementară.

— Ai... mare dreptate. Nu pricep.

Am ieșit din cameră și ne-am dus în holul de la recepție. Karla mergea în spatele meu.

Acid. Karla. Acid. Karla.

Strângeam cuțitul în mână. Karla era înarmată cu un pistol și știa cum să-l folosească. Ne-am strecurat pe lângă zidul despărțitor ca să putem arunca o privire în hol. Două persoane stăteau în picioare în fața biroului lui Jaswant, care părea extrem de speriat.

Am mai înaintat câțiva pași. Nu reușeam să văd fața bărbatului, însă femeia era bondoacă și avea în jur de treizeci de ani. Purta un hijab albastru și avea o privire amenințătoare.

— E în regulă, am liniștit-o pe Karla ieșind de după perete. Sunt

prieteni vechi.

— N-aș merge chiar așa de departe, mi-a replicat Hijab Albastru tîntuindu-l în continuare pe Jaswant cu privirea amenințătoare.

— Identitate confirmată, a zis Jaswant. Puteți trece, doamnă!

Era însoțită de Ankit, recepționarul de la hotelul din Sri Lanka. Mi-a zâmbit și m-a salutat militărește, cu două degete la sprânceană.

I-am făcut cu mâna. Hijab Albastru stătea cu mâinile-n sân. Tot cu mâinile-n sân, i-a mai aruncat o uitătură furioasă lui Jaswant și a venit să mă salute. Ankit se ținea la un pas în spatele ei.

— *Salaam aleikum, soldat!* am zis.

— *Wa aleikum salaam!* mi-a răspuns ea desfăcându-și brațele și scoțând la iveală micuțul pistol automat pe care îl avea în mână. Noi doi nu ne-am încheiat socotelile.

— *Salaam aleikum!* i-a zis Karla. Ai grijă că vorbești cu iubitul meu cu pistolul în mână!

— *Wa aleikum salaam!* i-a răspuns Hijab Albastru uitându-se fix în reginele verzi. Am primit pistolul cadou. Și încă e încărcat.

— Și-al meu la fel, i-a zis Karla zâmbind.

A zâmbit și Hijab Albastru.

— Hijab Albastru, am zis, ea e Karla. Karla, ea e Hijab Albastru.

Femeile s-au studiat în tăcere, câteva clipe.

— El e Ankit, am adăugat.

— E o onoare să vă cunosc, domnișoară Karla! a spus Ankit plin de entuziasm.

— Bună, Ankit! i-a zis Karla fără să-și dezlipească ochii de la Hijab Albastru.

— Ankit prepară o băutură care în comparație cu absintul lui Randall e apă de ploaie. E un portal lichid care te duce într-o altă dimensiune. Trebuie neapărat s-o guști.

— Vă prepar cu plăcere un portal oricând doriți.

— Fetelor, nici nu vă imaginați câte lucruri aveți în comun, am zis vrând să mai adaug ceva, însă privirea nu tocmai prietenoasă a lui Hijab Albastru m-a făcut să mă răzgândesc.

— Ne mărităm cu ei, a zis Hijab Albastru, în speranța că se vor maturiza și că se vor schimba la un moment dat. Ei se însoară cu noi sperând exact opusul.

— Ah, eternul paradox conjugal, a zis Karla luând-o de braț pe Hijab Albastru și conducând-o în cortul de beduin. Biata de tine, hai cu mine să te răcorești puțin. Pari obosită. Cât ați călătorit azi?

— Nu foarte mult. Dar, dacă aduni cele douăzeci și una de ore de

ieri cu cele de alaltăieri, a fost tot ce-am putut să disting din cuvintele lui Hijab Albastru, înainte să se închidă ușa după ele.

Eu, Jaswant și Ankit ne uitam uluiți la ușa închisă.

— Înfricoșătoare femeie, a remarcat Jaswant ștergându-și sudoarea de pe gât. Și eu care ziceam că domnișoara Karla e înfricoșătoare, fără supărare, baba. Vă jur că, dacă o vedeam la timp pe femeia în hijab albastru urcând treptele, eram demult în tunel.

— E o femeie de treabă, am zis. Mai mult decât de treabă. E nemaipomenită.

— Când veneam încoace, am văzut un magazin de băuturi nu departe de-aici, domnule, a spus Ankit. Îmi permiteți să cumpăr ingredientele necesare și să pregătesc unul sau două portaluri cât timp le așteptăm pe doamne?

— Să cumperi? a pufnit Jaswant apăsând pe butonul care deschidea dulăpiorul lui pentru situații de urgență.

A apăsat pe celălalt buton și a pornit luminile. L-am văzut cum ezită cu degetul deasupra celui de-al treilea buton.

— Să știi, Jaswant... am dat să spun, dar era deja prea târziu.

Din difuzoare, au răsunat acordurile gălăgioase și zbuciumate ale muzicii bhangra.

M-am uitat la Ankit care scotocea prin proviziile secrete ale lui Jaswant. Părul sur îi era tuns și frezat în stilul Cary Grant și-și lăsase o mustață subțire. În locul uniformei de recepționar, purta o tunică bleumarin cu guler înalt, care cobora până deasupra genunchiului, și pantaloni asortați din serj.

Studia comorile lui Jaswant cu o privire de expert: un domn distins ce examina mărunțișurile lucioase din vitrina adulterului.

— Cred că ne descurcăm cu astea, a declarat Ankit.

Apoi, însuflețit de muzica bhangra, s-a îndepărtat de vitrina colorată și s-a pus pe dansat. Era un dansator bun: suficient de bun cât să-l convingă pe Jaswant să se ridice din scaun și să danseze împreună cu el până la sfârșitul melodiei.

— O mai pun o dată? a găfăit Jaswant, cu degetul pe buton.

— Da! a spus Ankit.

— Mai întâi afacerile, pe urmă distracția! am intervenit eu.

— Ai dreptate, a încuviințat Jaswant ducându-se la dulap. Spune-mi de ce ai nevoie.

— O să fac un mic experiment chimic, a zis Ankit. Cred că ai toate substanțele necesare.

— Excelent! am spus. Hai să trecem la treabă. Astă-seară, stăm

acasă. Eu și Karla nu trebuie să mergem nicăieri și aveam tot timpul din lume să ajungem acolo. Fă-ți magia, Ankit!

Băuturile curgeau din sticle, suc de lămâie verde a umplut o cană, nucile de cocos erau deshidratate, ciocolata neagră a fost rasă în fulgi mici, au apărut paharele, iar noi, trei bărbați, tocmai ne pregăteam să degustăm prima tranșă din elixirul lui Ankit, când m-a strigat Karla.

— Începeți fără mine, băieți, le-am spus punând paharul pe masă.

— Pleci înainte să înceapă? a zis Jaswant.

— Păstrați-mi și mie un pahar, am zis. Și, dacă auziți cumva împuşcături cât sunt înăuntru, veniți să mă salvați.

Capitolul 76

Le-am găsit pe Karla și pe Hijab Albastru stând turcește pe jos, aproape de balcon, covoarele din jurul lor arătând precum un iaz de meditații încâlcite. Lângă ele, o tavă argintie cu migdale cu aromă de trandafir și mentă, cubulețe de ciocolată neagră și ghimbir glazurat, alături de pahare pe jumătate goale cu suc de lămâie. Luminile roșii și galbene de la semafoarele din stradă le îmbujorau fețele în camera întunecoasă. Ventilatorul leneș de pe tavan împrăstia fumul bețișoarelor parfumate, iar briza ușoară ne reamintea de nemărginirea nopții.

— Stai aici, Shantaram, mi-a zis Karla trăgându-mă lângă ea. Hijab Albastru trebuie să plece cât de curând. Dar, mai înainte, are să-ți dea câteva vești bune și unele mai puțin bune.

— Cum te mai simți? am întrebat-o. Ți-ai mai revenit?

— Sunt bine, *Alhamdulillah!* Ce preferi mai întâi, veștile bune sau cele mai puțin bune?

— Să începem cu cele mai puțin bune, am spus.

— Madame Zhou e încă în viață, mi-a zis Hijab Albastru. Și e încă în libertate.

— Și veștile bune?

— Aruncătorii de acid sunt terminați, iar gemenii, morți.

— Stai o clipă, am zis. Dă un pic înapoi. Cum ai aflat despre Madame Zhou? Și ce cauți aici?

— Nu știam nimic despre ea și nici nu-mi păsa de ea. Pe mine mă interesau aruncătorii de acid. De un an încercăm să le dăm de urmă.

— Au aruncat cu acid într-o prietenă de-a ta, am înțeles eu

deodată, îmi pare nespus de rău.

— Era o luptătoare bună și e în continuare o tovarășă și o prietenă bună. Era în permisie în India. Cineva i-a angajat pe aruncătorii de acid, iar ei i-au desfigurat fața, transformând-o într-o mască. O mască a protestului, ai putea spune.

— A supraviețuit? a întrebat Karla.

— Da, a supraviețuit.

— O putem ajuta cu ceva?

— Nu cred, Karla. Doar dacă n-ai vrea s-o ajuți să-i pedepsească pe aruncătorii de acid, ceea ce și face în acest moment. O să dureze o vreme până-și încheie socotelile cu ei.

— I-ați prins pe aruncătorii de acid? a întrebat Karla. A pățit cineva ceva?

— Am aruncat pături pe ei, a zis Hijab Albastru, și i-am lovit cu picioarele până când ne-au dat sticlele cu acid, după care i-am luat de-acolo.

— Iar gemenii presupun că le-au sărit în ajutor, am zis eu, gândindu-se că o amenințați pe Madame Zhou.

— Așa este. Nici nu știam că o protejează pe Madame Zhou. Nu ne păsa de ea. Noi voiam să punem mâna pe aruncătorii de acid. Madame Zhou a fugit și am lăsat-o să fugă sănătoasă. I-am oprit pe gemeni și i-am capturat pe aruncători.

— I-ați oprit pe gemeni definitiv?

— Da.

— Și ce-ați făcut cu ei?

— I-am lăsat acolo. Tocmai de-aia trebuie să plec cât mai curând, *Inshallah!*

— Îți pun la dispoziție orice dorești, am zis. Cum ți-a trecut prin minte să mă anunți?

— I-am dus pe aruncătorii de acid într-o mahala. Patru frați și douăzeci și patru dintre verișorii fetei arse locuiesc acolo. La fel și fata, împreună cu o mulțime de oameni care o iubesc. I-am interogat pe aruncătorii de acid ca să aflăm numele tuturor fetelor pe care le-au mutilat vreodată.

— De ce?

— Ca să putem trece pe la familiile lor și să le spunem că indivizii aceia sunt morți și nu vor mai răni pe nimeni altcineva. Iar după aceea, să le facem o vizită celor care i-au angajat să ardă fetele și să-i punem să le dea bani tuturor fetelor pe care le-au nenorocit. *Inshallah!*

— Hijab Albastru, a zis Karla, știu că abia te-am cunoscut, dar te iubesc din toată inima.

Hijab Albastru a pus o mână pe încheietura Karlei.

— În momentul în care aruncătorii de acid și-au dat drumul la gură, a spus ea întorcându-se spre mine, am auzit numele tău. Mi-au zis că fuseseră angajați să te urmărească de acea Madame, femeia în negru care a fugit. Am aflat de la ei unde locuiești și am venit să te avertizez.

A fost un șoc. Au fost mai multe șocuri, printre care și gândul că aruncătorii de acid erau torturați de înșiși oamenii pe care îi torturaseră.

— Mulțumesc pentru avertisment, Hijab Albastru, am spus. Ai zis că pleci astă-seară. Cu ce te pot ajuta?

— N-am nevoie de absolut nimic, dar până-n zori trebuie să fiu departe. Problema mea e Ankit. Nu poate veni cu mine. Din cauza schimbării bruște de plan, nu putem trece granița decât separat. Știu că el o să insiste să rămână în urmă și să plec eu prima, și asta trebuie să fac, dar mi-e teamă să-l las aici.

— N-o să pățească nimic dacă stă cu noi, am zis.

— Nu de-asta mă tem să-l las singur, a spus ea, ci pentru că este foarte violent.

M-am gândit la prietenosul portar de noapte, care nu știa cum să-ți mai facă pe plac, cu mustața lui îngrijită și cocktailul perfect, și nu-mi venea să cred că vorbeam despre una și aceeași persoană.

— Cine, Ankit?

— E un agent capabil, a spus Hijab Albastru, unul dintre cei mai buni și mai periculoși. În războiul ăsta, nu multora le-a încărunțit părul. Totuși, a sosit momentul să se retragă. A lucrat trei ani sub acoperire ca portar de noapte la hotelul ăla unde veneau toți jurnaliștii guralivi să bea un pahar. Dar acum a ajuns prea cunoscut. Asta a fost ultima lui misiune. Planul inițial era să îl duc la oamenii noștri din Delhi, unde să înceapă o viață nouă, dar împușcarea gemenilor a dat totul peste cap.

— E căutat de poliție? am întrebat. E cazul să-l ținem ascuns?

— Nu, a spus ea încruntată. De ce-ar fi căutat?

— Uciderea gemenilor mi se pare un motiv suficient.

— Eu și tovarășii mei i-am împușcat pe gemeni. Ankit n-a avut niciun amestec în moartea lor.

— Gemenii nu erau ușor de doborât. Vrei să zici că i-ai omorât cu pistolașul ăla?

— Bineînțeles că nu, a spus ea scoțând micul pistol automat din buzunarul fustei și ținându-l în palmă. Cu ăsta-mi împușc doar bărbatul. Tocmai de-aia mi l-a și furat.

— Dar erai cu el în mână când ai venit în vizită la mine, am observat eu.

— Din cu totul alte motive, a spus ea uitându-se visătoare la arma din mână.

— Mi-l arăți și mie? a întrebat Karla.

Hijab Albastru i-a întins pistolul. Karla l-a studiat cu atenție, ținându-l în palmă în locul în care liniile intenției se intersectează cu forța consecinței. A ridicat ochii încet până mi-a întâlnit privirea.

— Drăguț, a zis ea înapoindu-i arma lui Hijab Albastru. Vrei s-o vezi pe-a mea?

— Bineînțeles, a spus Hijab Albastru. Dar aș vrea să păstrezi tu pistolul. O să-l reîntâlnesc pe Mehmu cât de curând, *Inshallah!* Și știu că nu-mi va mai fi de folos, nici acum, nici altădată. Am discutat mult și ne înțelegem foarte bine acum, *Alhamdulillah!*

— Mi-l dai mie? a întrebat Karla luând pistolul înapoi.

— Da. Aveam de gând să i-l dau lui Shantaram, dar acum, că te-am cunoscut, cred că ar trebui să fie al tău. Îmi accepți darul?

— Normal.

— Bun. Atunci, poți să-mi arăți arma ta.

Karla avea un revolver de calibrul 38, cu țeava scurtă și cinci cartușe. L-a scos de sub covorul de lângă ea, i-a desfăcut magazia, a vărsat cartușele în poală și a închis-o la loc.

— Nu mi-o lua în nume de rău, a spus ea întinzându-i arma lui Hijab Albastru, dar are un trăgaci năvăș.

Hijab Albastru a examinat mica armă letală cu ochi de expert și i-a dat-o înapoi. A mai cântărit o dată greutatea liniștitoare a propriului pistol în palma închisă, în timp ce Karla își reîncărca revolverul.

Preț de câteva secunde, s-au uitat amândouă la mine, cu armele în mâini și cu o expresie gânditoare pe chipuri, dar în același timp curios de goală. Era acel zid opac pe care-l ridică femeile, uneori, și nu înțelegeam nimic din ce se întâmpla. Mă bucuram însă să fiu martorul întâlnirii a două spirite dezlănțuite și puternice.

— Hijab Albastru, a spus Karla după un timp, permite-mi să-ți ofer și eu un dar.

A scos o țepușă lungă din cocul de la spate, răvășindu-și părul negru pe umeri ca două gheare de panteră, libere să pornească în căutarea prăzii.

— Pentru momentele când *nu* porți hijab, a spus ea, oferindu-i acul de păr. Ai grijă! Ține-l doar de bijuterie, așa ca mine. Și asta e nărăvaș.

Era o săgeată de sarbacană. La capătul bont, avea un rubin montat într-un inel de alamă.

Karla s-a ridicat brusc, a fugit în dormitor și s-a întors cu o sticlă înaltă și subțire din cristal roșu. Dopul era decorat cu un desen mayaș.

— *Curara*, a spus ea. Am câștigat săgeata și sticla la un joc de cuvinte cu un arheolog.

— Le-ai câștigat la Scrabble? a întrebat Hijab Albastru cu săgeata într-o mână și sticla în cealaltă.

— Cam așa ceva, a spus Karla. De câte ori e lună plină, lași săgeata la înmuiat în curara peste noapte. Dar, vezi, s-o porți cu mare atenție! Eu m-am zgâriat o dată și am avut halucinații câteva ore.

— Minunat! a zis Hijab Albastru. E chiar așa de puternică?

— Înfige-o în gâtul unui bărbat și nu se va mai putea ține după tine mai mult de șase-șapte pași. În felul acesta, treci peste dezavantajul tocurilor înalte.

— Excelent, a exclamat Hijab Albastru. Chiar pot s-o păstrez?

— Insist.

— Mulțumesc, a spus Hijab Albastru timid. Îmi place mult darul tău.

— Din ce motive vă certați tu și Mehmu, când vă duelați în zori? a întrebat Karla.

— Din cauza hijabului, a oftat Hijab Albastru reamintindu-și certurile trecute.

— I se pare prea conservator?

— Nu, Karla, nu i se pare suficient de cool. Soțul meu e obsedat de modă. Are douăsprezece perechi de blugi și în toate luptă pentru eliminarea sărăciei. Vrea să renunț la hijab ca să arăt cool, ca toate alea care vin din Europa cu părul lor blond și lung.

— Dar arăți cool, i-a zis Karla. E un albastru fenomenal.

— Poate, dar nu la fel de cool ca alte tovarășe, a mârâit ea.

— Celelalte tovarășe?

Hijab Albastru s-a uitat la mine, apoi din nou la Karla.

— Shantaram nu a pomenit nimic despre mine, nu-i așa?

— Eu nu știu nimic, m-am apărât. Habar n-am ce culoare are drapelul tău și nici n-am întrebat.

— Nu ești loial niciunui drapel? m-a întrebat Hijab Albastru încruntată.

— Nu prea, am zis. Dar omului care îl ține, da.

— Eu, Mehmu și Ankit suntem comuniști, a spus ea întorcându-se spre Karla. Am făcut parte din gruparea Habash. Ne-am pregătit în Libia alături de palestinienii din Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, dar a trebuit să ne despărțim de ei. Deveniseră prea... emoționali în ceea ce făceau.

— Ce căuta o fată tamil din Sri Lanka în Libia, cu un grup de palestinieni? s-a mirat Karla. Dacă îți pot pune această întrebare fără să intru cu picioarele în grădina ta.

— Am învățat cum să-mi apăr poporul.

— Trebuia neapărat să fii tu aceea? a zis Karla.

— Cine să mai ridice armele, dacă toți le lăsăm jos? a replicat Hijab Albastru cu amărăciune, prinsă în mecanismul inventat de răzbuire astfel încât roata furiei să se învârtă la nesfârșit.

— Chiar te certai cu Mehmu din cauza hijabului? a întrebat Karla schimbând subiectul deprimant cu un zâmbet.

— Tot timpul, a zâmbit Hijab Albastru acoperindu-și gura de față cu mâna de soldat. Prima oară l-am împușcat fiindcă mi-a zis că mă arată mai grasă cu cinci kile.

— A căutat-o cu lumânarea, a râs Karla.

— Nu ți se pare că mă arată mai grasă, nu?

— Dimpotrivă, a liniștit-o Karla. Hijabul te face să pari mai subțire. Și ești atât de drăguță la față.

— Sincer?

— Stai un pic, a zis Karla ridicându-se iute de jos și dispărând din nou în dormitor.

— Ești un bărbat norocos, mi-a zis Hijab Albastru.

— Da, știu, am spus uitându-mă pierdut după Karla. Și Mehmu, la fel.

— N-ai înțeles, a zis Hijab Albastru. Mă refeream că ești norocos pentru că tu erai următorul pe lista aruncătorilor de acid.

M-am uitat la ea, citind lucruri sumbre în ochii ei, lucruri pe care ea le trăise.

Karla s-a întors lângă noi. Ținea un săculeț din catifea albastră, pe care i l-a pus în mâni lui Hijab Albastru.

— Ruj, fard de pleoape, oă, hașiș, ciocolată și un mic volum de poezii de Seferis, a spus Karla. Pentru când vei ajunge oriunde vei ajunge și vei putea închide ușa.

— Îți mulțumesc din suflet, a zis Hijab Albastru îmbujorată.

— Noi, fetele, trebuie să fim unite, a spus Karla. Altminteri cine ne mai salvează bărbații? Povestește-mi despre a doua oară când ți-ai împușcat soțul.

— A doua oară s-a întâmplat după ce mi-a spus că una dintre fetele din delegația Germaniei de Est insistase ca el să-i mângâie părul lung și mătăsos, iar lui îi plăcuse și a venit la mine și mi-a cerut să arunc hijabul și să-mi las părul descoperit.

— Eu cred c-aș fi împușcat-o pe *domnișoară*, a zis Karla zâmbind.

— Nu pot s-o împușc pe ea fiindcă i-a făcut o sugestie, a spus Hijab Albastru pe un ton serios. Mehmum e bărbat arătos. Cred c-am făcut bine că *l-am împușcat*, fiindcă s-a lăsat *ispitit*.

— Unde l-ai împușcat? s-a aventurat Karla să întrebe.

— În biceps. Bărbații sunt disperați când nu-și mai pot lucra mușchii impresionanți timp de șase luni. Pe lângă asta, e o zonă unde nu există riscul unor leziuni permanente. Iei un pistol de calibru mic, îl lipești cu gura de interiorul bicepsului, țintești spre exterior și tragi. Nu-ți trebuie decât un zid solid în partea cealaltă, care să oprească glonțul.

— Te-ai gândit vreodată la consiliere matrimonială? a întrebat Karla.

— Am încercat tot ce se putea...

— Nu, nu. Mă refeream să *te faci* consilier matrimonial, a spus Karla. Mi se pare că ai un talent înnăscut pentru așa ceva. Mai e un birou liber aici în clădire. S-ar potrivi cu afacerea mea.

— Care în ce constă? s-a interesat Hijab Albastru. Dacă îți pot pune această întrebare fără să intru cu picioarele în grădina ta.

— Sunt asociat la o companie numită Biroul Iubirilor Pierdute. Găsim persoane dragi dispărute și le reunim cu familiile lor. Uneori, regăsirea este la fel de ciudată ca pierderea, iar familiile reunite au nevoie de consiliere. S-ar îmbina bine cele două afaceri și m-aș bucura să te am alături.

— Îmi place ideea, a spus timid Hijab Albastru. Demult îmi caut o ocupație ceva mai pașnică. Sunt... foarte obosită. Și Mehmum, la fel. Cu prima ocazie când voi putea reveni în țară în siguranță, am să trec pe la tine să mai discutăm, *Inshallah!*

Mă străduiam să trec neobservat și chiar reușeam. Asistam la acel spectacol secret, exclusiv feminin, la care bărbații au rareori acces și doar dacă sunt invitați. Până la urmă, m-au observat și m-am simțit oarecum ca un intrus. Karla zâmbea, iar Hijab Albastru, cu săgeata

otrăvită în mână, mă străpungea cu o privire feroce.

— Aa... parcă spuneai că ai o problemă cu Ankit? am zis eu încercând să deviez cursul discuției.

— Din cauza evenimentelor neprevăzute, doar eu sunt inclusă în planul de salvare, a zis Hijab Albastru, mai blând, întorcându-se spre Karla. Nu-l pot lua și pe el cu mine. Dar nici nu-l pot abandona pur și simplu. E un tovarăș bun și un prieten bun.

— Îi găsesc eu de lucru pe piața neagră dacă vrei, m-am oferit. O să fie în siguranță până când te întorci după el.

— Îl angajez eu, a sărit Karla. A lucrat trei ani ca portar de noapte la un hotel important. Ne-ar prinde bine un om cu aptitudinile lui.

— Sau ar putea lucra în contrabandă cu mine, am insistat eu apărându-mi afacerea.

— Sau nu, a zis Karla zâmbind. Nici nu se pune problema.

— Orice-ar alege, va fi protejat alături de noi, am zis. Nu-ți face griji pentru el.

Hijab Albastru a înfipt bine acul de păr otrăvit în dopul sticlei înalte și subțiri, pe care a vârat-o într-un alt buzunar invizibil al fustei.

— Trebuie să plec, a spus ea ridicându-se cu greutate de jos.

Eu și Karla i-am sărit iute în ajutor, dar ne-a respins cu degetele răsfirate precum anemonele.

— Mă descurc, ne-a zis. Mă descurc, *Alhamdulillah!*

S-a îndreptate de spate, și-a aranjat fusta și s-a dus la biroul lui Jaswant.

Ankit nu se zărea nicăieri. Jaswant nu era la birou: ronțăia din rezervele sale de urgență. S-a întors către mine, cu firimituri în barbă și pumnii plini de biscuiți.

— Unde-i Ankit? am întrebat eu.

— Ankit? a spus el, pe un ton indignat, de parcă l-aș fi acuzat că-l mâncase și pe el.

— Expertul în cocktailuri, i-am reamintit. Unde e?

— Ah, el. Simpatice băiat. Dar un pic cam rușinos.

A făcut câțiva pași, împrăștiind firimituri în jur și uitându-se fascinat la modelul desenat de acestea pe podea.

— Câte cocktailuri ai băut, Jaswant? l-am întrebat.

— Trei, a răspuns arătându-mi patru degete.

— Pune în fereastră anunțul că e închis. Ești afumat bine. Unde-i Ankit?

— A trecut Randall pe-aici, a băut câteva pahare cu noi și au

coborât împreună să-i arate mașina. De ce întrebi?

— Naveen și Didier unde sunt?

— Cine?

M-am întors către Hijab Albastru și Karla.

— Te duc la Ankit când pleci.

— Nu, a spus ea repede. Nu pot să-mi iau la revedere de la el. De prea multe ori mi-am luat rămas-bun de la oameni. Nu mai există și o altă ieșire?

— Sunt chiar mai multe, nu doar una, am zis.

— O conduc eu pe doamna, a spus Jaswant, suficient de beat cât să nu îi mai fie frică de Hijab Albastru. Trebuie să iau o gură de aer ca să-mi mai limpezesc mințile.

— Vrei să te însoțim, Hijab Albastru? a întrebat-o Karla.

— Nu, vă rog! Prefer să fiu singură. Sunt în mai mare siguranță când nu trebuie să mă apăr decât pe mine, *Alhamdulillah!*

— Până când te vei reîntâlni cu soțul tău, a zis Karla. Odată ce veți fi împreună, poate că veți încerca ceva mai vesel, cum ar fi consilierea matrimonială. Ai bani?

— Destui, *Alhamdulillah!* a spus ea. Ne vom revedea, Karla, *Inshallah!*

— *Inshallah!* i-a zâmbit Karla și a strâns-o în brațe.

Hijab Albastru s-a întors spre mine, mijind un zâmbet în privirea aspră.

— În ziua aia, în mașină, am plâns pentru mine și Mehmu al meu, mi-a zis. Dar am plâns și pentru tine. Îmi pare rău că ți-a murit iubita când erai departe de ea, iar eu nu ți-am putut spune nimic. Îmi plăceai. Și acum îmi placi. Și mă bucur pentru tine. *Allah hafiz!*

— *Allah hafiz!* i-am răspuns. Trezește-te, Jaswant, ne-am înțeles? Fii pe fază. Ești pulbere, frate!

— Nicio problemă, a răspuns el zâmbind. Paza este asigurată. Ți-o trec pe nota de plată.

Când am rămas singuri, Karla s-a așezat la biroul lui Jaswant. O vedeam cum își plimbă degetul pe deasupra celui de-al treilea buton.

— N-ai să-ndrăznești, i-am zis.

— Ba știi că da, a râs ea, apăsând pe el.

Muzica bhangra a început să răcnească din difuzoare atât de tare, încât se cutremurau pereții.

— O s-audă Jaswant și mă taxează și pentru asta, am zberiat.

— Sper! a zberiat Karla.

— Bine, tu ai cerut-o, am zis trăgând-o din scaunul lui Jaswant.

Treci la dans, Karla!

S-a ridicat agale și s-a lipit de mine.

— Știi că fetele dure nu dansează, mi-a zis. Nu vrei să mă vezi dansând, Shantaram.

— Nu te *obligă* nimeni, am strigat în vacarmul muzicii făcând câțiva pași de lângă ea. Nu-i nimic. Nu mă deranjează. Dar eu dansez chiar *aici*. Poți să mi te-*alături* când îți vine chef.

A zâmbit, m-a privit câteva momente, după care s-a relaxat și a început să se miște și ea.

Mâinile și brațele se unduiau precum algele, plutind pe valurile șoldurilor. A venit spre mine în pași de dans, s-a învărtit seducătoare în jurul meu, apoi valurile s-au revărsat peste mine, iar ea s-a transformat în pisică neagră și foc verde.

Și fetele dure dansează, ca, de altfel, și băieții duri.

Privind-o cum plutește pe aripile muzicii, mă gândeam că trebuie să-i fur muzica lui Jaswant și poate chiar sistemul audio, când am dat peste poștașul care aștepta în pragul ușii.

Karla a apăsat pe buton și muzica s-a oprit, lăsându-ne într-o liniște apăsătoare.

— Aveți o scrisoare, domnule, a zis poștașul întinzându-mi o planșetă pe care să semnez.

Era noaptea târziu și mai erau câteva ore bune până-n zori, dar ne aflam în India.

— O scrisoare pentru mine, zici?

— Sunteți domnul Shantaram, iar scrisoarea îi este adresată domnului Shantaram, a răspuns poștașul. Deci, domnule, pentru dumneavoastră este.

— Bine, am zis semnând pentru primirea scrisorii. Nu e cam târziu să împărți corespondența?

— Sau foarte devreme, a spus Karla sprijinindu-se de umărul meu. Ce te aduce aici la această oră nepotrivită pentru muncă, poștașule-*ji*?

— Asta mi-e pedeapsa, doamnă, i-a răspuns bărbatul vârând planșeta în servietă.

— Pedeapsa, a spus Karla. Ah, inocența adulților! Cum te cheamă, poștașule-*ji*?

— Hitesh, doamnă.

— *Om bun*, i-a tradus Karla numele.

— Din păcate, nu, doamnă, a spus bărbatul întinzându-mi scrisoarea.

Am băgat-o în buzunar.

— Și pentru ce ai fost pedepsit, dacă îmi permiți să întreb? s-a interesat Karla.

— M-am făcut bețiv, doamnă.

— Dar acum nu mai bei.

— Da, doamnă, m-am lăsat. Dar, cât am băut, mi-am neglijat datoria.

— În ce fel?

— Uneori, eram atât de beat, a spus el aproape în șoaptă, încât ascundeam sacii cu scrisorile pe care nu le puteam livra. Șefii mei de la poștă m-au obligat să intru într-un program de detoxificare, iar când am ieșit mi-au oferit slujba înapoi, cu condiția să livrez toate scrisorile ascunse în timpul meu liber și să le cer iertare oamenilor pe care i-am trădat.

— Și iată-te ajuns aici, a zis ea.

— Da, doamnă. Am început cu hotelurile, pentru că sunt deschise și la ora asta. Vă rog să mă iertați, domnule Shantaram, pentru întârzierea cu care vă aduc scrisoarea.

— Stai liniștit, ești iertat, Hitesh, am zis și eu, și Karla, într-un glas.

— Vă mulțumesc. Noapte bună și bună dimineța, a spus el plecând spre următoarea destinație.

— India, am zis legănând din cap, te iubesc!

— N-ai de gând s-o citești? a întrebato Karla. O scrisoare trimisă de soartă și livrată de un pocăit?

— Tu ești mai nerăbdătoare s-o citești.

— Curiozitatea este propria-i răsplată, a zis Karla.

— Nu vreau să știu ce scrie în ea.

— De ce?

— O scrisoare este soarta care te cicălește. N-am experiențe prea plăcute cu scrisorile.

— Fii serios, a spus ea. Mi-ai trimis și mie două, și sunt printre cele mai bune pe care le-am primit vreodată.

— Nu mă deranjează să scriu scrisori, din când în când, dar nu-mi place să le primesc. Una dintre imaginile mele de coșmar este o lume în care nu primești câte o scrisoare săptămânal, ci în fiecare zi, în fiecare minut, la nesfârșit. E oribil, pe bune.

S-a uitat la mine, apoi la colțul scrisorii care-mi ieșea din buzunar, apoi din nou la mine.

— Poți s-o citești tu dacă vrei, i-am zis dându-i scrisoarea. Chiar te

rog. Dacă e ceva important, îmi spui tu. Dacă nu, fă-o bucăți.

— Nici măcar nu știi cine ți-a trimis-o, a spus ea uitându-se pe plic.

— Nu-mi pasă cine-a trimis-o. Am ghinion la scrisori. Mă anunți tu dacă e vorba despre ceva important.

S-a bătut gânditoare cu scrisoarea peste obraz.

— A sosit deja cu întârziere, a spus ea, vârând-o în cămașă. Cred că o s-o citească mai târziu. După ce-l căutăm pe Ankit, ca să fim siguri că n-a pățit nimic.

— N-a pățit nimic. E în stare să-și poarte singur de grijă. E un comunist periculos, antrenat de palestinieni în Libia. Aș prefera să verificăm în ce stare e cortul tău.

— Hai să coborâm, a spus ea, zâmbind, înainte să urcăm în cameră.

Capitolul 77

Am coborât, cu gândul să urcăm, și am auzit râsetele lui Randall și Ankit înainte să intrăm în pasaj.

Când am ajuns la limuzina-apartament parcată lângă zid, i-am găsit pe Randall și pe Ankit lungiți pe bancheta din spate, pe Vinson așezat pe o saltea între ei, iar pe Naveen, în cabina șoferului, împreună cu Didier.

— Ce bine stați voi aici! a zis Karla cu un zâmbet larg. Ce mai faceți, băieți?

— Karla! a strigat Didier. Vino la noi!

— Bună, Karla! au strigat și celelalte voci.

— Ce sărbătoriți? a întrebat ea aplecându-se prin portiera deschisă.

— Ne plângem de milă, a informat-o Didier. Suntem o șleahtă de bărbați părăsiți sau tragic despărțiți de iubirile lor. O să-ți placă la nebunie smiorcăielile noastre masculine.

— Părăsiți? a zis Karla. *Et tu, Didier?*

— Taj s-a despărțit de mine astă-seară, a suspinat el.

— Ce chestie! a zis Karla. Să-ți fie inima sfărâmată cu dalta de sculptor.

— Și domnișoara Diva s-a despărțit de mine, a spus Randall.

— Și de mine, a adăugat Naveen. Mi-a zis că, de-acum încolo, vom avea relație strict amicală.

— Eu n-am găsit niciodată dragostea, s-a plâns Ankit. Încă mai caut, dar sunt singur de atâta vreme, așa că paharul pe care-l închin e plin de regrete.

— Rannveig m-a dat afară din ashram, a intervenit și Vinson. Am găsit-o și am pierdut-o din nou. Mi-a cerut să stau o lună cu ea acolo. O lună întregă. S-ar alege praful de afacerea mea. N-am putut să mă-nțeleg cu ea și m-a dat afară. Norocul meu că am dat peste băieții ăștia.

Beau anestezicul lui Ankit din pahare de cocktail. Vinson pregătea un bong. Vasul din sticlă era turnat în formă de craniu. În el plutea un șarpe cioplit din sifid.

Mi-a întins bongul, dar i l-am cedat Karlei.

— Băieți, dacă vreți să fac asta și să testez faimosul cocktail al lui Ankit, a zis ea, trebuie să-mi faceți loc în mașină.

— Vino-ntre noi, a rugat-o Didier.

— Haide, Lin, mi-a spus ea. Unde preferi să stai?

— Mă duc să-mi curăț motocicleta, am zis, știind că ea o să se distreze mult mai bine decât mine în limuzina cu masculi plângăcioși. Du-te tu, că vin și eu mai târziu.

M-a sărutat. Naveen a coborât din mașină și i-a ținut portiera ca să intre. S-a înghesuit pe banchetă, lângă Didier, dar cu fața în spate. A proptit o pernă între spinarea ei și bord și s-a așezat confortabil, cu picioarele strânse sub ea și cu fața spre portbagaj.

Naveen mi-a zâmbit, a urcat la loc în mașină și a închis portiera. Randall a pornit niște luminițe colorate, asemeni celor din depozitul secret al lui Jaswant, și i-a oferit Karlei unul dintre cocktailurile lui Ankit. Karla a ridicat paharul.

— Domnilor, a rostit ea, pentru Biroul Iubirilor Pierdute!

— Pentru Biroul Iubirilor Pierdute! au strigat toți în cor.

Ca la un semnal, și-a făcut apariția Oleg ușor abătut. S-a luminat la față când a dat cu ochii de petrecerea din mașină.

— *Kruto!* Ce plăcere să te văd, Lin.

— Pe unde-ai umblat, omule?

— Fetele alea, a zis el, divele m-au stors ca pe-un prosop de boxer și, pe urmă, m-au dat afară. Mă simt complet...

— *Razbit?* am sugerat eu.

— *Razbit*, a repetat el. Ce se sărbătorește acolo?

— E reuniunea anuală a îndrăgostiților răniți, am zis. Vezi că au început fără tine. Du-te repede înăuntru!

Sosirea lui Oleg a fost întâmpinată cu urale. L-au tras în mașină,

l-au lungit lângă Randall și i-au pus un cocktail în mână.

În așteptarea iubirii mele, m-am dus să-mi văd motocicletă parcată lângă cea mai bună ieșire din pasaj. Am scos câteva cârpe de sub șa și m-am apucat să o șterg cu tandrețe.

În strigătele Karlei și hohotele lui Didier, am purtat o discuție cu motocicletă mea și am asigurat-o că nu era singură.

Îmi făceam griji din cauza lui Madame Zhou. Nu o cunoșteam suficient de bine ca să știu dacă ținea la gemeni sau măcar la ceva pe lume. Știam că erau nedespărțiți de ani buni. Că era deja nebună și răzbunătoare. Mai rămânea să află dacă era furioasă și înfrântă sau doar furioasă.

Iar întunericul din care îi plăcea să se întrupeze când și când era întunericul din pasajul subteran, în care Karla se distra de minune.

Mai era o oră până la sosirea zorilor și a soarelui care speram să o prăjească pe vampiroaică. M-am rezemat de motocicletă imaculată și mi-am aprins o țigară de marijuana, cu ochii la cele două ieșiri din pasaj și atent la orice pas ori zgomot de mașină.

După câteva minute bune de meditație neliniștită, s-a deschis portiera din față a limuzinei. Naveen a coborât împleticindu-se și a ținut portiera cu un cavalerism excesiv.

Karla a ieșit repede și a venit spre mine cu pași moleșiți.

Naveen i-a strigat „La revedere”, iar băieții din mașină i-au urat „Noapte bună”. Randall a coborât jaluzelele limuzinei, pregătindu-se de sosirea zorilor.

— Te superi dacă mai stăm aici până se luminează de ziuă? am întrebat-o.

— Deloc, mi-a răspuns așezându-se lângă mine, pe motocicletă. Ești de gardă, nu-i așa?

— Madame Zhou îmi dă fiori, am zis. Avea o relație apropiată cu gemenii.

— O să-i vină și ei vremea să plătească. Deja și-a luat-o de la Hijab Albastru. Karma e un ciocan, nu un fulg.

— Te iubesc, i-am spus privind cum coboară lumina palidă a zorilor pe chipul ei.

Voiam să o sărut, însă gândul de a face asta era atât de plăcut, încât m-am abținut.

— Cum a fost în mașină? am întrebat-o.

— Foarte mișto! Mi-au venit atâtea idei noi pentru concursul de aforisme. A fost o veritabilă expoziție a spaimelor masculine.

— Dă-mi un exemplu, am spus.

- Nu pot încă. Trebuie să le mai finisez un pic.
- Unul singur, m-am rugat eu.
- Nu.
- Doar unul mic, am implorat.
- Bine, bine, a cedat ea. Bărbații sunt dorințe îmbrăcate în secrete, femeile sunt secrete îmbrăcate în dorințe.
- Mișto, am zis.
- Îți place?
- Foarte mult.
- A fost distractiv să-i văd pe bărbați dezgoliți, ca să zic așa. Dar a fost doar meritul lui Didier, firește. Niciunul dintre ceilalți nu s-ar fi deschis atât de mult, dacă nu le-ar fi permis el.
- I-ai spus lui Ankit despre Hijab Albastru?
- Da, a spus ea. Am reușit să strecur anunțul în starea generală de consternare. Nu mi s-a părut foarte afectat.
- Bun.
- I-am oferit și o slujbă și a acceptat-o.
- Isteață mișcare. Și mai rapidă decât mă așteptam. La ce altceva mai ești rapidă, doamnă Karla?
- Se luminase îndeajuns, cât să-i putem lăsa singuri pe băieți. Abia așteptam să mă întorc în cort. Am dat să plec, dar Karla m-a oprit.
- Faci ceva pentru mine? m-a întrebat.
- Acum mai vii de-acasă, am zis. Mi-ai ghicit gândurile.
- Nu, a spus ea. Întrebarea era dacă vrei să *mergi undeva* cu mine?
- Sus, în cort?
- După ce mergem în cort.
- Normal, am râs eu exact în clipa în care, din limuzină, au izbucnit hohote de râs. Cu o singură condiție, să nu-mi mai furi personajele.
- Personajele?
- Ankit, Randall și Naveen, am zis, știind că va înțelege ideea.
- A râs și ea.
- Tu ești unul dintre personajele mele, mi-a replicat ea. Nu uita asta.
- În regulă. Din moment ce e povestea ta, zi-mi unde vreau să merg cu tine?
- Pe munte. Să vorbim cu Idriss.
- Super, am zis. Ne luăm o săptămână de concediu.
- Eu mă gândeam la o perioadă ceva mai lungă.

— Cât de lungă?

— Până când încep ploile, a zis ea. Poate chiar până se termină.

Două luni?

Nu era lucru ușor: nu atunci când toate afacerile tale sunt ilegale.

Știam un puști, un tânăr soldat, pe numele său Jagat, care căzuse victimă războiului de epurare dus de Vishnu. Deși hindus, se opunea eliminării musulmanilor din motive pur religioase. Vishnu nu se putea atinge de el, fiindcă era hindus, dar s-a descotorosit de el, laolaltă cu musulmanii.

Era un puști descurcăreț, în relații amiabile cu Compania 307 și, la nevoie, capabil să îi pună la punct pe vânzătorii mei.

Nu era imposibil să iau o pauză și să-mi las afacerea pe mâna lui Jagat, tânărul samurai rămas fără stăpân.

Pe de altă parte, nu era imposibil ca, la întoarcere, să găsesc totul distrus, iar pe tânărul samurai, mort sau dispărut.

— Bine, am zis. Merg cu tine oriunde vrei. Pot să lipsesc mai mult timp. Crezi că tu îți permiți același lux?

— Am cedat acțiunile lui Ranjit celei mai nesuferite dintre surorile lui, mi-a zis luându-mă de braț în timp ce ne îndreptam spre scări. Acțiunile mele i le-am dat lui Taj și comitetului galeriei. Am donat orice moștenire care-ar putea să-mi rămână de la Ranjit fratelui lui cel mai nesuferit. El l-a plătit pe șoferul lui Ranjit să pună bomba falsă sub mașină. Mi s-a părut cea mai potrivită alegere.

— Vrei să scapi de toate lichiditățile lui Ranjit?

— Ei, am mai păstrat un pic de lichid, a zis ea, în caz că vreau să mă mai botez din când în când.

— Ești sigură că vrei să stăm două luni în vârf de munte?

— Da. Știu că nu e ușor acolo sus și că ai și tu treburile tale, dar am nevoie de aer proaspăt și de idei noi, măcar o vreme. Vreau să scap de fantomele trecutului și să începem o relație nouă. Crezi că poți să faci asta? Pentru mine, pentru noi?

Sunt un orașean iubitor de natură, dar prefer confortul urban. Ca destinație de vacanță, nu aș fi ales niciodată să petrec câteva luni în mijlocul unei gloate de oameni, să fac dușuri reci și să dorm pe o saltea subțire, direct pe pământ. Dar ea asta-și dorea și de asta avea nevoie. Iar orașul era încă într-o stare de tensiune, după răzmerițe și starea de urgență, și nu își regăsise atmosfera semistranie obișnuită. Era un moment propice să mai schimb peisajul.

— De acord, am zis stârnindu-i un zâmbet pe față. Hai să vedem ce efect va avea muntele asupra noastră.

Partea a XIV-a

Capitolul 78

Pe drumul forestier care ducea la munte, frunzele moi ale arborilor tineri ne mângâiau obrazii în trecere, mistuind orizonturile albastre cu fiecare viraj. Maimuțele cocoțate pe bolovani ne urmăreau cu priviri acuzatoare. Un stol amenințător de ciori a încercat să ne întoarcă din drum, rotindu-se pe deasupra noastră în falange compacte ca un scut din pene, iar șopârlele țopâiau peste trunchiurile putrede ale copacilor căzuți.

Noi doi eram pe motocicletă. Randall și ceilalți ne urmau în mașină. Răgetul îndepărtat al unui tigru din rezervație a gonit păsările colorate din copaci. Au zburat pe șosea, ocolindu-ne ca un nor pufos, în momentul în care am ajuns la parcare cu pietriș.

Am parcat motocicleta și mașina în spatele prăvăliei de sucuri și gustări și l-am plătit regește pe vânzător ca să stea cu ochii pe ele. Am ținut, de asemenea, să-l avertizez că voi coborî o dată la două zile să-mi verific motocicleta și voi fi extrem de furios dacă o voi găsi nemulțumită de comportamentul lui. Nu-mi păsa de mașină. Mașina era suficient de mare să își poarte singură de grijă.

Eram însoțiți de o întreagă echipă: Randall, Vinson, Ankit și Didier. Naveen și Oleg insistaseră să vină și ei, dar cineva trebuia să se ocupe de Biroul Iubirilor Pierdute. Odată ajunși la primul urcuș dificil, Didier a întrebat dacă nu exista cumva și o rută alternativă.

Karla era pe punctul de a-i răspunde, dar am oprit-o. Știam cât de sceptic și de agresiv se manifesta Didier față de lucrurile sfinte, așa că voiam să asude bine până la tabăra lui Idriss, nu să facă o plimbare de plăcere.

— Adică ești *incapabil* să urci? l-am întărâtat eu.

— Bineînțeles că nu sunt incapabil, s-a înfoiat el. Du-mă pe cărarea cea mai grea. Nu există munte mai înalt decât voința lui Didier.

Am început urcușul. Karla era prima, apoi urmam eu, Didier,

Randall, Vinson și Ankit. Didier se cățara bine, tras de mine din față și împins de Randall din spate.

Vinson ne-a luat-o cu mult înainte, extaziat de excursia în aer liber. M-a surprins să-l văd pe Ankit, la doar câțiva pași în spatele lui, dispărând în desișul de ierburi, tufe și plante agățătoare.

Am auzit râsul Karlei la un moment dat și mi-am amintit cum o complimentase Abdullah, spunându-i că e agilă ca o maimuță.

— Abdullah, i-am strigat eu.

— Exact la el mă gândeam și eu, mi-a răspuns ea.

Apoi, am tăcut amândoi, cu gândul la prietenul nostru voinic, curajos și războinic, pe care-l iubeam atât de mult. Dispăruse din nou, cum mai făcuse și altă dată. Mă întrebam dacă vom fi pregătiți sufletește pentru momentul în care îl vom revedea.

Am ajuns în vârf în tăcere. Vinson și Ankit ne așteptau cu mâinile în șold, uitându-se la școala pentru înțelepți, la Idriss.

Ghirlande de flori erau atârinate de pagoda provizorie din prăjini de bambus. O foaie de pânză, vopsită în portocaliu, alb și verde, tricolorul indian, flutura în vânt pe acoperișul construcției.

Pagoda oferea un vast spațiu umbrat în centrul curții acoperite cu covoare scumpe. Patru perne mari și confortabile erau așezate în semicerc în fața unei micuțe scene din lemn, înaltă de zece centimetri.

În spatele pagodei, discipolii munceau de zor la pregătirea unui eveniment important.

— Așa e mereu? a întrebat Randall.

— Nu, am zis. Bănuiesc că e o ocazie specială. Sper că nu deranjăm.

— Eu sper să aibă un bar, a zis Didier.

Am surprins privirea Karlei.

— Te întrebi cine-a adus covoarele și prăjinile de bambus până aici? mi-a zis ea în șoaptă, în timp ce grupul nostru de orașeni păcătoși s-a împrăștiat prin jur.

— Cineva a târât minunățiile astea până aici ca să stea pe ele niște personaje importante, am zis zâmbind. Chiar dacă e vorba să le transporti pe cărarea ușoară, trebuie să fii animat de o mare deferență ori de un mare respect. Mă întreb care dintre cele două variante e corectă.

Silvano a venit spre noi, din grupul de oameni care aranjau ornamentele și mâncărurile pe tăvi.

— *Come va, ragazzo pazzo?* l-am întrebat eu. Ce mai faci, băiat

nebun?

— *Ancora respirare*, mi-a răspuns. Încă respir.

A sărutat-o pe Karla pe ambii obraji, apoi m-a îmbrățișat.

— E minunat că ai venit azi, Lin, mi-a spus el. Mă bucur enorm să te văd! Cine sunt prietenii voștri?

L-am prezentat pe Silvano, care a salutat pe toată lumea cu zâmbetul său credincios.

— Divinitatea te-a adus azi aici, Lin, a spus el.

— Serios? Și eu care credeam că a fost ideea Karlei.

— Mă refeream la faptul că astăzi are loc o mare dezbatere. Mari înțelepți din patru regiuni l-au provocat pe Idriss la un discurs.

— Un discurs pe teme filosofice? s-a interesat Karla. E primul în mai bine de-un an, nu-i așa?

— Într-adevăr, a confirmat Silvano. Iar astăzi vom asculta toate marile întrebări și vom primi toate răspunsurile. E o mare provocare adresată de mari înțelepți.

— La ce oră începe? a întrebat Karla cu toate reginele pregătite de luptă.

— Peste o oră, a răspuns Silvano. Suntem în toiul pregătirilor. Aveți timp destul să vă răcoriți puțin după urcuș și să mâncați ceva înainte să înceapă înfruntarea.

— Ați deschis barul? s-a interesat Didier.

Silvano se uita la el, cu ochi mari de nedumerire.

— Da, domnule, a spus Ankit, scuturând rucsacul pe care îl cărase după el pe panta abruptă.

— Slavă Domnului! a oftat Didier. Unde e toaleta?

Am lăsat-o pe Karla în compania lui Didier și a celorlalți, am luat un lighean cu apă, m-am dus într-un loc izolat din pădure, ce nu părea foarte deranjat de prezența mea, și m-am spălat.

Imediat ce Karla s-a dezlipit, după lunga călătorie până la munte, a început să-mi țiuie urechile, de parcă s-ar fi zdrobit ceva undeva. Urcând spre tabăra din vârf, în urma Karlei, mi-am dat seama că zgomotele care-mi țiuiau în minte fără-nctare erau urletele aruncătorilor de acid, zdrobiți de tortura necruțătoare.

Din clipa în care Hijab Albastru mi-a povestit despre capturarea, schingiuirea și moartea aruncătorilor de acid, am simțit marea roșie de suflete arse scaldându-mi picioarele.

Pe drumul spre munte, învăluit în brațele Karlei, mă lăsasem legănat de apele iubirii, precum o frunză pe un iaz limpede. Dar când s-a desprins de mine și am pornit pe cărare, amintiri înfiorătoare mi

s-au înfipt în suflet ca niște săgeți de gheață. Lovitura de bici, mai cumplită decât mușcătura: urletele deznădejdiei, întotdeauna mai puternice decât urletele sfidării.

Pe culme, în vreme ce toată lumea se pregătea pentru marea înfruntare a minților, eu m-am dus în pădurea înțeleaptă să mă curăț și să fiu singur cu amintirile mele despre tortură și supunere.

Mă durea sufletul pentru Hijab Albastru și prietena ei, tovarășa mutilată de arsuri, și pentru toți verii și vecinii cuprinși de asemenea indignare și mânie, încât le-au plătit torționarilor cu aceeași monedă.

Însă fiecare execuție ucide dreptatea, căci nicio ființă vie nu merită să fie ucisă. Am supraviețuit bătăilor devastatoare din închisoare și am trecut peste ele tocmai pentru că i-am iertat pe cei care m-au torturat. Am învățat acest subterfugiu de la oameni schingiuiți, care considerau că era de datoria lor să transmită înțelepciunea mai departe, pe când eram eu însumi înlănțuit și bătut.

Uită, îmi spuneau acei înțelepți. Dacă le răspunzi cu aceeași ură pe care ne-o arată ei, îți vei distruge mintea, iar mintea este singurul lucru pe care oamenii aceștia nu-l pot atinge.

— Ești bine, iubire? am auzit vocea Karlei printre copaci. Mai e puțin și începe dezbateră și vreau să rezerv locuri pentru noi.

— Sunt bine, i-am răspuns, deși nu eram deloc bine, nici măcar bine-dar-nu-bine. Mă simt bine.

— Mai ai două minute la dispoziție, mi-a strigat ea. Nu putem rata asta. Ce coincidență fericită pentru noi!

Știam de ce mă adusese Karla pe munte și la legendarul învățat: voia să mă vindece. Voia să mă salveze. Mă prăbușeam, iar ea o vedea. Poate că și ea se prăbușea. Asemeni Karlei și tuturor luptătorilor pe care-i cunoscusem, și eu glumeam și râdeam pe seama unor lucruri ce ar fi făcut să plângă sufletele mai puțin încercate, și învățasem să îndur pierderea și moartea cu stoicism. Privind înapoi acum, văd trecutul ca pe-un măcel: aproape toți cei pe care i-am iubit vreodată sunt morți. Iar unicul mod de a suporta dispariția constantă a celor dragi este să păstrezi în suflet o fărâmă din mormântul rece.

După plecarea ei, mi-am lăsat ochii să cutreiere prin labirintul frunzos pe care doar arborii îl înțeleg. Ura își țese propria pânză gravitațională, împletind grăunți răzleți de incertitudine cu spirale de violență. Aveam și eu motivele mele să-i urăsc pe aruncătorii de acid, dacă aș fi dorit să-i urăsc, și nu eram imun la tremurul care scutura pânza. Dar nu de ură doream să mă curăț, în acea pădure, în vârf de

munte: era o rușine pe care nici nu o provocasem, dar nici n-o împiedicaseram.

Uneori, din motive neștiute, nu reușeam s-o împiedic. Uneori, din motive neștiute, mă trezeam prins în ceva greșit, înainte să realizez că m-am abătut de la drumul drept.

Singur, în pădure, am iertat toate relele care mi s-au făcut. Îngenuncheat printre propriile-mi păcate, i-am iertat pentru ce au făcut, sperând ca cineva, undeva, să mă ierte și pe mine. Iar vântul adiind prin frunzișul bogat îmi șoptea: *Renunță! Unul suntem toți și toți suntem unul. Renunță!*

Capitolul 79

Credința este cinstea sufletului, mi-a spus cândva un preot renegat. *Așa că fă-ți plinul ori de câte ori ai ocazia*. Discipolii credincioși ai misticului învățător Idriss s-au adunat pe piatra albă a platoului de munte, sub soarele după-amiezii, în speranța că înfruntarea cu inchizitorii săi le va umple mințile de înțelepciune.

S-au adunat și câțiva spectatori necredincioși: câțiva adepți ai celorlalți înțelepți, dornici să îl vadă pe Idriss, smeritul gânditor arogant, prăbușindu-se de pe culmile nesupunerii. Credința, precum sinceritatea, este și propria-i provocare, iar puritatea atrage săbiile în sufletele slabe.

Didier, credincios plăcerilor sale, a descoperit un hamac întins între doi copaci și a dus o luptă asiduă cu aligatorul din sfori innodate, sperând să se refugieze într-un locșor umbrit pe durata discursului.

Karla nu voia să-l lase și pace.

— Dacă ratezi asta, i-a zis ea trăgându-l de haină, n-o să putem vorbi despre ce s-a discutat. Așa că n-ai voie s-o ratezi.

Ne-a strâns pe toți laolaltă într-un loc din care vedeam atât chipurile inchizitorilor, cât și pe înțeleptul interogat.

Spectatorii încropiseră o arenă din perne, aranjate suficient de aproape de pagodă, încât să prinzi fiecare concluzie ori inflexiune a vocilor. Tensiunea, spectrul reputației, străbătea mulțimea în timp ce discipolii își împărtășeau povești despre legendarii înțelepți care îl provocaseră pe Idriss.

Asceții și-au făcut apariția din peștera cea mai mare, unde meditaseră împreună pentru a se pregăti de competiția minților. Erau

asceți bătrâni, cu propriul grup de adepți, dintre care cei mai tineri aveau în jur de treizeci și cinci de ani, iar cei mai vârstnici, vreo șaptezeci, cu câțiva ani mai puțin decât Idriss.

Erau îmbrăcați în veșminte *dhoti* albe, identice, înfășurate în jurul trupurilor și purtau coliere din boabe de *rudraksha* la gât. Boabele erau renumite pentru impresionantele lor puteri spirituale de a depista substanțele negative și pozitive. Conform legendei, boabele de *rudraksha* se rotesc în sensul acelor de ceasornic, dacă sunt ținute deasupra unei substanțe pozitive, și contra acelor de ceasornic, deasupra unei substanțe negative, motiv pentru care toți guru au întotdeauna „iarbă” de cea mai bună calitate.

De asemenea, purtau inele și amulete care să amplifice forța planetelor prietene, din diagramele lor astrologice, și să limiteze influența nefastă a sferelor potrivnice, care, deși foarte îndepărtate, nu sunt niciodată inofensive.

Circula zvonul printre discipoli că nu aveam voie să rostim numele faimoșilor înțelepți, care, din modestie, doreau să rămână anonimi.

Privindu-i cum se îndreaptă spre locurile de pe perne, în timp ce discipolii aruncau petale în calea lor, i-am pus fiecăruia câte o poreclă. Pe cel mai tânăr l-am botezat Morocănosul, pe al doilea, Suspiciosul, pe al treilea, Ambițiosul, și Stai-Să-Văd, pe ultimul, care, deși cel mai vârstnic din grup, și-a găsit cel mai iute locul și a întins primul mâna după un suc de lămâie și o bucată proaspătă de papaya.

— Cât o să dureze? a întrebat Vinson.

— Auzi, Vinson, a spus Karla strângând din buze ca să nu răbufnească, ai cumva de gând să petreci șapte ani studiind filosofie, teologie și cosmologie?

— Aș zice *Nu*, a spus Vinson șovăitor.

— Dar vrei să-i dai impresia lui Rannveig că ai făcut șapte ani de studii?

— Aș zice *Da*.

— Bun. Atunci, taci și ascultă. Idriss nu primește astfel de provocări decât maximum o dată pe an și e prima la care asist. E o șansă unică să primești toate răspunsurile odată și vreau să ascult de la cap la coadă.

— Se face și o pauză? a întrebat Didier.

Idriss a îngenuncheat la picioarele fiecărui înțelept, de la cel mai vârstnic la cel mai tânăr, și le-a primit binecuvântările înainte de a-și lua locul pe mica scenă și de a-i saluta pe cei prezenți.

— Să fumăm, a sugerat el cu blândețe înainte de a începe.

Discipolii au adus o narghilea mare în pagodă și au dat câte un tub fiecăruia dintre înțelepți. Idriss l-a primit pe cel mai lung, a tras din el și a aprins cărbunii.

— Acum, a spus el, după ce au fumat cu toții, inclusiv Didier, care ținea pasul cu asceții, trăgând dintr-o țigară de marijuana frumos rulată, vă rog să mă provocați cu întrebările voastre.

Înțelepții s-au întors spre Stai-Să-Văd, oferindu-i onoarea primului atac. Bătrânul a zâmbit, a luat o gură de aer și a intrat cu picioarele în nisipul de la mal ca să arunce o piatră semantică în apă.

— Ce este Dumnezeu? a întrebat Stai-Să-Văd.

— Dumnezeu este expresia perfectă a tuturor caracteristicilor pozitive, a răspuns Idriss.

— Doar a celor pozitive?

— Exclusiv a celor pozitive.

— În acest caz, Dumnezeu nu poate face rău sau comite niciun păcat? a insistat Stai-Să-Văd.

— Bineînțeles că nu. Sugerezi că Dumnezeu ar putea comite un păcat precum sinuciderea ori să mintă un suflet nevinovat?

Cei patru înțelepți s-au sfătuit vreme îndelungată. Îmi dădeam seama ce îi frământa. Toate textele sfinte, din toate epocile, îl înfățișează pe Dumnezeu omorând oameni. Unele zeități chinuiesc sufletele pe vecie sau permit acest lucru. Viziunea lui Idriss despre un Dumnezeu incapabil de rău era în contradicție cu multe dintre cărțile religioase.

Consfătuirea s-a încheiat. Ștafeta era încă în mâna lui Stai-Să-Văd.

— Dar ce este viața, înțeleptule?

— Viața este o expresie organică a tendinței spre complexitate.

— Așadar, viața a fost creată de divinitate sau s-a creat singură?

— Viața pe această planetă a început de la cooperarea curios de improbabilă, dar perfect naturală, a elementelor anorganice din gheizerele alcaline submarine, care a condus la apariția primelor celule bacteriene. Acest proces este atât autocreat, cât și divin.

— Vorbești limba științei, înțeleptule?

— Știința este limba spiritului și una dintre cele mai frumoase năzuințe spirituale.

— Dar iubirea ce este, înțeleptule?

— Iubirea înseamnă legătură intimă.

— Mă refeream la cea mai pură expresie a iubirii, înțeleptule, i-a

replicat Stai-Să-Văd.

— Și eu la fel, a răspuns Idriss. Un savant care își folosește talentele în căutarea unui remediu formează o legătură intimă și este inundat de iubire. Să îți plimbi câinele credincios pe o pajiște este o legătură intimă. Să-ți deschizi inima către Dumnezeu, în rugăciune, este o legătură intimă.

Stai-Să-Văd a dat aprobator din cap, cu un chicotit.

— Le voi preda ștafeta momentan mai tinerilor mei colegi, a spus el.

— Cum putem ști, a început Ambițiosul ștergându-și de sudoare capul ras, că există o realitate exterioară?

— Într-adevăr, a adăugat Suspiciosul. Chiar dacă acceptăm *cogito ergo sum*, cum putem fi siguri că lumea de dincolo de ceea ce noi considerăm real nu este, de fapt, decât un vis foarte intens?

— Îi invit pe toți cei care nu cred într-o realitate exterioară, a zis Idriss, să mă însoțească până la marginea râpei din apropiere și să se arunce în ea. Eu voi coborî pe cărarea mai lungă, iar odată ajuns jos, voi continua discuția despre realitatea exterioară cu potențialii supraviețuitori.

— Bine spus, a zis Stai-Să-Văd, cel mai vârstnic dintre înțelepți. Eu, unul, sunt un supraviețuitor și nu mă mișc de aici.

Auzisem toate aceste întrebări, în decursul șederii mele pe munte, și cunoșteam răspunsurile lui Idriss pe de rost. Teoria lui cosmologică era conjecturală, dar elegantă și coerentă. Ideile lui erau ușor de reținut.

— Liberul arbitru, a spus Marocănosul, cel mai tânăr dintre înțelepți. Pe ce poziție te situezi, Idriss?

— Dincolo de cele patru forțe fizice, materia, spațiul și timpul, există două mari energii spirituale în univers, a răspuns Idriss. Prima dintre acele energii este sursa tuturor lucrurilor, a cărei prezență este constantă de la formarea universului ca și câmp de tendințe spirituale, asemănător unui câmp magnetic al materiei negre. Cea de-a doua energie invizibilă este voința, oriunde ar apărea în univers.

— Care este scopul acestui câmp de tendințe? a întrebat Marocănosul.

— Scopul său este indefinibil date fiind cunoștințele noastre actuale. Totuși, ca și în cazul energiei, știm ce *face* și cum să îl folosim, chiar dacă nu știm ce este.

— Dar care este valoarea sa, înțeleptule? a insistat Marocănosul.

— Valoarea sa este inestimabilă, a zâmbit Idriss. Legătura dintre

câmpul de tendințe spirituale și voința noastră umană este scopul vieții, în acest moment al evoluției noastre.

Idriss a cerut o narghilea nouă. Silvano a adus una în pagodă. Loialul italian își lăsase pușca în afara arenei, dar, aplecându-se să așeze narghilea, a făcut o mișcare din cot, de parcă s-ar fi temut să nu îi alunece arma de pe umăr.

— Până acum, a șoptit Vinson către Karla, n-am priceput o iotă.

— Glumești, Stuart?

— Nimic, *nada*, a șoptit Vinson. Sper să nu fie tot spectacolul la fel de încâlcit la partea asta. *Tu* cât ai înțeles din el?

Karla i-a aruncat o privire plină de compasiune. Unul dintre lucrurile pe care ea le iubea cel mai mult, dacă nu chiar cel pe care îl iubea cel mai mult, era o limbă străină pentru Vinson.

— Ce-ai zice dacă ți-aș da niște explicații mai simple? i-a propus Karla punând o mână pe brațul lui. Un fel de variantă prescurtată, până când te familiarizezi cu ideile.

— Uau! a murmurat Vinson. Faci tu asta pentru mine?

Karla i-a zâmbit, apoi s-a întors spre mine.

— Nu-i așa că e superb? m-a întrebat.

— Absolut, i-am răspuns zâmbind.

— Ți-am zis eu că trebuia să venim aici.

Idriss și ceilalți înțelepți au stors și ultima fărâmă de inspirație arzătoare din narghilea și au revenit la întrebările arzătoare.

— Cum așa, învățătorule-*ji*? a intervenit repede Suspiciosul. Cum e posibil ca legătura cu câmpul de tendințe sau cu divinitatea să ne explice sensul vieții?

— Întrebarea este incorectă, a replicat Idriss, încercând să fie amabil cu un alt coleg aflat în căutarea unui adevăr demn de penitență. Sensul nu este un atribut al vieții. Sensul este un atribut al voinței. *Scopul* este un atribut al vieții.

Înțelepții s-au pus din nou la sfat, înghesuiți în jurul lui Stai-Să-Văd, care era așezat exact în fața lui Idriss. Unul câte unul au îmbrâncit îngerii de pe o gămălie de ac, încercând să decidă din ce zonă a domului minuscul ar putea lansa un atac mai devastator.

Idriss a oftat uitându-se la chipurile discipolilor înveșmântați în alb, înconjurați de magnolii, în acel cer al fascinației. Cei mai înalți copaci țineau piept soarelui la apus, adăpostindu-i pe înțelepți la umbra lor.

— Deci... a spus Vinson.

— Sensul vieții, întrebarea greșită, a zis Karla. Scopul vieții,

întrebarea corectă.

— Uau! a zis Vinson. Deci sunt două întrebări.

Înțelepții și-au încheiat discuția. Suspiciosul a tușit ușor ca să își dreagă glasul.

— Te referi la legătură cu divinitatea sau cu alte ființe vii?

— Fiecare legătură autentică, sinceră și liberă, indiferent dacă se formează cu o floare ori cu un sfânt, este o legătură cu divinitatea, fiindcă orice legătură sinceră îi conectează automat pe cei implicați la câmpul de tendințe spirituale.

— Dar cum ne dăm seama când s-a creat această legătură? a întrebat Suspiciosul suspicios.

Idriss s-a întunecat la față și a lăsat ochii în pământ, incapabil să împiedice tristețea pe care o vedea făcându-i cu mâna de pe țărmul solitar al devoțiunii Suspiciosului. A ridicat ochii și s-a uitat la Suspicios cu un zâmbet blând.

— Pentru că o afirmă însuși câmpul de tendințe, a răspuns.

— Cum?

— Penitența sinceră, precum bunătatea ori compasiunea, ne leagă de câmpul de tendințe. Iar câmpul de tendințe răspunde întotdeauna, uneori printr-un mesaj de la o libelulă, alteori prin îndeplinirea unei dorințe arzătoare, iar alteori prin bunătatea unui necunoscut.

Înțelepții s-au consultat din nou.

Vinson a profitat de această pauză pentru a-și pune un braț pe umărul meu și a mă atrage în confuzia lui. S-a aplecat să îi spună ceva Karlei, dar aceasta l-a oprit înainte să înceapă.

— Forța este mereu alături de tine dacă renunți la forță, i-a zis Karla.

— Oh.

Înțelepții au tușit ușor și și-a reluat dezbaterea.

— Cauți să îmbraci sensul în enigma intenției, a replicat Marocănosul. Dar suntem cu adevărat liberi în deciziile noastre sau suntem limitați prin conștiința divină în tot ceea ce facem?

— Suntem *victimele* lui Dumnezeu? a zis Idriss pufnind în râs. Asta încercați să sugerați? Atunci, de ce ne-ar mai fi dat liberul arbitru? Ca să ne chinuiască? Asta îmi cereți să cred? Voința noastră există și pentru a-i pune întrebări lui Dumnezeu, nu doar pentru a cerși răspunsuri?

— Mă interesează ceea ce crezi tu, înțeleptule Idriss.

— Ce *cred*, înțeleptule, ori *ce știu*?

— Ce crezi tu din tot sufletul, a replicat Marocănosul.

— Prea bine. Cred că sursa care a creat universul nostru ne-a urmat în această realitate sub formă de câmp de tendințe spirituale. Cred că voința, voința noastră umană, se află într-o permanentă stare de suprapunere, de interacțiune și de autonomie cu câmpul de tendințe spirituale, asemeni fotonilor de lumină din care este alcătuit.

Înțelepții s-au strâns încă o dată la sfat. Vinson se pregătea să întrebe ce se petrecea.

— În realitate, forța ești *tu*, i-a spus Karla, dacă ești suficient de smerit să o meriți.

— Multe dintre afirmațiile tale, înțeleptule-*ji*, a spus Ambițiosul, se bazează pe posibilitatea de a alege. Însă multe dintre alegerile pe care le facem sunt neînsemnate.

— Nu există alegeri neînsemnate, a răspuns Idriss. Acesta este motivul pentru care oamenii importanți doresc să ne influențeze alegerile. Dacă ar fi într-adevăr neînsemnate, nu s-ar mai osteni să facă acest lucru.

— Știi bine la ce mă refer, înțeleptule-*ji*, a spus Ambițiosul ușor iritat. Sunt mii de decizii neînsemnate pe care le luăm zilnic. Alegerea nu poate fi un factor atât de important pe cât pretinzi, când multe dintre ele sunt atât de mărunte ori făcute fără un strop de judecată spirituală.

— Repet, a zis Idriss zâmbind cu răbdare, nu există alegere neînsemnată. Fiecare alegere este semnificativă, oricât de inconștient ar fi fost făcută. Alegerile pe care le facem, oricând le facem, aruncă suprapunerea pe care o numim viața umană într-o realitate sau alta, într-o percepție sau alta, iar efectele acelei decizii, fie ele mărunte sau importante, sunt totuși eterne la scara timpului.

— Asta numești putere? I-a atacat Ambițiosul.

— O numesc energie, l-a corectat Idriss. Energie spirituală, suficientă cât să modifice timpul, ceea ce nu e lucru mic. Timpul a fost stăpânul tuturor ființelor vii, vreme de miliarde de ani, până în clipa în care a dat piept cu voința.

Stai-Să-Văd i-a chemat pe ceilalți la consfătuire. Se distra de minune, chiar dacă pe socoteala colegilor săi, ori, poate, mai ales pe socoteala colegilor săi. Era imposibil de spus dacă conclavele sale tactice erau menite să îl încurce pe Idriss sau pe confracții lui.

Vinson a aruncat o privire spre Karla, vrând să spună ceva, dar ea i-a luat-o înainte.

— Ai grijă să nu te muște karma de fund, amice, i-a zis ea. Ai grijă pentru că tot ce faci afectează axa timpului.

I-am furat un sărut. Îmi dau seama că ne aflăm la adunarea sacră a unor gânditori sacri, dar eram convins că îmi vor ierta gestul.

— Asta e a doua cea mai mișto întâlnire, a zis ea, când înțelepții și-au reluat locurile, ca trei antrenori de box, lăsându-l pe Marocănos să reia atacul cu forțe proaspete.

— Ți-am descoperit tehnica, înțeleptule-*ji*, a zis el. Digresiunea. Ocolești întrebările prin trucuri semantice. Aș dori să ne îndreptăm atenția asupra textelor și poruncilor sfinte. Dacă sufletul este expresia umanității noastre, după cum sugerezi tu, consideri că este vital să îți îndeplinești sarcina în viață, așa cum ne învață textele sfinte?

— Într-adevăr, a confirmat Ambițiosul sperând să îl atragă pe Idriss în capcana discriminării de castă. Putem fugi de karma și de datoriile impuse de divinitate?

— Dacă există o sursă divină a tuturor lucrurilor, datoria noastră logică este față de sursa divină, a răspuns Idriss. Singura noastră altă datorie este față de omenire și de planeta pe care o împărțim. Tot ce depășește această sferă este o opțiune personală.

— Nu ne naștem cu o datorie karmică? a întrebat Ambițiosul.

— *Omenirea* s-a născut cu o datorie karmică, a zis Idriss. Fiecare om se naște cu propria *misiune* karmică aducându-și contribuția la datoria karmică generală.

Înțelepții s-au uitat unii la alții, poate ușor rușinați că încercaseră să îl atragă pe Idriss în nisipurile mișcătoare ale religiei, când el continua să zboare liber de pe ramura religiei.

— Îți vorbește Dumnezeuul tău personal? a întrebat Stai-Să-Văd încâlcindu-și barba lungă și sură cu degetele sale noduroase, rănite pe interior după anii îndelungați de numărare mărgele de meditație, în cicluri de câte o sută opt.

— Ce întrebare plăcută, a zâmbit Idriss. Presupun că te referi la un Dumnezeu care îmi poartă de grijă personal și cu care pot comunica personal, în timp ce celălalt Dumnezeu, care a creat universul, este ocupat să se conecteze cu fiecare conștiință asemeni mie, oriunde s-ar afla aceasta. Am înțeles bine?

— Foarte bine, a confirmat bătrânul guru.

Idriss a râs ușor de unul singur.

— Care e întrebarea? a spus Vinson.

— Își respectă Dumnezeu promisiunile? i-a șoptit Karla repede, aruncându-i o privire încurajatoare.

— Ah, m-am prins, a zis Vinson, fericit. Ceva de genul, răspunde

Dumnezeu la telefon?

— Sunt martorul divinității în fiecare minut, a spus Idriss. Și primesc confirmări în mod constant. Este o limbă aparte, firește, limba spirituală a coincidenței și a conexiunii. Bănuiesc că știi la ce mă refer, înțeleptule.

— Știi, Idriss, a chicotit acesta. Îmi poți da un exemplu?

— Fiecare întâlnire cu natura este o conversație cu divinitatea, motiv pentru care este bine să locuiești în apropierea naturii.

— Minunat exemplu, înțeleptule, a spus Stai-Să-Văd.

— Când îți deschizi inima spre a aduce lumină în ochii unui nou prieten, comunică cu divinitatea, a zis Idriss. Meditația sinceră este același gen de conversație.

— Ai fost ușor vag mai devreme, Idriss, a spus bătrânul. Spune-ne pe scurt care este sensul și scopul vieții.

— Mi-ați adresat două întrebări la început, a zis Idriss, și, cum am spus și atunci, doar una este corectă.

— Am discutat despre asta, dar nu am reușit să mă lămuresc, a intervenit Morocănosul.

— Fără o voință absolut conștientă, care să întrebe despre sensul oricărui lucru, a zis Idriss, întrebarea nu este doar lipsită de noimă, ci și imposibilă.

— Totuși, învățătorule-*ji*, a întrebat Suspiciosul încruntat, această voință umană pe care o susții cu asemenea ardoare nu poate reprezenta atât sensul vieții, cât și sensul în viață.

— Repet, întrebarea *Care este sensul vieții?* este incorectă. Sensul este o caracteristică ce iese la iveală în momentul în care o voință perfect conștientă există pentru a răsturna starea de suprapunere a posibilităților, prin alegeri și întrebări liber-consimțite.

A urmat o pauză, lucru care m-a bucurat, fiindcă știam că, dacă Vinson îi tulbura concentrarea în acel moment, Karla ar fi fost în stare să îl împuște la finalul dezbaterii.

— A pune întrebarea *este* sensul, i-am șoptit lui Vinson.

— Mulțumesc, mi-a zis Karla sprijinindu-se de mine.

— Sensul este un atribut al voinței, a reluat Idriss. Întrebarea corectă este: care este *scopul* vieții?

— Prea bine, a spus Stai-Să-Văd chicotind. Și care este scopul vieții?

— Scopul vieții este acela de a exprima caracteristicile pozitive în maniera cea mai sofisticată cu putință, creând o legătură bine intenționată cu alții, cu planeta noastră și cu sursa divină a tuturor

lucrurilor.

— Și cum ai putea defini aceste caracteristici pozitive, învățătorule-*ji*? a întrebat Suspiciosul. În ce cărți sacre le putem găsi?

— Grupul de caracteristici pozitive se întâlnește pretutindeni, în orice loc în care oamenii conviețuiesc în armonie. Viața, conștiința, libertatea, dragostea, dreptatea, corectitudinea, cinstea, compasiunea, afinitatea, curajul, generozitatea, iertarea, empatia și multe alte calități frumoase. Sunt întotdeauna aceleași, acolo unde sufletele bune supraviețuiesc spre a le păstra.

— Concret, la ce texte sfinte faci referire în analizele tale?

— Umanitatea noastră este textul sacru al inimii curate, a spus Idriss. Și suntem abia la primele pagini.

— Dar cum ne conduce expresia acestor caracteristici pozitive la scop? a întrebat Ambițiosul.

— Noi, oamenii, ne naștem cu capacitatea de a acumula cunoștințe non-evolutive și de a ne modela comportamentul animalic, a răspuns Idriss întinzând mâna după paharul cu apă. Lucruri, care pentru alte animale sunt greu de realizat, sunt ușoare pentru noi, grație divinității.

— Poți explica mai clar ce înțelegi prin aceste cunoștințe non-evolutive, înțeleptule-*ji*? a spus Suspiciosul. Îmi este necunoscut acest termen.

— Lucruri pe care le cunoaștem, deși nu sunt esențiale supraviețuirii noastre. Un plus de cunoștințe despre absolut orice.

— *Cunoaștem* lucruri, a zis Ambițiosul. Asta nu e o noutate. Și ne putem modela comportamentul. Care ar fi scopul acestora, învățătorule-*ji*?

— Fără oricare dintre aceste lucruri, a spus Idriss, nu am putea afirma că avem un destin. Dar, avându-le pe *amândouă*, obținem confirmarea *faptului* că destinul există.

— Cum?

— Nu rămânem la nivel de primate la nesfârșit. Ne putem transforma. Ne transformăm în permanentă. La un moment dat, vom descoperi legile tuturor fenomenelor și ne vom putea controla evoluția. Destinul va controla ADN-ul, și nu ADN-ul va controla destinul, ca până acum.

— Poți defini destinul? a întrebat Ambițiosul.

— Destinul este comoara pe care o descoperim în conștiința morții.

— Bravo! a strigat Karla entuziasmată. Mă scuzați!

— Poate că ar fi momentul să luăm o pauză, a sugerat Idriss, și să ne refacem forțele pentru următoarele înfruntări.

Discipolii s-au ridicat pentru a-i conduce pe înțelepți în peștera lor. Asceții s-au retras, împovărați de gânduri.

Idriss a aruncat o privire în jur, sprijinindu-se de brațul lui Silvano. A surprins ochii Karlei și ne-a zâmbit.

— Îmi pare bine că ai venit, Karla, i-a spus el îndreptându-se spre peșteră. Mă bucur să vă văd împreună.

— Să știi, a spus Vinson odată rămași singuri, începe să se facă lumină în capul meu. Ai avut dreptate cu varianta prescurtată, Karla. Sper că iei notițe, Randall.

— Cât se poate de detaliate, domnule Vinson, i-a răspuns Randall.

— Aș vrea să arunc un ochi pe ele mai târziu, dacă nu te superi.

— Da, și eu, a spus Karla.

— Și eu, am zis.

— Mă bucur că ați lămurit problema, a spus Didier. Totuși, chiar n-are nimeni de gând să deschidă barul odată? Poate că mi-am mai curățat sufletul, dar mintea urlă să-și facă cineva milă de ea.

Capitolul 80

Imediat ce s-a reluat dezbaterea, Suspiciosul a dorit să întrebe ceva. Dar Idriss a ridicat o mână rugător, amuțind toate glasurile, și a luat cuvântul gânditor.

— Din observațiile mele de până acum, a rostit el cu mâna ridicată ca un trident făurit din răbdare pură, suntem singura specie care are capacitatea de a fi mai presus decât ceea ce suntem, poate chiar mai presus decât ceea ce visăm că suntem, și potențialul de a ajunge oriunde ne propunem.

A făcut o scurtă pauză.

— De ce îi lăsăm pe cei puțini să îi împingă pe cei mulți spre rivalitate, risipă și luptă? a continuat Idriss. Când vom cere pace cu aceeași ardoare cu care cerem libertate?

Dintr-odată, câteva lacrimi s-au prelinș în palmele pe care și le ținea deschise în poală.

— Mă iertați, a spus el ștergându-și ochii cu podul palmei.

— Înțeleptule, a spus Stai-Să-Văd suspinând, ne-am adunat cu toții aici atrași de puterea iubirii. Hai să rămânem fericiți în căutările noastre spirituale.

Idriss a râs limpezindu-și ochii de lacrimile translucide.

— Este o eroare semantică, înțeleptule, a zis Idriss recăpătându-și calmul. Iubirea nu are nicio putere, căci ea nu poate fi dăruită decât de bunăvoie.

— Prea bine, a zâmbit Stai-Să-Văd. În acest caz, ce este puterea?

— Puterea influențează ori dirijează oamenii sau procesele, a zis Idriss. Puterea este o măsură de control, indisolubil legată de autoritate. Puterea este teama stăpânită de lăcomie. În dragoste, nu există nici teamă, nici lăcomie, după cum nu există nici autoritate sau control. Din acest motiv, ea este mai presus decât orice iluzie de putere.

— Cum rămâne cu puterea vindecătoare? a întrebat Morocănosul. Poți să o negi?

— Aceea este *energia* vindecătoare, înțeleptule-ji. Orice vindecător știe că nu are nicio putere, doar energie din belșug. Energia este procesul. Puterea este încercarea de a influența, ghida sau controla procesul.

— Nici puterea rugăciunii nu există? a stăruit Ambițiosul.

— Există *energia* spirituală a rugăciunii, i-a răspuns Idriss, la fel ca energia spirituală a iubirii, și ambele sunt rezervoare ale grației divine, dar nu există putere. Energia este procesul, iar puterea este încercarea de a controla procesul.

Vinson începuse să se agite, dornic să spună ceva.

— Puterea e rea, energia e bună, i-a șoptit el Karlei. Puterea absolută corupe.

— Bravo, Stuart! a spus Karla zâmbind fericită.

— Vă invit să fumăm, le-a zis Idriss celorlalți înțelepți.

— Bravo, Idriss, a spus Didier și mai fericit.

Adunarea s-a relaxat, în vreme ce înțelepții și prietenul meu francez își satisfăceau poftel.

— Continuăm? a întrebat Idriss, de îndată ce înțelepții s-au amețit suficient de tare cât să poată reveni la chestiunile metafizice.

— Desigur, au spus cei patru.

— Faptul că suntem *ceea ce suntem*, a reluat Idriss de parcă nici nu s-ar fi oprit, că punem întrebările potrivite, indiferent câte secole ne va lua pentru a ajunge la adevăr, acesta este destinul însuși. Destinul, ca și viața, este un fenomen în plină evoluție.

Vinson s-a aplecat să întrebe ceva, dar Karla i-a luat-o înainte.

— Energie plus direcție egal destin, i-a zis ea repede ca să nu rateze vreun cuvânt din dezbatere.

— Dar destinul? a zis Suspiciosul, cu chelia sclipind de sudoare în arșița serii. Ne poți explica încă odată ce este destinul?

— Destinul uman este o *realitate*, nu o presupunere. Destinul reprezintă abilitatea de a focaliza energia spirituală sub forma voinței, pentru a ne schimba cursul vieții. Cu toți facem acest lucru, într-o măsură mai mică sau mai mare, în viețile noastre personale și în viața colectivă a speciei. Deja ducem vieți dirijate și este de datoria noastră să conștientizăm acest lucru și să le dirijăm într-un mod pozitiv.

— Dar *cum* am putea *conștientiza* acest lucru?

— Exprimați grupul de caracteristici pozitive cât mai bine cu putință, a spus Idriss. Aceasta înseamnă conștientizarea sufletului, exprimat prin bunătate și curaj.

— De ce? a întrebat Ambițiosul. De ce să facem lucruri bune și pozitive? De ce să nu urmărim strict bunăstarea personală? De vreme ce ești un iubitor al științei, nu crezi că acesta ar trebui să fie următorul pas în evoluția noastră?

— Cătuși de puțin, a spus Idriss în fața unei întrebări pe care o auzise de sute de ori. Oriunde ar privi unii dintre noi, văd doar o lume sălbatică, dispusă să lupte pentru supremație până la moarte. Dar asta nu e totul. Există și minunate exemple de cooperare în lume, pornind de la furnicile din colonii, până la arborii din colonii și până la ființele umane din colonii. Adaptabilitatea se bazează pe cooperare deplină. Cooperarea înseamnă evoluție.

— Totuși, este dovedit că doar cei mai puternici supraviețuiesc, a insistat Ambițiosul. Și tot cei mai puternici conduc. Dorești să răstorni ordinea naturală a lucrurilor?

— Ordinea naturală a lucrurilor este cooperare, a răspuns Idriss. Moleculele nu *rivalizează* între ele pentru a forma molecule organice. Ele cooperează pentru a le forma. Grație divinității, învățătorilor, noi suntem o vastă colecție de molecule organice cooperante. În momentul în care această cooperare va înceta, vom avea mari necazuri.

— Pentru că ai îndreptat discursul către principiile primordiale, a remarcat Stai-Să-Văd, permite-mi să te întreb dacă încerci să sugerezi că ar exista o altă ordine morală, dincolo de cea pomenită în textele sacre?

Era o întrebare-capcană. O știam pe Karla nerăbdătoare să răspundă, fiindcă dezbătusem problema în nenumărate rânduri.

— Textele sacre ne-au fost lăsate spre a ne arăta ce putem *deveni*,

a spus Idriss. Până când vom ajunge acolo, în lunga și tragică noastră evoluție culturală, până când vom ajunge la un loc demn de asemenea revelații sublime, banala noastră umanitate este o foarte utilă stea călăuzitoare către adevărul fundamental care se găsește în toate.

— Respingi textele sfinte? a întrebat Stai-Să-Văd.

— Îmi pui cuvinte în gură care nu-mi aparțin, a replicat Idriss. Părerea mea umilă este că textele sacre sunt precum locurile sacre. Așa cum trebuie să fim curați când pătrundem într-un loc sacru, la fel trebuie să fim curați când pătrundem în textele sacre. Iar cea mai bună cale de a ne înfățișa cu sufletul curat în fața revelațiilor divinității este să fii curat în relațiile cu ceilalți oameni și cu lumea care ne hrănește.

Înțelepții s-au adunat la o nouă consfătuire. Idriss a profitat de scurta pauză pentru a mai cere o narghilea, pe care a aprins-o satisfăcut.

— Inimă bună, credință bună? a întrebat Vinson.

— Văd că începi să te pricepi tot mai bine, i-a șoptit Karla.

Randall nota de zor în jurnalul său. Ankit îl ajuta șoptindu-i din când în când câte o frântură de frază pe care o uitase.

— Cum vi se pare, băieți? i-am întrebat.

— E ca parașutismul, a zis Randall. Numai că, în loc să te duci în jos, spre pământ, o iei în sus.

— Ne-ar prinde bine învățătorul ăsta al vostru la Partid, a remarcat Ankit.

— Dăm petrecere¹⁰? a întrebat Didier înviorându-se brusc.

— Partidul Comunist, i-a replicat Ankit sec. Dar, dacă doriți, domnule Didier, se poate aranja și o mică petrecere în jurul focului, ceva mai târziu.

— Excelent! a exclamat Didier. Oh, Doamne, iar s-au pus pe pălăvrăgit înțelepții!

— Trebuie să mărturisesc, învățătorule, a spus umil Stai-Să-Văd, că m-am rătăcit prin hățișurile ideilor tale originale.

— Așa este, a confirmat Suspiciosul. Și eu sunt ușor confuz, fiindcă din discursul tău pe teme spirituale, înțeleptule Idriss, lipsește limbajul spiritual obișnuit.

— Limbajul spiritual este omniprezent, nobile gânditor, a răspuns

¹⁰ Party (în eng., în orig.) are atât sensul de petrecere, cât și de partid politic.

Idriss, numai că la o frecvență de conexiune mai joasă sau mai înaltă. Discursul de azi este doar una dintre nenumăratele variante posibile.

— Cum e posibil să existe mai mult de un limbaj spiritual? a întrebat Suspiciosul.

— Dacă există un Dumnezeu și un limbaj spiritual prin care comunicăm cu El, atunci, prin definiție, acela este unicul limbaj al scopului, dar exprimat în diverse moduri.

— Chiar și în moduri negative? a întrebat Morocănosul trezindu-se din amorțeală.

— Nu dorești să rămânem concentrați pe limbajul spiritual superior și să nu ne îndreptăm atenția spre cel inferior? s-a plâns Idriss.

— Să înțeleg din asta că nu ne poți oferi exemple? a intervenit Ambițiosul.

— Lumea, în marea ei parte, este un exemplu, a spus Idriss mohorât.

— În acest caz, nu ar trebui să întâmpini probleme în a ne oferi alte limbaje spirituale decât cel pe care îl cunoaștem, a zis Ambițiosul.

Idriss i-a aruncat o privire îngăduitoare mai tânărului său interlocutor și a tras o gură de aer.

— Prea bine, a spus el. Să facem câțiva pași în beznă.

A luat o sorbitură din suc de lămâie și a răspuns noii provocări.

— Exploatarea este limbajul spiritual al profitului, a zis el abătut.

Discipolii care mai auziseră refrenul lui Idriss începuseră deja să dea aprobatori din cap pe ritmurile poeziei sale ontologice.

— Opresiunea este limbajul spiritual al tiraniei, a continuat.

Discipolii au început să îngâne, treziți la viață de cântecul lui Idriss.

— Ipocrizia este limbajul spiritual al lăcomiei, a spus Idriss. Cruzimea este limbajul spiritual al puterii, iar bigotismul este limbajul spiritual al fricii.

— Notezi, Randall? am întrebat când Idriss a făcut o scurtă pauză.

— Da, domnule, notez.

— Violența este limbajul spiritual al urii, a reluat Idriss, și aroganța este limbajul spiritual al vanității.

— Idriss! au strigat câțiva învățăcei.

— O clipă! a spus înțeleptul ridicând o mână pentru a potoli strigătele. Ne-am adunat aici pentru a ne lumina mințile. Vă rog,

dragi elevi și oaspeți, nu strigați în prezența acestor mari înțelepți, chiar dacă eu v-am învățat să interveniți liber în discuțiile noastre.

— Rugămintea ta e ordin, învățătorule-*ji*, a strigat pe neașteptate Ankit uitându-se cu un deget la buze prin mulțimea care amuțise.

— Îmi permiteți, înțelepților, să vă invit în continuare într-o călătorie în sfera limbajelor spirituale superioare? a întrebat Idriss.

— Desigur, a răspuns Stai-Să-Văd.

— Cu ce exemple, învățătorule-*ji*? a întrebat Suspiciosul.

— Vă poftesc pe *voi* să *mi* le dați, înțelepților, a răspuns Idriss. Mi-ar face plăcere să văd ce păsări fericite își iau zborul din mintea voastră.

— Alt vicleșug, a protestat Ambițiosul. Ți-ai pregătit răspunsurile dinainte, așa e?

— Desigur, a spus Idriss râzând ușor. Le-am și învățat pe de rost. Tu, nu?

— Îți reamintesc, învățătorule-*ji*, că, în discuția de față, *tu* ești răspunsul, iar *noi*, întrebarea, a replicat Ambițiosul invocând pretextul reputației.

— Bine, i-a răspuns direct Idriss. Sunteți pregătiți să auziți răspunsul meu?

— Suntem pregătiți, înțeleptule, a spus Stai-Să-Văd.

— Emoția este limbajul spiritual al muzicii, a zis Idriss, iar senzualitatea este limbajul spiritual al dansului.

Idriss a tăcut câteva secunde, așteptând o replică, după care a continuat.

— Păsările sunt limbajul spiritual al cerului. Arborii sunt limbajul spiritual al pământului.

A tăcut din nou, părăd a asculta ceva.

— Mă simt de parc-aș fi murit, a șoptit Karla, și-am ajuns în raiul atotștiutorilor.

— Generozitatea este limbajul spiritual al iubirii, modestia este limbajul spiritual al onoarei, iar devotamentul este limbajul spiritual al credinței.

Mulți dintre discipoli îl mai văzuseră pe Idriss înfruntând focul. Iar din iubirea pe care i-o purtau, îi acordau toată susținerea lor inocentă: nu îl împingeau spre victorie, ci spre adevăr, indiferent cine l-ar fi rostit.

— Adevărul este limbajul spiritual al încrederii, a continuat Idriss. Ironia este limbajul spiritual al coincidenței.

Discipolii se legănau în loc, ascultând într-o tăcere deplină.

— Umorul este limbajul spiritual al libertății, iar sacrificiul este limbajul spiritual al pocăinței.

A făcut o pauză, străduindu-se să își înfrâneze vanitatea, conștient că și-ar fi putut continua poezia o bună bucată de vreme. S-a uitat la elevii săi, ușor îmbujorat, după care și-a reluat ideea zâmbind.

— Totul este spiritual și totul se poate exprima prin propriul său limbaj spiritual. Legătura cu sursa nu poate fi nicicând întreruptă, ci doar perturbată.

Învățăceii au izbucnit în urale și aplauze, apoi s-au liniștit singuri, mândri și rușinați în același timp.

— Dacă nu vă deranjează, a spus Idriss, aș dori să luăm o pauză de-o oră.

Discipolii s-au ridicat instinctiv, conducându-i pe înțelepți înapoi în peșteră.

— Nu știi cum te simți tu, i-am zis Karlei bucuros de această nouă pauză, dar mi-ar prinde bine ceva un pic mai profan.

— Mi-ai citit gândurile, a zis ea. Nu contează dacă e vorba despre o țigară sau o băutură. Sunt cumplit de tensionată.

— Tu ai vrut să venim aici, nu?

— Am auzit câteva chestii deștepte rău, a zis ea cu ochii strălucind de entuziasm.

Idriss era isteț și fermecător și nu era prima oară când era supus unui astfel de interogatoriu. Știa exact care sunt potecile sigure și unde risca să fie înghițit de nisipul filosofiei. De-a lungul vieții, adresasem nenumărate întrebări unor astfel de învățați și știam că, uneori, în spatele istețimii se ascundea necinstea, iar farmecul personal servea drept mască pentru ambiție. Îmi plăcea acel învățător, dar era deja privit ca un sfânt de adepții lui, lucru care mă îngrijora puțin, căci orice pedestal este mai înalt decât omul urcat pe el.

Înțelepții au revenit, iar înfruntarea a continuat trei ore, până când cei patru inchizitori și-au epuizat întrebările. La final, au ingenuncheat la picioarele lui Idriss, cerându-i binecuvântarea în schimbul celei pe care i-o acordaseră ei, la începutul dezbaterii.

— Tare-mi plac jocurile noastre, Idriss, a spus Stai-Să-Văd, la despărțirea de Idriss. Sunt nespuse de recunoscător divinității că avem libertatea de a fi generoși cu ideile noastre și cu cele pe care le întâlnim. Să fim cu toții binecuvântați!

Înțelepții au plecat pe cărarea mai ușoară, călcând pe covorul de petale de trandafiri care le proteja tălpile. Erau probabil gânditori sau

poate mai puțin suspicioși, ambițioși și morocănoși.

Idriss s-a retras pentru a se îmbăia și a-și face rugăciunile. I-am ajutat pe discipoli să demonteze pagoda și să strângă covoarele și tăvile.

Karla a preluat conducerea bucătăriei, în calitate de voluntar, și a gătit orez cu legume, conopidă și cartofi cu sos de cocos, fasole păstăi și mazăre în sos de coriandru și spanac, morcovi și dovleac copti în staniol, precum și orez basmati aromat cu lapte de migdale.

Eram hipnotizat de imaginea Karlei care mânua oalele mari și tigăile cu orez și legume pe șase ochiuri de aragaz simultan, de curcubeul de gusturi și culori care sfârâiau în uragane de abur. M-a smuls din starea contemplativă, invitându-mă să spăl vasele.

Am trebăluit în bucătărie în compania altor trei tinere din grupul discipolilor. Fetele au discutat cu Karla despre muzică, modă și filme, în timp ce au pregătit masa pentru douăzeci și opt de credincioși. Gătitul pentru Idriss și ceilalți aflați pe munte era o datorie sacră pentru cele trei, care își puneau toată dragostea în mâncarea pe care avea să o guste învățătorul.

Când nu găteau, nu se rugau și nu studiau, credincioșilor le plăcea să mănânce, așa că, la finalul ospățului, nu mai rămăsese nicio fărâmă din bunătățile înmiresmate ale Karlei. Ea a ciugulit puțin, însă a ridicat paharul ca răspuns la nenumăratele complimente primite, iar la final a ținut chiar un toast în fața mesenilor sătui.

— Mi-a ajuns pentru un an întreg, a spus ea. În cinstea gătitului o dată pe an!

— În cinstea gătitului o dată pe an! au strigat în cor discipolii care găteau în fiecare zi.

Odată ce vasele au fost aranjate în turnulețe imaculate și mare parte din credincioși au părăsit tabăra ori s-au dus la culcare, păcătoșii de pe munte s-au strâns în jurul focului: eu, Karla, Didier, Vinson, Randall și Ankit.

Didier a sugerat un joc sugestiv în care oricine era neatent și rostea un cuvânt sugestiv trebuia să ia o gură de băutură. Potrivit teoriei lui, persoana cea mai obsedată de sex se va îmbăta prima și se va da de gol în fața celorlalți.

Știam deja că persoana cu pricina era însuși Didier, care, întâmplător, era și imun la alcool. O știa și Karla, motiv pentru care a îndreptat discuția într-o altă direcție.

— Uitați ce vă propun eu, băieți, a zis ea ridicându-se să plece. Ce-

ar fi să vă mărturisiți unul altuia adevăratul motiv pentru care sunteți aici, și nu în altă parte, alături de iubirea vieții voastre?

— Rannveig e la ashram, a intervenit Vinson neinvitat. E numai vina mea. O iubesc așa de mult, încât cred că am transformat-o într-un fel de... *sfântă*. Înțelegeți ce spun? Nu cred că există exorcizare care să scoată duhul sfânt din ea.

— Te înțeleg perfect, a mărturisit Randall, oricât de mult mi-ar dispăcea.

Eu și Karla le-am urat noapte bună. Am luat unul dintre covoarele făcute sul, o pânză de cort, un ghem de sfoară și rucsacul meu cu obiecte indispensabile. Karla căra două pături și propria-i geantă cu obiecte indispensabile. Am pornit amândoi către movilița noastră, sperându-ne de umbrele care ne săreau în cale la fiecare cot al drumului.

— Era cât pe-aci s-o împuști pe umbra aia, nu? am zis înghesuindu-mă lângă ea pe cărarea îngustă, lanterna din mâna ei desenând cercuri ordonate pe pânza neagră a pădurii nocturne.

— Tu ai pus mâna pe cuțit, mi-a răspuns vârându-se și mai mult în mine.

Cu ajutorul funiei, am reușit să încropesc un adăpost acceptabil. *Cu funia potrivită, mi-a zis cândva președintele unui sindicat al camionagiilor, și în cantitatea necesară, un camionagiu poate realiza aproape orice.*

Ghemuiți în cortul meu de camionagiu, am vorbit, ne-am sărutat și am recapitulat toate teoriile și răspunsurile pe care le auziserăm în dezbateră din acea zi.

— Voi, băieții, nu pricepeți deloc, a spus Karla somnoroasă, după ce am traversat împreună valea de idei.

— Noi, *băieții*?

— Da, voi.

— Ce nu pricepem?

— Adevărul, a spus ea.

— Care adevăr?

— Adevărul suprem.

— Referitor la ce?

— Tocmai asta-i ideea, a zis Karla cercetându-mă cu ochii săi verzi sclipitori în întunericul nopții.

— Care idee?

— Voi, bărbații, sunteți obsedați de adevăr, a spus ea. Dar adevărul nu e mare scofală. După trei pahare de alcool, adevărul este

doar inhibiție.

— N-am nevoie de alcool ca să fiu dezinhibat cu tine.

Ne-am sărutat, ne-am iubit, am vorbit și ne-am contrazis până am adormit sub razele semilunii care îmbrăcau bolta într-o lumină cețoasă.

M-am trezit brusc, simțind că nu suntem singuri. Am ridicat capul ușor și l-am văzut pe Idriss cu spatele la noi. Stătea pe marginea mobilei, la câțiva metri de noi, cu privirea pierdută la pocalul de argint al lunii.

M-am uitat la Karla. Dormea liniștită lângă mine, îmbrăcată cu tricoul meu pe post de cămașă de noapte.

— Mă bucur că mă vezi, a zis Idriss fără să întoarcă privirea.

— Și eu mă bucur întotdeauna să te văd, Idriss, am rostit în șoaptă. M-aș ridica, dar nu sunt îmbrăcat adecvat.

Bătrânul a chicotit ușor, rezemându-se în toiag ca să privească stelele.

— Îmi pare bine să vă am aici, pe tine și pe Karla. Sunteți bineveniți să rămâneți oricât doriți.

— Mulțumim, am spus.

Karla a deschis ochii și l-a zărit pe Idriss.

— Idriss, a spus ridicându-se în capul oaselor. Ia loc, ca să stai mai confortabil.

— Eu mă simt întotdeauna confortabil, Karla, oriunde m-aș afla, a răspuns înțeleptul voios, continuând să stea cu spatele la noi. Cred că e valabil și pentru voi doi, am dreptate?

— Te servim cu ceva? a întrebat Karla frecându-se la ochi, ca să se dezmeticească. Apă? Suc?

— Cuvintele tale frumoase, a spus Idriss, sunt hrană suficientă pentru sufletul meu.

— Ne îmbrăcăm și venim imediat lângă tine, am spus. Pun să fiarbă un ceai pe foc.

— Nu stau mai mult de două minute, a zis Idriss. Dar e ceva ce trebuie să vă spun amândurora. Iertați-mă că intru în viața voastră ca un musafir nepoftit, dar e un gând care nu-mi dă pace.

— Noi suntem musafirii nepoftiți, a râs Karla.

A râs din nou.

— Ți-ai fi dorit să fii alături de mine, Karla, când îmi înfruntam inchizitorii? a întrebat Idriss.

— Mult de tot, a râs ea. Data viitoare, trece-mă și pe mine pe listă.

— S-a făcut, a răspuns Idriss cu mintea deja departe. Sunteți gata

să primiți sfatul meu?

— Da, a murmurat Karla.

— Trebuie să renunțați la violență și să faceți orice vă stă în putință pentru a duce o viață pașnică.

— E greu să nu fii violent într-o lume violentă, a spus Karla.

— Violența, tirania, opresiunea, nedreptatea, toate acestea sunt munți pe topografia cursului vieții. Viața este întâlnirea cu acei munți. Cea mai sigură cale de a-i depăși este să îi ocolești. Dar, dacă alegi acea cale, ea îți va domina viața, căci ocolul devine un cerc infinit, iar unul dintre acei munți devine destinul tău. Singura cale de a merge înainte, către ceva de dincolo de cerc, este să te cațări pe munte și să îl traversezi prin vârf. Problema cu muntele este că fiecare porțiune a urcușului este cel puțin la fel de primejdioasă precum cea dinainte.

— Și ce semnifică asta? am întrebat.

— Îmi fac griji pentru voi doi, a spus Idriss. Îmi fac deseori griji pentru voi. Priveliștea din vârf, de la capătul urcușului periculos, îți este inaccesibilă dacă alegi calea ușoară, dar și plină de riscuri. Trebuie să vă sprijiniți și să vă ajutați unul pe altul mai mult ca oricând. Ați pornit deja pe panta abruptă și întunecoasă.

— Tu ți-ai escaladat toți munții, Idriss? a întrebat Karla.

— Cândva am fost căsătorit, a murmurat Idriss cu blândețe. A trecut mult timp de-atunci. Soția mea, fie ca sufletul ei să găsească fericirea, mi-a fost tovarășă nelipsită în căutările mele spirituale, așa cum și voi sunteți unul pentru celălalt. Nu aș fi ajuns nicăieri fără nenumăratele lucruri pe care le-am învățat împreună. Acum urc singur pe cărările întunecoase.

— Nu ești niciodată singur, a spus Karla. Trăiești în sufletele tuturor celor care te-au cunoscut.

Bătrânul a râs ușor.

— Îmi amintești de ea, Karla. Iar tu, Lin, îmi amintești de mine, într-o altă viață. Nu am fost mereu un om al păcii. Să nu renunțați vreodată la dragostea pe care vi-o purtați. Și să nu încetați vreodată să căutați pacea în sufletele voastre.

S-a întors în tăcere și a pornit către tabără.

Sunetele nopții și-au făcut din nou simțită prezența. Undeva, în depărtare, răsună un clopot de cale ferată. Karla tăcea, cu privirea pierdută spre frunzișul negru în care dispăruse, între timp, Idriss.

— Trebuie să ne lămurim problemele, a spus ea privindu-mă cu o lumină verde în ochi, dacă vrem s-o scoatem la capăt. Vreau ca,

măcar acum, relația noastră să meargă bine.

— Eu credeam că merge chiar foarte bine, am zis.

— Suntem abia la început, a zâmbit ea, întinzându-se somnoroasă și cuibărindu-se lângă mine. După câteva luni pe munte, toate se vor așeza la locul lor.

S-a răsucit brusc și s-a apucat să scoțoască prin lucrurile ei. Într-un final, a găsit scrisoarea pe care o ținuse la păstrare pentru mine.

— Acesta e cel mai nimerit moment pentru o scrisoare, a spus ea întinzându-mi hârtia și ghemuindu-se la loc, alături de mine.

Cu un căscat superb, a închis ochii și a adormit. Am deschis scrisoarea de o singură pagină. Era de la George Gemeni. Am început s-o citesc la lumina lanternei.

Salutare, amice! Vreau doar să te anunț că nu l-am găsit pe guru care l-a blestemat pe Scorpion, dar suntem pe urmele lui. Am fost pe un munte, în Karnataka, apoi în Bengal. Între timp, m-am îmbolnăvit, frate, și nu mă simt deloc bine, dar nu îl pot abandona pe Scorpion, așa că vom continua căutările. Am vrut doar să spun cuiva care ține la mine că nu regret nimic, în cazul în care nu mă voi mai întoarce, fiindcă îmi iubesc viața și îl iubesc pe prietenul meu, Scorpion.

*Cu drag,
Gemeni*

Am lăsat scrisoarea deoparte și am luat-o pe Karla în brațe până când am simțit-o că doarme adânc. Pe mine însă, somnul m-a ocolit o bună bucată de vreme.

Mă gândeam la bărbații adunați în jurul focului, Ankit și Vinson, Didier și Randall, care, deși fuseseră abandonați de iubire, o regăsiseră împărțându-și poveștile, aruncate în foc, ofrandă după ofrandă.

M-am dus cu gândul la Abdullah, omul cu o credință de nezdruccinat, dar aproape mereu singur. Am văzut chipul lui Vikram cutreierând pe aleile întunecoase ale amintirilor, la fel de singur în moarte pe cât fusese în viața dominată de droguri.

M-am gândit la Naveen, știind cât de mult o iubea pe Diva Devnani și că era obligat să o privească printr-un zid de spini numit „lumea bună”.

M-am gândit la Ahmed de la Casa Stilului, care îmi povestise cândva, cu briciul la gâtul meu, că iubise cu pasiune aceeași femeie o

viață întreagă, deși familiile îi despărțiseră, iar el nu o mai revăzuse de la nouăsprezece ani.

M-am gândit la singurătatea lui Idriss, la singurătatea lui Khaderbhai, la singurătatea lui Tariq, la singurătatea lui Nazeer, la singurătatea Kavitei după dispariția Lisei și la toți oamenii care au trăit și au murit în singurătate, dar veșnic îndrăgostiți și încrezători în dragoste.

Minunea nu este că ne găsește dragostea, oricât de straniu, predestinat și mistic ar fi. Minunea este că, și atunci când nu o găsim niciodată, când iubirea șovăie prea mult pe aripile visurilor, când iubirea nu ne bate la ușă, nu ne lasă mesaje și nu ne pune flori în mâini, atât de mulți dintre noi nu încetează să creadă în ea.

Îndrăgostiții, mult prea fericiți în micul lor univers, nu au nevoie să creadă. Cei neiubiți, care nu încetează să creadă, sunt sfinți ai afecțiunii păstrând iubirea vie în grădinile credinței.

Am privit-o pe Karla cum respiră profund la pieptul meu. A tresărit brusc în timpul unui vis. Am mângâiat-o și i-am alinat temerile, până când răsufletul ei s-a transformat din nou în propria-mi muzică a păcii.

Și am mulțumit sortii, stelelor, greșelilor sau faptelor bune care îmi ofereau această pace sublimă când o aveam pe ea lângă mine. Și am adormit, în cele din urmă, sub semiluna – pocal de argint –, care presăra pulbere de stele peste visele noastre.

Capitolul 81

Muntele își crea propriul loc în timp, marcat de ritualuri și amurguri, mese și meditații, focuri, penitență, rugăciuni și râsete. Unul câte unul, membrii echipei noastre au părăsit platoul învățătorului, până când nu am mai rămas decât eu și Karla alături de Idriss, Silvano și câțiva discipoli.

Karla avusese dreptate să insiste să petrecem un timp departe de oraș: în mod straniu, acea viață simplă ne îmbogățise relația, iar neajunsurile existenței urbane se mai răriseră sub tușa înțelegerii. Vorbeam ore în șir, zi și noapte, rememorând trecutul, în vreme ce prezentul continua să rămână o enigmă.

— Mi-a salvat viața, a spus Karla într-o zi, la câteva săptămâni după sosirea pe munte, referindu-se la Khaderbhai.

— L-ai cunoscut în avion, când fugeai de autorități.

— Așa e. Eram distrusă. Omorâsem un om, un violator, bărbatul care mă violase, și, deși știam că aş fi făcut-o din nou, dacă aş fi avut de ales, tot eram distrusă. Am reușit să ajung la aeroport, mi-am cumpărat bilet și am urcat în avion. Mi-am pierdut cumpătul când ne aflam la opt mii de metri altitudine. Khaderbhai stătea lângă mine. Avea bilet dus-întors până la Bombay, eu, doar dus. A stat de vorbă cu mine și, după ce am aterizat, m-a adus aici, pe vârful de munte. A doua zi, am început să lucrez pentru el.

— L-ai iubit, am spus, pentru că și eu îl iubisem.

— Da. Nu îl plăceam, ceea ce i-am și spus, și nu eram de acord cu metodele lui, dar l-am iubit.

— La bine și la rău, omul acela a reprezentat o forță în oraș și în viețile noastre.

— S-a folosit de mine, a spus ea. Și i-am permis să o facă. Și m-am folosit, la rândul meu, de oamenii de care mi-a cerut să mă folosesc. Cu toate acestea, când mă gândesc la el, nu simt altceva decât... dragoste. Și tu pățești la fel?

— Da.

— Uneori, când lucrurile o iau razna, parcă-l simt lângă mine.

— Și eu, am murmurat. Și eu.

Deși ne-am bucurat amândoi de sejurul la munte, am păstrat legătura cu orașul păcătos. Primeam ziarul o dată pe săptămână, iar vizitatorii sporadici ne aduceau vești despre prieteni și dușmani. Totuși, cele mai bune informații ne soseau de la tânărul samurai, Jagat, căruia îi încredinșasem temporar afacerile mele.

Ne întâlneam cu el o dată la două săptămâni în parcare de la poalele peșterilor. Veștile lui îndulceau întotdeauna urcușul anevoios.

Conform spuselor lui Jagat, politicienii și alți fanatici făceau tot ce le stătea în putință pentru a zădărnici orice colaborare, în special între prieteni. În unele zone, se ridicaseră baricade din plastic pentru a separa vecini și cartiere întregi, uneori fără alt temei în afara diferenței de gusturi culinare, măcinând treptat cochilia toleranței.

Pe străzi, în mahalale și la locurile de muncă, oamenii din cele mai felurite medii conviețuiau și munceau în bună înțelegere. În birourile partidelor politice, însă, cei aleși să reprezinte poporul ridicau bariere în orice loc în care prietenia părea să le amenințe războiul politic. Iar oamenii alegeau orbește una dintre tabere, uitând că baricadele despart doar armatele săracilor.

Procesul de epurare inițiat de Vishnu a luat sfârșit, iar Compania 307, exclusiv musulmană, a primit binecuvântarea preoților în noua

reședință a căpeteniei sale, situată pe strada Carmichael, nu departe de galeria de artă pe care Karla i-o cedase lui Taj, dar mult mai înfaptă în buzunarele adânci ale elitei Bombay-ului.

O petrecere luxoasă de casă nouă mai încălzise nasurile înghețate ale snobilor locali, ne-a povestit Jagat, iar multe vedete de film erau musafiri nelipsiți la extravaganțele lui Vishnu.

— Vishnu a finanțat un film indian supermare, ne-a informat Jagat. Se filmează undeva în Bulgaria, în Australia, o țară străină, în orice caz. Toate ziarele i-au publicat poza de la petrecerea cu toate starurile la care a fost anunțat noul film.

— Nu s-a deranjat nimeni să-l aresteze pentru că i-a ucis pe paznicii afgani, pe Tariq și Nazeer și pentru că a incendiat casa lui Khaderbhai și o parte din oraș?

— N-au existat martori, baba. Toate acuzațiile au fost retrase. Ba mai mult, comisarul-adjunct a fost la petrecere ca să anunțe personal filmul. Personajul principal e un polițai dur și pregătit, cică inspirat chiar de comisarul-adjunct, cum s-a luptat cu infracțiunile și cu infractorii și cât de mulți a omorât pe unde i-a prins. Iar toți banii vin din buzunarul lui Vishnu. Nu mai pricep nimic, frate. Mi se pare că e ca și cum ți-ai jefui propria bancă.

— De acord cu tine, am zis.

— Dubioși oameni, a răs Karla. Câți bodyguarzi are Vishnu?

— Cred că patru, a răspuns Jagat. Cam tot atâția ca și comisarul-adjunct.

— Ce ți-a venit să-ntrebi de bodyguarzi? am întrebat.

— *E opusul legii dreptății*, a spus Karla. Cu cât ai mai mulți bodyguarzi, cu atât ai mai puțină integritate.

— Iar Cicliștii Ucigași și-au schimbat complet imaginea, a spus Jagat, clătînând din cap. Nu mai arată deloc la fel.

— Ucigașii *Reciclați*, a zis Karla. Și cum arată acum?

— După mine, ceva mai bine decât înainte. Poartă pantaloni albi și cămăși verzui.

— Toți?

— Da. Sunt priviți ca niște eroi acum.

— Eroii? am zis cu neîncredere.

— Pe bune! Lumea îi iubește. Până și iubita mea mi-a cumpărat o cămașă verzuie.

— Cicliștii Ucigași în Jeep-uri? Cine și-ar fi imaginat?

— În Jeep-uri și cu bicicletele cromate prinse de bara stabilizatoare.

— Și nu mai omoară oameni?

— Nu. Și-au schimbat numele. Acum își zic *Nicio Problemă*.

— Nicio Problemă? a întrebat Karla mirată.

— Exact.

— E ca și cum ți-ai lua numele de *În Regulă*, am spus eu. În India, nu trec trei minute fără să auzi pe cineva spunând *nicio problemă*. Oamenii s-au obișnuit să zică *nicio problemă*, chiar și atunci când chiar există o problemă.

— Exact, a spus Jagat. E absolut genial. Nicio problemă nu-i prea mare, nicio problemă nu-i prea mică. Nicio problemă.

— Cred că glumești, Jagat, i-am spus.

— Deloc, baba. Pe cuvântul meu. Chiar funcționează. Lumea vine la ei să-i roage să negocieze eliberarea victimelor răpite sau tot felul de chestii de genul. Săptămâna trecută au reușit să elibereze un milionar și ce degete îi mai rămăseseră la mâna stângă. Degetele alea erau în mare pericol dacă nu interveneau Nicio Problemă. Oamenii îi roagă să rezolve probleme legate de construcții care înghit zeci de milioane de rupii de ani întregi, frate. Dacă le dai banu', tipii ăștia îți rezolvă orice problemă.

— Drăguț, a zis Karla.

— Hm, am spus, nu foarte mulțumit de ceea ce îmi auzeau urechile.

Orice oraș are trei străzi importante – Strada Dosnică, Strada Mare și Strada Comercială – și niciuna nu se intersectează armonios cu cealaltă în nisipul de pe malul râului.

Străzile sunt separate una de alta, ținute la distanță prin diferențe artificiale, căci, ori de câte ori acestea se intersectează, ochii descoperă iubire, mintea găsește dreptate, iar adevărul le eliberează. Puterea, pe orice stradă, are mult de pierdut din cauza minților și a inimilor libere, fiindcă puterea este antonimul libertății. Ca om lipsit de orice putere, prefer ca băieții de pe Strada Dosnică să se țină departe de Strada Mare, ca polițiștii să-și finanțeze singuri filmele, iar băieții de pe Strada Comercială să nu-și bage nasul nicăieri, până când toate străzile nu devin Strada Unică.

Trebuia să îmi curm momentul de reflecție: cu fiecare oră pe care Jagat o petrecea în compania noastră, traficul spre oraș devenea tot mai aglomerat, îngreunându-i drumul de întoarcere. Parcă citindu-mi gândurile, Karla m-a trezit la realitate.

— Ai mai verificat ce face Didier? l-a întrebat pe tânărul samurai.

— *Jarur*, a spus el. E bine, sănătos. Își face în continuare veacul la

Leopold's. Ah, era să uit. Cei doi George Zodiac, milionarii ăia, s-au întors în oraș.

— Unde stau?

— La Mahesh, frate, a zis Jagat. N-am cum să mă interesez de persoanele cazate acolo. Nu m-am născut în cartierul care trebuie ca să pot trece de pază.

— Dacă afli ceva despre ei, să ne anunți.

— Știți de ce lumea le purta așa de mult de grijă străinilor ăloră când trăiau pe străzi? a întrebat el gânditor.

— Fiindcă sunt băieți de treabă? am sugerat eu.

— Dincolo de asta, a zis el desenând cercuri cu piciorul în praful de pe jos.

— Spune-ne tu, l-a îndemnat Karla, mereu atrasă de momentele de sinceritate din sufletul unei persoane.

— Fiindcă li se spunea George Zodiac, a explicat el. În India nu te joci cu chestiile astea, doar știți și voi. E ca și cum te-ai numi Karma, sau ceva de genul. Oriunde ar fi mers, purtau zodiacul în numele lor. Când le ofereai adăpost, ofereai adăpost Zodiacului. Când îi apărai de golani, apărai Zodiacul de energiile negative. E super important să aduci ofrande planetelor care ne îndrumă sau ne nenorocesc. Sunt o mulțime de oameni, baba, care suferă că nu mai au ocazia să le ofere ceva celor doi George Zodiac acum că sunt bogați și nu le mai trebuie nimic.

India. Timpul măsurat în coincidențe și logica contradicției. Jagat m-a tras de pe ramura echilibrului pe care credeam că l-am găsit în India. Dar șocul era o realitate cotidiană și de fiecare dată clătina ramura. Lumea în care trăiam și în care nu mă născusem scutura flori ciudate din toți copacii care îmi ofereau adăpost.

— Minunată poveste, Jagat, a spus Karla.

— Serios? a întrebat el mascându-și sfiala sub o privire încruntată.

— Da. Îți mulțumesc că ne-ai împărtășit-o și nouă.

Jagat, al cărui nume semnifică *Lumea*, s-a îmbujorat la față și a întors capul, ducând instinctiv mâna la mânerul cuțitului de la curea.

— Auzi? a spus el întorcând spre mine chipul brăzdat de cicatrici, care spunea aceleași povești de câte ori îl priveai. Nu mi se pare corect să iau eu toți banii din afacerile tale.

— Tu faci toată munca, i-am răspuns. De ce nu i-ai lua tu pe toți? Eu îți sunt îndatorat că nu m-ai lăsat de izbeliște. Îți sunt dator

vândut, Jagat!

— Du-te naibii, frate! a râs tânărul. Oricum, în fiecare săptămână, îți păstrez douăzeci și cinci la sută din câștiguri. Ai ceva de comentat?

— Bine, *jawan*, am spus numindu-l *soldat* în hindi. Sunt de acord cu propunerea ta.

— Când te întorci din sălbăticia asta plină de tigri și sfinți, o să găsești ceva bănuți puși deoparte.

— Când mă întorc în sălbăticia plină de oameni de afaceri și polițiști, am spus, o să intru bucuros în posesia lor.

— Hai să-l conducem pe Jagat până la autostradă, a sugerat Karla, și pe urmă ne-ntoarcem.

— Bună idee, am zis. Ai chef să-ți țină cineva de urât, Jagat, sau vrei să bagi viteză?

— Să plutim, baba, să plutim.

— *Kruto!* a spus Karla.

— Ce mai e și asta? Ai luat lecții de rusă de la Oleg? am întrebat ridicând piciorul de sprijin al motocicletei.

— *Sprosite yego*, a râs ea.

— Adică?

— Întreabă-l pe el.

— Îl întreb, stai liniștită, am zis făcând-o să râdă și mai tare.

Motocicleta este un metal gelos. Motocicleta care te iubește știe când îți fuge gândul la altă motocicletă. Iar când știe asta, refuză să pornească. Pentru simplul fapt că aruncasem o otheadă la motocicleta lui Jagat, a mea n-a vrut să pornească nici după trei încercări.

Motocicleta lui Jagat huruia pe o muzică sacadată, motorul cu un piston de 350 centimetri cubi zbârnâind ca o tobă care te transportă dintr-un loc în altul, cu condiția să-l lași să-și cânte propria melodie.

Am mai încercat o dată să o pornesc pe a mea, dar nu m-am ales decât cu o tuse batjocoritoare.

Karla s-a aplecat peste ea, îmbrățișând rezervorul, cu brațele pe una dintre coarne.

— Ți-ar prinde bine, iubire, i-a spus ea, să faci un drum până la poalele muntelui și-napoi. Hai să mergem la plimbare.

Am apăsat pe pedală și a pornit, după care am accelerat puțin ca să mă dau mare.

Am coborât alături de Jagat pe drumul forestier pustiit până la autostrada necruțătoare. Ne-am luat rămas-bun și am făcut cale-

ntoarsă.

Am pătruns în pădurea crepusculară, ce își schimba ținuta îndrăzneță de zi cu rochia ispititoare de seară. Păsările se întorceau la cuiburi, insectele se trezeau din somn, iar liliecii, mari cât vulturii, porneau în căutarea hranei.

Am străbătut lungul drum până la peșteri pe cât de încet ne permitea motocicleta. Am trecut prin adierea blândă ce foșnea printre umbre ascunzând și dezvelind câte un petic de cer. Noaptea începea să se aștearnă cu seninătate peste noi. S-au deșteptat și primele stele, frecându-se somnoroase la ochi. În depărtare, un foc de frunze răspânda în aer parfumul pământului. Eram doi fugari fericiți, împreună și liberi.

Capitolul 82

Am ajuns în parcare, liberi și fericiți, și am dat cu ochii de Concannon, care ne aștepta. Stătea pe portbagajul unui Pontiac Laurentian roșu, îmbrăcat într-o cămașă albă. Nu-mi doream decât să i-o asortez cu mașina.

— Stai o clipă, iubire, i-am zis Karlei încetinind și mai mult.

Am întors motocicleta și am coborât în viteză câteva sute de metri înainte de a opri.

— Ce s-a-ntâmpat? m-a întrebat Karla.

— Uite acolo un buștean, i-am spus. Du-te și așteaptă-mă.

— Vrei să mă ascund? a replicat ea scandalizată, de parcă îi cerusem să-i doneze sânge lui Madame Zhou.

— Du-te acolo și așteaptă-mă până mă-ntorc.

— Ai înnebunit?

— E vorba de Concannon.

— *Ăla* e Concannon? a spus ea mereu curioasă să cunoască oameni intriganți.

— Stai aici, Karla, i-am mai zis o dată. Vin repede.

— Ai înnebunit? Ai uitat care dintre noi are pistolul la el? Plus că trag mai bine decât tine. Parcă spuneai că facem totul împreună de-acum înainte.

Era o decizie dificilă. Când ai de-a face cu un inamic nemilos, înfrângerea începe acolo unde se termină îndurarea. Dar Karla era curajoasă și ar fi fost, probabil, ultima femeie care ar fi rămas în picioare în orice bătălie.

— Bine, am spus fără tragere de inimă. Dar nu vreau să riști nimic cu individul ăsta. Vezi că e la fel de rău de gură pe cât de tare lovește cu pumnul.

— Acum chiar că *trebuie* să-l cunosc, a spus ea. Hai să ne facem intrarea în scenă, Shantaram.

Ne-am întors în parcare, unde am rezemat motocicleta în piciorul de sprijin. Am părăsit-o când încă respira. Distanța dintre mine și Concannon se micșora cu repeziciune. Mi-am luat elan pe ultimii metri și l-am lovit din săritură.

— Ce mama mă-sii? a izbucnit el ținându-se de falcă.

S-a rostogolit în spatele mașinii și s-a apucat să țopăie în jurul meu, prefăcându-se că mă lovește. I-am urmat exemplul, dar a ridicat garda și s-a depărtat de mine.

Încerca să mă distanțeze de Karla. Nu era exclus să aibă câțiva prieteni la pândă prin preajmă. M-am retras încet, până când am ajuns din nou lângă ea.

— Ce cauți aici, Concannon? Unde-ți sunt gorilele?

— Am venit singur, băiețică, mi-a zis. Spre deosebire de tine.

A rânjit spre Karla și i-a făcut cu mâna.

— Bună, a spus el.

Karla a scos pistolul din geantă și l-a îndreptat către el.

— Dacă ai vreo armă la tine, i-a zis ea, acum e momentul să scapi de ea.

— Eu nu port niciodată armă la mine, domnișoară, a răspuns el.

— Bun, fiindcă eu port mereu una. Dacă faci vreo mișcare, te-mpușc de două ori înainte să ajungi la jumătatea drumului.

— S-a-nțeleș, a rânjit el.

— Proastă decizie să vii până aici, a spus Karla. Pădurile astea sunt pline de tigri. E ideal dacă vrei să scapi de un cadavru.

— Dacă aș ști că pot ingenunchea fără ca iubitul tău să mă lovească în capul neprotejat, a zis Concannon continuând să rânjească, zău că aș face-o, domnișoară Karla. E o onoare să te cunosc. Numele meu e Concannon.

— Iubitul meu s-a cam supărat când am ars scrisoarea de la tine fără să-i spun ce conținea. Demult așteptam ocazia asta și-ți mulțumesc că mi-ai oferit-o. Zi-i în față ce-ai de zis dacă ai tupeu.

— Deci, din cauza *scrisorii* te-ai inflamă așa rău? Regret, dar trebuie să-ți refuz invitația de a-mi repeta propunerile indecente în fața acestui pușcăriaș. Ar fi o greșeală din partea mea.

— Exact cum îmi imaginam, a zis Karla. Tu ai scris-o, dar n-ai

tupeu s-o rostești cu glas tare.

— Ți-au plăcut aluziile mele? a întrebat Concannon. Mie mi s-au părut chiar ingenioase.

— Taci naibii! i-am zis.

— Vezi ce trebuie să îndur? s-a plâns Concannon.

— Taci, i-a răspuns Karla. În momentul de față, ai de-a face cu amândoi și nu te vād ieșind prea bine din situația asta. Ce cauți aici?

— Am venit să-i spun iubitelui tău ceva, a spus el. Dacă mă sui pe mașină, cum stăteam mai devreme, mă lași să vorbesc?

— Aș prefera să te știi în portbagaj, am zis, iar mașina să se îndrepte spre marginea prăpastiei.

Concannon a zâmbit dând din cap.

— Să știi că ostilitatea te face să-mbătrânești mai repede, a spus el. Îți adaugă câțiva ani buni pe față. Deci, îmi dați voie să mă așez pe mașină și să vorbesc ca un frate creștin ce sunt sau nu?

— Așază-te, i-a zis Karla. Măinile de creștin la vedere.

Concannon s-a suit cu fundul pe portbagaj și cu picioarele rezemate pe bara de protecție.

— Ar fi momentul să-ți folosești gura aia mare ca să-ți salvezi pielea, a spus Karla.

— N-am avut nimic de-a face cu Lisa, a spus el repede. Nu m-am atins de ea. N-am întâlnit-o decât o dată, mă rog, de două ori, dar îmi era simpatică. Era o fată tare drăguță. N-aș face niciodată așa ceva. Am zis ce-am zis doar ca să te enervez. Nu m-am atins de ea și n-aș fi făcut-o în veci. Nu-mi stă-n fire.

Voiam să-l opresc. Voiam să scap de blestemul pe care-l aruncase cineva asupra mea pomenindu-i numele. Era rău: tot ce avea legătură cu el era rău.

— Zi mai departe, l-a îndemnat Karla.

— Dac-aș fi știut ce dement e Ranjit, l-aș fi oprit. Vă jur. L-aș fi omorât cu mâna mea, dac-aș fi bănuț ce minte bolnavă zace-n el.

Își ținea capul plecat. Era expus. Îmi venea să mă reped asupra lui și să-l împing înapoi pe fereastra satanică prin care se furișase. Dar Karla voia să afle tot adevărul.

— Mai departe, a zis ea. Spune tot ce știi.

— N-am aflat decât prea târziu, a continuat el. Dacă aș fi știut dinainte, aș fi rezolvat problema.

— Am înțeles asta. Zi mai departe, a spus Karla.

— M-am cunoscut cu Ranjit din cauza drogurilor. Până și cei mai sus-puși apelează la lepădături ca mine când au nevoie de droguri.

Când mi-a zis că-i trebuie ceva care s-o adoarmă pe Lisa, am vrut să merg cu el.

— Ranjit ți-a cerut drogurile ca s-o adoarmă pe Lisa? a întrebat Karla un pic cam blând pentru gustul meu.

— Da. A cumpărat tablete de Rohypnol. M-am gândit că voia doar să-i facă o farsă. Mi-a zis că sunt prieteni și că dau o petrecere privată.

— Atunci de ce-ai mers cu el?

— Ca să-l chinuiesc pe iubitul tău, a spus Concannon arătând cu degetul spre mine. De-aia ți-am trimis scrisoarea aia infectă și ți-am băgat în minte cele mai oribile gânduri. Ca să-l chinuiesc pe pușcăriașul ăsta dement.

— Taci! am zis amândoi într-un glas.

— Doi huligani cu aere de sfinți, asta sunteți. Vă potriviți de minune.

— De ce-ai mers acolo, Concannon? a întrebat Karla.

La auzul numelui său, irlandezul și-a îndreptat ochii albaștri spre ea.

— Ți-am mai zis, a spus el zâmbind. Știam că, dacă Lin află că am fost acasă la drăguța lui cât timp era plecat, o să-și iasă din minți mai rău decât un armăsar sălbatic.

— Și de ce voiai să-și iasă din minți?

— Ca să sufere, fiindcă așa ar fi suferit și iranianul ăla nenorocit.

— Abdullah? a întrebat Karla.

Nu îi spusese. Nu puteam să-i distrug imaginea demnă a lui Abdullah, povestindu-i până unde decăzuse în acea noapte, în compania lui Concannon.

— Am omorât câțiva oameni împreună, a spus irlandezul relaxat. Nicio mare scofală. Dar, pe urmă, i s-a pus păgânului pata pe mine și de-atunci ne războim pe unde ne vedem. Iubitul tău e doar o victimă colaterală.

— Am auzit destule, am zis eu.

— N-ai mers și tu la un psiholog ca să te-nvețe cum să-ți controlezi furia? m-a întrebat Concannon.

— Dispari de-aici, Concannon! M-am săturat să-ți tot spun să-ți ții gura.

— Înainte să pleci, presupunând că te lăsăm să pleci, a intervenit Karla, zi-mi tot ce știi despre Ranjit.

Era de neînțeles pentru mine. Puțin îmi păsa de Ranjit și nu voiam să mai aud numele Lisei rostit de gura veninoasă a lui Concannon.

Știind de ce era în stare, știindu-i trecutul de la Tuareg, voiam să-l văd ori zăcând inconștient la picioarele mele, ori dispărut din fața mea.

— Nu încerca să te joci cu noi, Concannon, am zis. Dacă ai ceva de spus, spune-o!

— Am dat peste Ranjit la o petrecere în Goa. Ca să nu fie recunoscut, purta perucă, dar m-am prins imediat cine e. M-am gândit că un fugar cu banii lui, trebuie să aibă ceva pus deoparte, așa că l-am îndopat cu heroină și cocaină până s-a făcut pulbere și l-am convins să mă ducă în locuința lui.

— Ranjit avea o casă în Goa? a întrebat Karla, surprinsă.

— Cred că o închiriasă. Ditamai casa. Frumoasă rău. Eu mă chinuiam să-l conving să descuie ușa, când deodată o deschide el din proprie inițiativă și-mi zice *Ai chef să ne uităm la un film?*

Karla a pus, în mod discret, o mână pe brațul meu.

— Ce fel de film?

— O casetă cu sex, a răs Concannon. Impropiu spus sex, fiindcă fetele erau așa de drogate, că nici nu știau pe ce planetă sunt. Ranjit era echipat cu cască de duș și mănuși chirurgicale ca să nu lase urmele nemerniciei lui. După ce și-a făcut de cap cu ele, le-a curățat, le-a îmbrăcat la loc și le-a pus pe canapea cu o pătură pe genunchi. Când s-au trezit fetele, habar n-aveau ce pățiseră.

— A făcut Ranjit așa ceva?

— Da, Ranjit, a zis Concannon. Nu știai de apucăturile lui?

Eram pe punctul să-i mai spun o dată să tacă, dar Karla m-a strâns de braț.

— Ți-a explicat de ce a făcut-o?

— Mi-a zis că nevastă-sa e frigidă – scuze, dar nu fac decât să repet ce-a zis el – și nu vrea să facă sex cu el, așa că se folosea de fetele alea adormite ca să-și imagineze că face sex cu ea. Cu *tine*, mai exact.

Karla m-a strâns de braț.

— Vrei să spui că asta s-a întâmplat și cu Lisa?

— Cred, a spus el cu o privire ușor pierdută, cred că i-a pus Rohypnol în băutură, dar a greșit doza. Pastilele mele sunt marfă pură. Bănuiesc că a murit biata de ea înainte să apuce să-i facă ceva.

— Cine erau celelalte fete?

— Habar n-am, a spus Concannon ridicând din umeri. Pe una am recunoscut-o fiindcă i-am mai văzut poza prin ziare. Un lucru îți pot spune. Toate semănau cu *tine* și le punea o perucă neagră când își

făcea de cap cu ele.

— Ajunge! am spus eu.

— Nu-mi spune iar să tac, băiețică! mi-a zis Concannon. N-am venit aici să caut scandal. M-am săturat de scandaluri. Nu-mi imaginam că o să spun vreodată așa ceva. M-am retras.

— Locul ăsta e numai bun să-ți faci retragerea definitivă.

— Ești un om bolnav, a zâmbit Concannon. Cu o minte bolnavă și gânduri bolnave.

— Ce-ai făcut când ți-a arătat Ranjit filmul? a întrebat Karla.

— I-am tras o mamă de bătaie, firește, până l-am lăsat lat. Nu puteam să-l omor, chiar dacă mi-ar fi făcut mare plăcere, fiindcă ne văzuseră prea mulți împreună. Pe urmă, i-am luat toți banii din seif, plus înregistrarea cu fata din ziare.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Aici vine partea amuzantă, a zis Concannon cu mâinile-n sân și cu picioarele proptite pe bara de protecție.

— *Amuzantă?* am răbufnit eu. Ți se pare ceva amuzant în toate astea?

— Țineți mâinile la vedere, s-a răstit Karla, iar Concannon s-a lăsat pe spate cu capul sprijinit în mâini. Cum adică amuzantă?

— E un nebun care cumpără cocaină de la mine din când în când. Nu e cine știe ce voinic, dar e al dracului de rău la furie. Până și familia a cerut ordin de restricție împotriva lui. Visează să fie vedetă de film, așa că vinde din droguri adevăratelor vedete și-și oprește diferența de bani. Tipa din filmul de psihopat al lui Ranjit e actriță și e iubita sonatului.

— I-ai dat înregistrarea? a întrebat Karla, străfulgerându-l cu privirea.

— I-am dat-o când a venit să cumpere droguri, a răspuns Concannon rânjind fericit. Ranjit mai venea pe ascuns în oraș și întotdeauna trecea pe la mine ca să se aprovizioneze. I-am zis sonatului că Ranjit o să meargă deghizat la clubul lui preferat din Bandra.

— Deci, tu i-ai spus unde să-l găsească.

— Și nu numai asta. I-am dat tânărului sălbatic un cadou. L-am împachetat cu mâna mea. I-am pus un film, ziua și ora când îl găsește pe Ranjit la club, o armă „curată”, gloanțe „curate”. Natura umană s-a ocupat de restul.

Karla m-a strâns de braț.

— Ai urcat până aici ca să ne spui că tu ai pus la cale uciderea

soțului meu? a întrebat Karla.

— Am urcat până aici ca să-l avertizez pe iubitul tău, a răspuns Concannon ridicându-se în fund.

— O să-ți iei avertismentul cu tine acasă.

— Iar începi, a zis el parcă fericit de exasperat. Ești cel mai dificil om din orașul ăsta de păgâni chițăitori. Cunosoc călăi mai simpatici decât tine. Încerc de când am venit să-ți spun că m-am schimbat. Sunt un alt om.

— Nu văd nicio schimbare, am spus. Încă respiri.

— Vezi ce gânduri bolnave ai? Ascultă, a continuat el, pe un ton calm, am terminat cu toate. Fac afaceri legale acum. Faptul că nu-ți port ranchiună după ultima noastră întâlnire ar trebui să-ți demonstreze cât de mult m-am schimbat.

— Nu te-nveți minte niciodată, așa e?

— Ba m-am învățat, a spus el. Asta încerc să-ți spun. După ultima bătaie, am stat și m-am gândit la toate. La toate, omule. Am rămas cu sechele. Umărul nu mi s-a vindecat bine și nu prea mă mai ajută. Nu mai am aceleași reflexe. N-am să mai lupt niciodată ca înainte. Vezi tu, n-am lăsat niciodată pe cineva să se apropie suficient de mine cât să mă dovedească la bătaie. Chestia asta m-a pus pe gânduri. Unii au revelații pe drumul spre Damasc, eu le-am avut într-un depozit din Bombay. Și din cauza cui? A unui pușcăriaș australian. M-am schimbat. Sunt om de afaceri acum.

— Și cu ce fel de afaceri te ocupi? s-a interesat Karla desceleștându-și degetele de pe brațul meu.

— Am investit toți banii într-o afacere cu Dennis.

— Baba Adormitul?

— Chiar el. Mi-a venit în minte într-o zi proverbul ăla care spune că dacă aștepti suficient timp pe malul râului, vei vedea trupurile dușmanilor plutind prin fața ta.

Mi-aș fi dorit să-l văd pe Concannon plutind prin fața mea, pe râul Gange.

— Și, tot într-un moment de revelație, mi-am dat seama că râul nu e făcut din apă, ci din oțel inoxidabil. Și nu e râu, ci masa pe care te așază la pompe funebre. Așa că am cumpărat împreună cu Dennis o firmă de pompe funebre. Nici n-am început bine și deja mi-a ajuns pe masă trupul unui dușman. Ce-am mai râs în seara în care l-am pregătit pentru ultimul drum!

— S-a băgat Dennis în așa ceva? am întrebat.

— Suntem o pereche ideală. Eu știu cum arată morții, el știe cum

e să fii mort. N-am văzut om mai grijuliu cu un cadavru. Îi numește somnoroși și le vorbește de parc-ar fi doar adormiți. Se poartă foarte frumos cu ei. Eu țin totuși o bătă de baseball la îndemână, în caz că se trezește vreunul să răspundă.

Concannon s-a oprit, a bătut din palme, apoi și-a împreunat degetele umflate într-o piramidă imploratoare.

— Știi că e greu de crezut că un pericol la adresa viilor și a morților, cum sunt eu, ar putea renunța definitiv la viața anterioară. Dar acesta e adevărul. M-am schimbat și dovadă stă faptul că mi-am riscat viața să vin până aici ca să-ți spun două lucruri. Pe primul ți l-am zis deja. Asta e tot ce știu despre Ranjit și fătuca aia drăguță.

— Și al doilea? a întrebat Karla în locul meu.

— Al doilea: Compania 307 a angajat niște *goondas* din afara orașului să-l omoare pe iranian, pe Abdullah, diseară. Și, din moment ce Abdullah se ascunde pe-aici, prin preajmă, sunteți și voi doi în pericol.

— Când ajung? am întrebat.

Concannon s-a uitat la ceas și mi-a răspuns cu un rânjet.

— Peste vreo trei ore. Ai fi aflat mai din timp dacă n-ai fi fost așa arțăgos și m-ai fi lăsat să vorbesc în liniște.

După mine, nu era exclus ca totul să nu fie decât o înscenare a lui Concannon. Nu-mi plăcea situația deloc.

— De ce ne spui asta? a întrebat Karla.

— Încerc să-mi închei toate socotelile. N-am avut niciodată ceva împotriva iubitului tău. Am încercat chiar să-l recrutez pe câpos o dată, ceea ce n-aș fi făcut dacă nu mi-ar fi fost simpatic. M-am purtat urât cu el, deși eu pe Abdullah îl uram, pentru că s-a întors împotriva mea și m-a amenințat cu moartea.

— Nu-l mai pomeni pe Abdullah, i-am zis.

— Nu-l mai urâsc, a spus Concannon. N-a greșit cu nimic, chiar dacă e... iranian. Eu am greșit și o recunosc. Dar, trecând peste asta, e foarte posibil ca iranianul să-și piardă viața în noaptea asta. Acum, că mi-am găsit un cămin, simt că mă pot liniști, fiindcă alții îmi vor ucide dușmanii și-i vor trimite la mine. Voi fi printre semenii mei, dacă se poate spune așa. Nu știu dacă înțelegeți la ce mă refer.

— Înțelegem, a răspuns Karla, deși eu eram complet nedumerit.

— Mă credeți că nu am nicio răfuială cu voi doi și nu vă vreau răul?

— Nu, am spus. La revedere, Concannon!

— Cică e scriitor, a zis irlandezul făcându-i cu ochiul Karlei. Îmi

imaginez ce cărticele minuscule poate să scrie.

— El e cartea principală, a zis Karla. Iar eu, personajul principal. Îți mulțumim pentru avertisment, Concannon. Care e, de fapt, numele tău mic?

— Fergus, am zis eu înaintea lui.

A sărit râzând de pe mașină, cu brațele întinse.

— Mă placii! Știam eu că mă placii! Bagi cuțitul în mine dacă te îmbrățișez?

— Da. Să nu te mai prind pe-aici.

A lăsat brațele jos, i-a zămbit Karlei și a făcut câțiva pași cu spatele spre mașină.

— N-are sens să sunați la poliție, a zis el. S-au plătit bani grei ca să ignore tot ce se întâmplă pe munte astă-seară până când nu e lichidat iranianul.

A pornit motorul, a fixat volanul, a apăsat pe accelerație și a întors mașina. A oprit în dreptul nostru, cu cotul rezemat pe geamul deschis.

— Aveți nevoie de niște dinamită? ne-a întrebat. Am o cutie întreagă în portbagaj și n-am ce face cu ea.

— Poate data viitoare, i-a răspuns Karla zâmbind și i-a făcut cu mâna.

La primul viraj, farurile din spate s-au profilat ca doi lilieci. Karla s-a întors imediat spre mine, cu toate reginele alarmate.

— Nu l-am văzut deloc pe Abdullah, ceea ce-nseamnă că e la Khaled. Trebuie să mergem să-l prevenim.

Se pregătea să o ia la goană spre vilă, dar am oprit-o.

— Putem discuta despre ceva, înainte să mergem la Khaled?

— Bineînțeles, a zis ea calmându-se. Ce e?

— Știi c-am discutat că vom fi nedespărțiți de-acum încolo?

S-a uitat la mine cu mâinile-n șold.

— Nu mă ascund după un buștean, Shantaram, a zis ea privindu-mă printre pleoape.

— Nu asta voiam să spun. Încercam să-ți explic ceva.

— Acum?

— Dacă lucrurile degenerază la noapte, nu te mișca de lângă mine. Prinde-te de cotul meu dacă e nevoie. Dacă stăm spate în spate, tu tragi, eu tai. Toată chestia e să ne coordonăm, altminteri o să stau cu grija ta.

M-a strâns în brațe râzând, ceea ce mă făcea să cred că aveam dreptate într-o oarecare măsură.

- Hai să mergem, a zis ea gata s-o ia la fugă spre casa lui Khaled.
- Stai, am zis.
- Iar?
- Ce-ai vrut să spui prin *Poate data viitoare?* am întrebat repetând ultimele cuvinte pe care i le adresase lui Concannon.
- Poftim?
- Când ne-a oferit dinamita, i-ai răspuns *Poate data viitoare.*
- Acum ți-ai găsit să vorbim despre asta?
- Concannon nu e genul care să aștepte *data viitoare.* Lui îi place să acționeze *o dată* și bine, iar jumătate de planetă e la o distanță destul de sigură de el.
- Nu crezi în mântuire?
- Era adorabilă când mă tachina, dar de data asta era vorba despre Concannon. În plus, îmi băteam capul și cu ucigașii care veneau pe munte ca să ne omoare prietenul.
- Nu cred în Concannon, am zis. Nici c-a renunțat la vechile năravuri, nici treaba cu pompele funebre. Nu cred un cuvânt din gura lui. Nu m-ar mira să ne întindă o capcană.
- Foarte bine, a strigat ea luând-o la fugă pe cărare. Vii?

Capitolul 83

Nici nu trecusem bine de ultima cotitură spre cărarea umbroasă care ducea la vila lui Khaled, că am auzit muzică și sute de voci care cântau. Casa arăta ca o închisoare luminată de o mulțime de reflectoare montate în copaci.

— Se pare că i-a crescut turma, a remarcat Karla, în șoptă, când ne-am oprit în fața treptelor care duceau spre terasa scăldată în lumină. E un cor imens.

Arborii din jur, cu frunzele palide din cauza reflectoarelor, păreau niște schelete speriate cu brațele ridicate în aer. Îmbătat de credință, corul cânta din tot sufletul.

Khaled a ieșit pe terasă pe ușa masivă, cu mâinile în șold.

Era ca o umbră, negru pe fundalul luminos care ne ardea ochii. Era însoțit de alte două umbre.

A ridicat o mână și cântecul credincioșilor s-a oprit. Zumzetul insectelor s-a făcut din nou auzit în tăcerea deplină.

— *Salaam aleikum!* ne-a urat el.

— *Wa aleikum salaam!* i-am răspuns amândoi într-un glas.

De undeva, au început să răsune lătrăturile unor câini mari și gălăgioși. Sunetul te ducea cu gândul la niște colți fioroși și tendemna s-o iei la goană. Khaled a ridicat mâna din nou și lătrăturile au încetat.

— Scuze, am încurcat înregistrările, a zis Khaled întinzându-i o telecomandă uneia dintre siluetele nedeslușite. Cu ce ocazie pe-aici, Lin?

— Am venit să-l vedem pe Abdullah, a răspuns Karla.

— Cu ce ocazie pe-aici, Lin? a repetat Khaled.

— Exact cum a zis ea, am răspuns. Unde e?

— Abdullah și-a curățat sufletul ca să fie pregătit pentru moarte, iar acum își face rugăciunile. Nimeni nu-l poate tulbura. Nici măcar eu. E singur cu Allah.

— Vin să-l omoare, am spus eu.

— Știm, a replicat Khaled. Am trimis toți discipolii la casele lor și-am închis ashramul pentru o perioadă. Suntem...

Cântecul a reînceput, apoi s-a oprit brusc în mijlocul mantrei.

— Nu te mai juca cu telecomanda, Jabalah! a strigat Khaled peste umăr.

Găzele și broaștele au întâmpinat liniștea cu mare bucurie.

— Suntem pregătiți de război, a zis Khaled.

— Oare unde-am mai citit asta? a spus Karla.

Khaled a ridicat mâna, cu un gest imperial.

— Eu am împrăștiat zvonul că Abdullah e aici, a declarat Khaled. Eu sunt cel care a pus la cale acest atac, departe de oraș. E o capcană, Lin, iar voi ați nimerit fix în mijlocul ei.

Au reînceput lătrăturile.

— Jabalah! a zberat Khaled și banda s-a oprit.

Khaled a coborât în liniște până la noi. Pierduse jumătate din kilogramele pe care le pusese pe el și se antrenase intens. Părea sănătos, puternic, încrezător și periculos. Din câte se vedea, învățase, în cele din urmă, să se iubească pe sine.

Mi-a prins mâna în palme, s-a aplecat spre mine, dar i s-a adresat Karlei în șoptă.

— Bună, Karla, a spus el strângându-mă în brațe. Nu te pot trata cu aceeași căldură în fața oamenilor mei, fiindcă ești o femeie în compania unui bărbat care nu-ți e rudă.

M-a tras la pieptul lui șoptindu-mi la ureche, de dragul oamenilor lui, dar vorbindu-i Karlei.

— Condoleanțe pentru moartea soțului! Trebuie să plecați imediat

de-aici. O să iasă război la noapte.

S-a dezlipit de mine, dar nu i-am dat drumul la mână.

— Adică ai știut ce-o să se-ntâmples și nu ne-ai avertizat?

— Te-am avertizat acum, Lin. Privește-o ca pe o binecuvântare. Trebuie să plecați imediat. Oamenii mei sunt agitați. N-am chef să se iște vreun incident neprevăzut.

— *Allah hafiz*, Khaled! a zis Karla trăgându-mă după ea.

— Spune-i lui Abdullah... spune-i că suntem pe munte dacă are nevoie de noi.

— Îi spun, dar nu voi apuca să vorbesc cu el decât după ce începe lupta, mi-a răspuns Khaled întristat. Pacea fie cu amândoi astă-seară!

Ne-a făcut cu mâna, fiindcă eram deja la capătul aleii, prea departe ca să poată striga după noi. I-am făcut și noi cu mâna și am pornit în fugă către cărarea care urca în vârful muntelui.

Am oprit-o pe Karla. Deși beznă, vedeam cum îi sticlesc ochii.

— Pot să-ți spun ceva?

— *Iar?* a râs ea.

— S-ar putea să iasă urât la noapte, am spus. Dacă vrei să pleci, te duc oriunde dorești.

— Mai întâi de toate, hai să-l avertizăm pe Idriss, a zis ea apucând-o pe cărare.

Ne-am întrecut până sus și am ajuns găfâind pe platoul plin de discipoli adunați în jurul focului la o discuție nocturnă.

L-am găsit de Silvano și l-am târât după noi în peștera înțeleptului.

— Ucigași, a zis Idriss când mi-am încheiat povestea.

— Ucigași profesioniști, am zis. Trebuie să plecăm de aici, Idriss, măcar pentru o seară.

— Desigur. Trebuie să-i ducem pe învățacei la adăpost. Merg imediat să-i anunț.

— Eu rămân de pază aici, a spus Silvano.

— Nu, a spus Idriss. Vii cu noi.

— Mă văd nevoit să-ți nesocotesc porunca, a insistat Silvano.

— Vii cu noi! a repetat Idriss.

— E mai înțelept așa, Silvano, am stăruit și eu. Dacă vreunul dintre cei de jos se hotărăște să se refugieze aici și ceilalți îl urmăresc, riști să fii prins la mijloc.

— Trebuie să rămân, învățătorule-*ji*, a zis Silvano. Iar tu trebuie să pleci.

— Uneori, poți fi prea curajos, Silvano, a zis Idriss. Așa cum poți fi prea loial.

— Toate scrierile tale sunt aici, învățătorule-ji. Mai bine de cincizeci de cutii, majoritatea desfăcute pentru a fi studiate. Nu avem destul timp să le strângem pe toate. Rămân aici să le păzesc.

Îl admiram pentru devotamentul de care dădea dovadă, dar mi se părea un risc mult prea mare: un preț prea scump pentru niște cuvinte. În acel moment, a intervenit Karla.

— Rămânem și noi cu tine, Silvano.

— Karla, am dat să spun, dar zâmbetul ei, imaginea iubirii nemărginite, mi-a alungat orice împotrivire. Se pare că o să-ți ținem de urât, Silvano, am zis.

— Am lămurit problema, a zis Idriss. Haideți cu mine să-i ajutăm pe elevi să-și strângă bagajele cât mai repede. O luăm pe poteca mai lungă, până la templul Kali, de unde începe autostrada. Trimiteți-ne de veste acolo când ne putem întoarce în sanctuarul nostru.

— Idriss, am spus. Mă simt groaznic că tot războiul ăsta a ajuns până aici. Îmi pare nespus de rău.

— E un păcat împotriva karmei să-ți asumi responsabilitatea pentru deciziile și faptele altora, mi-a răspuns. E la fel de grav ca a nu-ți asuma responsabilitatea pentru propriile decizii și fapte. Nu e vina ta. Nu e povara ta karmică. Aveți grijă de voi la noapte! Fiți binecuvântați cu toții!

A pus o mână pe capul fiecăruia, murmurând mantră protectoare.

Discipolii și-au strâns lucrurile în boccele și s-au adunat la capătul cărării lungi, cu torțe și lanterne, care străluceau în întuneric ca un roi de licurici.

Idriss s-a dus lângă ei, ne-a făcut cu mâna și a pornit pe cărare sprijinindu-se în toiag.

Vijay, un alt discipol, hotărâse să rămână alături de noi. Era înalt, slab și îmbrăcat într-un fel de pijama albă. Era desculț și înarmat cu un băț lung de bambus care-i ajungea până la umăr.

A urmărit plecarea învățătorului cu o expresie goală pe chip. Apoi, și-a întors fața frumoasă spre mine și m-a fixat cu doi ochi în care licărea spiritul Indiei.

— Ești bine? m-a întrebat.

M-am uitat la bățul de bambus, amintindu-mi de toți bărbații cu care mă luptasem în decursul ultimului an, de la Scorpionii la Concannon, și m-am gândit că n-ar fi rău să lege un cuțit în vârful aceluia băț.

— Sunt bine, am răspuns. Pot să-ți dau un cuțit dacă vrei să-l prinzi în vârful bățului.

S-a tras înapoi, a început să rotească bățul cu repeziciune și să facă salturi în același timp, apoi a înfipt bățul la câțiva centimetri de gheata mea.

— Sau poate nu e nevoie, am zis.

— Nu vrei să ne așezăm fiecare în câte-un punct strategic, ca să acoperim un câmp vizual cât mai larg? a propus Silvano.

— Nu, am răspuns eu și Karla într-un glas.

— Oricine urcă aici, am zis, intră pe teritoriul nostru. Ne găsim o poziție ferită de unde să putem fugi la nevoie și cu vedere la cărare. Dacă pune cineva piciorul pe platou, îl speriem cu focuri de armă și zgomote.

— Și dacă se ajunge la luptă?

— Îi ucidem, a spus Karla, înainte să ne ucidă ei pe noi. Ești un țintaș excelent, Silvano, și nici eu nu sunt așa rea, pot să le țin piept. Ne descurcăm noi.

— Sau, am sugerat eu, fugim, ne regroupăm și așteptăm să se termine. Sunt destule locuri în care să ne ascundem, iar indivizii tot trebuie să plece de pe munte odată și-odată.

— Eu zic să luptăm, a spus discipolul înarmat cu băț.

— Eu zic să hotărâm dacă fugim sau luptăm când va veni vremea, am spus.

— Sunt de acord că trebuie să găsim un loc adăpostit, a meditat Silvano. Din peștera cea mai apropiată de cărare se vede bine dacă urcă cineva.

— Dar suntem blocați înăuntru, am spus eu. Mie-mi place să am întotdeauna o cale de scăpare.

— Ba există o cale de scăpare, a zis Silvano. Vino cu mine să-ți arăt.

În capătul peșterii, era atârnată o draperie. O văzusem și cu altă ocazie, dar îmi imaginasem că era acolo pentru a masca peretele golaș.

Silvano a tras-o într-o parte și ne-a condus printr-un tunel îngust, săpat în mod natural sau artificial, care lega prima peșteră de ultima.

Am ieșit din tunel în peștera lui Idriss, la câțiva pași de jungla în care ne puteam adăposti.

— Îmi place, a declarat Karla. Dacă-aș putea, aș cumpăra-o și m-aș muta aici.

— Și mie, am zis. Haideti să ne instalăm în prima peșteră. Nu mai

e mult până vor veni.

— Nu știu cum vă simțiți voi, a spus Silvano frecându-se pe burtă, dar mie mi-e o foame de lup.

Am dus mâncare rece, apă, pături și torțe în peșteră. Am înfulecat tot ce mi-a pus Karla în farfurie, înainte să-mi dau seama ce era. Dar, în clipa în care mi-am potolit foamea, frica a început să pună stăpânire pe mine.

Karla era lângă mine, ucigașii, pe drum, instinctele îmi strigau să fug naibii de acolo. Ea însă era calmă și hotărâtă. Terminase de mâncat și își curăța arma. Fredona o melodie. Privind înapoi la acele momente, îmi dau seama că ea avea întotdeauna curaj cât pentru amândoi.

— Unde-s cutiile cu scrierile lui Idriss? l-am întrebat pe Silvano.

— În peștera principală, mi-a răspuns el terminându-și porția de mâncare.

— Să avem grijă să o ferim de luptă. Orice glonț rătăcit ar putea isca un incendiu.

— Ai dreptate.

Vijay a luat farfuria Karlei și a pus-o peste celelalte, la intrarea în peșteră.

— Cunosc bine pădurea, a zis Silvano ridicându-se-n picioare și întinzându-se. Mă duc să arunc o privire împreună cu Vijay. Oricum am nevoie la toaletă.

A ieșit repede pe urmele lui Vijay și s-au făcut amândoi nevăzuți, undeva în partea dreaptă. Cărarea urca pe platou prin partea stângă.

Atâtea picioare bătătoriseră acel pământ, încât iarba creștea doar în pâlcuri răzlețe. Încă nu răsărise luna, dar era o noapte senină și aveam vizibilitate perfectă asupra suprafeței plate până la cincizeci de metri.

Îmi bătea inima nebunește. Am reușit s-o liniștesc, însă imaginea Karlei rănită sau răpită a făcut-o să palpitate din nou. M-a privit și a înțeles cât de mult mă temeam pentru ea.

— Facem gălăgie, o rupem la fugă și ne ascundem? a zis ea cu un zâmbet ironic pe buzele ei frumoase. Asta e strategia ta?

— Karla...

— *Chee, chee!* Altă dată, poți s-o ții doar pentru tine?

— *Eu zic să luptăm*, spuse băiatul cu bățul de bambus, am râs eu. Ți se pare o strategie mai bună? Pur și simplu, nu mi se pare că merită să ne avântăm în luptă.

— Un scriitor care nu consideră că merită să lupte pentru

cuvântul scris?

— Da. Am scăpat fugind pe fereastră, fiindcă mă urmărea poliția și a trebuit să las totul în urmă. Toată munca aia s-a dus pe apa sâmbetei, dar eu sunt încă aici și pot scrie în continuare. Nicio viață nu merită sacrificată pentru cuvântul scris.

— Cum așa?

Karla nu punea niciodată această întrebare, decât dacă voia să mă provoace.

— Pentru că nu sunt sacre textele care dau valoare vieții, ci e sacră viața care dă valoare textelor.

S-a uitat la mine, cu chipul luminat de regine vesele.

— Așa te vreau! Hai să ne pregătim.

Am ridicat o stivă de cutii și saci în gura peșterii și ne-am întins peste ele în așa fel încât să avem vizibilitate spre marginea platoului. Karla m-a prins de mână.

— În momentul ăsta, nu mi-aș dori să fiu nicăieri altundeva, a zis ea.

N-am apucat să-i răspund, pentru că s-a auzit prima împușcătură.

Cu cât ești mai departe de gloanțe, cu atât teama este mai difuză.

Bubuitul care-ți răsună în ureche, asurzindu-te, este pocnetul unor degete din depărtare. Primele împușcături s-au auzit ca niște bătăi din palme, transformându-se apoi în rafale de aplauze.

Silvano și Vijay au intrat fuga în peșteră și s-au ghemuit lângă noi.

— E o întreagă armată acolo jos, a spus Silvano ascultând răpăitul gloanțelor.

— Două armate, am spus. Să sperăm că rămân acolo unde sunt.

Împușcăturile s-au calmat brusc. S-a lăsat liniștea, tulburată de focuri la câteva secunde distanță. Au fost destul de multe.

Așteptam în beznă, cu urechile ciulite la fiecare trosnet de ramuri sau adiere de vânt. Minutele se scurgeau într-o tăcere amenințătoare. Deodată, s-au auzit zgomote, icnete și gemete de pe cărarea abruptă.

Silvano și Vijay au sărit în picioare și au luat-o la fugă înainte să apuc să-i previn. Karla a vrut să mă tragă după ea, dar am ținut-o lângă mine.

În capătul potecii, și-a făcut apariția un bărbat târându-se în patru labe. Silvano îl pândea ca o umbră în partea dreaptă, cu pușca ațintită la capul lui. Bărbatul s-a ridicat cu greu în picioare. Avea un pistol în mână.

Dintr-o singură rotire de băț, Vijay l-a dezarmat pe necunoscut, dar pistolul s-a descărcat, iar glonțul a lovit peretele peșterii, nu

departe de locul în care stăteam pitiți.

— Bună decizie, Shantaram, mi-a zis Karla. Glonțul ăla îmi era destinat, dacă nu mă trăgeai jos.

Bărbatul s-a clătinat pe picioare o secundă, apoi s-a prăvălit pe burtă. Vijay tocmai îl întorcea cu fața în sus când am ajuns eu și Karla la fața locului.

Era mort.

— Verifică un detaliu. Vezi dacă nu cumva avea și o coadă după el, i-am zis lui Silvano.

— Îl cunoști?

— Da. Îl cheamă Dasilva.

— De partea cui era?

— De partea greșită, am zis. Până la capăt.

Silvano și Vijay au pornit pe cărare, în căutarea altor rătăciți.

Uitându-mă la cadavru, mi-am dat seama că nu trebuia găsit în tabăra lui Idriss. Nu aveam de ales. Trebuia să-l mutăm. Karla mutase două cadavre la viața ei: două de care știam eu. Eu mutasem trei: unul la închisoare, unul din casa unui prieten, iar al treilea, gangsterul care mă ura, Dasilva. Acesta din urmă era cel mai dificil pentru amândoi.

— Nu-l putem lăsa aici să-l găsească poliția, am spus.

— Ai dreptate, a spus Karla. Scandalul ar ucide orice înțelepciune.

— N-o să fie ușor. Drumul e și-așa abrupt, darămite când târăști un cadavru după tine.

— Mda, a zis ea uitându-se-n jur cu mâinile în șolduri.

L-a învelit în sariul unei eleve și l-a legat bine. Apoi l-am prins cu sfori la ambele capete ca să-l putem căra.

Doar ce terminasem treaba, când s-au întors Vijay și Silvano. De groază, Vijay avea ochii cât cepele.

— O stafie?

Tremura și arăta cu degetul spre corpul înfășurat al lui Dasilva.

— Așa sper. Îl ducem jos, la casă. N-are rost să afle polițiștii că a ajuns până aici.

— Mulțumesc, a spus Silvano. Stați să vă dăm o mână de ajutor.

— Ne descurcăm singuri, a spus Karla. Prietenii noștri sunt jos. Pe noi ne cunosc, dar, dacă vă văd pe voi, ar putea să înceapă să tragă. E mai sigur așa. Rămâneți aici și păziți cărțile.

— Bine, a spus Silvano ușor neîncrezător. Dacă insiști.

— *Presto!* a zis Karla trăgând mortul de funie. Stafia nu și-a încheiat drumul.

Capitolul 84

Am târât corpul lui Dasilva până pe marginea platoului și am luat-o pe cărare. Eu mergeam în față, ca să duc greul, în vreme ce Karla îl ținea de cealaltă funie, cât putea ea de bine.

Îmi era rușine că nu o putusem proteja de fapta deplorabilă și criminală pe care trebuia să o comitem: chiar mai rușine decât îmi era mie pentru fapta pe care o comiteam. Mă gândeam la mâinile Karlei, la funia aspră care îi zdrelea pielea, la picioarele ei zgâriate și julite la fiecare pas.

— Stai! a zis după ce trecuserăm de jumătatea drumului.

— Ce e?

A tras câteva guri de aer și și-a scuturat brațele și umerii încordați.

— Asta, a găfâit ea, cu o mână dându-și părul de pe frunte, cu cealaltă ținându-l pe mort, e de departe cea mai tare întâlnire pe care-am avut-o noi doi până acum. Hai să coborâm odată mortul de pe muntele ăsta nenorocit.

Ajunși la bază, l-am pus pe Dasilva pe umăr și l-am cărat până la vila lui Khaled. Luminile erau încă aprinse și ușa casei larg deschisă. Părea pustiu.

Am urcat amândoi treptele și am intrat în vestibul. Am pus corpul lui Dasilva pe podea și ne-am apucat să îl dezlegăm.

— Ce faceți aici? a întrebat Khaled din spatele meu.

M-am întors repede spre el. Ținea o armă în mână.

— *Salaam aleikum*, Khaled! a zis Karla, tot cu arma în mână.

— *Wa aleikum salaam!* a răspuns el. Ce faceți?

— Unde-i Abdullah? am întrebat.

— A murit.

— Nu, nu, nu, am strigat! Te rog, nu!

— Allah să aibă grijă de sufletul lui, a spus Karla.

— Ești sigur că a murit? am zis înecându-mă în cuvinte. Unde e?

— Când l-am găsit, mai erau patru morți peste el. Unul era Vishnu. Era sigur că jigodia aia îngâmfată o să vină până aici ca să jubileze. Uite c-a murit, iar Compania mea va prelua tot ce-avea el.

— Unde e trupul lui Abdullah?

— Laolaltă cu trupurile celorlalți morți. În sala de mese. Vă mai întreb o singură dată, ce faceți aici?

— Nenorocitul ăsta a ajuns mai departe decât trebuia, am răspuns dezvelindu-i fața lui Dasilva. L-am returnat. Era de-al tău ori de-al lor?

— De el ne-am folosit ca să întindem capcana, a spus Khaled. L-am împușcat cu mâna mea, după ce și-a îndeplinit scopul, dar a reușit să scape.

— Și s-a întors după tine, a observat Karla. Putem să-l lăsăm aici? Nu vreau să-l amestecăm pe Idriss în toată mizeria asta.

— Lăsați-l, a spus Khaled. Oamenii mei vin cât de curând cu câteva camioane. Îl punem și pe el lângă celelalte cadavre pe care le aruncăm mâine în canal.

— Nu vreau să văd trupul lui Abdullah, Khaled, am zis. Juri c-a murit?

— *Wallah!* a răspuns el.

— Eu vreau să-l văd, a zis Karla. Nu-i nevoie să vii cu mine.

Pretutindenii împreună, niciodată despărțiți: uneori, a fi doi înseamnă să faci și doar ce vrea unul.

— Vin și eu, am zis simțind deja că mă apucă răul. Vin și eu.

Khaled ne-a condus prin salon până la sala principală de mese. Patru trupuri erau întinse pe masă, ca niște vagabonzi adormiți unul lângă altul pe trotuar.

L-am identificat imediat pe Abdullah, după părul său lung și negru care se revărsa peste marginea mesei. Voiam să plec. Voiam să fug. Chipul acela frumos, acea inimă de leu, acel foc din ceruri: nu puteam îndura să-l văd secătuit de viață, rece.

Însă Karla s-a apropiat de el, a pus o mână pe pieptul lui și a plâns. Trebuia să mă mișc. Am trecut pe lângă masă, capetele morților atingându-mi degetele ca o briză ușoară, și i-am luat mâna lui Abdullah.

Chipul său sever mi-a mai alinat durerea. Era îmbrăcat în alb și plin de sânge. Se vedea o linie pe frunte, de la calota albă pe care o purtase pe cap, însă fața sa mândră, cu sprâncene groase, nas puternic și barbă deasă de rege sumerian, era toată mănjită.

Fusese împușcat și înjunghiat, dar fața roșie scăpase fără nicio urmă.

Simțeam un nod în stomac la gândul că timpul lui se oprise. Propriile-mi corzi temporale vibrau în mine, o armonie mai săracă odată cu pierderea lui.

Mă durea să-l văd fără suflu, fără viață, fără iubire. Era greu să mă uit la omul încă acolo și totuși deja jelit, deja transformat în

amintire nostalgică.

Karla avea dreptate să ne oblige să plângem. *Dacă nu spui la revedere*, mi-a zis cândva un poet irlandez, *nu-ți vei lua niciodată la revedere*. A durat mult până mi-am luat rămas-bun printre lacrimi.

În cele din urmă, am lăsat mâna moartă să cadă și mitul omului, odată cu ea. Fiecare persoană care ne părăsește lasă un gol în sufletul nostru. Karla a ieșit pe terasă împreună cu mine, stăpână pe ea, dar îndurerată, știind că purtăm o peșteră pustie în noi: o peșteră care ne va atrage la nesfârșit în lumea tristeții și a amintirilor.

Khaled ne aștepta.

— Plecați cât mai repede, ne-a zis. Compania mea e ușor irascibilă astă-seară.

— Compania ta?

— Da, Lin, Compania Khaled, mi-a răspuns, încruntat. În noaptea asta, i-am luat viața lui Vishnu, iar acum îi vom lua tot ce avea. În noaptea asta, s-a născut Compania Khaled. Acesta era planul. Planul lui Abdullah, mai exact. El a decis să ne folosim de el ca momeală.

— Știi ceva, Khaled? am dat să spun, cu intenția de a-mi încheia definitiv socotelile cu el.

M-am oprit în clipa în care un bărbat și-a făcut apariția din întuneric.

— *Salaam aleikum*, Shantaram! mi-a zis Tuareg.

— *Wa aleikum salaam*, Tuareg! am răspuns trăgându-mă mai aproape de Karla.

— Am colaborat cu Tuareg în perioada asta, m-a informat Khaled. El a pus totul la cale. Iar acum s-a întors acasă, în Compania Khaled.

— Tu ai aranjat toate astea?

— Da, eu. Ca să nu te amestec în toate astea, te-am trimis pe urmele irlandezului, a spus Tuareg. Pentru că mi-ai strâns mâna.

— La revedere, Khaled! am zis.

— *Allah hafiz!* a spus Karla apucându-mă de braț, fiindcă amândoi ne cam clătinam pe picioare.

— *Khuda hafiz!* a răspuns Khaled. Ne mai vedem!

Ajunși la poalele muntelui, Karla m-a rugat să ne oprim.

— Ai cheile *Grației Divine*? m-a întrebat.

— Întotdeauna am cheile motocicletei la mine, am răspuns. Ai chef de-o plimbare?

— Ah, n-ai idee! Sunt atât de dată peste cap, încât doar libertatea mă mai poate salva.

Ne-am dus până la templul unde se adăpostiseră Idriss și discipolii

și i-am anunțat că trecuse primejdia. Idriss a trimis un tânăr voinic să-i ducă vestea lui Silvano. Am primit binecuvântarea înțeleptului și am plecat.

Ne-am plimbat câteva ore înaintea zorilor, fără nicio țintă precisă, în zgomotele motocicletei pe bulevardele pustii, cu toate semafoarele verzi, căci la ora aceea nicio mașină din Bombay nu ar fi oprit la culoarea roșie.

La final, am parcat motocicleta pe marginea cărării mai lungi, dar mai line, a muntelui. Am legat-o cu lanțul de un copac tânăr, ca să nu-i fie frică, și am pornit amândoi pe poteca blândă spre platoul din vârf.

Karla s-a agățat de mine. Am cuprins-o cu brațul de talie, ca să o sprijin și să îi ușurez urcușul.

— Abdullah, a șoptit ea de câteva ori.

Abdullah.

Mi-am amintit când îi rostise numele pe cărarea abruptă, ca să ne facă să rădem. Mi-am amintit de vremurile în care Abdullah era un prieten cu care puteam râde și glumi. Mergeam îmbrățișați și plângeam.

Când am ajuns la tabără, am găsit o mulțime de discipoli trebăluind deja pentru ca lecțiile și rugăciunile să se poată desfășura în liniște.

— E prea multă agitație aici, a zis Karla rezemându-se de umărul meu. Hai la movilița noastră plină de iarbă!

Ne-am dus la cortul improvizat. Am așezat-o înăuntru, fără să opună nici cea mai mică rezistență. Și-a afundat capul în pernă ca într-un vis și într-un minut a adormit.

Printre provizii, aveam o sticlă mare cu apă. Am înmuiat un prosop în ea și m-am apucat să-i curăț tăieturile și juliturile pe care deja mi le imaginasem, iar acum i le găseam pe brațe și picioare.

Din când în când, scotea câte un geamăt ușor, când prosopul și apa îi tulburau visele, dar nu s-a trezit.

După ce i-am curățat rănile, le-am uns cu ulei de turmeric. Era leacul folosit de toți cei de pe munte pentru tăieturi și zgârieturi.

Imediat ce-am terminat să-i ung picioarele zdrelite, s-a ghemuit pe-o parte, adâncită în somnul uitării.

Abdullah. Abdullah.

Am luat niște apă, m-am dus în pădure, m-am dezbrăcat și m-am spălat bine. La întoarcere, am găsit-o pe Karla ridicată în capul oaselor, cu ochii pierduți la peticul nostru de cer.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Da. Unde ai fost?

— Să mă spăl.

— După ce mi-ai curățat rănila de pe mâini și picioare.

— Sunt un maniac al igienei.

M-am ghemuit lângă ea și ea s-a ghemuit lângă mine.

— S-a dus, a murmurat cu fața îngropată la pieptul meu.

— S-a dus, am repetat eu ca un ecou.

Ziua și-a înălțat stindardul albastru, iar sunetele vieții s-au trezit din somn: un strigăt, un răset, un tril obraznic, gănguritul turturelelor care istoriseau povești de dragoste.

Karla a adormit din nou și mă simțeam calm lângă ea, în acea stare de liniște pe care doar dragostea adormită ți-o dă, în vreme ce gândurile despre Abdullah, răni ale minții, încă sângerau.

El era întruchiparea autodiscipliniei, era bunătatea dusă până la sacrificiu. Și era îndeajuns de încrâncenat încât să-și murdărească propria onoare, cum eram și eu, în felul meu.

Am adormit în cele din urmă, purtat de un val alinător de cuvinte, cuvinte rostite de Idriss, ce mi se învolburau prin minte, oi numărând oi.

Misterul iubirii este ceea ce vom deveni, erau vorbele care se repetau. *Misterul iubirii este ceea ce vom deveni*. Iar susurul de silabe s-a transformat în prima ploaie blândă a noului muson, când ne-am trezit a doua zi dimineață.

Încă purtând pe noi rănila nopții, am revenit în tabără, în momentul în care ploaia torențială a umplut cerul cu marea care, purificată prin ascensiune, se scurgea de pe umerii arborilor scuturați de vânt.

Pârâiașele jucăușe își croiau propriul drum prin planuri prestabilite, iar păsările se adăposteau pe ramuri, neîndrăznind să-și ia zborul spre libertate. Plante ce fuseseră doar niște biete virgule se prefăceau în paragrafe întregi, iar lianele care hibernaseră precum șerpia iarna se zvârcoleau insolente în veșminte de un verde aprins. Cu botezul cerului, lumea renăștea, iar speranța curăța muntele de praful și sângele unui an.

Partea a XV-a

Capitolul 85

La finalul primei săptămâni ploioase, după ce l-am văzut pe Silvano dansând cu discipolii într-una din acele rare averse însorite și chiar pe Idriss ținând puțin cu ajutorul toiagului său lung, eu și Karla am coborât pentru ultima oară de pe munte.

Nu aveam de unde să știm că poteca abruptă va dispărea într-un an, înghițită de natură. Nu știam nici că platoul și peșterile vor fi năpădite de vegetație la scurt timp după ce Idriss și adepții săi își vor demonta tabăra și vor porni către Varanasi.

Nu știam că nu aveam să-l mai vedem vreodată. La coborâre, am înșirat tot felul de povești despre el, neștiind că bătrânul era deja o nălucă a filosofiei, care continua să trăiască în noi doar prin amintiri și idei. Nu știam că, pentru noi, Idriss era deja la fel de pierdut în timp precum Abdullah.

Ne-am întrecut cu un nor negru până la Metro, centrul peninsulei, și am parcat motocicleta în pasajul de sub Amritsar cu câteva secunde înainte să se dezlănțuie o nouă furtună.

Vijelia ne-a atacat din ambele intrări ale pasajului. Ne-am agățat unul de celălalt, răsând în fața potopului care ne biciuia. De îndată ce furia naturii s-a domolit, am curățat motocicleta împreună, Karla vorbind cu ea în tot acest timp, asemeni unui mecanic spiritist.

Am urcat treptele care duceau la recepție și am găsit holul schimbat după săptămânile petrecute pe munte. În locul fostului dulap secret de provizii, era acum ușa din sticlă a unui frigider. Păstrase fotoliul elegant, însă biroul din lemn fusese înlocuit cu unul elegant din sticlă și laminat sintetic.

Jaswant însuși era îmbrăcat într-un costum elegant și cu cravată la gât.

— Ce naiba mai e și asta, Jaswant? am zis.

— Trebuie să îmbrățișezi *schimbarea*, omule, mi-a spus Jaswant. Bună ziua, domnișoară Karla! Ce *plăcere* să vă revăd!

- Frumos costum, Jaswant! i-a răspuns ea.
- Mulțumesc, domnișoară Karla! Credeți că mă prinde bine?
- Te subțiază enorm. Vino încoace și întâmpină-ți oaspeții cum se cuvine. Ai grijă că sunt udă learcă.
- Mă uitam încă încruntat și suspicios la noul birou.
- Ce este? a întrebat Jaswant.
- Zici că suntem la aeroport, am spus.
- Și?
- La aeroport nu te duci de bunăvoie, te duci fiindcă n-ai încotro, am comentat nemulțumit.
- Poți să-i faci vizite vechiului birou oricând dorești. L-a cumpărat Oleg, așa că e la tine în apartament.
- Oleg! Ticălosul s-a mișcat repede. Mi-a luat-o înainte.
- E acceptabil noul birou, Jaswant, a intervenit Karla. Dar pune un ghiveci pe etajera de sus, o scoică mare lângă și, poate, un presapier din sticlă pe a doua etajeră, ca să-i mai îndulcești aspectul. Îți împrumut eu o scoică și un presapier cu o păpădie înăuntru.
- Serios? Ce frumos ar fi!
- Nu văd nicio sticlă de rom aici, am observat, ștergând condensul de pe ușa din sticlă a noului frigider. Nici brânză.
- Au apărut modificări în meniu, m-a informat Jaswant întorcând pe partea cealaltă un carton laminat aflat pe biroul de aeroport.
- Nici nu m-am uitat pe el.
- Mie-mi plăcea vechiul meniu.
- Nu exista un meniu înainte, a zis Jaswant încruntat.
- Tocmai de-aia îmi plăcea.
- Din cauza Biroului Iubirilor Pierdute, îmi calcă pragul o mulțime de oameni. Trebuie să afișez un aspect corespunzător. Trebuie să te adaptezi vremurilor, Lin.
- Prefer să se adapteze vremurile la mine.
- Jaswant, a zis Karla, trebuie să te avertizez că vreau să fac niște schimbări în camera mea.
- Schimbări? a spus Jaswant luându-și numaidecât postura de comerciant serios.
- În zilele care au urmat, Karla a demontat cortul de beduin și am văruiat camerele în roșu cu chenare negre la uși. Jaswant nu a avut de ce să obiecteze, pentru că am cumpărat vopseaua de la el.
- După aceea, Karla a decupat poze din reviste de știință și le-a pus în rame aurii, în stil Bollywood. A mai înrămat o pană, o frunză, o

pagină dintr-o carte de poezii pe care o găsisse plutind pe stradă într-o zi vântoasă:

Ploaia imploratoare

*Mai târziu,
când nu voi mai fi lângă tine,
iar singurătatea apăsătoare te va îndemna
să îți numeri cuiele din inima
țintuită precum ușa unui tezaur,
când îți vei pune singurătatea
în vaza unei ore,
amintirile mâinilor noastre
și ecoul unui râset
de culoarea ochilor mei,
când vei poposi în freamătul
inimii,
mareea purpurie a visurilor treze
scăldând țârmurile iubirii,
iar pielea îți va cânta, străpunsă de parfumuri,
lasă-te purtată de acest gând:
precum mimozele tânjesc după muson,
așa tânjesc eu după tine,
precum florile de cactus tânjesc după lună,
așa tânjesc eu după tine,
iar mai târziu,
când nu voi mai fi lângă tine,
voi întoarce privirea spre fereastra vieții
și voi implora ploaia.*

A mai agățat două fotografii mari, a Petrei Kelly și a Idei Lupino, eroinele ei, în rame negre, în stil baroc. A mutat plantele de pe balcon înăuntru și a umplut toate colțurile, lăsând doar câteva afară, să se rotească după soare.

Cred că încerca să recreeze atmosfera de pe munte într-un apartament de hotel și i-a ieșit de minune. Din orice punct al salonului, dădeai cu ochii de plante și le simțeai atingerea.

A folosit și statuia stilizată, lungă și subțire, reprezentând un soldat troian, sculptată de Taj. Am vrut să o maschez cu o plantă, dar nu m-a lăsat.

— Pe bune? Din cauza individului ăstuia, ai renunțat la galerie.

— E sculptor bun, a zis ea așezând soldatul condamnat, chiar dacă nu e un om prea plăcut.

Am folosit-o pe post de suport de pălării. A trebuit să-mi cumpăr o pălărie din cauza asta, dar nu mi-a părut rău. Treptat, lucrurile s-au așezat într-o stare de pace relativă cu care te mulțumești atunci când știi că se poate mai rău.

Camera verde a lui Oleg, transformare suferită ca să se asorteze cu canapeaua, era foarte frecventată. Am mers la câteva dintre petrecerile lui împreună cu Karla și ne-am distrat bine. La altele am participat indirect, distrându-ne pe seama conversațiilor trăsnete din apartamentul vecin, care ajungeau până la urechile noastre prin peretele de înaltă infidelitate.

Tănărul rus renunțase la Irina, fata pe care pe care o numea drăgăstos Karlesha lui, și, cu cât pozele pe care le împărțise chelnerilor de la Leopold's deveneau mai galbene și mai șifonate, cu atât mai rar se interesa dacă o văzuseră.

— De ce îi spui Irinei *Karlesha*? l-am întrebat odată.

— Eram îndrăgostit de o altă fată pe care o chema Irina, mi-a răspuns, eternul său zâmbet ștergându-se în penumbra unei amintiri. A fost prima mea iubire. Prima oară când m-am simțit efectiv copleșit de dragostea pentru o fată. Aveam amândoi șaisprezece ani, iar relația n-a durat niciun an, dar tot aveam senzația că o trădez pe prima Irina când îi pronunțam numele. Tata le alinta pe sora și pe mătușa mea spunându-le Karlesha și mi-a plăcut dintotdeauna.

— Deci... n-ai simțit c-o trădezi pe Elena când ai înșelat-o cu Irina, dar simțeau că-ți trădezi iubita din adolescență când îi rosteai numele?

— Nu poți trăda decât persoana pe care o iubești, a zis el ușor iritat de neștiința mea. Pe Elena n-am iubit-o niciodată. Am iubit-o pe Irina și o iubesc pe Karlesha.

— Atunci cum rămâne cu fetele care se tot perindă prin camera verde?

— Am pierdut orice speranță c-o voi mai revedea vreodată pe Karlesha, a răspuns el întorcând privirea. Strategia lui Didier cu tricourile n-a dat roade. Poate că nu ne-a fost scris să fim împreună.

— Crezi că ai putea găsi dragostea alături de vreuna dintre fetele astea?

— Nu, a răspuns el repede înseninându-se la față. Sunt rus. Noi,

oamenii-R, iubim aprig și intens. Tocmai de-aia, muzica și scrierile noastre sunt încărcate de o pasiune nebună.

Colabora cu Naveen cu o pasiune nebună și își dezvoltaseră o intuiție extraordinară. Didier lucrase cu ei la un caz intens mediatizat, la încheierea căruia nu numai că au readus împreună doi îndrăgostiți, dar au și demascat o rețea de trafic de persoane, investigația soldându-se cu arestări și destrămarea bandei.

După această cauză, periculosul filfizon francez s-a dedicat cu mai mare seriozitate Biroului Iubirilor Pierdute, iar când nu trona grandios la Leopold's, era mereu în compania tinerilor detectivi, prins cu vreun caz *teribil de presant*.

Vinson și-a vândut rețeaua de droguri unui rival și s-a întors la ashram, să fie alături de Rannveig. După câteva săptămâni de frecat podele, i-a trimis o scrisoare Karlei, în care o informa că nu reușea să comunice cu învățătorii, dar se împăca bine cu grădinarii care cultivau marijuana pentru credincioși. Era fericit și lucra la un nou plan de afaceri, împreună cu Rannveig.

Compania Khaled nu a finanțat niciun film, iar în momentul în care a fost ucis un polițist în zona de sud, armistițiul dintre banda de polițiști și banda de mafioți s-a rupt definitiv. Dilip Fulger lucra câte trei ture și celulele de arest ale poliției erau pline până la refuz.

O jurnalistă a fost bătută în ușa casei pentru că spusese adevărul. Un politician a fost bătut în propria casă fiindcă refuzase să spună o minciună. La tribunal, se produceau deseori încăierări între poliție și Compania Khaled, degenerând, în unele cazuri, în adevărate revolte. Compania cataloga orice acuzație ca discriminare religioasă, iar poliția cataloga orice pumn ca tentativă de infracțiune.

Tronul lui Khaled începea să se clatine, iar Abdullah nu era prin preajmă pentru a-l stabiliza. Guru devenit cap mafiot își pierdea treptat controlul: violența sa gratuită era o insultă la adresa ilegalităților și toți cei de pe Strada Dosnică doreau să pună capăt acestei situații.

Nu îl puteam opri pe Khaled. L-am oprit, în schimb, pe Dilip Fulger. Karla m-a anunțat că avea un cadou pentru mine pe care voia să mi-l dea anticipat.

— Știi că nu-mi sărbătoresc...

— Ziua de naștere. Da, știu. Ești curios ce cadou ți-am luat sau nu?

— Bine, fie.

— Polițistul pe care l-am filmat la petrecerea fetișștilor, a zis ea. E

sergentul Dilip.

Karma e un ciocan, nu un fulg, mi-au venit în minte cuvintele Karlei.

— Foarte interesant.

— Vrei să știi ce fetiș are?

— Nu.

— Necesită foarte, foarte multă folie de plastic ca pentru sandviciuri, a zis Karla.

— Oprește-te, te rog!

— Îi rămân descoperite doar gura și zonele mai sensibile.

— Ajunge. Nu mai vreau.

— La un moment dat, a pus-o pe fată să-l plesnească cu pliciul de muște peste părțile intime.

— Karla!

— Pliciul era din plastic, firește.

Mi-am băgat degetele în urechi și am început să urlu la-la-la-la-la-până când s-a oprit. Era un comportament copilăresc, sub demnitatea amândurora, dar a funcționat.

— Fiindcă e ziua ta și avem ocazia să-l șantajăm pe Dilip să facă orice dorim, a zis Karla cu un zâmbet răutăcios și rebel, ce-ai vrea să faci cu filmul lui Dilip Fulger?

— Presupun că ai deja o idee.

— Mă gândeam că ar trebui să se retragă. O să declare că nu mai suportă remușcărilor pentru abuzurile la care i-a supus pe prizonieri. În felul ăsta, va fi degradat, dizgrațiat și cu pensia tăiată.

— Super!

— Dilip Fulger își sapă singur groapa de ani buni, cu fiecare lovitură pe care o dă, a spus Karla. Cred că e pe punctul de a cădea în ea.

— Când?

— O să-i rog pe Nicio Problemă să-i transmită mesajul mâine. Îi dăm termen douăzeci și patru de ore să-și înainteze demisia, altfel facem publică înregistrarea. De acord?

— Nicio problemă, am zâmbit bucuros să scap de el și curios care va fi următorul Dilip Fulger și cât ne va costa asta.

— Poate-ar fi bine să se retragă undeva, într-un sat îndepărtat, a spus Karla gânditoare. Satul natal ar fi cel mai nimerit. Sunt convinsă că oamenii care l-au cunoscut vor ști ce să facă la întoarcerea lui.

— Dacă-l cunosc suficient de bine, o s-o facă într-un loc izolat.

Capitolul 86

George Gemeni se afla într-o cameră special echipată, la ultimul etaj al hotelului Mahesh, sub supravegherea lui George Scorpion și a mai multor doctori renumiți. Conducerea hotelului le făcuse legătura cu diverși specialiști străini, iar Scorpion angajase cei mai buni doctori din spitalele indiene.

Nu se întrezăreau prea multe speranțe pentru Gemeni, al cărui trup firav se topea văzând cu ochii, dar găsea puterea de a-și întâmpina fiecare nou doctor cu o glumă și cu un zâmbet.

Scorpion ne-a supus unui adevărat calvar până am reușit să îl vedem pe Gemeni, copleșindu-ne cu văicărelile sale.

— N-am mai pus gura pe mâncare, s-a plâns el în ușa camerei lui Gemeni. Mi-a ieșit și o bășică la picior de la cât m-am învârtit prin cameră de grija lui Gemeni. Dar o merit cu vârf și-ndesat, fiindcă e numai vina mea.

— Liniștește-te! a zis Karla apucându-l de mână. Nimeni nu te învinovățește de nimic.

— E vina mea! Dacă nu mă trezeam eu să-l caut pe guru, Gemeni nu s-ar fi îmbolnăvit de febra denga și totul ar fi bine.

— Nimeni nu-l iubește pe Gemeni mai mult decât tine, a spus Karla deschizând ușa. Și el știe asta.

Gemeni era întins pe un pat reglabil de spital, cu o mulțime de tuburi vârâte în el. Patul era izolat de restul camerei printr-un cort din plastic. Două asistente îi acordau îngrijiri și verificau aparatele înșirate de-o parte și de alta a patului.

A zâmbit când a dat cu ochii de noi. Arăta foarte rău. Corpul uscățiv era galben-portocaliu, iar în spatele zâmbetului se distingeau toate oasele craniului.

— Bună, Karla! a spus el voios, deși i se simțea slăbiciunea în glas. Lin, frate, mă bucur așa mult că ați venit!

— Îmi pare bine să te văd! am zis făcându-i cu mâna din afara cortului.

— Facem un joc? a propus Karla. Dacă nu cumva ți-ai ieșit din mână de la toate medicamentele astea.

— Nu pot să joc cărți oricât mi-aș dori. Mă țin în cortul ăsta de plastic de câteva săptămâni și încă nu se încumetă să-mi dea drumul din el. Cică am imunitatea la pământ. Cred că toate aparatele astea

sunt doar de ochii lumii. Mă țin în viață cu tuburi și bunătate. Îmi cedează organele unul după altul, precum călătorii care coboară dintr-un tren.

— Ai dureri, Gemeni? a întrebat Karla.

A zâmbit stins: raze de soare ce topesc umbrele pe o pajiște.

— Mă simt perfect, a spus el. Îmi bagă ceva tare în perfuzie. Așa îți dai seama că ești pe moarte, n-am dreptate? Când cele mai tari droguri devin brusc legale și poți să iei pe săturate. Orice rău are și avantaje, nu?

— Tot mi-ar plăcea să jucăm câteva mâini, a insistat Karla. Cât încă suntem toți în avantaj.

— Am sistemul imunitar distrus, după cum ți-am zis și mai devreme. De-aia stau în cort. Ideea e că *tu* mi-ai putea face rău *mie*. Zi tu dacă nu e ironic.

— George Gemeni se dă bătut? l-a tachinat Karla. Normal că poți juca cărți cu noi. Ți împărțim și ție o mână și ți le-arăt eu fără să mă uit la ele. Sper că ai încredere în mine.

Karla nu trișa niciodată, iar Gemeni știa asta.

— Trebuie să cer voie mai întâi, a zis Gemeni arătând spre asistente. Doamnele mă țin cam din scurt.

— Noi începem, a zis Karla făcându-le cu ochiul asistentelor, și, la primul semn că nu-i în regulă ceva, ne oprim. Unde-s cărțile?

— În sertarul de sus al comodei de lângă tine.

Am deschis sertarul. Înăuntru, un pachet de cărți de joc, un ceas ieftin, un clopoțel de pe o brățară cu amulete, o medalie de război, probabil aparținând tatălui său, o cruciuliță pe un lanț și un portmoneu tocit după ani de sărăcie răbdătoare.

Karla a tras trei scaune aproape de pat. I-am dat cărțile, le-a amestecat și le-a împărțit pe scaunul liber. Le-a luat pe cele care îi reveneau lui Gemeni și le-a lipit de cortul din plastic.

Asistentele au analizat mâna la fel de atent ca și Gemeni.

— Le numerotăm de la unu la cinci, pornind de la stânga la dreapta ta. Când vrei să scapi de una, îi spui numărul. Când ajungi la mâna pe care-o vrei, îmi spui pe numere și o aranjez cum trebuie. Bine?

— Bine, a spus Gemeni. Nu schimb nicio carte.

Una dintre asistente a plescăit din limbă. Gemeni s-a întors spre ea. Ambele femei clătinau din cap. Apoi, s-a întors iar spre noi.

— Dacă mă gândesc mai bine, a zis el, aruncă unu și patru și dă-mi două cărți.

Asistentele au dat din cap în semn de încuviințare. Karla a scos cele două cărți nedorite, i-a dat altele și i le-a arătat. Bănuiesc că erau bune, fiindcă nu se mai citea nimic pe chipurile celor trei din cort.

— Pariez cincizeci, a spus Gemeni. Ia să te văd, Karla. Eu oricum nu mă grăbesc nicăieri.

— Cincizeci ai tăi, a zis Karla, plus o sută ai mei, dacă te încumeți.

— Mă arunc, am spus punând cărțile jos și lăsându-i pe Karla și pe Gemeni să se dueleze.

— Sunt gata de luptă, a spus Gemeni râzând și tușind. Hai să vedem de ce ești în stare.

— Știi că eu joc doar la câștig, Gemeni.

— Vă mai aduceți aminte, a zis Gemeni cu un zâmbet amar, petrecerea de casă nouă pe care am dat-o împreună cu Scorpion? Mai țineți minte?

— Mișto petrecere! am spus.

— M-am distrat la nebunie, a adăugat Karla.

— Aia, da, petrecere! Cea mai tare la care-am fost vreodată.

— O să te faci bine, Gemeni, l-a încurajat Karla. Nu ți-a venit ceasul! Gata cu depănatul amintirilor. Pune banu' jos, șmechere, sau aruncă-te!

Am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru Gemeni și, cu ajutorul asistentelor, reușea să trișeze, de dragul vremurilor de demult, de câte ori jucam.

Îl vizitam des și de fiecare dată încercam să-l convingem pe Scorpion că geamănul său din zodiac trebuia internat în spital. Tot de fiecare dată, ne loveam de refuzul lui Scorpion. Iubirea are propria ei logică și propria-i nesăbuintă.

Într-o altă cameră a vieții și a morții, Farzad, tânărul falsificator, începea să răspundă la tratament. Pe măsură ce cheagul de sânge din creier s-a resorbit, și-a recăpătat capacitatea de a vorbi și mobilitatea.

Zvâcnetul care-l făcea să închidă ochiul stâng uneori îi reamintea că ai de suferit dacă te obrăznicești în fața cui nu trebuie. Misterioasa dispariție a lui Dilip Fulger i-a mai adus zâmbetul pe buze, confirmându-i că nimeni nu scapă de pedeapsa karmei.

Cele trei familii au împărțit comoara, nu înainte de a pune o parte din bani într-un cont comun pentru redecorarea caselor. Au păstrat camera boltită ca spațiu comun, însă au demontat schelele pe măsură ce au vărui și remodelat câte o porțiune, dezvoltând încetul

cu încetul mica bazilică născută în timpul căutărilor.

Karla era încântată de amalgamul de platforme care urcau trei etaje deasupra noastră, dar și mai încântată de amalgamul de parsi, hinduși și musulmani care conviețuiau în bună înțelegere.

O dată pe săptămână, în timp ce eu și Arshan ne străduiam să corelăm documentele false făcute de mine cu cele legale proaspăt obținute, Karla era pe schele alături de restul familiei, cu bidineaua sau cu bormașina în mână.

Karla era un râu, nu o piatră, și fiecare zi era un nou meandru pe câmpia viitorului. Fusese smulsă din familia pe care o iubea și care-și imagina că o iubea, până în ziua în care au crezut cuvântul vecinului și prietenului care o violase. Ani mai târziu, după ce l-a ucis pe violator și a devenit o fugară, a rupt orice legătură cu acea viață.

Era o nelegiuită dură, o pisică dansatoare, o vrăjitoare verde, protejată de absolut orice, mai puțin de ea însăși. Exact ca mine.

A folosit banii câștigați la bursă pentru a angaja oameni, prieteni noi și mai puțin noi, oferindu-le spații de birouri la hotelul Amritsar. Strângea o nouă familie în jurul ei, căci mulți din vechea familie pe care o găsisse la Bombay părăsiseră Orașul-Insulă, muriseră ori, ca George Gemeni, erau pe moarte.

N-aș putea spune în ce măsură grupul pe care îl strângea la Amritsar era o acțiune gândită sau se baza doar pe un instinct inconștient. Dar, când lucra alături de cele trei familii în palatul căutătorilor de comori, era dornică să participe la obiceiurile lor, trădând o foame care ne mistuia pe amândoi: dorința transformată în necesitate.

Cuvântul *familie* se trage din cuvântul *famulus*, însemnând servitor, iar în forma sa inițială *familia* era un termen folosit pentru a desemna servitorii dintr-o gospodărie. În esența sa, dorința unei familii și foamea pe care-o trezește în noi lipsa unei familii sunt mai presus de nevoia de apartenență – harul care coboară în sufletele noastre când îi slujim pe cei dragi.

Capitolul 87

Era anotimpul schimbării, iar Orașul-Insulă părea să se gătească pentru o paradă inexistentă. Separatoarele de sens străluceau în haine noi, vopsite de oameni care-și riscau viețile la fiecare atingere

de pensulă. Prăvăliile s-au redecorat, iar negustorii, odată cu ele. Semne de circulație noi te întâmpinau la fiecare colț. Iar dragul mucegai, reacția naturii la planurile noastre, era curățat de pe clădiri și ascuns sub straturi de var.

— De ce te deranjează noua schimbare? m-a întrebat un amic, proprietar de restaurant, admirându-și creația proaspăt văruiată.

— Mie-mi plăcea vechea schimbare. E foarte elegant cum ți-ai vopsit pereții, dar preferam opera ultimilor patru musoni.

— De ce?

— Îmi plac lucrurile care nu se împotrivesc naturii.

— Trebuie să ții pasul cu vremurile, omule, a zis el și a intrat în restaurant ținându-și respirația, fiindcă era imposibil să respiri fără să leșini din cauza mirosului de vopsea încă udă.

Moda este ramura comercială a artei, iar până și Casa Stilului a lui Ahmed a trebuit să cedeze în fața tiraniei asimilării. Firma lui pictată de mână s-a metamorfozat într-un logo corporatist, stigmatul avariției. Bricele ascuțite și pământurile țepoase au dispărut, iar în locul lor și-au făcut apariția o mulțime de produse de îngrijirea părului, pe etichetele cărora se menționa că nu au fost testate pe pui de iepuri și nu provoacă orbirea sau moartea utilizatorilor.

Până și aftershave-ul, *Ambrosia de Ahmed*, dispăruse. Spre norocul meu, am ajuns la timp pentru a salva oglinda acoperită cu fotografiile tunsorilor gratuite oferite de Ahmed, fiecare dintre ele amintind de poza mortuară a unui nelegiuit ucis de justiție.

— Nu oglinda! am țipat oprindu-i pe muncitorii care se pregăteau să o dea jos de pe perete cu ciocanele.

— *Salaam aleikum*, Lin! mi-a zis Ahmed. Renovăm totul. Vom fi *Noua Casă a Stilului*.

— *Wa aleikum salaam!* Nu oglinda!

M-am pus în fața oglinzii, cu brațele întinse ca să opresc ciocanele. Karla stătea lângă Ahmed, cu brațele în sân și un zâmbet obraznic în ochii ei.

— N-am cum să păstrez oglinda, a spus Ahmed. Nu se potrivește cu noua imagine.

— Oglinda asta se potrivește cu orice imagine, am protestat eu.

— Nu și cu asta, a spus Ahmed întinzându-mi o broșură.

Am analizat fotografia și i-am dat-o înapoi.

— Zici că-i un restaurant de sushi, am zis. Oamenii nu mai pot să discute politică și să se insulte într-un asemenea loc, cu sau fără oglindă.

— Ne-am schimbat politica, m-a informat Ahmed. Fără politică, religie și sex.

— Te-ai țicnit, Ahmed? Ajungem să ne cenzurăm vorbele și la frizerie?

M-am uitat la Karla, care se distra de minune.

— Zău așa, Ahmed, am spus eu rugător, trebuie să rămână măcar *un* loc în care nimeni să nu pupe în cur pe nimeni.

Ahmed mi-a aruncat o uitătură severă.

Nu era privirea lui severă: era uitătura severă a unei fețe drăgălașe de sub o tunsoare pompadour, dintr-un catalog de coafuri și stiluri din Noua Casă a Stilului.

L-am răsfoit, știind că Ahmed era probabil tare mândru de el, fiindcă indusese fără permisiune câteva fotografii ale unor vedete și afaceriști de marcă pentru a-și face colecția mai atrăgătoare.

Nu voiam să-l jignesc, dar din punctul meu de vedere colecția nu cuprindea victimele potrivite.

— Nu se poate să spargi oglinda!

— Mi-o vinzi mie, exact așa cum e? a intervenit Karla.

— Vorbești serios?

— Foarte serios. Cât costă?

— O să dureze o vreme până curăț toate pozele lipite pe ea, a zis el gânditor.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea-o cu tot cu poze. E perfectă așa.

Te iubesc, Karla! mi-am zis în gând.

— Cum doriți, domnișoară Karla. O mie de rupii, cu tot cu transport și montare. De acord?

— De acord, a zâmbit Karla întinzându-i banii. Am un spațiu gol pe perete și chiar mă gândeam cu ce să-l umplu. Ți-aș fi recunoscătoare dacă muncitorii ar reuși să o dea jos cu atenție și să o monteze chiar azi în apartamentul meu de la Amritsar.

— Se rezolvă, a zis Ahmed făcându-le semn oamenilor cu ciocane să nu se atingă de oglindă. Permiteți-mi să vă conduc afară.

În stradă, Ahmed a aruncat precaut o privire în jur, asigurându-se că nu-l aude nimeni, apoi s-a aplecat spre mine.

— Fac și *vizite la domiciliu*, a șoptit el. La negru, desigur, și strict secret. Nu vreau să creadă lumea că nu mă implic trup și suflet la Noua Casă a Stilului.

— *Asta e o veste bună*, am spus.

— Deci, a șoptit Karla, dac-ar fi să adun un grup de bărbați certăreți și slobozi la gură la noi acasă, ai fi dispus să vii și să

înființezi *Vechea Casă a Stilului*?

— Oglinda deja o aveți, a zâmbit Ahmed. În plus, o să duc dorul discuțiilor periculoase la Noua Casă a Stilului.

— Ne-am înțeles, a zis Karla dând mâna cu el.

Ahmed s-a uitat la mine, s-a încruntat și a început să-mi aranjeze gulerul ca să stea drept la spate.

— Auzi, Lin, când ai de gând să-ți cumperi și tu o jachetă cu mâneci?

— Când o să le vinzi tu la Noua Casă a Stilului, i-am răspuns. *Allah hafiz!*

— *Salaam, salaam!* a râs el.

Ne-am urcat pe motocicletă și am plecat. După un timp, Karla mi-a spus că oglinda era al doilea cadou pentru mine, ținând morțiș să-mi reamintească că se apropia ziua mea, de care uitasem din fericire.

— Te rog să nu le mai spui și altora, i-am strigat peste umăr.

— Știu, a zis ea. Ți place să sărbătorești aniversările altora și să uiți de a ta. Stai liniștit, n-am să dezvălui nimănui secretul tău!

— Te iubesc, Karla! Exact la asta mă gândeam adineauri. Mulțumesc pentru oglindă. M-ai luat prin surprindere.

— Întotdeauna te iau prin surprindere.

Aveam mult mai mult timp să ne surprindem unul pe altul, să ne plimbăm, să bem și să mâncăm împreună, pentru că-i vândusem lui Jagat operațiunea de schimb valutar, în schimbul celor douăzeci și cinci de procente pe care mi le plătea oricum. Administra afacerea mai bine decât mine, câștiga mai mulți bani și impunea mai mult respect și disciplină printre vânzători. Faptul că-i tăiasse degetul mic unuia care furase de la el, cu mai bine de un an înainte de a prelua afacerea mea, nu făcea decât să-i sporească autoritatea.

Din cauza Karlei, care o recrutase în echipa ei, nu mai puteam merge în vizită la Tușa Semiluna la piața de pește.

— Vrei să-ți țin eu contabilitatea? a întrebat-o Tușa Semiluna.

— Cine știe mai bine decât tine cum să țină banii la adăpost? a zis Karla față în față cu cele două pătrare de lună.

— Așa este, a confirmat Tușa Semiluna, analizând oferta. Dar ar putea fi treabă multă.

— Nu foarte multă, a liniștit-o Karla. Ținem doar un rând de registre.

— Eu sunt obișnuită cu clienții mei frecvenți, a spus Tușa Semiluna aplecându-se în față și desenând o traiectorie orbitală către semilună.

— Ce faci în spatele ușilor tale închise e treaba ta, i-a zis Karla. Ce faci când ușa e deschisă e treaba noastră. Dacă te tentează oferta, am un prieten, Randall, care are o limuzină. În majoritatea timpului, stă degeaba în parcare hotelului.

— O limuzină, a zis gânditoare Tușa Semiluna.

— Cu geamuri fumurii și o saltea mare în spate.

— Am să mă gândesc, a spus Tușa Semiluna ridicând cu ușurință un picior la ceafa.

Câteva zile mai târziu, s-a instalat într-un birou de la etajul inferior, pe care Karla-l închiriasse în întregime.

Biroul Tușii Semiluna se învecina cu alte două, deja văruițe și mobilate. Pe una dintre uși stătea scris *Hijab Albastru – Servicii de consiliere matrimonială*. Comunistă musulmană, sau musulmana comunistă, se reîntâlnise cu Mehmu mai devreme decât era prevăzut și o sunase pe Karla s-o întrebe dacă oferta de asociere mai era valabilă.

— N-a venit încă, am remarcat în ziua în care a fost montată pe ușă firma din alamă.

— O să vină, a zis Karla. *Inshallah!*

— La ce servește al treilea birou?

— Surpriză, s-a pisicit ea. N-ai idee, Shantaram, câte surprize ți-am pregătit.

— Crezi că mă poți surprinde cu cina? Sunt lihnit de foame.

Luam masa în grădina unui bistrou din Colaba Back Bay, când, deodată, s-au auzit țipete din stradă, la doar câțiva pași distanță de noi.

O mașină oprise în dreptul unui om care mergea pe drum. Bărbații din mașină strigau la el să le dea banii pe care îi datora. Doi dintre ei au coborât din mașină.

Uitându-mă la toată acea agitație, l-am recunoscut pe bărbat ca fiind Kesh, Memoratorul. Își proteja capul cu mâinile, iar cei doi golani îl loveau.

Ne-am ridicat imediat de la masă și ne-am dus lângă Kesh. De gura noastră, bătăușii s-au urcat în mașină și au plecat.

Karla l-a condus pe Kesh la masa noastră.

— Un pahar cu apă, vă rog! a strigat ea către chelner. Ai pățit ceva, Kesh?

— N-am nimic, domnișoară Karla, a zis el frecându-și un cucui din vârful capului. Plec imediat.

S-a ridicat să plece, dar l-am tras înapoi pe scaun.

— Ia masa cu noi, Kesh! l-a invitat Karla. Dacă vrei, putem să facem un concurs de memorie. Poate ești tu bun, dar eu tot pe noi doi pariez.

— Nu se cuvine...

— Ba se cuvine, am zis făcându-i semn chelnerului să vină.

Kesh a studiat meniul cu atenție, l-a închis și a luat decizia.

— Risotto cu dovlecei, măslinae negre și pastă de anghinare, a repetat chelnerul. Salată aisberg cu piper zdrobit, ghimbir și sos de fistic, și un tiramisu.

— Greșit, l-a corectat Kesh. Piperul zdrobit, ghimbirul și sosul de fistic sunt la salata rocket, care e pe poziția șaptezeci și șapte în meniu. Salata aisberg este cu lămâie și usturoi, ardei chili și sos de nuci și avocado, și e pe poziția șaptezeci și șase în meniu.

Chelnerul a deschis gura să protesteze, însă, la o recapitulare mintală a meniului, și-a dat seama de greșeală și a plecat clătănând din cap.

— Ce se întâmplă, Kesh? l-am întrebat.

— Datoz bani, a spus el zâmbind, în timp ce își contempla propriile decepții. Meseria de memorator nu mai e ce-a fost. Acum, oamenii folosesc telefoanele la orice. În curând, nimeni nu va mai fi în stare să comunice cu nimeni față în față.

— Știi ce? am spus, în clipa în care a sosit mâncarea. Când terminăm aici, ia un taxi și vino la hotelul Amritsar. Noi suntem cu motocicletă, așa că o s-ajungem înaintea ta.

— Ce intenționezi să faci? m-a întrebat Karla privind-mă gales printre gene.

— Surpriză, am încercat eu să mă pisicesc. N-ai idee, Karla, ce surprize ți-am pregătit!

În mod cert, a fost o surpriză pentru Didier să mă vadă intrând împreună cu Kesh, în biroul lui, vecin cu apartamentul Karlei.

— Nu văd de ce ne-ar fi *necesare* serviciile lui, a spus Didier din spatele biroului, pe un ton profesionist.

— Kesh e cel mai bun Memorator din sud, Didier, a afirmat Naveen din spatele biroului. La ce te-ai gândit, Lin?

— Voi mi-ați spus că oamenii devin inhibați când le înregistrați declarațiile, am zis. Se blochează când văd reportofonul.

— Așa e!

— Kesh ar putea servi drept reportofon. Reține orice conversație. Ar fi un reportofon uman, iar oamenii vor discuta degajat în fața lui.

— Îmi place ideea, a răs Karla.

— Pe bune? a întrebat Didier sceptic.

— Îl angajez eu pe loc dacă n-o faci tu.

— E ca și angajat, a declarat Didier. Măine dimineață, la zece, avem întâlnire cu un milionar și soția lui. Le-a dispărut fiica. Poți veni cu noi, dar trebuie să ai o ținută mai... *oficială*.

— Ne vedem mai târziu, băieți, am spus târându-l pe Kesh afară.

Pe coridor, i-am dat câțiva bani. A încercat să mă oprească.

— Vreau să-ți achiți toate datoriile astă-seară, i-am zis. N-am chef să mă trezesc cu recuperatorii pe-aici. Iar de mâine te-apuci de treabă, da? Du-te și plătește-ți datoriile! Rezolvă tot ce-ai de rezolvat și mâine la nouă să fii aici. Fii primul care vine și ultimul care pleacă, și totul va fi bine.

A izbucnit în lacrimi. M-am tras un pas în spate și am lăsat-o pe Karla să se ocupe de el. L-a luat în brațe și l-a liniștit rapid.

— Știi ce-a zis Didier despre ținuta oficială? am spus.

— Da. O să încerc să...

— Dă-o dracului de ținută oficială! îmbracă-te în stilul tău, poartă-te în stilul tău. Oamenii vor vorbi cu tine exact cum îți *vorbesc* eu acum și te vei descurca de minune. Dacă te șicanează Didier, spune-i că eu ți-am ordonat să nu te îmbraci ca un sclav.

— Are dreptate, Lin, a confirmat Karla. Poartă-te natural și te vei descurca fără probleme.

— În regulă, am zis. Du-te și achită-ți datoriile.

A coborât încet fiecare treaptă, de parcă atinsese un nou nivel de reflecție, făcând o pauză scurtă înaintea fiecărui pas bine chibzuit. I-am văzut capul dispărând după cotul scării.

L-am urmărit gânditor, apoi m-am întors spre Karla și am văzut-o zâmbind.

— Te iubesc, Shantaram! a spus și m-a sărutat.

Ulterior, Kesh a rezolvat două cazuri în două săptămâni, devenind vedeta Biroului Iubirilor Pierdute. Atenția la detalii și capacitatea lui de a reține toate informațiile se dovedeau esențiale în rezolvarea cazurilor și toate interviurile se derulau în prezența lui.

Tușa Semiluna și asistentul ei descurcăreț țineau contabilitatea Biroului, reușind uneori să reducă cheltuielile clienților. Era o afaceristă abilă și lucra din greu pentru a îmbunătăți planul de afaceri, economisind bani și timp pentru toți ceilalți.

Pe lângă acestea, organiza ședințe private în limuzina lui Randall pentru a-și satisface și clienții, admiratori pătimași ai lunii. Talentul depinde de modul în care-l folosești, mi-a spus ea odată uzând de

talente pentru a-și demonstra teoria.

Vinson și Rannveig s-au întors de la ashram despuiați de orice orgoliu, dar ne întâlneam rareori, căci erau ocupați cu deschiderea unei cafenele și cu renovările de rigoare.

Când, într-un final, am reușit să-i prindem câteva minute între renovări, Karla a tras-o pe Rannveig la o discuție între fete, lăsându-mă singur cu Vinson în cafeneaua neterminată.

— E ca... știi *valul* ăla, valul perfect, care nu se termină niciodată și nu te lasă să cazi? a zis Vinson.

— Nu, dar merg cu motocicletă, ceea ce e ca și cum ai face surf pe deasupra civilizației.

— Știi valul ăla infinit?

— Motocicleta mea are rezervor de benzină. Infinitul meu e finit.

— E precum câmpul ăla gelatinos de tendințe despre care vorbea Idriss...

— Aha.

— Mi se pare că fac surf pe suprapunere, între valuri numai bune de surf. N-ai idee, frate, cât de mult mi-au deschis mintea Idriss și Rannveig. Îmi simt mintea atât de plină de idei, încât am senzația că mi se scurg din cap.

— Mă bucur să te văd fericit, Vinson. Ați avut o idee nemaipomenită să deschideți o cafenea. Chiar mă bucur pentru tine și Rannveig. Ar cam trebui s-o iau din loc. Ne mai...

— Cafeaua asta e un deliciu, a zis el arătând spre doi saci mari, rezemați de perete. Te dau pe spate dacă m-apuc să-ți explic diferențele de gust între soiurile columbiene și ghaneze.

— Mersi pentru avertisment, i-am zis. Dar nu mai e mult și vine Karla, așa că n-avem timp să intrăm într-o poveste așa de lungă.

— Dacă vine, o iau de la capăt, a spus el spre disperarea mea.

— Cum se mai simte Rannveig? am întrebat ca să schimb subiectul.

— Știi valul perfect care nu te lasă să cazi?

— Mă bucur că ești fericit. Unde crezi că s-au dus Karla și Rannveig?

— *Simte* aroma boabelor proaspete, a zis el deschizând un sac. Sunt atât de bune că n-o să-ți mai trebuiască altă cafea.

— Acesta e sloganul vostru?

— Nu. Sloganul va fi același cu numele cafenelei, *Love & Faith*¹¹.

¹¹ „Dragoste și Credință” (eng., în orig.). (n.tr.)

Observam o inocență la Vinson pe care Rannveig o pierduse odată cu moartea iubitului ei, din cauza unor droguri pe care Vinson însuși i le vânduse în necunoștință de cauză. Iar inocența pe care tânăra o regăsise în dorința lui de schimbare era adevărul tandru din spatele numelui cafenelei, *Love & Faith*.

— Miroase-mi boabele, a insistat Vinson.

— Ah... nu-i nevoie.

— Miroase-le! mi-a poruncit târând un sac de boabe spre mine.

— Nu-ți miros boabele oricât de columbiene ar fi ele. Lasă naibii leșul ăla și nu-l mai târi de colo-colo!

A pus sacul la loc lângă perete exact în clipa în care s-au întors Karla și Rannveig.

— Nu vrea să-mi miroasă boabele, s-a plâns Vinson.

— Nu vrea? a pufnit Karla. Lin pe care-l știu eu e un obsedat de boabe.

— Vinson a făcut un amestec special, ne-a informat Rannveig, cu mândrie. Cred că e cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată.

— E în cealaltă cameră, a zis Vinson, gata să dea fuga într-acolo. Poți să-l miroși dacă vrei.

— Nu-i nevoie, am refuzat eu. Se simte mirosul de-aici.

— Ți-am zis eu, iepurașul meu de Paște, a spus Vinson strângând-o-n brațe pe Rannveig. Oamenii o să simtă aroma cafelei noastre din stradă și o să intre la noi ca hipnotizați.

— Multă baftă, le-am urat trăgând-o pe Karla afară din cafenea.

— Facem lansarea de lună plină, ne-a zis Rannveig încercând să scape din brațele lui Vinson. Să nu uitați!

— Ce senzație ți-a lăsat Vinson? m-a întrebat Karla cu un braț pe umărul meu.

— Că plutește pe un val din boabe de cafea, am răspuns. Rannveig cum ți s-a părut?

— Ți-a zis ce nume vor să-i dea?

— *Love & Faith*. De ce?

— Din câte am reușit să-mi dau seama, a spus ea, el e dragostea, ea e credința.

O mașină a tras brusc în fața noastră blocându-ne drumul. Era un dric, iar la volan se afla însuși Dennis, Baba Neadormitul. Concannon stătea pe scaunul pasagerului. Billy Bhasu și Jamal, Artistul, erau în spate, lângă un manechin așezat în ceea ce părea a fi un sicriu din plastic transparent.

Concannon își sprijinea cotul pe geamul deschis.

— Căutat, i-a zis el Karlei, cu un rânjet. Mort sau viu.

— Mișcă din drum, i-am spus.

— Bună, Karla! a zis Dennis. Îmi pare bine să te cunosc treaz. Ne-am mai cunoscut cumva când eram pe lumea cealaltă?

— Salut, Dennis! a răs ea cu mâna pe umărul meu. Nu știu dacă erai pe lumea cealaltă la prima noastră întâlnire, dar sigur erai fumat. Ce naiba faci?

— Testăm mișcărilor Somnoroșilor când sunt transportați în camera de dormit, a spus el răbdător. Am lipit senzori pe manechin să ne indice vânățiile care pot apărea și gravitatea lor. În felul ăsta, vom putea stabili cum trebuie capitonate camerele de dormit pe care le producem.

— Vă produceți singuri sicriile? a întrebat Karla.

— Exact, a spus Dennis întinzându-i bongul lui Concannon. N-avem încotro. Sicriile existente îi obligă pe Somnoroși să-și țină picioarele înghesuite. Ale noastre vor fi mai încăpătoare. E foarte important pentru confortul Somnoroșilor.

— Am înțeles, a zis Karla zâmbind.

— Vor avea un pat din cea mai fină mătase și cele mai moi pene, a continuat Dennis cu mâinile pe volan. Și vor fi făcute din sticlă, astfel încât plantele, găzele și animăluțele care mișună prin pământ să le țină de urât Somnoroșilor.

— Foarte drăguț, a spus Karla.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe Billy Bhasu și pe Jamal, Artistul, a zis Dennis. Băieți, ea e doamna Karla!

Billy Bhasu i-a aruncat un zâmbet, iar Jamal a salutat-o cu o mișcare din cap, scuturându-și toate zeitățile atârinate la gât.

Nu m-am putut abține.

— Artistul, am zis dând din cap spre Jamal.

— Artistul, a repetat el.

M-am uitat la Karla, care mi-a înțeles mesajul.

— Artistul, a zis ea zâmbind.

— Artistul, a răspuns Jamal zâmbind.

M-am uitat la Concannon dorindu-mi să dispară din fața mea. El însă a intrat în vorbă degajat.

— Știi că morții pot dansa?

Mi-am îndreptat atenția spre Dennis, la volanul dricului.

— Ești sigur că e bine să șofezi, Dennis? am întrebat încercând să-i închid gura lui Concannon.

— N-am de ales, a spus el și vocea sa guturală s-a propagat cu

ecou în interiorul dricului. Concannon nu e suficient de amețit ca să conducă dricul.

— Morții pot dansa, a repetat Concannon. Zău că pot!

— Nu mai spune! a zis Karla rezemându-se de mine.

— Ba spun, a răspuns Concannon rânjind. Am învățat multe în meseria asta. A fost o experiență foarte educativă. De obicei, plecam când încă se zvârcoleau și nu priveam înapoi.

— Concannon! a intervenit Dennis. Îmi strici toată euforia, frate!

— Făceam și eu conversație, Dennis. Doar pentru că avem o afacere de pompe funebre nu înseamnă că nu mai putem socializa.

— Ai dreptate, a spus Dennis. Dar cum vrei să testezi noul dric dacă nu sunt destul de fumat?

— Ziceam și eu așa, a insistat Concannon. Te trezești cu ei, morți de-a binelea, că încep deodată să se zbuclume pe masă în fața ta. Am avut un mort ieri care dansa mai bine decât mine. Acum, între noi fie vorba, nici nu m-am omorât cu dansul, când puteam să mă bat ori să mă pup cu fetele.

— Aprindeți încă un bong, a cerut Dennis pornind dricul. Dacă nu vă pasă de euforia mea, măcar ascultați manechinul. Urlă săracul după ea.

Au plecat etalându-și sloganul imprimat pe geamurile lungi ale mașinii: *Pace în odihnă.*

— Interesantă echipă!

— Da, a tunat și i-a adunat, am zis. Manechinul totuși părea băiat de treabă.

Capitolul 88

Diva Devnani ne-a convocat la o întâlnire la sediul firmei sale. Era situat pe Worli Seaface, un șir zâmbăreț de clădiri care admirau marea de pe un bulevard lat și arcuit. Clădirea Divei semăna cu puntea superioară a unui transatlantic, cu ferestre mari și rotunde, ca niște vele în vânt, și un balcon lung pe post de parapet.

De îndată ce s-au închis ușile liftului, i-am oferit Karlei plosca mea. A luat o dușcă și mi-a dat-o înapoi. Liftierul mi-a aruncat o otheadă. I-am întins plosca și a luat o înghițitură de rom fără să pună gura pe ea. Mi-a înapoiat-o dând mulțumit din cap.

— Domnul să ne binecuvânteze pe toți! a zis el.

— Îți mulțumesc în numele tuturor! a zis Karla. Și tu să fii

binecuvântat!

Ușile s-au deschis într-o câmpie de marmură și sticlă, cu câteva fete frumoșele în fuste strâmte care pășteau absente la birourile lor.

Am lăsat-o pe Karla să discute cu recepționera și m-am dus să arunc o privire la birourile din sticlă. Fetele ascultau muzică în căști, se jucau pe computer sau citeau reviste.

Una dintre ele a ridicat ochii la mine când a terminat pagina și a dat muzica mai încet.

— Vă pot ajuta? m-a întrebat pe un ton amenințător și cu o privire fioroasă.

— Aaa... eu... mai bine aștept acolo, m-am bălbăit îndepărtându-mă.

Recepționera ne-a condus într-o firidă cu vedere la ușa biroului Divei, unde am luat loc pe niște scaune din pluș. Alături, se găsea o măsuță cu reviste și ziare de afaceri, o carafă cu apă și câteva alune într-un vas din bronz în forma unei mâini.

Palma cu alune mi-a atras atenția imediat ce m-am așezat. I-am arătat-o Karlei, încercând să-i descifrez mesajul.

— Te plătim în alune? i-am sugerat Karlei în șoaptă. Ori, poate, asta a pățit ultimul care a cerut mărirea salariului?

— *Cerșetorii nu-și permit să facă nazuri*, mi-a răspuns ea.

— Bună asta, am zis aplaudând-o din priviri.

O fată înaltă, frumoșică, a apărut lângă noi.

— Doriți o cafea? ne-a întrebat.

— Poate mai târziu, după ce intrăm la Diva, a spus Karla. Mulțumim frumos!

Fata a dispărut în partea stângă. M-am întors spre Karla.

— E foarte ciudat la recepție, am spus.

— Din cauză că e așa multă marmură?

— Nu. Mă refeream la fetele alea. Niciuna nu face nimic.

— Cum adică nu fac nimic?

— E culmea inactivității acolo.

— Și ce-i cu asta? Poate că e o zi mai lejeră.

— Fii serioasă, Karla! Sunt șapte fete frumoase acolo și niciuna nu face nimic. E ciudat.

— Ciudat e că ai stat să le numeri, mi-a replicat Karla zâmbind.

— Nu...

Ușa de la biroul Divei s-a deschis. Era fix cu un minut înainte de ora stabilită. Au ieșit câțiva oameni de afaceri, îmbrăcați în costume identice și cu aceleași priviri în care se citea ambiția satisfăcută.

— Punctualitatea este apanajul hoților, a spus Karla uitându-se la ceas și ridicându-se de pe scaun.

Diva a venit la ușă cu mâinile în șold.

— Intrați! ne-a spus și a sărutat-o pe Karla pe ambii obraji. Ce dor mi-a fost de voi! Vă mulțumesc că ați venit!

S-a trântit în fotoliul imens, în spatele curburii unui *grand piano* negru, pe care-l scurtase și-l transformase în birou.

Pe biroul-pian, era așezată o fotografie a tatălui ei într-o ramă din argint. Niște flori se revărsau peste fotografie, aruncând stropi galbeni pe lacul negru. Pe o tăviță în formă de coadă de păun ardea tămâie.

Era o încăpere spațioasă, însă doar două scaune în fața biroului ei. Toți acei afaceriști cu priviri goale stătuseră în picioare pe durata întrevederii cu Diva. *Tupeistă fată*, mi-am zis. *Dar cine-o poate condamna?*

— Grea ședință, a spus ea. Vreți ceva de băut? Mie-mi trebuie neapărat o tărie.

A apăsat pe un buton de pe o consolă și, o secundă mai târziu, s-a deschis ușa. O fată frumoasă a traversat camera, sfidând podeaua luciosă pe niște tocuri periculos de înalte. S-a oprit în dreptul biroului, cu un fâlfâit al fusteii scurte și cu picioarele bățoase.

— Martini, a spus Diva, vreau să ți-i prezint pe domnișoara Karla și pe domnul Shantaram.

Karla i-a făcut un semn din mână. Eu m-am ridicat, am pus mâna dreaptă pe piept și am plecat capul. Este cea mai politicoasă manieră de a saluta o femeie în India, fiindcă multor femei nu le place să dea mâna. Martini mi-a răspuns cu aceeași plecăciune. Mi-am reluat locul pe scaun.

— Eu vreau un Manhattan, a spus Diva. Karla?

— Cincizeci de grame de votcă cu două cuburi de gheață, te rog.

— Apă minerală cu lămâie, am cerut eu.

Martini s-a rotit pe tocurele de calibrul 50 și a plecat agale, ca o girafă într-o menajerie de sticlă.

— Bănuiesc că sunteți curioși de ce v-am chemat, a spus Diva, abia atunci stârnindu-mi curiozitatea, căci nu mă gândisem nicio clipă care ar fi motivul invitației.

— Sunt curioasă, a zis Karla, dar nu în legătură cu asta. O să ne spui tu la momentul potrivit, nu? Ce mai faci, Diva? Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni.

— Sunt bine, a zis ea luând o poziție dreaptă în scaunul care

părea jumătate de pat pentru silueta ei delicată. Sunt foarte obosită, dar am rezolvat problema. Am vândut totul azi. Aproape totul. Adineauri s-a încheiat și ultima dintr-un șir interminabil de ședințe pe care le-am avut ieri și azi.

— Cum ai vândut totul? a întrebat Karla.

— Toți cei care conduc de fapt compania primesc tranșe de acțiuni ca bonusuri. Le-am zis că, dacă îmi vând tot portofoliul odată, acțiunile lor nu vor mai valora nimic. Dar, dacă-mi cedează acțiunile lor, ar putea prelua și conduce companiile cu propriile lor consilii și să-și dea bonusuri cât vor ei de grase fără să cheltuiască un ban, iar eu îmi voi da demisia.

— Isteață mișcare, a spus Karla. Ca acționar principal, poți să-i ataci la ședința generală anuală, fără să ai bătaie de cap zilnice. E ca o beție fără mahmureala de a doua zi.

— Exact, a spus Diva în clipa în care a intrat Martini cu băuturile. Aveți vreo țigară de marijuana?

— Da, au răspuns simultan Karla și Martini întorcându-se una către cealaltă.

Nu erau niște priviri foarte prietenoase, din punctul meu de vedere. Dar luptele tăcute dintre femeile frumoase sunt numere de magie feminină, atât de rapide și de subtile, încât scapă ochiului și instinctului masculin. Neștiind sigur ce se petrece, m-am mulțumit să stau cuminte și să zâmbesc tuturor.

Karla a scos o țigară subțire din portuțigaretul ei și i-a întins-o Divei. Neagră de furie, Martini a ieșit vijelios din încăpere, pe picioarele ei kilometrice, într-un vârtej de volane precum o creatură născută dintr-un recif.

— Mersi, Karla, a spus Diva. Din clipa asta, sunt o femeie liberă. Dacă ar fi fost seară, aș fi sărbătorit cu șampanie. Pot să beau câte cocktailuri vreau, dar când o dau pe șampanie, mă prostesc de tot, și aș prefera să mă păstrez pentru diseară. Dar acum să bem pentru independența femeilor!

— Pentru independența femeilor! a repetat Karla.

Diva a tăcut brusc. Karla a trezit-o din visare.

— Așa rău a fost?

— Toți voiau să dețină controlul, a spus Diva învărtind paharul între palme. Nu suportă să vadă o femeie la conducere, dar nu i-ar deranja cu nimic să lingă cizmele unui bărbat.

— Ți-au spus asta? a întrebat Karla.

— O vedeam în ochii lor la fiecare ședință. Și mi-au ajuns la urechi

tot felul de zvonuri despre bărbații care m-au trădat. Faptul că eu dețineam puterea era ca o declarație de război pentru ei. Paraziții ăștia pe care tata i-a lăsat să infesteze compania, care s-au făcut că nu văd când banii negri ne-au dus în pragul falimentului, toți ăștia au început să-și scoată ghearele acum. La modul cel mai fățiș chiar. Înțelegi la ce mă refer, Karla?

— Sunt genul de oameni pe care ori îi strivești, ori îi ignori, a zis Karla. Ai fi putut să-i strivești, Diva, fiindcă tatăl tău ți-a dat puterea s-o faci. De ce-ai renunțat?

— Tata a cumpărat o mulțime de acțiuni la companii energetice. E tot ce ne-a mai rămas, până când firma de construcții nu-și achită toate datoriile, și chiar ne aduc bani frumoși. Eu n-aș fi riscat niciodată să investesc în cărbune și petrol, dar el a făcut-o, și m-a prins într-o roată pe care mai aleargă câteva mii de oameni. Pur și simplu, n-am cum s-o opresc.

— Deci n-ai ieșit de tot din joc, a spus Karla.

— Mă retrag. Dar le-am zis noilor manageri că primesc câte o tranșă din acțiuni înapoi cu fiecare an în care reușesc să scape compania de datorii și să o dezvolte.

— Ce planuri ai? am întrebat.

— Am păstrat o companie pe care am refuzat s-o vând. E vorba despre agenția de fotomodele și despre magazinul de rochii de mireasă, despre care v-am mai spus. I-am adăugat un serviciu de consultanță pentru nunți și i-am schimbat denumirea. De astea mă voi ocupa eu.

— Aha, am spus. Deci fetele pe care le-am văzut aici sunt de fapt fotomodele care așteaptă să primească diverse contracte.

— Se poate spune și așa, a zis Diva, apoi s-a întors către Karla. Știu că n-am mai discutat demult, dar sper că ești în continuare interesată. Mi-ar prinde bine ideile tale. Ce părere ai?

— Îmi place încă de când era doar o idee, a răspuns Karla. Și mă bucur să văd că ai transformat-o în ceva concret. Poți conta pe noi, câtă vreme mai suntem prin zonă. Ce-ai zice să luăm cina la noi săptămâna viitoare și să discutăm mai pe larg?

— Da, a spus Diva încet, iar ochii i-au fugit la fotografia înconjurată de flori a tatălui ei.

Nu am întrerupt-o din acel moment. Am așteptat răbdători să iasă singură din transă.

— Știți de ce am insistat ca toată lumea să-mi spună Diva? ne-a întrebat ea după un timp, fără a-și dezlipi ochii de la fotografie. Eram

în toaletă, la o petrecere, și am auzit cum îmi spuneau propriii mei prieteni pe la spate. *Trivia*¹² *Divya* mă porecliseră. *Trivia Divya*. Dar știți ceva? Aveau dreptate. Chiar eram banală. Așa că, din seara aia, mi-am schimbat numele și i-am obligat pe toți să îmi spună *Diva*. Dar acum e prima oară când mă simt nefrivolă, dacă există un asemenea cuvânt.

— *Importantă* e cuvântul, *Diva*, a zis Karla.

Tânăra moștenitoare s-a întors spre Karla și a râs ușor.

— Totul e bine, a spus ea și s-a ridicat de pe scaun întinzându-se și căscând.

Ne-am ridicat odată cu ea și ne-a condus la ușa înaltă a biroului.

— Mă bucur să te văd liberă, a spus Karla îmbrățișând-o la plecare. Zboară cât poți de sus, puișorule!

Ne-am urcat pe motocicletă și am plecat agale, fiecare cu gândurile sale. Mă gândeam la săraca fată bogată care trăise în mahala și renunțase la o avere. Karla se gândea la altceva.

— Foarte stilate pentru niște foste dame de companie, mi-a zis ea peste umăr.

— Poftim?

— Toate sunt foste dame de companie.

— Cine?

— Fetele de la birou care nu făceau nimic decât să stea ca bibelourile. Sunt foste dame de companie. Dominatoare, mai exact. Experte în fetișuri. *Diva* le-a angajat pentru petrecerea fetișiştilor și pe urmă le-a oferit locuri de muncă. Toate au acceptat. Nu sunt fotomodele. Se ocupă de agenția matrimonială și de nunți.

— Presupun că se vor descurca de minune, am zis. De ce nu mi-ai zis de prima oară când am deschis subiectul?

— Oprește motocicleta, mi-a spus desprinzându-se de mine.

Am tras pe o bandă de ieșire, lângă o stație de autobuz.

— N-am auzit eu bine sau chiar m-ai întrebat, a spus ea suflându-mi în ceafă, de ce nu te-am anunțat că mergem la un carnaval de foste dame de companie?

— Eu doar...

Am reintrat în trafic și am parcurs o bucată de drum, după care ne-am oprit din nou, fiindcă am dat cu ochii de Oleg, care stătea în fund în mijlocul separatorului de sensuri și cânta la chitară.

— Ce mai faci, Olejka? a întrebat Karla fixându-l cu câteva regine

¹² „Neînsemnat”, „banal” (în eng., în orig.)

zâmbitoare.

— Cânt la chitară, Karla, a spus el cu zâmbetul său de rus.

— Ne vedem mai încolo, Oleg, i-am zis ambalând motorul.

Karla m-a apăsat ușor cu un deget pe umăr și motorul s-a calmat.

— De ce tocmai aici? l-a întrebat.

— E o acustică perfectă, a zis el zâmbind. Marea în spate, clădirile...

— Ce cânti? a întrebat Karla.

— O melodie intitulată „Let the Day Begin” de la The Call. Tipul ăsta, Michael Been, e un fel de sfânt al rock’n-rollului. Mor după el. Vrei să îți-o cânt?

— Ne vedem mai încolo, Olejka, am zis ambalând motorul din nou.

— Treci în șa! i-a zis Karla.

— Pe bune? am spus și eu, și Oleg, în același timp.

— Te lăsăm acasă, a spus ea. Noi oricum mergem în Dongri.

Oleg a urcat în spatele Karlei. Am continuat călătoria cu picioarele ei încolăcite în jurul meu și cu tâlpile sprijinite pe rezervor. Ea se rezema de Oleg, care avea chitara agățată în spate.

Am trecut pe lângă un grup de polițiști rutieri care pândeau la o trecere de pietoni să doboare una-două zebre în jungla străzii.

— *Vicaru naka!* am spus în marathi. Nu întrebați!

Capitolul 89

Karla nu mai pusese piciorul în bazarul de parfumuri din Dongri, ca de altfel pe nicăieri prin zonă, de la incendiul care mistuise vila lui Khaderbhai. Dar, cum își prepara propriul parfum, avea nevoie de mai multe arome. În momentul în care s-a simțit pregătită să înfrunte o pagină pe care o dăduse fără a o citi, a devenit unul dintre nenumăratele fire din covorul strâns țesut al traficului, ca să-și viziteze magazinul preferat, aproape de șoseaua Mohammed Ali.

Ali cel Mare, unul dintre cei trei veri cu numele de Ali din familie – ceilalți doi erau Ali cel Trist și Ali cel Delicat –, ne-a întâmpinat la intrarea în magazin și ne-a invitat să luăm loc pe niște perne.

— Să vă torn puțin ceai, doamnă Karla, a spus Ali cel Delicat plin de amabilitate.

— Nu v-am mai văzut de atâta vreme, s-a plâns Ali cel Trist. Ne-ați lipsit.

— V-am pregătit aromele pe care le-ați solicitat, doamnă Karla, a

anunțat Ali cel Mare.

Ne-am băut ceaiul, în timp ce Karla a examinat esențele și a ascultat povestea unui parfum rar, adus dintr-un colț rar al lumii rarefiate.

Ne pregăteam de plecare când vârstnicul negustor robust, îmbrăcat în alb, a rugat-o pe Karla să-i permită să-i miroasă o singură dată parfumul original. Îndatorată, ea și-a întins delicată încheietura, cu palma deschisă ca o frunză sub ploaie.

Negustorii de parfum au adulmecat de câteva ori cu nasurile lor de experți, după care au dat din cap nelămurii.

— Într-o zi, tot o să descopăr secretul buchetului dumneavoastră, a spus Ali cel Mare la plecare.

— E bine să ai un țel în viață, a răspuns Karla.

Am luat-o pe stradă spre motocicletă, în clinchetul sticlulelor cu esențe și uleiuri prețioase din geanta de catifea neagră a Karlei. Nu am mers mult și am dat cu ochii de doi bărbați pe care îi cunoșteam din perioada Companiei Khaderbhai. Au traversat pe trotuar aproape de noi.

Salar și Azim erau băieți de stradă ce rămăseseră ani întregi în cea mai joasă categorie în ierarhia Companiei. În timp ce favoriții muriseră unul câte unul, ei supraviețuiseră în obscuritate, obținând în sfârșit poziții de conducere în Compania Khaled, disperată să găsească înlocuitori pentru soldații căzuți la datorie.

Erau îmbrăcați în noile uniforme ale Companiei și se jucau cu noile lanțuri și brățări din aur, încă neobișnuiți să poarte povara obedienței.

Pe Karla o cunoșteau dinaintea intrării mele în Companie și o simpatizau mult. I-au spus o poveste de gangsteri comic-horror, fiindcă știau că-i va plăcea. Nu s-au înșelat, iar Karla le-a răspuns cu o poveste comic-horror de tipă dură. Și-au lăsat capetele pe spate și au râs, lanțurile de aur scânteind în lumina înserării.

— La revedere, băieți! le-am zis. *Allah hafiz!*

— Unde mergeți? s-a interesat Salar.

— La motocicletă. Am lăsat-o pe Mohammed Ali.

— Mergem și noi cu voi. E o scurtătură pe-aici. Să v-o arătăm.

— Noi o luăm pe partea asta, am spus. Poate mai facem niște cumpărături. *Allah hafiz!*

— *Khuda hafiz!* mi-a răspuns Azim făcându-mi cu mâna.

Nu aveam chef să merg nicăieri cu oamenii Companiei Khaled, ca de altfel cu oamenii niciunei alte Companii. Nu voiam să depănăm

amintiri. Nu voiam nici măcar să-mi amintesc.

Pentru a mia oară, m-am gândit să părăsesc Orașul-Insulă împreună cu Karla și să începem o viață nouă, undeva, pe o plajă pustie. Nu ai cum să scapi de Companie câtă vreme locuiești în oraș. Compania este orașul. De Companie nu scapi decât într-un loc în care nu ai ce poseda.

Am trecut printre puținii trecători și tocmai ne pregăteam să traversăm spre intrarea pietruită a unei alei lăturalnice, când liniștea mătăsoasă a serii a fost sfâșiată de țipete, iar lumea a fugit îngrozită din direcția aleii.

M-am uitat la Karla dorindu-mi să fi fost oriunde altundeva. Știam amândoi sau intuiam că Salar și Azim erau implicați. Îi cunoșteam de ani buni, însă războaiele Companiei nu mă mai priveau și eram pregătit să-mi văd de drum.

Dar Karla nu era: m-a îndemnat să merg mai departe, să vedem ce se întâmplase. Un bărbat a ieșit de pe alee împleticindu-se pe picioare și s-a izbit de mine. Era Salar, plin de sânge. Fusese înjunghiat de mai multe ori în piept și stomac. S-a prăbușit în brațele mele.

Am aruncat o privire în spatele lui și l-am zărit pe Azim, întins cu fața în jos, vărsându-și ultimele picături de sânge pe aleea pietruită.

— Mă duc să caut un taxi, m-a anunțat Karla și a zbughit-o de lângă mine.

Salar a ridicat mâna cu greu și a tras de lanțul de aur de la gât până l-a rupt.

— Pentru sor-meă, a spus împungându-mă cu el.

Am băgat lanțul în buzunar și l-am apucat bine de mijloc.

— Nu pot să te las jos, frate, i-am zis. Aș vrea să pot, dar dacă te întind pe jos, nu te mai ridic de-acolo întreg. Vine imediat Karla cu un taxi. Mai rezistă puțin.

— S-a zis cu mine, Lin. N-are rost să te mai agiți. *Y'Allah*, ce durere!

— Nu știu cum s-a întâmplat, Salar, dar n-au reușit să te nimerească în plămâni. Încă respiri. O să scapi cu viață, frate! Ține-te tare!

Karla a revenit două minute mai târziu și ne-a deschis portiera. L-am înghesuit pe Salar pe bancheta din spate, lângă mine, în timp ce, de pe bancheta din față, Karla îi dădea instrucțiuni șoferului.

Nu știu câți bani i-a dat șoferului, însă omul nici n-a clipit la vederea sângelui și ne-a dus la Spitalul GT în timp record, făcând

slalom prin trafic.

Odată ajunși acolo, infirmierele și asistentele l-au urcat pe Salar pe o targă și l-au dus înăuntru. Am dat să intru după ei, dar m-a oprit Karla.

— Nu poți să umbli în halul ăsta, iubire, mi-a spus ea.

Tricoul și cămașa de sub vestă erau mânjite de sânge. Mi-am scos vesta, dar asta n-a făcut decât să accentueze și mai mult pata de sânge de pe tricou.

— Dă-l dracului de sânge, am zis. Trebuie să rămânem lângă Salar până sosesc oamenii Companiei. Cine-a făcut asta ar putea să mai încerce o dată și nu putem cere ajutorul poliției.

— O clipă, te rog, mi-a spus ea.

A oprit un avocat care se îndrepta spre noi în pas alert, ca un păun îngâmfat în cămașa albă scrobită și dosarele clientului său la subraț, ca nu cumva să evadeze.

— Zece mii de rupii pentru sacou, i-a zis Karla fluturând un evantai de bancnote.

Avocatul s-a uitat la bani, s-a uitat la ea bănuitor, după care a început să-și golească buzunarele sacoului de o mie de rupii. Karla m-a încheiat la nasturi, mi-a ridicat gulerul și m-a șters pe față cu salivă.

— Hai să vedem ce face Salar, a spus ea pornind hotărâtă spre intrarea spitalului.

Am așteptat pe hol, lângă sala de operații. Plăcile de gresie albe și negre, cerșind parcă un model mai puțin pătrășos, se uneau cu pereții verzi-cenușii, însemnați de dărele hipnotice ale mopurilor îngrijitorilor obosiți. Funcția este servitor ori stăpân și, oriunde conduce, suferința așteaptă pe coridoare, privată de orice fărâma de respect.

— Ești bine, puiule?

— Sunt bine, a zâmbit ea. Tu?

— Sunt...

Patru tineri din Compania Khaled și-au făcut apariția în capătul holului, cu o atitudine sfidătoare. Șeful lor, Faaz-Shah, era un smintit și, dând cu ochii de mine, parcă s-a smintit și mai tare.

— Tu ce dracu' cauți aici? m-a întrebat oprindu-se la câțiva pași de mine.

M-am ridicat și m-am postat în fața Karlei, cu mâna pe cuțit. Îi cunoștea pe majoritatea gangsterilor veterani, dar prea puțini dintre tinerii vulcanici.

— *Salaam aleikum!* am zis.

Faaz-Shah șovăia, căutând în ochii mei ceva ce nu găsea. Luptasem alături de doi dintre frații lui mai mari în războaie împotriva altor bande. Și luptasem alături de Khaled, noul lor șef. Nu luptasem niciodată alături de Faaz-Shah.

— *Wa aleikum salaam!* a spus el mai calm. Ce-a pățit Salar? De ce sunteți aici?

— De ce n-ați fost *voi* aici? am întrebat. Cum ați aflat unde suntem?

— Avem oameni în spital, mi-a răspuns el. Avem oameni peste tot.

— Nu și pe aleea unde au fost înjunghiați Salar și Azim.

— Azim?

— Când l-am găsit, era deja mort. Pierduse prea mult sânge.

— Unde s-au întâmplat toate astea?

Erau gangsteri tineri și înfierbântați care reușeau să te indispună, oricât ai fi încercat să te stăpânești, și erau furioși. Nu mă simțeam în pericol, căci eram doar un om care făcuse un gest frumos și știam că, într-un final, își vor da seama de asta. Ei însă erau în mare pericol dacă nu se controlau și deveneau obraznici față de Karla.

— Karla, am spus zâmbitor, ești drăguță să vezi dacă au ceai pe undeva?

— Cu plăcere, a răspuns ea cu un zâmbet misterios ocolindu-i pe tinerii gangsteri.

— S-a întâmplat în primul gang de pe Mohammed Ali, am zis după plecarea Karlei. Cum vii dinspre bazarul de parfumuri către oraș. Ne întâlniserăm cu ei cu câteva minute mai devreme.

— Poftim?

— Eu și Karla eram în bazar când am dat nas în nas cu Salar și Azim. Am schimbat câteva vorbe, după care am luat-o fiecare pe drumul lui. Ei au luat-o pe o scurtătură printre alei. Totul s-a întâmplat până să ajungem noi la gang. Salar mi-a căzut în brațe. Sigur îi pândise cineva.

Am desfăcut sacoul negru ca să le arăt sângele, apoi l-am încheiat la loc. Se simțeau stânjeniți, ca orice gangster când realizează că are o datorie de onoare față de cineva.

— L-am urcat într-un taxi și l-am adus aici, am continuat. Așteptam să iasă din operație ca să știm în ce stare e. Puteți sta cu noi dacă vreți. Vine și Karla cu ceaiul imediat.

— Avem treabă, mi-a replicat Faaz-Shah.

— Ne gândeam că vine cineva din Companie să stea cu Salar. E

periculos să fie lăsat singur. Pune un om aici să-l păzească, Faaz-Shah.

— Nu mă pot lipsi de niciunul. Oricum, ești tu aici. Bănuiesc că ești încă loial Companiei.

— Ce Companie mai e acum?

A răs, dar s-a oprit brusc gândindu-se la altceva.

— Chiar am nevoie de toți oamenii mei astă-seară. Salar mi-e rudă.

— Serious?

— E unchiul meu. Familia lui trebuie să sosească din clipă-n clipă. Ți-aș fi recunoscător dacă ai mai rămâne doar până ajung ei.

— Nicio problemă. Ține asta, am spus scoțând lanțul de aur din buzunar. E pentru sora lui în caz că nu supraviețuiește.

— I-l dau eu.

A acceptat lanțul cu grijă, temându-se parcă să nu i se miște în mână, după care l-a vârat în buzunar. S-a uitat la mine ezitant.

— Ți rămân dator, Lin, mi-a spus.

— Nu-mi ești dator cu nimic.

— Ba da, a insistat el strângând din dinți.

— Atunci transferă datoria în contul domnișoarei Karla, am spus. Dacă auzi că-i vrea cineva răul, avertizează-ne, ori pe ea, ori pe mine, și suntem chit. De acord?

— De acord, a spus el. *Khuda hafiz!*

— *Allah hafiz!* am spus privind-i cum se îndepărtează cu pași apăsăți și priviri răzbunătoare.

Mă bucuram că nu mai făceam parte din rândurile lor. Preferam să-i transport pe răniți în loc să-i rănesc, așa cum Concannon prefera să-i îngroape în loc să-i ucidă. Tăcerea aceea verde-cenușie, îmbibată de mirosul de dezinfectant, cearșafuri albite și medicamente amare a devenit brusc insuportabil de apăsătoare. Simțeam cum îmi bătea inima mai să-mi sară din piept.

Preț de câteva secunde, emoțiile trezite din obișnuință au pășit în noapte alături cu Faaz-Shah și ceilalți, pornind la război înainte de a ști că a fost declarat. Toate acele instincte de luptă și spaimile m-au potopit ca o avalanșă, de parcă ar fi dus deja o bătălie. Apoi, mi-am dat seama că nu eram obligat să lupt. Nici atunci. Nici altă dată.

Capitolul 90

Am ridicat privirea, părăsind gândurile sângeroase, și am zărit-o pe Karla venind agale spre mine pe coridorul spitalului. O însoțea un bărbat, un îngrijitor, îmbrăcat într-o uniformă modestă de salahor sau de om care face munca de jos. Karla radia. Un secret ce abia aștepta să fie dezvăluit se citea pe buzele ei.

L-a invitat pe bărbat să ia loc lângă mine.

— Trebuie neapărat să-l cunoști pe acest om și să-i auzi povestea, mi-a spus ea. Dev, el e Shantaram. Shantaram, el e Dev.

— *Namaste!* am spus. Încântat de cunoștință!

— Spune-i, te rog, Dev, a zis Karla, zâmbindu-mi.

— Nu e o poveste atât de distractivă, pe cât e tristă. Poate cu altă ocazie.

A dat să se ridice, dar l-am tras amândoi înapoi.

— Te rog, Dev! a stăruit Karla. Povestește-i și lui cum mi-ai povestit mie.

— Aș putea fi concediat, a spus el, dacă nu-mi îndeplinesc sarcinile.

— Cu atât mai bine, a zis Karla. Oricum, când plecăm de-aici, te luăm cu noi.

Bărbatul s-a uitat la mine. I-am zâmbit.

— Cum spune ea, am confirmat eu.

— Nu pot, a zis el. Trebuie să-mi termin tura.

— Mai întâi povestea, Dev, s-a rugat Karla. Pe urmă, terminăm și ce-i de terminat.

— Cum spuneam când așteptam ceaiul, a început bărbatul privind-și mâinile, mă numesc Dev și sunt sadhu.

Era ras în cap și nu purta amulete ori brățări. În afara uniformei, nu avea nicio zorzoană pe el. Era un om simplu, zvelt, cu o șapcă pe cap și picioarele desculțe.

Chipul însă inspira mai multă forță decât trupul, iar ochii, când îi ridica din pământ, încă aruncau vâpăi.

Adoratorii lui Shiva turnau pe ei cenușă de la crematoriu, vorbeau cu spiritele morților și invocau demonii, chiar dacă numai în mintea lor. Limbajul trupului inspira supunere, dar fața era neîmblânzită.

— Cândva, aveam părul prins în dreaduri, a spus el visător. Sunt ca antenele pentru cei care fumează. Când aveam dreaduri, nu duceam lipsă de țigări. Acum, că sunt ras în cap, nu se îndură nimeni să-mi dea măcar un pahar cu apă.

— De ce te-ai ras? am întrebat.

— M-am făcut de rușine, a zis el. Eram în culmea puterii. Stăpânul Shiva mă însoțea la fiecare pas. Șerpii nu mă mușcau, deși dormeam cu ei în pădure. Leoparzii veneau în vizită și mă trezeau cu săruturile lor. Scorpionii își făcuseră cuib în părul meu, dar nu mă înțepau niciodată. Nimeni nu putea privi în ochii penitenței mele fără să tresară.

A făcut o pauză și s-a uitat la mine cu ochii săi pierduți printre sălbăticiuni și morți.

— Lăcomia e de vină, a zis el. Lăcomia te duce în păcat. Tânjeam după și mai multă putere. Am blestemat un om, un străin, care a cutezat să mă înfrunte pe stradă. L-am blestemat, i-am zis că toate bogățiile lui nu-i vor aduce decât suferință, iar odată ce-am făcut asta, am simțit toate puterile scurgându-se din mine precum ploaia pe o fereastră.

Mi se făcuse pielea de găină. M-am uitat la Karla, care era așezată de cealaltă parte a îngrijitorului-guru. A dat din cap confirmându-mi bănuielile.

— Au fost cumva doi străini în ziua aia? am întrebat.

— Da. Unul dintre ei, un englez, era tare cumsecade. Celălalt s-a purtat urât, dar tot am remușcări pentru ce-am făcut. Regret tot răul pe care e posibil să i-l fi pricinuit. Regret că mi-am trădat propria penitență. În zadar am încercat să dau de el. Nu l-am găsit nicăieri pentru a ridica blestemul.

— Dev, a spus Karla, îl cunosc pe omul despre care vorbești. Amândoi îl cunoaștem. Dacă vrei, te ducem la el.

Sadhu cu capul ras s-a încovoiat dintr-odată, răsufând sacadat, după care s-a îndreptat la loc.

— E adevărat?

— Da, Dev, a spus Karla.

— Te simți bine, Dev? am întrebat punându-i o mână pe umărul osos.

— Da, da, a spus el. Maa! Maa!

— Vrei să te-ntinzi puțin? am sugerat.

— Nu-i nevoie. Sunt bine. M-am... rătăcit și am început să beau alcool. Nu eram deprins cu băutura. Nu pusesem gura pe alcool în viața mea. Am făcut multe rele. Într-o zi, m-a oprit un om sfânt pe stradă și m-a dus la templul lui Kali.

A ridicat ochii brusc, vrând parcă să iasă la suprafață ca să ia o gură de aer.

— Chiar îl cunoașteți pe omul pe care l-am blestemat? a întrebat el cu voce tremurândă.

— Da, am spus eu.

— Credeți ca va fi de acord că se întâlnească cu mine? Îmi va da voie să ridic blestemul?

— Eu așa zic, a spus Karla zâmbind.

— Lumea spune că Maa Kali este înfricoșătoare, a spus el punându-mi o mână pe braț. Dar nu e decât cu fățarnicii. Dacă ești curat la inimă, Ea nu poate decât să te iubească. Ea este mama universului, iar noi suntem copiii Ei. Cum ar putea să nu ne iubească dacă îi păstrăm un loc curat în sufletele noastre?

A tăcut, abia respirând timp de câteva clipe, după care a dus o mână la inimă și s-a liniștit.

— Sigur ești bine, Dev? a întrebat Karla.

— Sunt bine, a spus el. Slavă lui Maa, sunt bine. Doar puțin șocat.

— Cum ai ajuns aici, Dev? am întrebat.

— M-am ras în cap și am venit aici în căutarea unei munci umile, prin care să-i slujesc pe cei neajutorați și speriați. Iar acum rugăciunea mi-a fost îndeplinită, pentru că m-ați găsit și mă puteți duce la omul acela. Vă rog să primiți asta din partea mea.

Mi-a dat o carte laminată, goală pe o parte și cu un desen, pe cealaltă. Am vârat-o în buzunarul vestei.

— Ce este? a întrebat Karla.

— O yantra, a răspuns bărbatul. Dacă o privești cu inima deschisă, te va elibera de gândurile negative, ca să poți lua decizii înțelepte și mărinimoase.

— Așteptăm vești despre prietenul nostru, am zis. Vrei să-ți aduc ceva cât stăm aici?

— Nu-mi trebuie nimic, a spus el rezemându-se de spătarul băncii. Chiar îmi dau demisia?

— Așa s-ar părea, Dev, a spus Karla.

Au sosit rudele lui Salar însoțite de doi oameni ai Companiei. Tot cam atunci am primit și vestea că Salar va scăpa cu bine.

L-am dus pe Dev, înțeleptul pocăit, la hotelul Mahesh. L-am privit pe Scorpion cum ingenunchează și pe sadhu alături de el, și am plecat spre lift.

— Știi, a spus Karla în timp ce așteptam liftul, poate că asta-i va mai impulsiona sistemul imunitar lui Gemeni.

— Posibil, am zis, în clipa în care s-a auzit soneria liftului.

— Știu unde mergem, a spus Karla înapoiindu-mi plosca în timp ce

coboram.

— Te crezi așa isteată, i-am zis trăgându-mi sacoul avocatului peste tricoul plin de sânge.

— Mergem să-ți recuperezi motocicleta de pe Mohammed Ali. Îți pasă mai mult de ea decât de aspectul tău.

Era atât de isteată, lucru pe care mi l-a reamintit de mai multe ori la întoarcerea la Amritsar. Veselă că a fost salvată, motocicleta a fredonat mantre metalice pe toată durata drumului.

De îndată ce am dat buzna în camera ei, Karla s-a înviorat puțin, după care mi-a cedat mie baia.

Mi-am golit buzunarele pe polița de porțelan de la oglindă. Bani erau pătați de sânge. Cheile erau roșii, iar monedele decolorate, de parcă ar fi stat timp îndelungat într-o fântână a dorințelor. Am pus cuțitele și tecile pe poliță, am azvârlit sacoul avocatului pe jos și mi-am scos și tricoul care era plin de sânge.

În momentul în care l-am aruncat cât colo, am observat cartea laminată pe care mi-o dăruise Dev. Am luat-o de jos și am pus-o pe poliță. M-am uitat în oglindă pentru prima dată, privindu-mă ca pe un străin pe o pajiște.

Am întors capul, ferindu-mă de propria-mi privire, și am încercat să uit de toate gândurile care mă bântuiau.

Tricoul era cadou de la Karla. Îl făcuse unul dintre protejații ei, care copiase stilul de croială al unui artist renumit pentru modul în care mușca din pânza care îl hrănea.

Toată partea din față era tăiată și sfâșiată. Karlei îi plăcea, cel mai probabil, fiindcă îl plăcea pe artist. Mie-mi plăcea fiindcă era incomplet și unic.

L-am tras de pe mine cu grijă, sperând să pot scoate petele de pe el, dar, în clipa în care m-am uitat în oglindă, mi-a scăpat din mâini în chiuvetă.

Tricoul îmi lăsase o urmă de sânge pe piept. Era un triunghi inversat înconjurat de stele. M-am uitat la cartea primită de la Dev. Desenul era aproape identic.

India.

Am scăpat cartea din mână, cu ochii pierduți la ceea ce devenisem. M-am uitat la modelul de pe piept. Mi-am pus întrebarea inevitabilă după ce petreci mai mult timp în India.

Ce vrei de la mine, India? Ce vrei de la mine, India? Ce vrei de la mine?

Simțeam cum mi se frânge inima pe roata coincidenței, fiecare

accident absurd dovedindu-se mai relevant decât următorul. *Dacă o privești cu inima deschisă*, mi-a zis sadhu când mi-a dăruit cartea. *Alegeri înțelepte și mărinimoase.*

Evadasem dintr-o închisoare în care nu mi se oferea nicio alegere și, indiferent unde m-aș fi aflat, totul se reducea la o singură alegere, mai puțin în privința Karlei: rămân sau plec.

Ce vrei de la mine, India?

Ce semnifica desenul de sânge? Dacă era un mesaj, scris cu sângele altui bărbat, reprezenta oare un avertisment? Sau era una dintre acele afirmații despre care pomenea Idriss? Eram nebun că îmi puneam acea întrebare și căutam înțelesuri ascunse acolo unde nu existau?

O fi un mesaj? m-am auzit întrebând fără să întreb. Un mesaj scris cu sânge pe pieptul meu?

Cuțitele au căzut de pe poliță pe podea cu un clinchet metalic, făcându-mă să tresar. Am ieșit din duș să le iau de pe jos și am alunecat pe podeaua udă. M-am tăiat în palmă străduindu-mă să mă echilibrez cu degetele încleștate pe cuțite.

Am lăsat cuțitele jos și m-am mai tăiat o dată. Nu reușisem să mă tai în ele într-un an întreg de antrenament. Sângele se scurgea în chiuvetă și peste cartea pe care o scăpasem. Am luat-o și am șters-o.

Am băgat mâna sub jetul de apă rece și mi-am apăsat un prosop în palmă ca să-nchid rănile. Am curățat cuțitele și le-am așezat la loc sigur. Apoi, am rămas nemișcat o vreme, uitându-mă când în oglindă, când la cartea de la Dev.

Am găsit-o pe Karla pe balcon, cu un capot albastru subțire pe umeri. Mi-aș fi dorit să o văd așa în fiecare zi, pentru tot restul vieții, dar trebuia să ies iar în oraș. Aveam ceva de făcut.

— Trebuie să ieșim iar, am zis. Am o treabă.

— Aha, un mister! Mi se pare mie sau ai mâna bandajată?

— Un fleac, am zis. Ești gata de o nouă plimbare? Mai e un pic și răsare soarele.

— Sunt gata înaintea ta, a zis ea lăsând halatul să cadă de pe ea. Sper că n-ai vreo idee înfricoșătoare?

— Nu.

— După toate câte s-au întâmplat azi, cum am reușit să dăm peste Dev ca să ridice blestemul aruncat asupra lui Scorpion și Gemeni, pentru că l-am dus la spital pe Salar, pe care l-am găsit pentru că am mers la magazinul de parfumuri, mă tem că ne-am epuizat rația de coincidențe karmice. N-aș vrea să ne forțăm norocul, Shantaram.

— Nu e nimic înfricoșător, promit! Poate un pic alarmant, dar nu înfricoșător.

Până să ajungem la monumentul lui Haji Ali, flamurile perlate anunțau venirea Soarelui, regele cerului, trezind evlavia lumii. Pelerinii și penitenții matinali porniseră deja pe drumul spre altar. Cerșetorii, fără brațe ori picioare, așezați în cerc de îngrijitorii lor, invocau numele lui Allah, în timp ce trecătorii depuneau monede sau bancnote în acel cerc al necesității.

Copii îmbrăcați în haine de sărbătoare vizitau altarul pentru prima dată: băieții în treninguri, inspirate din cele purtate de vedetele de film, fetele, cu părul legat strâns la ceafă într-un soi de capcane împodobite.

M-am oprit la jumătatea drumului care ne despărțea de altar și de sfântul adormit.

— Asta e, am zis.

— Nu vrei să te rogi azi?

— Nu azi, am spus uitându-mă în dreapta și în stânga, la oamenii care se perindau pe lângă noi.

— Atunci, ce-ai de gând să faci?

Valul de oameni a făcut o pauză și am rămas singuri câteva secunde. Mi-am scos cuțitele din teaci și le-am aruncat pe rând în mare.

Karla a urmărit cuțitele învârtindu-se prin aer. Era cea mai bună aruncare cu efect din viața mea. Au dispărut rapid în apele mării.

Am stat câteva clipe și ne-am uitat la valuri.

— Ce s-a întâmplat, Shantaram?

— Nu știu sigur.

I-am întins cartea cu desen yantra pe care o promisem de la Dev.

— Când mi-am scos tricoul, am descoperit același desen pe piept. Aproape identic, pictat pe mine cu sângele lui Salar.

— Crezi că este un semn? m-a întrebat ea. Asta e problema ta acum?

— Nu știu. Exact la asta mă gândeam când m-am tăiat în cuțite. Cred... cred că trebuie să termin cu viața asta. E ciudat. Nu sunt genul religios.

— Dar ești genul spiritual.

— Ba nu! Chiar nu sunt, Karla!

— Ești, numai că nu-ți dai seama. E una dintre trăsăturile tale pe care o iubesc cel mai mult.

Am rămas o vreme în tăcere și am ascultat foșnetul valurilor:

foșnetul vântului prin frunzișul copacilor.

— Dacă-ți imaginezi că o să-mi arunc *pistolul* după cuțitele tale, a rupt ea tăcerea, ești nebun de legat.

— Păstrează-ți pistolul, am răs. Eu am terminat-o cu chestiile astea. De-acum înainte, dacă nu pot rezolva ceva cu mâinile goale, înseamnă că-mi merit soarta. Oricum, dacă ai tu arma, sunt și eu protejat, fiindcă suntem tot timpul împreună.

Deși frânți de oboseală, Karla a cerut să ne întoarcem la hotel pe ruta mai lungă și nu am putut s-o refuz.

După lunga plimbare care i-a permis să mediteze în voie la noua mea persoană, am revenit la Amritsar și am spălat și ultimul dram de îndoială. Am găsit-o fumând o țigară de marijuana pe același balcon pe care îl părăsiserăm cu o oră înainte, în același halat albastru.

— Puteai să lovești un pește în cap când ai aruncat cuțitele, mi-a spus ea.

— Peștii sunt la fel ca tine, iubire, iuți în mișcări.

— Gestul pe care l-ai făcut mai devreme, când ai renunțat la cuțite. Ești sigur că asta vrei?

— Vreau să încerc.

— Atunci, te susțin până la capăt, a spus ea sărutându-mă.

— Chiar dacă asta înseamnă să părăsim Bombay-ul?

— Mai ales dacă înseamnă să părăsim Bombay-ul.

A tras draperiile pentru a ține lumina zilei la distanță și și-a lepădat halatul ca să testeze oglinda lui Ahmed. Ambele arătau foarte bine. A pus niște muzică funk și s-a apucat să danseze, cu unduiri de sirenă. Am îmbrățișat-o. M-a cuprins cu brațele de gât, legănându-se în fața mea.

— Hai să ne facem de cap ca nebunii, a spus ea. O merităm cu vârf și-ndesat.

Capitolul 91

Dragostea și credința, precum speranța și dreptatea, sunt constelații pe bolta infinită a adevărului. Și atrag întotdeauna o mulțime de spectatori. Atât de mulți iubitori de cafea au luat cu asalt cafeneaua Love & Faith în noaptea deschiderii, încât Rannveig s-a văzut nevoită să ne sune și să ne roage să mai întârziem puțin, fiindcă doar dragostea și credința nu ne asigurau o masă liberă.

L-am găsit pe Didier la Leo's, ascultând cu desfătare insultele a doi

chelneri simultan, după care le-a recitat și el tot repertoriul de care dispunea. Era o atmosferă frenetică în restaurant. Oamenii râdeau din orice și zbieau din nimic, cu o veselă hotărâre. Părea distractiv, dar eram așteptați în altă parte.

— Doar un pahar, s-a rugat Didier. La Love & Faith nu servesc alcool. Ați mai pomenit așa ceva?

— Un singur pahar, a convenit Karla luând loc lângă el. Niciun strop peste ceea ce mi-ar afecta starea de spirit.

— Chelner! a strigat Didier.

— Crezi că ești singurul client însetat de aici? s-a răstit Sweetie ștergând masa cu o cârpă.

— Adu tăria, nerodule! s-a răstit Didier. Am și eu un program fix.

— Și eu am o viață, a zis Sweetie îndepărtându-se cu pași leneși.

— Te felicit, Didier! am zis. Ai reușit să readuci starea de normalitate. Sweetie e mai arțăgos ca oricând.

— Ce mulțumire mai mare, a spus Didier, decât să faci oamenii să se simtă în largul lor!

— Lin nu mai poartă arme la el și e complet despuiat în fața lumii, a zis Karla. Și-a aruncat cuțitele în mare azi-dimineață.

— Iar marea i le va arunca înapoi, a spus Didier. Marea e încă supărată pe noi că am părăsit-o în favoarea pământului. Bagă la cap ce-ți zic, Lin! Marea e ca o femeie geloasă, dar fără personalitatea încântătoare.

Un bărbat s-a apropiat de masa noastră, cu un pachet în mână. Era Vikrant, maestrul cuțitar. Pentru o secundă, am simțit o strângere de inimă la gândul că minunatele lui creații zăceau pe fundul mării.

— Bună, Karla! a spus el. Te-am tot căutat, Lin. E gata sabia.

A desfăcut pachetul învelit în stambă și a scos la iveală sabia lui Khaderbhai. O reparase cu nituri din aur, bătute în ochii a doi dragoni cu cozile îmbinate.

Lucrătura era desăvârșită, dar sabia îmi trezea o mulțime de amintiri dureroase. Uitasem de ea cu desăvârșire, în acel ultim an marcat de pelerinaje pe munte și case mistuite de flăcări, și îmi era rușine de propria-mi nepăsare.

— Mi-am încheiat pledoaria, a zis Didier. Marea e o femeie geloasă. Didier nu se înșală niciodată.

— Poți să desparți băiatul de sabie, a spus Karla, dar n-ai cum să scoți sabia din inima băiatului.

— Minunată lucrătură, Vikrant, am zis. Cât îți datorez?

— Am lucrat-o din suflet, a spus maestrul cuțitar. Nu te costă nimic. Ai grijă doar să nu omori pe nimeni cu ea. Pa, Karla!

— Pa, Vikrant!

Au sosit băuturile și ne pregăteam să ciocnim, când am ridicat mâna, oprind toastul înainte să înceapă.

— Uitați-vă la fata aia! am zis.

— Lin, nu e deloc galant să lauzi o altă femeie când ai o femeie lângă...

— Uită-te bine la ea, Didier! am spus.

— Crezi că ea e? a întrebat Karla.

— Sunt sigur.

— Cine să fie?

— Karlesha, a zis Karla. Karlesha lui Oleg.

— Chiar ea e!

Fata înaltă aducea într-o oarecare măsură cu Karla. Avea părul negru și ochi de un verde-deschis. Purta blugi negri mulați, cămașă neagră de motor și cizme de cowboy.

— Karlesha, a murmurat Karla. Se pricepe la modă.

— Sweetie! am strigat și chelnerul a venit agale la masa noastră. Mai ai poza pe care ți-a dat-o Oleg?

S-a scotocit bosumflat prin buzunare și a scos o fotografie mototolită. Am comparat-o cu fata așezată la cinci mese de noi.

— Sună-l pe Oleg și încasează-ți recompensa, am zis. Aia e fata pe care o aștepta.

A studiat poza cu atenție, a studiat-o pe fată, apoi a dat fuga la telefon.

— Mergem? am zis.

— Nu vrei să mai stăm să vedem reîntâlnirea dintre Oleg și Karlesha? m-a tachinat Karla.

— M-am săturat să fiu complicele involuntar al sorții.

— *Trebuie* să asist la reîntâlnire, a declarat Didier. Nu mă mișc de aici până când n-o văd cu ochii mei.

— Cum vrei tu, am zis gata de plecare.

Un bărbat s-a apropiat de masa noastră. Era scund, slab, negricios și sigur pe el.

— Mă scuzați, a zis el. Dumneavoastră sunteți numitul Shantaram?

— Cine întreabă? s-a răstit Didier.

— Mă numesc Tateef și aș avea ceva de discutat cu domnul Shantaram.

— Discută liniștit, mi-a zis Karla cu o fluturare a mâinii.
— Am înțeles că sunteți un om care ar face orice pentru bani, a spus Tateef.
— E o insultă cam gravă, Tateef, a remarcat Karla râzând.
— Chiar e, a confirmat Didier. Despre ce sumă discutăm?
Am ridicat o mână ca să pun capăt licitației.
— Am ceva de făcut acum, Tateef. Ne vedem aici mâine la ora trei și discutăm.
— Mulțumesc, a spus bărbatul. Vă doresc o seară frumoasă.
S-a strecurat printre mese și a ieșit din restaurant.
— Nu știi ce-o pune la cale Tateef ăsta, m-a avertizat Didier.
— Mi s-a părut simpatic. Ție, nu?
— Ba da, a spus Karla. Și am o presimțire că îl vom mai vedea.
— Mă îndoiesc, pufnit Didier. Te-ai uitat la pantofii lui?
— Normal, am zis. Bocanci militari, albiți pe laturi de la sare, la fel ca și tivul jachetei. Presupun că a stat mult pe mare de curând.
— Mă refeream la *stilul* lor, a oftat Didier. Erau absolut hidoși. Am văzut animale împăiate mai stilate decât urâteniile alea.
— Pa, Didier! a zis Karla ridicându-se de pe scaun. Ne vedem la inaugurare.

Am luat-o pe șoseaua aglomerată și am nimerit într-o aglomerație și mai mare câteva colțuri mai departe, cu ocazia lansării cafenelei Love & Faith. Mulțimea se revărsa până pe trotuar și pe o porțiune din stradă. Am parcat motocicletă în față și am așteptat un timp.

Firma de deasupra ușii, decorată cu însemne ale tuturor religiilor, pe care scria în hindi, marathi și engleză, era înconjurată de un cerc de luminițe în formă de magnolii albe.

Un alt cerc de frangipani roșii încadra vitrina dinspre stradă, prin care se zăreau clienții bând espresso, în vreme ce Vinson și Rannveig trudeau la espressorul italian care scotea aburi ca un furnal.

Erau trei scaune libere la teigheaua de cincisprezece persoane. Rannveig le păstrase special pentru noi, dar nu mă simțeam pregătit sufletește să pătrund în lăcașul lor de iubire.

Gândurile îmi fugeau la o fată din Norvegia, pe care o văzusem într-un medalion, pentru ca o oră mai târziu să o văd stând în umbra sorții. Am privit-o cum zâmbea în vitrina dragostei și a credinței, deja femeie pe picioarele ei. Vinson a schimbat o privire rapidă cu ea, i-a zâmbit pe fugă și s-a întors să vorbească vesel cu un client.

Nu voiam să intru. Era o puritate în relația pe care o împărtășeau, o puritate pe care nu voiam să o tulbur.

— Mai stau puțin afară, am zis. Du-te înăuntru! Vin și eu imediat.

— Nedespărțiți, a zis Karla așezându-se la loc pe motocicletă și aprinzându-și o țigară de marijuana.

Didier a venit la noi găfâind ca o locomotivă și ținându-se cu o mână de piept.

— Ce s-a-ntâmpat? a întrebat Karla.

Didier a întins o mână făcându-i semn să aștepte până își recapătă suflul.

— Mi-au păstrat un loc înăuntru? a întrebat el.

— Ai locul de onoare rezervat, i-am zis. Ce s-a-ntâmpat cu Oleg și Karlesha?

— Oleg a dat năvală în restaurant, a spus Didier, bătăile inimii revenind la ritmul normal, a luat-o pe sus ca pe un sac de cartofi și s-a făcut nevăzut în noapte.

— Nu te-ai ținut după ei? a întrebat Karla râzând.

— Normal că m-am ținut, a răspuns Didier. În definitiv, Didier este detectiv la Biroul Iubirilor Pierdute.

— Unde s-au dus? am întrebat.

— Oleg a dispărut în limuzina lui Randall. Mă scoate din minți Randall ăsta!

— Dar în cele mai plăcute moduri, a adăugat Karla.

— Nu intrați? a întrebat Didier uitându-se la gloata care râdea înăuntru.

— Mai stăm un pic, a zis Karla. Intră tu, Didier, și dă o notă de rafinament cafenelei.

— În acest caz, este de datoria lui Didier să înalțe flamura iubirii și a credinței, a decretat Didier dându-și eșarfa după umăr cu un gest teatral. Trăim într-o perioadă în care e bine să deschizi gura cât mai mare. Uitați-vă la mine cum urlu în numele nostru.

Și-a aranjat sacoul, a traversat trotuarul și și-a făcut intrarea maiestos. S-a așezat lângă un tânăr om de afaceri, descoperindu-și victima fermecătoare pe măsură ce discutau. Tânărului părea să-i facă plăcere și discuția s-a animat.

Am privit în tăcere lansarea încununată de succes. Apoi, Karla s-a rezemat de mine.

— Îmi plac discuțiile pe motocicletă, a zis ea. Chiar și-atunci când stăm unul lângă altul.

— Și mie.

— Ești curios cine e noul partener ocult al Kavitei?

— O să mă sperii?

— Probabil, a spus Karla.

— Super! Zi-mi!

— Madame Zhou.

— Cum așa?

— Madame Zhou voia să-și șantajeze foștii clienți și să se impună din nou ca traficant de influență în Bombay. Cu un pic de ajutor, soarta a trimis-o la Kavita. Zhou are un jurnal cu toți clienții pe care i-a avut și preferințele sexuale ale fiecăruia. Mi-ar plăcea să-l citesc și eu când nu le mai trebuie.

— De ce-a apelat Zhou la ajutorul Kavitei?

— Eu i-am indus ideea.

— Cum?

— Curios mai ești!

— Când e vorba despre tine, vreau să știu absolut tot.

— Știam despre jurnal și știam că, fără Palat, nu mai are aceeași trecere, dar n-a renunțat la ambițiile ei. Mai știam și numele clientului ei cel mai fidel. E un om de afaceri, a cărui afacere am cumpărat-o eu. El mi-a sugerat că persoana ideală pentru a conduce un șantaj e Kavita Singh. Acela a fost momentul în care Madame Zhou a început să se intereseze de Kavita.

— Iar după moartea gemenilor, s-a dus să ceară ajutorul Kavitei.

— Exact ce speram. Viciile se hrănesc din obișnuințe, iar obișnuințele fac oamenii previzibili.

— Și Kavitei ce-i iese din toată afacerea asta?

— În afară de sex?

— Nu, Karla, te rog...

— Glumeam! Acum șase săptămâni, i-am zis Kavitei că Madame Zhou i-a ucis iubitul. Logodnicul, mai exact. Tipul nu era de acord ca Madame Zhou să-i mituiască pe oficialii din zona lui. Începea să strângă tot mai mulți adepți. Din cauza asta, l-a omorât.

— De unde știi cine-a făcut-o?

— Ești sigur că vrei să știi?

— Parcă...

— De la Lisa.

— Și Lisa de unde știa?

— La momentul respectiv, lucra pentru Madame Zhou, la Palatul Fericii. Asta era înainte s-o iau de acolo.

— Și să dai foc șandramalei.

— Și să dau foc șandramalei. Lisa nu îi putea spune Kavitei, așa că mi-a spus mie.

- De ce nu-i putea spune Kavitei?
- Doar știi cum era Lisa. Nu reușea să comunice cu partenerii de sex.
- Încep să cred că tu ai cunoscut-o mai bine decât mine.
- Nu, a zis ea zâmbind cu blândețe. Dar noi două aveam o înțelegere în ceea ce te privea.
- A menționat ceva în sensul ăsta, am spus. Că v-ați întâlnit la Kayani și ați discutat despre noi.
- A râs ușor.
- Chiar vrei să știi ce s-a întâmplat?
- E nevoie să mai întrebi?
- Te-am urmărit cu atenție din momentul în care ai plecat de lângă mine. Inițial, m-am bucurat pentru tine, fiindcă păreai fericit alături de Lisa. Dar, cunoscând-o pe Lisa, știam că inevitabil o va da în bară.
- O clipă! Adică ai stat cu ochii pe mine doi ani?
- Normal! Doar te iubesc!
- Atât de limpede, atât de simplă: încrederea din ochii unui om.
- Ce legătură are asta, am zis trezindu-mă din reverie, cu mica înțelegere pe care o aveai cu Lisa?
- Mi-a aruncat un zâmbet amar.
- Auzisem că Lisa revenise la năravurile ei mai vechi și că te-nșela pe toate drumurile, pe toate, zău, fără ca tu să bănuiești ceva.
- Nu asta te-am întrebat.
- Știu. Dar toată lumea discuta despre asta, mai puțin tu.
- Nu contează. Nu conta.
- Nu mi se părea corect, fiindcă tu ești mai bun de-atât și meriți mai mult de-atât. Așa că, într-o zi, m-am furișat în spatele ei într-un magazin de rochii și am bătut-o pe umăr.
- Și ce i-ai zis?
- I-am zis să-ți mărturisească ce face și să te lase pe tine să decizi dacă vrei să rămâi ori să termine cu toată curvăsăreala.
- Curvăsăreală? Mi se pare un cuvânt cam dur.
- Dur? Nu i-a scăpat nimeni de la galerie, bărbat ori femeie, plus nu știu câți clienți. M-ar fi durut în cot dacă nu era vorba despre tine.
- Și ai făcut o înțelegere cu ea?
- Nu chiar atunci. Atunci i-am dat o șansă. Țineam la ea. Știi că n-aveai cum să te uiți la ea fără s-o iubești. Dar tot nu s-a potolit. Așa că am luat-o la o discuție la Kayani, i-am zis că te iubesc și că nu

vreau să te mai rănească.

— Și ea ce-a zis?

— A fost de acord să se despartă de tine. Nu te iubea, dar te plăcea foarte mult. Mi-a zis că vrea s-o facă treptat, să nu rupă relația brusc.

— Deci tu ne-ai despărțit? am zis înfiorat de adierea rece a adevărului. Asta s-a întâmplat?

— Nu chiar, a oftat ea. Îmi vine și-acum în minte chipul ei din noaptea în care a murit. Îmi amintesc ce i-am zis. Dacă nu mărturisești adevărul și continui să-l rănești, te opresc eu.

— A fost o amenințare reală? Chiar dacă țineai la ea?

— La fiecare cină la care ai ieșit cu Lisa în ultimul an, ai stat la masă cu amantii ei, și soțul, și soția, uneori, iar tu erai singurul dintre ei care habar n-avea ce se petrece. Îmi pare rău!

— Ieșea mult, dar niciodată n-am întrebat-o unde se duce. Și eu eram mai mult plecat și nu-i puteam spune pe unde-am umblat și cu ce-am mai făcut contrabandă. Avea probleme, iar eu nici n-am băgat de seamă.

— Nu avea probleme, ea *era* problema. În ziua aia, la Kayani, când a acceptat să termine relația cu tine, s-a dat și la mine.

— Pe bune? am râs.

— Și-ncă cum! Doar era Lisa, frumoasă, nebună și adorată.

— Chiar era.

— La început, te-am considerat naiv. Dar nu ești. Ai încredere în oameni, și-mi place asta la tine. Îmi place să simt că cineva are încredere în mine. Încrederea este drogul preferat al sufletului. A însemnat enorm faptul că nu ai renunțat la mine. A însemnat mai mult fiind despărțiți și bazându-ne doar pe încredere, decât dacă am fi făcut-o împreună. Înțelegi ce spun?

— Cred că da. Dar de-acum înainte, facem totul împreună.

— Totul împreună de-acum înainte, a repetat ea sprijininându-se de mine.

— Chiar ai vegheat asupra mea în tot acest timp?

— Da. Și n-ai părăsit orașul așa cum spuneai.

— Nu puteam. Nu cât erai tu acolo.

Pe trotuar, în fața noastră, oamenii vorbeau și râdeau. Am aruncat o privire prevăzătoare pe străzi, în căutarea unei amenințări, orice pungaș, traficant de droguri ori recuperator care ar fi putut pândi la marginea turmei. Totul era liniștit: ilicit de liniștit.

— N-ai spus nimănui ce-ai aflat de la Lisa, despre asasinatul

comandat de Madame Zhou?

— Am păstrat secretul până când s-a ivit momentul oportun. Acum, Kavita știe și o s-o țină pe Madame Zhou aproape până va reuși să pună mâna pe jurnal. După care, îi va face cunoștință lui Zhou cu prietena ei, karma.

Madame Zhou și Kavita? Din punctul meu de vedere, era o monedă cu două fețe, care, indiferent cum ar fi aterizat, ar fi rănit pe cineva.

— Lămurește-mă, Madame Zhou habar n-are că, de fapt, Kavita e logodnica tipului pe care l-a omorât în urmă cu patru ani?

— Exact. Kavita Singh nu e numele ei real. Când a avut loc asasinatul, ea era la Londra, ca jurnalist independent. La întoarcere, și-a luat un pseudonim și s-a angajat la ziarul lui Ranjit. A sperat mereu că, lucrând în presă, va izbuti să afle cine i-a ucis iubitul. Am așteptat până când Kavita a ajuns suficient de puternică pentru a o învinge pe Madame Zhou și să scape basma curată. Eu am ridicat-o și i-am dat puterea pe mână. Iar când a venit timpul, i-am spus adevărul.

— Deci, Kavita stă cu ochii pe Madame Zhou, care se folosește de Kavita pentru a-i șantaja pe oamenii din carnetel și să-și recâștige puterea, dar, în momentul în care Kavita va pune mâna pe jurnal, o să scape de Zhou. Corect?

— Corect! O partidă de șah jucată de două femei foarte periculoase.

— Cât mai durează până pune mâna pe jurnal?

— Nu mult.

— Are de gând să se folosească de el, odată ce-l obține?

— Oh, da! a răs Karla. Cineva trebuie să stârnească valurile schimbării.

— Încep să mă-ntreb care mă sperie mai tare, Kavita sau Madame Zhou.

— Ți-am zis că o judeci greșit pe Kavita.

— Eu nu judec pe nimeni. Vreau o lume fără pietre sau oameni care să le arunce.

— Știu, a răs ea.

— Ce-i așa amuzant?

— O chestie pe care a zis-o Didier despre tine.

— Și anume?

— Lin are inimă bună, un defect impardonabil.

— Am s-o iau ca pe-un compliment.

— Vrei să știi pentru cine e al treilea birou de sub noi?

- Asta e noaptea revelațiilor. Te amuzi copios, nu?
- Bineînțeles, a spus Karla. Zi, te interesează cine se află în spatele ușii cu numărul trei?
- Normal. Vreau să văd și tunelul, dar nu știu când voi avea ocazia.
- Dacă refuzi să semnezi contractul de confidențialitate.
- De câte ori semnezi un document legal, soarta își ia o zi liberă.
- E vorba de Johnny Trabuc, mi-a zis.
- În camera trei?
- Da.
- Când o să-ncetezi să-mi mai furi personajele? Ai strâns deja jumătate de roman la Amritsar, iar eu nici nu m-am apucat de scris.
- Johnny va conduce o afacere cu proprietăți imobiliare, a spus ignorându-mi remarca la modul cel mai adorabil. Se va axa pe spații în care să fie mutată mahalaua.
- Se populează cartierul.
- Eu l-am finanțat. Cu ultimii bani de „botez” de la Ranjit.
- M-am gândit câteva clipe la familia în continuă expansiune de la Amritsar.
- Oleg nu pleacă, chiar dacă a apărut Karlesha în peisaj, nu? am întrebat.
- Sper că nu. Și tu speri același lucru. Ai prins drag de el.
- Ai dreptate. Mi-ar fi și mai drag dacă n-ar fi așa de vesel tot timpul.
- Vine și Naveen astă-seară?
- Lucrează la un caz pentru Diva. Cum-necum, fata aia reușește să-i dea de lucru lui Naveen și să-l țină lângă ea.
- Crezi că se vor cupla?
- Nu știu, am zis încercând să nu sper la un lucru pe care nici nu știam dacă mi-l doresc. Dar știu că Naveen nu va renunța niciodată la Diva. Poate să nege el cât vrea, e nebun după ea. Iar, dacă te mai gândești că e un amestec de indian și irlandez, îți dai seama că nu va renunța niciodată la dragoste.
- Clienții de la Love & Faith s-au adunat pe trotuar, cu tricouri în mâini, pe care le schimbau uneori între ei.
- Ce mai e și asta?
- Mai știi rezumatul după discursul lui Idriss? Explicațiile pe care i le-am dat lui Vinson?
- Da.
- Vinson și Rannveig au folosit notițele lui Randall și au imprimat

citade pe tricouri. Le împart gratuit drept cadouri de deschidere.

Nu departe de noi, un tânăr ținea întins un tricou și citea inscripția de pe el. Am citit-o și eu peste umărul lui.

Inima

*încărcată de lăcomie, orgoliu și dușmănie
nu este liberă.*

Când îl auzisem pe Idriss rostind acele cuvinte pe munte, fusesem de acord cu el și mă bucuram să le văd că erau păstrate, că trăiau în lume, chiar și pe un tricou. Trebuia, de asemenea, să recunosc că nu rareori găsisem în sufletul meu frânturi de lăcomie și orgoliu.

Dar acum nu mai eram singur. Reînnodasem legăturile, cum spunea Rannveig.

— Ce părere ai? a întrebat Karla privind mulțimea care făcea schimb de citade de pe tricourile gratuite.

— Învățătorii, ca și scriitorii, sunt nemuritori, atâta vreme cât oamenii continuă să-i citeze, am spus.

— Te iubesc, Shantaram! a zis ea cuibărindu-se lângă mine.

Mă uitam la lumea fericită ce se înghesuia răsând în cafenea. Oamenii pe care îi pierduserăm de-a lungul anilor petrecuți în Orașul-Insulă aveau să umple același spațiu.

Prea mulți, mult prea mulți morți care erau încă vii ori de câte ori mă gândeam la ei. Și aproape toți însemnau vieți care ar fi putut fi salvate cu modestie și generozitate. Vikram, Nazeer, Tariq, Sanjay, Vishnu și toate celelalte nume care-mi cântau în ureche, încheindu-se întotdeauna cu Abdullah, fratele meu, Abdullah, fratele meu.

Karla stătea relaxată alături de mine, bătând din picior pe ritmul muzicii din cafenea. I-am înclinat capul spre lumină, până când s-a transformat în lumină, și am sărutat-o contopindu-mă cu ea.

Adevărul este eliberarea sufletului. Suntem foarte tineri în acest tânăr univers și deseori greșim și ne pângărim onoarea, fie chiar și doar în peșterile minților noastre. Luptăm când ar trebui să dansăm. Ne întrecem, trișăm și pedepsim natura nevinovată.

Dar nu asta este esența noastră. Acestea sunt doar faptele noastre în lumea pe care ne-am creat-o și ne putem schimba faptele și lumea pe care am creat-o în fiecare secundă a existenței noastre.

În toate lucrurile fundamentale, suntem îngemănați. Iubire și credință, încredere și empatie, familie și prietenie, amurguri și ode: în fiecare dorință născută din umanitatea noastră, suntem îngemănați. Omenirea noastră, în acest punct al destinului nostru, este un copil

ce suflă într-o păpădie, iresponsabil și neștiutor. Însă bucuria copilului este bucuria din noi, iar binele pe care îl pot face inimile noastre unite este infinit. Acesta este adevărul nostru. Aceasta este povestea noastră. Acesta este sensul cuvântului *Dumnezeu*: noi suntem unul. Noi suntem unul. Noi suntem unul.

Sfârșit

Mențiune

Romanul prezintă o serie de personaje care duc o viață autodistructivă. Pentru a păstra autenticitatea, acestea vor fuma și vor consuma băuturi alcoolice și droguri. Nu susțin consumul de tutun, alcool sau droguri, după cum nu susțin crima și criminalitatea, ca stil de viață, sau violența, ca soluție de rezolvare a conflictelor. Ceea ce susțin este să avem o atitudine corectă, cinstită, pozitivă și creativă, atât față de noi înșine, cât și față de alții.

G. D. Roberts

CUPRINSUL

Partea I	6
Capitolul 1	6
Capitolul 2	19
Capitolul 3	29
Capitolul 4	41
Capitolul 5	46
Capitolul 6	52
Capitolul 7	60
Capitolul 8	74
Partea a II-a	88
Capitolul 9	88
Capitolul 10	95
Capitolul 11	102
Capitolul 12	108
Capitolul 13	116
Partea a III-a	127
Capitolul 14	127
Capitolul 15	142
Capitolul 16	157
Capitolul 17	168
Partea a IV-a	178
Capitolul 18	178
Capitolul 19	190
Capitolul 20	197
Capitolul 21	209
Capitolul 22	218
Capitolul 23	229
Capitolul 24	236
Capitolul 25	246
Partea a V-a	260
Capitolul 26	260
Capitolul 27	266

Capitolul 28	280
Capitolul 29	292
Capitolul 30	305
Capitolul 31	312
Capitolul 32	322
Partea a VI-a	336
Capitolul 33	336
Capitolul 34	352
Capitolul 35	366
Capitolul 36	379
Capitolul 37	389
Capitolul 38	395
Capitolul 39	404
Capitolul 40	410
Capitolul 41	416
Partea a VII-a	424
Capitolul 42	424
Capitolul 43	433
Capitolul 44	441
Capitolul 45	448
Partea a VIII-a	457
Capitolul 46	457
Capitolul 47	465
Capitolul 48	470
Capitolul 49	478
Capitolul 50	488
Partea a IX-a	495
Capitolul 51	495
Capitolul 52	503
Capitolul 53	510
Capitolul 54	519
Capitolul 55	527
Capitolul 56	536
Partea a X-a	545
Capitolul 57	545

Capitolul 58	552
Capitolul 59	562
Capitolul 60	573
Capitolul 61	581
Partea a XI-a	592
Capitolul 62	592
Capitolul 63	598
Capitolul 64	606
Capitolul 65	615
Capitolul 66	618
Capitolul 67	629
Partea a XII-a	632
Capitolul 68	632
Capitolul 69	639
Capitolul 70	647
Capitolul 71	661
Partea a XIII-a	673
Capitolul 72	673
Capitolul 73	679
Capitolul 74	682
Capitolul 75	688
Capitolul 76	693
Capitolul 77	704
Partea a XIV-a	710
Capitolul 78	710
Capitolul 79	714
Capitolul 80	724
Capitolul 81	736
Capitolul 82	742
Capitolul 83	751
Capitolul 84	759
Partea a XV-a	764
Capitolul 85	764
Capitolul 86	770
Capitolul 87	773

Capitolul 88	783
Capitolul 89	789
Capitolul 90	795
Capitolul 91	801

Apărută la doisprezece ani distanță, *Umbra muntelui* continuă tetralogia lui Roberts inițiată de *Shantaram* (2003), readucându-l în prim-plan pe Lin, un alter-ego al autorului, un deținut australian care a scăpat din închisoare, ajungând în India, și care lucrează pentru mafia locală din Bombay.

În prim-plan, reapare și Karla, dragostea sa neîmplinită, alături de care Lin va experimenta o intensă căutare lăuntrică și o reînviere, refugiindu-se pe un munte al înțelepților hinduși, în timpul războiului dintre bandele mafioate. Prin firul narativ sinuos, autorul reușește să demonstreze o flexibilitate a limbajului, trecând de la pasaje de înțelepciune hindusă, învăluită uneori în fum de cannabis, la schimburi de replici dure, între traficanții de droguri. Galeria de personaje a lui Roberts este impresionantă ca diversitate, autorul reușind să le introducă în scenă și să le scoată ulterior pentru a dinamiza acțiunea și a crea suspans. Roberts devine un maestru păpușar, ale cărui personaje sunt supuse, în cele din urmă, destinului, unicul lor zeu. Al tuturor.

„O continuare dintr-o tetralogie care va încânta mulți dintre fanii *Shantaram*.”
New York Times

„O serie de întâlniri arbitrară, morți misterioase și turnuri neașteptate vor arunca cititorul dintr-o scenă amețitoare într-alta.”
The Independent

„Adevărurile eterne și experiențele revelatoare constituie esența acestei cărți care vine în continuarea *Shantaram*.”
Financial Times

„Prima carte a fost un mare succes, iar acest volum nu va face excepție.”
Library Journal

www.all.ro

ISBN 978-606-783-032-3

9 786067 830323